

Thành Thời Gian

Contents

Thành Thời Gian	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	16
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	29
8. Chương 8	33
9. Chương 9	37
10. Chương 10	41
11. Chương 11	46
12. Chương 12	50
13. Chương 13	56
14. Chương 14	62
15. Chương 15	67
16. Chương 16	72
17. Chương 17	75
18. Chương 18	78
19. Chương 19	81
20. Chương 20	84
21. Chương 21	88
22. Chương 22	92
23. Chương 23	95
24. Chương 24	99
25. Chương 25	102
26. Chương 26	105
27. Chương 27	109
28. Chương 28	114
29. Chương 29	120
30. Chương 30	124
31. Chương 31	128
32. Chương 32	131
33. Chương 33	134
34. Chương 34	138
35. Chương 35	141
36. Chương 36	144
37. Chương 37	147
38. Chương 38	149
39. Chương 39	154
40. Chương 40	157
41. Chương 41	160

42. Chương 42	165
43. Chương 43: Chương 43	168
44. Chương 44	171
45. Chương 45	179
46. Chương 46	184
47. Chương 47	187
48. Chương 48	190
49. Chương 49	195
50. Chương 50	199
51. Chương 51	202
52. Chương 52	204
53. Chương 53	207
54. Chương 54	212
55. Chương 55	215
56. Chương 56	218
57. Chương 57	223
58. Chương 58	226
59. Chương 59	229
60. Chương 60	233
61. Chương 61	235
62. Chương 62	239
63. Chương 63	243
64. Chương 64	246
65. Chương 65	251
66. Chương 66	254
67. Chương 67	257
68. Chương 68	261
69. Chương 69	265
70. Chương 70	267
71. Chương 71	270
72. Chương 72	274
73. Chương 73	276
74. Chương 74	279
75. Chương 75	281
76. Chương 76	284

Thành Thời Gian

Giới thiệu

số phận của một cô gái đang trong quá trình tương lai rộng mở vậy mà một biến cố lớn đã làm xáo t

1. Chương 1

Rõ ràng đã đứng trước cửa khách sạn nhưng tôi lại một lần nữa chần chừ.

Vào lúc này đây, nói không hồi hộp thì là nói dối. Bao nhiêu lần cố gắng nhấc chân nhưng rồi lại đặt xuống. Hành vi này của tôi thực sự hết sức ngốc nghếch, đến mức nhân viên trong đại sảnh khách sạn liên tục nhìn tôi, tươi cười đi đến hỏi xem tôi có cần giúp đỡ gì không.

Tôi cười đáp lại, hít sâu một hơi, phất phất tay biểu thị bản thân tất cả đều tốt, sau đó bước qua sàn đá cẩm thạch sáng bóng của đại sảnh khách sạn, đi tới trước quầy lễ tân, dùng ngữ khí bình tĩnh nói:

“Tôi có hẹn gặp mặt, muốn biết hiện nay cô ấy có ở phòng hay không?”

Cô gái trẻ trước quầy lễ tân tươi cười “Xin hỏi là khách của phòng nào ạ?”

“Phòng 2208, tầng 22.”

Cô ấy vừa dùng máy tính kiểm tra vừa nhìn tôi hỏi, “Vị khách đó họ gì ạ?”

Tôi nhấp nháp môi “Lương Uyển Đình, nữ.”

Đây là lần đầu tiên tôi nhắc đến cái tên này trước mặt người khác. Vốn tưởng rằng nói ra ba từ sẽ vô cùng khó khăn, làm tôi bất ngờ đó là, ba từ đó bỗng nhiên như có lực, giống như kẹo đường nhảy từ trong miệng tôi bật ra, tâm tình tôi lúc đó cũng buông lỏng đi rất nhiều.

Đây là một cái tên rất có sức sống, giống hệt như chủ nhân cái tên này, đối với đa số người mà nói chỉ có thể dùng tiếng tăm lừng lẫy như sấm đánh bên tai mà hình dung, tuy nhiên vẫn mang đến cho mỗi người mức độ giật mình khác nhau.

Ví dụ như cô gái đứng trước mặt tôi đây, ba từ “Lương Uyển Đình” làm cô ấy kinh ngạc, đến đọc cũng đọc vô cùng rõ ràng rành mạch.

“Đạo diễn Lương?” Nhân viên lễ tân ngẩng đầu như đang đánh giá tôi, tuy cô ấy kim chế cực tốt, nhưng tôi vẫn nhìn ra ánh mắt vừa hiếu kỳ vừa dò xét của cô ấy. Nghĩ cũng không cần nghĩ, tôi cũng biết cô ấy đang suy nghĩ xem tôi và đạo diễn này rốt cuộc có quan hệ gì, “Tên chị là gì ạ?”

“Hứa Chân” Tôi nói “Tên của tôi.”

Cô ấy nhắc điện thoại nội bộ của khách sạn lên gọi, tầm 10 giây sau cô đặt điện thoại xuống, nhìn tôi nói: “Đạo diễn Lương mời chị lên trên”

Đứng trước cửa phòng 2208, đầu óc tôi ngày hôm nay lại một lần nữa trấn tĩnh lại.

Đại khái tất cả sự do dự, tôi đều đã dùng hết trong lúc đến đây rồi, bây giờ chỉ còn lại cái dũng khí không đạt được mục đích thì sẽ không từ bỏ mà thôi. Chân không còn run nữa, tim đập nhanh cũng đã bình ổn trở lại, tay đầy mồ hôi cũng dần dần khô ráo hơn, tôi nắm tay gõ cánh cửa gỗ nặng nề.

Cửa lết kẹt một tiếng mở ra, một luồng ánh sáng hắt xuống tấm thảm dày trên hành lang, tôi ngẩng đầu nhìn vào cửa phòng, một khuôn mặt xa lạ của một cô gái trẻ tầm hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi đang cười với tôi vô cùng thân mật.

“Em là Hứa Chân? Vào đi.”

Nơi mà tôi đang đứng là một căn phòng khách sạn xa hoa, màu sắc nhã nhặn, phong cách tao nhã, giống như phong cách tổng thể của khách sạn này, phòng khách rất rộng, cửa sổ sát đất rộng 4 5 mét, rèm buông hờ hững, đẹp vô cùng, có thể nhìn thấy bầu trời xanh biếc, nhìn thấy đường phố của thành phố, còn có đại dương xanh biếc ngoài xa. Ánh mặt trời buổi sáng xuyên qua lớp kính mỏng như cánh ve, tràn ngập khắp căn phòng.

“Chị là Kỹ Tiểu Nhụy, là trợ lý của đạo diễn Lương, đi theo đạo diễn lương cũng gần 6 năm rồi. ” Chị để tôi ngồi xuống bộ bàn trà nhỏ bên cạnh cửa sổ sát đất, tốc độ nói của chị rất nhanh. Từ động tác rót cà phê cho tôi có thể thấy, rất có năng lực làm việc. Chị ngừng đầu cười với tôi, bím tóc sau gáy nhẹ nhàng buông xuống, “ Chúng ta tuy đã nói chuyện hai lần qua điện thoại, nhưng đây là lần đầu tiên chị gặp được người thật, nhìn em bên ngoài giống đạo diễn Lương hơn trong ảnh, đều vô cùng xinh đẹp.”

Tôi có chút xấu hổ, “ Kỹ tiểu thư. Quá khen rồi”

Chị bật cười vui vẻ, lộ ra hàm răng trắng sáng “ Gọi là Tiểu Nhụy là được rồi.”

“Dạ, chị Tiểu Nhụy.” Tôi nghĩ vẫn là nên thêm một chữ “chị” vào.

Chị lại lần nữa đánh giá tôi, nói : “ Chị sau này gọi em Tiểu Chân nhé.”

“Được ạ.”

“Mấy hôm nay quay phim đến gần 5 giờ sáng, hơn 6 giờ đạo diễn Lương mới đi ngủ.” Kỹ Tiểu Nhụy nói, “Cô mới tỉnh được một lúc, còn đang làm vệ sinh cá nhân.”

“Vâng, không sao.”

Phòng khách rất yên tĩnh, nội thất xa hoa lộng lẫy làm nổi bật phẩm vị và đẳng cấp của khách sạn. Tôi ngoan ngoãn ngồi im, đầu cúi thấp, trên bàn trà ngoài một cốc cà phê còn có một quyển sách.

“Là kịch bản phim.” Kỹ Tiểu Nhụy giải thích “Trước khi em đến chị đang đọc.”

Trong trí tưởng tượng nghèo nàn của tôi, kịch bản chính là một tập giấy dày, tập kịch bản trước mặt tôi đây so với tôi tưởng tượng đẹp hơn rất nhiều. Bề ngoài rất đẹp, bên trên viết bốn chữ rất nghệ thuật “Ba Chương Cam Kết”— tôi nhớ ra đây chính là tên bộ phim điện ảnh, phía dưới là tên đạo diễn Lương Uyển Đình và thời gian, đó chính là thời gian khởi quay. Trong nháy mắt tôi rất muốn lật cuốn kịch bản kia ra xem, nhưng mà cuối cùng cũng nín được.

Ở địa bàn của người khác, chung quy cần thận trọng một chút.

Có chút căng thẳng.

Ngước mắt lên, nhìn vào cửa phòng ngủ đang khép hờ, tôi nhìn không được mà quét mắt nhìn vào trong một chút, chỉ sợ một chút không cẩn thận, sẽ có người từ trong đi ra làm tôi trở tay không kịp.

Kỹ Tiểu Nhụy nhìn thấy ánh mắt của tôi, rất hiểu lòng người mà mở miệng: “ Chị đi xem đạo diễn Lương.”

Chị mới vừa đứng lên, cánh cửa khép hờ bị người trong phòng đẩy ra.

Tôi nhìn thẳng về phía cửa, đầu tiên nhìn thấy một phụ nữ mặc váy dài đen từ bên trong bước ra, cánh tay và cổ cổ trắng mịn dần dần hiện ra, làn da trắng và một thân đồ đen tạo nên sự đối lập rõ ràng. Toàn thân bà dường như không có bất cứ trang sức nào, ngoại trừ trên cổ đeo một sợi dây chuyền màu bạc, sợi dây chuyền rủ xuống trước ngực, dưới cùng có gắn một chữ “L” cách điệu, phản xạ ánh sáng lấp lánh.

Tôi như bị chiếu sáng đến hoa cả mắt, nhất thời không có cách nào phân biệt ánh sáng đó là từ mặt dây chuyền ánh lên hay là từ phong thái vững vàng của bà ấy nữa, trên thực tế tôi cũng chẳng có thời gian để mà để ý đến cái tiểu tiết nhỏ này, bởi vì bà đã đi đến đối diện tôi.

Như vậy càng khiến tôi nhìn rõ hơn tướng mạo của bà ấy, giống như vô số tin tức giải trí miêu tả, vẻ bề ngoài của bà nhìn giống một nữ diễn viên hơn là một đạo diễn, con người thật của bà bên ngoài so với trong ảnh và video lại càng trẻ hơn, bà năm nay hơn 40 tuổi, nhưng mà nhìn không đến 35 tuổi, bà có một đôi mắt đẹp có thần, ánh mắt giống hệt như ánh mắt trời lúc này, nhìn thấu tất cả mọi thứ.

Bà dùng ánh mắt đánh giá nhìn tôi, giống như đang nhìn thấu con người tôi vậy, sống lưng tôi tê rần, theo bản năng đứng bật dậy, giọng nói êm tai mà không mất đi uy nghiêm truyền vào tai.

“Hứa Chân?” Bà gọi cả tên lẫn họ của tôi, giọng nói nghe không ra chút cảm tình nào hết, dứt khoát mà lại bình tĩnh.

“...Là con” Tôi do dự một lúc, khe khẽ gọi “ Mẹ”

Cả đời tôi lần đầu tiên gọi cái danh từ chẳng có gì là lạ này, trong khoảng khắc đó, tâm tình phức tạp không gì có thể so sánh được.

Đúng vậy, người phụ nữ khí thế bức người, xinh đẹp mà cao quý trước mặt tôi đây, chính là mẹ ruột tôi.

Liên quan đến mẹ tôi, những gì tôi có thể nói thực ra rất ít, bởi vì trong những năm tháng đầu đời và cả hiện tại, cuộc sống từ trước đến nay đều không có sự tồn tại của mẹ.

Lúc còn rất nhỏ cũng ngốc nghếch mà hỏi bố “ Tại sao những đứa khác đều có mẹ mà con lại không có”, bởi mỗi lần nhắc đến câu hỏi này, bố tôi sẽ đặt luận văn hoặc là hóa thạch trong tay xuống, trên khuôn mặt đoan chính xuất hiện một biểu cảm thần bí khó đoán, giống như ông đang bị một câu hỏi lớn làm khó vậy, đôi mắt đằng sau gọng kính đen lộ ra vẻ tội lỗi lại có vẻ không biết phải làm sao. Tôi cũng là sau khi lớn lên mới hiểu ra, hàm ý của biểu cảm khó nói kia của bố tôi, bố quả thực muốn nói cho tôi biết chút gì đó, nhưng mà mỗi lần lời sắp nói ra lại dừng lại không nói tiếp.

Bởi vì tôi vẫn còn quá nhỏ.

Sau này bố khô khan nói với tôi “Mẹ con bây giờ rất bận, khi nào có thời gian sẽ đến thăm con.”

Câu nói như vậy sau khi nói qua 3 lần, 5 lần, tôi cũng không hỏi nhiều nữa, không phải tôi khoe khoang, từ trước đến nay tôi là đứa có khả năng hiểu ý người khác rất tốt.

Tôi theo bố lớn lên, ông là một nhà cổ sinh vật học, khả năng kiểm chế tình cảm rất tốt, tôi cả đời cũng chưa từng thấy ông tức giận, kiến thức của ông cũng rất uyên bác, điều đó được thể hiện qua những tác phẩm hoàn mỹ của ông. Ông phát hiện ra hơn một trăm loài sinh vật mới chưa từng được biết đến, ông có thể từ một miếng hóa thạch nhìn ra những sinh vật trong đó thời kì sinh sống ở kỉ phần trắng hay là kỉ đệ tam, là mộc lan hay là cây phong, còn có thể nói tập tính và thức ăn của loài sinh vật này, ông cuồng nhiệt yêu thích sự nghiệp của bản thân, thời gian dài lẫn lộn vất vả ở bên ngoài tiến hành khảo sát cổ sinh vật, mỗi từ trong tác phẩm của ông đều thấm đẫm những giọt mồ hôi vất vả.

Tôi trước 15 tuổi, mỗi lần bố ra ngoài đều mang theo tôi, chúng tôi đã từng đi qua những vùng núi xa xôi hẻo lánh, xa mạc rộng lớn, những hải đảo hoang vắng..., chúng tôi tìm kiếm hóa thạch trong lòng đất, tôi đã nhìn thấy biết bao cảnh sắc kì lạ đẹp đẽ, gặp gỡ rất nhiều người, điều này đối với việc mở mang hoài bão của tôi là vô cùng có ích.

Bố tôi chỉ hiểu biết khảo cổ học, nhưng tôi vẫn thấy kiêu hãnh vì có người bố như ông, vì vậy, có mẹ hay không đối với tôi mà nói, dường như cũng chẳng phải là việc gì quan trọng lắm.

“Đã ăn sáng chưa?”

Tôi thất thần một lúc, cuối cùng cũng nghe thấy từ miệng mẹ nói ra câu nói này.

Trước đó, mẹ tôi đang đợi cà phê, Kỉ Tiểu Nhụy cho một nửa li sữa nhỏ và một phần ba viên đường vào tách cà phê xong, bà mới cầm tách cà phê lên.

Theo lẽ thường hỏi câu hỏi trên, tuy nhiên tôi không nghe ra một chút cảm giác hỏi han ở trong đó cả.

“Ăn ở trường rồi ạ” Tôi lập tức nói

“Cùng ăn đi” tuy tôi đã biểu thị mình đã ăn rồi, bà đối với lời nói của tôi như là không nghe thấy, gọi Kỉ Tiểu Nhụy: “Gọi phục vụ phòng, bữa sáng cho hai người.”

Kỷ Tiểu Nhụy vâng một tiếng liền đi gọi điện thoại, chỉ còn lại tôi và mẹ ngồi bên bàn trà. Bất tâm trí trống rỗng tìm ra đề tài nói chuyện, gượng gạo đối mặt với khuôn mặt xa lạ của mẹ, giống như ăn phải bánh hết hạn vậy, đồng cốc trên bàn trà giễu cợt nhìn tôi, chân tôi run run, trà kì kì hơi hơi rung động một chút, cà phê tràn ra từng giọt sóng.

Mẹ nhìn tôi một cái, dùng thìa khuấy cà phê, “Nói về con đi.”

Loại ngữ khí “bị phỏng vấn” này làm tôi có chút cảm giác khó chịu, tôi hơi hơi cau mày, vẫn là nói ra hết: “đại học Tỉnh hải, năm ba, uhm, ý con là mùa thu khai giảng năm học mới chính là năm tư. Học ở khoa kinh tế, thành tích cũng không tồi, trước đây là học sinh tiêu biểu của lớp, cũng là người đứng đầu hội tuyên truyền của khoa”

“Con cũng đã là sinh viên đại học rồi” bà cụp mi mắt nói, lại hỏi “ Con năm nay 21?”

“Vâng, cũng đủ rồi. Sinh nhật của con là tháng hai.”

Bà gật gật đầu, bà đã sinh ra tôi, nên vẫn nhớ ngày sinh của tôi.

Tôi chú ý đến nếp nhăn mờ mờ ở khóe mắt bà, hốc mắt có chút thâm, bà rõ ràng đã trang điểm nhưng thế nào cũng không che lấp được sự mệt mỏi. Một tháng trước tôi xem trên ti vi nghi thức khai máy bộ phim mới của bà. Từ đó về sau, mọi tin tức liên quan đến bộ phim đều liên tiếp xuất hiện trên các tờ báo giải trí, bộ phim này có vốn đầu tư lớn nhất trong hai năm trở lại đây, các diễn viên chính cũng đều là những đại minh tinh đang nổi tiếng nhất hiện nay, nhất cử nhất động đều bị viết vào những bài báo lá cải, mà bà một mình phải làm tốt đạo diễn của một bộ phim lớn như vậy, không nhiều chịu cực khổ là điều không thể.

“Chính Ngâu” bà dừng lại một chút, “Tang lễ của bố con là lúc nào?”

Giống như có ai đó cầm gậy sắt đập vào lục phủ ngũ tạng của tôi, mắt mũi đồng thời đều cay cay, cổ họng nghẹn một lát, “Ba tuần trước” nói ra mới phát hiện giọng nói có chút run rẩy.

Mẹ yên lặng một lúc, như đang nghĩ đến điều gì đấy, cúi đầu uống một ngụm cà phê, mới nói “ Lúc đó mẹ đang ở nước ngoài quay ngoại cảnh, không về được.”

“Vâng, không sao ạ” tôi nói rất thật lòng.

Quả thực tôi cho rằng chuyện này chẳng có liên quan gì cả, cũng sẽ không giận mẹ tôi. Dù sao đi chăng nữa bao nhiêu năm qua tôi và bố sống rất tốt, sự đam mê của bố tôi đối với hóa thạch và tiêu bản đã áp đảo tất cả, từ trước đến nay cũng chưa từng bộc lộ ra sự tiếc nuối và thất vọng về chuyện không có vợ. Vì vậy tôi nghĩ, bố tôi sẽ không để ý mẹ có đến hay không tang lễ của ông.

Đang nói chuyện, có người gõ gõ cửa.

Kỷ Tiểu Nhụy ngồi trên sofa gần cửa, nghe thấy chuông cửa, chỉ đặt máy tính xuống đi ra mở cửa. Không ngoài dự liệu của tôi, là phục vụ phòng, nhân viên phục vụ để bữa sáng ngay ngắn trên bàn. Bữa sáng rất đơn giản, bánh mì nướng vàng hai mặt, mứt dâu ngon mắt, còn có một bình sữa và hai quả trứng gà.

Trên thực tế tối hôm qua nghĩ đến buổi gặp mặt ngày hôm nay căn bản đêm ngủ không ngon, mới sáng sớm đã tỉnh rồi, gần người trong căn phòng trống rỗng một lúc, rồi chạy đến nhà ăn của trường, vội vàng ăn một bữa sáng mới ra lò. Sau đó ngồi tàu điện ngầm và xe bus, còn đi qua một cây cầu bắc qua biển, khinh bỉ cái thành phố này thực sự quá rộng lớn, mất đúng 2 tiếng 15 phút, xoay vòng vòng mới đến được cái khách sạn gần biển ở tận phía nam thành phố này. Ngồi xe rõ ràng đã tiêu hao thể lực của tôi, bỗng dưng cảm thấy khá đói.

Mẹ nho nhá phết mứt hoa quả lên bánh mì, uống từng ngụm từng ngụm nhỏ sữa bò, tôi cũng chuẩn bị làm theo, bỗng dưng nghe thấy cửa lại vang lên một tiếng. Trong lòng tôi thầm nghĩ cái cửa này ngày hôm nay bị đóng mở quá nhiều lần rồi, nếu mà cửa mà có cảm tình không chừng sẽ cảm thấy phiền hà mất.

Vốn tưởng rằng nhân viên phục vụ đi rồi lại quay lại, tôi tùy ý nhìn về phía cửa, ngay lập tức cứng đờ, tay với miếng bánh mì dừng giữa không trung, còn có chút run rẩy.

2. Chương 2

Kỷ Tiểu Nhụy nhìn thấy người quen liền chào hỏi, rồi quay đầu nhìn mẹ tôi : “Đạo diễn Lương,

Cố Trì Quân tiên sinh tìm cô.”

Cố Trì Quân.

Cố Trì Quân bằng xương bằng thịt xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi không có cách nào không chế bản thân không nhìn anh.

Ban đầu giống như nhìn trộm, lén lút lút lút liếc qua, rồi lặng lặng lẽ lẽ thu lại ánh mắt. Trong mắt tôi là Cố Trì Quân cao gầy, ăn mặc rất tùy ý, áo sơ mi trắng thơm và quần jean xanh đậm, đầu tóc ngay ngắn,

còn về khuôn mặt, tôi căng thẳng đến nỗi ánh mắt cũng mơ hồ, chỉ mang máng cảm thấy, cả người anh dường như đang phát sáng.

Đúng là người nổi tiếng trong những người nổi tiếng, bất luận đi đến đâu cũng đều tỏa sáng.

Ngay sau đó tôi lại to gan nhìn anh thêm lần nữa, lần này nhìn so với tôi tưởng tượng còn có hiệu quả không thể ngờ đến, khuôn mặt của anh đậm thẳng vào mí mắt tôi— giống như bao nhiêu lần tôi đã nhìn thấy trên phim: vàng trăn đầy đặn, mặt mày sáng sủa, đôi mắt trầm tĩnh, một lần nhìn thì không thể thấy hết tất cả.

Tôi bỗng nhiên nhớ đến lời bình phẩm của một tạp chí điện ảnh nào đó— với một người có khuôn mặt như Cố Trì Quân, ngoại trừ làm người nổi tiếng ra thì không còn con đường nào khác. Anh cầm một tập tài liệu tiến về phía chúng tôi, vừa đi vừa gật đầu chào hỏi mẹ tôi, ánh mắt lướt qua người tôi.

Chỉ một cái nhìn thôi, thế giới của tôi dường như đã sáng bừng lên.

Đợi đã, anh ấy rõ ràng đang nhìn tôi? Tôi mãi mới phát hiện ra chuyện này.

Ngay lập tức tôi lại nhìn anh lần nữa, lần này thì xác nhận, đúng thật là anh đang dùng đôi mắt phượng đẹp đẽ đó mà nhìn tôi.

Ánh mắt của chúng tôi giao nhau giữa không trung. Cố Trì Quân dung mạo tuấn tú, ánh mắt cực kì mê người là sự thật mà mọi người trên trái đất này đều biết, lần tiếp xúc cùng anh ở khoảng cách gần như này đã là chuyện của ba bốn năm về trước, đó là ở cuộc gặp mặt mà anh là người phát ngôn của sản phẩm nào đó—anh lúc đó ở trên sân khấu nhìn khắp bốn phía, ánh mắt dừng lại trên người tôi một chút, cười nhẹ với tôi một cái, biểu thị người trúng giải là tôi lên sân khấu tham gia một trò chơi nhỏ, kì thực ánh mắt và nụ cười đó chẳng qua chỉ là chuyện trong chớp mắt, nhưng mà trái tim nhỏ bé của tôi dường như không thể chịu nổi áp lực, suýt chút nữa thì nổ tung. Trong đầu quanh đi quẩn lại chỉ nghĩ: thế nào gọi là sét đánh? Là thế này đây!

Trong khoảnh khắc suy nghĩ lung tung ấy, anh đã tự ngồi xuống ghế gỗ thứ ba bên cạnh bàn trà rồi, đặt tài liệu trong tay lên bàn ăn, khoanh tay lại.

Đương nhiên, con người sẽ thay đổi, tôi bây giờ so với ba năm trước bản lĩnh hơn nhiều rồi, tuyệt đối sẽ không vì chuyện anh nhìn tôi một cái mà tâm trạng căng thẳng, kích động muốn chết đến nơi. Nhưng mà đen đủi ở chỗ, khoảng cách hiện tại giữa tôi và anh không vượt quá năm mươi mét vuông, cúc áo sơ mi đầu tiên của anh không đóng, tôi dường như có thể nhìn rõ nửa thân trên gầy gầy và xương quai xanh nhấp nhô của anh.

Mẹ tôi ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: “ Trì Quân, có việc gì không?”

Ngữ khí rất ôn hòa, vừa nghe đã biết là bạn bè thân thiết quen biết nhiều năm. Điều này cũng chẳng có gì lạ. Căn cứ vào đủ các thể loại tin tức giải trí mà tôi đã đọc, tổng kết lại kinh nghiệm đại thể của hai người như sau: lúc Cố Trì Quân hơn 20 tuổi đã gặp được mẹ tôi, mẹ tôi lúc đó cũng đã là đạo diễn có tiếng tăm, bà rất tán thưởng con người anh, cho anh đảm nhiệm một vai diễn phụ trong một bộ phim của mình, nhưng sau khi cùng hợp tác bộ phim này, anh từ vai phụ chuyển thành vai chính, tiếp tục diễn bộ phim tình cảm ấy, nam nữ chính trong câu chuyện là bạn qua thư, cách trở ngàn dặm, mỗi ngày đều kiên trì viết thư qua lại, có một ngày cô gái không gửi thư đến nữa, chàng trai lần theo địa chỉ viết trên thư mà tìm đến, mới biết cô gái đã qua đời vì một căn bệnh vô phương cứu chữa.

Bộ phim này năm đó đã lừa lấy được nước mắt của biết bao nhiêu người, Cố Trì Quân cũng vì vậy mà nổi tiếng, từ đó về sau đi trên con đường lấp lánh hào quang của người nổi tiếng.

Anh vô cùng vô cùng đẹp trai, lúc đó lại còn rất trẻ, điều này giúp anh trong mấy năm đầu khởi nghiệp, đóng khá nhiều phim điện ảnh tình cảm nổi bật, cùng với nữ chính yêu yêu đương đương, không hề vướng bận bị thương. Mấy bộ phim đó không hẳn là hợp tác với mẹ tôi, nhưng anh đã có được danh tiếng vô cùng to lớn.

Nhưng mà, trong giới điện ảnh, nam diễn viên quá đẹp trai, tự nhiên sẽ làm người khác cho rằng: chẳng có tài năng gì hết. Nhưng Cố Trì Quân đã đập tan cái quan điểm phiến diện này. Trong bộ phim điện ảnh “Nửa Đời” của mẹ tôi, Cố Trì Quân đã phát triển kĩ năng diễn xuất ngày càng hoàn mĩ. Trong phim anh

diễn vai một người con ngỗ ngược, diễn cùng với vài diễn viên có thâm niên, hoàn toàn không thua kém bất cứ người nào.

Anh nhờ vào bộ phim đó, đã đạt được giải thưởng điện ảnh quốc tế.

Mười một năm đã qua, Cố Trì Quân sớm đã trở thành một đại minh tinh có tiếng tăm, thế lực, anh cực chăm chỉ, mỗi năm có ít nhất một đến hai bộ phim điện ảnh ra đời, anh dường như không diễn những bộ phim kém chất lượng, tiếp nhận phim đều chọn lựa kĩ càng. Kĩ thuật diễn xuất của anh cũng nhận được sự công nhận, đạt được vô số các giải thưởng, được coi như một trong những nam diễn viên đắt giá nhất trong nước, mà anh bây giờ cũng đang là nam chính của bộ phim “Ba Chương Cam Kết”.

Lúc này, vị minh tinh đẳng cấp bên cạnh tôi đây, một cánh tay đang đỡ lấy hàm dưới, từ từ nói: “Tôi qua phân cảnh kia phải sửa, em cũng đại khái sửa lại kịch bản rồi.”

Giọng nói ảm áp trầm thấp, dễ nghe vô cùng.

Anh chỉ đóng phim, đối với việc phát hành album nhạc hoàn toàn không có hứng thú. Trái lại lại lãng phí một cái cổ họng tốt như vậy.

“Được, để tôi xem.” Mẹ với tay cầm kẹp tài liệu, “Sửa đến tận bây giờ à? ”

“Cũng tầm đấy, chỉ ngủ được khoảng tầm hai tiếng. bây giờ cũng không gấp, chị ăn xong rồi hãy xem kịch bản . ” Cố Trì Quân một tay giữ lấy kẹp tài liệu, ánh mắt từ trên người mẹ tôi chuyển đến khuôn mặt tôi, hướng về phía tôi lộ ra một nụ cười thân mật mà chỉ có đàn ông trưởng thành mới có, có thể làm cho tim đập nhanh hơn bình thường gấp mười lần, “Vị này là diễn viên mới?”

Anh đang nói chuyện cùng tôi, sự thật này làm huyết quản của tôi sắp không chịu được nữa rồi. Chuyện không may là, điều nghi ngờ của anh liên quan đến thân phận của tôi đủ để làm toàn bộ sự kích động của tôi biến mất hoàn toàn. Tôi có đôi chút ngại ngùng, đang định nói “không phải diễn viên” để làm rõ sự thật, mẹ tôi đã mở miệng trước tôi một bước.

“Không phải.” Bà liền không chút tránh né mà giải thích thân phận của tôi, “Con gái tôi.”

Trong khoảnh khắc đó, biểu cảm của Cố Trì Quân chỉ có thể dùng phong phú đa dạng mà hình dung, kinh ngạc, khó mà tin được đan xen xuất hiện, nhưng mà không hổ là ảnh đế, một giây sau đã khôi phục lại trầm tĩnh, làm tôi cho rằng sự kinh ngạc của anh là tôi nhìn thấy trong mơ. Cố Trì Quân và mẹ tôi quen biết thân thuộc như thế, nhưng cũng là người đầu tiên trên thế giới này biết đến sự tồn tại của tôi, tôi dám đánh cược rằng, mẹ là một người cực kì chú trọng giữ kín việc riêng, và cũng là người vì bản thân mình.

“Em cũng thật không thể nghĩ đến.” Anh lắc lắc đầu, cười rạng rỡ với tôi, lại đưa tay ra trên bàn trà, nghiêm túc chào hỏi tôi, “Chào cháu.”

Tôi vội vàng đưa tay bắt tay anh: “Cố tiên sinh, chào chú.”

Anh nhẹ nhàng bắt tay tôi, đôi bàn tay đó khô ráo, ngón tay dài, ảm áp có lực, tôi nghiêm túc nghĩ đến việc mấy ngày tới sẽ không rửa tay.

Anh lại hỏi tên của tôi, tôi không chần chừ nói.

“Cháu họ Hứa, Hứa Chân” Anh khe khẽ đọc lại lần nữa “Cái tên rất đẹp.”

“Cảm ơn.” Đầu óc tôi nóng bừng mà cảm ơn anh, cũng không biết rốt cuộc cảm ơn anh vì cái gì.

Mẹ cầm sữa lên nhấp một ngụm, hỏi anh: “Đã ăn sáng chưa, cùng ăn luôn đi”

“Chưa” Cố Trì Quân lắc lắc đầu, trong thần sắc lộ ra một chút mệt mỏi mơ màng, “Vừa tỉnh dậy thì đến đây luôn.”

Vốn nghĩ đến nguyên tắc tiết kiệm lương thực, tôi đẩy đĩa đồ ăn trước mặt, nói: “Phần đồ ăn này cháu vẫn chưa động đũa, trước khi đến đây cháu đã ăn sáng rồi, Cố tiên sinh—” nói được một nửa bỗng nhiên im bật, Cố Trì Quân là ai cơ chứ, làm sao có thể ăn đồ ăn mà tôi không cần chứ.

Thần sắc trên mặt mẹ cũng rõ ràng nói ra sự nực cười của tôi, bà nhìn tôi lắc lắc đầu, “Không được tự có chủ trương. Tiểu Nhụy, gọi điện thoại”

“Không cần gọi đâu, em ăn phần này cũng được rồi, cảm ơn cháu, Hứa Chân.” Cố Trì quân kéo đĩa đồ ăn của tôi, sự lịch sự và khả năng kiềm chế tình cảm không thể bắt bẻ, làm giảm bớt sự khó xử kì lạ của tôi. Tôi nghĩ, thân là một đại minh tinh, Cố Trì Quân vẫn giống như kiểu được mọi người lưu truyền, lung linh toàn diện

“Giữ bí mật quá tốt,” Cố Trì Quân nhai một miếng bánh mì, nói với mẹ tôi, “Chị Lương, em luôn luôn không biết chị có con gái, mà lại còn lớn thế này nữa.”

“Không phải là giữ bí mật” Mẹ tôi lại nói, “Không cần thiết nói ra thôi. ”

Cái đáp án này làm tôi khó xử vô cùng. Tôi trong lòng bà ấy chính là sự tồn tại “không cần thiết” này, thậm chí đến cả nhắc đến cũng không cần. Tuy bà trong lòng tôi có thể cũng chẳng kém gì, nhưng tôi suy cho cùng vẫn phải nhờ đến bà ấy, bây giờ nhìn một chút cũng chẳng sao.

Hai người chậm rãi ăn sáng, thỉnh thoảng nói mấy câu liên quan đến điện ảnh. Nghe cuộc đối thoại của hai người, tôi mới biết rằng hiện tại bọn họ có thể ngồi ở đây ăn một bữa sáng thật không dễ dàng chút nào—hai tuần liên tiếp bọn họ gần bốn năm giờ sáng mới được ngủ, hôm nay đạo diễn chấp hành đang quay vài cảnh phim không quan trọng lắm, bọn họ mới có thể nghỉ ngơi.

Nhưng mấy đề tài này rất cuộc cùng với cuộc sống thường ngày của tôi cách biệt quá xa, tôi chẳng chen được lời nào mà cũng chẳng muốn chen vào, dứt khoát ngồi ngây không lên tiếng, im lặng đợi bọn họ ăn xong.

Chỉ là...thỉnh thoảng lại nhìn Cố Trì Quân một cái.

Tư thế ăn của anh rất nho nhã, cánh tay dài xé nhỏ bánh mì, hơi hơi cụp mi mắt, giống hệt như hình tượng quen thuộc trong phim.

Ngồi cùng một bàn, thỉnh thoảng bắt gặp ánh mắt của anh, có thể cảm nhận được thiện ý của anh trong ánh mắt ấy.

Con người này đã qua đào tạo diễn viên chuyên nghiệp, ánh mắt bình thường cũng mang lại lực sát thương đáng sợ, đẹp trai đến mức làm người khác không dám nhìn trực diện. Tôi phải xiết chặt đôi tay ở dưới bàn, mất rất nhiều khí lực mới có thể khống chế được tâm tình của bản thân, không để bộ mặt hám trai của bản thân biểu hiện ra.

Nhìn không được mà nghĩ đến bộ phim “Vô Tu Vô Chỉ” của mẹ mà trước đây tôi đã từng xem qua, poster in cực kì đẹp, Cố Trì Quân trong ảnh cùng một cô gái trẻ đẹp ngồi trong quán cà phê ở bên đường, Cố Trì Quân xoa nhẹ gò má của nữ chính, trán kề trán ngọt ngào nói chuyện, bức tranh đẹp đến nỗi làm người ta muốn khóc, tôi cũng vì tấm poster này, chạy ngay tới rạp chiếu phim mua vé, trong khoảnh khắc anh cầu hôn, không biết viên đạn từ đâu bỗng dưng bay đến, cướp đi sinh mệnh của cô gái trẻ. Sau đó Cố Trì Quân bắt đầu hành trình báo thù, bộ phim tình cảm ngoài dự liệu đã để kĩ thật diễn của anh phô diễn một cách tinh tế sâu sắc. Cảnh anh quỳ trước mộ bạn gái khóc không thành tiếng, bây giờ vẫn không ngừng được nhắc lại. Bộ phim này đã giúp anh đạt được giải thưởng đầu tiên trong cuộc đời, cũng là một giải thưởng rất quan trọng.

Bộ phim này đối với tôi có ý nghĩa vô cùng đặc biệt, chính là sau bộ phim này, tôi đã trở thành fan của Cố Trì Quân.

Đợi đến khi hai người ăn xong, nhìn thấy mẹ giơ tay lấy tài liệu mà Cố Trì Quân mang đến, biết rằng họ lại sắp bàn về chuyện liên quan đến kịch bản, tôi lập tức xen vào.

“Mẹ, con có chuyện muốn nhờ mẹ giúp.”

Mẹ không hề ngạc nhiên nhìn tôi một cái, “Chuyện gì? Cứ nói đi.”

Tình hình có Cố Trì Quân ở đây, tôi cảm thấy chuyện này rất khó nói, thấp giọng nói: “ Có thể nói chuyện riêng với mẹ không ạ? Vào phòng ngủ, được không ạ?”

Bà hồ nghi nhìn tôi, dời ghế đứng dậy, có vẻ như đã đồng ý.

Phòng ngủ của bà rất rộng, nhìn có vẻ rộng bằng phòng khách bên ngoài, cũng có cửa sổ sát đất to như thế, nhưng mà rèm đã được kéo hết, nhìn riêng tư hơn nhiều, phòng khách sạn tuy to nhỏ khác nhau, nhưng đều có đẳng cấp, căn phòng này của mẹ rõ ràng thuộc về một đẳng cấp cao. Tôi cũng chẳng kịp nhìn kĩ, bây giờ không nói thì đợi đến lúc nào nói, “Mẹ, con muốn vay mẹ ít tiền.”

“Vay tiền?” Bà nhăn mày, như nghe không hiểu lời của tôi, giống như tôi nói tiếng Ai-Cập cổ hay là tiếng Tây Tạng vậy.

Nhưng phàm có người nghe đến hai từ “vay tiền” đều sẽ lộ ra loại biểu tình “quả nhiên không phải chuyện tốt đẹp gì”, tôi sớm đã quen rồi. Nhưng đối tượng lại là mẹ, không chừng còn có khả năng thuyết phục.

“Con không vay nhiều tiền, chỉ cần có thể đủ đóng một năm học phí và tiền ở kí túc xá là được rồi ạ” Tôi sợ bà nghĩ nhiều, vội vã giải thích, “Con đã học năm bốn rồi, chỉ thiếu một năm nữa là tốt nghiệp, cũng đến lúc này rồi, con cũng không định xin trường miễn giảm học phí... hơn nữa còn có nhiều bạn cần học bổng của trường hơn con.”

Bà không trả lời, sắc mặt vui buồn không rõ nhìn tôi

Trong lòng tôi “lộp cộp” một tiếng, tiếp tục giải thích, “Sinh hoạt phí con có thể tự mình kiếm, con cũng đã tìm được một việc bán thời gian. Con định học lên thạc sĩ, giáo sư Tiền, thầy phụ trách của con nói sẽ giúp đỡ, con nhất định sẽ xin được học bổng. Mẹ, chỗ tiền này trong vòng hai năm con sẽ trả lại mẹ, mẹ có thể viết giấy biên nhận. ” Tôi thở ra một hơi, mong chờ nhìn bà, “Mẹ thấy thế nào ạ?”

Bà chăm chú nhìn tôi, giọng nói gần như nghiêm khắc, “Chính Nghêu lẽ nào không để lại tiền cho con? Nhà con chẳng lẽ đến tiền đóng học phí cũng không có?”

Tôi không nói mà lắc lắc đầu. Đừng nói tiền học phí, bây giờ đến hai nghìn tệ tôi cũng chẳng có.

Thực ra tôi cũng không muốn vay mẹ tiền, cũng không vui vẻ gì mà kể khổ, nhưng thực sự đã đi đến hoàn cảnh khó khăn rồi.

Năm ngoái, khi bố phát hiện ra bệnh ung thư gan, cũng đã phát triển đến giai đoạn giữa. Bố tôi mặc dù trong ngành cổ sinh vật học thành tích đáng nể, nhưng lại không thể giúp ông mang về thu nhập dồi dào—Bố tôi giống như đại đa số học giả khoa học tự nhiên khác, tiền bạc hoàn toàn không có nhiều, có tiền liền tiêu hết hoặc là dùng vào việc mua các công cụ mới giúp ích cho việc nghiên cứu.

Miệng ăn núi lở.

Bảo hiểm đã chi trả phần lớn tiền điều trị, nhưng bố bệnh tình trầm trọng nằm trên giường bệnh gần một năm, cũng có một số chi phí phát sinh nằm ngoài phạm vi chi trả của bảo hiểm.

Tích lũy trong nhà rất ít, tôi đã dùng đến số tiền bố để lại cho tôi sau này chi trả tiền học hành, bạn bè của bố giúp đỡ rất hào phóng, liên tục hỗ trợ, kiên trì đợi người hiến tạng cơ quan thích hợp, đến khi có được bộ phận thích hợp, cuối cùng ông lại không thể làm phẫu thuật cấy ghép.

Bác sĩ Bạc, người điều trị chính cho bố an ủi tôi: tuổi của ông cũng đã cao rồi, không cấy ghép được cũng là chuyện bình thường.

Biến cố bất ngờ là như vậy, đợi chúng ào ạt kéo tới, thân thể phàm trần đến một chút lực đề kháng cũng không có.

Sau khi bố bị bệnh, tôi xin trường nghỉ để ở nhà chăm sóc ông, liên tiếp hơn nửa năm không đi học, chỉ đến khi thi mới đến trường, thành tích chẳng ra làm sao, lại thiếu môn quá nhiều, cũng mất đi học bổng trong dự liệu.

Sau tang lễ của bố, tôi kiểm tra lại toàn bộ tài sản trong nhà, không ngoài dự liệu mà phát hiện, tôi bây giờ đến tiền để đóng học phí và sinh hoạt phí đều trở thành vấn đề.

Cũng không phải là không có ai giúp tôi, chỉ là bạn bè của bố đã giúp tôi quá nhiều rồi, tôi thực sự ngại tiếp tục nhờ họ giúp đỡ, tìm bạn học hay là thầy giáo, tôi hoàn toàn tin tưởng họ sẽ vui vẻ giúp đỡ—từ trước đến nay nhân duyên của tôi có thể nói là không tồi. Chỉ là, hoàn cảnh bức bách này của tôi đã thu

hút rất nhiều ánh mắt thương tình. Lúc bố bị bệnh tôi đã nhìn quá đủ sự đồng tình của bọn họ rồi, không lâm vào bước đường cùng, tôi thực sự không muốn dùng đến hạ sách này.

Mà mùa thu khai giảng sắp đến rồi.

Lúc ấy, người mẹ xa lạ gọi điện thoại cho tôi. Bà vừa đọc trên báo cáo phó của bố tôi, bày tỏ sự thăm hỏi sâu sắc với tôi, tôi nghĩ, người ta có câu một đêm phu thê trăm năm tình nghĩa, mà tôi cũng là từ trong bụng bà mà ra, bà thăm hỏi tôi một chút cũng là lẽ thường tình, hai ngày sau khi thăm hỏi, cũng là mấy ngày trước, bà lại liên lạc với tôi, nói mình đã về thành phố Tĩnh Hải, hẹn tôi thời gian gặp mặt.

Ngay lập tức tôi nghĩ thật kĩ, phân tích đi phân tích lại, trong tất cả những người có thể giúp đỡ tôi, thực lực kinh tế của mẹ rất hùng hậu, tiền học phí của tôi đối với bà mà nói chỉ là cái móng tay, mà bà cũng có khả năng giúp đỡ tôi nhất, bởi trong điện thoại lúc tôi gọi bà “mẹ”, bà rõ ràng đã đáp ứng rồi.

Chỉ là tôi không ngờ đến bà sẽ lộ ra phản ứng như bị ai đâm vào vết thương thể kia.

Nói không thất vọng thì là nói dối. Nói ra cũng đúng thôi, bỗng nhiên mạo nhận con gái đến vay tiền, mà cũng chẳng lấy gì làm vui vẻ, bây giờ lừa đảo rất nhiều, không chừng bà còn cho rằng thân phận tôi có vấn đề. Sự do dự của bà, hoàn toàn là điều đương nhiên.

“Bất luận thế nào, vẫn phải cảm ơn mẹ. Con về đây.”

Chỉ là lần này mất công đến đây một chuyến rồi. Tôi xoay người, định mở cửa phòng ngủ ra về.

“Đứng lại.” Một giây sau, bà lạnh lùng gọi tôi lại, nghe giọng tuyệt đối chẳng vui vẻ gì.

Tôi đứng lại, không hiểu gì cả mà quay đầu. Bà lại không nhìn tôi, gọi Kỷ Tiểu Nhụy ngoài phòng khách.

“Tiểu Nhụy, vào đây.” Mẹ phân phó chị ấy. “Lấy quyển chi phiếu và bút.”

Xem ra bà đã thay đổi chủ ý rồi, tôi vui mừng khôn xiết, nói cảm ơn: “Mẹ tiền con sẽ trả lại mẹ.”

Bà ngồi vào trước bàn làm việc, tôi cũng chiếm một nửa góc bàn nhỏ, lấy giấy bút từ trong túi xách ra. Tôi học kinh tế học, viết mấy loại giấy vay nợ này đối với tôi mà nói đã quá quen thuộc rồi, hai người chúng tôi viết xong cùng lúc. Con số tôi viết ra không nhiều, nhưng nhìn thấy tờ chi phiếu bà đưa cho mới phát hiện, số tiền trên chi phiếu là ba mươi vạn.

Một số tiền lớn như vậy, gián tiếp làm tôi bất tỉnh.

Mất tôi đại ra, “Hả hả? Con thật sự không cần nhiều tiền thế này đâu, con chỉ vay mẹ tiền học phí và tiền kí túc xá thôi.”

“Làm gì có chỗ nào không cần tiền?” Bà lãnh đạm nhìn tôi một cái, “Ngoại trừ học phí, quần áo, giấy của con đều phải thay, đẳng cấp quá thấp. Tóc cũng nên làm lại đi, bây giờ như vậy, thực sự rất khó coi.”

Tôi đỡ người ra. Mặc dù quần áo tôi mặc cũng chẳng phải là hàng hiệu gì, nhưng mà cũng gọi là sạch sẽ gọn gàng, không ngờ lại không hợp mắt bà đến thế. Bà đã hào phóng đưa cho tôi chỗ tiền này, tôi bây giờ cũng không định cùng bà tranh luận về vấn đề đẳng cấp quần áo, chỉ là chân thành kiến nghị: “Kể cả như thế, đây cũng quá nhiều rồi, hơn nữa—”

Kỷ Tiểu Nhụy kéo tôi một cái, đánh gãy bài diễn thuyết mà vốn dĩ tôi định nói: “Tiểu Chân em giữ lấy đi, đạo diễn Lương cho em thì em cầm lấy. Cô ấy là mẹ em, cũng chẳng phải là người ngoài.” Trong ngữ khí có ý khuyên nhủ.

Không cần chị nói tôi cũng cảm thấy mẹ là một người nói một là một, nói hay thì là kiên định quyết đoán, không hay thì là độc đoán. Nữ đạo diễn nổi tiếng nhất trong giới giải trí to lớn, không có bản lĩnh làm người khác sợ làm sao có thể đứng vững trong cái giới đó, bà tuyệt đối không thích người khác không tuân theo ý mình, bất luận người đó là tôi hay ai khác.

Tôi cup mắt nghĩ, cúi người viết một tờ giấy vay nợ mới, dùng hai tay đưa ra. Tôi quen biết bà bởi vì bà là mẹ tôi, chứ không phải vì tiền của bà. Bà cương chế như này khiến tôi gánh trên vai khoản nợ khổng lồ, làm tôi vừa không biết phải làm sao vừa buồn bực, dựa vào lãi xuất ngân hàng hiện nay mà tính, một năm sau, tôi phải trả cho bà thêm mấy nghìn mấy vạn. Đúng là quá đáng sợ mà.

Đồng tiền tiền này đúng là cục nợ, cầm hay không cầm đều có vấn đề.

Đưa cho bà giấy vay nợ, bà nhìn cũng không nhìn liền vứt vào máy hủy giấy.

Miệng tôi có thể nhét vừa một quả trứng gà rồi nha, lại cảm thấy không lịch sự, nhanh chóng ngậm miệng lại: “Mẹ đừng như vậy, con rất khó xử.”

Bà như dùng ánh mắt ra lệnh nhìn tôi, “Không cần chỗ tiền này, con cũng đừng gọi ta là mẹ nữa.”

Bà không chút lưu tình mà nói đến mức nghiêm khắc như vậy, khiến tôi ngỡ ngàng. Trong lòng thầm nghĩ thật kỳ cái từ “mẹ” này, lặng lẽ nhận lấy từ chi phiếu.

Bị ép phải vay tiền cũng chẳng dễ chịu chút nào, tóm lại, sau này nhất định phải tìm cơ hội để trả dứt điểm cái khoản nợ này.

Trong lòng tôi đang “lạch cạch” tính toán, mẹ đặt bút mực xuống, Kỷ Tiểu Nhụy bên cạnh cầm lấy quyền chi phiếu, “Từ bây giờ trở đi, mỗi tuần đến gặp mẹ một lần.”

“Gi ạ?”

“Bố con không con nữa, mẹ nên dạy bảo con chứ.”

Con đã là người lớn rồi nha, tuy tôi rất muốn gào to câu này lên, nhưng mà vẫn phải nhịn xuống. Bà cho tôi vay tiền, tự khắc có quyền biết tôi đang làm cái gì, càng huống hồ các môn học của năm tư cũng không nhiều lắm, tôi gật gật đầu.

Tôi ôm tờ chi phiếu nóng hổi ra ngoài phòng ngủ, bước đi tự nhiên cũng lảo đảo. Rõ ràng chỉ là một tờ giấy mỏng dính thôi, nhưng lại khiến cho lưng tôi không thẳng lên nổi, tôi đi tới sofa lấy túi xách, chuẩn bị ra về.

“Tiểu Nhụy, đưa nó về.”

Kỷ Tiểu Nhụy vâng một tiếng, tôi vội nói, “Không cần đâu ạ, con biết đường mà.”

Mẹ chăm chú nghĩ một lúc, gật đầu nói “Cũng được”, liền trở về bên bàn ăn, cầm kịch bản đã sửa lại vài trang mà Cố Trì Quân mang tới lên xem. Cố Trì Quân cũng không hoàn toàn tập trung sửa kịch bản, anh cách một phòng khách rộng lớn nhìn về phía tôi, miệng mỉm cười, nói chuyện với tôi mà không phát ra âm thanh.

Giống như vô số lần nhìn thấy anh trên phim, tuy cách nhìn cách sông, nhưng vẫn cố thể đi vào trái tim tôi. Tôi có thể đọc được ý của anh

— “Hứa Chân, tạm biệt.”

Mình có vài điều muốn nói về cách xưng hô của Hứa Chân với Cố Trì Quân. Cố Trì Quân là bạn của mẹ cô nên cô coi anh như bậc tiền bối là điều đương nhiên, nhưng đồng thời anh cũng là thần tượng của cô. Đối với chúng ta mà nói, đã là thần tượng của bản thân thì dù có hơn mình nhiều tuổi nhưng vẫn thích gọi là anh đúng không? >”. Nên mình đã để cách xưng hô như vậy, xưng hô chú cháu nhưng trong suy nghĩ của Hứa Chân vẫn gọi Cố Trì Quân là anh.

3. Chương 3

Sau khi rời khỏi cửa khách sạn, thì cũng gần trưa rồi. Mắt thấy thời gian cũng muộn rồi, tôi không về trường nữa mà đi tàu điện ngầm đến trung tâm thành phố. Sau khi kết thúc tang lễ của bố, vì trang trải tiền sinh hoạt phí, tôi tìm một công việc bồi bàn trong chuỗi các nhà hàng Ý có tên là Menlo, hôm qua đã phỏng vấn xong, hôm nay bắt đầu huấn luyện.

Nhà hàng nằm trên một con phố ở quảng trường trung tâm thành phố, các kiến trúc xung quanh không phải là khách sạn năm sao thì cũng là trụ sở của các ngân hàng lớn, hay tòa nhà của các công ty đa quốc gia. Mở nhà hàng ở một nơi như này, thiết nghĩ cũng hẳn là lắm tiền nhiều của. Trang trí chỉ có thể dùng từ xa hoa, đắt tiền mà hình dung—nhưng mà cũng đúng, người ta đến đây ăn cơm cũng là thưởng thức hoàn cảnh nơi đây mà thôi, mùi vị cũng chỉ là thứ yếu.

Liếc nhanh qua qua thực đơn, phát hiện ra giá của mỗi món ăn trong nhà hàng thật khiến con người ta phải lú lẫm, tôi vất vả làm việc ở đây nửa ngày cũng không đủ tiền để mua một món ăn bình thường—cũng may nhân viên được ăn miễn phí.

Tôi đi gặp giám đốc, ông ấy là một người đàn ông trung niên hơi béo, dáng vẻ hiền lành dễ gần.

Tôi vẫn chưa tốt nghiệp, tại tất cả những nơi có thể làm part time, thu nhập cao e rằng chỉ có làm nhân viên phục vụ ở Menlo, nếu mà may mắn còn nhận được một số tiền tips khả quan, mà thời gian sắp xếp cũng khá là hợp lý, một tuần làm việc ở đây bốn ngày, từ thứ hai đến thứ tư, còn có hai ngày cuối tuần, làm việc từ bốn giờ chiều đến mười rưỡi tối, buổi sáng hoàn toàn không phải đi làm.

Tôi vâng vâng dạ dạ nghe theo sự sắp xếp của giám đốc.

“Thời gian làm việc không có vấn đề gì chứ?” Giám đốc hỏi tôi.

“Không có ạ, không có ạ” Tôi trả lời ngay, “Như thế này là quá tốt rồi ạ, cảm ơn giám đốc.”

Trong lúc nói chuyện, cánh cửa vốn khép hờ vang lên ba tiếng.

Có người bước vào vô cùng nhẹ nhàng, lặng lẽ đứng bên cạnh tôi, hơi hơi cúi người với giám đốc.

“Giám đốc.”

Giọng nói dễ nghe vô cùng, ở giữa giọng đàn ông và thiếu niên, tinh khiết không hề lẫn một chút tạp chất, lòng tôi khẽ động, quay đầu nhìn xem người đến là ai, cảm thấy trước mắt sáng bừng, len lết giạt mình.

Sớm đã biết nhân viên phục vụ ở nhà hàng cao cấp như Menlo này, tương mạo đều không tồi, nhưng mà chàng trai đứng cạnh tôi đây, vượt xa cái gọi là tiêu chuẩn đẹp trai rồi.

Cậu ta rất rất trẻ, cao hơn tôi nửa cái đầu, một thân đồng phục đen trắng xen lẫn. Cậu ta rất gầy, nhưng đôi vai vẫn đủ rộng để có thể mặc kiểu sơ mi trắng quynh rũ ấy, dưới cổ đeo một cái nơ đen được thắt cẩn thận, quần dài giống như là được may sẵn cho cậu ta vậy.

Giám đốc chỉ vào tôi nói: “Cậu ta là Thẩm Khâm Ngôn. Sau này cậu ta sẽ chỉ dẫn cho cô.”

Sau khi nói chuyện, tôi và Thẩm Khâm Ngôn cũng coi như là đã quen biết nhau.

Sau khi rời khỏi phòng giám đốc, cậu ta đưa tôi đi xuyên qua hành lang, đến một căn phòng có vẻ là nơi nghỉ ngơi của nhân viên, tôi nói với cậu ta: “ Sau này phải làm phiền cậu rồi, tôi cái gì cũng không biết.”

Thẩm Khâm Ngôn nhìn tôi một cái, gật gật đầu, không nói nhiều chỉ xoay người lấy từ trên giá xuống một bộ đồng phục đưa cho tôi.

Rõ ràng chỉ là một cái nhìn rất bình thường, nhưng lại khiến cho tim tôi đập thành thịch. Lúc này không có cơ hội nhìn thẳng cậu ta, bây giờ cuối cùng cũng đã có cơ hội. Mắt cậu ta đen láy mà trong suốt, lúc nhìn người khác cực chỉ chuyên chú, sống mũi khá cao, đôi môi mỏng, so với đẹp trai càng thêm một chút vẻ đẹp êm dịu, hoàn toàn không có chút nữ tính nào, tóm lại, là kiểu khiến ai cũng cực kì yêu thích.

Tôi trước nay đều là người yêu thích cái đẹp, đối với những người đẹp trai xinh gái, mức độ khoan dung cao dị thường.

Chính vì vậy, đối với ánh mắt tỏ vẻ không nên lại gần và không chút thân thiện của cậu ta, chỉ cảm thấy chẳng hề sao hết—người đẹp trai, tự đứng sẽ có chút không tự nhiên và kiêu ngạo.

“Mặc thử đi.”

“Được.” Tôi nhận lấy, “Thẩm Khâm Ngôn, cảm ơn cậu.”

Cậu ta lắc đầu, tỏ ý không có gì.

Tôi cúi đầu nhìn đồng ren trên cái váy trắng đen, có chút e ngại: bộ quần áo này có vẻ rất phức tạp nha.

Thẩm Khâm Ngôn lúc đó vốn đã định rời đi, bỗng nhưng dừng động tác lại, dừng một chút hỏi tôi: “Không biết mặc?”

“Không biết...” Tôi cường ngượng ngập, đây chính là khó khăn đầu tiên khi làm bồi bàn.

Cậu ta gật gật đầu, đi ra ngoài, đứng ở cửa nói: “Tôi tìm người đến dạy cô.” sau đó đóng cửa lại.

Tôi nghĩ, cái anh chàng này đúng thật là keo kiệt lời nói mà.

Lúc thay đồng phục tôi nghĩ, không gần gấp, từ từ rồi sẽ quen thôi mà.

Sau khi tiếp xúc mới biết, Thẩm Khâm Ngôn làm ở nhà hàng này cũng đã hơn một năm rồi, kinh nghiệm của anh ta so với tôi thì hoàn toàn khác biệt.

Cậu ta ngoài lúc làm việc cực kì ít nói, chỉ làm những chuyện có trong quy định: đưa tôi đi làm quen nhà hàng, đến phòng bếp, giới thiệu các loại công cụ của nhà hàng cho tôi, đưa thực đơn cho tôi học thuộc. Có lúc tôi bị đồng đồ ăn phong phú kia giầy vò đến nhức đầu, cậu ta cũng không thấy phiền mà lần lượt chỉ điểm cho tôi, từ đầu đến cuối đều không hề khó chịu. Bất luận câu hỏi của tôi ngốc nghếch đến đâu, cậu ta sẽ đều giải đáp, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi, bình thường cậu ta cũng sẽ không nói thêm bất kì câu nào, trên khuôn mặt trẻ trung cũng không có bất cứ biểu cảm nào, nhiều khi tôi bị thực đơn giầy vò đến phát mệt, cố gắng kể mấy câu chuyện cười thay đổi không khí, nhưng cậu ta hoàn toàn không đáp lời, chỉ có nhìn tôi.

Ngay tức khắc, không khí lập tức tụt xuống không độ, lạnh lẽo như thường. anh ta như vậy cũng không tồi, tôi đã gặp qua không ít đàn ông ít nói, khó mà gặp được người có tính cách như cậu ta—trầm ổn mà đáng tin cậy, thừa có tài năng nhưng lại không hoàn toàn để bộc lộ ra ngoài.

Dưới sự dạy bảo của cậu ta, tôi tiến bộ rất nhanh.

Một tuần sau tôi đại khái cũng đã quen thuộc đường đi nước bước, tôi cuối cùng cũng đã ghi nhớ gần hết thực đơn, đến lúc thực tập lễ nghi rồi. Đẳng cấp nhà hàng quá cao, yêu cầu đối với nhân viên cũng rất khắt khe, tuy tôi chỉ làm bán thời gian, một tuần chỉ làm hai ngày và bốn buổi tối, nhưng vẫn phải tuân thủ không ít quy tắc.

Trong nguyên tắc không thể không tuân theo của nhân viên, nó quy định tất cả lễ tiết, bao gồm cười như thế nào với khách, lúc cúi chào thì gập người bao nhiêu độ, làm sao để đi lại không phát ra âm thanh—ngay sau đó, tôi không thể không đứng cười đến đơ miệng suốt cả buổi chiều, đúng thật là lưng đau eo mỏi mà, tôi cứ tưởng công việc này là lao động trí óc, bây giờ làm rồi mới biết hoàn toàn là lao động chân tay.

Nghĩ đến điều này là tôi lại cảm thấy đau hết cả người, khổ chết đi được.

Trước khi bố bị bệnh, tuy cuộc sống của chúng tôi không thể gọi là giàu có gì, nhưng mà từ trước đến nay chẳng phải lo ăn lo mặc, tôi từ xưa đến nay không có khó khăn đến mức phải làm thêm để duy trì cuộc sống, sau khi bố mất, tôi nghỉ học chăm sóc bố, tuy vừa mệt vừa vất vả, nhưng mà người nằm trên giường là người người bố duy nhất của tôi, vất vả thế nào cũng cam tâm tình nguyện, chỉ sợ bản thân làm không tốt mà thôi.

Nhưng mà bây giờ, phải nói năng nhẹ nhàng, tươi cười vui vẻ với những người khách mà mình không hề quen biết, khoảng trống trong lòng, nhất thời khó mà thích ứng, nhưng mà trên mặt vẫn phải lộ ra nụ cười.

Hiện tại tất cả đều khiến tôi cảm nhận sâu sắc khó khăn mà những đứa bé không có bố làm chỗ dựa sẽ gặp phải, việc gì cũng phải tự đi làm, mỗi đồng tiền đều phải tự tay kiếm ra.

Không có sự che chở của bố, tôi cảm thấy rất mệt mỏi.

Chỉ đành nhìn khuôn mặt của cậu ta để đỡ nhàm chán mà thôi. Cảm thấy rằng, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cậu ta, giống như nhìn thấy một cây thông thẳng tắp tràn đầy nhựa sống vậy. Lại một lần nữa bận rộn đến lúc mặt trời sắp lặn về phía tây, Thẩm Khâm Ngôn cuối cùng cũng thả cho tôi đi nghỉ ngơi, khó khăn lắm mới có được vài phút nghỉ ngơi, tôi kiệt sức ngồi trong phòng nghỉ uống nước.

Thẩm quân ngôn gõ cửa tiến vào phòng, nhìn tôi một lúc rồi bỗng nhiên hỏi: “Rất mệt?”

Anh ta khó lắm mới nói chuyện với tôi mấy câu, tâm tình tôi tốt hơn một chút, cũng phối hợp gật đầu, “Công việc này không hề dễ dàng chút nào.”

“Cô trước đây chưa từng làm bồi bàn sao?”

“Hoàn toàn không có.” Tôi thẳng thắn cười một cái. Nói thật, việc part time đầu tiên chính là làm thêm ở nhà hàng cao cấp. Bản thân tôi cũng thấy xuất phát điểm của mình quá cao rồi, cao đến nỗi tôi cũng sắp không chịu nổi nữa rồi.

“Thế đã làm những việc gì?”

Tôi duỗi duỗi tay, thành thật nói. “Lúc mới bắt đầu tôi đã nói với cậu cái gì tôi cũng không biết, không phải là nói dối đâu, ngoại trừ học hành với làm việc giúp thầy giáo ra, tôi không có một chút kinh nghiệm nào hết, vì vậy mới bắt đầu có chút vụng về, cậu cứ yên tâm, tôi sẽ cố gắng không gây thêm phiền phức cho cậu.”

Quen biết đã hơn mười ngày, đây cũng là lần đầu tiên hai người chúng tôi nói chuyện về tôi. Đại khái chắc là vì thái độ chân thành của tôi, khuôn mặt của cậu ta ôn hòa đi rất nhiều, khóe miệng cũng lộ ra nụ cười nhẹ. Tôi nghĩ đây là lần đầu tiên ngoài giờ làm việc, tôi nhìn thấy nụ cười của cậu ta.

Cậu ta nói: “Cũng không có, cô rất chăm chỉ.”

“Không thể không chăm chỉ nha.” Tâm tình của tôi dần dần tốt lên, tươi cười, “Thật ra, tôi cần tiền để đóng học phí mà.”

Cậu ta nhìn có vẻ ngạc nhiên, “Cô là sinh viên của đại học Tỉnh Hải?”

Lúc phỏng vấn tôi đã nộp một bản sơ yếu lý lịch, cậu ta biết trường của tôi cũng không lấy làm lạ.

“Ừ, khiến người khác chê cười rồi.” Tôi thở dài.

“Khiến người ta bội phục.” Cậu ta nói vậy.

Đại học Tỉnh Hải mà tôi học cũng được coi là một trong những trường có tiếng trong cả nước, trên bảng xếp hạng không có chuyện xếp dưới hạng ba. Đối với học sinh của trường danh tiếng, sự khoan dung hoặc là không hài lòng của mọi người cũng tương đối cao, Thẩm Khâm Ngôn chắc là thuộc những người ở về trước, ánh mắt nhìn tôi có phần khâm phục—chắc cậu ta cho rằng tôi là người tự kiếm tiền học đại học.

Tôi cũng không làm rõ, cười hì hì hỏi cậu ta: “Cậu thì sao?”

“Tôi không học đại học.” Cậu ta quay lưng lại, có vẻ không muốn nói nhiều về chuyện này, đi đến trước tủ đựng đồ của mình lấy ra một quyển sổ đưa cho tôi, “Chỉ cần cô vẫn tiếp tục làm ở đây, thì về nhà xem cái này xem.”

Tôi lật quyển sổ nhỏ ra, đầu tiên ngạc nhiên bởi vì chữ viết rất đẹp, sau đó mới xem rõ ràng nội dung, ghi lại rất nhiều kinh nghiệm của bản thân—bí quyết học thuộc thực đơn, làm sao để giao tiếp với mấy bác đầu bếp, làm thế nào để đầu óc làm việc nhanh nhạy, có thể cùng lúc ghi nhớ nhiều yêu cầu của khách.... Kinh nghiệm quý báu như vậy mà cũng nói cho tôi, khiến tôi tâm tình phức tạp.

Hai tuần sau đó, tôi lấy ra tinh thần quyết tâm giống như lúc thi đại học, ban ngày ở nhà hàng học các loại kỹ năng và những quy định lễ nghi khắc nghiệt, buổi tối trong căn phòng kí túc xá vắng vẻ một mình vừa đắm chân vừa học thuộc thực đơn, từng chút từng chút trải qua khóa thời gian huấn luyện của cửa hàng, cuối cùng cũng đã được làm việc rồi.

Tiến xong một bàn khách, thay xong khăn trải bàn mới, tôi ngay lập tức nghỉ ngơi một chút.

Thẩm Khâm Ngôn gật gù đầu với tôi, nhìn có vẻ như đang khen ngợi.

Tôi quay mặt đi thở ra một hơi.

Được cậu ta khen ngợi, cảm giác thật là... kì dị.

Khách quan mà nói, dung mạo và khí chất của thẩm khâm ngôn ở Menlo cũng là coi là xuất chúng, tôi đã mất mấy ngày để làm thân với mấy nhân viên nữ trong nhà hàng, nhiều người nhiều miệng, tập hợp đồng tin tức đó lại, cũng đại khái biết được tình hình của cậu ta.

Thư Băng cùng tổ với tôi cho biết Thẩm Khâm Ngôn năm nay mới hai mươi tuổi, nhỏ hơn tôi một tuổi. Lúc biết được chuyện này, tôi cực kì kinh ngạc. Thư Băng lại nói, cậu ta không những không học đại học,

cấp ba hình như cũng chưa học xong, một mình phiêu bạt trong thành phố này, lúc mười sáu mười bảy tuổi đã bắt đầu tự mình kiếm sống rồi.

Lúc tôi mười sáu mười bảy tuổi, học ở trường vui vẻ biết bao, trước nay đều không biết đến ưu sầu, chỉ cảm thấy trời có sập xuống thì cũng có cái thân cao này chống đỡ, nhưng còn cậu ta, một đứa bé mười sáu mười bảy tuổi làm thế nào sinh sống được trong cái xã hội tàn khốc này, tôi dứt khoát không thể tưởng tượng, cậu ta so với đứa làm bán thời gian như tôi đây không giống nhau, công việc bận rộn hơn nhiều, một tuần làm sáu ngày, chỉ có một ngày nghỉ ngơi, từ trước đến nay đều nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh làm việc của mình, lúc đối đãi với khách hàng có thể cười ấm áp như mùa xuân, nên nói năng nhỏ nhẹ thì nói năng nhỏ nhẹ, nên đón ý khách hàng thì đón ý khách hàng, nhưng chỉ cần tan làm một cái, một giây cũng không ở thêm, lập tức rời khỏi nhà hàng.

Tôi vốn thích ngắm khuôn mặt tinh xảo đẹp đẽ của cậu ta, bây giờ thì càng thường xuyên đánh giá cậu ta—cuộc sống rõ ràng gặp ghềnh như thế, nhưng mà trên khuôn mặt của cậu ta không có chút vết tích bị cuộc sống đè ép.

“Tôi làm sao à?”

Tôi công khai nhìn cậu ta như thế, cậu ta tự nhiên cũng có chút để ý, cuối cùng hỏi tôi tại sao.

Đôi mắt nâu của cậu ta cực kì trong suốt, biểu cảm và ánh mắt có chút cổ quái, tôi nghĩ cũng đại khái bị ánh mắt đầy yêu thương của tôi dọa cho sợ rồi.

Tôi là một đứa rất bình tĩnh, tĩnh bơ nhìn ra chỗ khác, cười ha ha như không có chuyện gì, “Không có gì không có gì, cậu đẹp trai thì tôi nhìn nhiều một chút chứ sao, haha.”

Cái cơ này đúng thật là chẳng có chút đẳng cấp và chừng mực gì cả, ở một số nước không khéo còn bị quy chụp tội danh quấy rối tình dục rồi ấy chứ. Suy cho cùng tôi và cậu ta còn rất xa mới đến cái mức thân thuộc, chỉ là so với ban đầu thì tốt hơn một chút mà thôi, có thể nói chuyện quan hệ thường ngày.

“Cô—”

Thẩm Khâm Ngôn không nói ra lời, nhưng cố nhấn nhay điều chỉnh biểu cảm, thấp giọng “khụ” một tiếng, ánh mắt lướt qua phía sau tôi, nói với tôi: “Có khách đến kìa.”

Tôi quay đầu lại, lúc nhìn thấy khách hàng từ cửa xoay bước vào, trong lòng “lạch cạch” một tiếng, hô hấp lập tức không ổn định.

Cơ thể tôi rất trung thực mà tổ cáo tâm trạng sâu kín của tôi, bước đi cũng không vững nữa.

Tôi ngần ngại, Thẩm Khâm Ngôn đã dậm bước đi tới nghênh đón.

Tôi đi theo, “Tôi cũng đi, tôi quen biết bọn họ.”

4. Chương 4

Nói chính xác, đôi nam nữ trẻ tuổi vừa bước vào nhà hàng kia, tôi chỉ quen biết người con trai, là học trưởng của tôi, họ Lâm tên Tấn Tu, còn về cô gái tươi cười như hoa, như con chim nhỏ ở bên cạnh khoác tay anh ta, là ai cũng chẳng quan trọng, dù sao đi chăng nữa phụ nữ bên cạnh anh ta vài hôm lại đổi một người thôi.

Tôi điều chỉnh lại tâm tình, lộ ra nụ cười tiêu chuẩn của bồi bàn đi tới nghênh đón: “Hoan nghênh quý khách.”

Lâm Tấn Tu đánh giá tôi từ trên xuống dưới, khóe miệng giật giật cười nhẹ một cái, chỉ vào tôi, “Một mình cô ấy là đủ rồi.”

Thẩm Khâm Ngôn nghe lời mà lui ra, khóe mắt liếc tôi một cái.

Tôi tự cho rằng mình là một đứa to gan lớn mật, nhưng mà mỗi lần nhìn thấy nụ cười như vậy của Lâm Tấn Tu, tôi đều sờn hết gai ốc. Tên Lâm Tấn Tu này nhìn bề ngoài chỗ nào cũng tốt, ngoại trừ cái bệnh đào hoa ra thì chẳng có khuyết điểm nào lớn cả, nhưng mà thú thực, tôi cả đời cũng chẳng muốn có quan hệ gì với anh ta.

Tôi cẩn thận dướn dướn thân: “Xin hỏi hai vị muốn ngồi chỗ nào ạ?” thời gian bận rộn nhất đã qua rồi, bây giờ trong nhà hàng có rất nhiều chỗ trống.

Lâm Tấn Tu hỏi ngược lại: “Cô gợi ý cho tôi một chút đi, chúng tôi thích hợp ngồi chỗ nào?”

Buổi tối ngày hôm nay, lần đầu tiên nghe thấy có người muốn tôi giới thiệu chỗ ngồi tốt, tôi hoàn toàn không có sự chuẩn bị, não bộ tận lực suy nghĩ: “Ngài với cô đây cùng dùng bữa, nếu là sự lựa chọn tốt nhất, vị trí không bị người khác làm phiền, chỗ ngồi bên cửa sổ không tồi chút nào, hai vị có thể thưởng thức khu vườn ở bên ngoài.”

“Nghe có vẻ cũng không tồi, nhưng mà tôi chợt nghĩ ra,” Lâm Tấn Tu thích thú nhìn tôi, “Tôi vẫn ngồi chỗ cũ.”

Tôi đáng thương vừa kết thúc tập huấn, mới bắt đầu làm việc, nào có biết chỗ cũ của anh ta là ở chỗ nào, mắt ngơ ra. Trong cuộc sống của Lâm Tấn Tu, sở thích lớn nhất đó là nhìn tôi nhận thua, ngay lập tức cười càng vui vẻ.

Tôi cực khó xử, Thẩm Khâm Ngôn quay trở lại, cúi người với anh ta, “Lâm tiên sinh, cô ấy là người mới, vẫn chưa hiểu được sở thích của ngài, tôi đến dẫn đường cho ngài.”

Đúng vậy, tôi từ lâu đã ý thức được rằng Thẩm Khâm Ngôn là một người tốt. Nhưng hôm nay lại càng hiểu thêm sự thực này.

Trước mặt người ngoài, Lâm Tấn Tu trước nay đều duy trì hình tượng quý ông, tuyệt đối sẽ không làm gì quá quá đáng. Ngay lập tức cười cười, không làm khó tôi nữa, vui vẻ đi đến vị trí bên cửa sổ.

Lúc tôi phục vụ hai người dọn bộ đồ ăn, đem đến hai quyển thực đơn đưa cho họ. Chọn món tiến hành rất nhanh, đối với đồ ăn ở đây Lâm Tấn Tu có vẻ rất quen thuộc, không cần nhìn thực đơn liền nói ra đồ ngọt dùng trước bữa ăn, sau đó hỏi cô gái trước mặt: “Lạc Ngọc, bánh ngọt ở đây rất ngon, em nhất định sẽ thích. Đồ ăn chính em muốn gọi gì nào? ”

Tôi có thể nhận thấy cô gái tên Lạc Ngọc kia, đây là lần đầu tiên cùng bạn trai đến một nhà hàng cao cấp như này, hoặc là ở cùng chỗ với Lâm Tấn Tu tâm tình quá kích động, cô ta cắn cắn môi, khó khăn lật lật quyển thực đơn, dưới ánh mắt dịu dàng của Lâm Tấn Tu, khuôn mặt của cô ta hơi hơi ửng hồng, cuối cùng tập giọng nói: “Em, em không biết rõ lắm đâu. Lâm tiên sinh gọi món gì thì là món đấy đi”. Nhìn cái kiểu chìm ngập trong tình yêu kia làm tim tôi chịu không nổi.

Lâm Tấn Tu gọi vài món, đều là những món chính trong nhà hàng.

Lạc Ngọc do dự, “Sẽ không nhiều quá chứ?”

“Làm gì có nhiều, buổi tối đi xem phim vẫn chưa ăn gì mà. Cứ thế này đi.”

Lâm Tấn Tu quay đầu phân phó tôi, “ Những món mà tôi mới nói đều ghi nhớ hết rồi chứ?”

“Đương nhiên ạ, đương nhiên ạ.”

Tôi trả lời vô cùng nhanh chóng, ghi nhanh tên món ăn, nhanh chóng lui xuống chỗ phục vụ, sợ sệt mà vỗ vỗ ngực.

Thẩm Khâm Ngôn rút lui sau lưng tôi, sau khi đưa tên món ăn cho phòng bếp, quay lại nói với tôi một câu: “Cô hề căng thẳng thì một câu sẽ nói hai lần.”

“Ôi ôi, hề căng thẳng là lại nói nhiều, đây là tật cũ của tôi.”

Vừa nói vừa dựa vào bàn phục vụ, dùng khóe mắt nhìn trộm Lâm Tấn Tu, ánh mắt của anh ta bay đến, biểu cảm như cười như không nhìn tôi khiến tôi run lẩy bẩy.

Thẩm Khâm Ngôn nhìn tôi một cái, rồi lại nhìn Lâm Tấn Tu, cúi đầu đi lấy ly cà phê, trên mặt rõ ràng lộ ra một chút thần sắc hoài nghi và suy đoán, xuất hiện sự hứng thú hiếm thấy.

Tôi cũng không dấu cậu ta: “Không chừng trước đây anh cũng nghi ngờ, bây giờ thì rõ rồi chứ, tại sao một đứa không có chút kinh nghiệm làm việc nào như tôi lại có thể có được công việc này?”

Thẩm Khâm Ngôn là một người thông minh, nghe thấy lời của tôi, hiểu ra mà gật gật đầu, “Một tháng trước tôi gặp anh ta một lần, giám đốc đối với anh ta vô cùng cung kính.”

Nhớ khách hàng lâu như vậy, chỉ có gặp mặt một lần mà đã nhớ được anh ta—đương nhiên cũng không loại trừ Lâm Tấn Tu là một người đặc biệt thu hút mắt.

Tôi nghĩ, Thẩm Khâm Ngôn đúng là một người quan sát tỉ mỉ.

“Trước đây anh ta ở nước ngoài, hai tháng trước mới về nước.” Tôi dừng lại một chút mới nói.

“Menlo đại khái là sản nghiệp của họ hàng anh ta.”

Thẩm Khâm Ngôn uhm một tiếng, không nói gì nữa, chăm chú làm việc của mình.

Tôi cũng tập trung sắp xếp lại bộ đồ ăn trong tay, tâm tình nặng trĩu.

Ấn oán giữa tôi và Lâm Tấn Tu một lời khó mà nói hết được. Tôi quen biết anh ta khi tôi đang học cấp ba.

Từ nhỏ đến lớn tôi đều không có mẹ, cũng không có bạn bè thân thiết, một năm có mười hai tháng thì đến mười tháng bố tôi đi khảo sát dã ngoại, ông không yên tâm giao tôi cho bảo mẫu, vậy là bất luận đi đến đâu đều đem tôi theo, ông tự mình hướng dẫn tôi học các môn học trong trường học—vì vậy, trước năm mười lăm tuổi, tôi không hề đi học. Thế nên, lúc mới vào cấp ba, môi trường trường học đối với tôi mà nói cực kỳ lạ lẫm.

Trường tôi theo học là một trường cấp ba quý tộc, trước đây là trường chỉ dành cho con trai, vài năm trước mới bắt đầu nhận con gái. Trường cấp ba thi hành giáo dục tinh anh, học phí đắt đến đáng sợ.

Mục đích bố tôi cho tôi học ở cái trường quý tộc này rất đơn giản, hy vọng lúc ông đi khảo sát sẽ có người để mắt đến tôi—ví dụ như hiệu trưởng La của trường này. Bố tôi và hiệu trưởng La là bạn thời đại học, người bạn tốt nhất của bố, bố tôi cảm thấy gửi gắm tôi cho người bạn chí cốt, ông có thể yên tâm mà đi xa.

Hiệu trưởng La rất quan tâm đến tôi, cũng chăm sóc toàn diện, vì vậy tôi mới nhập học liền được thầy giáo quan tâm chiều chuộng, bạn bè xung quanh cũng rất thân thiện, biểu hiện của bản thân tôi cũng không tồi, sau này còn gia nhập tổ tuyên truyền của hội học sinh và vài hội khác nữa, tôi lúc đó quả thật là yêu cái trường cấp ba này chết đi được ấy.

Tôi đã quen biết với Lâm Tấn Tu ở trong hội học sinh. Lâm Tấn Tu lúc đó là hoàng tử của trường, gia thế tốt, thành tích học tập nổi bật, mặt mũi đẹp trai, trong đám học sinh uy tín cực cao. Năm cuối cùng anh ta học ở trường, đã nhận được giấy thông báo của khoa kinh tế trường đại học Tỉnh Hải, là học viện thương mại lớn nhất cả nước. Trong lễ chào mừng học sinh mới, anh ta đại diện học sinh xuất sắc, phát biểu một bài diễn văn kinh động lòng người liên quan đến tuổi trẻ, liên quan đến cấp ba, liên quan đến lời nói của đời người cho chúng tôi, khiến người ta hận không thể nhanh chóng, ngay lập tức đốt cháy tuổi thanh xuân. Tôi ngồi trong biển học sinh mới, từ dưới nhìn lên vị học trưởng ưu tú này, nghĩ, nhất định phải trở thành một người như anh ta, khiến con người ta khát khao và mong muốn.

Ngay lập tức, khắp người tôi tràn đầy quyết tâm, ngoài việc học ra còn tham gia các loại hoạt động của trường, chuyện gì cũng giành lấy làm—hoạt động đối ngoại của trường tôi nhiều vô cùng, tôi ở trong tổ tuyên truyền vui vẻ bận đến mức chân cũng không chạm đất, ở lại trường rất muộn mới về nhà, thế là tôi phát hiện ra vài hiện tượng kỳ lạ.

Tôi nhớ lúc đó đã vào thu, sau khi photo xong đồng tờ rơi tuyên truyền, mới rời khỏi phòng làm việc. Bố lúc đó đi khảo sát ở bên ngoài, để tôi ở luôn nhà hiệu trưởng La, đó là một căn hộ cách trường không đến một trăm mét, rất gần mà cũng rất an toàn, vì vậy về nhà muộn một chút cũng không lo.

Trên đường về tôi đi qua sân trường, đi qua khu phòng thí nghiệm, sân vận động trong nhà thể chất và khu bể bơi. Đèn bên đường không sáng lắm, trong màn đêm tôi nhìn thấy có người từ trong khu bể bơi lén lén

lút lút chạy ra ngoài, ngay lập tức thất kinh, liền chạy qua tìm người, không bắt được người, nhưng rõ ràng cửa khu bể bơi khép hờ.

Lúc đi khảo sát ở bên ngoài, thường xuyên mấy tháng liền đều cùng bố ngủ ngoài trời, các kiểu nguy hiểm cũng đều gặp qua rồi, tôi cũng biết chút võ nghệ phòng thân, vì vậy tôi trước nay đều là đứa to gan, mặc kệ tất cả mà đi vào trong kiểm tra.

Trường của tôi được gọi là trường quý tộc thì cũng có cái lý của nó, khu bể bơi cực kỳ lớn, có ba loại hồ bơi cỡ to, cỡ nhỏ và cỡ trung, loại to dùng cho thi đấu, loại nhỏ và vừa dùng cho dạy học.

Tôi cẩn thận, mở từng cửa một, xác định không có người, cuối cùng cũng đến căn phòng bên cạnh cái hồ bơi nhỏ nhất, đẩy cánh cửa khép hờ ra, nhìn thấy một cảnh tượng trong đời khó có thể quên được—nồng nặc mùi rượu và thuốc lá, còn có mùi cần sa tỏa ra bốn phía, trong bể bơi, trên thành bể, vài cơ thể dán lại gần nhau không chút khoảng cách, từng ngụm rượu từ miệng người này truyền sang miệng người kia, hơi nước ẩm ướt từ trên cơ thể của một người chảy xuống lại dính vào làn da của người khác... giọng điệu cười đùa, rên rỉ kéo dài, động tác chân tay kịch liệt, âm thanh kịch liệt giao hòa vào làm một.

Tôi đơ luôn tại chỗ.

Phải biết rằng tôi trước đây đến một bức ảnh cấm dưới mười tám tuổi cũng chưa xem qua, hình ảnh kích động trước mắt làm tôi ngơ ra đến ba phút.

Quá đáng sợ mà, quá đáng sợ mà! Khó coi quá, thật là quá khó coi.

Tôi bây giờ cũng có thể nhớ được phản ứng của tôi lúc đó—trợn mắt há mồm, chân đứng không vững, toàn thân nóng bừng, khí huyết sôi trào.

Tôi lúc đó có cái dũng khí không sợ chết, đang muốn hít một hơi rồi gào to “Mấy người đang làm cái trò gì vậy.”

Khí vừa đi qua cổ họng, liền nhìn thấy Lâm Tấn Tu. Anh ta như dùng công phu di chuyển tức thời đứng lên từ cái ghế nằm bên hồ bơi, nhìn vào trước mặt tôi, một tay bóp lấy miệng tôi, giữ chặt vai tôi, kéo tôi loạng choạng ra ngoài bể bơi. Trong động tác nhanh như chớp của anh ra, tôi dường như còn không nhìn rõ mặt anh ta.

Khó khăn lắm anh ta mới buông tôi ra, tôi mới nhìn rõ chúng tôi đang ở hành lang bên ngoài bể bơi nhỏ. So với mấy người trong hồ bơi, anh ta ăn mặc có vẻ đầy đủ nhất, bởi vì ngoài cái quần bơi ra, còn khoác một cái áo mơ mi trắng. khoảng cách giữa tôi và anh ta rất gần, nước từ cơ thể anh ta rơi xuống người tôi.

Anh ta mặc quá ít làm tôi căng thẳng, lập tức lùi về phía sau hai bước, đến khi khoảng cách giữa cơ thể và tường càng ngày càng gần, anh ta lại áp đến gần, một cánh tay chống lên tường, làn da trên cánh tay dường như còn chạm vào tai của tôi, ánh mắt sắc như dao. Tôi há mồm ra mà thở, thở đến lời nói cũng không lưu loát: “Anh...anh...các người đang làm cái gì!”

Anh ta cũng không nói nhiều, đưa tay chuẩn xác, từ túi áo bên trái tôi lấy ra điện thoại, nhanh chóng mở ra, ánh sáng của màn hình điện thoại chiếu lên khuôn mặt của anh ta, tôi nhìn rõ ràng khuôn mặt của anh ta, nghiêng rằng, trên mặt viết rõ là chẳng vui vẻ gì, sự tức giận bị người khác làm hỏng chuyện tốt. Ánh mắt của anh ta lạnh lẽo dị thường, giọng nói cũng vậy.

Tôi trước đây mặc dù không thân với Lâm Tấn Tu, nhưng cũng đã nói chuyện vài câu. Anh ta được dạy dỗ rất tốt, đối với con gái cực kì galant, nói cười nhẹ nhàng, không phải lật mặt đến mức độ này, hoàn toàn là một con người khác.

“Cô gọi người rồi?”

Tôi nhảy lên giắt điện thoại, “Trả điện thoại cho tôi! Tôi phải gọi bảo vệ! tôi phải mách với thầy! nói cho hiệu trưởng La!” Chiều cao và khí lực của tôi làm sao có thể so sánh với một tên con trai lớn hơn tôi hai ba tuổi cơ chứ, phản kháng thế nào cũng giống như tiểu nhân không thể làm được việc lớn, kết quả đương nhiên thất bại rồi.

Anh ta cũng không nói nhiều, kéo cổ áo tôi lôi vào trong hồ bơi, trước mặt tất cả mọi người, bùm một tiếng vứt điện thoại của tôi vào hồ bơi.

Tôi ngậy ra mấy giây, mắt trừng trừng nhìn chiếc điện thoại yêu quý chìm trong nước, ánh sáng của màn hình nhìn không thấy đâu.

Một đám người phát ra tràng cười nhạo không chút kiêng kị “hahaha.”

Lâm Tấn Tu chỉnh đốn lại quần áo, vỗ nhẹ hai bàn tay.

Tôi không biết đây được coi là ám hiệu gì nữa, đám người ở dưới hồ bơi lần lượt leo lên bờ, cũng không thắc mắc gì, cứ như vậy bắt đầu thay quần áo.

Tôi cứ há mồm tròn mắt mà nhìn chỗ này, lửa giận dần dần tích tụ, sắp cháy đến nơi rồi.

Tôi chỉ Lâm Tấn Tu mà chửi: “Các người, nam nam nữ nữ...không mặc quần áo...quá vô liêm sỉ, quá mất mặt rồi.”

“Cô nói xem, chúng tôi vô liêm sỉ cái gì?” Anh ta đã thu hồi lại ý cười lạnh lẽo, dùng giọng điệu như đang nói chuyện hỏi tôi.

Tôi dường như sụp đổ, đỏ mặt gào lên: “Các người, các người rõ ràng làm loại chuyện vô liêm sỉ, đòi phong bại tục, không biết xấu hổ.”

Người trong phòng như là nghe thấy câu chuyện cười buồn cười nhất trên thế giới vậy, người mặc quần áo quên luôn mặc quần áo, quần trong tay dừng lại giữa không trung, cười lớn vỗ vào bên cạnh cái ghế.

“Cô em này làm thế nào mà đến được trường chúng ta vậy?”

“Rõ ràng là người tiền sử.”

“ôi trời, mọi người đừng nói như vậy, cô bé có trái tim thủy tinh trong suốt đó nha.”

“Sợ rằng đến tay của con trai cũng chưa từng nắm ấy chứ hahaha.”

“.....”

Đội bọn họ cười xong, Lâm Tấn Tu mới nghiêm túc mà trả lời tôi, “Nam thích nữ yêu, là chuyện bình thường của con người. Bọn tôi cũng hơn mười tám bảy rồi, có người còn đủ mười tám tuổi rồi, đã là người lớn. Cô cũng đã học giáo dục giới tính, nên biết con người ra đời như thế nào chứ, lẽ nào cô muốn nói hành vi của bố mẹ cô cũng đòi phong bại tục. ”

Tôi bị anh ta làm cho nghẹt thở, lại hít sâu mấy hơi, “Bố tôi với các người không giống nhau! Lại nói, các người cũng không thể ở hồ bơi của trường làm cái chuyện này! ”

“Ở trường thì làm sao? trường học trong mắt mỗi người không giống nhau. Tác dụng của trường học rất nhiều, ngoài việc học hành ra, còn có thể có tác dụng khác,” Lâm Tấn Tu nói, “Hồ bơi của trường để trống là một sự lãng phí, vốn nên mở cửa cho học sinh.”

Tôi tròn mắt há mồm, một lúc sau mới gào to: “Anh vứt điện thoại của tôi xuống bể bơi rồi! đền điện thoại cho tôi!”

“Ồ, đền điện thoại? Ai chứng minh tôi vứt điện thoại của cô?”

Một đám người cười ha ha phụ họa: “Chúng tôi đều không nhìn thấy, em gái à.”

Sau này tôi mới biết miệng lưỡi của Lâm Tấn Tu rất tốt, nghe nói là người hùng biện giỏi nhất của trường, từng đưa đội của trường tham gia cuộc thi hùng biện các trường cấp hai của thành phố. Lúc đó tôi hoàn toàn bị anh ta với đám học sinh lớp mười hai đó làm loạn suy nghĩ, khó khăn lắm đầu óc mới lóe lên một tia phản bác, vất vả lắm mới nói ra được, mặt tôi sắp chuyển thành màu gan lợn rồi, nói to: “Các người vi phạm quy định của trường.”

Lâm Tấn Tu ngược lại lại cười: “Cô nói thử xem, chúng tôi phạm phải điều gì nào? Điều nào nhà trường qui định không cho phép tổ chức party đêm ở hồ bơi?”

Không có học sinh nào có thể học thuộc quy định, tôi đương nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng đại khái cũng có chút ấn tượng, nhưng điều mục cụ thể thì không thể nhớ nổi.

Tôi như châu chấu đá xe mà chỉ trích anh ta, “Anh lên sửa khái niệm! Uống cho anh là hội trưởng hội học sinh.”

“Chính vì tôi là hội trưởng, tôi mới biết những học sinh tốt nghiệp cần cái gì nhất. Hứa Chân, chúng tôi cần thư giãn, cô hiểu không?” Anh ta thấp giọng thở ra một hơi, cuối cùng gơ tay sờ sờ mặt tôi, lại cúi người xuống, môi từng chút từng chút dán gần mũi tôi, tôi nghe thấy giọng nói của anh ta vừa thân thiết vừa ấm áp, áp chế hơi thở, nghe ra có vẻ nguy hiểm, khuôn mặt anh ta phóng to trước mặt tôi, tôi nhìn vào trong mắt anh ta—bình thường trong mắt chỉ lộ ra ý cười dịu dàng, nhưng lúc này đều là sự nghiêm túc, làm cơ thể người khác phát lạnh.

“Cứ thoải mái mách với thầy giáo và hiệu trưởng đi.” Lâm Tấn Tu nhún vai, từng câu từng chữ, “ở đây chúng tôi có hai mươi hai người, ai cũng không dễ động vào đâu, cô thử động vào họ xem, sau này có muốn những ngày tháng tốt đẹp không? ”

Anh ta khí thế bức người, hoàn toàn lấn áp đưa thân cô thể cô như tôi.

Tôi nhớ lại chuyện của vài năm trước, tôi và bố ở trên thảo nguyên Châu Phi khai quật hóa thạch, tôi nhìn thấy một con sư tử đang tiến về phía chúng tôi, ánh mắt đó giống hệt như của Lâm Tấn Tu bây giờ, không khác chút gì. Đúng vậy, tôi biết, không chút che giấu, thậm chí cố ý lộ ra địch ý và uy hiếp.

Tôi lúc đó, tuy quả thực đã rút lui không chút dấu vết, nhưng rốt cuộc khí thế tuổi trẻ, căm hận mà đáp lại một câu: “Sợ chết? Sao tôi lại phải sợ chết!” Sau đó xuất ra tất cả khí lực, phần nộ mà đẩy anh ta ra chạy mất.

Khoảnh khắc đẩy cửa ra ngoài, tôi nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của anh ta

“Nhớ lấy lời tôi, giữ mồm miệng cho tốt đấy.”

5. Chương 5

Tôi dùng tốc độ nhanh nhất để chạy về nhà hiệu trưởng La, kể ra hết những thứ mà mình nhìn thấy, hơn nữa còn kể đầy đủ chi tiết. Hiệu trưởng La ngạc nhiên cực độ, lập tức tổ chức thầy giáo và bảo vệ đi kiểm tra khu hồ bơi, kết quả cả đám người vội vàng vàng đi nhưng đến nơi không thấy một bóng người.

Người ta nói, đến một bóng ma cũng không nhìn thấy, vết tích của rượu và thuốc lá, ghế dài, cái gì cũng không có, nước trong hồ bơi vô cùng tĩnh lặng. Chiếc điện thoại của tôi bị vứt xuống đáy hồ cũng không thấy đâu, dường như cảnh hoang đường đó chỉ tồn tại trong đầu tôi mà thôi.

Lâm Tấn Tu vừa rồi còn lôi kéo tôi, giành lấy thời gian để dọn dẹp hiện trường, chỉ có một nhân chứng là tôi. Hiệu trưởng La vì cho tôi một cái giao ước, vẫn phân phó ngầm điều tra. Những người bị tôi nhìn thấy trong buổi tối ấy đều cho biết, buổi tối hôm ấy bọn họ đều không ở khu bể bơi, là do tôi hoa mắt. trong tình huống không có vật chứng, lời nói của tôi không có chút lực thuyết phục nào.

Tôi kiên trì: nhất định có vật chứng!

Hiệu trưởng La xoa xoa đầu tôi, nói: chú biết cháu sẽ không nói dối, nhưng mà chuyện này cũng phải kết thúc ở đây rồi.

Thân là hiệu trưởng, chú ấy tự nhiên sẽ có rất nhiều lo nghĩ, vì thế sự kiện khu hồ bơi cứ như vậy ngấm ngầm xảy ra, rồi ngấm ngầm kết thúc.

Nhưng tôi từ trước đến nay cũng không phải là đứa nhẩn nhục chịu đựng gì cho cam. Cái gai trong lòng này, kiểu gì cũng không nhỏ đi được. Tuy vì thể diện của hiệu trưởng La, tôi không công khai vụ việc khu hồ bơi, nhưng từ đó về sau, tôi liền không sợ chết mà đối đầu với Lâm Tấn Tu.

Mấy ngày hôm sau tôi phát hiện trong ngăn kéo có một cái điện thoại mới, tôi khẽ nhìn thấy đồ mà anh ta tặng liền cảm thấy buồn nôn, xông vào lớp của anh ta, trước mặt anh ta đập cái điện thoại nát nhừ.

“Tôi không cần thứ đồ hồng của anh.”

Hơn một nửa người trong lớp đều đang nhìn tôi, cùng hít một hơi khí lạnh.

Lâm Tấn Tu cũng không hề tức giận, trên thực tế anh ta còn cười một cái, nói: “Hứa Chân, em rút cuộc yêu tôi nhiều đến đâu? Rút cuộc chỉ vì vén vén gặp mặt tôi có một lần, em rõ ràng lại đập vỡ điện thoại của mình?”

Người trong lớp đều cười, tôi đỏ bừng mặt, cảm thấy bị xúc phạm.

Vì thế, tôi dõi theo Lâm Tấn Tu hơn nửa năm trời, tìm điểm yếu của anh ta, phản đối ý kiến của anh ta trong tất cả các công việc, không có gì là không thể châm chích, thẳng đến khi anh ta tốt nghiệp. Anh ta hoàn toàn là một tên hai mặt, trước mặt người khác và trước mặt tôi là hai bộ mặt hoàn toàn khác nhau. Lấy một ví dụ, tôi cố gắng rêu rao Lâm Tấn Tu là một tên căn bã, nhưng chỉ đổi lại sự cười nhạo từ bạn bè, không ai tin tôi hết. Từ con người anh ta, tôi đã tin tưởng vững chắc một quan niệm: phần lớn phàm là những người hoàn mỹ, mặt đen tối trong nội tâm so với những người khác nhiều hơn nhiều, hắc ám hơn nhiều.

Thực ra đến sau cùng tôi mới phát hiện ra, tôi rút cuộc đã khiêu chiến với một nhiệm vụ không thể nào hoàn thành. Ở cái trường trung học này, sự nhận thức về địa vị có sự rõ ràng không gì so sánh nổi, quả thật giống như vua Louis XIV của cung điện Versace vậy, trong trường có khoảng hơn năm mươi hội khác nhau, đẳng cấp nghiêm ngặt.

Không chút nghi ngờ nào, Lâm Tấn Tu là quốc vương của cái tổng thể đẳng cấp nghiêm ngặt đấy.

Anh ta muốn làm khó tôi, chỉ là một cái phát tay, căn bản không cần anh ta tự mình lộ diện.

Tôi ở trong trường khổ vô cùng, có rất nhiều người đến làm khó tôi, lúc tôi bị bức đến đường cùng, anh ta anh hùng cứu mỹ nhân xuất hiện giúp đỡ tôi, mỗi lần tôi làm mặt khó chịu mà từ chối sự giúp đỡ của anh ta, anh ta liền chưng ra bộ mặt buồn phiền trước người khác nói “Tôi quá thích Hứa Chân rồi, đáng tiếc là cô ấy không chấp nhận tình cảm của tôi, chỉ cảm thấy tôi là một hoa hoa công tử, đại khái là vì nguyên nhân này, cho nên cô ấy mới ở sau lưng làm tổn thương tôi.”. Lúc chỉ có hai người, anh ta liền hay đổi bộ mặt quý công tử, dẫn tôi đến góc tường không còn chỗ trốn, mới nhún vai nói: “Cô đến mặt tôi tệ nhất của tôi cũng đã thấy rồi, tôi cũng không cần giả vờ trước mặt cô nữa. Cô cứ như này chơi cùng tôi cho đến khi tốt nghiệp đi.”

Điều bất hạnh là, tuy rằng tôi thấy rõ bộ mặt thật của anh ta, nhưng người khác lại không biết. Vì thế, tôi nhận được vô số lời chỉ trích, trước khi anh ta tốt nghiệp nửa năm, tôi cực kỳ khổ sở, không những phải nhẫn nhục sự giễu cợt của Lâm Tấn Tu mà còn chịu đựng sự trách móc của bạn bè, bị nữ sinh trong trường coi như kẻ địch chung, hoàn toàn không có cách nào thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn đó.

Nửa năm sau, anh ta và đám bạn đó lần lượt vào đại học, tôi cuối cùng cũng được giải thoát được khỏi cái ma lực đáng sợ của anh ta

Hai năm sau đó.

Tôi đổ vào khoa kinh tế của đại học Tĩnh Hải, lại một lần nữa học cùng trường với anh ta. Anh ta vẫn là một sinh viên xuất sắc, một quý công tử hoàn mỹ không chút khuyết điểm, vung tay nhẹ một cái cũng có thể đại sát tứ phương, bất khả chiến bại, mà tôi vẫn là đàn em của anh ta.

Tất cả lại một lần nữa tái diễn.

Trong vũ hội giao lưu gặp mặt học sinh mới, anh ta dùng uy nghiêm không thể xâm phạm của học trưởng, hợp lý mà yêu cầu, khuôn mặt đẹp trai tươi cười rạng rỡ sai tôi đến phòng làm việc của anh ta lấy mấy ảnh, kết quả mấy ảnh còn chưa lấy được, đã bị hiểu nhầm là kẻ trộm, những người khác còn khóa tôi lại trong căn phòng vắng vẻ. Đợi đến khi hiểu lầm được làm rõ, thì cũng đã là nửa đêm hôm đó rồi.

Lâm Tấn Tu mở cửa đưa tôi ra ngoài, trước mặt tôi cho tên cầm đầu một cái bạt tai, lại bắt những người ở đó bắt luận nam hay nữ, lần lượt nói xin lỗi tôi. Tôi của lúc đó, mệt mỏi rã rời đến nói cũng không nói được.

Tôi không biết anh ta trong sự việc này có cái tác dụng lớn gì, sự thật đằng sau nó tôi hoàn toàn không biết được, thậm chí nghĩ cũng không muốn nghĩ tới.

Bất luận nói thế nào, anh ta cho tôi cái vỏ này khiến tôi cả đời đều ấn tượng sâu sắc.

Tôi cũng không phải con ngốc Hứa Chân hai năm về trước nữa, đã biết được cái đạo lý “sai rồi không thể sai nữa”, cũng hiểu rõ rằng đối với Lâm Tấn Tu tuyệt đối không thể chống đối.

Tôi thật sự sợ anh ta rồi, nhìn thấy anh ta từ xa liền đi đường vòng, trong trường hợp không thể không gặp mặt, ngoại trừ vấn đề nguyên tắc ra tuyệt đối không chủ động xung đột với anh ta, cũng may thời gian sau đó, anh ta đều học ở một trường kinh tế danh tiếng ở nước ngoài, tôi cũng coi như không cần phải gặp anh ta nữa.

Ngày hôm nay của ba năm sau, tôi lung lung lay lay mà học đến năm tư, lại một lần nữa gặp lại anh ta, là vào mấy tuần trước, anh ta về nước kết thúc cuộc sống của lưu học sinh, mà tôi cũng mới an táng xong cho bố, đang tìm việc khắp nơi, mệt mỏi vô cùng.

Tôi mặc dù tôi học chuyên ngành kinh tế ở đại học, nhưng vì những thứ học được đều là kinh tế căn bản, ngoài xa hội cũng không có vị trí dành riêng dành cho kinh tế học, theo như lời của thầy giáo—“Kinh tế học chỉ là một điểm xuất phát của việc học tập.”, nói đến công việc bán thời gian, còn phải xem cơ hội, cùng với chuyên ngành cũng không có quan hệ gì nhiều. Đương nhiên, việc tôi có thể kiếm sống cũng không ít, như là thiết kế, lập kế hoạch cho các hạng mục, điều tra nghiên cứu phân tích, vân vân, nhưng một là thời gian quá dài, hai là lương lậu không làm tôi hài lòng lắm.

Lâm Tấn Tu chính vào lúc này mà xuất hiện, trực tiếp nói đã biết tình hình gia đình tôi, nói như đinh đóng cột, có thể giới thiệu cho tôi một công việc.

Lúc đó tôi vừa mệt vừa túng, ngồi trong vườn hoa của trường nghỉ ngơi, mùa hè nóng bức, tôi đã đi cả một ngày, đi phỏng vấn ba bốn chỗ, người cũng tróc cả một lớp da.

Tuy tôi biết học trường Lâm Tấn Tu trước mặt từ trước đến nay đều lấy việc dày vò tôi làm niềm vui, nhưng lúc đó cũng chẳng quản được nhiều, ép buộc bản thân không cần nghĩ mục đích anh ta chủ động, liền gật gật đầu, biểu thị bản thân sẽ đi tiếp nhận phỏng vấn.

Bây giờ tôi đã làm ở nhà hàng này một tháng rồi, cũng vẫn chưa biết nguyên nhân Lâm Tấn Tu chủ động ra tay giúp đỡ tôi. Nhưng mà với tính cách của anh ta, sợ rằng sẽ không đơn giản giúp tôi như vậy mà xong đâu.

Tôi đứng ở bên cạnh hai người không xa, lúc nào cũng chuẩn bị tiến lên rót rượu vang. Lâm Tấn Tu và cái cô gái tên Lạc Ngọc kia nói nói cười cười, cô gái ban đầu có chút nhút nhát, sau khi uống hết một ly rượu vang, hình tượng nhút nhát của cô ta hoàn toàn biến mất, mặt ửng hồng bắt đầu nói chuyện, trên trời dưới đất, từ quần áo đến học hành, dường như lời nói của cả đời muốn nói hết trong ngày hôm nay vậy, Lâm Tấn Tu yên lặng mà nghe, một cánh tay đỡ lấy đầu, ý cười vô cùng ấm áp.

Bữa ăn của hai người cuối cùng cũng xong, đến lúc tôi đứng ở bên muốn sụp xuống đến nơi, Lâm Tấn Tu mới một lần nữa vỗ tay với tôi, kí hóa đơn.

Trong khoảnh khắc đó tôi thật sự cảm động đến muốn rơi nước mắt.

Lâm Tấn Tu ngoái nhìn một chút nhà hàng không một bóng khách, lại nhìn đồng hồ trên tay, chậm chậm dùng khăn ăn lau tay, từ từ nói: “Xem ra chúng tôi là bàn khách cuối cùng rồi”

Nửa tiếng trước các người đã là bàn khách cuối cùng rồi! trong lòng tôi mắng chửi cái tên ngụy công tử này, trên mặt vẫn duy trì nụ cười, “Mười rưỡi nhà hàng đóng cửa, hiện tại không những đã đến lúc mà còn quá giờ rồi ạ.”

“Vậy em cũng có thể về được rồi?”

“Vâng ạ.”

“Tôi nhớ em ở trong trường?”

Tôi chả hiểu tại sao anh ta lại nói với tôi mấy câu không đầu không đuôi thế này, thôi thì vẫn trả lời: “Đúng ạ.”

“Bây giờ đi thay quần áo,” Anh ta nói, “tôi đưa em về trường.”

Mắt tôi dại ra, Lạc Ngọc ngồi trước mặt anh ta mắt cũng dại ra. Anh ta và người đẹp xem phim xong, đi ăn một bữa tối đắt tiền, bây giờ nên đưa người đẹp về nhà mới phải chứ, bỗng nhiên đề nghị muốn đưa tôi về trường, hoàn toàn là bệnh cũ tái phát, lại một lần nữa lôi tôi vào một vở kịch tình tay baphức tạp.

“Không cần đâu ạ, học trường,” Tôi liếc qua Lạc Ngọc, vô cùng chân thành nói, “Nếu mà có việc, để ngày mai nói sau đi ạ.”

“Tôi đưa Lạc Ngọc về trước rồi đưa em về,” Anh ta nhìn một cái, căn bản không để ý tôi nói cái gì, “Xe của tôi ở bãi đỗ xe bên ngoài, tự mình ra đó.”

Con người này vẫn vô đoán như vậy, ra quyết định trước nay đều không trưng cầu ý kiến. Tôi không dám động vào anh ta, chỉ đành đồng ý mà thôi.

Sợ Lâm Tấn Tu đợi quá lâu, tôi về đến phòng nghỉ, nhanh chóng tẩy trang, thay quần áo, vội vội vàng vàng đến phòng nghỉ của nam chào tạm biệt Thẩm Khâm Ngôn, rồi nhanh nhanh chóng chóng rời đi.

Xe của Lâm Tấn Tu rất lâu về trước tôi đã bị ép đến không còn cách nào mà ngồi một lần, lúc đó trên xe có ba bốn bạn học, vô cùng náo nhiệt, chúng tôi lớn giọng cười cười nói nói, một chút cũng không cảm thấy khó xử. Nhưng tình huống trước đây và bây giờ hoàn toàn không giống nhau—anh ta vẫn ngồi ở ghế lái, Lạc Ngọc ngồi ở ghế sau, tôi hơi hoài nghi, rất tự nhiên đi tới mở cửa sau.

Cửa trước tự động mở ra, anh ta quay đầu lườm tôi một cái, “Tôi không phải tài xế của em, ngồi đằng trước.”

Anh ta để Lạc Ngọc ngồi ở ghế sau, để tôi ngồi cạnh anh ta, cái kiểu “bàn cờ” bị Lâm Tấn Tu điều khiển cảm xúc khiến tôi không biết phải làm sao.

Xe của Lâm Tấn Tu không phải cái mà anh ta dùng hồi học đại học, đã đổi thành một mẫu sang trọng khác, trong xe vô cùng yên tĩnh, đến tiếng khởi động xe cũng không thể nghe thấy. Xe bon bon chạy trên đường, qua kính chiếu hậu tôi thấy Lạc Ngọc đang dùng ánh mắt “bị cướp mất chồng” nhìn tôi, rõ ràng là tôi đã làm hỏng buổi tối hẹn hò đẹp đẽ của cô ta. Cô ta sẽ không tức giận Lâm Tấn Tu, tất cả những thứ không vui vẻ cũng chỉ đành trút lên tôi. Tôi từ trước đến nay không biết rằng một cô gái trẻ có thể có biểu tình tức giận đến vậy, chỉ cảm thấy như có gai sau lưng, loại khó xử này giống như nước hoàng liên vậy, tôi thế nào cũng không uống nổi.

Trong xe không có người nói chuyện. Tôi không lên tiếng, Lạc Ngọc cũng không nói gì, Lâm Tấn Tu lái xe cũng không nói chuyện, tôi lén lút lườm bên mặt anh ta, lại bị anh ta bắt được.

Tôi giật mình, anh ta tựa tiểu phi tiểu nhìn tôi một cái, chiếc xe phanh gấp một cái, dừng ở bên đường.

Anh ta quay đầu, “Đến nơi rồi. Lạc Ngọc, tối nay cảm ơn em đi cùng anh ”

“Không phải, Lâm tiên sinh, là em cảm ơn anh, anh thật sự quá tốt...thật đấy,” Lạc Ngọc nhanh chóng nói, “Vậy em...e xuống xe đây.”

Lâm Tấn Tu dịu dàng nói: “Được rồi, chúc ngủ ngon.”

Tôi nhìn anh ta, cảm xúc trong lòng thực sự rất phức tạp. Không thể không thừa nhận, lúc Lâm Tấn Tu dịu dàng, ân cần vô cùng mê người. Chính vì thế có vô số các cô gái liên tục ngã vào vòng tay của anh ta. Ngoại trừ bị bề ngoài hào nhoáng của anh ta đánh lừa, còn có một nguyên nhân rất quan trọng đó là anh ta rất dịu dàng, anh ta thậm chí còn không nổi giận với con gái.

Loại dịu dàng và ân cần thuộc tiêu chí đàn ông tốt này cần rất nhiều thời gian để nuôi dưỡng, mỗi lần người bên cạnh anh ta thay đổi, kỹ thuật lại càng thêm nhuần nhuyễn.

Đương nhiên, Lâm Tấn Tu từ trước đến nay không thừa nhận với bất kỳ ai, chỉ cần người thuận mắt anh ta thì đều không từ chối, nhất định sẽ diễn đầy đủ, xem phim ăn cơm, tặng hoa tặng quà, chọn quần áo mời ăn cơm, hoàn mỹ đến mức khiến người ta cảm thấy như đang nằm mơ, cho đến khi bị anh ta đá, cũng thà

rằng một mình trốn trong chăn rơi lệ cảm thán bản thân không xứng với anh ta. Đây cũng nguyên nhân kì lạ khi mà người bên cạnh anh ta thay người này lại có người mới mà cũng không bị người khác truy sát

Lúc trước có Lạc Ngọc, tôi cảm thấy không khí trong xe khó xử muốn chết, cô ta vừa xuống xe, tôi và Lâm Tấn Tu lại khôi phục trạng thái bình thường. Tôi thanh thanh cổ họng, tìm đề tài nói chuyện, “Anh với Lạc Ngọc rất thân thiết?”

Lâm Tấn Tu khởi động xe, “Hoàn toàn không thân, hôm nay mới quen biết.”

“Hôm nay” Tôi đỡ trán.

Quen biết Lâm Tấn Tu không phải ngày một ngày hai, quá rõ lực sát thương của anh ta rồi, trăm nghìn lời cũng không biết cảm thán từ đâu, chỉ đành nói: “Nhìn có vẻ tuổi cũng không lớn.”

“Hình như là học sinh cấp ba.”

Hình như? Học sinh cấp ba? Mí mắt tôi giật mạnh một cái.

“Em căng thẳng như vậy làm gì? Anh có thể nào cũng không xuống tay với trẻ vị thành niên đâu. Nhưng mà cảm thấy cô ấy đáng yêu, hát cũng rất hay, mời cô ấy một bữa cơm mà thôi,” Lâm Tấn Tu buồn cười nhìn tôi một cái, “Em ghen à?”

Tuy tôi và anh ta từ trước đến nay đều không hợp nhau, nhưng mà bao nhiêu năm đấu đá nhau như vậy, cũng hiểu rõ bụng dạ của đối phương. Tôi giả như không nghe thấy nửa câu sau, chậm chậm ập ủ cảm xúc, cảm ơn anh ta giới thiệu công việc này cho tôi. Tuy cảm ơn anh ta cũng cần sự dũng cảm nhất định, nhưng tôi trước nay ân oán phân minh.

“Tôi có không ít thu hoạch,” Anh ta trấn tĩnh nói, “Ví dụ, tôi có thể nhìn thấy em mặc đồ hầu gái, quả nhiên hợp với em giống như tôi tưởng tượng.”

Mặt tôi co rút một cái. Cái sở thích quái dị của anh đúng là bao năm cũng không thay đổi.

Lúc mới vào đại học, trong khoa phải tổ chức một hoạt động, sau hoạt động có một buổi đàm đạo đơn giản, hội trưởng hiệp hội lúc đó là Lâm Tấn Tu bỗng dưng đưa ra yêu cầu quái dị, bắt đám nữ phục vụ chúng tôi mặc loại đồ hầu gái không chút ý nghĩa, cực kì khoa trương đó. Tôi với tư cách là một trong những người tổ chức kịch liệt phản đối, Lâm Tấn Tu lúc đó tương đối không vui, vứt cho tôi một câu “Sẽ có một ngày tôi khiến em phải mặc đồ hầu gái.” Tôi ngẩng cao đầu đáp lời “Tuyệt đối không”, sau đó to gan đi mất.

Mà tôi hiện tại làm ở nhà hàng Italy, đồng phục của nữ chính là đồ hầu gái đen trắng, quần áo vô cùng đẹp dễ thời thượng, hoàn toàn bộc lộ bản chất của một bộ phận người nào đó trong xã hội.

Tôi hít một hơi, “Chẳng trách anh thích đến Menlo ăn cơm, ngắm hầu gái cũng có thể ngắm đến no rồi.”

“Không phải,” Lâm Tấn Tu từ trước đến nay trước mặt tôi chưa giấu diếm điều gì, cười to, giống như hồ ly cơm no rượu say ấy, “Tôi chỉ thích xem em mặc đồ hầu gái thôi. Em là người mà ai cũng không chịu khuất phục, sau khi mặc đồ hầu gái liền biến thành vừa ngoan ngoãn vừa nghe lời, ăn nói nhẹ nhàng với khách hàng, vô cùng nghe lời, tương đối hứng thú. ”

“Anh chính là vì nhìn tôi mặc đồ hầu gái mà giới thiệu tôi đến làm việc tại Menlo?”

Anh ta quay đầu sang bên, mắt cười lấp lánh như sao, “Lẽ nào còn nguyên nhân nào khác sao?”

Không sai, chỉ cần anh ta muốn, hoàn toàn có thể giới thiệu công việc khác cho tôi. Không cần phải lựa chọn Menlo. Có trời mới biết tại sao lúc trước tôi còn muốn cảm ơn anh ta nữa.

“Nói lại, em bình thường nên trang điểm một chút.” Lâm Tấn Tu giảm tốc độ xe, “Sau khi tẩy trang sắc mặt không tốt.”

Sắc mặt tôi làm sao có thể tốt được đây. Chăm sóc bố trên giường bệnh gần một năm, tinh thần và thể xác đều vô cùng mệt mỏi. Sau đó cũng vì một công việc có thể kiếm được tiền mà bận tới mức chân không chạm đất.

“Sắc mặt tôi không tốt đúng thật là làm vướng mắt anh rồi.” Tôi mĩa mai nôn ra câu này.

Anh ta cũng không tức giận, ý cười trên mặt một nửa cũng không mất, “Có sức đấu võ mồm với tôi rồi? Không tệ. Bây giờ giống như em của ngày trước, lúc nào cũng đáng vẻ tràn đầy sức sống. Xem ra tâm tình hồi phục cũng khá khá rồi. ”

“Con người đều phải sống mà, người đã mất rồi, việc cũng không thể kéo lại được.”

Lâm Tấn Tu hơi hơi gật đầu, “Đây mới đúng là Hứa Chân tôi quen biết, vạn nạn bất phục,” Anh ta rất ít khen tôi, tôi kinh ngạc dựng tai lên, lại nghe thấy nửa câu sau “...giống như gián đánh không chết, cỏ dại có thiêu cháy thì mùa xuân lại mọc lên.”

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu tôi lúc đó chính là xoay lưng, cởi giày đập vào mặt anh ta. Một giây sau tôi nghĩ đến tôn chỉ của mình—“Thực sự yêu thương sinh mệnh, tránh xa Lâm Tấn Tu”, ngay lập tức, giống như hàng trăm hàng nghìn lần trước đây, nhắm nhện xuống.

Tôi nghĩ, nếu mà nói nhắm nhện có thể biến thành vàng, tôi bây giờ nhất định là một đại gia rồi.

6. Chương 6

Học kỳ mới rất nhanh đã khai giảng, giáo sư và bạn học cũng đều lần lượt biết được tin bố tôi đã mất, gửi gắm đến tôi sự đồng cảm rất lớn, giáo sư tìm tôi tâm sự, nói chỉ cần tôi cần sự giúp đỡ, nhà trường sẽ giúp đỡ tôi trong khả năng có thể.

Tuy tôi không tiếp nhận, nhưng ý tốt này khiến toàn thân tôi ấm áp hơn rất nhiều.

Sau khi mẹ cho tôi số tiền lớn đó, áp lực trên vai tôi cũng nhẹ đi nhiều rồi. Sau khi nộp tiền học phí, chỗ tiền còn thừa liền cho vào một cái thẻ ngân hàng, đợi đến sau vài tháng nữa, quan hệ giữa mẹ và tôi thân thiết hơn một chút, sẽ trả lại cho bà.

Khoa tôi học là khoa kinh tế hàng đầu trong nước, học đến năm thứ rồi, các môn học vẫn nhiều như thế, môn tự chọn, môn bắt buộc, thực tập các kiểu. Rốt cuộc, cánh cửa đại học cũng đã sắp đi qua rồi, còn lại chỉ có thể dựa vào bản thân mà thôi, tôi chỉ có hai con đường có thể đi, một là tiếp tục học cao lên, hai là đối mặt với xã hội.

Dáng vẻ của bố trên giường bệnh khiến tôi ý thức được tính quan trọng của tiền bạc, điều mà trước đây tôi không hề biết tới, vì vậy từ lâu đã hạ quyết tâm quyết định ra ngoài làm việc. Nhưng mà hai ba tháng trước, giáo sư Tiền Cương của khoa đã chủ động tìm đến tôi, nói đồng ý tiếp nhận tôi học thạc sĩ, đồng thời cũng sẽ giúp tôi giành được học bổng trong khoa. Tôi mới đầu cho rằng thầy đùa tôi, sau đó mới biết, thầy ở bệnh viện đã nhìn thấy tôi lao tâm khổ tứ chăm sóc bố trên giường bệnh, đã bị tôi làm cho cảm động.

Tóm lại, bất luận là vì nguyên nhân gì, trong một năm gần đây, đây là tin tức tốt nhất mà tôi nhận được.

Sự nghiệp học hành có thể coi như huy hoàng, nhưng kiếm tiền lại thực sự quá khó khăn. Mỗi một nhà hàng là một xã hội thu nhỏ, đủ các thực trạng xã hội bày ra dưới mắt tôi. Khách hàng đến Menlo hầu hết đều có chút máu mặt, một đĩa phục vụ nhỏ bé như tôi thực sự không dám đắc tội, càng thêm cẩn thận hầu hạ.

Cũng may môi trường tổng thể của nhà hàng không tồi, đồng nghiệp cũng rất thân thiện, chỉ trừ một quản lý tên Hàn Mỹ ra. Thẩm Khâm Ngôn càng dần dần dúi dất tôi, tôi là người mới, không tránh khỏi có những lúc suy nghĩ không chu đáo và không thông thuộc quy định, đều là cậu ta nói tốt cho tôi trước mặt quản lý và mấy bác đầu bếp, còn giúp tôi đối phó với mấy vị khách khó tính khó chiều.

Cũng có khi Lâm Tấn Tu cứ hai ba ngày lại đến một lần, mỗi lần đến đều mang theo một cô gái khác nhau, anh ta đều chỉ đích danh tôi phục vụ, giống như hầu gái mà sai bảo tôi, chỉ cần tôi lộ ra một chút vết tích bạo phát, anh ta liền chống cằm, nhàn nhả nói một câu “Hứa Chân, em đừng làm tôi mất mặt đó nha”.

Ý tứ câu nói của anh ta rất kỳ diệu, mỗi lần tôi vừa nghe thấy, tức giận hoàn toàn tiêu tan. Anh ta có thể dễ dàng cho tôi công việc này, cũng có thể dễ dàng mà lấy lại nó, tôi chỉ có thể càng cẩn thận hơn nữa.

Cụ thể là tôi thấp giọng vâng vâng dạ dạ để anh ta vui lòng, Lâm Tấn Tu mỗi lần cho tôi rất nhiều tiền tips, quả thật có thể nói là cực kì nhiều, dường như còn gần bằng giá tiền bữa ăn đó của anh ta.

Lần đầu thì cũng mặc kệ, lần thứ hai lần thứ ba lại cũng như thế. Như vậy khiến tôi nhận cũng không phải mà không nhận cũng không phải, nghi ngờ anh ta đang biến tướng tiếp tế cho tôi.

Nhưng tư thái cho tiền tips của anh ta một chút cũng không thấy sự đồng cảm, chỉ tiện tay để vài tờ tiền mệnh giá lớn vào trong thực đơn đưa cho tôi rồi cùng bạn gái ung dung rời khỏi, không có chỗ nào đặc biệt hết, hiển nhiên việc này với anh ta giống như chuyện bình thường.

Ngầm hỏi Thẩm Khâm Ngôn phải làm thế nào, cậu ta chỉ đơn giản nói: “Giữ lấy.”

Cậu ta nói rất thoải mái, tôi chỉ cảm thấy, tiền của Lâm Tấn Tu chẳng có chuyện dễ dàng mà giữ lấy đâu. Tôi cúi đầu, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Cậu ta nói: “Có thêm điều kiện nữa à?”

Tôi nhảy dựng lên, “Cũng không có...”

“Bọn cô quen biết đã nhiều năm rồi?”

“Ồ, phải, vì thế mới khó xử muốn chết.” Tôi thở ngắn than dài.

“Cô đã ngầm cho anh ta biết cô thiếu tiền sao?”

“Không có! Tôi làm sao có thể làm chuyện ấy cơ chứ?” Tôi ngừng một chút, “Nói thật, vốn dĩ công việc này tôi cũng không muốn nhận lời, không thể không nợ anh ta một món nợ ân tình.”

Thẩm Khâm Ngôn không thấy lạ mà gật gật đầu: “Thế thì chẳng qua lại nợ một lần nữa thôi mà.”

Có thể nói một cách thoải mái cái việc đã khiến tôi xoắn suốt hai tuần nay như vậy, Thẩm Khâm Ngôn thật đúng là làm việc quyết đoán.

“Người người đều có cửa ải khó khăn phải qua. Nợ cái gì, sau này cũng sẽ có lúc trả hết,” Thẩm Khâm Ngôn nói, “Bây giờ, giả ngốc.”

Đúng thật là một cách đơn giản. Tôi nhìn cậu ta đầy khâm phục, chậm chậm thở ra một hơi. Rõ ràng nhỏ tuổi hơn tôi, nhưng mà trong nhiều việc lại nghĩ thông suốt hơn tôi rất nhiều.

Cuối tuần thứ ba tôi làm việc, gặp phải một đôi vợ chồng trung niên khiến tôi ấn tượng sâu sắc. Bà vợ đó khuôn mặt âm u, cực kì tức giận. Tôi quan sát sắc mặt, đoán rằng hai người này nhất định là đang cãi nhau, tâm tình đều không tốt, vậy là đặt biệt cẩn thận hơn. Tôi biết trong một trăm người sẽ có một người khách ác ý, nhưng mà không gặp phải một người khó đuổi đi như vậy.

Thông thường chúng tôi hai người phục vụ một bàn, ngày hôm đó khách trong nhà hàng cực kỳ cực kỳ đông, còn có không ít người mua mang về nữa, khiếm khuyết thiếu sót nhân viên là vô cùng rõ ràng, tôi hoàn toàn trở thành cái túi trút giận của hai người đó.

Bà vợ đó ban đầu chê rau, giấm bông không tươi mới, một lát lại chê nui cứng quá, qua một lúc lại phê bình nói “Nước sốt hải sản không ngon,” tôi chỉ có thể càng thêm cẩn thận, lập tức đi yêu cầu đầu bếp làm lại một phần mới. Điều này vẫn chưa đủ, chỉ cần tốc độ của tôi chậm một chút liền chửi tôi như tát nước vào mặt, còn chửi tôi là hồ ly tinh, quyến rũ chồng bà ta, uy hiếp đi tố cáo với giám đốc.

Quyến rũ? Tôi hoàn toàn ngơ ra.

Tôi chỉ là giữ nụ cười quen thuộc, hy vọng chồng bà ta có thể áp chế cơn giận của bà ta mà thôi.

Đó đúng là lúc nhục nhã nhất trong đời tôi. Tôi lớn như thế này, không phải để người khác chửi tôi như thế. Bố coi tôi như viên minh châu trong tay, ở trường mặc dù có lúc không nghe lời, nhưng từ trước đến nay chưa từng bị hèn mọn đến mức này. Tôi vừa xấu hổ vừa tức giận, lửa giận lên đến đầu, mắt cũng tức đỏ cả lên, tay bắt đầu run rẩy, đĩa ly trong khay rơi ào ào trên bàn, nước lạnh còn sót lại làm bắn hết khăn trải bàn, cũng bắn vào người phụ nữ kia không ít.

Người phụ nữ kia lông mày dựng ngược lên, một giây sau bà ta đứng lên túm lấy cổ áo tôi mà kêu lên, tôi nhìn thấy bà ta giờ cánh tay béo mập lên, hung hãn đánh về phía tôi.

Tôi tuyệt không nghĩ tới người đàn bà này ngoài độc mồm độc miệng, còn có thể động chân động tay trước mặt mọi người, lúc đó cũng quên luôn phản ứng, đợi đến cánh tay xuất hiện muốn trốn cũng không kịp nữa rồi.

Một cánh tay của Thẩm Khâm Ngôn kéo tôi ra sau lưng cậu ta, giúp tôi tránh được tất cả hỏa lực, hoàn toàn đứng chắn trước mặt tôi, một cánh tay giữ lấy cánh tay đang giơ lên cao của người đàn bà kia, trầm giọng nói.

“Ở đây không phải nơi quý khách biểu diễn võ thuật. Quý khách có gì không hài lòng với chúng tôi, có thể nêu ra, không cần thiết động tay.”

Giọng nói của cậu ta vừa trầm ổn vừa đáng tin cậy, sự lịch sự không chê vào đâu được còn mang theo sự cường ngạnh không thể xúc phạm. Bầu không khí Thẩm Khâm Ngôn trong công việc tuyệt đối chuyên nghiệp khiến người ta hâm mộ. Nếu như không phải vì đối tượng bị công kích là tôi, tôi nghĩ tôi nhất định sẽ càng thêm tán thưởng hành động của cậu ta.

Người phụ nữ kia nói to: “Cô ta làm bẩn quần áo của tôi.”

Tôi muốn làm rõ, nhưng Thẩm Khâm Ngôn kéo tay tôi khiến tôi chỉ biết đứng im, nói với người phụ nữ kia, “Chúng tôi sẽ mang đi giặt khô, xin quý khách tự trọng.”

Vừa nói cậu ta vừa dọn dẹp đơn giản bàn ăn bị tôi làm cho lộn xộn, liếc tôi một cái. Tôi biết ơn cậu ta vô cùng, quỳ xuống nhặt những đồ bị rơi xuống đất.

Vừa mới đứng lên, liền bị Hàn Mỹ vội vàng đi tới ấn cổ tôi, bắt tôi xin lỗi người đàn bà kia, tôi thấy mình một chút cũng không sai, ngẩng đầu không chịu, trước mặt rất nhiều khách hàng Hàn Mỹ cũng không thể làm gì tôi, cô ta để Thẩm Khâm Ngôn xử lý tình hình, mặt đành lại kéo tôi đi tới phòng nghỉ của nhân viên.

“Thái độ của cô như vậy là sao! Khách hàng khó tính cô nhịn một chút, làm sao có thể hất đồ lên người khách như vậy được!”

Tôi cố gắng giải thích, “Tôi không làm gì sai cả, chỉ là tay trơn đĩa mới rơi xuống thôi. Nếu có chế độ, tôi xin tình nguyện chịu phạt.”

Nhưng mà Hàn Mỹ thế nào cũng nghe không lọt tai, lại còn bèn nhọn sát phạt tôi. Tôi ban đầu còn cần môi nhẫn nhịn, cho đến khi cô ta chột nói: “Cái bộ mặt không biết phục tùng này của cô định cho ai xem! Đừng tưởng rằng cô có ô dù thì tôi không dám làm gì cô!”

Tôi mù mịt: “Cái gì cơ?”

Hàn Mỹ cười lạnh, “Cô làm thế nào mà đến được Menlo?”

Hóa ra cô ta nói đến Lâm Tấn Tu. Chuyện này thực sự tôi không có chỗ để mà làm rõ, chỉ có cười khổ nghe cô ta nói—ngoại trừ chữ mắng ra, còn trừ lương của tôi để đền bù tổn hại cho nhà hàng, ai bảo tôi làm vỡ bộ bát đĩa sứ đắt tiền cơ chứ.

Tôi thất vọng, cứ tưởng rằng chỉ cần chăm chỉ làm việc, nhưng mà không ngờ lại bị rơi vào hoàn cảnh này, tuy nói rằng đứng trong nhà của người khác thì không thể không cúi đầu, nhưng mà bị xúc phạm đến mức này, chỉ có thể hiên ngang mà dờ đi thôi.

“Đủ rồi.” Tôi nghi hoặc quay đầu, nhìn thấy giám đốc mở cửa bước vào.

“Việc ngày hôm nay để sau khi tan làm xử lý tiếp,” Giám đốc nói vô cùng đơn giản, phất tay, “Hứa Chân, cô về nhà trước đi.”

Tôi bị câu nói này đuổi ra khỏi phòng. Ra khỏi phòng nhìn thấy Thẩm Khâm Ngôn đang dựa vào hành lang, hơi hơi cúi đầu. Tiếng bước chân của tôi làm kinh động đến cậu ta, cậu ta ngẩng đầu, trong đôi mắt sáng ánh lên tia nhìn nhẹ nhõm.

Lòng tôi khẽ động.

“Là cậu gọi giám đốc đến à?”

Thẩm Khâm Ngôn đánh giá tôi, dường như đang xác định xem tay chân tôi có còn hoàn chỉnh không, có bình an hay không.

“Mấy chuyện ngày hôm nay, rất cảm ơn cậu,” Tôi cảm động đến mức như muốn ôm chầm lấy cậu ta một cái. Đã chịu nhiều oan ức, nhìn thấy một người ủng hộ mình, liền hận không thể uống máu ăn thề kết thành bạn tốt.

Thẩm Khâm Ngôn cuối cùng cũng nói chuyện, “Có những lúc sẽ gặp phải khách hàng không biết lý lẽ.”

Tôi có cảm giác thấu hiểu, “Cậu cũng gặp qua rồi à?”

Cậu ta im lặng, đó chính mặt mặc nhận rồi. Tôi cũng cảm thấy bản thân thật ngốc, Thẩm Khâm Ngôn vào đời mấy năm rồi, gặp qua nhất định nhiều hơn tôi, kinh nghiệm cũng phong phú hơn nhiều.

Cậu ta dừng lại một lát: “Sau này còn gặp loại khách này, liền trực tiếp gọi giám đốc.”

“Tôi nhớ rồi,” Tôi thở ra một hơi, có chút trống rỗng mà dựa lưng vào tường.

Thẩm Khâm Ngôn không nói gì, đưa tay vỗ nhẹ vào vai tôi.

Tôi trước mặt cậu ta cũng không có gì có thể giấu diếm nữa rồi, “Nếu mà không phải giám đốc tới, tôi đại khái đã trở mặt với Hàn Mỹ rồi, quá khổ quá oan ức, không ngừng đấu tranh giữa giết người và nhẫn nhịn không giết.”

“Nhịn một chút thì sẽ qua thôi mà,” Có khoảng khắc cậu ta nhìn có vẻ còn buồn hơn cả tôi, “Nhiều khi chính là như thế đấy, bất luận trong cuộc sống bình lặng đến đâu, đều có thể gặp phải đủ loại ác ý, còn có những chuyện khiến con người ta hận không thể chết ngay tức khắc.”

Giả dụ trong lòng mỗi người đều có một hồ nước, tôi dường như có thể nhìn thấy cậu nói đó giống như một giọt nước rơi vào trái tim tôi, nổi lên gợn sóng “chân trời đều là những người lưu lạc”.

Cậu ta ngoảnh đầu nhìn vào mắt tôi: “Gì thế?”

Tôi cười rộ lên, “Hiếm lắm mới nghe thấy cậu nói nhiều thêm mấy câu.”

Ánh mắt sáng của cậu ta như có ánh sáng lướt qua, nhưng mà chỉ là chuyện trong nháy mắt. Một giây sau cậu ta xoay một cái dừng lại ánh mắt, quay đầu nhìn về phía cuối hành lang, nói nhẹ “Cô về trước đi.”

“Không, lâm trận chạy thoát thân không phải tính cách của tôi.”

Khóe miệng cậu ta nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ.

Ngày hôm đó lúc tôi cùng Thẩm Khâm Ngôn rời khỏi Menlo, tôi lấy lại tinh thần, hoàn toàn đá bay ý định từ chức. Lúc về trên tàu điện ngầm, tôi đã nghĩ thông suốt, càng hiểu rõ thêm sự gian khổ và vất vả của nghề bồi bàn, ngay lập tức quyết định tương lai sẽ móc nối sự tăng trưởng kinh tế quốc dân và ngành phục vụ để làm đề tài nghiên cứu. Đây cũng là chuyện tốt nhất cử lưỡng tiện.

7. Chương 7

Tôi đã chuẩn bị đầy đủ để nghênh đón áp lực và công việc sắp tới, căn bản không hề sợ thử thách, nhưng mà lại không ngờ đến giám đốc lại không hề phạt tôi bất cứ điều gì, chỉ nhắc nhở tôi, nếu lại gặp phải tình huống như vậy thì trực tiếp đi gọi ông ấy, nói hay muốn chết luôn.

Tôi thụ sủng nhược kinh đi ra từ phòng làm việc, đón nhận ánh mắt của Hàn Mỹ mà đi vào nhà hàng, liền nhìn thấy Lâm Tấn Tu ung dung ngồi ở chỗ cũ đợi tôi. Tôi kinh ngạc, dốc hết sức lực để làm việc, cẩn thận phục vụ anh ta.

Mới hơn bốn giờ chiều, khách cũng không đông lắm, Lâm Tấn Tu hiếm khi không mang bạn gái theo, chậm chậm uống cà phê, nho nhã đến mức như đang biểu diễn vậy. Anh ta không hề để ý tới ánh mắt của người khác, để tôi ngồi đối diện anh ta: “Chuyện tối hôm qua tôi đã biết rồi, em không có sai. Thế nên, em muốn như thế nào.”

“Cái gì gọi là muốn như thế nào?” Tôi không hiểu sao anh ta lại nói câu này, “tiếp tục làm việc thôi.”

Lâm Tấn Tu nhướn mày, “Tôi còn tưởng rằng ít nhất em cũng định bỏ việc.”

“Em cũng không nhu nhược đến thế, bị cái chuyện nhỏ như vậy đả kích liền bỏ việc,” Tôi nói, “Coi bản thân mình là một cục pin là được rồi, ngủ một giấc là lại khôi phục tinh thần ấy mà.”

“Tuy tôi vẫn biết em sống rất tốt” Lâm Tấn Tu cười rất tươi, “Nhưng cũng thực sự quá nhẫn nhịn rồi, không hề giống với em mấy năm trước, em của lúc đó chỉ vì một chuyện nhỏ mà dai dẳng đối đầu với tôi mấy năm liền, hoàn toàn không chịu nhận thua. ”

Cho đến tận bây giờ, tôi cũng không cảm thấy mở party ở hồ bơi là chuyện nhỏ. Bị người khác cho rằng tôi là kẻ trộm, nhốt trong phòng tối đến nửa đêm tôi vẫn còn ghi nhớ rõ ràng.

Tôi tự nhiên sẽ không nói với anh ta mấy thứ này, chỉ nói: “Mỗi lúc một khác mà.”

Anh ta cười: “Thế thì tiếp tục giữ như vậy đi.”

Ngón tay vo viên góc áo, tôi do dự mở miệng: “Học trưởng, em không bị giám đốc phạt, có phải là do anh nói giúp em không?”

Anh ta cười không đáp, đứng dậy, tôi tiễn anh ta ra đến cửa, anh ta mới quay đầu nói một câu.

“Em nói xem”

Tôi lẳng lặng đưa áo khoác cho anh ta, quyết định không tiếp tục suy nghĩ cái đáp án mờ mịt này nữa. Tôi có một loại thể giới quan rất đơn giản: cuộc sống đã không dễ dàng gì, tôi cũng không định làm cho bản thân thêm bẽ tắc.

Quãng thời gian đó, trường học, nhà hàng đã chiếm phần lớn cuộc sống của tôi. Ngoài những thứ đó, tôi mỗi tuần còn phải đi gặp mẹ, có lúc bà thực sự quá bận, liền hủy gặp mặt, nhưng điện thoại vẫn không hề cắt đứt—chỉ là thời gian khiến người ta khó xử, thông thường không phải là đêm khuya thì cũng là sáng sớm, thái độ của bà làm tôi có chút hồ đồ, không thể không hoài nghi, sau khi bà vứt bỏ tôi hơn hai mươi năm bỗng nhiên cảm thấy áy náy, muốn cho tôi một chút sự ấm áp của tình mẹ để bù đắp.

Đáng tiếc bà cũng không phải thuộc kiểu mẫu tử thương yêu ấy, bà hỏi việc học hành của tôi, cuộc sống hàng ngày, tôi cẩn thận trả lời, đối thoại khô không khốc, giống hệt như bọt biển thiếu nước, y chang thuộc hạ báo cáo công việc vậy.

Mất thấy lại một ngày thứ bảy nữa sắp đến, tôi gọi điện thoại thăm dò hỏi xem có phải gặp mặt không, không ngờ mẹ trực tiếp nói “Đến phim trường.”

Tôi có chút ngẩn ngơ.

Kỷ Tiểu Nhụy nhận điện thoại nói, sẽ có lái xe đến trường đón tôi. Đạo diễn Lương hai ba tuần này không gặp tôi rồi, nhớ vô cùng. Tuần này bất luận thế nào bà cũng muốn gặp tôi.

Tôi cười haha, giả vờ lời của chị ấy là thật.

Hai tiếng sau tôi đã đến phim trường.

Cái gọi là phim trường, là ở trên một du thuyền cực lớn. Bởi vì “Ba Chương Cam Kết” là một câu chuyện diễn ra trên du thuyền. Trên du thuyền xa hoa, biết bao nhiêu người vì một tập văn kiện bí mật mà tụ hợp, đóng giả thành bảo vệ của người đẹp, thương nhân giàu có, người môi giới thần bí...đều tụ hợp cùng một chỗ.

Mấy tình tiết phim này là do Kỷ Tiểu Nhụy kể cho tôi, tôi ở khu đón tiếp gặp chị ấy, xét thấy chúng tôi cũng đã tương đối thân thiết, chị ấy giống như một người chị dẫn tôi vào một cái đình ở vịnh của con thuyền. Tôi trong xe từ xa nhìn thấy con thuyền đã cảm thấy to lạ thường, rõ ràng có thể để vừa một tòa nhà cao

tầng. Nhìn gần càng thấy được quy mô kinh ngạc, thân thuyền chỉ nhìn một lần thì không thấy được đuôi thuyền, tuyệt đối không thấp hơn mười tầng.

“To quá!”

Kỷ Tiểu Nhụy kéo tôi vào thang máy, trong thang máy trải một lớp thảm rất dày, bước vào cũng không phát ra bất cứ tiếng động nào, “Là du thuyền thuê thôi, cũng là một trong những du thuyền xa hoa nhất trong nước, vẫn đang thi công, vì thế nên hơi ồn ào.”

Tôi bây giờ cũng gọi là biết được nguyên nhân tin tức đưa tin bộ phim này có mức đầu tư rất cao, sợ rằng tiền thuê con thuyền này chính là một con số trên trời. Trên đường lên thuyền, tôi phát hiện, con thuyền này vẫn chưa làm xong, mấy lầu dưới vẫn đang thi công, công nhân đang bận rộn phun sơn lên tường.

“Tương đối đắt tiền, chiếm khoảng một phần ba tiền làm phim, vì vậy bọn chị chỉ thuê có hơn hai tháng, cần phải làm thêm giờ để quay hết các phân trên thuyền,” Kỷ Tiểu Nhụy vừa giải thích vừa kéo tôi đi, “Thang máy lên thẳng tầng mười, bọn mình đi đến tầng ba, ở đây là nhà hàng phổ thông, cảnh quay ngày hôm nay quay ở đây.”

Vừa nghe câu này, mắt tôi liền phát sáng.

Kỷ Tiểu Nhụy không thể nhịn cười, “Em rất kích động hả?”

“Vâng ạ” Tôi rất hưng phấn. “Phim thì xem nhiều rồi, nhưng đây là lần đầu tiên đến phim trường.”

“Xem nhiều thì tốt rồi, sau này cơ hội em đến phim trường là rất nhiều,” Kỷ Tiểu Nhụy nói, “Chị tốt nghiệp đại học liền trở thành trợ lý của đạo diễn Lương, lúc đó vừa trẻ tuổi vừa kích động, còn chạy đi xin chữ kí người nổi tiếng, bị mắng một trận.”

“Phì—” tôi quá hiểu loại cảm xúc này mà, “Lần trước lúc ở khách sạn, em gặp Cố Trì Quân, thiếu chút nữa thì xin chữ ký của chú ấy rồi ấy chứ, em thích chú ấy nhiều năm rồi. Nhưng mà cũng may lúc đó em nhận được.”

“Thế thì hôm nay em có thể xin chữ ký anh ấy rồi,” Kỷ Tiểu Nhụy vỗ vỗ vai tôi, làm tôi quay người tránh một nhân viên đang chuyển một hòm đạo cụ, “Con người anh ta không tồi, một chút tính cách ngôi sao cũng không có. Anh ấy mà biết em thích anh ấy, nhất định vô cùng vui mừng cho xem. Đừng có nói một chữ kí, chị đoán không chừng điều kiện khác anh ấy cũng sẽ đồng ý ấy.”

Tôi cười, “Vì em là con gái của đạo diễn sao?”

“Đương nhiên rồi, anh ấy với đạo diễn Lương là quan hệ gì chứ, có thể nói như này, nếu không có đạo diễn Lương thì không có anh ấy ngày hôm nay, anh ấy là một người rất biết ơn nghĩa đấy,” Kỷ Tiểu Nhụy dừng lại bước chân, đưa tay chỉ chỉ bên cạnh, “Đến rồi, quay phim trên boong thuyền.”

Tôi căng thẳng mà hỏi: “Có Cố Trì Quân không?”

“Tất nhiên rồi, anh ấy là diễn viên chính của ngày hôm nay mà.”

Lần đầu tiên trong đời tôi đến phim trường, cho tôi cảm giác đầu tiên đó chính là bận rộn, đủ người đi qua đi lại, mắt tưởng như là nhìn không hết.

Cảnh đang quay tôi nhìn không ra, nhưng có lẽ là cảnh quần chúng—trong nhà hàng trên tầng thượng của con thuyền, mười mấy người đang ăn cơm trưa, máy quay từ từ di chuyển, mẹ tôi ngồi sau màn hình của đạo diễn, kịch bản đặt trên đầu gối, mặc một bộ váy sẫm màu, trên vai choàng một chiếc khăn nhỏ cùng màu, tôi đứng sau lưng bà, cũng nhìn vào màn hình lớn.

Gió biển thổi tới.

Tuy tôi tự hào mình là fan của Cố Trì Quân, nhưng trên thực tế, lúc máy quay lần thứ ba quét qua Cố Trì Quân tôi mới nhận ra anh. Một Cố Trì Quân quần áo gọn gàng đẹp đẽ, khí chất cao quý, vĩnh viễn giữ được một loại khí chất cao quý lãng mạn, tùy tiện cười một cái liền có sự mê hoặc trí mạng khiến cho vô số fan hâm mộ nghiêng ngã, Cố Trì Quân trước mặt tôi lại biến thành một người đàn ông trung niên luộm thuộm.

Anh trốn trong góc của boong thuyền, uể oải dị thường, trên cằm có một vết thương, để tóc rất dài, râu dài, nhìn thấy anh biểu cảm đau khổ, ánh mắt lộ ra sự lo sợ, anh như muốn dập tắt sự lo lắng trên người mình, anh dùng ngón trỏ và ngón cái nâng ly rượu lên, mắt mê man mà rót hai ly rượu, uống xong tặc tặc lưỡi, giống như vừa nuốt xuống phải không phải rượu, mà là một quãng thời gian bị người ta vứt bỏ.

Cô gái ở bàn bên cạnh anh ban đầu liếc anh mấy cái, sau đó vén tà váy dài màu đỏ đứng lên, đi đến bên cạnh anh từ từ ngồi xuống, một đôi tay như ngọc đặt trên cạnh bàn, môi hồng khêu gợi mở miệng, giọng nói hóm thú: Trước đây tôi đã từng gặp anh.

Anh yên lặng uống rượu, đối với cô gái hương thơm nức mũi, mặt như nước mùa xuân, xinh đẹp tựa như một tác phẩm nghệ thuật đẳng cấp bên cạnh không chút để ý.

Cô ta nhẹ nhàng nhún vai, thấp giọng: Ban ngày mà uống rượu, đây không phải là một thói quen tốt nha.

Anh lười chả buồn để ý cô ta.

Cô ta cười vô cùng xinh đẹp: Tôi nhớ anh có một đứa con, bây giờ cô bé sao rồi?

“Con” từ này khiến anh lập tức ngẩng đầu, khuôn mặt tiêu tụy tách ra một vết rạn nứt, sâu tận vào trong xương, khí chất đột nhiên thay đổi, cực kỳ tiêu tụy.

Cô gái đẹp hơi hơi ngó người, lướt nhẹ đi mất.

Hai phút sau nhân viên hậu trường gõ một tiếng, phân cảnh này tạm dừng.

Không khí rõ ràng thả lỏng xuống, quay phim quay lại nhìn về phía chúng tôi, “Thế nào?”

“Rất tốt,” Mẹ tôi nói, “Lại một lần nữa.”

Vậy là, tôi lại xem lại phân cảnh này một lần nữa, lại thêm một lần...xem đủ ba lần. Đồ ăn có ngon đến mấy nhưng ăn vài bữa cũng sẽ thấy ngán, bài hát hay nghe lại vài lần cũng thấy chán, quan trọng nhất là, cảnh phim này diễn lại nhiều lần như thế, mà tôi cũng không thấy có chút khác biệt nào.

Tôi dường như phát đồ, nhưng nhân viên ở đây đều mặt mũi như thường, ngoài trừ thỉnh thoảng một cái, dường như chẳng nhìn ra chút khác thường nào. Xem ra bọn họ cũng đã quen rồi.

Phân cảnh này khó lắm mới thông qua, tôi so với diễn viên và nhân viên trong đoàn còn vui mừng hơn, thở ra một hơi dài.

Mẹ lúc trước vẫn tập trung nhìn màn hình lớn, lúc này mới quay đầu nhìn tôi một cái, “Đến rồi?”

“Vâng” Tôi gật gật đầu, nén từ “Mẹ” xuống cổ họng. Đây là chỗ làm việc của bà, tôi không rõ bà có muốn người khác biết được quan hệ của chúng tôi không.

Kỷ Tiểu Nhụy kéo cho tôi một cái ghế, làm tôi ngồi xuống cạnh bà. Tôi có chút do dự, đắn đo mấy giây vẫn ngồi xuống.

Cổ Trì Quân vừa rời khỏi máy quay liền biến thành con người khác, sự luộm thuộm và tiêu tụy hoàn toàn không thấy đâu. Anh hoàn toàn bình thường, bộ râu dài, vết thương dưới cằm, áo khoác không đóng cúc khiến anh có một loại mị lực vô cùng đặc biệt. Loại khả năng nhập vai xuất quỷ nhập thần khiến tôi lại càng thêm ngưỡng mộ anh, không hổ là ảnh đế.

Anh cười đi tới chào hỏi tôi, “Hứa Chân, đã lâu không gặp.”

“A, chào chú, Cố tiên sinh.”Nào ngờ tôi căng thẳng đến mức sắp nổ tung rồi.

Anh ở sau tôi xoay lưng, vừa vẫy vẫy tay yêu cầu nhân viên phát lại băng, vừa nói: “Lâu lắm không gặp cháu, dạo này làm gì thế?”

“Khải giảng học kì mới rồi, vì vậy hơi bận một chút, Cố tiên sinh—”Tôi định đứng lên nhường ghế cho anh, tay trái anh đặt lên vai tôi, “Không cần nhường đâu, cháu ngồi là được rồi. Một lát nữa chú còn có phân cảnh.”

Tôi ngẩng đầu lén lút nhìn anh một cái. Không dám nhìn thẳng, chỉ chỉ thể nhìn trộm anh một cái vậy. Vai và cổ của anh cực kì đẹp, mũi giống như tạc từ tượng vậy.

“Trì Quân, cô gái nhỏ này là ai vậy?”

Người vừa nói là Tần Tử Thanh nữ chính trong phim. Lúc tôi mới ngồi bên cạnh mẹ, liền để ý thấy rất nhiều nhân viên đang đánh giá tôi. Bây giờ bọn họ nhìn thấy Cố Trì Quân thân thiết cười nói với tôi, càng thêm tò mò. Tần Tử Thanh cũng không ngoại lệ, cô ấy cười hi hi đi tới, bộ váy dài màu đỏ bay bay. Cô ấy cũng là một trong những nữ diễn viên trẻ nổi tiếng nhất hiện nay, vô cùng xinh đẹp, ba bốn năm trước khởi nghiệp, đảm nhiệm vai nữ chính trong vài bộ phim lớn. Năm ngoái cô ấy cùng Cố Trì Quân hợp tác một phim tình cảm truyền thống, giúp cô ấy đạt được giải thưởng Kim Tượng cho nữ diễn viên xuất sắc nhất.

Câu hỏi của Tần Tử Kỳ khiến tôi khó mà mở miệng, Cố Trì Quân cũng do dự một lúc, tiếp lời là mẹ tôi, bà biểu tình nhàn nhạt, “Con gái tôi.”

Ngay lập tức, ba từ “con gái tôi” như một quả bom ném vào không trung, đến cái ghế cũng lung lay phát ra tiếng kêu.

Toàn phim trường chấn kinh, thậm chí một số bàn, ghế, cốc thủy tinh cũng có sinh mệnh, đều rung lắc nhẹ nhàng, như là nghe hiểu lời bà nói. Một giây sau tôi trở thành tiêu điểm. Diễn viên và nhân viên đoàn làm phim không có bốn mươi người thì cũng có hơn ba mươi người, ánh mắt của họ hợp lại dường như có thể biến tôi thành thịt nướng khô, đây tuyệt đối là những phần tử thích buôn dưa lê.

Tần Tử Thanh rất nhanh đã thu lại vẻ mặt chấn kinh không phù hợp với thân phận của cô, che miệng cười nói: “Tin hot nha, đúng là không thể ngờ đạo diễn Lương có con gái.”

“Đúng.” Mẹ tôi nhìn màn hình lớn nói, “Tôi cùng bố con bé kết hôn rất sớm, ly hôn cũng rất nhanh. Con bé trước đây ở cùng bố. Tôi hoàn toàn không làm tròn trách nhiệm của người mẹ.”

Bà lại trước mặt nhiều người nói “không làm tròn trách nhiệm”, tôi có ngốc cũng không thể không nghe ra trong đó có sự hối hận và tự trách—tuy từ khuôn mặt xinh đẹp của bà, hoàn toàn không nhìn ra hai thứ cảm xúc ấy, chỉ là khuôn mặt như đang bàn chuyện làm ăn mà thôi. Tôi ngây ra, nói: “Mẹ, mẹ...” Lời chưa nói ra đã bị tắc lại rồi.

Bà vỗ vỗ tay, nhìn khắp phim trường một lượt, “Được rồi, xem đủ rồi thì đi làm việc, đừng vì chuyện đời tư của tôi mà để xảy ra chuyện,” Bà hơi dừng lại một chút, đợi mọi người đều trở về cương vị của mình mới nói tiếp, giọng ra lệnh cho diễn viên, “Tử Thanh, phân cảnh sau rất quan trọng, là một trong những đoạn quan trọng nhất của bộ phim. Tôi hy vọng biểu hiện của cô ở đây sẽ làm người ta ấn tượng sâu sắc. Ghi nhớ, cái mà cô cần biểu đạt không phải là sự quyến rũ mà là sự tức giận.”

Ông chú có râu là thư kí trường quay kia vốn dĩ vẫn đang nhìn tôi chăm chăm, câu nói đó của mẹ tôi, toàn thân ông ta run rẩy, lập tức thu lại ánh mắt, vừa đập bản gỗ vừa cao giọng: “Phần 56, cảnh 13, lần 1.”

8. Chương 8

Nửa tiếng sau kết thúc quay phim buổi sáng, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Khách sạn đem đồ ăn đến, tôi cũng ăn cùng mọi người, ngồi ăn ở trong lều tạm thời dựng lên. Bên trong lều có rất nhiều đạo cụ, bàn ghế xếp thành một dãy, mọi người cùng nhau ăn cơm vô cùng náo nhiệt, tôi và mẹ, còn có vài diễn viên chính ngồi cùng một bàn. Tôi nhìn xung quanh, cảm khái bàn này toàn người nổi tiếng—ví dụ như diễn viên mới nổi La Duệ, ví dụ như ảnh hậu Tần Tử Thanh...

Trong lúc bọn họ ăn cơm hoàn toàn không nói chuyện phim ảnh cũng không nói đến bất cứ tin tức nào hết, lực chú ý hoàn toàn đặt hết trên người tôi, hỏi việc học hành của tôi, cuộc sống tất tần tật mọi thứ. Trong đó, tôi mờ mờ cảm thấy Tần Tử Thanh rất có hứng thú với tôi, lúc mẹ tôi đi ra ngoài nghe điện thoại, cô ấy cuối cùng nhìn không được, hỏi tôi: “Tiểu Chân, bố em làm nghề gì vậy?”

Tần Tử Thanh cực kì diêm lệ, có một loại mị lực đốt cháy người khác, tôi nhanh chóng tránh ánh nhìn, nhanh chóng đáp lời: “Bố em là nhà cổ sinh vật học.”

Cô ấy mù tịt, “Cổ sinh vật.”

Tôi giải thích thêm, “Ông nghiên cứu sinh vật cổ đại, ví dụ như là sinh vật kỉ phấn trắng, kỉ đệ tam, cổ thực vật học, nghiên cứu các loại rong rêu các kiểu.”

Cô ấy vẫn mù tịt như thế, phần lớn mọi người nghe đến cổ sinh vật học đều sẽ lộ ra loại biểu cảm này. Nói chuyện với người không hiểu khoa học, so với người không hiểu kinh tế học mà nói về thống kê còn phí sức hơn.

Cố Trì Quân gật gật đầu, dùng ngữ khí khuyến khích hỏi tôi: “Ông có nhưng tác phẩm liên quan không?”

““thực vật học kỉ đệ tam”, “lịch sử nghiên cứu thực vật”... phương hướng nghiên cứu của bố cháu là cổ thực vật học,” Tôi nói liền một mạch tên của vài cuốn sách. Tuy tôi biết Cố Trì Quân chẳng qua là vì nguyên nhân lịch sự nên mới hỏi tôi mấy câu này, làm gì có chuyện thật sự có hứng thú với thực vật mấy tí năm trước chứ.

Nhưng không ngờ Cố Trì Quân gật gật đầu: “Tác phẩm đúng là không ít, chú sẽ đi tìm đọc.”

“Hả?” Tôi kinh ngạc đến mức thiếu chút nữa thì cắm thìa vào mặt, “Người ngoài ngành đọc sẽ thấy rất nhàm chán đó. ”

“Đọc nhiều thì sẽ thấy chỗ hay, cho dù là cổ sinh vật học đi chẳng nữa.” Cố Trì Quân mi mắt cũng không chớp, trả lời tôi vậy, mang theo vẻ mặt đạo lý đương nhiên là như vậy rồi.

Tần Tử Thanh cười một tiếng, “Trì Quân, em biết anh thích đọc sách, nhưng mà, cổ sinh vật học?”

Cố Trì Quân cười dừng dừng, lộ ra hàm răng trắng bóc đều đặn, “Cổ sinh vật học không có vấn đề gì, hiểu thêm về khoa học thôi.”

Cố Trì Quân thực sự làm người quá tốt rồi, cũng thực quá chừa cho tôi mặt mũi rồi, dùng hết mọi thứ để bảo vệ tôi. Cứ cho là trước đây tôi không phải là fan của anh, thì bây giờ cũng muốn trở thành fan rồi. Tôi vội vàng nói: “Cũng không phải, sách của bố cháu mặc dù là tác phẩm học thuật, nội dung sâu sắc nhưng lời lẽ lại rất đơn giản, cũng không quá khó hiểu đâu ạ. ”

“Thế thì tốt quá.”

Cố Trì Quân vừa đứng ngồi đối diện tôi, tôi không cẩn thận nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy ấy, tim đập càng ngày càng nhanh—rõ ràng anh ấy vẫn còn hóa trang bộ dạng nhếch nhác, tướng mạo còn lâu mới được như ngày thường, nhưng chỉ cần một đôi mắt cũng có thể khiến người ta mắc kẹt trong đó.

Đầu óc tôi nóng bừng, “Cổ tiên sinh, nếu chú thực sự muốn đọc, lần sau cháu sẽ mang sách của bố cho chú. Sách của ông bên ngoài tìm rất khó.”

Nói xong cảm thấy mình vừa làm một chuyện ngu xuẩn, Cố Trì Quân làm sao có thể đọc sách của bố tôi? Tôi đúng là con ngốc, cho rằng mấy lời nói vui ấy của anh là thật.

Không ngờ, anh ấy gật đầu với tôi: “Thế thì vất vả rồi.”

Bữa cơm này ăn tới mức khó mà so sánh được. Lúc mẹ ăn cơm nói chuyện không nhiều, cũng không ngăn cản tôi nói chuyện với mấy người nổi tiếng kia, từ đầu đến cuối bà đều im lặng ăn cơm, ngoại trừ thỉnh thoảng nói chuyện với đạo diễn chấp hành. Lúc tôi còn tưởng bữa cơm này bà không định nói chuyện, bà quay sang nhìn hộp cơm của tôi, bỗng nhiên hỏi: “Con không thích ăn bít tết sao?”

“Cũng được, cũng được ạ” Tôi nhanh chóng nhét vài miếng vào miệng, nhai nhai thịt bò, phát huy tốc độ ăn cơm ở nhà ăn của trường, nhanh chóng giải quyết bữa trưa, lập tức phải ra về, nhất thiết phải đến Menlo trước ba giờ rưỡi.

“Sao đi sớm thế?”

“Con có việc làm thêm...” Tôi thận trọng mở miệng.

Sắc mặt mẹ không vui, “Con thiếu tiền như vậy sao?” Tôi có thể hiểu được tâm tình của bà, bà đã cho tôi tiền rồi mà tôi còn đi làm thêm, chắc bà cũng không thể hiểu nổi.

“Cũng không phải,” Tôi không dám nói thực tình, tìm một cái cớ, “Bây giờ môn học cũng không nhiều, coi như là thực tập xã hội đi.”

“Công việc cụ thể?”

“Làm nhân viên phục vụ ở nhà hàng.” Tôi nói khô không khóc.

Mẹ không dừng lại, lập tức truy hỏi “Nhà hàng gì”, “Ở đâu” vô số các câu hỏi. Tôi chỉ có thể một năm một mười toàn bộ nói ra hết. Bà nghe xong hơi hơi nhíu mày, không phải là bộ dạng tán thành, “Tan làm quá muộn.”

“Không có gì,” Tôi lập tức nói, “Nhà hàng và trường đều ở trung tâm thành phố, có tàu điện ngầm, rất nhanh là tới rồi ạ.”

Mẹ vẫn không thay đổi: “Thời gian làm việc quá lâu.”

“Chỉ có hai mươi tư giờ một tuần thôi ạ.”

“Em cảm thấy không vấn đề gì,” Cố Trì Quân tham gia vào cuộc nói chuyện của mẹ con tôi, “Nhà hàng Italy đó em cũng biết đại khái, môi trường cũng không tồi. Hứa Chân có thể tự mình kiếm tiền, đây là chuyện tốt đáng khen ngợi mà.”

Anh vừa nói xong, những người khác cũng lần lượt tán đồng. Tôi cảm kích nhìn bọn họ, Cố Trì Quân gật đầu với tôi, còn nháy nháy mắt với tôi, giống như chúng tôi đã quen biết nhiều năm vậy. Với anh tôi thực sự không có lực khống chế, tôi rõ ràng cảm thấy tim lại đập nhanh nữa rồi.

Đến đây mẹ mới không phản đối nữa, xem ra lời nói của Cố Trì Quân rất có ảnh hưởng với bà.

Thu dọn đồ ăn, công việc quay phim buổi chiều lại phải bắt đầu, tôi đi thang máy xuống lầu, xuyên qua khoang thuyền giống y như mê cung chuẩn bị ra về, lúc đi đến bên cạnh thang máy đợi Kỷ Tiểu Nhụy, bị người từ đằng sau gọi lại, là một cô gái trẻ mặc áo phông trắng quần jean, cô ấy vừa cười vừa tự giới thiệu tên là Tôn Dĩnh, là trợ lý của Cố Trì Quân.

Tôi ngạc nhiên: “Sao ạ?”

Cô ấy đôi với tôi vô cùng khách khí nhưng lại rất thích đáng “Tiểu thư Hứa Chân, Cố tiên sinh nhờ tôi nói với cô, đừng quên mang sách cho anh ấy.”

Tôi hơi hơi ngẩn ngơ: “Hả, được.”

Không ngờ Cố Trì Quân lại thực sự để ý tới chuyện này, tôi cứ tưởng anh nói với tôi những lời kia chỉ là những lời lịch sự, nói xong thì cũng thôi, nhưng thực tế lại không phải vậy.

Lúc đến nhà hàng thì vẫn chưa đến giờ làm việc, tôi đi tới phòng nghỉ thay quần áo, chỉ nhìn thấy Thẩm Khâm Ngôn ngồi trong một góc của phòng nghỉ, yên lặng đọc sách, hàng lông mi dài nhẹ nhẹ lay động, tôi đá bay luôn ý nghĩ gọi cậu ta.

Tôi nhẹ chân nhẹ tay đi tới, đi đến gần rồi, cũng đã nhìn rõ quyển sách trên tay cậu ta hóa ra là một quyển tạp chí điện ảnh, tên là “Ảnh Tượng Phong Cảnh”, tôi đã từng xem qua vài kì, là một tạp chí lâu đời khá có danh tiếng, có một loạt phóng viên và biên tập viên xuất sắc, bình phim có độ sâu, ảnh đẹp mê người. Trước đây tôi cũng chú ý đến mấy quyển tạp chí điện ảnh và các loại sách kịch trong tủ cá nhân của Thẩm Khâm Ngôn, nhưng mà cũng không nghĩ gì nhiều, thanh niên đọc mấy loại này cũng không lấy gì làm lạ cả.

Trang mà Thẩm Khâm Ngôn đang xem, trùng hợp lại là một bài phỏng vấn của Cố Trì Quân, trang tạp chí bên trái chính là một bức hình lớn của anh—Cố Trì Quân ngồi trong phòng sách, bốn bức tường đều là giá sách, một cánh tay chống dưới cằm, một cánh tay lật cuốn sách đặt trên tay vịn của sofa. Anh ăn mặc rất bình thường, không hề thêm bất cứ trang sức nào, áo sơ mi trắng và quần dài màu đen, tóc mái trước trán hơi rũ xuống, chuyên chú đọc sách, kính mắt gọng đen khiến anh cực kì nho nhã.

Ánh sáng trong bức ảnh hài hòa, chỉ cần nhìn một cái, sự cảm động kì lạ tan chảy trong bức ảnh dịu dàng.

Tôi nghĩ đến hôm nay gặp Cố Trì Quân trên du thuyền, anh với mẹ tôi một đứng một ngồi, nhỏ tiếng thương lượng một phần tình tiết của bộ phim. Lúc nói đến phim ảnh, ánh mắt anh trong suốt, tôi lúc đó liền nghĩ, người có đôi mắt đó nhất định thị lực rất tốt.

Nhưng anh trong bức ảnh này lại đeo kính, che đi sự sắc sảo của một ngôi sao, chỉ khiến người ta hoài nghi anh có phải là học giả cao cấp hoặc là một giáo sư đại học trẻ tuổi tài năng.

“Cậu là fan của Cố Trì Quân à?” Tôi cười hỏi.

Căn cứ vào báo cáo của các nhà xã hội học, buôn chuyện khiến người ta tạo ra sự an toàn, đồng thời cũng tạo ra sự kết dính. Nếu mà có chung thần tượng, mọi người sẽ cảm thấy hận không thể gặp nhau sớm hơn. Chỉ là phản ứng của Thẩm Khâm Ngôn hoàn toàn không đạt đến sự kì vọng của tôi.

Cậu ta bị tôi dọa cho một trận, “Bụp” một tiếng gấp quyển tạp chí vào, quay đầu nhìn tôi.

“Xin lỗi đã dọa cậu” Tôi nhin không được mà xin lỗi, “Nhìn ảnh của anh ấy đến mức xuất thần như vậy liền nhin không được mà chen vào, thực ra tôi cũng là fan của anh ấy.”

Cậu ta cất tạp chí vào trong giá, chuyển hướng ghế ngồi, nghiêm túc trả lời tôi, “Không phải.”

Tôi dở khóc dở cười, “Không phải fan thì cậu xem chăm chú như vậy làm gì?”

Thẩm Khâm Ngôn tập trung nghĩ một lát. Lúc tôi tưởng rằng cậu ta sẽ cứ trầm tư như vậy mà không trả lời, cậu ta thấp giọng nói: “Tôi thích phim anh ấy đóng, kĩ thuật diễn xuất của anh ấy rất tốt.”

Tôi vui vẻ cười ha ha: “Ồ, đây không phải là một đạo lý sao. Con người anh ấy cũng rất tốt.”

Hôm nay sau khi đi một chuyến đến phim trường, tôi mới biết, phần diễn của Cố Trì Quân trong phim thực ra cũng không được coi là quá nhiều. Nhưng anh vẫn đến phim trường, cùng diễn viên khác tập thoại. Bất luận vất vả thế nào, bạn cũng không thể nghe thấy bất cứ lời phàn nào từ anh.

“Anh ấy không giống với những người khác, người khác đóng phim chỉ là đóng phim, nhưng anh ấy không phải, tôi chỉ cảm thấy anh ấy đang thưởng thức điện ảnh, chỉ cần anh ấy xuất hiện dưới ống kính máy quay, luôn luôn phát ra sức sống.”

“Cũng là như thế đi” Tôi nói “Đây là công việc của anh ấy mà.”

“Ý của tôi là, anh ấy có một chí tiến thủ không ngừng, cho dù hiện tại anh ấy cũng không cần cố gắng như vậy rồi. Một số tình huống, đối với một ngôi sao đẳng cấp mà nói, bất luận anh ta diễn như thế nào, mọi người cũng sẽ đến rạp. Chỉ là diễn viên đã đạt đến trình độ này rồi muốn tiến thêm một bước nữa là vô cùng khó khăn, bởi vì bất luận nỗ lực nhiều đến đâu, vì mọi người thực sự đã quá quen thuộc anh ta rồi, vì vậy người nhìn thấy trong phim không phải vai diễn của anh ta, mà là con người nổi tiếng ấy, nhưng Cố Trì Quân lại có thể khắc phục khó khăn ấy. Lúc cô đọc đánh giá phim sẽ phát hiện ra, mọi người phần lớn chỉ nói đến vai diễn của anh ấy mà không phải con người thật của anh, tôi quả thật không thể tưởng tượng, anh ấy vì tạo nên một vai diễn mà phải đầu tư biết bao nhiêu tinh lực.”

Quen biết lâu như vậy, lần đầu tiên tôi nghe thấy cậu ta nói liền một lúc nhiều như thế, ngăn người ra.

Mặc dù mẹ tôi là đạo diễn điện ảnh, nhưng con người tôi dường như không hề được di truyền một chút tế bào nghệ thuật nào từ bà. Những lời này tôi nửa hiểu nửa không, chỉ đành cười hì hì nói vào một câu.

“Ừ, tôi cảm thấy cậu nói rất đúng.”

Tôi nghĩ, con người lúc gặp được người hoặc sự vật mình thích, đều sẽ có rất nhiều điều muốn nói. Nhưng mà bình thường cậu ta ít lời, là bởi vì cuộc sống bình thần này không phải là sự hứng thú của cậu ta.

Đã nhắc đến phim ảnh, tôi nhin không được mà hỏi cậu ta: “Anh ấy với Lương Uyển Đình đã hợp tác rất nhiều lần, cậu đánh giá đạo diễn ra sao?”

“Lương Uyển Đình là một đạo diễn rất đặc biệt, người bình thường xem phim của bà tuyệt đối sẽ không nghĩ đến bà là phụ nữ. Đề tài thực sự rất thương mại, nhưng tình tiết vô cùng phong phú, cho dù là đề tài cũ như dưới bàn tay của bà lại có nét khác biệt.” “Thẩm Khâm Ngôn trầm tư, tôi nhìn thấy ngón tay dài

của cậu ta vô tình lướt qua mặt quyển tạp chí, tiếp tục nói, “Phim của bà chỉ có một điểm giống phụ nữ, đó chính là vô cùng dịu dàng”

“uhm?”

“Ví dụ như trẻ con.”

Có người khen mẹ tôi thế này, tôi cảm thấy trong lòng có sự kiêu ngạo khó mà hình dung, chỉ là—

“Trẻ con?”

“Uhm, trẻ con.” Giọng nói của Thẩm Khâm Ngôn cũng dịu dàng như vậy, “Trong mỗi bộ phim của bà, bất luận như thế nào, đều sẽ xuất hiện một đứa bé, mỗi đứa bé đều là thiên sứ chính nghĩa và người giải cứu, nụ cười của chúng có thể an ủi tất cả sự đau khổ trên thế giới này. Tôi nghĩ, nếu mà bà ấy có con, nhất định là người mẹ tốt nhất trên thế giới. ”

“.....”

Trong tình cảnh này, tôi có thể phát biểu gì đây?

Vậy là, tôi quay lưng lại, nhếch miệng cười ha ha hai tiếng, ôm tâm tình phức tạp nói cho có lệ vài câu, cắt đứt câu chuyện rất có khả năng còn kéo dài này.

9. Chương 9

Mỗi ngày lúc cửa hàng kết thúc kinh doanh, tôi đều thở phào nhẹ nhõm, giống như chạy đường dài ba nghìn mét, cuối cùng cũng chạy về đến đích, ngoại trừ mệt mỏi ra, trong lòng còn truyền tới một loại cảm xúc mang tên thoải mái. Ngày hôm nay lại tốt hơn nhiều, tôi nghĩ là do buổi tối hôm nay Lâm Tấn Tu không hề xuất hiện làm khó tôi nữa.

Tan làm tôi cùng Thẩm Khâm Ngôn rời khỏi nhà hàng, dọc theo con đường đi tới trạm tàu điện ngầm. Mấy tuần nay, chúng tôi cùng nhau về sau khi tan làm đã trở thành một thói quen rồi.

Chúng tôi đã cùng trải qua cả tháng chín và tháng mười, ngẩng đầu nhìn ra xa, con đường rộng rãi đèn điện vẫn lung linh, xe cộ đi lại vẫn như cũ không hề ít đi, hoa loa kèn sắc sỡ trong công viên vẫn đang cố gắng khoe sắc mùa cuối cùng, cho đến khi lụi tàn.

Đại để là do tôi và Thẩm Khâm Ngôn quá thân thiết, dẫn đến các đồng nghiệp nữ trong nhà hàng lần lượt ngạc nhiên, đều hỏi tôi dùng bí quyết gì làm tan chảy cậu ta—Tôi rất chân thành mà nói không biết, bọn họ đều không tin tôi.

Nhưng trong thực tế, đề tài nói chuyện của tôi và Thẩm Khâm Ngôn đều xoay quanh cuộc sống đại học, thường thường là tôi nói cậu ta nghe.

Tính cách cậu ta trầm ổn, ít nói, nói thật ban đầu tôi cũng không biết nói với cậu ta cái gì, buồn chuyện về các đồng nghiệp trong nhà hàng? Tôi và cậu ta chuyện này cũng không nhanh nhạy cho lắm.

Bộ phim yêu thích? Cách nhìn của cậu ta với phim ảnh rất già dặn, lời cậu ta nói tôi hoàn toàn nghe không hiểu.

Sách thích đọc? Sở thích của chúng tôi hoàn toàn không giống nhau, tôi ngoài sách chuyên ngành ra, đọc nhiều nhất chính là cổ sinh vật, cậu ta đọc văn nghệ khoa học xã hội.

Nói về những thứ khó chịu trong cuộc sống? Thôi đi, hà tất khiến chúng tôi thêm khó chịu lần nữa.

Chỉ có thể nói với cậu ta các tình huống tôi gặp phải ở trong trường, học hành, thầy giáo, các đoàn hội, hoạt động văn văn, cậu ta rất ít khi nói gì, chỉ yên lặng nghe tôi nói, mỗi lần tôi nói đến khí thế bừng bừng, ngoảnh mặt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy nửa bên mặt trầm tĩnh của cậu ta—đèn đường chiếu sáng màn

đêm của thành phố, khuôn mặt cậu ta phản xạ ánh sáng của thành phố này, khuôn mặt tràn đầy sức xuân. Vì vậy tôi biết, cậu ta thích nghe tôi kể những giai thoại trong trường học.

Tôi quen biết cậu ta lâu như vậy, đối với cậu ta cũng có chút hiểu biết, tôi dường như có thể từ khuôn mặt kia nhìn ra sự khát khao, còn có sự cô đơn khó mà nói ra ẩn dấu trong đó. Tôi có thể hiểu cậu ấy, bỏ qua đại học, cũng có chút tiếc nuối.

Tôi hỏi cậu ta: “Có phải cảm thấy tôi nhiều lời quá không?”

“Không có.” Cậu ta lắc đầu.

“Cậu có muốn học đại học không?”

Cậu ta sững lại trong giây lát, trả lời, “Khoa điện ảnh hoặc là khoa kịch nghệ.”

Tôi hơi hơi ngần ngại, vốn dĩ hai người chúng tôi đi cũng không nhanh, hiện tại dường như hoàn toàn dừng lại rồi, “Tại sao không học đại học?”

Gió đêm thổi tới, mang đến hương hoa thoang thoảng, tôi cúi mặt nhìn cậu ta, khuôn mặt trẻ tuổi viết rõ ràng không có cách nào nói ra.

Tôi biết mình đã chạm vào vết thương của cậu ta, nhưng tôi lại là người luôn nhìn về phía trước.

“Không cần thiết quá buồn rầu, bây giờ cậu vẫn còn trẻ, vẫn có thể thử xem sao.”

Thẩm Khâm Ngôn không nói.

“Đầu tiên cậu đừng nản lòng về bản thân, chuyện học hành chỉ cần cố gắng thì sẽ không phải không có khả năng đâu,” Đầu óc tôi nhanh chóng suy nghĩ giúp cậu ta đưa ra chủ ý,

“Cậu có thể suy nghĩ khoa kịch nghệ của trường tôi, nghe nói cũng không tồi. Tôi cũng không rõ lắm quá trình thi cử...thế này đi, lúc nào cậu có thời gian, tới trường của tôi, tôi giới thiệu mấy sinh viên khoa kịch nghệ cho cậu làm quen, cậu có thể hỏi bọn họ công việc chuẩn bị thi vào trường.”

Cậu ta như không quen biết mà nhìn tôi.

Những điều tôi nói không phải là nói dối. Các ngành khoa học công nghệ của đại học Tỉnh Hải tương đối kém, còn khoa học xã hội, kinh tế, luật pháp, triết học, văn học thì đứng đầu toàn quốc, khoa kịch nghệ cũng tương đối có tiếng tăm.

“Mặc dù tôi không hiểu biết về điện ảnh, kịch nghệ, nhưng tôi cảm thấy chắc chắn cậu có hiểu biết nhất định về chúng, thi đại học cũng không phải chuyện khó khăn, thời gian một năm chuẩn bị mọi thứ cũng kịp.”

“Nhưng—” Cậu ta không những chấn kinh mà còn do dự.

“Nếu vụn vặt chỉ là thi đầu vào, tôi có thể giúp cậu phụ đạo,” Tôi phát huy lòng nhiệt thành, “Tôi học hành cũng không tồi, thành thực mà nói, trình độ đối phó với thi cử cũng không tệ. Lại nói khoa kịch nghệ cũng không cần giỏi toàn diện đâu.”

Cậu ta rõ ràng bị tôi nói đến mức động lòng rồi, môi run rẩy nhẹ nhẹ, giống như một chú thỏ con quỳ trước cửa hang, thận trọng nhìn khắp bốn phía.

“Tại sao lại giúp đỡ tôi?” Ánh mắt của cậu ta dừng lại trên mặt tôi.

“Quãng thời gian tôi đến Menlo, đối với sự giúp đỡ của cậu, tôi vĩnh viễn đều nhớ rõ,”

Tôi vỗ vỗ vai cậu ta thể hiện tinh thần của bản thân, “Cậu giúp đỡ tôi, tôi sẽ không hỏi cậu nguyên nhân. Lúc đến lượt tôi giúp cậu chút việc, cậu cũng đừng ngạc nhiên như thế.”

Cậu ta không biểu hiện rõ thái độ, “Giúp tôi phụ đạo, việc này cần rất nhiều thời gian.”

“Thời gian của tôi tôi sẽ tự mình tính toán, Thẩm Khâm Ngôn,” Tôi gọi cả tên lẫn họ tên của cậu ta, cong cong khóe môi, “Tôi cảm thấy rằng cậu là một người có mục tiêu, nên nhất định sẽ không làm bồi bản ở

nhà hàng cả đời. Tuy con đường thành công bây giờ rất nhiều, nhưng học hành vẫn sẽ là một con đường tắt. Cậu thấy thế nào? ”

Chúng tôi đã đi xuống hầm, tiếng tàu điện ngầm đến gần, tiếng ầm ầm lan truyền khắp bốn phương tám hướng. Tôi đứng trong khoang tàu điện, vẫy vẫy tay với cậu ta, “Cứ coi tôi nhiều chuyện, suy nghĩ kĩ đi nhé.”

Tàu điện chuẩn bị xuất phát, nhưng cậu ta vẫn đứng trên bục, lưu lại một chiếc bóng cao cao gầy gầy.

Tôi không sốt ruột đợi câu trả lời của Thẩm Khâm Ngôn, cũng không đi hỏi kết quả. Con đường của mỗi người đều do bản thân tự chọn lựa, không phải tôi nói vài câu liền có hiệu quả. Cậu ta cần phải suy nghĩ thật kĩ lưỡng, không những thế còn phải nghĩ tới tất cả đường lui mới có thể lấy được tinh thần, vì mục tiêu dự định của mình mà cố gắng.

Chỉ là tôi không hề nghĩ tới, ngày thứ hai cậu ta liền cho tôi đáp án , bốn chữ kiên định: “Tôi muốn thử xem.”

Tôi nhin không được cười một cái, “Tôi biết cậu sẽ đồng ý mà. Tiếp theo tôi sắp xếp thời gian là được rồi.”

Cậu ta đã đồng ý, tôi liền liên lạc với sư muội An Lộ học khoa kịch nghệ, kể cho con bé hết lý do. An Lộ học về biên đạo, tôi đại để cũng biết gia cảnh con bé không tồi chút nào, nhưng con bé hoàn toàn không có một chút tính cách ngạo mạn của đại tiểu thư, đối xử với người khác rất vô tư, tôi rất nguyện ý chơi với con bé. An Lộ bây giờ ngoài việc lên lớp ra còn thực tập ở công ty truyền thông Max thuộc một tập đoàn tin tức nổi tiếng—con bé bình thường rất bận rộn, nhưng nhận được điện thoại của tôi, lập tức đồng ý rồi hẹn luôn thời gian và địa điểm gặp mặt.

Con bé vừa nhìn thấy Thẩm Khâm Ngôn thì mắt dừng thẳng đứng luôn, sau khi tự giới thiệu lập tứ nói: “Học tỷ chị bắt cóc ở đâu ra một anh chàng xinh đẹp thế này thế, vận đào hoa của chị đúng là tốt quá nha, á á, em ghen tị chết mất.”

Con bé nói chuyện trước nay không để ý tới người khác, nhìn thấy khuôn mặt phiếm hồng của Thẩm Khâm Ngôn, tôi nhin không được, “Nếu cô mà giúp cậu ấy, năm sau cậu ấy trở thành đàn em của cô, đến lúc ấy cô muốn bắt nạt thế nào thì bắt nạt thế ấy.”

“Đương nhiên rồi,” An Lộ cười, “Học tỷ chị đã nói như vậy rồi, chuyện này em nhất định sẽ giúp đến cùng.”

Thẩm Khâm Ngôn cúi người, “Cảm ơn mọi người”

An Lộ còn đem tới một cậu sinh viên cùng khoa tên Kiều Tử Manh, là bạn tốt của An Lộ, cũng là một cậu sinh viên năm ba thanh tú, cậu ấy học diễn xuất, cũng là chuyên ngành mà Thẩm Khâm Ngôn muốn thi vào.

Đôi học đệ học tỷ này đúng là truyện trò liên tu bất tận, cậu một câu tôi một câu, một bữa cơm ăn đến gần hai giờ đồng hồ, về cơ bản những thứ Thẩm Khâm Ngôn muốn biết thì đều nói hết rồi, tôi cũng đại khái hiểu rõ quá trình thi cử của khoa kịch nghệ—đầu tiên phải báo danh, lại tham gia buổi phỏng vấn của khoa kịch nghệ, nếu có tác phẩm tốt nhất thì nộp, sau cùng tham gia kì thi đại học cả nước, đạt được điểm số nhất định là được rồi. Tóm lại không có gì ngạc nhiên cả.

Kiều Tử Manh nói: “Em lúc đó đã nộp kịch bản mình tự viết, và một đoạn MV tự quay”

“Cậu là trường phái kĩ thuật à. Thực ra nếu học biểu diễn, quan trọng nhất là phải đẹp. Đã nghe một câu chuyện cười nổi tiếng nhất chưa?”

“Chuyện gì cơ?”

“Khoa điện ảnh nói, chúng tôi không hề nhìn vẻ bề ngoài mà chọn người.”

Tôi cười thành tiếng.

“Thẩm Khâm Ngôn đẹp trai như thế này, mấy ông bà trong khoa chúng ta nhất định thích quá ấy chứ, em gặp vô số người, em dám nói cả cái khoa kịch nghệ cũng chưa từng gặp ai xuất sắc hơn cậu ta ấy.” An Lộ cười kì dị, “Cũng vô cùng có khí chất người nổi tiếng, học tỷ không cảm thấy cậu ấy rất giống Cố Trì Quân sao?”

Tôi ngẩn ra, quay đầu lại nhìn Thẩm Khâm Ngôn đang ngồi cạnh tôi thật tỉ mỉ. Cậu ta không nói gì chỉ chuyên tâm ngồi nghe, quả thực cũng có chút giống Cố Trì Quân.

Bản thân Thẩm Khâm Ngôn cũng không ngờ rằng bản thân được so sánh với Cố Trì Quân, cậu ta giờ tay sờ sờ mặt mình, trong sự mờ mịt lại có chút không xác định, “Thế á?”

“Đương nhiên rồi,” An Lộ đánh giá cậu ta từ trên xuống dưới, “Đôi mắt này của tôi có thể nhìn nhầm sao.”

Tôi trêu chọc con bé, “Biết rồi biết rồi, đôi mắt kia của cô giống hệt đèn pha ấy, cái gì cũng không giấu nổi cô. ”

“Nhưng mà, học đại học cũng không phải là linh đơn thuốc bổ gì, quan trọng nhất vẫn là bản thân,” An Lộ đỡ đầu cười, biểu tình bí hiểm, “Học tử, theo như em nói, nếu mà chị thật lòng muốn giúp Thẩm Khâm Ngôn, không bằng đi tìm học trưởng Lâm cho nhanh.”

Con bé nói học trưởng Lâm đương nhiên là Lâm Tấn Tu rồi, tôi mơ hồ, “Chuyện này thì liên quan gì đến anh ta cơ chứ?”

“Hả, hóa ra chị vẫn chưa biết,” An Lộ mím môi, cười đến rung cả vai: “Không...không có gì đâu, học tử chị quên chuyện này đi nhé.”

Thẩm Khâm Ngôn vừa nghi hoặc vừa mù mịt nhìn tôi. Tôi giờ tay lắc đầu.

Thái độ giấu giếm diêm diêm của An Lộ làm tôi buồn cười, không muốn nói tôi cũng không ép hỏi. Tôi chỉ quan tâm đến mục đích cuối cùng: Thẩm Khâm Ngôn đã có được tất cả những thông tin liên quan đến việc thi cử, hơn nữa Kiều Tử Manh và An Lộ còn nói có thể thông báo tin tức sau này, thế này là đã quá đủ rồi.

Tỉ mỉ mà nói, tôi là vì mối quan hệ với Lâm Tấn Tu mà quen biết với An Lộ. Cụ thể là hai năm trước, lúc đó Lâm Tấn Tu sắp sửa đi du học, tổ chức một buổi chia tay kết hợp sinh nhật muộn ở một club cao cấp. Bữa tiệc sinh nhật đó thật khiến tôi được mở mắt, mức độ sang trọng khiến tôi thể nghiệm được cái cảm giác chấn kinh sao hỏa và vào trái đất, đồng thời cảm thấy vô cùng nghi hoặc: rõ ràng anh ta mời đến đều là bạn học đại học, có cần thiết khoe khoang giàu có đến mức độ này không?

Lúc náo nhiệt thế này, Lâm Tấn Tu nhất định sẽ không tha cho tôi, tôi vừa đến được một lúc liền bị anh ta tóm được, anh ta trước mặt hơn hai mươi khách mời mà đòi tôi đưa quà ra, mọi người đều tản ra nhìn ngó. Tôi lúc đó đầu đi đầu lại với Lâm Tấn Tu bao nhiêu năm, đã biết rằng anh ta từ trước đến nay không để ý nhìn dáng vẻ gặp nạn, không có sự giúp đỡ của tôi, vì thế tôi tuyệt không để anh ta như ý, thiên biến vạn hóa thần nhiên đưa anh ta quà của tôi.

Quà tôi tặng là một miếng hóa thạch hổ phách tinh thể trong suốt như thủy tinh, bên trong là một nhánh cỏ bốn lá xanh biếc. Đó là lúc tôi mười hai tuổi cùng bố khảo sát dã ngoại đã tự tay tìm thấy, vô cùng có ý nghĩa với tôi. Phải đem tặng thứ cất giấu yêu quý như này, tôi rất đau lòng, nhưng nghĩ tới Lâm Tấn Tu sắp đi du học sẽ không làm khó tôi nữa, tâm trạng tốt hơn, dường như cũng có thể từ bỏ vật mình thích nhất rồi. Tôi nói với anh ta:

“Miếng hổ phách này có lịch sử hơn vạn năm, mà cỏ bốn lá này là loại cỏ cổ nhất trên trái đất. Cỏ bốn lá đại diện cho hạnh phúc, học trưởng, hy vọng anh ở nước ngoài tất cả đều tốt.”

Tôi trong lòng bổ xung thêm: Ngàn vạn đừng có quay về nữa.

Lâm Tấn Tu lúc đó dùng một cái ôm dài hơn một phút để cảm ơn tôi, vì vậy tôi không thể nhìn thấy biểu cảm lúc ấy của anh ta, chỉ cảm thấy hơi nóng anh ta thổi ra bên tay tôi kéo dài không dứt, sau đó nghe thấy giọng điệu cười đùa bên tai tôi, “Lại có thể nở tặng tôi phần quà lớn như này, thực sự quá khiến tôi cảm động rồi. Nhưng mà, Hứa Chân, tôi biết em đang nghĩ gì, mong chờ tôi lập tức du học sau này không trở lại hả, em yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không để em như ý đâu.”

Cho dù tôi trầm ổn bình tĩnh, nghe thấy những lời này trong khoảnh khắc ấy, hận không thể bóp cổ anh ta hay là đập cho anh ta một trận nên thân.

Cái ôm đó thực sự quá ấm áp, An Lộ ở đó cũng nhìn thấy. Vì thế sau hai ba năm, con bé vẫn luôn cho rằng qua hệ của tôi và Lâm Tấn Tu không tầm thường, bất luận tôi nhờ Lâm Tấn Tu chuyện gì anh ta đều sẽ

đồng ý, mặc dù tình hình thực tế tôi chưa từng mở miệng cầu xin Lâm Tấn Tu bất cứ điều gì, nhưng đây cũng không hề cản trở những suy đoán bất tận của cô nàng.

Nhưng tôi có miệng mà cũng khó giải thích.

Lâm Tấn Tu ở nước ngoài hai năm, mỗi lần đến lễ tết đều tặng bạn bè trong nước quà, trong đó tôi cũng có một phần, chẳng thể nói đắt tiền hơn người khác, nhưng cũng đặc biệt hơn so với những người khác. Ví dụ như Giáng sinh trước, anh ta tặng đám con trai đồ điện tử, tặng con gái là nước hoa, duy nhất gửi cho tôi một bồn hoa cẩm chướng trinh nữ màu hồng nhạt.

Tôi lúc đó đang ở trong bệnh viện chăm sóc bố, mỗi ngày tinh thần và thể lực đều vô cùng mệt mỏi. Mấy người bạn của anh ta mang hoa đến cho tôi, tôi ôm cẩm chướng trinh nữ đứng ngẩn ngơ ở hàng lang, hoa thơm mà lại đẹp, rõ ràng biết mưu đồ của anh ta, tôi vẫn cảm thấy không biết phải làm thế nào.

10. Chương 10

Ăn cơm xong, tôi và Thẩm Khâm Ngôn cùng đi nhà sách, mua sách cũng là một chuyện tốt đẹp, dạo quanh những giá sách đầy ắp sách, khiến tâm tình con người ta rất vui vẻ thoải mái. Tôi lấy ra một danh sách các sách tham khảo đã được viết sẵn, đối chiếu chọn lựa từng quyển một, Thẩm Khâm Ngôn cầm giỏ đựng sách đi sau tôi.

“Cô suy nghĩ rất chu đáo.” Thẩm Khâm Ngôn nhìn tờ giấy trong tay tôi.

“Tôi luôn luôn cảm thấy rằng, đã hạ quyết tâm thì phải nhanh chóng làm việc, một phút cũng không được lãng phí, vì thế tối hôm qua tôi đã viết hết tên sách ra rồi.” Tôi vừa nói vừa lấy một quyển sách trên giá để vào trong giỏ.

“Chẳng trách cô nói cô có thể tự học được.”

“Thực ra là do bị muỗi ép mà thành đấy.”

“Muỗi?” Cậu ta hết sức ngạc nhiên.

“Bố tôi là nhà cổ sinh vật học, ông rất si mê sự nghiệp của bản thân, ” Tôi nói, “Rất nhiều lúc chúng tôi đều ở ngoài trời, đến buổi tối, bố tôi xử lý hóa thạch ban sáng khai quật được, tôi liền ngồi ở cái bàn nhỏ ngoài lều đọc sách, làm bài tập. Cậu biết đấy, ở ngoài trời, cao nguyên còn tốt, chứ nếu mà ở vùng núi, muỗi vừa nhiều vừa hung mãnh, dứt khoát có thể khuân cả người đi ấy. Bố nói, nếu tôi có thể nâng cao hiệu suất, nhanh chóng làm xong bài tập đi vào trong lều, thế thì tốt hơn nhiều. Tôi vì thế đã nuôi dưỡng thói quen đặt ra kế hoạch, chuyện gì cũng hy vọng đánh nhanh thắng nhanh. ”

Thẩm Khâm Ngôn dường như rất buồn cười, nhưng lại cố nín cười, cúi đầu xuống, khóe môi còn lưu lại nét cười.

“Hứa Chân...”

Tôi có chút hốt hoảng nhanh chóng quay mặt đi, trước khi cậu ta nói chuyện, để cuốn sách cuối cùng vào giỏ rồi cất tờ danh sách đi, “Đi thôi, đi thanh toán.”

Chọn xong sách tham khảo, cả thành phố bên ngoài nhà sách, mặt trời đã lặn về phía tây, ánh mặt trời như những hạt cát vàng tinh tế bao trùm một nửa thành phố.

Tôi nói với Thẩm Khâm Ngôn: “Tôi muốn về nhà một chuyến.”

“Về nhà?” Cậu ta ôm lấy túi giấy đựng sách, quay mặt qua hỏi tôi, “Cô là người thành phố này à?”

“Nhà tôi ở vùng ngoại ô...” Lòng tôi khẽ động, “Cậu có muốn về cùng tôi không?”

Cậu ta nói: “Được.”

Nhà của tôi có hơi cũ nhưng lại có sự đặc sắc, tường ngoài nâu đậm, mái nhà đỏ tươi, nhìn rất có không khí lịch sử, mà con phố này vị trí rất tốt, xanh hóa cũng cực tốt, môi trường dễ chịu.

Sau khi bố mất tôi không trở về nhà nữa, chỉ mang một ít đồ dùng cần thiết chuyển đến trường. Lúc này đây lại một lần nữa đi vào căn nhà quen thuộc, nhất thời cảm thấy chua xót.

Cầm chìa khóa mở cửa bước vào phòng, lâu như vậy không quay về, trong phòng vẫn giống y như lúc tôi đi—rèm cửa kéo kín mít, một tia sáng cũng không chiếu vào được, màu xám ảm đạm như thủy triều tràn ngập căn phòng. Tôi nhìn thấy vết đen ở chỗ tôi đang lay động, đó là vết tích bố tôi đã từng sống và làm việc ở đây.

Cái gì cũng còn, chỉ có người là đã không còn. Cái gọi là sự đau lòng khi thấy lại cảnh cũ chính là tâm trạng của tôi hiện tại, mỗi góc ngách của căn phòng này đều lưu lại hình bóng của bố, tôi bước đi loạng choạng, dường như ngã ngối trên mặt đất.

Thảm Khâm Ngôn nhanh tay nhanh mắt giữ được lấy tôi.

“Sao thế?”

“Không có gì, có chút buồn mà thôi”

Tôi nhanh chóng xoa xoa mặt, đi tới kéo chiếc rèm cửa xanh da trời, ánh hoàng hôn màu đỏ tràn ngập căn phòng.

Tôi ra hiệu cho cậu ta: “Ngồi tự nhiên đi.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng tôi quay đầu lại mới nghĩ ra, nhà tôi chỗ người có thể ngồi thực sự không nhiều.

Từ diện tích mà nói, nhà tôi cũng không gọi là nhỏ, nhưng nơi có thể chứa người thì không nhiều—phòng khách, phòng lưu trữ, phòng ngủ lớn đều bị đả thông, biến thành phòng làm việc của bố, sách từ trên giá cho đến dưới gầm giường, bàn sách và giường đều kê ở trong góc phòng. Hóa thạch bố tôi thu thập thực sự quá nhiều, phòng làm việc chứa không hết, đến phòng khách cũng để vài cái hòm và giá để, dựa vào niên đại, chủng loại, sắp xếp gọn ghề những mẫu hóa thạch bố mang về từ những vùng núi xa xôi, những nơi vắng vẻ trong rất nhiều năm.

Chính vì thế, phòng khách rộng lớn chỉ có một cái ghế sofa nhỏ có thể ngồi, bị tôi dùng vải che lên rồi, tôi kéo tấm vải ra, lại lần nữa ra hiệu cho cậu ta ngồi xuống.

“Ừ, đại khái có bụi, hai ba tháng tôi không về nhà rồi.”

Cậu ta lại đứng trước một cái giá rồi, xuyên qua kính nhìn một cái hộp có dán giấy bên trong.

“Là vật chủng mới bố tôi phát hiện ra.”

“Thế à?” Cậu ta chỉ tinh thể màu trắng trong giá hỏi tôi.

“Thuốc làm khô. Hóa thạch của động thực vật nhất thiết phải cẩn thận bảo quản, phòng trừ hơi nước, phòng trừ bụi bặm, tránh bị phá hại...Lúc bố còn sống, chỗ hóa thạch này là bảo bối của bố tôi, mức độ quan trọng của bọn chúng có thể so sánh với tôi ấy.”

Cậu ta gật gật đầu với tôi, không nói gì đặt sách xuống, bây giờ mới nhìn bốn phía, nhẹ giọng hỏi tôi: “Trong nhà cô không còn ai khác nữa à?”

Tôi nói: “Tôi từ nhỏ đã không có mẹ, thời gian trước bố cũng mất rồi. ”

Mấy lời này của tôi dường như cũng có chỗ không thỏa đáng, mẹ tôi rõ ràng vẫn liên lạc với tôi, trên ý nghĩa vẫn dõi theo cuộc sống của tôi. Nhưng muốn giải thích cho cậu ra mối quan hệ gia đình hỗn loạn của tôi cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Trong ánh mắt cậu ta lóe lên một tia thấu hiểu, đại để là hiểu được lý do vì sao tôi thiếu tiền đến mức không thể không đi làm thêm để đóng tiền học phí. Cậu ta trầm mặc một lát, lúc nói tiếp giọng nói có chút nhấp nhô: “Xin lỗi. Nhưng mà tôi cũng tương tự như cô.”

Tôi bị thương mà cảm động nhìn cậu ta, chẳng trách tôi vẫn luôn cảm thấy trên người chúng tôi đều có một loại khí chất đồng cảm lẫn nhau.

“Bố tôi qua đời rất sớm, mẹ tái giá...” Cậu ta biểu cảm buồn bã, chắc là chuyện cũ đau buồn không muốn nhớ lại.

“Chuyện đã qua thì để nó qua đi.” Tôi cuối cùng nói ra.

Cậu ta gật đầu nhẹ nhẹ, biểu thị đồng ý.

Tôi dẫn Thẩm Khâm Ngôn đi xem đại thể cấu tạo của nhà tôi, cậu ta hỏi tôi: “Phòng bếp ở đâu?”

“Cậu biết nấu ăn sao?” Tôi rất ngạc nhiên.

Trên khuôn mặt trẻ trung của Thẩm Khâm Ngôn lộ ra vẻ trẻ con, “Cô muốn ăn cái gì?”

“Tôi không kén ăn đâu, nhưng mà phòng bếp có thể không còn thứ gì đâu, hay là chúng ta ra ngoài ăn đi?”

“Để xem xong rồi hẵng nói.”

Tôi đưa cậu ta đến phòng bếp, bắt đầu mở tủ tìm đồ ăn—kết quả mở tất cả giá bếp và tủ lạnh ra, cũng chỉ tìm thấy vài quả trứng gà và một gói mì chưa bóc.

“Thế này là đủ rồi.”

Tôi quá lâu không về nhà, kệ bếp và xoong nồi tích tụ không ít bụi bẩn. Thẩm Khâm Ngôn không nói gì, mở vòi nước, lập tức xắn tay áo lên bắt đầu rửa dọn bếp. Động tác của ta thành thục, tốc độ rửa xoong nồi chính xác mà lại nhanh. Nghĩ đến chúng tôi đã quen biết như vậy rồi, tôi cũng không khách sáo với cậu ta: “Thế thì phiền cậu rồi. Sau khi bố mất tôi liền không quay về nhà nữa, tôi vẫn còn một chút chuyện cần xử lý.”

Cậu ta gật đầu: “Cô cứ đi làm đi.”

Tôi đi đến bên cửa, lại quay đầu nhìn cậu ta một cái. Tiếng nước ào ào đó, bóng người lay động khiến tôi có một khoảng khắc lơ mơ, dường như cậu ta là người thân hay là anh em của tôi vậy. Hôm nay đưa cậu ấy về nhà thật sự là quyết định đúng đắn, nếu cậu ta không ở bên cạnh tôi, tôi không chừng đến cánh cửa cũng không dám bước qua. Cứ cho là có dũng khí bước qua, nhưng sợ rằng sẽ lại một mình ôm đầu khóc to mà thôi.

Hộp thư thoại đại khái có mười mấy tin, fax cũng có mười mấy bản, đại đa số đều là lời chia buồn và điều vãn. Bố tôi từ trước đến nay đều độc lập tiến hành nghiên cứu, nhưng vẫn qua lại với rất nhiều hiệp hội. Sau khi bố mất, tôi đăng một bài cáo phó trên báo, sau đó liền trốn trong trường học đông người.

Tôi nghe từng tin nhắn lưu lại, lại xoay lưng mở ngăn kéo dưới bàn làm việc ra. Các tác phẩm của bố để trong ngăn kéo một cách ngăn nắp. Trong cuộc đời bố, ông đã viết năm tác phẩm học thuật, mỗi quyển cũng tầm bốn năm trăm trang, so với những nhà khoa học khác thì cũng không gọi là nhiều nhận gì, nhưng trong giới cổ sinh vật học lại có ảnh hưởng cực lớn.

Tôi chọn lấy một quyển, cho vào trong túi sách, đồng thời phân tâm nghe tin nhắn thoại.

Phần lớn tin nhắn đều là lời chia buồn, chỉ có tin nhắn cuối cùng có chút không giống, là mấy tiếng trước gọi đến, là Trâu Kỳ, trợ lý của giám đốc viện bảo tàng tự nhiên của thành phố đặc biệt gửi đến tôi.

“Hứa tiểu thư, biết được tin tức Hứa Chính Nghiêu tiên sinh qua đời, tôi đại diện viện bảo tàng gửi lời chia buồn sâu sắc. Ngoài ra, tháng sau viện bảo tàng sẽ tổ chức triển lãm cổ sinh vật trong vòng một tháng, Hứa Chính Nghiêu tiên sinh có sưu tập không ít những hóa thạch quý giá, Hứa tiểu thư, bộ sưu tập đó có thể tạm thời cho viện bảo tàng mượn không?”

Bố tôi với viện bảo tàng tự nhiên cũng có chút giao tình, lời thỉnh cầu như vậy không thể từ chối được. Tôi gọi lại, biểu thị có thể cho mượn những hóa thạch đó.

Trâu Kỳ rất cảm ơn tôi: “Cảm ơn Hứa tiểu thư.”

“Không có gì,” Tôi nói, “Nếu cần thiết đến lúc ấy em có thể đến làm tình nguyện viên.”

“Thế thì tốt quá rồi,” Trâu Kỳ nói, “Thực ra chúng tôi cũng thiếu người, người học cổ sinh vật học thực sự rất ít, đồng ý làm tình nguyện viên lại càng ít hơn.”

“Cổ sinh vật học rốt cuộc là một ngành vắng vẻ mà. ” Tôi cảm khái.

Lời nói còn chưa dứt, Thẩm Khâm Ngôn đã bưng mì xào ra, rõ ràng chỉ có trứng gà làm đồ phụ trợ, mì xào ra lại thơm nức mũi, Chỉ ngửi mùi thơm đó thôi, tôi liền biết trình độ nấu ăn của chúng tôi tuyệt đối không cùng đẳng cấp. Tôi nói thêm vài câu rồi nhanh chóng cúp điện thoại, đi đến chỗ cậu ta, biểu tình sùng bái: “Cậu thực sự quá lợi hại nha.”

“Cũng tạm.” Cậu ta cũng không cảm thấy bản thân làm được chuyện to tát gì.

“Sau này ai làm bạn gái của cậu thì đúng là có phúc đấy!” Tôi cười, “Một đứa bạn của tôi, mục tiêu của đời nó đó chính là lấy một ông chồng làm đầu bếp, tôi cũng đồng cảm sâu sắc với nó.”

Thẩm Khâm Ngôn đối với chủ đề của tôi cũng không bình luận gì hết, nhưng mà trên mặt cũng hơi hơi ửng hồng, ánh mắt nhìn qua nhìn lại bức tường sau lưng tôi.

Tôi cố gắng không làm cho biểu tình giật mình của bản thân biểu hiện ra. Thẩm Khâm Ngôn đúng là một chàng trai thú vị, lúc ở nhà hàng đối diện với bao khách hàng kì lạ cổ quá đều rất ung dung, nhìn có vẻ rất đáng tin cậy, nhưng lúc này đây, rõ ràng chỉ đùa mấy câu thôi nhưng lại không biết đối phó như nào, lộ ra loại biểu tình rụt rè e lệ.

Đúng là hiếm có khó gặp.

Cậu ta chỉ bức tường, cuối cùng cũng nói chuyện rồi, “Kia là gì thế?”

Trên tường nhà người ta, treo đều là tranh sơn dầu, tranh màu nước, chỉ có nhà tôi treo trên tường niên biểu cổ sinh vật học—là đích thân bố tôi vẽ ra, soạn thảo một biểu đồ tiến hóa của cổ sinh vật, dài ba mét, rộng một mét. Bức tranh này cũng có nhiều năm rồi, nghe nói bức tranh này so với tuổi của tôi còn lớn hơn, treo trên tường rất thu hút ánh nhìn. Mỗi lần bố phát hiện ra một loài thực vật mới, đều lấy tờ biểu đồ này xuống, ghi lên chủng loại thực vật mới.

Tôi giải thích, cậu ta nói: “Cô rất am hiểu cổ sinh vật học.”

“Trong cuộc sống thường ngày đều là hóa thạch cổ sinh vật học, thế nào là thực vật hạt kín, thực vật hạt trần, đọc nhiều thì tự khắc biết nhiều thôi, bị bố tôi hun đúc tài bao nhiêu năm như thế, tôi cũng coi như một nửa nhà sinh vật học rồi. ”

Cậu ta hoàn toàn khâm phục.

Tôi hơi dừng một chút, rồi lại lắc lắc đầu, “Nhưng so với bố tôi thì vẫn còn kém lắm...ôi, cũng ngại nói ra là con gái của ông.”

“Nhưng mà...cô học kinh tế học?”

Tôi ngẩn người, cánh tay cầm đĩa cũng hơi hơi run rẩy. Từ trước đến nay chưa từng có ai hỏi tôi tại sao muốn học kinh tế học, làm tôi cũng sắp quên luôn nguyên nhân. Khoa kinh tế của đại học Tĩnh Hải tôi học danh tiếng vang dội, thành tựu rất cao, là giấc mơ của biết bao người đi học. Biết bao những thương gia có tiếng đều là bạn học cùng trường với chúng tôi, mỗi năm nhận được lời mời từ trong nước ngoài nước có thể chứa đầy một căn phòng, người ngoài nhìn vào, có thể bước vào cánh cửa này, bạn dứt khoát có thể nhìn thấy con đường tương lai rộng thênh thang rồi.

Tôi nghĩ, đúng, đó chính là chuyện này.

Tôi định thần lại, cười đến là thoải mái: “Học kinh tế có tiền nha, đây là điều rõ ràng rồi mà. Bố tôi nói, một nhà có một nhà khảo cổ học đã đủ lắm rồi, không cần thêm một người nữa.”

Thẩm Khâm Ngôn nhìn chăm chú tôi một lúc, cũng không tiếp tục lời của tôi, đổi một chủ đề khác: “Hứa Chân, hôm nay cảm ơn cô.”

Tôi đang định nói “Không cần cảm ơn”, cậu ta đã tự mình nói tiếp, “...Tôi mười sáu tuổi rời khỏi nhà, liền không dám tham vọng đại học nữa rồi. Nhưng vì cô, trở lại trường học dường như cũng không xa vời đến thế. ”

Tôi tuyệt không hỏi cậu ta tại sao rời nhà, mỉm cười, “Cậu xem, bàn tay thì cũng có ngón dài ngón ngắn, tuy tôi trong công việc vụng về, toàn thêm phiền phức cho cậu, nhưng thế nào thì tôi cũng lớn hơn cậu một chút, vẫn có những kiến nghị có ích. Nói thật, đáng vẻ hiện tại của cậu, có thể khiến tôi tìm lại chút tự tin rồi.”

Cậu ta nhin không được cười thành tiếng. Trên khuôn mặt trẻ trung biểu lộ ý cảm ơn chân thành. Tôi thích nhìn loại biểu tình sinh động này của cậu ta, bao hàm vô số biểu cảm, giống như một viên kim cương phát sáng lấp lánh, không phải nụ cười dành cho khách hàng ở Menlo, cũng không phải ý cảm ơn khi nhận được tiền tips. Tôi thủy chung cảm thấy, một chàng trai bằng tuổi giống như cậu ta nên vô tâm một chút, không phải ở trong trường đại học vui vẻ theo đuổi con gái thì cũng là đổ mồ hôi ở trên sân bóng, làm sao để hao phí tuổi thanh xuân.

Tôi từ trước đến nay không phải là người kéo dài, rất nhanh đã quyết định địa điểm học—một công viên ở bên cạnh Menlo. Xét thấy tình hình kinh tế của hai chúng tôi đều tương đối khó khăn, cũng không thể tìm nơi mất tiền để học được. Còn về đại học và nơi cậu ta ở lại cách nhau quá xa, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là nơi gần Menlo là thích hợp nhất.

Công viên này mặc dù không lớn, nhưng cây cối cực nhiều, trong rừng cây còn có vài bộ bàn ghế bằng đá, rất yên tĩnh. Đối với việc làm cô giáo tôi tràn đầy tự tin, phải biết rằng, tôi từ bỏ học được phương pháp tự học hoàn chỉnh còn chưa từng truyền ra ngoài nhà.

Thẩm Khâm Ngôn là một học sinh không tồi, sau khi kiểm tra khảo sát, tôi phát hiện ra, trình độ của cậu ta rất tốt, vượt xa bản dự liệu của tôi, vậy là, tôi đặt ra kế hoạch học tập dày đặc, lấy tuần làm đơn vị, chính xác đến từng ngày.

Bản kế hoạch học tập này tôi làm mất đúng ba đêm, bạn cùng phòng Vĩ San nhìn tôi làm việc quên ăn như thế, còn ngạc nhiên một lúc, còn tưởng tôi tìm được nhà nào làm gia sư.

Lúc này đây Thẩm Khâm Ngôn lộ ra thần sắc khó mà tin được: “Dày đặc như vậy?”

“Tôi phải có trách nhiệm với cậu đúng không.” Tôi khí thế mười phần, lấy giọng, “Tôi đã tính qua, cậu làm việc ở Menlo chủ yếu là vào buổi trưa và buổi tối, buổi sáng từ tám giờ đến mười một giờ, buổi chiều từ hai giờ đến bốn giờ, sáu tiếng này đều là thời gian của riêng cậu, mỗi ngày học sáu tiếng, tuyệt đối đủ.”

Cậu ta chuyên tâm nghiên cứu kế hoạch học tập, gật đầu thật mạnh.

“Mặc dù thời gian sắp xếp có hơi gấp, nhưng mà, không khổ luyện thì không hạnh phúc.”

Bọn tôi ngồi dưới gốc cây, một người giảng một người nghe. Chim chóc trong rừng ban đầu bị tiếng của chúng tôi làm cho sợ hãi mà bay mất, sau phát hiện ra chúng tôi không có ác ý, lại bay trở lại. Ngẩng đầu từ rừng cây nhìn lên bầu trời, bầu trời ấy xanh biêng biếc.

Thời gian phụ đạo trôi qua rất nhanh, sự thông minh và năng lực lĩnh ngộ của cậu ta khiến tôi cảm thấy rất hài lòng.

Lúc nghỉ ngơi Thẩm Khâm Ngôn rót nước cho tôi, bỗng nhiên nói: “Tôi cảm thấy cô đi làm giáo viên nói không chừng so với làm bồi bàn còn có tiền đồ hơn ấy.”

Cậu ta hiếm khi nói đùa như vậy, tôi nhin không được mỉm cười, lại lấy ra giọng điệu giáo viên, “Tôi có một câu muốn nói với cậu.”

“Gì cơ?”

“Bố từng nói với tôi một câu: ghi nhớ kiến thức chắc chắn nhất, tất cả đều là tự học mà có. ”

Vừa nói, tôi nhét cây bút vào tay cậu ta, rất có khí thế mở sách tham khảo và bản dự thảo ta , cùng cậu ta bắt đầu kế hoạch đại học trong một năm

11. Chương 11

Quãng thời gian sau đó, tôi lại tới phim trường hai lần nữa, cũng không kích động như lần đầu tiên nữa rồi.

Tôi từ chỗ Kỹ Tiểu Nhụy biết được đại để tiến độ quay phim, đa số phần ngoại cảnh đã quay xong rồi, tất cả các phân cảnh hiện tại đều tiến hành trên chiếc du thuyền xa hoa đó. Chiếc du thuyền này đã bị cải tạo thành một trường quay. Đoàn làm phim không hề có ngày nghỉ, tôi nghe nói nhân viên làm việc của các bộ phận cũng rất than phiền, theo một đạo diễn làm việc tỉ mỉ, bán mạng cho công việc như mẹ tôi, cũng thực sự vất vả cho bọn họ rồi.

Điều khiến tôi bất ngờ là phân cảnh trong phim của Cố Trì Quân dường như cũng không nhiều, ví dụ như anh ấy hiện tại đang ở trong trạng thái nhàn tản, đại đa số thời gia đều cùng mẹ tôi ngồi trước màn hình giám sát, cùng mẹ tôi nói chuyện cực nhanh, chủ đề nói chuyện chủ yếu là về nghề nghiệp hoặc là liên quan đến kịch bản, ví dụ đối với việc cắt bỏ một số chi tiết nhỏ, cũng có lúc sẽ xuất hiện tranh chấp—tư thế đó không giống với những người khác, như có một sợi dây đàn ở giữa bọn họ vậy.

Ấn tượng sâu sắc chính là có một cảnh quay, trong phim Cố Trì Quân diễn cảnh nam chính nhớ lại đoạn tình cảm với người yêu cũ, mẹ tôi và Cố Trì Quân vì chuyện có cần hay không quay chính diện mặt anh mà xuất hiện ý kiến tranh luận không nhỏ, tranh luận gần một tiếng đồng hồ.

Tôi lúc đó mới phát hiện ra, sở thích của tôi trước đây với điện ảnh chỉ giống như Diệp Công thích rỗng—hóa ra tôi chỉ yêu thích thành phẩm mà không thích quá trình tạo ra nó. Tôi khó tránh mất tập trung, lúc thực sự không lấy lại được tinh thần liền lấy sách ở trong túi ra, cố gắng tìm sự yên tĩnh trong cái phim trường ồn ào này, yên lặng đọc sách.

Thẳng đến lúc mẹ quay đầu nhìn tôi, “Đi ra boong tàu bên ngoài. Tiểu Nhụy, lấy ít đồ ăn cho con bé.”

Ở đây là địa bàn của bà, bà vừa nói tôi liền lập tức ngoan ngoãn nghe theo mà đứng dậy, “Vâng ạ.”

Phong cảnh ở mũi thuyền quả nhiên đẹp hơn nhiều. Mặt biển giống như một tấm vải có hào quang màu xanh phát sáng, còn con thuyền lại giống như một cây kéo cắt vải, thẳng tắp không chút do dự nghênh đón sóng gió, tóc của tôi bị thổi rối tung. Tôi dựa vào lan can, vừa ngắm cảnh vừa yên lặng ghi nội dung vào sách, lại nghe thấy giọng nói thân thiết mang theo cả ý cười.

“Hứa Chân.”

Tôi ngoảnh đầu lại, nhìn thấy Cố Trì Quân đang rải đôi chân dài, vững chắc tiến về phía tôi. Anh hôm nay không có cảnh quay, cũng không trang điểm, ăn mặc rất bình thường, nhìn vừa trẻ lại vừa đẹp trai. Khí thế khoáng đạt của con thuyền bị ném ra đằng sau anh, triệt để trở thành vật làm nền. Khí chất của một số người chính là cường đại như vậy đấy, khiến người ta vừa nhìn đã ngưỡng mộ.

“Cố tiên sinh.” Tôi nhanh chóng để quyển sách trong tay xuống.

Anh đi đến bên tôi, gió biển thổi khiến anh hơi nheo mắt một chút, “Chú làm phiền cháu à?”

Tôi có một khoảnh khắc hoảng hốt, cảm thấy anh như từ trong phim tiến về phía tôi—cách tôi gần đến vậy, nhưng cũng thật xa vời. Tôi vô thức cắn cắn môi, trái tim cũng không chịu thua kém mà lại đập nhanh, chỉ có thể cười bản thân đúng là không được việc.

“Không có, không có ạ.” Tôi lắc đầu, “Cố tiên sinh ra ngoài ngắm cảnh hay sao ạ?”

Trên boong thuyền không có ai khác, vì vậy, đây là lần đầu tiên tôi ở một mình với Cố Trì Quân. Trước đây bất luận trong tình huống nào, đều có người khác bên cạnh, mẹ tôi, nhân viên trong đoàn làm phim. Sau khi ý thức được cái thực tế này, tôi từ trước đến nay cảm thấy bản thân cũng coi như có tài hùng biện, nhưng những từ ngữ đó bỗng nhiên biến mất sạch sành sanh.

May mà Cổ Trì Quân không như tôi, tay anh đặt lên thành lan can, mắt nhìn ra xa, nơi đó là đường bờ biển rộng lớn, anh chỉ mặt biển ngoài xa, “Mặt nước biển ở đây rất đẹp, màu nước không hề giống so với những nơi khác, nhất là dưới ánh mặt trời.”

Đây là lần đầu tiên nghe thấy, “Thật ạ? Cháu cũng nhìn không ra.”

Ý cười của anh đậm thêm một chút, “Dưới ống kính máy quay sẽ như vậy, chọn không ít địa điểm, có vài cảnh chọn quay ngoại cảnh ở mặt biển này đây.”

“Hóa ra là như thế” Biết được thứ mới mẻ cũng thấy rất vui, tôi gật gật đầu.

Cổ Trì Quân thực sự là một người khiến cho người khác có cảm giác trưởng thành, cử chỉ đúng mực, đáng tin cậy mà lại trầm ổn. Sau khi nói vài câu, sự căng thẳng của tôi cũng giảm đi đáng kể, cũng thấy thoải mái hơn. Túi của tôi để trên ghế phơi nắng bên cạnh, tôi vội vàng tới đó, cầm lên, chọn vài quyển sách đưa cho anh.

Anh chậm rãi đi đến bên tôi, tôi để sách trên một chiếc bàn nhỏ, “Cổ tiên sinh, đây là sách của bố cháu, lần trước chú nói cần nó.”

“A,” Anh cầm mấy quyển lên, lật ra xem, “Cảm ơn vì cháu đã nhớ.”

Tôi dứt khoát không thể nhìn thẳng vào anh, cười ha ha vài tiếng, đương nhiên là nhớ rồi, anh còn đặc biệt sai trợ lý đến nhắc nhở tôi chuyện này, thế thì làm sao mà tôi quên được cơ chứ.

Anh bỗng nhiên lật một trang, chỉ bức ảnh in trong cuốn “Cổ Sinh Vật Kỉ Cambri” hỏi tôi, “Đây là ảnh của bố cháu?”

Tôi giải thích cho anh, “Vâng ạ, ảnh vài năm về trước.”

Bố tôi không thích chụp ảnh, vì thế ảnh rất ít. Vì có thể in bức ảnh này lên sách, là người phụ trách xuất bản nói: “Để người trong ngành biết được diện mạo thật của anh đi.”, bố tôi không thể không tuân mệnh. Bố trong ảnh đeo kính gọng đen, nụ cười hài hòa thân thiết, mái tóc hoa râm.

“Bố cháu nhìn bề ngoài, hoàn toàn là hình tượng học giả không tranh chấp thế sự.” Anh tỉ mỉ lật sách.

“Chính xác là như vậy đấy. Cả đời ông thứ yêu thích nhất đó chính là hóa thạch.”

Ánh mắt anh lướt qua mặt tôi, “Thế còn cháu?”

Tôi gật đầu: “Bố cháu đương nhiên càng yêu cháu rồi.”

“Ừ, chú nghĩ cháu cũng có một người mẹ rất yêu cháu,” Anh cúi đầu xuống, chỉ vào một bức tranh minh họa trên trang sách, vô cùng hứng thú hỏi tôi, “Đây là cái gì?”

“A,” Tôi khì thế bưng bưng lập tức giải thích, “Đây là cháu và bố ở trên núi của đảo Catalonia phát hiện ra lệ linh sam thuộc họ ngân hạnh, đây là trên đảo cao phát hiện ra thông đá, lá cây nhỏ, toàn thân tròn, nên biết rằng, cái này có thể lấp đầy sự thiếu vắng của giai đoạn đó...”

“Cháu đã tới đảo Catalonia?” Anh hỏi tôi, “Nếu chú nhớ không nhầm, đây là một đảo quốc ở nam Thái Bình Dương.”

“Vâng ạ,” Tôi ngạc nhiên bởi kiến thức địa lý của anh phong phú đến thế, Catalonia là một quốc gia nhỏ có lịch sử hơn một trăm năm, đại đa số mọi người đều chưa từng nghe đến,

“Cháu từ nhỏ đã cùng bố đi khắp thế giới, những nơi trên Trái Đất có thể tới thì cũng tới kha khá rồi, à, chỉ có Bắc Cực không có cách nào đến thôi.”

Dường như anh đang nghĩ gì đó, thở nhẹ: “Đúng là một người bố tốt.”

Nhẹ nhẹ than thở một tiếng, không biết tại sao lại khiến tim tôi khẽ động, hốc mắt lại cay cay, vì vậy vội vàng nhìn đi chỗ khác.

Đơn độc nói chuyện với anh như vậy khiến tôi lại càng kiên định một điều: Cổ Trì Quân thực sự là một người đặc biệt, giống như mọi người đồn đại, bất luận người đứng trước mặt anh có thân phận như thế nào, đều có thể đối phó chu toàn.

Tôi suy nghĩ vu vơ, anh lại cúi đầu xuống tỉ mỉ lật giở những bức tranh trong sách, hết trang này đến trang khác, “Đây lại là cái gì vậy?”

“A, đây cũng là trên đảo Catalonia phát hiện ra một loại hóa thạch gỗ thông khác. Catalonia là một nơi rất hay, gần vòng tròn Nam Cực, đất đai cực kì màu mỡ, trên đảo còn có một ngọn núi lửa dưới đáy biển, bảy tám nghìn năm trước phun trào hình thành núi lửa chết, địa tầng ở đó cất giữ không ít hóa thạch, tầng hóa thạch vô cùng hỗn loạn...”

Nói đến cổ sinh vật học là tôi lại vô cùng hăng say, lập tức thao thao bất tuyệt, Cố Trì Quân lại không ngừng hỏi, cũng không ngừng ngắt giải thích, đợi đến khi ngừng lại, mười mấy bức ảnh cũng giải thích gần hết rồi.

Ngẩng đầu nhìn thấy Cố Trì Quân đang nhìn tôi, ánh mắt sáng dị thường, nửa là cảm khái nửa là tán thưởng tôi nói, “Cháu đã tới rất nhiều nơi hoang vắng mà ít người đã từng đặt chân tới, đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, so với tuổi của cháu, cũng thật là kinh nghiệm hiếm có. ”

Được Cố Trì Quân khen ngợi như vậy, nhất thời tôi cũng quên luôn khiêm tốn mà cười hì hì, “Cảm ơn chú đánh giá cháu như vậy. Uhm, cháu...cháu muốn mời chú—”

“Gì cơ?”

Anh nhướn mày nhìn tôi, ánh sáng sáng rực trong mắt lưu chuyển.

Mặc dù tôi cảm thấy anh đã qua cái tuổi dựa vào khuôn mặt để kiếm tiền, nhưng khuôn mặt này của anh vẫn không thể nhìn lâu được, nhìn nhiều một cái liền khó tránh được lòng dạ thay đổi thất thường. Tôi che giấu ho một tiếng, cúi đầu xuống lấy từ trong cái túi lộn xộn của tôi ra sổ và bút, đặt lên bàn đẩy về phía anh, sau đó mong chờ nhìn anh: “Chú có thể ký cho cháu được không ạ?”

Anh hơi shock, một giây sau liền đỏ khốc đỏ cười mà lắc đầu, “Chú còn tưởng là chuyện gì to tát, hóa ra cháu muốn chữ kí của chú. Ngoại trừ tên ra, cháu còn muốn chú viết gì không? ”

Tôi nhanh chóng nói: “Chữ kí là đủ rồi ạ. Chỉ cần chữ kí thôi ạ.”

Ngón tay dài của anh cầm lấy cây bút, kì như rồng bay phượng múa tên của mình, dùng giọng nói trầm để nghe hỏi tôi, “Đây là quyển sổ kí tên mới? Chuyên dùng để đưa chú kí tên?”

Từ sau lần đầu tiên gặp Cố Trì Quân, tôi liền đi mua một quyển sổ chuyên dùng để kí tên, dự định có cơ hội thì đi tìm anh xin chữ kí. Bao nhiêu năm sau đó, cũng coi như là được dùng đến rồi.

“Cổ tiên sinh,” tôi dừng lại, ngại ngừng mở miệng, “Cháu là fan của chú, cháu muốn chữ kí của chú rất nhiều năm rồi.”

“Cái này à,” Anh kéo dài giọng nói, “Chú biết.”

Tôi từ trên ghế nhảy dựng lên, mặt cũng đỏ hết lên rồi, “Hả, chú biết?”

Anh cũng đứng lên, giơ tay nhấn vai tôi ngồi xuống, “Lẽ nào cháu cảm thấy mình biểu hiện chưa rõ ràng sao?”

Câu hỏi ngược này thực sự quá sâu xa mà. Nói ra cũng đúng, anh đã gặp qua biết bao người chứ, gặp biết bao fan hâm mộ nhiệt tình. Là một diễn viên xuất sắc, tôi tin rằng lực quan sát của anh tốt cũng là tự nhiên mà thôi, bao nhiêu sự kích động và tâm sự kia của tôi làm sao mà giấu được chứ, cũng sẽ không qua nổi con mắt của anh đâu.

Da mặt tôi nóng bừng, dù sao thì anh cũng phát hiện ra rồi, tôi cũng không sợ chết, ra sức biểu hiện thoải mái, tiếp tục nói tiếp.

“Dù sao...cháu, cháu rất thích chú và phim của chú,” Tôi hít vào một hơi, “Giống như những fan hâm mộ của chú.”

“Cảm ơn sự yêu thích của cháu, chú rất vui,” Cố Trì Quân trả lại sổ và bút cho tôi, tôi xem nó như bảo bối mà cất đi, cảm kích mà nói cảm ơn anh, anh phát phát tay, đôi mắt đen láy, tỏa sáng lấp lánh như viên đá

quý , nhìn có vẻ tâm trạng đang rất rất vui, nhưng mà lời nói ra lại khiến tôi giật mình, “Nhưng mà chuyện chữ kí, chỉ có một lần thôi.”

“Hả! gì cơ ạ?”

Anh nói: “Chú không hy vọng cháu là fan hâm mộ của chú, thà rằng cháu làm bạn của chú còn hơn.”

Sự cảm động của tôi thực sự là rộp trời kín đất, đến đại dương dưới chân tôi đây cũng còn lâu mới bằng.

“Bạn...bạn bè?”

“Đúng thế, chú không có người bạn nào còn trẻ hay là ngoài giới điện ảnh cả. Có lúc chú cảm thấy mình như đã tách khỏi xã hội rồi, nếu cháu làm bạn của chú, thế thì thực sự quá tốt rồi. ” Ánh mắt của anh dừng ở nơi xa, rõ ràng vừa tiếc nuối vừa do dự.

Đúng, bị hàng vạn người ngưỡng mộ quá lâu, yêu mến quá nhiều, khát vọng quá mãnh liệt, cũng không thể quay trở lại cuộc sống của người bình thường nữa rồi. Bạn bè với anh mà nói, có thể thực sự là một thứ xa xỉ.

Tôi ngây ngốc nhìn anh, đại não một lúc mới phục hồi lại, giống như một anh lính trẻ ôm ấp trong lòng sự nhiệt tình với quốc gia, đứng trước chủ soái thể hiện lòng trung thành,

“Cháu có rất nhiều bạn, nhưng không có ai là người nổi tiếng cả. Vì vậy cháu không biết phải làm bạn chú như thế nào, nhưng cháu sẽ cố gắng! Cố tiên sinh, chú cần cháu làm gì không?”

Biểu cảm của anh thiên biến vạn hóa, cuối cùng nhịn không được, hoàn toàn không giữ hình tượng mà cười thật to. Anh cười đến là vui vẻ như thế, khiến tôi lơ mơ có chút dự cảm không lành—tôi thường xuyên nhìn thấy ở Lâm Tấn Tu tình trạng nhịn không được mà cười đến thất thanh ấy. Tôi có chút thất bại mà nghĩ, lẽ nào tôi sinh ra để làm trò vui cho người khác sao? Rõ ràng tôi không hề có chút tế bào hài hước nào hết kia mà.

Anh vừa cười vừa xin lỗi tôi, “Xin lỗi, không phải chú có ý gì nên mới cười như thế đâu. Nhưng cháu thật là—” Anh hơi dừng lại, nuốt xuống nửa câu sau, “Cháu với đạo diễn Lương thực sự không giống nhau.”

Mặc dù anh mang theo thiện ý mà cười tôi, nhưng tôi rất cảm kích anh. Bởi vì tiếng cười đó đã khiến tường rào vô hình bao quanh chúng tôi biến mất gần hết.

“Cháu và mẹ đương nhiên không giống nhau rồi,” Tôi nói, “Cháu trước đây chỉ nhìn thấy bà trên tin tức.”

“Có cảm thấy thân phận của mình rất kỳ lạ không?”

“Mấy năm trước lúc cháu biết mẹ là một đạo diễn nổi tiếng, còn có chút giật mình ấy, bây giờ thì bình thường rồi,” Tôi thuận miệng nói, “Nói là ngạc nhiên, chỉ là không ngờ bà lại liên lạc với cháu.”

“Cháu là con gái của chị ấy, chị ấy làm sao không liên lạc với cháu được?”

Tôi nhìn vị đại minh tinh trước mặt, “Cái này có gì kỳ lạ chứ? Có ai quy định mẹ phải có nghĩa vụ chăm sóc con gái đâu.”

Cổ Trì Quân dựa vào ghế gỗ, ánh mắt quét qua mặt tôi, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, “Người bình thường đều sẽ không nói như vậy.” Tôi và lập trường của anh hoàn toàn không giống nhau, góc độ xem xét vấn đề tự nhiên cũng không giống nhau. Anh đương nhiên là nói giúp mẹ tôi rồi, tôi cũng không định phản kích anh, cười một cái, sau đó tự rót cho mình một ly nước

Dịch một đoạn tên mấy loài cây cổ thôi mà mình cũng xoắn lên xoắn xuống ;___; sợ bạn Hứa Chân quá ;___; và mình cũng ghen tị vì bạn ấy có người bố như thế nữa, đem con gái đi khắp thế giới :x

Diệp Công thích rỗng:

Ý của câu thành ngữ này là chỉ một người tên là Diệp công rất ưa thích rỗng, nay dùng để ví về người bề ngoài rất say mê một sự vật nào đó, nhưng lại không thực lòng, mà thậm trí còn sợ nó.

Catalonia:

Catalunya (tiếng Tây Ban Nha: Cataluña; Aranese Tiếng Occita: Catalonha) là một vùng tự trị của Vương quốc Tây Ban Nha. Diện tích của vùng đất này là 32.114 km²; dân số là 7.210.508 người, trong đó dân nhập cư chiếm khoảng 12.3%. Theo vị trí địa lý, Catalunya nằm giáp với Pháp và Andorra ở phía Bắc, Aragon ở phía Tây, vùng tự trị Valencia ở phía Nam, phía Đông là Địa Trung Hải (580 km đường bờ biển). Ngôn ngữ chính của vùng này là tiếng tiếng Catala, tiếng Tây Ban Nha và tiếng Occita.

Thủ phủ của Catalunya là Barcelona. Catalunya được chia thành 4 tỉnh: Barcelona, Girona, Lleida, và Tarragona (Nguồn: Wikipedia)

12. Chương 12

Cốc nước còn chưa đưa đến bên miệng, điện thoại của tôi đã reo lên.

Tôi nhận điện thoại, là điện thoại của viện bảo tàng gọi tới, thảo luận với tôi lúc nào thì giao cho họ đồ sưu tập. Những đồ sưu tập đó chính là tâm huyết cả đời của bố tôi, tôi không hàm hồ, quyết định ngay ngày giờ gặp mặt.

Cố Trì Quân đợi tôi nhận điện thoại xong, hỏi tôi: “Triển lãm gì của viện bảo tàng vậy?”

Tôi giải thích cho Cố Trì Quân mối quan hệ của tôi và triển lãm cổ sinh vật học của bảo tàng tự nhiên, khuôn mặt anh khẽ động, mặt mày thích thú mà hỏi tôi ngày nào mở cửa triển lãm.

“Ba tuần sau.”

“Nếu cháu làm tình nguyện viên, có thể dẫn chú đi xem không?”

Tư duy tưởng tượng của tôi rất lớn, trong nháy mắt liền nghĩ đến hậu quả của việc dẫn anh đi: một khi bị nhận ra, hoặc bị người ta chụp được ảnh, tuyệt đối sẽ là tin tức hot, bất hạnh lại là tôi cũng có ở đó, không chừng tôi cũng trở thành nhân vật chính của đồng tin tức ấy, chiếm lĩnh tất cả các mặt báo mất. Nhưng mà ở phương diện khác, quảng cáo miễn phí cũng thật tuyệt vời nha, có sự dẫn đầu của Cố Trì Quân, hàng đoàn người sẽ lần lượt tới viện bảo tàng, tham quan những hóa thạch ngưng tụ bao tâm huyết của các nhà cổ sinh vật học...

“Dẫn chú đi xem triển lãm,” Tôi vừa mừng vừa do dự, không thể từ chối cũng không thể miễn cưỡng chấp nhận được, “Chú còn phim phải quay...”

“Lúc không có kế hoạch quay phim, chú có thể không ở phim trường,” Anh trực tiếp nhìn vào mắt tôi, “Giữa bạn bè với nhau, giúp chuyện nhỏ như vậy là rất bình thường mà.”

Câu nói vừa rồi trở thành điểm yếu mất rồi. Đội xuống cái mũ lớn như vậy, tôi hoàn toàn bị bức đến không còn lực để phản kháng nữa, chỉ đành gật gật đầu, ngoan ngoãn nhận lệnh.

“Được rồi ạ.”

“Thế cứ quyết định vậy đi,” Tinh thần anh vô cùng tốt, nháy mắt hỏi tôi, “Thế thì cho chú mượn điện thoại của cháu một lát nào.”

Anh dùng điện thoại của tôi gọi tới máy anh, trao đổi số điện thoại với tôi. Tôi nhìn dãy số suy nghĩ, lưu vào danh bạ, vốn nghĩ lưu cả tên lẫn họ, nghĩ nghĩ lại xóa tên đi, chỉ nhập vào một chữ “Cố”.

Lúc sau, trợ lý Tôn Đình của anh gọi chúng tôi quay lại phim trường.

Chúng tôi dời ghế đứng lên, Cố Trì Quân gật đầu với tôi: “Chú sẽ gọi cho cháu.”

Tôi ngốc nghếch gật đầu, lặng lẽ quay đầu lại, chậm lại sau anh một bước. Thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên anh, mũi của anh vừa cao vừa đẹp đến mức khiến người ta hận không thể sờ một cái.

Tôi nhớ đến đã từng đọc được một mẫu tin, mẹ tôi trả lời phỏng vấn của phóng viên, trả lời tại sao bộ phim của mình năm đó lại chọn một Cố Trì Quân không có tiếng tăm gì vào vai chính. Bà nói rất đơn giản, khuôn

mặt của cậu ấy khiến tôi mị mê hoặc, tiến đến nhìn gần, đôi mắt và bờ môi lại làm tôi cảm động thêm một bước. Bộ phim mới của tôi chính là cần một người trẻ tuổi như vậy.

Tôi không cảm thấy Cố Trì Quân sẽ liên lạc với tôi, lại thêm tôi vốn dĩ đã nhiều việc, vậy là nhất nhanh quảng chuyện hẹn với Cố Trì Quân ra sau đầu.

Tôi thực sự rất bận, bận đến mức hận không thể phân ra làm bốn: Một phần thực hiện trách nhiệm làm con gái ngoan của tôi, trước mặt mẹ tôi ngoan ngoãn phục vụ, một phần đi làm thêm ở Menlo, ứng phó với đủ loại khách hàng. Một phần giúp Thẩm Khâm Ngôn ôn tập thi vào đại học, chuyện này bọn tôi thường sắp xếp vào buổi sáng, về cơ bản Thẩm Khâm Ngôn cũng gọi là một học sinh tốt, cần cù chăm chỉ, chỉ có một lần, tôi phát hiện cậu ta có chút lười biếng, hoàn toàn không hoàn thành kế hoạch học tập đã đặt ra, tôi nhắc nhở một lần, cậu ta sau đó cũng không hề quên nữa.

Còn thừa lại một phần sức lực cũng phân ra để đến viện bản tàng tự nhiên, một tháng triển lãm sinh vật đã bắt đầu mở cửa rồi. Tôi làm tình nguyện viên vô cùng vui vẻ, sắp xếp đồ sưu tập, viết từ giải thích, còn có giải quyết rất nhiều việc.

Còn về công việc chính của tôi—sinh viên, cũng có vẻ bị tôi vứt ra sau đầu rồi. Mỗi tối trở về kí túc xá đều rất muộn, tắm rửa sạch sẽ, nhẩn nhẩn eo lưng nhức mỏi, mới bắt đầu cày đêm làm bài tập thầy giáo giao cho, bài tập năm tư của bọn tôi chủ yếu viết tiểu luận, tìm tài liệu, làm điều tra, đúng là bận đến đâu tắt mắt tối.

Viết luận văn viết đến mức mờ hai mắt, bạn cùng phòng Vi San trêu tôi: “Còn không tưới nước cho em cầm chướng trình nữ trên bệ cửa sổ, nó sẽ chết khô mất đấy.”

Tôi đặt bút xuống, vươn vai tưới nước cho hoa, trong lòng than phiền tại sao Lâm Tấn Tu lại muốn tặng cho tôi loại cây phiền phức thế này cơ chứ, anh ta thích đem phiền phức cho tôi, đến quà tặng cũng y như thế. Tôi lại không nở nhìn mà như không thấy bọn chúng, không thể không quan tâm chăm sóc. Suy cho cùng bố tôi cũng là nhà cổ sinh vật học, vì thế, tôi đối với mấy loại thực vật đáng yêu từ trước đến nay đều có lòng yêu thương đặc biệt.

“Mày rốt cuộc đang bận cái gì đấy hả? Ngày xưa cảm thấy mày tinh lực dồi dào giống như là tràn trề năng lực ấy, bây giờ sao lại cảm thấy mệt?”

“Tuổi tác cao rồi mà.” Tôi thở ngắn than dài, phối hợp đùa với nó.

Nó cười đến ngã cả ra, “Bạn Hứa Chân, đừng có miễn cưỡng quá. Học trưởng Lâm trở về rồi, nhanh chóng bay vào vòng tay của anh ấy đi.”

Tôi làm động tác ôm tim với nó, “Mày định đẩy tao vào hố lửa đấy phỏng! Con gái bên cạnh anh ta hai ba hôm lại đổi một người, nếu mà tao thực sự ngã vào vòng tay anh ta, không đến một tuần liền bị anh ta cho vào đội ngũ đã dùng xong.”

“Mày và những đứa con gái khác không giống nhau,” Vi San không đồng ý, giơ tay chỉ cầm chướng trình nữ trên bệ cửa sổ, “Tao hôm nay gặp học trưởng Lâm, anh ấy còn hỏi tao cầm chướng như thế nào rồi, hàng ngày mày có tưới nước cho nó không ấy.”

Không hề nghi ngờ, Vi San là một đứa nhiệt tình, lòng dạ tốt bụng, nhưng khổ một nỗi, nó là fan của Lâm Tấn Tu, không những thế còn cho rằng tôi và Lâm Tấn Tu có quan hệ mờ ám. Sau sự kiện vũ hội dành cho tân sinh viên, người người đều truyền nhau Lâm Tấn Tu “vì Hứa Chân mà cực kì tức giận”, từ đó trở đi, danh tiếng của tôi trong trường đã vĩnh viễn gắn lấy tên của Lâm Tấn Tu.

Thấy câu chuyện cười chẳng đùa tiếp được nữa, tôi chỉ đành đỡ trán, trở về trước bàn học cầm bút lên cũng không tiếp tục viết nữa, “Lâm Tấn Tu đã giúp tao rồi. Tóm lại, dựa vào người khác là không được, cày một tí là được rồi mà.”

Nó cuối cùng cũng không nói chuyện nữa, xoay người liền ngủ luôn. Đợi đến khi nó ngủ say, tôi đi tới kéo lại chăn cho nó, lại trở về bàn làm tiếp bài tập. Viết đến tận tờ mờ sáng, cuối cùng cũng viết xong, gửi luôn vào hòm mail của thầy giáo, cuối cùng cũng có thể leo lên giường yên tâm ngủ ngon rồi.

Vừa mới đặt đầu vào gối, điện thoại reo lên. Mơ mơ hồ hồ nhận điện thoại, nghe thấy một giọng nam trầm thấp dễ nghe. Con buồn ngủ của tôi ngay lập tức hoàn toàn biến mất.

Quả nhiên là Cố Trì Quân. Tôi nhớ ra anh từng nói sẽ liên lạc với tôi, không ngờ rằng lại thực sự điện thoại đến.

Anh ở đầu kia điện thoại nói chuyện. “Hứa Chân? Muộn thế này còn gọi điện thoại, không biết có làm phiền cháu không.”

“Cố tiên sinh, không có gì không có gì, cháu vẫn chưa ngủ.” Tôi nói năng lộn xộn, “Mới viết xong luận văn ạ.”

“Vốn dĩ muốn gọi cho cháu sớm một chút, nhưng bận quá liền quên luôn cả thời gian,” Anh giải thích, “Vừa mới trở về khách sạn, lúc này mới có thời gian tìm cháu.”

Trong màn đêm yên tĩnh, giọng nói của anh giương như đã trở thành âm thanh duy nhất trên thế giới này, có một loại lực lượng lạ lùng an ủi trái tim con người ta. Mắt liếc đến poster Cố Trì Quân Vi San treo trên tường, lại xuất hiện ảo giác anh đang dịu dàng nói chuyện trước mặt tôi, hai má nóng bừng.

“Triển lãm cổ sinh vật đã bắt đầu chưa vậy?”

“Vâng, vài ngày trước đã bắt đầu rồi ạ.”

“Ngày mai chú đến viện bảo tàng tìm cháu, được không?”

“Được ạ.” Tôi nói nhanh chóng, “Vừa may ngày mai cháu phải đi làm tình nguyện viên.”

“Thế thì tốt, chú không làm phiền cháu nữa, ngày mai gặp nhé.” Tôi giương như có thể nghe thấy ý cười nhẹ nhàng của anh, “Chúc cháu có những giấc mơ đẹp.”

Tôi cũng ngờ luôn rồi, đợi đến khi phản ứng lại, lúc định nói câu “Chú cũng nghỉ ngơi cho tốt” thì đối phương đã cúp điện thoại rồi còn đâu, tiếng tí tí liên hồi truyền vào trong tai, tôi hạnh phúc ôm chăn lộn lộn trên giường mấy vòng liền.

Vì chủ trì tốt lần triển lãm sinh vật học này, viện bảo tàng tự nhiên học đã lấy ra tất cả đồ cổ của mình—vài bộ xương hóa thạch hoàn chỉnh nhất của khủng long bạo chúa và dực long đều chuyển tới, đặt ở sảnh lớn của triển lãm để nghênh đón khách đến, vô cùng hoành tráng. Đại để là vì nguyên nhân mấy hóa thạch sinh vật cổ đại, người tham gia triển lãm cổ sinh vật lần này nhiều vô cùng, vượt quá cả dự liệu của tôi, bận đến đầu tắt mặt tối.

Khách tham quan bình thường còn tốt, đầu đầu nhất chính là đám trẻ con. Không ít thầy cô giáo các trường tổ chức cho học sinh đến viện bảo tàng tham quan, tình hình triển lãm khá là khả quan.

Tôi hôm nay dẫn một đoàn các bé tầm chín mười tuổi, tuy có thầy giáo dẫn đoàn đi qua đi lại, nhưng bọn nhóc đang tuổi nghịch ngợm, cực kỳ hiếu kỳ.

Tôi giải thích cho bọn trẻ niên đại của hóa thạch và quá trình hình thành, mở phim 3D động thực vật cổ đại cho chúng xem, thực vật mấy vạn năm trước còn lâu mới phong phú được như ngày nay, đại đa số là dương xỉ và thực vật bào tử, nhưng mức độ đẹp đẻ của nó, con người hiện đại khó mà tưởng tượng được.

Trả lời các câu hỏi của mấy đứa, dùng các ví dụ thông dụng, dễ dàng nhất để nói với bọn trẻ, tác dụng của cổ sinh vật học. Sau khi xin phép viện trưởng, mở cửa phòng kỹ thuật của viện bảo tàng, giúp các em hiểu về cách tạo ra tiêu bản động thực vật, dẫn các bé tham gia phục hồi và xử lý hóa thạch. Khiến tôi bất ngờ chính là, các bé mặc dù chưa định hình tính cách, nhưng làm việc so với sự tưởng tượng của tôi thì nghiêm túc hơn nhiều.

Đặc biệt có một cậu bé ngồi xe lăn cột tóc, mặc dù yên lặng nhưng lại rất có kiến giải, thỉnh thoảng lại hỏi tôi một số câu hỏi những câu mà bọn trẻ cùng trang lứa căn bản không nghĩ tới, ví dụ như “Làm sao mà có thể từ một viên hóa thạch phát hiện ra đầu mối” hay như “Hóa thạch thực vật rừng mưa nhiệt đới tại sao lại xuất hiện trong băng tuyết,” vô số các câu hỏi khác.

Cuối cùng, các bạn nhỏ ngoan ngoãn vui vẻ đến rồi ngoan ngoan vui vẻ ra về. Tôi đẩy cậu bé ngồi xe lăn tiến các bé ra ngoài viện bảo tàng, cúi người xuống tạm biệt với các bạn nhỏ, hai bé kéo góc áo tôi, vẻ mặt lưu luyến không rời nói cảm ơn với tôi: “Chị ơi, cảm ơn chị, bộ phim 3D hôm nay rất hay ạ.”

Tôi cười hì hì nói: “Không cần cảm ơn, có thể cùng các em trải qua buổi chiều hôm nay, chị cũng rất vui.”

Tôi quỳ xuống, tặng một quyển tranh cổ sinh vật học rất đẹp đã chuẩn bị sẵn cho cậu bé ngồi xe lăn—đây là nửa tiếng trước tôi xin ở chỗ viện trưởng.

Cậu bé có vẻ không ngờ đến món quà bất ngờ này, ngây người một lát rồi cười thật tươi, đến gần thơm lên mặt tôi một cái.

Thầy giáo và các bạn lần lượt cười rộ lên, tôi cũng không nhịn được mà mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ: không có cách nào, tôi chính là đặc biệt khiến các bé vui vẻ.

Tiến đoàn trẻ em lên xe trường, tôi liền nghe thấy tiếng còi xe truyền đến từ phía sau. Vừa quay đầu, liền nhìn thấy bên ngoài viện bảo tàng, không biết từ khi nào có một chiếc xe hơi màu đen có màn che đỗ ở đó, bên ngoài hoàn toàn là màu đen, phong cách kinh điển, tôi đang định khuyên lái xe đánh xe đi, cửa sau liền từ từ mở ra, lộ ra khuôn mặt của Cố Trì Quân. Anh giống như dáng vẻ của những người nổi tiếng ra ngoài một mình khác, áo khoác xám, quần dài màu nâu, nhìn cực kì giản dị, anh cũng không đeo kính mát, mà lại là một cặp kính gọng đen dày như đít chai.

Giống như siêu nhân đeo kính và không đeo kính là hai người khác nhau vậy, anh trong nháy mắt đã biến thành một con người khác—đại minh tinh bỗng nhiên thoái hóa thành một thầy giáo nho nhã, chẳng bao giờ ra khỏi cửa, đến yêu đương cũng còn không biết.

“Cố tiên sinh,” Tôi nhịn cười không nổi, “Vừa rồi thiếu chút nữa cháu không nhận ra chú luôn.”

Anh nghiêm túc đẩy đẩy gọng kính đen, hỏi tôi, “Thế nào?”

“Chắc chắn sẽ không bị người khác nhận ra đâu ạ.” Tôi nói.

Cửa trước của xe cũng bị mở ra, bước xuống là một người đàn ông mặt mũi đoan chính, rất nghiêm túc. Anh ta hơi thấp so với Cố Trì Quân, nhưng cũng được coi là cao lớn, bộ comple màu đen thẳng nếp trên người anh ta, vừa nhìn đã biết là tinh anh của xã hội. Anh ta nhìn có vẻ lớn hơn Cố Trì Quân một chút, tầm ba lăm ba sáu tuổi, mơ hồ có chút quen mặt.

Cố Trì Quân giới thiệu về anh ta: “Quản lý của chú, Chương Thời Ninh.”

Tôi chợt hiểu ra, nở nụ cười: “A, chào Chương tiên sinh.”

Chương Thời Ninh bắt tay với tôi, lịch sự không chệ vào đâu được, vừa nhìn đã thấy phong cách người quản lý của người nổi tiếng, “Hứa Chân tiểu thư, lần đầu gặp mặt.”

Anh ta quá chính thức rồi nha, tôi vừa bắt tay với anh ta, cảm thấy có chút không thích hợp lắm, “Chương tiên sinh, chú khách khí rồi ạ.”

“Nhận được sự chiếu cố của đạo diễn Lương đã lâu, cảm ơn là đúng thôi. ”

Tôi đã từng gặp không ít người, nhưng có thể biến lời nói khách sáo thành thân thiết, chân thành như phát ra từ trong tim thế này chỉ có hai người, mà hai người bọn họ đều đứng trước mặt tôi đây. Không biết Cố Trì Quân và anh ta, rốt cuộc ai ảnh hưởng đến ai nữa.

“Thế này đi,” Tôi cười hai tiếng, nhanh chóng chuyển chủ đề nói chuyện, “Chú cùng với Cố tiên sinh đến tham quan triển lãm cổ sinh vật ạ? Chú tốt nhất để xe đỗ ở bên cạnh chỗ đỗ xe. Bên kia có biển chỉ dẫn.” Tôi giơ cái cờ tình nguyện viên nhỏ trong tay, chỉ về phía lối vào bên phải.

“Chú không tham quan, chú chỉ là lái xe, lập tức sẽ đi ngay,” Chương Thời Ninh nhẹ lắc đầu, anh ta nhìn Cố Trì Quân, “Tôi về công ti trước, bây giờ để xe ở bãi đỗ xe, lúc nào cậu về thì đi lấy xe.”

Cố Trì Quân gật đầu, quay đầu nhìn tôi, “Đẫn đường nào.”

Hai người này nói chuyện với nhau bí ẩn, tôi không hiểu lắm, ngay ra đó, chỉ có thể dẫn Cố Trì Quân tiến vào cửa lớn của viện bảo tàng tự nhiên. Bảo tàng tự nhiên cũng có nhiều năm rồi, không có mới mẻ gì nhiều,

đặc biệt sau khi đoàn trẻ em rời đi, nhất thời bên trong rất yên tĩnh, đến tiếng bước chân trên nền đá cẩm thạch cũng có thể nghe thấy.

Lúc đi vào gặp phải Trâu Kỳ trợ lý của viện trường về mặt vội vội vàng vàng, tôi chào hỏi với cô ấy, “Trâu tiểu thư.”

Trâu Kỳ là một người cực biết ăn nói, cười nói cảm ơn với tôi: “Thời gian ngắn này vất vả cho em rồi, làm quá tốt rồi, đúng thật là một người bằng ba người. Nhóm học sinh vừa rồi tiến về rồi à?”

“Vâng ạ, tiến về rồi.” Tôi nói, “Bọn trẻ cực kỳ đáng yêu, có chúng ở đây, náo nhiệt rất nhiều.”

Cố Trì Quân xen vào, “Vừa mới nhìn thấy cháu với đám nhỏ chơi với nhau cực kì vui.”

Ánh mắt của Trâu Kỳ rơi trên người Cố Trì Quân bên cạnh tôi, “ấy” một tiếng nhẹ nhàng, nói “Vị này là-”, Cố Trì Quân nghiêm túc đẩy đẩy cặp kính gọng đen đáng sợ của anh, đối với ánh nhìn của cô ấy tỏ ra hoàn toàn mờ mịt, “Sao vậy? Cô quen tôi sao?”

Mấy từ này, anh hơi đổi giọng điệu, giọng nói trầm thấp hơi cao lên, nghe có vẻ giống như một chàng thanh niên tầm hơn hai mươi tuổi. Tôi sợ cô ấy nhìn ra manh mối gì, cũng phối hợp giải thích: “Đây là bạn của em, rất có hứng thú với cổ sinh vật.”

Trâu Kỳ ồ một tiếng, cười nói “Thế thì tôi nhận nhầm rồi, còn tưởng là người nổi tiếng nào đó kia”, rồi lại mới vội vàng rời đi.

Tôi quay đầu qua chỗ khác, cười thầm. Cố Trì Quân vẫn giữ lấy mắt kính, ngẩng đầu nhìn khu cửa vào làm từ bảng hiệu xương khủng long, “Chú cải trang cũng không tệ mà.”

Thân là một ảnh đế, như thế này đúng thật là lãng phí tài năng mà. Trong lòng tôi nghĩ thế, ngoài mặt lại lộ ra vẻ khen ngợi, “Rất tuyệt ạ. Nhưng mà Cố tiên sinh, chú hiếm lắm mới có ngày nghỉ, còn đến xem triển lãm cổ sinh này, không cảm thấy vô vị là tốt rồi ạ.”

“Cảm thấy vô vị thì chú đã không đến rồi,” Anh chỉ bộ xương khủng long ở góc tường, “Giới thiệu cho chú nào.”

“Được ạ, đây là xương Dực long phát hiện ở bồn địa Tổ Châu...” Máy ngày hôm nay, việc mà tôi làm mỗi ngày chính là một lần rồi lại một lần giải thích lại, sớm đã thuộc lòng, thao thao bất tuyệt.

Anh vừa xem, tôi vừa giải thích, phối hợp cũng khá ăn ý. Tôi giải thích cho anh lai lịch và ý nghĩa của từng viên hóa thạch. Tôi kinh ngạc phát hiện ra, Cố Trì Quân cũng hiểu biết một số kiến thức cơ bản về cổ sinh vật học, ví dụ như các nhánh của cổ sinh vật học, thỉnh thoảng còn có thể cùng nói với tôi về khoa học.

Thẩm Khâm Ngôn đã từng nói, công sức anh bỏ ra cho mỗi vai diễn người bình thường khó mà tưởng tượng được. Vậy thì, anh trong cuộc sống hiện thực không chừng cũng nghiêm túc như vậy. Ví dụ như hôm nay, anh chẳng qua là đến xem một triển lãm cổ sinh vật nho nhỏ, lại chuẩn bị nhiều như thế, học thuộc không ít danh từ cổ sinh vật học, chỉ việc có dụng tâm thôi đã khiến người khác phải thán phục. Tôi nghĩ, nếu như anh không đóng phim, nhất định cũng tìm rất nhiều ngành nghề có tiền đồ.

Sự thán phục của tôi dành cho anh hoàn toàn thể hiện hết trên mặt, Cố Trì Quân cũng lộ ra nụ cười khiến tôi không hiểu, nhẹ nhàng nói: “Không cần giật mình vậy đâu, sách của bố cháu, viết rất gần gũi, phần lớn đến chú còn đọc hiểu. Ví dụ, bây giờ chú đã biết, lai lịch của chỗ hóa thạch này thật sự không đơn giản.”

Quả thực là như thế. Mỗi viên hóa thạch đều là các nhà cổ sinh vật học phải lên núi xuống biển mới tìm ra được, không dễ dàng gì.

“Cố tiên sinh, cháu vẫn cứ tưởng rằng chú khách sáo với cháu nên mới muốn sách của bố cháu,” Tôi vô cùng khó xử, vô tình nói ra tâm sự trong lòng mất rồi, “Cháu không ngờ đến chú sẽ tỉ mỉ đọc nó, suy cho cùng đây chính là cổ sinh vật học mà.”

Cố Trì Quân xoay lưng, tỉ mỉ xem hóa thạch thực vật dương xỉ trong tủ kính, lại nhìn tôi, “Lẽ nào trong lòng cháu, chú chính là người chỉ biết nói những lời tốt đẹp hay sao? ”

“Không phải,” Tôi rất xấu hổ mà giải thích, “Suy cho cùng, chú là người nổi tiếng, mỗi ngày chỉ đóng phim với quảng cáo thôi cũng đã mệt lắm rồi, có lúc sẽ không để ý mấy chuyện con con này.”

“Muốn làm một việc gì đó, có thể tìm được thời gian,” Anh cũng không để bụng, chậm chậm đi về phía trước, “Ngoài ra, chú cũng không cảm thấy việc hẹn với cháu là chuyện cồng kềnh.”

Tim tôi bỗng nhiên đập nhanh một nhịp.

Cố Trì Quân cũng không nói chuyện này nữa, tiến về phía giá thủy tinh của triển lãm mấy bước, lại nói về đề tài học thuật: “Quan hệ của cổ sinh vật học và khoa học địa cầu rất mật thiết đúng không?”

“Vâng,” Tôi gật đầu, “Cổ sinh vật học kì thực có quan hệ mật thiết với nhiều ngành khoa học khác, cũng rất có giá trị thực dụng, ví dụ như bố cháu đã phát hiện ra vài mỏ dầu chẳng hạn.”

Cố Trì Quân thích thú lắng nghe, “Thật lợi hại.”

“Phát hiện mỏ dầu là chuyện bất ngờ, bố cháu hoàn toàn không cảm thấy đây là một thành tựu trong cuộc đời ông, chỉ là phát hiện ngoài phạm vi nghiên cứu. Có một bộ phim viễn tưởng “Khách đến từ ngoài bầu trời”, không biết Cố tiên sinh đã xem qua chưa, người ngoài hành tinh trong câu chuyện đến Trái Đất, người đầu tiên muốn gặp, đó chính là nhà cổ sinh vật học xuất sắc nhất trên Trái Đất. Bố cháu với nhân vật trong phim có chỗ tương đồng—chỉ quan tâm việc nghiên cứu của bản thân, hoàn toàn chuyên tâm nghiên cứu.”

Cố Trì Quân biểu thị đồng ý: “Đã từng xem qua. Đó chính là tác phẩm của đạo diễn Liễn Ngạn, mấy năm trước chú đã từng hợp tác với ông ấy.”

“A, vâng, đúng là có chuyện này.” Tôi xấu hổ, tự cảm thấy múa rìu qua mắt thợ.

“Một đời này của bố cháu, có thể theo đuổi sự nghiệp mà mình yêu thích, đó chính là hạnh phúc rất lớn.”

Những lời nói này của anh chạm tới đáy lòng tôi, tôi mặt mày rạng rỡ, nhanh chóng gật đầu.

Những ngày tháng bố bị bệnh cho đến khi mất đi ấy, tôi từ đầu đến cuối khó mà tiếp nhận được, duy nhất chỉ có thể tự mình an ủi mình, đó chính là trong cuộc đời ông không để lại chút tiếc nuối nào, ông thậm chí còn mỉm cười lên bàn phẫu thuật.

Bốn bề yên tĩnh khiến người ta thoải mái, sàn nhà đá cẩm thạch sáng bóng, chúng tôi cười ngửa xem hoa đi qua tất cả những khung kính, chỉ có hóa thạch yên tĩnh lắng nghe giọng nói của chúng tôi.

Tôi nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Mặc dù nói như vậy, nhưng có lúc cháu vẫn nghĩ, cuộc đời này của bố vẫn còn rất nhiều tiếc nuối.”

“Ví dụ như?”

“Rất nhiều ạ.”

Cố Trì Quân dừng lại một chút, “Cháu và bố cháu, từ trước đến nay chỉ có hai người?”

“Vâng ạ.”

Anh dường như đang nghĩ ngợi gì đó, “Vậy bố cháu ngoài công việc nghiên cứu ra, một mình nuôi cháu, rất vất vả.”

“Lúc cháu lớn hơn một chút, cũng khuyên bố cháu tục huyền, nhưng ông hoàn toàn không có hứng thú. Ông nói quá tam ba bận, cả đời này không thể kết hôn ba lần được, hơn nữa ông đã có cháu rồi,” Tôi nói với Cố Trì Quân, “Quả thực, mẹ cháu cũng là người vợ thứ hai của bố cháu rồi.”

Cố Trì Quân bỗng nhiên ngẩn người, sự kinh ngạc căn bản không giấu diếm, “Thật sao? Chuyện này chú cũng không ngờ tới.”

“Bố cháu hơn mẹ cháu rất nhiều tuổi, trước đó ông đã kết hôn một lần rồi,” Tôi tiện miệng nói, “Người vợ đầu tiên của ông là chị họ đẳng ngoại hay là đẳng nội của mẹ cháu...À, chị đẳng nội, bởi vì cũng họ Lương, bà tên là Lương Uyển Linh. Cháu phải gọi bà ấy một tiếng bác.”

Sự ngạc nhiên của Cố Trì Quân so với lúc trước còn rõ hơn, nhưng một giây sau đã khôi phục lại trấn định, “Chú thực sự hoàn toàn không ngờ tới.” Trước mặt tôi anh từ trước đến nay đều là phong cách người nổi tiếng lịch thiệp, hiếm lắm mới nhìn thấy anh ngạc nhiên đến độ biến sắc, tôi quay mặt đi, cảm nhận kì lạ mà lại phức tạp.

Tôi nói tiếp, “Hai cuộc hôn nhân của bố cháu đều rất ngắn, kéo dài không đến một năm.”

Bình tâm mà nói, có lúc tôi cảm thấy bố không có sự may mắn về hôn nhân. Lương Uyển Linh là bạn học của bố, hai người tâm đầu ý hợp, cùng nghiên cứu cổ sinh vật, đáng tiếc vận khí không tốt, kết hôn không đến một năm, bà mất trong một lần leo núi xảy ra sự cố. Sau đó bố tôi ở vậy mười năm, rồi kết hôn với em họ của vợ—chính là mẹ tôi. Cuộc hôn nhân này lại khiến người khác cảm thấy nặng nề. Lúc đó bố tôi đã hơn bốn mươi tuổi, mỗi ngày đều nghiên cứu cổ sinh vật học, sống như một người sáu mươi tuổi. Mẹ tôi là một cô gái hai mươi tuổi, đang học ở học viện điện ảnh, vừa xinh đẹp lại vừa có năng lực, có thể thích ứng với cuộc sống trong phòng sách của bố tôi mới chính là chuyện lạ thế giới. Trên thực tế, chuyện kết hôn của hai người vốn dĩ đã khiến người ta cảm thấy lạ lùng rồi.

Hai tay Cổ Trì Quân rút trong túi áo khoác, ánh mắt dừng trên người tôi, tôi giả như không nhìn thấy thâm ý trong ánh mắt anh.

“Người muốn tiến vào giới diễn xuất làm sao có thể nuôi trẻ con chứ? Lúc mẹ cháu sinh ra cháu mới hơn hai mươi tuổi, so với cháu bây giờ còn nhỏ hơn một chút,” Tôi nói, “Mẹ cháu liền để cháu ở chỗ bố cháu, sau đó một mình xông pha giang hồ. Những chuyện tiếp theo thì cháu không biết rõ lắm, nhưng mà, Cổ tiên sinh so với cháu thì càng rõ ràng hơn ấy.”

Cổ Trì Quân không chính diện trả lời tôi, cười nhẹ đồng thời chuyển dịch ánh mắt, chỉ nói: “Mẹ cháu là một đạo diễn vô cùng xuất sắc.”

Tôi không thể không thừa nhận quan điểm này.

13. Chương 13

Viện bảo tàng tự nhiên khá lớn, tôi đưa Cổ Trì Quân đi tham quan từ trong ra ngoài, từ từ truyện trò, một buổi chiều nhanh chóng trôi qua. Cổ Trì Quân thực sự là một đối tượng nói chuyện tuyệt vời, ở cùng một chỗ với anh, thời gian trôi qua rất nhanh, vô thức ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, mới biết đã sắp đến giờ đóng cửa rồi, cảm thấy có chút giật mình.

Cổ Trì Quân vẫn là đáng vẻ nằm trong dự liệu của anh, quay đầu nhìn tôi, tỏ ý nếu buổi tối tôi không có dự định gì thì cùng anh đi ăn tối.

Tôi thực sự không có dự định nào khác, sẵn khoái đáp ứng, thu dọn đồ đạc, thay quần áo rồi cùng anh rời khỏi viện bảo tàng.

Sau khi lên xe Cổ Trì Quân gỡ xuống cặp kính gọng đen dọa người, lộ ra đôi mắt trong veo ấy, quay đầu lại hỏi tôi, “Cháu muốn đi đâu ăn tối?”

Tôi nghĩ một lát, “Chỉ cần không phải là đồ ăn Italy, cái khác đều được ạ.”

“Lúc làm thêm ăn quá nhiều rồi hả?” Anh nhìn cười không được, “Vậy chú quyết định chỗ vậy. Thắt dây ăn toàn vào.”

Tôi nghe theo lời anh. Lúc ngẩng đầu lên, chiếc xe ngênh đón ánh hoàng hôn ngày thu chậm chậm xuất phát, anh hạ kính chắn sáng xuống, ánh sáng bức người giảm đi không ít.

Cổ Trì Quân lái xe rất chậm hơn nữa lại vô cùng thận trọng, đến cái xe chở hàng công kênh cũng có thể ngênh ngang vượt qua bọn tôi. Trước khi tôi nói bất cứ câu gì, anh chủ động giải thích: “Chú rất lâu rồi không lái xe, cẩn thận một chút cho an toàn.”

Anh là người nổi tiếng như vậy, đi lại tự nhiên sẽ có quản lý hay trợ lý lái xe. Tôi phất phất tay biểu thị không sao cả, khẩu khí ảm áp mềm mại đến bản thân cũng khó mà tin được, “Cũng không vội, không sao đâu ạ.”

Anh “uhm” một tiếng, chuyên tâm dùng kỹ thuật lái xe sút sẹ của mình đối phó với chiếc xe, không nói chuyện nữa

Tôi dùng góc mắt bình tĩnh mà đánh giá anh. Cửa sổ xe đóng kín, tôi và anh cùng hít chung một bầu không khí, sự thực này khiến cho cảm giác không chân thực trong lòng tôi như những gợn sóng, khuếch đại từng

đột từng đột, biến thành một cái bong bóng xà phòng thơ mộng, bao trùm lấy tôi. Trong mấy năm tôi mê mẩn Cổ Trì Quân nhất ấy, cũng chưa từng mơ giấc mơ hoa lệ như thế này—anh lái xe đưa tôi đi trên con đường rộng lớn, thẳng tắp đến tận bầu trời xanh, tiếng cười nói của chúng tôi tràn ngập trong chiếc xe nhỏ, hạnh phúc giống như mật ong mới ủ, vừa ngọt vừa thơm, dường như có thể tràn ra vậy.

Cổ Trì Quân đưa tôi đến một nhà hàng dành cho hội viên ở trung tâm thành phố, nhà hàng yên tĩnh mà thoải mái, công việc bảo vệ đời tư của người nổi tiếng làm đến vô cùng chu đáo, không có thể hội viên, đến cửa lớn bạn cũng chẳng vào được.

Cổ Trì Quân hiển nhiên là khách quen ở đây, vừa vào đến cửa, một người phục vụ mặc đồ đen, thắt cravat liền gọi anh một tiếng “Cố tiên sinh”. Mấy người bồi bàn đó giống hệt như những chiếc bóng, đi lại cũng không phát ra tiếng động, dẫn chúng tôi đi xuyên qua một đình viện trồng cây đậm bụi, sau cùng tiến vào một tiểu đình có một cây cầu nho nhỏ bắc qua.

Tôi bây giờ tốt xấu gì cũng coi như một nửa nhân viên ngành phục vụ, chỉ nhìn mức độ sàn nhà bóng loáng như này liền biết rằng nhà hàng này giống với Menlo nơi tôi làm việc, tuyệt đối là loại đất đến mức giết người không đền mạng. Ăn ở nơi này, hoàn toàn là thưởng thức hoàn cảnh, không nên mong chờ mùi vị.

Tôi tùy tiện chọn một phần ăn, nói cảm ơn với anh, “Cố tiên sinh, khiến chú tốn kém như này, thật ngại quá ạ.”

Anh nói: “Không cần khách sáo, nhờ cháu mà chú đã trải qua một buổi chiều vô cùng vui vẻ.”

Tôi mỉm cười, cố gắng thấp giọng, hàm súc nói, “Đó là công việc của cháu mà.”

“Thế cũng nghĩa là, bất luận đối tượng có phải chú hay không cháu đều tiếp đãi người xem như vậy sao? ” Cổ Trì Quân nâng tầm mắt, vừa cười vừa nghe câu trả lời của tôi, “Đúng vậy, chú nghĩ cháu cũng là kiểu người đó, trong công việc đối xử với người khác hoàn toàn bình đẳng, không bởi vì chú là ngôi sao điện ảnh mà nhìn chú với con mắt khác. ”

“Cũng không phải ạ,” Tôi lắc lắc tay, “Đương nhiên cháu sẽ nhìn chú bằng con mắt khác rồi, vì trước khi chú đến viện bảo tàng chuẩn bị biết bao nhiêu là việc, mà những người khác căn bản sẽ không hỏi cháu nhiều câu hỏi sinh vật học như thế.”

Anh nói: “Ồ, thế sao?”

“Đương nhiên những lời này cũng không hoàn toàn chính xác, còn có một cậu bé ngồi xe lăn cũng hỏi cháu rất nhiều câu hỏi liên quan đến cổ sinh vật học, đúng là một cậu bé thông minh.”

Anh dường như đang suy nghĩ điều gì đó: “Chính là bên ngoài viện bảo tàng, cậu bé thơm má cháu sau khi cháu tặng cậu bé quà?”

Tôi mở to mắt: “À, chú cũng nhìn thấy rồi ạ?”

Anh cười mà không đáp, chỉ gật gật đầu.

“Cháu tặng quà gì thế?”

“À, là một cuốn tranh 3D cổ sinh vật, là đồ tặng, bên ngoài không có bán” Tôi giải thích, “Cậu bé đó rất thông minh, lại giỏi

suy nghĩ, quá khiến người khác thích ấy, vì thế cháu đã tặng món quà đặc biệt ấy.”

“Có ý nghĩa,” Anh hơi hơi nhướn mày, “Thế cháu thấy chú thế nào?”

Tôi cười, “Cố tiên sinh, chú đương nhiên...uhm, cũng rất giỏi suy nghĩ và đưa ra câu hỏi.”

Những lời này tuyệt đối không phải nịnh nọt, tôi nói rất thực lòng. Bất luận anh tiếp cận tôi còn có ý đồ khác hay không, nhưng ham học đến trình độ này cũng thực sự không phải người bình thường nào cũng làm được.

Cổ Trì Quân “Ồ” một tiếng sâu xa: “Chú cũng đã coi như ham học, sao lại không có quà thế?”

Tôi trừng to mắt, không nhìn được, cười “ha ha” thành tiếng, “Được rồi, nếu Cố tiên sinh có hứng thú, mấy ngày nữa cháu sẽ lấy tập tranh cho chú, được không?”

Anh cũng không đáp lời, ánh mắt dừng trên mặt tôi, tôi nhìn thấy con ngươi anh dao động, ý cười từ trong mắt truyền ra ngoài, mang theo sự ấm áp và dịu dàng khiến người ta dễ chịu—tim tôi lại đập loạn nhịp

“Mặt cháu...có vấn đề ạ?” Tôi căng thẳng hỏi.

“Không có,” Anh vừa cười vừa cúi đầu xuống xem thực đơn, nói về một đề tài nghiêm túc:

“Vị trợ lý viện trưởng đó nói rất đúng, cháu quả thực là một người bằng ba người.”

“Cố tiên sinh, chú quá khen rồi,” Tôi nhè nhẹ thở ra một hơi.

“Sẽ có một ngày cháu phát hiện ra, chú từ trước đến nay không có tật chỉ nói khách sáo xã giao,” Anh dứt khoát nói vào trọng điểm, “Hứa Chân, rất lâu rồi chú không vui như thế này.”

Chuyện có thể khiến anh buồn phiền, tôi tự nhiên cũng không có cách nào đưa ra ý kiến, chỉ đành quan tâm hỏi han, “Quay phim mệt quá ạ? Cháu thấy bọn chú cũng cảm thấy rất mệt ấy.”

Ý cười nhè nhẹ hiện ra trên khuôn mặt anh, nhưng ngữ khí vẫn vô cùng thoải mái, “Đóng phim đối với chú mà nói, là việc dễ dàng nhất trong tất cả các việc.”

Thế có nghĩa là, chuyện khiến anh bận tâm lại là chuyện khác. Tôi gật gật đầu thể hiện mình đã biết, nhắc ly hồng trà phục vụ vừa mang tới lên, từ từ thưởng thức, trong đầu cũng không tự chủ mà nghĩ đến lần đầu tiên gặp anh.

Sau khi buổi giao lưu đó kết thúc, tôi cầm sổ ký tên, lén lút chạy đến lối ra sau hậu đài, hy vọng có thể đợi được anh, để anh ký cho tôi một chữ ký. Vốn tưởng rằng sẽ phải đợi rất khổ cực, mấy phút sau tôi liền đợi được anh rồi. Anh bị nhóm người bao xung quanh mà đi ra ngoài, một mình đi trên hàng đầu tiên. Anh không giống những người nổi tiếng khác, đi đến đâu đều đeo cặp kính đen khoa trương, anh chỉ quàng khăn, phong độ ngời ngời.

Anh bước từng bước dài, vừa đi vừa nghe điện thoại, trong điện thoại truyền đến hiển nhiên không phải tin tức tốt lành gì, nên anh nhíu mày rất chặt, ngược lại hoàn toàn với hình tượng cười nói thân thiết trong buổi gặp mặt kia. Về mặt anh ngày càng lo lắng, giọng nói cũng nghiêm túc hơn mấy phần—Bốn chữ “Chuyện là thế nào” được anh nói vừa nhanh vừa gấp gáp, giống như một thanh kiếm đâm thẳng về phía tôi, khiến tay tôi run lên nhè nhẹ.

Tôi nghĩ, làm người nổi tiếng nhìn thì có vẻ được người người khen ngợi, nhưng đạt được càng nhiều thì mất đi cũng càng nhiều, điện ảnh, con người, tin đồn...trong giới điện ảnh danh lợi nổi tiếng chỉ như phù vân, sự khó khăn trong đó e rằng không để người ngoài biết được, chí ít, cũng không cần nhắc tới trước mặt tôi.

Mà hiện tại, anh có thể gặp tôi, mời tôi ăn cơm, ngoại trừ nguyên nhân mẹ tôi ra, e rằng đại để cũng là cảm thấy tôi có thể mang đến cho anh một chút cảm giác mới mẻ.

Cố Trì Quân đạt được thành công như ngày hôm nay, từ trước đến nay đều cần cù chăm chỉ, ngoài việc quay phim và quảng cáo bận rộn ra, chắc cũng chẳng thừa ra bao nhiêu thời gian cho bản thân, tự nhiên cũng không có bao nhiêu cơ hội làm quen với những người ngoài giới giải trí và những người hoàn toàn không có quan hệ lợi ích với anh, thỉnh thoảng gặp tôi, cuộc sống, sở thích của tôi với anh hoàn toàn không giống nhau, đại để sẽ cảm thấy hứng thú.

Mấy ngày sau chắc chắn sẽ không để tâm nữa.

Chỉ là, vượt ngoài dự liệu của tôi, ba bốn ngày sau Cố Trì Quân lại gọi điện thoại cho tôi, hẹn tôi ra ngoài. Ngoại trừ tự đích thân điện thoại đến, anh còn đích thân lái xe đến bên ngoài trường đón tôi, tuyệt không nhờ vả quản lý hay là một trong số những trợ lý.

Nói không thụ sủng nhược kinh thì là giả, tôi cũng cố gắng rút ra thời gian cùng anh ra ngoài. Đợi lên xe, đến nơi mới biết, anh đưa tôi đi đánh tennis.

“Ấy, Cố tiên sinh, chú đây là—” Tôi nhìn anh.

Cố Trì Quân lấy từ cốp xe ra một cái túi đưa cho tôi, mở ra xem, đó là đồ thể thao và vợt tennis anh chuẩn bị cho tôi.

“Lần trước lúc ăn cơm, cháu không phải đã đồng ý cùng chú đánh tennis sao?” Anh nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi nhè nhẹ “A” một tiếng. Không sai, lần trước lúc chúng tôi ăn cơm cùng nhau, lúc nói đến vận động hàng ngày, tôi đã nói tôi thường xuyên bơi và đánh tennis, anh gật gật đầu nói “Chú cũng rất thích tennis, ngày mai, ngày kia cháu phải đi làm không? Thế thì tốt, chúng ta có thể học hỏi lẫn nhau một chút ” Tôi cười ha ha đồng ý, cũng không để trong lòng. Không ngờ anh lại làm thật.

Anh cũng đã hiểu, “Cháu cho rằng chú lại nói khách sáo với cháu, làm cho có lệ, sau đó quay người một cái là quên luôn lời của mình?”

Tôi cúi đầu thở ra một hơi, nhỏ giọng giải thích, “Cũng không hoàn toàn là...Cố tiên sinh chú bận như thế, cứ cho là quên thì cũng chẳng có gì là lạ”

“Trên thực tế, không dễ tâm đến chuyện này chính là cháu.”

Cố Trì Quân trả lời như vậy, hoàn toàn không chút nề mặt.

Tôi cắn cắn môi, không phản kích. Kỳ thực, mỗi câu nói của anh tôi đều nghe vô cùng nghiêm túc, làm gì có chuyện không để tâm đến. Tôi chỉ là cảm thấy, khoảng cách với thần tượng gần như vậy, giống hệt như một giấc mơ, có chút xa rời hiện thực. Cuộc sống của tôi từ trước đến nay đều là vai diễn quần chúng, thỉnh thoảng điểm xuyết chút kịch tính ngoài lề, nhưng hiện tại đã biến thành một bộ phim có rất nhiều điều bất ngờ nhưng vẫn chưa có hồi kết.

Anh dẫn tôi vào đại sảnh câu lạc bộ, chỉ cho tôi phòng thay đồ nữ.

Trong giới điện ảnh, những lời đồn đại về anh đều rất tốt, dứt khoát có thể so sánh với kỹ năng diễn xuất của anh. Tôi xem mỗi tin tức giải trí liên quan đến anh, hầu như không tìm được chút tin tức ác ý nào. Tất cả mọi người đều khen ngợi anh, hậu bối nói anh hướng dẫn và ủng hộ người mới, tiền bối nói anh tôn trọng người già, kính trọng người có tài, nhân viên làm việc cũng nói anh có tác phong quân tử.

Bất luận trong ngành nào đi chăng nữa, muốn có sự nghiệp, đầu tiên phải học làm người. Tôi cho rằng điều này Cố Trì Quân làm quá tốt rồi. Xem ra hiện tại, dường như là sự hiểu biết của tôi về anh có vấn đề. Suy cho cùng, một người chỉ dựa vào những lời nói xã giao, chỉ dựa vào nói những lời mỹ miều, trong giới nghệ thuật tuyệt đối sẽ không thể đạt tới thành công ngày hôm nay.

Làm sao để giao thiệp với người khác là một môn nghệ thuật sống, một cử động rất nhỏ thôi cũng có thể làm quan hệ của mọi người hài hòa, nhưng trong những động tác đó không thể thiếu sự chân thành, giống như ăn cơm mà thiếu muối vậy.

Lúc mới bắt đầu chúng là một loại kỹ thuật, có thêm sự chân thành, sau đó sẽ trở thành thói quen của chúng ta, cuối cùng, chúng sẽ chuyển biến thành một loại mị lực.

Giống như Cố Trì Quân trước mặt tôi đây.

Cố Trì Quân đánh tennis rất đẹp, trình độ cũng khá chuyên nghiệp, anh mặc đồ thể thao màu trắng đứng bên sân đối diện, tôi lén lút đánh giá anh—Vai rộng eo nhỏ, tứ chi vững chắc mà lại dài nữa, mê người muốn chết.

Người ở trong câu lạc bộ cũng không nhiều, bọn tôi chiếm một cái sân nhỏ, đánh qua đánh lại, lúc anh chạy đỡ bóng, tôi nhìn thấy áo của anh vì dùng lực quá mạnh mà bị kéo lên, lộ ra cơ bụng rắn chắc bằng phẳng. Tôi nhìn không được mà nghĩ, nếu mà anh như vậy mà tham gia thi đấu, người ta nào có tâm tư xem anh đánh? Chỉ ít tôi khẳng định mọi người đều phân tâm.

Lúc nghỉ ngơi giữa hiệp, sân bên cạnh chúng tôi bị người ta chiếm lấy, có người đi qua chào hỏi Cố Trì Quân, lại nhìn về phía tôi một cái, cười hỏi tôi là ai.

Cố Trì Quân nói đơn giản, bạn bè.

Người đó cười cười, nói “Kỹ thuật đánh bóng không tồi” sau đó mới rời đi.

Sau khi nhận mẹ, tôi đối với những ánh nhìn như vậy đã thản nhiên hơn nhiều rồi, yên lặng trầm ổn tiếp tục uống nước của tôi.

Nhưng mà trong lòng vẫn là nổi lên chút nghi hoặc, nếu như chuyện tôi và Cố Trì Quân ở cùng nhau bị phóng viên chụp ảnh được, viết thành đủ kiểu tin tức thì làm thế nào, Cố Trì Quân trong giới giải trí cũng coi như một thân trong sạch, như tôi được biết, anh từ trước đến nay đều tận lực tránh những scandal đời tư, làm việc cũng rất thận trọng. Tôi chỉ lo lắng, nhờ may phóng viên lại tiến thêm một bước điều tra ra quen hệ giữa tôi và mẹ...Tôi thì thế nào cũng xong, nhưng nếu điều tra tới bố tôi—

Tôi cân nhắc đắn đo một lúc, thăm dò hỏi anh, nếu như tôi và anh ở cùng nhau bị chụp được, sẽ như thế nào.

Cố Trì Quân nhìn tôi một cái, nói: “Không nghiêm trọng.”

“Ồ...”

Anh đã không để tâm như vậy, tôi cũng yên tâm một chút. Lại nói, tôi nhận mẹ đã mấy tháng nay, bên cạnh bà cũng có vài ngày, cũng có nghe nói, công ty điện ảnh tốc độ xử lý tin mới vô cùng nhanh chóng.

“Đưa khăn bông cho chú.”

Kỳ thực khăn bông ở trong túi xách của anh, nhưng tôi vẫn lấy khăn bông trên bàn đưa cho anh.

Cố Trì Quân uống một ngụm nước suối, lấy khăn bông từ tay tôi lau mồ hôi.

“Cháu rất không thích xuất hiện dưới ống kính?”

“Đây không phải là điều chắc chắn sao?” Tôi hỏi ngược lại, “Cháu không thích bị người khác dòm ngó.”

“Chú quen biết rất nhiều người, bọn họ tình nguyện bỏ ra tất cả để có được danh vọng, đắm chìm trong vinh quang và ánh đèn sân khấu.”

“Cũng có thể có kiểu người như vậy, nhưng cháu hoàn toàn không phải thế. Cố tiên sinh, chú thì sao?”

Anh dừng lại một chút, lại cầm vợt tennis lên, tỏ ý tôi đứng lên, tiếp tục đánh bóng.

“Đối với chú mà nói, diễn viên là một nghề rất thú vị. Cháu có thể trở thành rất nhiều người, thể nghiệm muôn vàn cuộc sống khác nhau.”

Phạm việc gì có lần đầu tiên thì cũng sẽ có lần thứ hai. Sau lần đánh tennis đầu tiên, Cố Trì Quân rất khen ngợi kỹ thuật đánh tennis của tôi, tầm vài ngày sẽ gọi tôi đi đánh bóng cùng anh. Mặc dù nói thế, trong ba sec tôi chỉ có thể thắng một, lúc phát huy tốt nhất, cũng có thể trong thời gian ngắn chiến đấu tương đối với anh.

Cố Trì Quân nói: “Cháu nhìn gầy như vậy, nhưng rất có lực bạo phát ”

“Tập luyện mà có đấy ạ”

Tôi từ nhỏ theo bố bên ngoài, tổ chức cơ thể tương đối tốt. Tôi những môn tôi có thể chơi không nhiều, tennis coi như là tốt nhất. Trước đây Lâm Tân Tu thường xuyên hẹn tôi cùng anh ta đi đánh bóng, nhưng mà tôi từ trước đến nay đều viện cớ không đi—tôi chẳng muốn tiếp xúc với anh ta tý nào.

Nhưng mà, công việc thường ngày của tôi rất nhiều, Cố Trì Quân so với tôi còn bận hơn, quay phim không biết ngày đêm, chúng tôi cũng có lúc thời gian không khớp nhau.

Lại một lần nữa ăn tối với Cố Trì Quân, tôi kể với anh thời gian biểu của tôi, học hành, công việc, còn có giúp bạn phụ đạo ôn thi đại học, anh nghe xong kinh ngạc, “Cháu sao mà so với chú còn bận hơn thế. Công việc trong nhà hàng chiếm quá nhiều thời gian của cháu, nếu mà vất vả như vậy thì nghỉ việc ở bên đó đi. ”

Câu nói như vậy khiến tôi dở khóc dở cười, tôi giải thích với anh, “Điều này là không thể được. Cháu phải kiếm tiền, tuyệt sẽ không nghỉ việc đâu.”

Anh day day huyệt thái dương, “Cháu cũng không thiếu tiền như vậy. Đạo diễn Lương đối với cháu, sẽ không, cũng không thể keo kiệt với cháu đâu. ”

Nhân viên phục vụ cầm thực đơn nhẹ nhàng rời đi không có tiếng động, sau cùng mang lên hai ly hồng trà. Cổ Trì Quân rất thích hồng trà ở đây, hương thơm đó đẹp đến mức giống như đang nằm mơ vậy, trong thời khắc đẹp dễ như này, tôi nói ra lời từ tận đáy lòng, “Đã nói đến chuyện này rồi, Cổ tiên sinh, cháu có thể nhờ chú giúp một việc, uhm, trên danh nghĩa bạn bè.”

“Cháu nói đi”

Anh nghiêm túc lắng nghe, trên thực tế từ lúc quen biết anh, anh luôn luôn rất nhẫn nại nghe tôi nói.

Tôi hít vào một hơi, từ trong ví rút ra một cái thẻ, đặt trên bàn đưa về phía anh, “Lần đầu tiên cháu gặp mẹ, ở khách sạn Hải Cảnh, cháu vay tiền mẹ, chuyện này Cổ tiên sinh cũng đã biết. Chỉ là, mẹ cho cháu số tiền quá lớn, cháu bứt rứt không yên. Trong thời gian này cháu vẫn luôn tìm cơ hội trả lại bà, chỉ sợ bà không cần. Vì vậy, chú có thể giúp cháu...đưa cho bà?”

Anh liếc nhìn tấm thẻ kia, đối với những lời của tôi hiển nhiên không cho là đúng, “Chị ấy là mẹ của cháu, có nghĩa vụ chăm sóc cháu.”

“Bà sinh ra cháu, điều này không sai,” Tôi không trực tiếp phản kích, chỉ nói: “Nhưng chỗ tiền đó không thể nhận, thực sự không thể nhận”

“Tại sao?”

Tôi đắn đo tỉ mỉ, quyết định tìm một lý do anh có thể tin tưởng, “Cổ tiên sinh, chú có thể cho rằng cháu tức giận. Bất luận cháu khoan hồng đại lượng thế nào, nhưng cũng không quên được chuyện năm đó bà đã vứt bỏ bỏ con cháu. Cháu nghĩ, sự phân chia này vĩnh viễn sẽ đều tồn tại, cháu có thể đường đường chính chính vay tiền mẹ cháu, nhưng không thể lấy không số tiền lớn này được.”

“Không nhiều, cháu không cần bận lòng.”

Tôi cười khô không khốc

Đối với một người đóng một bộ phim nhận được biết bao nhiêu tiền, còn có bao nhiêu quảng cáo xa xỉ và cổ phần trong công ty điện ảnh như anh mà nói, ba mươi vạn đại khái không coi là nhiều.

Anh nghĩ ngợi, “Cháu không nghĩ tới, cháu nói như vậy, trong lòng mẹ cháu sẽ buồn sao? Từ chối sự giúp đỡ, nhiều khi là một hành vi tổn thương đến người khác ”

Cơ thể tôi hơi nghiêng về phía trước, chậm chậm cử động cánh tay, đôi tay khum lại trên cốc hồng trà tinh xảo.

“Đây chỉ là cháu giữ lại một chút tôn nghiêm ấy mà.” Tôi hạ tầm mắt suy nghĩ.

Cổ Trì Quân không nói gì, lại hỏi ngược lại tôi, “Cháu đã xem qua phim của đạo diễn Lương chưa?”

“Hai người hợp tác vài bộ phim, cháu đều xem rồi.”

“Dùng sự hiểu biết nhiều năm của chú đối với mẹ cháu, mặc dù trước nay chị không nói gì, nhưng trong mỗi bộ phim đều đủ ít đủ nhiều phản ánh tội lỗi đối với trẻ em. Chị ấy đưa tiền cho cháu, chỉ là một phương thức bồi thường mà thôi.”

Đối với điện ảnh tôi căn bản không hiểu rõ lắm, những lý luận vừa rồi khiến tôi chau mày. Nhưng mà tôi cũng hiểu được, Cổ Trì Quân đang đứng về phía lập trường của mẹ tôi mà suy nghĩ vấn đề. Tôi trước mặt Cổ Trì Quân cũng không tự cảm thấy phải hạ thấp chính mình, tìm anh giúp đỡ chuyện này cũng là hạ sách không biết phải làm sao. Anh không đồng ý thì thôi vậy.

Tôi hạ tầm mắt, “Cháu xem phim chỉ quan tâm đến tình tiết, trước nay cũng không nghĩ ngợi gì nhiều. Cổ tiên sinh, nếu chú cảm thấy không tiện, vậy thì thôi vậy. Cháu biết, bất luận ai làm việc này cũng có chút khó khăn...chú cứ coi như cháu chưa từng nói chuyện này nhé.”

Anh suy nghĩ một chút, đẩy tấm thẻ về phía tôi, “Chú có thể giúp cháu khuyên đạo diễn Lương, những tiền cháu nên tự mình đưa cho chị ấy, chú không thể giúp cháu đưa được.”

Có thể nhận được đáp án này từ anh, cũng đã hoàn toàn mãn nguyện sự kỳ vọng của tôi rồi. Tôi vui vẻ cảm ơn: “Cổ tiên sinh, như vậy đã rất tốt rồi ạ.”

14. Chương 14

Đi ra tới bên ngoài nhà hàng, tôi liền nhận được điện thoại của Thẩm Khâm Ngôn, cậu ta gặp phải vài bài tương đối khó, gọi điện thoại đến thỉnh giáo tôi. Đây là cách mà tôi và Thẩm Khâm Ngôn thường dùng, năng lực tự học của cậu ta trước mắt tương đối không tồi, bình thường đều là gặp mặt giải quyết những bài khó, thừa lại thì gọi điện thoại trả lời. Tôi vừa đi vừa trả lời mấy bài không khó nhằn lắm, đại khái nói đến nội dung đặc biệt, Cố Trì Quân quay đầu lại, nhìn tôi mấy lần.

Vì lý do tôi nghe điện thoại, đi chậm sau anh mấy bước. Thân ảnh thon dài của anh đã đi đến cửa, thuận tay đưa chìa khóa xe cho nhân viên lấy xe, lúc này một ánh sáng trắng lóe lên, một chiếc xe xé gió đi tới đỗ bên ngoài nhà hàng.

Tôi ngây ra, vội vàng thấp giọng, vội vàng vàng nói với Thẩm Khâm Ngôn, “Xin lỗi, tôi có việc gấp, lát nữa gọi lại cho cậu sau.”

Cậu ta “A” một tiếng, “Được rồi.”

Chiếc xe đó quá nổi bật, tôi nghĩ không nhận ra là không thể. Tôi vô thức tìm nơi có thể trốn được, nhanh chóng trốn vào bóng tối sau cửa lớn, giống như trộm mà kiên định trốn sau cửa không đi ra ngoài, làm cho hai nhân viên phục vụ sau quầy nhìn tôi chằm chằm, tôi gấp đến loạn chân, nhanh chóng làm động tác “Suyt” với bọn họ. Tôi nghĩ đáng về này của tôi thật có lỗi với đẳng cấp của nhà hàng này.

May mà bọn họ không có ý định gọi tôi ra, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, dựa vào khe hở của cửa nhìn ra ngoài, quả nhiên không ngoài dự liệu nhìn thấy Lâm Tấn Tu phong độ ngời ngời bước xuống xe, và một cô gái trẻ bước xuống từ bên cửa xe bên kia, tôi cũng quen, là học tỷ Tiêu Phi của tôi. Ở trong trường, trong công việc Tiêu Phi là cánh tay phải đắc lực của Lâm Tấn Tu, hai người cùng đi ăn một bữa cũng không lấy gì làm kì lạ.

Tôi hơi hơi nhú mày, nép người vào sau cửa.

Nhân viên giữ xe lái xe của Lâm Tấn Tu đi, anh ta và Tiêu Phi sánh vai trên bậc thềm, vừa may gặp Cố Trì Quân đang đợi xe ở cửa lớn. Ngay lập tức tôi kinh ngạc nhìn thấy, Cố Trì Quân và Lâm Tấn Tu không phải là lướt qua nhau mà đi, sau khi chào hỏi ngắn ngủi, hai người ngay tức khắc nói chuyện với nhau—tôi nép sau khe cửa nghĩ, bọn họ quen nhau?

Cách một khoảng nên tôi không nghe rõ nội dung bọn họ nói chuyện, chỉ nghe loáng thoáng, Lâm Tấn Tu giới thiệu Tiêu Phi với Cố Trì Quân. Trong thời gian ấy anh có quay đầu lại một lần, tôi biết anh đại khái là đang tìm tung tích của tôi, nhưng tôi tuyệt đối không muốn lúc này cùng với Lâm Tấn Tu tạo thành cái gọi là oan gia ngõ hẹp, nghiêng rặng từ chối xuất hiện.

Cuộc trò chuyện của ba người duy trì khoảng ba phút, nếu là những lời hàn huyên thì dường như có chút dài dòng. Tôi nghĩ lại, với bối cảnh gia đình của Lâm Tấn Tu, quen với vài người nổi tiếng hoàn toàn không có gì là lạ hết.

Nhìn không được mà đặc ý: may mà mình anh mình thần vũ trốn được.

Khó khăn lắm mới nhìn thấy Lâm Tấn Tu và Tiêu Phi lên lầu, sau khi thân ảnh khuất sau góc rẽ, lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm, vô cùng cẩn thận từ sau cửa ló ra ngoài, làm như không có chuyện gì mà vẫy vẫy Cố Trì Quân.

“Cháu vừa mới đi nhà vệ sinh, Cố tiên sinh, khiến chú đợi lâu rồi.”

“Không có gì” Cố Trì Quân mở cửa xe mời tôi lên xe, “Chú cũng vừa mới cùng người quen nói chuyện vài câu.”

Tôi cố tình cười nói, “Là bạn chú ạ?”

“Cũng không phải,” Anh không nói rõ, “Đi thôi, chú đưa cháu về.”

Cố Trì Quân có một căn hộ trong thành phố, mỗi lần đánh bóng và ăn cơm cùng anh xong thì đều đã quá chín thậm chí mười giờ tối—thời gian bữa tối của chúng tôi đặc biệt đặc biệt dài, một bữa ăn dường như hoàn toàn nói chuyện mà trải qua, tôi kể với anh những điều mắt thấy tai nghe khi cùng bố ở bên ngoài ngày trước, kể về bạn học, thầy cô giáo trong trường, thậm chí còn nhắc tới nội dung luận văn tôi đang tiến hành làm—vì nói chuyện tới quá muộn, từ trung tâm thành phố trở về khách sạn Hải Cảnh lại quá mất thời gian, anh liền dứt khoát ở lại trong thành phố.

Tôi kỳ thực cũng không muốn anh đưa tôi về, nhưng anh kiên quyết làm theo ý mình, tôi cũng cảm ơn anh y như trước đây.

“Cố tiên sinh, cảm ơn chú.”

Anh vốn dĩ đã muốn đi mở cửa xe, nghe thấy những lời này đột nhiên dừng lại động tác. Anh đứng dưới cây mộc đồng trong đình viện, Cố Trì Quân ban đầu không nói chuyện, dùng đôi mắt phượng đẹp đẽ nhất trên thế giới nhìn tôi, gọi cả tên lẫn họ của tôi. Tôi nhìn thấy sao hỏa của dải thiên hà rơi trong mắt anh, có chút bình tĩnh.

“Hứa Chân,” Giọng nói của anh ôn nhuận như vậy, “Chú luôn cảm thấy cháu quá xa cách, sau này gọi tên chú là được rồi.”

“A?”

“Tên hoặc là họ, tùy cháu gọi.”

Đợi đến phản ứng được anh nói cái gì, tôi cười sợ hãi, nhanh chóng xua tay.

“Không, không. Cháu sao có thể gọi tên chú, cháu không thể gọi tên chú.”

“Tại sao?” Anh cười cười.

Căng thẳng có thể ép con người nghĩ ra cách ứng phó, tôi hơi thở gấp, lại nói “Chú lớn hơn cháu không ít tuổi, lại là bạn của mẹ, nói ra thì cũng coi như trưởng bối của cháu. Cháu gọi chú một tiếng chú cũng không quá đáng mà, trực tiếp gọi tên chú, cái này quá không phù hợp quy cách rồi.”

Mặc dù chúng tôi bây giờ rất thân thiết, nhưng nói những lời này vẫn không quá thỏa đáng. Quả nhiên, tôi nhìn thấy ý cười trong mắt Cố Trì Quân trong nháy mắt bị thay thế, cảm xúc đó tuyệt đối không phải vui vẻ gì.

“Hứa Chân, cháu đang nhắc nhở vấn đề tuổi tác của chú thực sự không chút khách khí,” Khóe miệng anh nhếch lên, tựa tiểu phi tiểu, mang theo cảm xúc không thể suy xét, “Chú quả thực đã là một ông chú già rồi.”

Nửa năm trước anh mới qua sinh nhật ba mươi một tuổi, độ tuổi sung mãn nhất của người đàn ông. Tuy khí chất của và phong độ của anh, một chàng thanh niên hơn hai mươi tuổi tuyệt đối khó có thể có đầy đủ được, nhưng bề ngoài của anh vẫn trẻ trung, đầu mày cuối mắt dường như không có nếp nhăn, tùy tiện cười một cái có thể mê hoặc chết một con phố toàn là các cô gái và đại bộ phận đàn ông. Tôi đề cao bối phận của anh, hình dung giống như một ông già, anh nhất định sẽ không vui vẻ gì.

“...Ấy, Cố tiên sinh, cháu không phải là ý đó...”

Ánh mắt của anh giống như đại dương, nhìn không ra cảm xúc gì, những cũng không cường cầu nữa.

“Đương nhiên, chú thì không cần gọi nữa. Những cái khác, tùy em.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm

Rất cuộc là anh vô cùng độ lượng, bị tôi hình dung như vậy, vẫn không mất đi sự ung dung.

Trên đường về chúng tôi nói chuyện không nhiều, chuyện lái xe đối với anh mà nói vẫn không thành thực lên chút nào, xe đi chậm chạp như rùa bò. Trong đầu tôi cũng không ngừng nhắc đi nhắc lại “Lần đầu tiên tôi lái xe năm mười ba tuổi, tốc độ còn nhanh hơn cả anh” “Không biết là so với xe đạp thì ai thắng ai thua nữa” “Có thể lái chiếc xe có vận tốc cao nhất là 300 km/h đi bằng tốc độ 30 km/h cũng là một tài năng

hiếm thấy á ”, những lời phá đám tương tự như vậy, đợi đến khi những lời này sắp bị nhiệt độ cơ thể tôi nấu chín, nhảy ra khỏi miệng tôi, tôi cuối cùng cũng nhìn thấy cổng trường ở đằng xa.

Ngay tức khắc thật sự là thở phào nhẹ nhõm.

Tôi túm lấy túi xách, cười nói cảm ơn với anh rồi mới xuống xe.

Cổ Trì Quân gật đầu ra hiệu với tôi, nói “Đi từ từ” như những lần trước.

Trong trường học người đến người đi, đây mới là thế giới quen thuộc của tôi. Tôi hít sâu một hơi, đứng trong cổng trường quay đầu lại, xe của Cổ Trì Quân lại một lần nữa tiến vào trong dòng xe cộ như nước.

Tôi rảo bước tiến về kí túc xá, nói không chừng, trong khoảng thời gian này, tôi tiếp xúc với Cổ Trì Quân quá nhiều, quan hệ quá thân mật, thân mật đến có chút khoảng cách mơ hồ mất rồi.

Về đến kí túc xá, tôi gọi điện thoại cho Thẩm Khâm Ngôn, muốn tiếp tục giải thích cho cậu ta chủ đề trước khi cúp điện thoại.

Nhưng rất lâu không có người nhắc máy, tôi cũng không gọi tiếp nữa. Tôi cùng cậu ta chỉ ít một tuần có bốn ngày có thể gặp nhau, không cần vội. Ngày hôm sau lúc đến Menlo, mới từ chỗ Thư Bằng biết được cậu ta bị cúm, sốt và ho, xin nghỉ ở nhà. Không giống với những ngành nghề khác, làm ở nhà hàng nhất định không thể mang bệnh mà làm việc được.

Lúc gọi điện thoại cho cậu ta, phát hiện bệnh của cậu ta dường như không nhẹ, lúc nói chuyện giọng nói còn mang giọng mũi rất nặng, trong một hai phút nói chuyện với tôi cậu ta ho ít nhất năm lần, còn bị biến giọng nữa. Hồi đến cậu ta đã uống thuốc chưa, cậu ta cũng chỉ trả lời ba phải “Uống một chút rồi.”

“Đưa địa chỉ nhà cậu cho tôi, mai đến lượt tôi nghỉ, tan học thì đến thăm cậu.”

Cậu ta nhanh chóng nói: “Không cần đâu, cảm nhẹ ấy mà, một hai ngày sẽ khỏi thôi mà.”

Con trai hai mươi tuổi trẻ tuổi khỏe mạnh, cực thích tỏ rõ sức mạnh, có thể nhắc được hai trăm cân thì nói thành năm mươi cân, chỉ có thể ăn hai bát lại nói thành bốn bát, bị ốm cũng giả vờ không sao, cậu ta chắc cũng không ngoại lệ. Tôi không tranh luận với cậu ta, trực tiếp lờ ra đòn sát thủ: “Nếu mà cậu không cho tôi địa chỉ, tôi trực tiếp đi hỏi quản lý.”

“Hứa Chân, cô-” Thẩm Khâm Ngôn bị những lời này của tôi chặn cho không còn gì để nói, cuối cùng dùng giọng nói khàn khàn nói ra địa chỉ, sau đó lại thêm một câu:

“Khi nào cô đến thì gọi điện thoại cho tôi, tôi ra đón cô.”

Cả buổi sáng ngày thứ sáu đều có tiết, tôi ăn đơn giản bữa trưa, dựa vào địa chỉ, lên tàu điện ngầm đi đến khu Thẩm Khâm Ngôn ở.

Là một trong những thành phố kinh tế phát triển nhất thế giới, cả thành phố Tỉnh Hải được phủ kín bởi những toàn nhà chọc trời tua tủa như đỉnh, nhưng vẫn còn tồn tại những toàn nhà cũ đối lập, mà những tòa nhà thấp ấy, chen chúc nhau giống như bắp ngô đầy đặn, nhìn từ xa, vừa thịnh vượng vừa tươi tốt.

Tôi vào siêu thị gần đó mua một túi trái cây, rồi gọi điện thoại cho Thẩm Khâm Ngôn. Mười phút sau tôi đứng trước cửa siêu thị, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Thẩm Khâm Ngôn chạy tới.

“Không cần chạy vội thế đấy, tôi đợi một lúc cũng không sao mà.”

Cậu ta lắc đầu, “Tôi sợ cô đợi lâu”

“Dẫn đường đi.”

Tôi đi theo bước chân của cậu ta, đi vào một toàn nhà bốn tầng ở gần đó, sau đó lên tầng ba. Toàn nhà này một tầng có hai hộ gia đình, người ở cũng không nhiều, thỉnh thoảng nghe thấy có tiếng người nói to; cửa của một hộ lầu hai không đóng, tôi vô tình nhìn vào trong phòng, phát hiện phòng rộng hơn so với tôi tưởng tượng nhiều. Thu nhập của Thẩm Khâm Ngôn đại khái tôi cũng biết, tiền tips của cậu ta từ trước đến nay đều nhiều hơn người khác, nhưng một mình ở một căn hộ có hai phòng vẫn là không có khả năng.

Tôi thuận miệng hỏi: “Phòng này nhìn có vẻ rất rộng, cậu thuê cùng người khác à?”

“Cũng không gọi là thuê chung, là chủ nhà và người thuê, người khác là chủ của căn phòng,” Giọng nói của cậu ta vừa thấp vừa khàn, “Vì thế tôi không muốn cô đến.”

Tôi đứng lại, “Thế tôi sẽ thêm phiền phức cho cậu à?”

“Không đâu, tôi nói với chủ nhà rồi. Đến nơi rồi.”

Tôi mới phát hiện, cánh cửa vẫn khép hờ. Cậu ta đẩy cửa bước vào, đi kèm theo đó là giọng nói “Khâm Ngôn, về rồi à”, một cô gái trẻ tầm hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi đi từ trong bếp ra ngoài, mang theo hương thơm của đồ ăn.

Thẩm Khâm Ngôn giới thiệu chúng tôi: “Lý An Ninh, chủ nhà của tôi; Hứa Chân, bạn em.”

Chủ nhà của cậu ta lại là con gái, đây là điều nằm ngoài dự liệu của tôi. Tôi lập tức mỉm cười chào hỏi: “Lý tiểu thư, chào chị, đột nhiên đến nhà, làm phiền mọi người rồi.”

Chị ta liếc tôi một cái, quay mặt nhìn Thẩm Khâm Ngôn, “Ngồi tự nhiên đi, đã đến nơi rồi thì cô nghỉ ngơi một chút đi.”

Thẩm Khâm Ngôn gật đầu.

Lý An Ninh không cao, cực kỳ gầy, nhìn có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn; khuôn mặt chị ta bình thường, nhưng da rất trắng, là một cô gái rất dễ khiến người khác nảy sinh hảo cảm. Chỉ là, ánh mắt như kim của chị ta dừng trên người tôi, lúc nói chuyện cũng lạnh nhạt, khiến người khác không phân biệt rõ cảm xúc. Nhưng mà không có cảm xúc cũng là một loại cảm xúc, không chút nghi ngờ, chủ của căn phòng này hiển nhiên không hề hoan nghênh chuyến viếng thăm của tôi. Một khi ý thức được điểm này, sự khó xử cứ vậy mà xuất hiện.

Nhập gia tùy tục, tôi đã đứng trong căn phòng này, cũng chỉ đành giả vờ không nhận ra, đặt túi trái cây trong tay xuống, cười nói với hai người: “Hóa ra còn có chị chủ, thế thì tốt quá rồi.”

Thẩm Khâm Ngôn không biết phải làm sao nhìn túi trái cây: “Khiến cô tốn kém rồi.”

“Cậu bận tâm đến ví tiền của tôi làm gì? Chỗ tiền này tôi vẫn còn mà. Đúng rồi, hôm qua cậu nói có bài không hiểu, đưa tôi xem thế nào.”

Cậu ta đồng ý một tiếng, đang định đi vào phòng, bị Lý An Ninh gọi lại.

“Sắp ăn cơm rồi còn lấy sách làm gì thế? Em quên sao lại ốm như thế rồi à?”

“Sao thế?” Tôi không hiểu.

Lý An Ninh rõ ràng không vui: “Bình thường công việc của nó đã rất nhiều rồi, buổi tối về nhà lại còn phải đọc sách, làm bài tập cô giao cho đến tận ba giờ sáng, gần đây thời tiết thay đổi thất thường, nó làm sao mà không ốm cho được?”

Chẳng trách thái độ của chị ta với tôi không tốt, chị ta giống như chị gái thương em trai trong nhà, bảo vệ đến cực điểm.

Tôi hiểu điều kỳ lạ trong đây, gật đầu nói: “Để làm được một việc, cần phải bỏ ra một chút trả giá.”

Thần sắc của Lý An Ninh tương đối không vui, “Nó thi hay không thi đại học cũng không có gì quan trọng cả”

Tôi đang muốn phản bác, Thẩm Khâm Ngôn cắt đứt chúng tôi, “Chị An Ninh, nhà bếp.”

“Đúng rồi,” Tôi thuận theo thang đi xuống, “Em cũng quên mất, hai người ăn cơm đi.”

Lý An Ninh hạ ánh mắt, nói câu “Mười phút nữa ăn cơm” rồi đi vào trong bếp.

Chị ta vừa vào bếp tôi liền mỉm cười, thích thú nhìn Thẩm Khâm Ngôn, vẻ mặt của cậu ta cũng khó xử, hạ thấp giọng: “Chị An Ninh...đối với ý nghĩ của tôi không cho là đúng.”

“Ý kiến của người khác cũng không quan trọng, chỉ cần bản thân cậu giữ được chủ ý,” Tôi nói, “Đưa tôi đi xem phòng cậu đi.”

“Ừ”

Đúng như cậu ta nói, cũng không rộng lắm, trang trí mặc dù có vẻ cũ nhưng thấy thoải mái; Một vấn đề duy nhất đó là, căn phòng này để bốn năm cái thùng giấy, khiến căn phòng vốn dĩ không rộng lại càng hẹp đi. Tôi nhìn qua một cái, trên hộp vẫn còn nhãn mác của công ty chuyển nhà.

“Chỗ ở trước kia của tôi một tháng trước biến thành tòa nhà nguy hiểm, tôi nhất thời tìm không được chỗ ở, chị An Ninh liền nói nhà của chị ấy còn một phòng trống, chị ấy có thể để phòng trống cho tôi thuê, ” Cậu ta giải thích.

“Con người Lý tiểu thư không tồi.” Tôi nói.

Cậu ta gật gù đầu, giọng nói có chút giống than thở, “Là thế này, chỉ là—” Sau đó im lặng.

Không mở hộp, đương nhiên là chuẩn bị sẵn sàng dự định chuyển đi bất cứ lúc nào. Đây là chuyện giữa cậu ta và Lý An Ninh, tôi cũng không có lập trường có thể phát biểu ý kiến. Cười cười, chuyển dời ánh mắt, ánh mắt nhìn đến hộp đàn gỗ hình bầu dục màu đen nằm trên đỉnh thùng, bất giác ngẩn người:

“Đây là...”

“Ghi-ta điện.”

“Của cậu?”

“...ừ.”

Tôi vui vẻ: “Cậu biết chơi ghi-ta à?”

Thẩm Khâm Ngôn cắn cắn môi, “Biết một chút.”

Cậu ta ít lời, nhưng tính cách trầm ổn, lại khiêm tốn, nói biết một chút không chừng trình độ cũng không tồi, tôi lập tức cảm khái: “Ừ, lúc nào có thể nghe thử thì tốt quá. ”

Thẩm Khâm Ngôn nghiêng đầu nhìn tôi, giọng nói thấp một chút, “Chơi không hay, nhưng nếu cô thực sự muốn nghe, đừng cười chê đấy.”

Tôi khí phách hào hùng giơ tay vỗ vai cậu ta, “Đương nhiên sẽ không cười đâu, nhưng mà tôi nhớ rồi đấy nhá”

Phòng khách và phòng ăn liền một chỗ, tôi ngồi trong phòng khách, nhìn Lý An Ninh mang ra hai món ăn một món canh, khả năng nấu nướng của chị ta tương đối không tồi, thực sự là đầy đủ cả sắc lẫn hương. Thẩm Khâm Ngôn muốn giúp bày bát đĩa, bị chị ra đuổi ra, “Bình thường cũng không cần cậu giúp, bây giờ mới giúp cái gì, cậu cũng bệnh rồi, ngồi xuống đi.”

Nhìn vào thực sự giống chị gái dạy bảo em trai, tôi nghiêng đầu cười trộm.

Thẩm Khâm Ngôn hơi có chút khó xử, nghĩ một lát rồi mới hỏi tôi: “Cô đã ăn chưa? Cùng ăn với chúng tôi đi.”

“Ăn rồi” Tôi nói dối mặt không biến sắc tim không đập.

“Thật à?” Cậu ta nhìn tôi.

“Là hai người ăn muộn quá mà.”

“Chị An Ninh tan làm buổi trưa về nhà nấu cơm, vì thế thời gian tương đối muộn.”

Tôi không ngạc nhiên mà gật đầu. Áo khoác và túi của chị ta vứt tùy ý trên sofa, mang theo dấu hiệu vội vàng.

“Thế thì thật vất vả,” Tôi cảm khái nhìn Lý An Ninh, “Có chủ nhà tốt như vậy, thật có phúc.”

Lý An Ninh bày biện bát đĩa, “Con trai trẻ tuổi đều tùy tiện, chẳng để ý cái gì, cũng không biết chăm sóc bản thân, tôi không chăm sóc thì làm sao được. ”

Người khác có lẽ không biết chăm sóc bản thân, nhưng Thẩm Khâm Ngôn tuyệt đối không thuộc loại đó. Trên thế giới này quan hệ giữa chủ nhà và người thuê nhà không chừng có trăm nghìn loại, nhưng không

thể tránh được hai chữ lợi ích; Nhưng hai người trước mặt tôi đây, quan hệ thực sự khó nói, đặc biệt Thẩm Khâm Ngôn lại là một chàng trai trẻ vô cùng đẹp trai.

Người ta sắp sửa chuẩn bị ăn cơm, tôi bên cạnh nhìn mà không ăn, cục diện này có chút hoang đường, tôi dứt khoát ra về, không cần thiết khiến bản thân phải đi vào cục diện khó xử.

Thẩm Khâm Ngôn có chút ngạc nhiên, “Cô vừa đến sao đã lại đi rồi?”

“Tôi chỉ là đến thăm cậu, mà cậu lại không sao là được rồi.”

Cậu ta còn muốn đứng dậy tiễn tôi, tôi lắc lắc đầu, ấn cậu ta xuống ghế, gật đầu với Lý An Ninh, nói mấy câu tạm biệt rồi rời đi. Về mặt của chị ta lạnh nhạt, hoàn toàn không có ý giữ lại.

15. Chương 15

Tôi nghĩ đại khái Thẩm Khâm Ngôn còn khó xử hơn tôi, bởi vì nửa tiếng sau tôi đang trên tàu điện ngầm thì nhận được cuộc điện thoại vội vàng của cậu ta. Vừa bắt đầu cậu ta đã trực tiếp hỏi tôi: “Chị căn bản vẫn chưa ăn trưa đúng không?”

“Sao thế?” Trong lòng tôi thầm nói, nhìn tôi có vẻ đói thế sao?

Cậu ta nói: “Tôi sẽ chuyển đi.”

Loại câu nói dứt khoát như này, thực khiến tôi có chút không biết ủng hộ thể nào, chỉ đành nói: “Tìm phòng là chuyện lớn, cậu suy nghĩ kĩ đi rồi hãy nói.”

“Giữa chúng tôi cái gì cũng không có, ở nhờ khiến tôi rất khó xử,” Cậu ta dừng một lát, nói: “Tôi với chị An Ninh quen nhau trong đoàn kịch những người có chung sở thích. Lúc đó tôi không biết...”

Giọng nói của cậu ta bỗng nhiên chấm dứt, tôi không truy hỏi, hứng thú quan tâm đến chủ đề khác, “Đoàn kịch? Đoàn kịch gì?”

Cậu ta dường như không nói lên lời, ngữ khí hơi dừng một chút, sau cùng nói: “Tôi với mấy người bạn tổ chức một đoàn kịch nhỏ.”

“Hay thế,” Tôi cười, “Bọn cậu đã diễn những vở kịch gì rồi?”

“Trước mắt, chỉ có hai vở kịch tự viết kịch bản thôi.”

Tôi bất giác có cảm giác kính phục, “Không tồi không tồi.”

“Cũng tạm được.” Cậu ta lại không hưng phấn như tôi, giọng nói còn mang chút cay đắng, “Còn có rất nhiều vấn đề.”

“Vạn sự khởi đầu nan mà, từ từ sẽ tốt thôi, cậu thực sự quá đỉnh rồi ấy!”

Giọng nói của Thẩm Khâm Ngôn hơi cao lên một chút, “Không phải là chuyện đáng nể gì cả. Hơn nữa, cũng không phải là công lao của một mình tôi, cả đoàn hợp tác cùng nhau mà.”

“Ai nói thế! Cực kỳ đỉnh,” Tôi cực kỳ hưng phấn mà khen ngợi cậu ta, “Tôi trước đây cứ tưởng rằng cậu chỉ là yêu thích biểu diễn, không ngờ cậu vì yêu thích biểu diễn mà lại có thể tổ chức một đoàn kịch nhỏ! Lúc xin vào đại học có thể viết cái này vào!”

“Ừ—”

“Bọn cậu bây giờ có kế hoạch quay phim gì không?”

“Bọn tôi đang luyện tập một bộ kịch ngắn.”

“À, tôi có thể đi xem kịch của bọn cậu không?”

“Đương nhiên có thể.” Giọng nói của cậu ta nhanh lên không ít, “Chị không ghét bỏ là được rồi. ”

Tôi hưng phấn cúp điện thoại. Đối với điện ảnh, kịch nói tôi căn bản không hiểu gì hết, nhưng hai năm trước cũng hiểu biết một chút, tổ chức một đoàn kịch tương đối không dễ dàng, không thể thiếu được đạo diễn, biên kịch, diễn viên, phục trang, ánh sáng, đạo cụ ; Bất luận là kịch ngắn, hay là kịch câm, đều là một hệ thống công trình phức tạp.

Thẩm Khâm Ngôn lại có thể dùng cách im lặng này để thực hiện ước mơ của mình, tôi hoàn toàn khâm phục.

Tôi trở về trường, tới nhà ăn ăn cơm, lại tiện tay lấy một tờ báo trên đường, dưới ánh nắng buổi chiều vừa ăn vừa đọc. Lướt qua từng mẩu từng mẩu tin mới, tin tức quốc tế, quốc gia đại sự tận lực thu vào tầm mắt; Sau cùng lật đến phần tin tức giải trí, tin tức chính liên có liên quan đến “Ba chương cam kết”, được phóng viên viết rêu rao: Tối hôm qua anh ta lén lút đột nhập phim trường, nhìn thấy mẹ tôi và Cố Trì Quân cãi nhau cực kì nghiêm trọng. Nội dung tranh chấp không viết rõ, nhưng nhắc đến tin tức mẹ tôi không muốn hợp tác với Cố Trì Quân nữa.

Tôi kinh ngạc.

Tiếp xúc với mẹ tôi cũng mấy tháng rồi, tôi biết bà là một người vô cùng hà khắc, lúc quay phim sẽ ký hợp đồng bảo mật với nhân viên, phóng viên do thám, viết một số tin tức linh tinh là không thể, nhưng cần phải dựa theo sự an bài nghiêm mật của công ty; Những lúc khác, phim trường của bà đến một con muỗi cũng không bay vào được. Mỗi lần tôi đến phim trường, đều là trợ lý Kỷ Tiểu Nhụy bên cạnh bà đích thân đón tôi, mới có thể tiến vào.

Mà bà với Cố Trì Quân, là tổ hợp đạo diễn và diễn viên tuyệt vời. Hợp tác hơn mười năm đều tương đối hài hòa, không có khả năng xuất hiện lời đồn “Không hợp” được.

Chẳng trách lần mâu thuẫn này trở thành tin hot.

Tôi nghĩ một lát, gọi điện thoại cho Kỷ Tiểu Nhụy, đầu tiên nói với chị tuần này không hẹn gặp mẹ, lại thuận miệng miệng hỏi đến tin tức đọc được trên báo, Kỷ Tiểu Nhụy “Ồ” một tiếng, “Công ty đã giải quyết tin tức này rồi, là một phóng viên mới vào nghề viết, không hiểu quy tắc. Nói gió thì là mưa, nói quá lên cũng không lạ”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, “Thế thì tốt.”

“Hứa Chân, đợi một chút,” Đầu bên kia điện thoại yên tĩnh, chị che ống nghe, hơi thấp giọng, “Chị ra bên ngoài nghe điện thoại rồi. Vừa rồi đạo diễn Lương và Cố tiên sinh đều có mặt, chị không dám kể chi tiết cho em. Tóm lại, bọn họ tranh chấp mấy câu.”

“Vấn thật là cãi nhau mà!” Tôi rất ngạc nhiên, “Em thấy bọn họ từ trước đến nay quan hệ rất tốt, à, không phải, lúc thảo luận phim cũng đã có tranh chấp.”

Kỷ Tiểu Nhụy im lặng một lúc, “Trong khoảng thời gian này, em liên tục hẹn hò với Cố Tiên Sinh.”

“Hẹn hò?”

“Bọn em ra ngoài cùng nhau mấy lần mà.”

Tôi hoàn toàn không thể giải thích một chuyện tốt lại bị nói đến mờ ám như vậy, lập tức làm rõ, “Sự thật là, bọn em ra ngoài đánh bóng ăn cơm mà thôi, hoàn toàn không phải hẹn hò. Lẽ nào, mẹ em tức giận là vì chuyện này?”

Kỷ Tiểu Nhụy hiển nhiên khó mà mở lời, nói quanh co vài câu xong mới nói: “Mấy ngày bọn em đi chơi đây , Cố tiên sinh đều xin nghỉ với đạo diễn Lương, nói việc của bản thân, nhưng anh ấy không nói với đạo diễn Lương là đi cùng em. Hôm qua đạo diễn Lương vừa biết chuyện này, thực sự đã rất tức giận.”

Nói như thế, tay phóng viên kia viết trong bài tin tức đó, cũng không phải là nói quá gì cả. Tôi chậm rì rì nói, “Chuyện này rõ ràng có liên quan đến em, người bình thường dựa theo lẽ thường thì không tưởng tượng được đâu. ”

“Tiểu Chân,” Ngữ khí của Kỷ Tiểu Nhụy xoa dịu suy nghĩ của tôi, “Đạo diễn Lương có suy nghĩ riêng của cô ấy.”

Lời này nói đến sâu sâu nông nông, tôi không lên tiếng.

“À, đạo diễn Lương muốn nói chuyện cùng em.”

Một giây sau giọng của mẹ vang lên từ đầu điện thoại bên kia.

“Hứa Chân.” Giọng nói vẫn dứt khoát lưu loát như trước.

“Mẹ.”

Bà muốn tôi đến gặp bà, tôi nhanh chóng giải thích tôi còn phải đi gặp giáo sư, một tuần trước đã hẹn sẵn rồi, thực sự không thể hủy được, bà không cưỡng cầu nữa.

“Con là người lớn rồi, yêu ai mẹ không quản,” Bà nói, “Nhưng chỉ cần là người trong giới điện ảnh, mẹ không tán thành.”

Tôi nghĩ, là một mệnh đề với một mệnh đề phủ định khác cùng hỗ trợ tương đương, về logic có thể làm luận cứ như nhau, không có cách nào chỉ ra rõ ràng trong luận cứ thành lập hai mệnh đề này có điều sai sót, lúc này hai mệnh đề trở thành nghịch lý—hiển nhiên, câu nói này của mẹ tôi là nghịch lý.

Nhưng mà, cùng bà thảo luận về vấn đề logic học, dường như không thỏa đáng, tôi nghĩ nghĩ một lát mới mở miệng.

“Con người Cổ tiên sinh vô cùng tốt, bọn con vãn vẹn đi cùng nhau mấy lần.”

“Mẹ không nói con người Cổ Trì Quân không tốt.”

Cũng đúng, nếu mà không tốt hai người họ cũng đã không hợp tác nhiều năm như thế. Sau mười năm hợp tác, cũng coi như hiểu nhau.

Tôi nói: “Mẹ tin con đi, con có chừng mực mà.”

Giọng nói của mẹ quyết đoán, “Hai đứa không yêu nhau, thế là tốt nhất.”

Cúp điện thoại, tôi vô lực cúi đầu, để trán tì lên mặt bàn.

Mẹ tôi đánh giá tôi quá cao rồi, tôi nào dám yêu đương với Cổ Trì Quân. Trước cuộc điện thoại ngày hôm nay, có nghĩ tôi cũng không dám nghĩ. Lúc ở cùng Cổ Trì Quân, mơ tưởng lớn nhất của tôi chẳng qua chính là, bao nhiêu năm sau, tôi già rồi, ngồi trên ghế bập bênh xem những bộ phim cũ, chỉ diễn viên trong phim cùng với cháu chắt nhớ lại chuyện cũ, cảm khái nói, bà năm đó cũng đã từng có thanh xuân nha, cũng đã từng làm bạn với thần tượng đấy.

Chỉ là ý tưởng thuần khiết như vậy.

Bây giờ xem ra, không chừng cái ý tưởng đẹp đẽ cũng khiến người ta tiếc nuối rồi.

Buổi tối hôm đó, Cổ Trì Quân gọi cho tôi hai cuộc điện thoại.

Chữ “Cố” trên màn hình nhấp nháy, tôi không nhắc máy, cúp luôn. Tôi không muốn anh và mẹ tôi lại xung đột. Quan hệ giữa đạo diễn và diễn viên giống như quan hệ giữa cây leo và cây vây. Tuy Cổ Trì Quân đã là một đại minh tinh, liên quan đến mẹ tôi thực sự quá nhiều. Bọn họ có xung đột, với ai cũng không phải chuyện tốt.

Hiện tại vì tôi mà xung đột, tôi thực sự quá có mị lực quá có mặt mũi rồi.

Lại một lần nữa gặp Thẩm Khâm Ngôn, thời gian đã tới tuần sau. Bệnh của cậu ta đã hồi phục, nghĩ đến cũng đúng, suy cho cùng có sự chăm sóc tận tình của Lý An Ninh, không nhanh khỏi ốm cũng không được ấy. Chúng tôi ngồi ở chỗ cũ trong công viên, thời gian đã đến cuối năm, thời tiết cũng càng ngày càng lạnh, đặc biệt là bên ngoài phòng. Tôi hà hơi vào bàn tay, chăm chú xem bài thi của Thẩm Khâm Ngôn.

Tôi rất hài lòng gật đầu: “Hai người ôn tập hiệu quả rất tốt, nhưng hiệu quả của một người cũng không tồi. Cậu mặc dù bị bệnh, nhưng hiệu quả ôn tập khiến người khác rất kinh ngạc.”

Mắt Thẩm Khâm Ngôn phát sáng, sáng lấp lánh nhìn tôi: “Còn có cái khác.”

“Là gì thế?”

Cậu ta nhè nhẹ thở ra một hơi: “Kịch nói của bọn tôi, chiều thứ sáu tuần sau có một buổi diễn tập tương đối chính thức, chị muốn đi xem không?”

“Đương nhiên!”

Thời gian ấy cũng vừa hay hai chúng tôi đều không có ca làm; Tôi vốn dĩ muốn đến chỗ mẹ, xem ra có thể hủy bỏ rồi.

“Thành viên trong đoàn kịch bọn tôi bình thường đều có các công việc của bản thân, chỉ có cuối tuần sắp xếp thời gian luyện tập.”

Tôi gật đầu cảm khái, “Thực sự không dễ dàng gì.”

Chúng tôi tới cửa hàng ăn nhanh ăn bữa trưa, rồi cùng nhau đến Menlo. Buổi chiều hai chúng tôi đều phải làm việc, đi thay quần áo, trang điểm, sau đó trưng ra bộ mặt tươi cười, bắt đầu làm việc.

Thời gian buổi chiều ở Menlo tương đối nhàn, khách hàng đa số là những người tài giỏi ở các tòa nhà chứng khoán gần đấy đến bàn công việc; Vừa qua năm giờ, liền bận muốn chết. Khách hàng không nhiều như nước, nhưng trước chín giờ thường thường sẽ không có quá nhiều chỗ trống, nếu là chỗ tốt, thường thường đều phải đặt trước. Làm trong ngành phục vụ cũng mấy tháng rồi, tôi đối với những người lắm tiền nhiều của bỏ ra một đồng tiền để đến ăn bữa ăn hào hoa mà không thực tế này cũng có chút quen biết.

Hôm nay tôi và Thẩm Khâm Ngôn phụ trách một bàn toàn sinh viên đại học, nghe bọn họ nói chuyện mới biết là đàn em của tôi. Đám sinh viên này cũng giống như đám bạn của Lâm Tấn Tu năm đó, đến rất sớm, rất ồn ào náo nhiệt, cũng không cần bọn tôi phí tâm phí sức gì.

Chỉ là thời gian đợi thực sự quá lâu, vô vị đứng bên cạnh đợi bọn họ ăn xong, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy người quen.

Không, không phải người quen, dứt khoát là ngôi sao sáng lấp lánh.

Cố Trì Quân mặc áo gió màu cà phê, đeo cặp kính gọng đen dày như đít chai; Chương Thời Ninh và Kỷ Tiểu Nhụy người trước người sau. Ba người này lại có thể đi cùng nhau, thật là một tổ hợp thú vị.

Cố Trì Quân ngẩng đầu nhìn bốn phía, dường như đang đánh giá nhà hàng, tôi lùi về phía sau một bước, cúi đầu giả vờ không quen biết. Nhà hàng quy định nghiêm ngặt, tôi vẫn đang trong giờ làm việc, lúc này mà chào hỏi với bọn họ thực sự không phải sự lựa chọn thông minh. Sự hóa trang xuất sắc của Cố Trì Quân tôi đã từng thấy qua, rất có tính ngụy trang, trong nhà hàng cũng không có người nhận ra anh.

Vì thế tôi căn bản không ngờ tới Thẩm Khâm Ngôn phản ứng nhanh đến như vậy, ánh mắt cậu ta vừa quét qua cửa, lập tức hít vào một hơi khí lạnh, thấp giọng kêu lên, “Á, Cố Trì Quân!”

Thẩm Khâm Ngôn thực sự kích động, cậu ta dường như nhìn Cố Trì Quân không chớp mắt, sự hưng phấn thể hiện qua lời nói. Tôi cúi thấp đầu, nghĩ lại tôi nhìn thấy Cố Trì Quân, không chừng cũng là cái biểu tình đói khát như thế này.

Ba người thấp giọng nói chuyện mấy câu, dưới sự dẫn đường của người phục vụ đi về khu phòng đông, đó chính là phòng riêng.

Đợi đến khi bọn họ biến mất sau góc rẽ, Thẩm Khâm Ngôn mới hiểu ra giống như vừa tỉnh mộng, quay ngoắt đầu lại, “Hứa Chân, chị nhìn thấy chưa?”

Tôi gật đầu.

“A, tôi là lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy ngoài đời.”

“Anh ấy hóa trang thành như vậy, cậu vẫn còn nhận ra được?”

Trong tình huống bình thường chúng tôi không được phép nói chuyện, vì vậy giọng nói rất nhỏ.

“Tại sao lại không nhận ra—”

Giọng nói đột dừng lại. Quay đầu lại nhìn, trong bàn của đám sinh viên ấy có một cô nữ sinh bị ngã, đầu cô bé chôn vùi dưới chân, nắm chân bàn như muốn nôn ra.

Cậu nam sinh nói: “Á, uống say rồi uống say rồi, phục vụ!”

Tôi giật mình, nhanh chóng dìu cô bé lên. Uống rượu vang mà cũng say được, tửu lượng của cô này so với đậu Hà Lan còn nhỏ hơn. Người uống say cơ thể nặng muốn chết, hơn nữa cô này còn hơi béo, tôi với bạn của cô bé, một cô gái khác dùng hết sức lực dìu cô bé vào nhà vệ sinh, cô gái vịn bồn rửa tay nôn ọe một cách nhếch nhác.

Việc mà chúng tôi có thể làm không nhiều, chỉ đành nhè nhẹ vỗ lưng cô bé; Đợi cô nôn cũng kha khá rồi thì dìu về phòng ăn, lại đi lấy thuốc tỉnh rượu và nước lọc mang đến, giúp cô bé lau sạch quần áo, rồi tính tiền, tiễn bàn khách ra về.

Khó khăn lắm mới bận xong, vừa quay người ở trước quầy hoàn thành công việc, quản lý đầu cũng không ngẩng lên nói, “Mang trứng cá muối vào phòng riêng số ba.”

Tôi bưng trứng cá muối gõ gõ cửa, nhìn thấy một phòng ba người cùng quay lại nhìn tôi. Bọn họ để người khác đi hết, trong phòng chỉ còn lại ba người.

Kỷ Tiểu Nhụy đánh giá tôi từ trên xuống dưới, phì một tiếng cười ồm ồm, vai rung rung phát run, “Tiểu Chân, đồng phục của em...” đại khái là cười ác quá, bị sắc nước vừa mới uống, che miệng liên tục ho, mặt vùi trong cánh tay của Chương Thời Ninh. Chương Thời Ninh không nói nhiều, vỗ nhè nhẹ lưng của chị ấy.

Tư thế ấy thực sự quá thành thạo, hiển nhiên là động tác đã làm quen rồi. Trong lòng tôi râm ran hai tiếng, đặt trứng cá muối xuống.

“Chị Tiểu Nhụy, em biết quần áo hầu gái rất buồn cười, nhưng chị cũng không phải là người đầu tiên cười em đâu.”

“Không không, chị không thấy buồn cười,” Kỷ Tiểu Nhụy chậm lại, “Chỉ là mặc bộ quần áo này lên, như là biến thành một người khác. Nói thể nào nhỉ, rất hợp với em ấy. Nhìn cực giống Audrey Hepburn trong phim “Sabrina” ý.

Câu này, đại khái là khen tôi hả?

Tôi không nói gì, Cố Trì Quân đã gỡ kính xuống, lộ ra một chút ý cười, “Ngồi đi.”

Căn phòng này không lớn, chỉ có một đôi ghế sofa, một bên có thể ngồi hai người, tôi bình tĩnh chỉ chỉ quần áo của tôi, “Em hiện nay là nhân viên phục vụ, không thể ngồi cùng với khách.”

“Thế thì không ngồi.”

“Cố tiên sinh,” Tôi nói, “Lần đầu tiên thấy anh đến Menlo.”

“Tôi đến gặp em.”

Tôi hoàn toàn không ngờ tới anh nói thẳng như vậy, nhất thời không phản ứng lại.

“Chuyện hôm thứ năm tuần trước, tôi cảm thấy cần phải nói chuyện với em,” Anh giải thích như vậy, “Tôi vốn dĩ muốn gọi điện thoại cho em, nhưng suy cho cùng dựa vào điện thoại thì cũng không nói rõ ràng được, cũng tỏ ra không đủ chân thành. Em nói mỗi tuần bốn ngày làm việc ở Menlo, tôi liền muốn đến tìm em.”

Tôi cắn cắn môi, có chút hoài nghi. Mẹ tôi chắc chắn không hy vọng tôi tiếp xúc với anh quá nhiều, anh lại không sợ chết chạy đến tìm tôi, chuyện này tỏ ra rất có hứng thú.

Chương Thời Ninh trầm mặc, kéo Kỷ Tiểu Nhụy đứng lên, “Bọn tôi ra ngoài một chuyến, hai người từ từ nói chuyện”

Tôi mở to mắt nhìn vị quản lý nổi tiếng này.

Gì gì?

Tôi đọc thấy trong các tin tức giải trí, không phải nói là người quản lý đối với đời tư của ngôi sao hạn chế rất chặt chẽ sao? Ngôi sao muốn ngủ cùng ai không chừng sẽ không quản, nhưng nếu mà thân mật với người

khác, người quản lý sẽ can thiệp vào mà, công ty điện ảnh cũng sẽ không khoan tay đứng nhìn. Đặc biệt là người nổi tiếng như Cố Trì Quân đây, anh muốn cùng ai có tin đồn, sự tức giận của các fan hâm mộ có thể che trời lấp đất, trái tim tan vỡ có thể nhấn chìm vịnh Bạch Sa ấy.

Sao Chương Thời Ninh hoàn toàn không can thiệp Cố Trì Quân? Còn có Kỷ Tiểu Nhụy, thân là trợ lý của mẹ tôi, nên nghe lời bà mới đúng chứ, sao lại giống như bị Cố Trì Quân mua chuộc thế kia.

Tôi cúi mặt, những ý tưởng kì dị tràn ngập trong đầu. Rốt cuộc đây là cái chuyện gì?

16. Chương 16

Hai người bọn họ đóng cửa ra ngoài, Cố Trì Quân mới chậm chạp mở lời, “Bọn họ là một đôi, yêu nhau cũng hơn nửa năm rồi.”

“Ồ, em cũng nghĩ như thế,” Tôi thuận theo lời của anh nói tiếp, “Cũng được mà.”

“Em cũng nghĩ thế ư?” Cố Trì Quân nói, “Lẽ nào rất rõ ràng sao?”

“Không phải bày rõ ra rồi sao,” Tôi nói, “Chương tiên sinh là kiểu vừa nhìn liền thấy là người ăn nói hay làm việc đều theo quy cách, rất có năng lực, đối xử với chị Tiểu Nhụy lại cực kỳ dịu dàng.”

“Quan sát rất tốt.” Cố Trì Quân trên mặt mang theo nét cười, như vậy đánh giá tôi. Phòng riêng của Menlo thường thiết kế dành cho tình nhân, ánh sáng ấm áp, ngũ quan của Cố Trì Quân dưới ánh đèn giống như điêu khắc ra vậy, nụ cười khó mà hiểu được kia, khiến nửa thân người tôi tê rần.

“Mẹ em yêu cầu em đừng tiếp xúc với tôi, đúng không?”

Tôi gật đầu. Anh cũng biết rồi còn hỏi gì nữa.

“Em nghĩ như thế? Chuẩn bị làm theo ý mẹ sao?”

Tôi cảm thấy, so với những lời yêu cầu hay mệnh lệnh của mẹ tôi, lời của Cố Trì Quân càng phức tạp càng khó hiểu hơn. Anh bình thường đều không nói chuyện với tôi như vậy, nghe thì dịu dàng, nhưng ngữ điệu lại rất cứng rắn.

Ngữ khí và ý tứ của anh lại cao thêm một tầng, “Tiểu Chân, tôi rất thích ở cùng một chỗ với em, bất luận là xem triển lãm hay là đánh bóng, hay là cùng nhau ăn cơm. Tôi không hy vọng em vì nguyên nhân đạo diễn Lương mà xa cách tôi. Nhưng tôi không biết, cảm giác của em đối với tôi như thế nào.”

Lần này thì tôi nghe hiểu rồi, mặt nóng bừng, tự cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Chúng tôi quen nhau lâu như vậy rồi, tôi đã biết anh nói chuyện không hề nói dối, chỉ ít trước mặt tôi không có tính cách nói dối.

Tôi lắc đầu, “Cố tiên sinh, anh rất tốt. Em không để ý mẹ nghĩ như thế nào, em chỉ sợ anh lại xung đột với mẹ em, điều này với ai cũng không tốt.”

“Lời thật lòng?”

“Đương nhiên,” Tôi nhìn thẳng vào mắt anh, “Cố tiên sinh, anh tưởng rằng em thực sự để ý một câu nói của người mẹ từ trước đến nay chưa từng ôm em, chưa nuôi em, biến mất hơn hai mươi năm bỗng nhiên xuất hiện liền muốn can thiệp vào đời tư của em sao?”

Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn không để ý. Ví dụ cầm tiền của mẹ, cầm tiền của người khác tay tự nhiên sẽ ngần. Tôi càng lo lắng một chuyện khác—chuyện này giải quyết không tốt, tôi lập tức trở thành bia đỡ đạn cho cuộc chiến giữa mẹ tôi và Cố Trì Quân.

“Thế thì được rồi. Tôi nghĩ em cũng không phải cô gái hoàn toàn nghe theo sự sắp xếp của mẹ,” Cố Trì Quân cười cực kì vui vẻ, đỡ lấy đầu, “Về phía đạo diễn Lương em không cần lo lắng, tôi sẽ xử lý tốt.”

Tôi rất muốn hỏi câu “Anh giải quyết thế nào”, cuối cùng nhịn được. Những điều không vui giữa anh và mẹ tôi, tôi mới không muốn đi làm bia đỡ đạn

Anh nhận được đáp án, không vướng mắc vấn đề này nữa, đứng dậy, kéo tay tôi đứng dưới ngọn đèn sáng nhất.

“Ai trang điểm cho em?”

Anh cúi đầu hỏi tôi, mắt sáng đến đáng sợ. Nếu mà không phải vì đối tượng anh đang nói chuyện là tôi, tôi chắc chắn cho rằng đây là quỷ dữ.

“Em tự mình trang điểm.” Tôi ngượng ngập đáp lời.

“Tôi vừa mới cảm giác nhìn em có vẻ không đúng,” Cố Trì Quân nói, “Lông mày hơi nhạt, viền mắt lại quá đậm. ”

Tôi thực sự không biết làm thế nào để trang điểm, trước khi đến Menlo làm việc, xem một quyển hướng dẫn, sau đó mơ hồ thì làm việc. Từ trước đến nay cũng không có người nói tôi trang điểm không đẹp, tôi cũng kiên trì như vậy mấy tháng rồi.

Cố Trì Quân giơ tay. Tôi nghi hoặc nhìn anh, một giây sau liền biết được đáp án. Tôi nhìn thấy ngón tay của anh lướt qua má tôi, sau cùng dường như dừng ở khóe mắt tôi. Nhiệt độ ngón tay của anh không cao, khô ráo, nhiệt độ chắc chắn không cao bằng nhiệt độ của mặt tôi, cảm giác của tôi không chuẩn lắm.

Anh che mất ánh đèn, khoảng cách gần, khuôn mặt cũng mơ hồ.

“Nhắm mắt lại.”

Tôi nhắm mắt lại. Tim đập thành thịch như trống, sắp vọt ra ngoài mắt rồi; hô hấp trở nên dồn dập, thở ra hít vào lộn xộn.

“Dừng động đây, ngẩng đầu lên một chút.”

Anh hình như lấy một tờ giấy ăn sạch trên bàn, nhẹ nhàng lau mi mắt của tôi, chậm chậm lau đi mi mắt quá đậm của tôi. Một cánh tay kia của anh cũng giơ lên, bàn tay đặt sau gáy tôi, một trước một sau cố định cổ của tôi. Sự bình tĩnh của tôi từ trước đến nay hoàn toàn biến mất, rất muốn cao ngạo lắc đầu mà nói “Em không muốn bị anh dày vò tới dày vò lui,” nhưng ngay tức khắc nghĩ đến—trời ơi, người này là Cố Trì Quân nha! Cố Trì Quân nha!

Cơ thể căn bản không nghe lời kêu gọi của tôi, ngoan ngoan không nhúc nhích, tùy ý để Cố Trì Quân chỉnh sửa trên mặt tôi. Mi mắt rất mát mẻ. Trán, cổ lại nóng bừng lên, đốt cháy hơi nóng.

Sau đó anh cuối cùng đã hài lòng rồi, ngón tay rời khỏi khóe mắt tôi, chuyển đến chỗ tóc mai.

Có thể coi là xong rồi, tôi thở phào nhẹ nhõm, còn không xong thì tim của tôi nổ tung mất. Mở mắt ra, phát hiện mặt chúng tôi cách nhau không đến một ngón tay.

Khoảng cách lông mi giao nhau, hơi thở có thể ngửi thấy.

Tay của anh đặt trên mặt tôi, mím bờ môi bạc, khóe miệng nhếch lên. Khoảng khắc đó tôi tưởng rằng môi của anh định áp vào môi tôi.

Hôn tôi? Tôi bị cái ý nghĩ đẹp đẽ này đâm cho một nhát.

Trong đầu tôi sao lại có cái ý nghĩ đáng sợ này cơ chứ! Tuyệt đối có chỗ nào đó sai rồi, thời gian không đúng, địa điểm không đúng, người cũng không đúng nốt. Nghĩ thế nào cũng không thích hợp. Cố Trì Quân đóng cảnh tình cảm quá nhiều rồi, đến mức trong cuộc sống cũng không tự giác mà diễn cảnh nam chính thâm tình lừa lấy nước mắt nước mũi của các cô gái. Anh thực sự không nên đối xử với tôi như thế, quá không có nghĩa khí bạn bè rồi, tôi nghĩ, anh biết tôi là fan của anh không thể nhẹ nhàng mê hoặc được, tôi chỉ là khách xem vô tội mà thôi.

Cố Trì Quân ngưng động nhìn tôi, vẫn không nói gì.

Đầu của tôi bị anh dùng lực không nặng không nhẹ đỡ lấy, vẫn không nhúc nhích được. Tôi muốn nói lại không có cách nào không chế giọng nói của mình phát ra tiếng, chỉ có thể nhìn vào mắt anh, giống như nam châm , căn bản không rời ra được.

Cửa bị mở ra, Kỷ Tiểu Nhụy và Chương Thời Ninh trở lại rồi.

Sắc mặt của Cố Trì Quân khó chịu, dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía cửa một cái, Kỷ Tiểu Nhụy lùi về phía sau một bước, dùng giọng điệu cười trừ nói: “...Hay là, chúng ta quay lại muộn một chút?”

Chương Thời Ninh đỡ trán, trao đổi ánh mắt với Cố Trì Quân.

Ánh mắt đó, tôi có thể hiểu, tôi chỉ là đồ vật, vô tội nhìn cái đèn đăng sau lưng Cố Trì Quân. Cái đèn đó thực sự rất sáng, sáng quá mức. Tim đập hoàn toàn không có xu hướng giảm tốc độ, bàn tay vô thức nắm chặt, toát mồ hôi, cũng không biết là nóng hay lạnh nữa.

Cánh tay kia của Cố Trì Quân đặt trên lưng tôi chậm chậm bỏ ra, gạt đầu với bọn họ.

Tôi bày ra nụ cười tiêu chuẩn của nhân viên phục vụ, “Thế, thế em ra ngoài đây, mọi người từ từ dùng bữa.”

“Đợi đã,” Cố Trì Quân cúi đầu hỏi tôi: “Cuối tuần em có rảnh không?”

“Không có,” Tôi vẫn căng thẳng, nói nhanh, “Em hẹn bạn rồi, đi xem bọn họ diễn kịch.”

Nói xong nhớ đến đây là nghề của Cố Trì Quân, anh không chừng thấy thú vị sẽ truy hỏi; Quả nhiên anh “Ừ” một tiếng, hỏi tôi.

“Kịch gì thế?”

Cố Trì Quân nhìn vào mắt tôi khiến tôi trong khoảnh khắc nghi ngờ anh muốn cùng tôi đi xem kịch, bất giác giật mình sợ hãi.

“Ày, kịch của đoàn kịch của bạn em,” Tôi nói nhanh chóng, “Em cảm thấy không có gì hay cả, thực sự không có gì hay cả ấy.”

Cố Trì Quân gạt đầu, trước khi anh nói bất cứ câu gì, tôi đi ra với tốc độ ánh sáng.

Giọng nói nhỏ từ trong phòng truyền ra.

“...Anh dọa con bé sợ rồi...”

Buổi tối sau khi xong việc, tôi và Thẩm Khâm Ngôn cùng về, nói về chuyện buổi tối, cậu ta hỏi tôi: “Chị gặp Cố Trì Quân rồi hả?”

“Gặp rồi,” Tôi nói, “Cũng khá hòa nhã dễ gần. ”

Thẩm Khâm Ngôn nhìn tôi một cái, không có trả lời.

—trên thực tế hòa nhã dễ gần đến quá đáng ấy. Anh đặc biệt đến tìm tôi, giải thích cho tôi một chuyện không quan trọng lắm. Cố Trì Quân trên thực tế là người cận kề, thái độ thân thiết, lại không làm giá. Cười lên khiến người khác như tắm gió xuân, lúc nghiêm mặt mặc dù khiến người khác cảm thấy như chiến tranh bạo phát, nhưng càng có một loại nghiêm túc nghiêm nghị.

Tôi nhớ đến lần đầu tiên đáng thương đi tìm Cố Trì Quân xin chữ kí ấy.

Lúc đó, sau khi anh cúp điện thoại, tâm tình xem ra thực sự không tốt, bước những bước dài tiến vào thang máy; Tôi rõ ràng biết, vẫn nhịn không được tiến lên phía trước mấy bước—cơ hội hiếm có mà, lần sau gặp được anh không biết là ngày tháng năm nào nữa, anh phát ngôn cho những mặt hàng đều là hàng xa xỉ, đồng hồ nổi tiếng, xe hơi nổi tiếng, quần áo, kim cương vân vân, có thể xuất hiện một lần rất không đơn giản gì.

Kết quả vẫn là đi đến trước mặt anh, liền bị trợ lý và vệ sĩ ngăn lại. Tôi nhớ lúc đó quản lý cũng là Chương Thời Ninh, anh ta cau mày hỏi tôi sao lại biết con đường bí mật ở cửa sau; Tôi lúc đó quá căng thẳng, chuẩn bị mấy câu một từ cũng không dùng đến, vòng vo đáp lại một câu: tự mình biết được, điều tra cái này cũng không khó.

Cố Trì Quân đi đầu tiên, bị trận xao động này làm giật mình, dừng lại bước chân, quay đầu lại nhìn tôi một cái, lại đi quay lại, dùng giọng nam trung thấp giọng hỏi người bên cạnh, chuyện gì thế?

Anh thần sắc nghiêm nghị, sắc mặt không tốt lắm, tôi lúc đó hoàn toàn chìm đắm trong sự kích động gặp thần tượng sống, căn bản không chú ý đến sắc mặt anh không tốt.

Tôi loạn cào cào, nhanh chóng giải thích tôi là fan của anh, sùng bái anh rất lâu rồi các kiểu nguyên nhân, còn nói tôi mới tham gia hoạt động đạt được quà anh tặng rất cảm ơn vân vân mây mây...Bởi vì quá kích động, một câu nói nói đi nói lại không biết bao nhiêu lần, liền quên luôn xin anh chữ kí; Anh cũng coi như nhẫn nại, sau khi nghe tôi nói một đồng lời, cuối cùng không nhẫn nại được nữa, giơ tay xem đồng hồ, cắt đứt lời nói của tôi, lạnh nhạt nói câu “Để lần sau đi”, quay người đi mất.

Không ngờ tới câu nói “lần sau”, chính là mấy năm sau.

Cho đến khi tôi ở trong khách sạn, lại một lần nữa gặp anh.

17. Chương 17

Thứ sáu, mới sáng sớm tôi đã ra khỏi kí túc xá để tới tìm Thẩm Khâm Ngôn.

Không biết tại sao, so với bộ phim nổi tiếng của mẹ tôi, tôi càng đợi chờ được xem kịch của đoàn kịch nhỏ này.

Đoàn kịch ở chỗ gần công viên không xa, bị bỏ hoang khá lâu, mặt trời không có cách nào chiếu sáng tới, lại âm u, góc tường ẩm thấp. Nhưng mà suy cho cùng đây cũng là một kịch viện, ghế cũ rất ít, chỉ có tám hàng, mỗi hàng hai mươi người.

Thẩm Khâm Ngôn nói với tôi: “Kịch trường của chúng tôi hoàn cảnh không tốt, nhưng lại không mất tiền thuê.”

“Có thể tìm được kịch trường này đã rất khó rồi mà,” Tôi nói, “Sẽ có cách thích nghi, không sao cả.”

Nhưng ở đây một chút cũng không cảm thấy lạnh lẽo, từ xa tôi đã nghe thấy những giọng nói to nhỏ khác nhau, những giọng nói mang theo sự vui vẻ; Bây giờ càng thấy rõ được nơi phát ra những âm thanh kia, trên sân khấu có vài thanh niên đang đứng, bọn họ mỗi người một việc, bố trí âm thanh, treo đèn xung quanh, treo đèn trên cao, di chuyển bàn, nhắc sô-pha...đây là đang bố trí một căn phòng trong kịch.

Nhìn thấy tôi và Thẩm Khâm Ngôn tiến vào, tất cả mọi người đều dừng lại động tác, nhanh chóng nhìn về phía chúng tôi, “Khâm Ngôn, đây là người cậu nói đưa đến xem kịch của bọn mình?”

“Là bạn của tớ, Hứa Chân,” Thẩm Khâm Ngôn vừa nói, vừa bước những bước dài về phía sân khấu, tay vịn vào cạnh sân khấu, lật người nhảy lên sân khấu nhỏ cao một mét, sau đó xoay lưng đưa tay cho tôi, “Lên đây.”

Dưới sự giúp đỡ của Thẩm Khâm Ngôn, tôi được kéo lên sân khấu.

“Chào mọi người.” Tôi lập tức chào hỏi.

Bạn của cậu ta đều cười hì hì nhìn tôi, Thẩm Khâm Ngôn giới thiệu bọn họ cho tôi. Tôi cuối cùng cũng nhìn rõ bọn họ rồi. Nhóm người này không có gì đặc biệt, đều là những người tầm hơn mười tuổi. Trên đường đi Thẩm Khâm Ngôn giới thiệu cho tôi, mỗi người bọn họ đều ôm ấp tình yêu dành cho kịch, thông qua mạng internet mà tụ hợp lại, tạo thành đoàn kịch Tinh Quang. Bọn họ bình thường đều có công việc riêng, nhưng sẽ đều sẽ rút ra chút thời gian để viết kịch bản, tìm địa điểm, tập luyện diễn kịch.

Bởi vì nhân số quá ít, mỗi người đều tự thân vận động. Mà hôm nay là lần đầu tiên bọn họ hoàn thành chính thức, tập luyện phối với đạo cụ

Nhóm người ở đây, nhiệt tình nhất là một anh chàng to lớn tên là Đại Quách, anh ấy cũng là đạo diễn và một trong những diễn viên chính, trước đây ở trong đoàn kịch chính thức mấy năm, kinh nghiệm tương đối phong phú, Thẩm Khâm Ngôn nói đạo cụ, phục trang, âm thanh các thứ đều là anh ấy mượn được, là linh hồn của đoàn kịch, đối xử với người khác rất hào sảng, nhìn tôi từ trên xuống dưới, dường như là muốn nhận biết tôi là con người hay là người ngoài hành tinh ấy, nhiệt tình bắt tay tôi, gần như làm gãy luôn xương bàn tay của tôi.

“Hiếm lắm mới thấy A Khâm nó mang bạn đến,” Đại Quách vui vẻ hơn hở nói chuyện, “Hoan nghênh đưa ra nhiều ý kiến.”

“Làm phiền mọi người rồi,” Tôi nói, “Em hoàn toàn là người ngoài ngành mà.”

Ở phim trường “Ba Chương Cam Kết”, tôi xem qua không ít cảnh, tuy từ trước đến nay tôi không nói ra, nhưng làm người xem thì tuyệt đối có khả năng.

“Mọi người diễn kịch gì vậy?”

Thẩm Khâm Ngôn cắn cắn môi, ho nhẹ một tiếng, vẫn không lời, liền được một cô gái bên cạnh tên Tiểu Giản nói, tên là “Thệ Giả”, cô ấy đưa một tập giấy trên bàn cho tôi, “Đây là kịch bản.”

“Cái tên này nghe có vẻ rất thú vị,” Tôi thuận miệng hỏi, “Ai viết kịch bản đây?”

“Đại Quách và Khâm Ngôn đấy.”

Tôi kinh ngạc nhìn Thẩm Khâm Ngôn, không ngờ rằng cậu ra lại có tài năng này.

“Diễn viên chính thì sao?”

“Đương nhiên là Khâm Ngôn và chị An Ninh, à, nói ra thì chị An Ninh vẫn chưa tới.”

“Cô ấy mới tan làm, nửa tiếng sau mới đến.” Đại Quách giải thích.

Tôi vừa bước vào đoàn kịch liền chú ý tới Tiểu Giản, cô ấy cười lên rất ngọt ngào, tốc độ nói rất nhanh. Tôi vốn cho rằng cô ấy là diễn viên chính của vở kịch này, không ngờ rằng lại không phải, diễn viên chính lại là cặp đôi chị em Thẩm Khâm Ngôn và Lý An Ninh.

Tôi cầm lấy kịch bản, lật ra em, không giấu được sự giật mình.

“Vở kịch của mọi người là “Cõi Chết” của James Joyce cải biên? ”

Bây giờ kinh ngạc chuyển sang bọn họ. Đại Quách “Á” một tiếng: “Lợi hại thế! Bọn anh ban đầu còn nói câu chuyện này quá lạ. Thẩm Khâm Ngôn kể cho em à? ”

Thẩm Khâm Ngôn lắc đầu, “Không phải.”

“Em cảm giác thế,” Tôi cười nói, “Em thuận miệng nói thế thôi, không ngờ lại đoán đúng rồi. Các truyện ngắn của Joyce, em thích nhất truyện này, bây giờ em rất mong chờ kịch của bọn anh đấy. ”

Thời gian tiếp theo tôi tỉ mỉ xem kịch bản của vở kịch ngắn này, vở kịch ngắn này Thẩm Khâm Ngôn sửa rất nhiều. Vai diễn so với nguyên bản ít đi không nhiều, cũng sửa lại tên, đại đa số sân khấu đều phát sinh trong phòng, về cơ bản biến thành một vở kịch trong phòng. Tình tiết kịch cắt giảm, nhưng toàn cục không thay đổi. Thời gian năm mới, nhà họ Nguyễn một năm một lần họp mặt, người con trai thứ ba mới kết hôn mang theo cô vợ mới cưới tới thăm hỏi anh trai và chị gái. Mấy thành viên trong gia đình tụ họp, nói chuyện trên trời dưới đất, khiêu vũ, uống trà, sau cùng nói đến đến cuộc sống của đôi vợ chồng nhỏ. Sau đó đôi vợ chồng rời khỏi nhà anh cả, lúc đó, bên ngoài tuyết đang rơi.

Tôi ngồi trên ghế khán giả đọc kịch bản đến xuất thần, cho đến khi nghe thấy một trận ồn ào mới ngừng đầu lên, Lý An Ninh cuối cùng cũng đến, xuất hiện trên sân khấu.

Cô ta và mọi người rất thân thiết, chào hỏi cũng không cần giải thích “Đến muộn mong mọi người thứ lỗi, có thể bắt đầu rồi”; Bắt đầu tháo khăn, nhìn khắp bốn phía, liền nhìn thấy tôi.

Tôi lịch sự cười với chị ta một cái, lại làm động tác cổ lên với Thẩm Khâm Ngôn

Ở sân khấu như này, không thể yêu cầu hiệu quả ánh sáng được. Sân khấu lạnh lẽo đến đáng thương, nhưng mà bọn họ thực sự rất cố gắng, còn cực kỳ cố gắng tạo ra một phòng khách ấm áp. Đạo diễn của vở kịch ngắn này là Đại Quách, nhưng trong vở kịch anh ấy cũng diễn vai anh cả, tôi trở thành khán giả duy nhất của vở kịch mới này.

Ánh sáng ảm đạm chiếu xuống sân khấu, vài cửa sổ đóng kính, bốn phía rơi vào bóng tối, giờ tay ra cũng nhìn không thấy năm đầu ngón tay, điều này thể hiện vở kịch rất nhanh sẽ bắt đầu.

Ánh sáng lại một lần nữa sáng lên và đồng thời chuông cửa cũng vang lên cùng lúc, Tiểu Giản diễn vai em út Lợi Lợi của nhà họ Nguyễn, vui vẻ chạy nhanh từ trên lầu xuống ra mở cửa.

Người đầu tiên đến chính là chị hai và chồng cô ấy, ba người trong thời tiết lạnh lẽo hàn huyên vài câu. Chị cả bình tĩnh cảm khái, nói đến nhân vật mẫu chốt: “Em ba trở về chưa vậy?”

“Sắp đến rồi ạ.” Lợi Lợi cười nói.

Nhóm lửa lò sưởi trong phòng khách, vô cùng ấm áp. Máy quay đĩa đang phát một bài hát cổ.

Rất nhanh chuông cửa lại một lần nữa reo lên. Lợi Lợi lại một lần nữa ra mở cửa, Nguyễn Tường và vợ Dật Vân xuất hiện trước cửa. Giống như những người khác trong vở kịch, hai người không hề thay đổi quần áo, vẫn là cách ăn mặc lúc này tôi nhìn thấy.

“Tuyệt lại rơi nữa hả anh ba?” Lợi Lợi hỏi.

“Ừ, anh thấy phải rơi cả đêm ấy.” Nguyễn Tường trả lời em gái. Cô em gái này nhỏ hơn anh ba tuổi, thân hình cao gầy. Anh cười nhẹ một cái, quay mặt qua, giờ tay phải đi những bông tuyết lưu lại trên vai của Dật Vân, anh giờ tay hơi cao, các ngón tay như đang vuốt ve tấm khăn choàng, Dật Vân cũng không để ý điều này lắm, thấp giọng nói chuyện với Lợi Lợi, đi vào phòng trang điểm nữ bên cạnh phòng khách.

Nguyễn Tường nhìn theo bóng lưng biến mất của vợ, đứng bên cạnh cửa, chuyên tâm phủi những bông tuyết bám trên giày; Sau đó anh chậm chậm tháo từng nút áo khoác, động tác cũng không linh hoạt, tôi dường như có thể cảm nhận được tuyết đọng trên ngón tay và trên những kẽ ở trong quần áo của anh.

Nho khô, mơ, sung, sô-cô-la, rượu nho, whisky bày khắp bàn, mọi người trong gia đình chậm chậm nói chuyện.

Anh cả và chị của anh đều không tán thành cuộc hôn nhân này, bởi vì vợ anh lớn tuổi hơn anh mà lại có rất nhiều quá khứ. Anh còn quá trẻ, chỉ có tình yêu cuồng nhiệt, vẫn chưa học được cách sống với vợ. Trong ngữ khí của bọn họ cũng tế nhị biểu đạt một loại tình cảm, vì vậy không thêm để ý đến sự tồn tại của Dật Vân. Ngoại trừ em út Lợi Lợi, ai cũng sẽ không chủ động nói chuyện với cô, cô luôn luôn trầm mặc.

Bọn họ nói từ chuyện bạn bè trước đây cho đến xã hội ngày nay, từ một người trẻ tuổi của thời đại mới cho đến tư tưởng tình cảm. Cuối cùng bọn họ nói đến âm nhạc, Nguyễn Tường bước đến bên cạnh đàn piano đánh vài vũ khúc.

Mọi người khiêu vũ trong phòng khách. Tiếng đàn chậm chậm dừng lại, đĩa hát cổ chuyển động, giọng nam trẻ cất lên: mưa làm ướt tóc tôi, sương thấm ướt làn da tôi.

Dật Vân vịn tủ chén, đứng trong một góc tối, yên tĩnh nghe xem tiếng nhạc gì. Anh không nhìn thấy khuôn mặt của vợ, nhưng anh có thể nhìn thấy rõ bình hoa màu nâu và màu cam trên chiếc váy của cô, trong bóng tối hiện ra những mảng đen mảng trắng.

Sau đó, sân khấu bị che kín, phòng khách biến mất trong bóng tối. Đường phố xuất hiện, đèn đường chớp nháy, nhìn không rõ những bông tuyết đang bay lượn.

Phần còn lại tương tự với nguyên tác “Cõi Chết”, sửa không nhiều.

Chàng thanh niên đỡ người vợ của mình, “Nhìn em có vẻ mệt.”

“Vâng,” Cô nhẹ giọng đáp lời, “Em mệt rồi.”

Anh thấp giọng an ủi vợ, cô bỗng nhiên lại hỏi: “Bài hát đó, là gì vậy? Đĩa hát vừa mới phát ấy.” Giọng nói ghen ngào mà run rẩy.

“ “Cô gái của William Ogle”, bài hát này sao lại khiến em khóc thế?”

Cô từ trong cánh tay ngẩn đầu lên, lệ tràn đầy hốc mắt, “Em nhớ đến một người rất lâu về trước, anh ấy hay hát bài hát này.”

“Người rất lâu về trước ấy là ai?”

“Quen biết lúc nhỏ, lúc đó em sống cùng bà .” Cô nói

Ý cười trên khuôn mặt anh mất hẳn, sự tức giận bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt trẻ tuổi. Có liên quan đến những chuyện khác, nhất thời ngộ ra, còn có những chuyện ngày xưa, đều tuôn ra trong trái tim anh.

“Là một người em đã từng yêu? ” Anh chế nhạo nói.

“Là một người em quen từ trước,” Cô trả lời, “Anh ấy hay hát bài này, chính là dưới cửa sổ của em.”

Anh không nói một tiếng, tức đến hồng người rồi.

“Em có thể nhìn thấy rõ anh ta,” Qua một lát, cô nói: “Anh ấy có một đôi mắt như này này. Đôi mắt to và đen láy. Trong mắt còn có một loại tình cảm con người–một kiểu biểu cảm như thế!”

“Nói như thế, lúc đó em đã yêu anh ta?”

“Em không biết.”

Anh nói: “Anh ta bây giờ sao rồi?”

“Anh ấy chết rồi, chết lúc mười bảy tuổi, lúc đó em mười lăm tuổi. Trẻ như vậy, lẽ nào không đáng sợ sao?”

Anh nhẹ nhàng xoay lưng, sự tức giận lúc trước biến mất, những suy nghĩ do dự, xấu hổ, đau xót từ trong mắt hiện ra. Giọng nói của anh nhẹ đi rất nhiều, “Anh ấy sao lại qua đời?”

Cô trả lời: “Em nghĩ anh ấy vì em mà mất.”

Trong kịch trường một âm thanh cũng không có, âm nhạc rất nhỏ rất nhỏ từ trong góc truyền ra ngoài.

Tôi có chút hiểu lý do sửa kịch bản rồi. Chàng trai trẻ tuổi đối với người vợ lớn tuổi hơn mình, cảm thấy nghi hoặc mà bất an. Quá khứ của vợ đối với anh mà nói là một khoảng trống hư vô, vợ đã quen biết ai, anh không hề biết; cô ấy đã trải qua tình yêu gì, anh vẫn không biết. Anh yêu cô, trong trái tim cô lại là một hình bóng khác.

Chàng thanh niên cam tâm tình nguyện yêu vợ mình, anh nguyện bảo vệ vợ không chịu bất cứ tổn hại nào, cô là nữ thần trong trái tim anh.

Nhưng mà, quá khứ đã qua không có cách nào bù đắp được.

Vì vậy lúc anh nhìn cô, đều mang theo chút đau buồn như thế.

18. Chương 18

Trong kịch trường này, ngoại trừ nhân viên ra chỉ có mình tôi là khán giả, tôi lập tức vỗ tay nhiệt tình, “Rất tuyệt vời.”

Bọn họ đại khái vẫn còn chìm đắm trong vở kịch, vẫn chưa định thần lại được, nghe thấy tiếng vỗ tay của tôi mới nhìn bốn phía, hít thở hít thở, chậm chậm mỉm cười.

Là một vở kịch ngắn mà nói, kịch tuy ngắn, nhưng đối với mười mấy con người của đoàn kịch nhỏ đã thực sự vô cùng xuất sắc rồi. Tôi là một người không có nhiều tế bào kịch nghệ, cũng không có cách nào đưa ra ý kiến về diễn xuất gì, chỉ có đánh giá quan điểm rất giản dị–biểu diễn có thể làm tôi cảm động, chính là biểu diễn tốt. Còn về những cái khác, sân khấu không tốt lắm, đạo cụ chất lượng kém, lời thoại của một số diễn viên vẫn chưa học thuộc, lắp ba lắp bắp; âm thanh lại nhỏ đây đều là thứ yếu.

Đợi đến khi tôi nói ra những lời tán dương này, mọi người ở đây đều mỉm cười. Mọi người ngồi trong phòng khách, lau mồ hôi, uống nước.

Đại Quách vừa xem DV trong tay, cũng không quên vỗ vai tôi, dường như muốn vỗ tôi xuống mặt đất luôn ấy, “Cô gái nhỏ có mắt.”

Tôi cười to, hỏi Thẩm Khâm Ngôn cách tôi gần nhất “Kịch của bọn cậu bao giờ diễn chính thức?”

“Không thể nói công diễn,” Thẩm Khâm Ngôn nói, “Dự định trong mấy ngày năm mới, lúc ấy mọi người đều được nghỉ, có thời gian rảnh.”

Nghĩ đến thực sự cũng rất tốt, nếu mà sắp xếp vào năm mới, thế thì chỉ còn một tháng nữa thôi, chuẩn bị công việc gì cũng kịp, vở kịch này vẫn còn cơ hội nâng cao hơn.

Đang định hỏi một chút chuyện liên quan đến kịch bản, điện thoại reo lên, là điện thoại Kỷ Tiểu Nhụy gọi đến. Âm thanh bên đó rất ồn ào, nhưng tôi có thể nghe ra chị đang gào to hết sức: “Tiểu Chân, bây giờ em mau đến bệnh viện Esther một chuyến. ”

“Cái gì?”

“Đạo diễn Lương ở phim trường bỗng nhiên bị ngất.”

Lục phủ ngũ tạng của tôi trong nháy mắt đóng băng, nắm lấy điện thoại, ngẩn ra không nói được từ nào.

Bên đó thực sự quá hỗn loạn, tôi thấp thoáng nghe thấy tiếng gió và tiếng động cơ rất lớn, giọng nói của Kỷ Tiểu Nhụy mờ mờ ảo ảo, tôi không nghe ra bất cứ tình tiết liên quan đến bệnh tình nào, ngay lập tức cúp điện thoại; Vốn nghĩ một lúc sau thì gọi lại, tin nhắn đã gửi đến, là địa chỉ của bệnh viện Esther.

Bệnh viện Esther là một bệnh viện tư nhân trong thành phố, tôi trước kia cũng chưa từng nghe qua, chạy ra khỏi kịch trường nhỏ, trực tiếp bắt xe tới đó, nhìn những con số trên máy tính tiền khiến mi mắt tôi cũng giật giật.

Xuống xe, tôi nhìn thấy tiệm hoa bên đường, trong lòng khê động, chạy qua mua một bó hoa tươi, giá cả đắt chết người.

Tôi không thích bệnh viện. Bởi vì nguyên do bố tôi bị bệnh, có một đợt đến mức ngủ thấy mùi nước sát trùng là cảm thấy buồn nôn, nhìn thấy áo blouse trắng thì bước đi liền run rẩy. Cũng may, bệnh viện Esther không có mùi nước tiêu độc, giống như một sơn trang nghỉ mát thoái mái.

Tôi đi chậm, khoảng cách từ cửa lớn đến trước toàn nhà cũng chỉ có một hai trăm mét, tôi đi vô cùng gian khổ, chân không ngừng run rẩy, ra lệnh cho bản thân nghĩ lung tung, ví dụ như vấn đề thời tiết và bệnh tình gần đây—nhiệt độ giảm quá nhanh, hết người này lại đến người kia bị bệnh.

Vừa đi vừa nghĩ, nhìn thấy toàn nhà ở trước mắt, càng ngày càng cảm thấy chân tôi như đổ chì, nặng vô cùng, bị một chiếc xe lướt qua dọa cho một trận.

Chiếc xe xoạt một tiếng lướt qua người tôi, dừng ở chỗ cách tôi vài mét, mang theo gió thổi rung bó bách hợp trong tay tôi, căng thẳng quay đầu, nhìn thấy mấy người đàn ông mặc vest từ trong xe xuống, được vây ở giữa là một người đàn ông không còn trẻ lắm, nhìn có vẻ là một người trên năm mươi tuổi, tóc hoa râm, biểu cảm nghiêm túc, phong thái hiên ngang.

Đi taxi căn bản không tiến vào cửa lớn được, chiếc xe này lại có thể trực tiếp đi tới dưới tòa nhà.

Bọn họ như một cơn gió tiến vào đại sảnh rồi vào thang máy, tôi đi tới quầy tiếp tân hỏi số phòng của mẹ tôi, đi lên lầu.

Mẹ tôi ở trong một phòng đơn trên tầng năm, tầng lầu không cao, tôi không đi thang máy, ở chỗ ngoặt cầu thang ngẩng đầu nhìn, có sáu bảy người đứng bên ngoài phòng bệnh, tôi đều quen biết, đều là người trong đoàn làm phim. Mọi người đang túm năm tụm ba nói chuyện hoặc là gọi điện thoại, sắc mặt đều không tốt.

Tôi nhìn thấy Cố Trì Quân đứng ở bên ngoài, nhíu mày thấp giọng nói chuyện với người chế bản và phó đạo diễn, giọng nói rất nhỏ, thỉnh thoảng lại hua tay một cái; Mà Kỷ Tiểu Nhụy lại cầm điện thoại quay vòng vòng tại chỗ, căng thẳng nói “Lâm tiên sinh lại có thể đến nhanh như vậy, em cứ tưởng ông ấy vẫn còn ở

nước ngoài, chẳng may ông ấy gặp Tiểu Chân thì làm thế nào đây”, Chương Thời Ninh vỗ nhẹ vai chị, ý tứ an ủi vô cùng rõ ràng.

Tôi lấy điện thoại ra xem, không biết hết pin từ lúc nào.

Tôi ngồi trên cầu thang, nghĩ trái nghĩ phải mười phút, vẫn ôm hoa lên lầu.

Tôi chào hỏi mọi người.

Cố Trì Quân quay đầu nhìn thấy tôi, lập tức dừng cuộc nói chuyện với người chế bản, vội chào đi về phía tôi.

“Mẹ em—” Tôi chậm rì rì nói.

Cố Trì Quân lập tức nói: “Nửa tiếng trước bác sĩ đã kiểm tra qua, đạo diễn Lương không có chuyện gì lớn, nhưng lao lực quá mà ngất đi, mấy tiếng nữa sẽ tỉnh lại.”

Kỷ Tiểu Nhụy kéo tay tôi, cả khuôn mặt tự trách và đau khổ, “Chị biết sức khỏe đạo diễn Lương không tốt, còn có bệnh dạ dày, khoảng thời gian này cô lại làm việc bạt mạng, còn có không ít chuyện khiến cô bận lòng nữa.”

“Không có chuyện lớn” bốn chữ này quá đẹp đẽ mà, tôi thở ra một hơi dài, trái tim từ từ hồi phục. Tiếng thở dài này từ kịch trường tôi luôn luôn áp xuống, bây giờ mới thở ra, “Thế thì tốt, em có thể vào thăm mẹ không?”

Mấy người trao đổi ánh mắt, Cố Trì Quân nói: “Đợi một lát, hiện tại đang có người trong đó.”

“Vâng”

Người trong đoàn làm phim lần lượt bày tỏ an ủi với tôi, tôi từ chỗ bọn họ biết được tình hình lúc ấy.

Mấy ngày hôm trước bọn họ kết thúc phần quay trên du thuyền, tiến hành quay trong studio. Lúc đó đang quay một cảnh bên ngoài phòng mẫu chốt, hoàn toàn sử dụng camera bao quát từ trên xuống, độ khó cao vô cùng, yêu cầu môi trường cũng cao, bây giờ là mùa đông, thời tiết còn lâu mới dễ chịu bằng mấy tháng trước, quay hỏng rất nhiều lần mà vẫn không được, mẹ tôi cực kỳ tức giận với nữ chính Tần Tử Thanh.

Mẹ tôi tức giận liên giống như một nữ hoàng, với ai cũng không khách khí. Tôi tận mắt nhìn thấy bà phê bình Tần Tử Thanh, đến kịch bản cũng quăng luôn, nói cô ấy một chút kinh nghiệm sống cũng không có, đến cảm xúc bi mà không thương cũng không biểu hiện được, còn làm diễn viên gì chứ, trực tiếp cúp về nhà làm nội trợ đi. Lúc ấy lấy tất cả mọi người đều bị dọa đến ngừng hít thở, cuối cùng vẫn là Cố Trì Quân khuyên mẹ tôi, tự mình đi nói chuyện với mẹ tôi.

Những người khác khó khăn lắm mới khuyên được mẹ tôi, bà cuối cùng cũng bớt giận, lúc đang định nói với Tần Tử Thanh về phim thì bỗng nhiên ngất đi. Trong đoàn làm phim có bác sĩ, lúc ấy liền sơ cứu, du thuyền lúc đó đang ở trên biển, một người bạn của mẹ tôi điều đến máy bay tư nhân, đưa mẹ tôi đến bệnh viện này.

Lúc Kỷ Tiểu Nhụy gọi điện thoại cho tôi là đang ở trên máy bay, chẳng trách trong điện thoại nghe thấy tiếng động cơ lớn.

Tôi đứng ở cửa sổ phòng bệnh nhìn vào, hơi ngạc nhiên.

Trong phòng bệnh một màn lễ phép, mấy người đàn ông vừa với đựng phải ở dưới lầu lại ở trong phòng bệnh của mẹ tôi, người đàn ông hơn năm mươi tuổi ấy đứng ở đầu giường, cúi đầu nhìn mẹ tôi đang nằm trên giường bệnh, đưa tay vuốt nhẹ má bà. Tóc của ông ta che khuất ánh mắt, tôi nhìn không rõ mặt, không đoán ra được biểu tình, chỉ nhìn thấy khóe môi trùng xuống.

Khuôn mặt của mẹ trên giường trắng như sáp, đang ngủ, trên cánh tay có cắm kim truyền.

“Ông ấy là?”

Cố Trì Quân giải thích, “Ông ấy là bạn mẹ em, cũng là cổ đông lớn nhất của công ty điện ảnh Gaia ”

Nói như vậy nghĩa là ông chủ của tất cả mọi ở đây rồi, thế lực cũng không nhỏ. Tôi quay đầu nhìn Kỷ Tiểu Nhụy một cái, nghiêng đầu hỏi Cố Trì Quân,

“Em có cần đi cảm ơn ông ấy không?”

“Không cần đâu.”

Tôi gật gật đầu, rời khỏi cửa phòng bệnh, đi ra xa một chút. Cố Trì Quân đi theo tôi, như đang đánh giá thần sắc tôi.

“Em biết rồi,” Tôi lại hỏi, “Thế em có cần xuất hiện trước mặt ông ấy không?”

Tất cả mọi người bị câu hỏi của tôi làm đơ rồi. Cố Trì Quân nhìn tôi không nói gì; Kỷ Tiểu Nhụy rõ ràng thở ra nhẹ nhõm, nói rất mơ hồ, “Chuyện này chị cũng không nghĩ tới...đạo diễn Lương chưa từng nói cho chị giải quyết tình huống này như thế nào...chị nghĩ, không có quan hệ gì, bọn chị đều biết em là con gái của đạo diễn Lương. Lâm tiên sinh chắc chắn cũng biết. À, nhưng mà, nhưng mà—”

Tôi nghe ra sự khó xử của chị.

Bác Tôn là người chế bản lại dứt khoát nói, “Hứa Chân, cháu có thể tạm thời tránh một chút”

Người khác chưa nói rõ thì trong lòng tôi cũng linh hội được rồi.

Mẹ tôi lẫn lộn trong giới điện ảnh bao năm, có được địa vị như ngày hôm nay, vẫn tuyệt đối là một mỹ nhân, đương nhiên có những mối quan hệ của bản thân. Đứa gốc cũng nhìn ra Lâm tiên sinh kia với mẹ tôi quan hệ không bình thường, tuyệt đối không chỉ là quan hệ giữa ông chủ và đạo diễn. Thân phận của tôi lại mơ hồ như thế. Chỉ cần có lòng, mấy tháng này mẹ tôi có vô số cơ hội giới thiệu chúng tôi quen biết, nhưng bà không làm như vậy. Tôi chỉ hiểu bà, Lương Uyển Đình trong giới hạn công việc, còn về đời tư của bà, đây thực sự là một câu đố không chắc chắn.

19. Chương 19

Cố Trì Quân ra hiệu cho những người khác, lại thấp giọng phân phó trợ lý mấy câu, rồi đưa tôi lên lầu. Đó là tầng thượng của bệnh viện, ánh nắng mùa đông thật tuyệt, ấm áp chiếu xuống ban công vô cùng rộng lớn. Dấu vết hạ cánh của máy bay rất rõ ràng, còn phẳng phất mang theo mùi vị tươi mới.

Tầng thượng có một bồn hoa rất đẹp, còn có những chiếc ghế dài nữa. Tôi vịn ghế dài ngồi xuống, đưa tay che đi đôi mắt. Tâm tình không phải là không phức tạp, suy nghĩ linh tinh một số chuyện, mãi sau mới thở ra một hơi.

Bên cạnh có bóng người lay động, có người ngồi xuống bên cạnh tôi, tiếng bước chân vội vã sau lưng tôi lại biến mất, trên mặt cảm thấy nóng nóng. Mở mắt ra xem, Cố Trì Quân đưa đến một lon cà-phê nóng.

“Đạo diễn Lương quen biết ông ấy rất nhiều năm, giao tình không tầm thường.”

Tôi ngẩn ra một lúc, mới phản ứng được người anh nói đến là ông chủ của công ty điện ảnh, cũng chính người mà tôi nhìn thấy đứng trước giường của mẹ.

Rõ ràng biết hỏi có chút dư thừa, nhưng tôi vẫn nói ra, dùng giọng điệu điệu cợt: “Quen biết lâu hơn cả anh à?”

“Mười mấy năm.”

Tôi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Em để ý?”

“Điều để ý là mẹ em. Em lại không phải đứa gốc, ai bà cũng không giấu diếm, riêng chỉ giấu người đàn ông đó,” Tôi nói, “Nếu mà đến cái ấy cũng nhìn không ra, thế thì thật phí cơm phí gạo bao nhiêu năm nay.

Nhưng mà, em không định quản chuyện linh tinh, mẹ em muốn yêu ai thì yêu người ấy, cũng không cần thông qua sự đồng ý của em.”

Cố Trì Quân nghiêng đầu nhìn tôi, “Tổn thương lòng tự tôn rồi sao?”

“Đâu có.” Tôi đỏ khốc đỏ cười, “Em nào có nhu nhược thế chứ.”

Anh còn tưởng rằng tôi là đứa chưa từng tiếp xúc với xã hội, có một trái tim thủy tinh trong suốt, bị đá kích liền tan vỡ rồi lộ ra đáng vẻ bị tổn thương, điều này làm sao có thể. Nếu thực sự như vậy, thì tôi đã sớm sụp đổ từ lúc học cấp ba rồi, hoặc là, càng sớm bị cuộc sống dã ngoại gian khổ đánh bại rồi.

Vai Cố Trì Quân dần ra, dựa vào ghế dài. Chúng tôi ngồi cạnh nhau, khoảng cách không đến một ngón tay. Anh mặc áo khoác màu xám, không cài cúc, áo hơi mở rộng, có thể nhìn thấy áo len dài bên trong.

Tôi hỏi anh, “Anh rồi rã như vậy, không bận rộn ả?”

“Không bận, đạo diễn ốm rồi, mọi người nhân cơ hội nghỉ ngơi. ”

Đoàn làm phim không có ngày nghỉ, mẹ tôi là đạo diễn nghiêm khắc như vậy, bình thường tuyệt sẽ không nghỉ ngơi, nhân viên cũng không được nghỉ ngơi. Huống hồ bộ phim này sẽ ra mắt vào mùa hè năm sau, bắt buộc phải quay xong trước hai tháng, vì thế nên mẹ tôi mới làm việc bạt mạng như vậy, khiến cho bản thân cũng mệt đến ngất luôn.

“Chỉ sợ sau khi mẹ em tỉnh lại, nói không chừng lại muốn quay lại phim trường.”

“Cũng có khả năng ấy. Đạo diễn Lương từ trước đến nay đều không sợ chết mà. ”

“Thực sự không dễ dàng, nếu bà gả cho người ta thì sẽ không vất vả như này, người khác không nói, chính Lâm tiên sinh em vừa mới gặp ấy, chắc cũng rất thích mẹ em.”

Cố Trì Quân hơi hơi híp mắt, mi mắt phủ một tầng bóng tối.

“Tôi quen biết nhiều đạo diễn, diễn viên như vậy, nhưng cảm thấy chỉ có mẹ em sống vì điện ảnh.”

Câu nói này một chữ cũng không vào tai tôi, kéo dài trong đầu tôi rất lâu, tỉ mỉ tiêu hóa. Tôi tin tưởng lời đánh giá của anh, anh đã nói như vậy thì thực sự chắn chắn là như vậy.

Chúng tôi nói chuyện câu được câu mất. Ánh nắng thực sự quá ấm áp, anh dịch người ngồi gần tôi, trên quần áo của anh có mùi của nắng.

“Anh quen mẹ em như thế nào?”

Bình thường tuyệt đối sẽ không nói về vấn đề này, bây giờ cũng có dũng khí nói ra rồi. Tôi nhìn ra xa, nhìn không rõ mặt anh, nghe thấy anh dùng ngữ khí sâu xa trả lời tôi, “Em rất muốn biết sao?”

“Em đọc tin tức giải trí thấy nói, là mẹ em tìm thấy anh trên đường phố.”

“Cũng không hoàn toàn như thế,” Cố Trì Quân liếc tôi một cái, “Ban đầu tôi cũng không muốn làm diễn viên.”

Tôi “gì” một tiếng, tinh thần phấn chấn nhìn anh. Có lẽ ánh mắt của tôi quá thiết tha quá hóng hớt, ánh mắt Cố Trì Quân dừng trên mặt tôi, cười nhẹ một cái.

“Tôi vốn dĩ hy vọng theo nghề biên kịch,” Giọng nói Cố Trì Quân trầm thấp, giọng nam trầm vốn đã nghe quen, không nặng không nhẹ vang lên bên tai tôi, “Lúc học đại học, tôi viết khá nhiều kịch bản, rất muốn tìm người đầu tư quay thành phim điện ảnh, nhưng rất khó. Lúc đó cả thế giới đang trong cuộc khủng hoảng kinh tế, ông chủ nào cũng đều thất lưng buộc bụng, không có kế hoạch gì. ”

Tôi bừng tỉnh nhớ ra lần đầu tiên gặp mẹ, Cố Trì Quân cầm kịch bản đã sửa xong đến tìm bà, anh nói một đêm chỉ ngủ hai tiếng đồng hồ, phần lớn thời gian đều sửa kịch bản.

“Sau đó anh tìm đến mẹ em?”

“Tôi gặp rất nhiều khó khăn, cũng rất tuyệt vọng, thậm chí ý nghĩ tự mình bỏ tiền ra quay phim cũng nghĩ ra rồi. Mẹ em lúc đó cũng đã nổi danh, một bộ phim của chị mới đạt được giải vàng Kuwajima, cũng là nữ

đạo diễn đầu tiên trong hai mươi năm trở lại đây đạt được giải thưởng này, ” Cố Trì Quân nói, “Trong lúc khủng hoảng kinh tế, nói chuyện điện ảnh thực sự quá xa xỉ, nếu như đạo diễn là chị ấy, đầu tư chắc chắn không thành vấn đề. Tôi liền nghĩ đến đi tìm chị ấy, tôi nghĩ, phụ nữ không chừng dễ nói chuyện hơn.”

Tôi cười không ra tiếng. Dựa vào diện mạo của anh, thực sự dễ dàng có được hảo cảm.

“Tôi mang theo kịch bản xuất sắc nhất của mình, đợi ở dưới khách sạn chị ấy ở bốn năm ngày, cuối cùng cũng gặp được. Khó khăn lắm mới nói rõ được lý do đến đây, chị lại hoàn toàn không xem kịch bản của tôi, chỉ nhìn chằm chằm tôi ba phút, sau đó nói một câu.”

Anh dừng lại không nói, tôi cực kì hiếu kì, kéo kéo tay áo anh.

“Là gì?”

“Chị nói, kịch bản của cậu tôi hoàn toàn không có hứng thú, nhưng bộ phim mới của tôi cần một người trẻ tuổi.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi liền đi đóng phim.”

Tôi vừa than thở vừa buồn cười, đạo diễn từ trong hàng nghìn khuôn mặt khác nhau tìm ra một khuôn mặt phù hợp, thực sự là một loại duyên phận

“Quả thật giống như tiểu thuyết ấy, đây gọi là mất cái này nhưng lại được cái kia. ”

Cố Trì Quân đang định nói chuyện, tiếng bước chân vang lên sau lưng chúng tôi, là Chương Thời Ninh lên lầu. Anh đầu tiên vẫy chào tôi, rồi phục người xuống nói thầm vào tai Cố Trì Quân mấy câu gì đó. Cố Trì Quân yên lặng nghe xong, đẩy vế tội lỗi nói với tôi “Tiểu Chân, tôi có chút việc, mười lăm phút nữa sẽ quay lại,” Rồi hai người cùng nhau xuống lầu.

Tôi là một người khá biết cách làm mình vui, Cố Trì Quân đi rồi, tôi một mình ngồi trên ghế ngắm trời. Ánh nắng thực sự quá ấm áp, cũng không giống mùa đông nữa rồi. Hôm nay là ngày trong vài tháng gần đây, lần đầu tiên tôi không phải đi làm vào chiều thứ bảy. Tinh thần thoải mái, sự mệt mỏi giống như nước thủy triều bao phủ dày đặc.

Tôi dựa vào lưng ghế ngủ một giấc.

Tôi trước nay đều ngủ rất ngon, bình thường sẽ không mộng mị gì, nhưng lại hôm đó lại không như vậy, hiếm hoi mơ một giấc mơ đẹp. Bệnh viện, mùi thuốc, khuôn mặt suy nhược của bố đều xuất hiện; Tôi đang kinh sợ không chỗ dựa, lại cảm thấy thời tiết cực lạnh, rồi có người ôm lấy tôi, cánh tay ấy có điểm giống của bố nhưng dường như có lực hơn của ông, trong mơ tôi phân biệt không rõ ràng, chỉ cảm giác cực kì ấm áp, giống như lò sưởi vậy, tôi nhận không được mà nép vào lòng người ấy.

Cái ôm lại càng chặt, má cũng cảm thấy hơi nóng ấm áp ẩm ướt.

Tôi mờ mờ ảo ảo nghĩ, vẫn là nằm mơ đẹp đẽ, trong giấc mơ cái gì cũng có thể có được, thậm chí cũng có người ôm tôi, nếu là trong cuộc sống hiện thực, làm sao mà có khả năng chứ.

Thời cấp ba thì không cần nói, danh tiếng của Lâm Tấn Tu bao phủ toàn trường, cho dù anh ta tốt nghiệp cũng thế, tôi cũng chẳng có lòng dạ nào mà yêu đương; Lúc học đại học, Lâm Tấn Tu ở trong khoa cũng vậy, đại sát tứ phương, có lúc có người khoa khác hay trường khác không biết rõ chuyện cũng bày tỏ hảo cảm với tôi, một giây sau thì sẽ bị bạn học cảnh cáo “Người ta đã là hoa có chủ rồi, là Lâm học trưởng á, Lâm học trưởng ấy cậu cũng biết rồi chứ?” Các câu nói tương tự như vậy, khiến tôi chán nản dừng hỏi.

Hứa Chân tôi, nói ra thì cũng không xấu, tài cán cũng không kém, nhưng mãi không được như mấy đứa bạn tôi, lần lượt đều tìm thấy bạn trai, hưởng thụ tình yêu thanh xuân hết lần này đến lần khác, chỉ có tôi, đến từng tuổi này rồi, đến một mảnh tình vắt vai cũng không có, đám con trai vẫn là sinh vật ngấm hoa trong sương, làm người thực sự quá thất bại rồi.

Đến mơ cũng mơ có logic như này, có thể thấy đại não vẫn đang hoạt động cường độ cao không nghỉ ngơi. Chính vì thế, lúc tỉnh dậy, mệt mỏi không hết, tôi đau đầu kinh khủng.

Mở mắt nhìn bốn phía, mới phát hiện hiện tại không ở tầng thượng nữa mà là trên sofa trong phòng bệnh của mẹ, trong phòng không có người, điều hòa đủ ấm, trên người tôi đắp một tấm chăn dày. Mà tôi, tôi không nhớ mình từ trước đến nay có cái thói quen sau khi ngủ lại mộng du.

Nghĩ đến cái này, mặt tôi ngay lập tức cứng lại.

Tôi vùi mặt trong tay, trong lòng cực kì phức tạp. Phòng bệnh quá yên tĩnh, dường như có thể nghe thấy cửa bị Kỷ Tiểu Nhụy kéo vali nhẹ nhàng đẩy ra, hết sức cẩn thận tiến vào phòng.

Ánh mắt chúng tôi gặp nhau, chị dùng khẩu hình nói với tôi: “Tĩnh rồi?”

Tôi gật đầu, coi như chào hỏi. Chị mở vali ra, lấy ra từng món từng món đồ, tôi nhìn thấy laptop, còn có quần áo, mỹ phẩm, bao nhiêu là thứ nữa.

Tôi quỳ xuống xem chị sắp xếp, hỏi nhẹ chị có phải đồ dùng hàng ngày mẹ tôi cần dùng trong khoảng thời gian này không. Chị gật gật đầu, dùng giọng nói nhẹ như thế trả lời tôi, mẹ tôi ít nhất cũng phải nằm viện ba ngày, bà rất kén chọn, chỉ quen dùng đồ đạc của chính mình mà thôi.

Tôi nghĩ nghĩ, do do dự dự hỏi chị, “Em...em làm thế nào mà từ trên lầu xuống đây được?”

Kỷ Tiểu Nhụy nhanh chóng trả lời, “Cố tiên sinh bế em xuống.”

Mặc dù lúc trước tôi cũng đoán thế, nhưng sau khi biết sự thực, vẫn bị chấn kinh một chút. Có chút mù mịt, còn có chút căng thẳng, còn có chút thụ sủng nhược kinh, cảm thấy rắc rối vô cùng, đại não không có cách nào xử lý nhiều cảm xúc như vậy, huyết thái dương có chút đau.

“Ha, như thế,” Tôi nói “Hóa ra là như thế...”

“Cố tiên sinh đối với em tốt đã lắm.” Biểu cảm và giọng nói của chị cũng trở nên sâu xa.

Tôi nghi hoặc nhìn chị, “Chị đang cổ vũ em tiếp xúc nhiều với anh ấy đấy à? Không sợ mẹ biết sẽ tức giận? Bà rõ ràng phản đối em quan hệ với người trong giới điện ảnh đấy.”

Chị xoay một cái quay đầu nhìn giường bệnh, mẹ tôi vẫn đang ngủ.

Chị thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng, “Đạo diễn Lương tâm sự tình tể. Cô đứng trên góc độ một bà mẹ, đương nhiên sẽ suy nghĩ tất cả các nhân tố, còn không nhớ, em mới chỉ là cô gái hơn hai mươi tuổi thôi đấy,” Chị dừng lại một chút, “Lại nói, Cố tiên sinh không phải kiểu người tùy tiện tỏ ra tốt với người khác đâu, em có thể tin anh ấy.”

Giọng nói của Tiểu Nhụy rất nhẹ, mặt tôi lại nóng bừng lên. Trong lòng mắng bản thân vô dụng, tuy biết từ “thích” mà chị nói với điều tôi tưởng tượng không cùng một việc giống nhau.

20. Chương 20

Trên giường khẽ động.

Tôi và Kỷ Tiểu Nhụy đồng thời nhìn về phía giường. Bà tỉnh lại sớm hơn bác sĩ dự liệu hai tiếng đồng hồ.

Mẹ tôi nhẹ nhàng mở mắt, sắc mặt trắng bệch, môi vẫn rất khô. Một tay tôi đỡ vai, một tay đỡ đầu bà, nhẹ nhàng cho bà uống một chút nước, Kỷ Tiểu Nhụy gọi bác sĩ đến, rồi đi ra hành lang gọi điện thoại. Có lẽ là thông báo cho người khác.

Ánh mắt mẹ tôi ban đầu hơi rời rạc, sau khi nhìn tôi một cái thì thị lực dần dần tập trung lại, ý thức đã khôi phục lại rồi.

“Hứa Chân.” Bà gọi tôi, “Hứa Chân.”

“Dạ,” Tôi nói, “Mẹ, mẹ bị ngất, chị Tiểu Nhụy gọi con đến.”

Bà muốn ngồi dậy, nhưng cơ thể suy nhược, chỉ có thể dựa một nửa vào giường, mắt khép hờ, miệng mở miêng sai Kỷ Tiểu Nhụy lấy nước giúp bà lau mặt, lau tay, chải đầu. Bà là người rất thích xinh đẹp hoàn hảo, không giống với những ông đạo diễn không chăm sóc diện mạo khác, đối với vẻ bề ngoài của mình lúc nào bà cũng nghiêm khắc.

“Không cần gọi chị Tiểu Nhụy, để con làm cho.”

Trong phòng bệnh này cái gì cũng có, cái gì cũng là đồ mới. Tôi vào phòng vệ sinh bật nước nóng, giặt khăn mặt, từng chút từng chút giúp bà lau mặt, trán, má, đôi tay, lúc bà trang điểm có một kiểu đẹp tiêu tụy. Tôi làm rất cẩn thận tỉ mỉ, sau đó đỡ bà, đưa nước ấm cho bà súc miệng.

Bà nhìn tôi một cái, không nói tôi chăm sóc tốt hay không tốt.

“Lúc bố bị bệnh, đều là con chăm sóc ông,” Tôi nói nhỏ, “Mẹ, nếu thấy không thoải mái thì nói với con.”

Bà trầm mặc một lúc, gật gật đầu, tùy ý để tôi chải đầu. Tóc của mẹ bình thường thường vấn lên sau gáy, sau khi thả tóc ra mới phải hiện tóc bà cũng không ngắn, dài đến gần thắt lưng, chất tóc thực sự không tồi, nhưng pha lẫn tóc trắng.

Tôi cẩn thận tỉ mỉ chải thẳng tóc bà.

Mẹ vừa tỉnh lại, lại tập trung vào sự nghiệp điện ảnh, cho dù thế nào bà đều muốn xuất viện, tôi và Kỷ Tiểu Nhụy đều khuyên nhưng không có ích gì, cuối cùng Kỷ Tiểu Nhụy cứng rắn nói: “Lâm tiên sinh đã nói với bệnh viện rồi, tuyệt đối không cho phép cô xuất viện”, sau đó bà mới mặt mày u ám từ bỏ cái ý nghĩ này.

Nhưng đây không có nghĩa là bà định nghỉ ngơi dưỡng bệnh không quản không để ý mọi việc. Một bộ phim điện ảnh từ ngày bắt đầu khởi quay, sẽ như ném tiền vào động không đáy. Quay phim sai sót một ngày, liền tương đương mất trắng mười mấy vạn thậm chí mấy trăm vạn tệ.

Tôi lại một lần nữa hiểu biết thêm về năng lực của mẹ. Loại năng lực này cùng với việc bà không chỉ tay hướng dẫn hoàn toàn không có quan hệ gì. Lúc chỉ đạo, đối với bất cứ thứ gì đều phải nghe theo sự chỉ huy, cho dù là yêu cầu không hợp lý cũng có người nhanh chóng hoàn thành, lúc này đây nằm trong bệnh viện, người bà muốn gặp, trong vòng một tiếng đều xuất hiện trước giường bệnh.

Kiểu kêu gọi đó chính là sự chỉ đạo vô hình, khống chế mỗi con người.

Đạo diễn chấp hành và mấy diễn viên chính đứng trước đầu giường, giám chế Tôn cũng ngồi bên cạnh, đưa cho mẹ tôi một thời gian biểu đơn giản. Mẹ khoác áo ngồi trên giường, ánh mắt nhìn qua nhìn lại, dùng khuôn mặt trắng đến mức không còn huyết sắc mãnh liệt ra mệnh lệnh: trong mấy ngày này phó đạo diễn sẽ chịu trách nhiệm quay hết mấy phân cảnh không quan trọng lắm, về mặt kịch bản toàn bộ giao cho Cố Trì Quân phụ trách. Người trong đoàn làm phim hiển nhiên sớm đã quen với phong cách làm việc của mẹ tôi, như chiến trường giao chiến kịch liệt, không có người nào có ý kiến gì, tự mình nhận lệnh ra về.

Trong quá trình này, Lâm tiên sinh kia lại gọi điện thoại đến, nói lát nữa sẽ đến thăm mẹ tôi, ngay lập tức bệnh viện liền biến thành nơi tôi không thể ở lại lâu. Tôi biểu đạt ý muốn quay lại trường, Cố Trì Quân xoay lưng cầm lấy áo khoác trên sofa.

“—Đi cùng đi.”

“Ồ, được ạ.”

Sắc trời tối dần, bầu trời bên ngoài cửa sổ đã mất đi ánh sáng, giống như đang sa sút. Mẹ vốn dĩ tinh thần thần mệt mỏi dựa vào giường, ánh mắt mạnh mẽ lướt về phía chúng tôi.

Cố Trì Quân không để ý, gật đầu với mẹ tôi, “Đạo diễn Lương, em đưa Tiểu Chân về trường.”

Sắc mặt mẹ không vui, chỉ nói: “Không cần cậu đưa về. Tiểu Nhụy.”

Kỷ Tiểu Nhụy nhìn chúng tôi, vâng một tiếng, nhiệt tình đi lấy điện thoại.

“Không phiền chị Tiểu Nhụy nữa,” Câu nói vừa nói ra, không khí nhất thời có chút cứng nhắc, tôi nhanh chóng làm rõ thái độ, “Mẹ, con cùng đường với Cố tiên sinh, không có việc gì đâu ạ.”

Bà u ám liếc tôi một cái, hoặc là tinh thần thực sự không tốt, hơi gật gật đồng, nhắm mắt lại, cũng không nói gì nữa.

Rời khỏi bệnh viện mới biết, xe của Cố Trì Quân đỗ ở con đường bên ngoài bệnh viện. Anh giải thích Tôn Dĩnh lái xe đến, nhưng tôi nhìn vào trong xe mấy lần, Tôn Dĩnh cái gì? Đến bóng người cũng không có lấy một cái.

Sau khi lên xe Cố Trì Quân hỏi tôi, “Có muốn đến nhà tôi ăn tối?”

Tôi giật mình nhìn vị đại minh tinh bên cạnh. Thực ra chúng tôi đều chưa ăn tối, nhưng mà đến nhà anh... dường như không thích hợp lắm, cảm thấy phải nói lời từ chối, nhưng anh lại cắt đứt lời nói của tôi.

“Tôi kỳ thực không thích ăn ở bên ngoài, đóng phim bao nhiêu năm thì ăn bấy nhiêu năm cơm hộp, ăn cơm bên ngoài ăn cũng thấy ngấy rồi.” Cố Trì Quân hơi lắc đầu, thuần thực đánh vô lăng. Kỹ thuật lái xe của anh dường như tốt hơn trước nhiều rồi.

Cái ý nghĩ này vừa lóe lên, tôi liền nghe thấy rầm một tiếng, cơ thể bỗng nhiên lay động trước sau, một lực lớn phía trước áp chặt tôi vào ghế. Phản ứng đầu tiên của tôi đó là xe đâm vào cái gì đó rồi, vội vàng quay đầu nhìn, quả nhiên nhìn thấy đuôi xe đâm vào bức tường phía sau, như là không nỡ rời khỏi bệnh viện.

Tôi vừa quay đầu lại vừa nói, “Cố—”

Mới nói được một chữ, đôi tay của Cố Trì Quân đặt lên vai tôi, quay tôi lại nhìn anh, vội vã hỏi tôi, “Tiểu Chân, có bị sao không?” Hơi thở và sự cấp bách của anh đều ở trước mắt tôi.

“Không sao,” Tôi cẩn cẩn môi không nhìn anh, hơi hơi nghiêng người, “Em xuống xem xe làm sao rồi.”

Hóa ra xe đụng vào tường, vết tích đụng xe ở sau xe vô cùng rõ ràng, bị biến dạng một mảng lớn, lại bị xước một mảng sơn rất rộng. Tôi thở dài nghĩ, thực sự khen anh không nổi, kỹ thuật lái xe hoàn toàn không thể tin tưởng được.

Cố Trì Quân cũng từ cửa xe bên kia đi xuống, cup mi mắt xem xét vết tích của chiếc xe, rồi ngẩng đầu nhìn tôi, mi tâm nhíu chặt, tinh thần rất nghiêm trọng, dường như đang nghĩ xem làm thế nào mình lại làm đụng xe.

“Tôi vừa rồi không chú ý, không biết chuyện gì thì đã thành cục diện này rồi, cũng may người không làm sao,” Anh thở phào nhẹ nhõm, “Lên xe đi, tôi bảo đảm, sẽ không sai như vậy nữa đâu.”

“Để em lái xe. Anh gọi điện thoại cho trợ lý, nói cô ấy thông báo với công ty bảo hiểm.”

Nếu anh lái xe xảy ra chuyện gì, chắc chắn sẽ lên trang nhất các báo, tôi lại không định thưởng thức sự đả ngộ này.

Tôi mở cửa xe bên trái ra, khởi động động cơ, rồi ra hiệu cho Cố Trì Quân lên xe. Anh ban đầu có chút hoài nghi, nhưng động tác thành thực của tôi lại khiến anh kinh ngạc, đổi thành vẻ mặt đầy hứng thú. Anh ngồi vào vị trí ban nãy tôi mới ngồi, đặt cái túi tôi để trên ghế lái ra ghế sau.

Tôi nhìn kính chiếu hậu, bắt đầu di chuyển vô lăng, “Yên tâm đi, em mười ba mười bốn tuổi đã biết lái xe rồi, mười sáu tuổi đã có bằng lái. Xe việt dã em còn lái thuần thực hướng hồ là chiếc xe này.”

Ngón tay Cố Trì Quân cọ vào cằm, tỏ ra đã hiểu mà cười cười, “Là do em theo bố nhiều năm?”

“Vâng, cùng bố ra ngoài khảo sát, lái xe là kỹ năng sinh tồn cơ bản. Lúc ở nước ngoài em và bố thuê xe thuê hướng dẫn viên du lịch bản địa, ở trong nước đều tự mình lái xe, chứa rất nhiều công cụ máy móc. Mỗi lần đi nơi nào đều rất xa, phải mất vài ngày, một mình bố thì quá mệt, những năm trước ông còn trẻ, sau này tuổi tác cao rồi, em liền học lái xe, thay phiên lái xe với bố.”

Cố Trì Quân dựa vào sau ghế, nghe câu chuyện của tôi.

“Cố tiên sinh, nhà anh ở đâu, nhớ chỉ đường đấy.”

Anh cười nhẹ, “Thế em đồng ý đến nhà tôi rồi?”

Tôi mới nghĩ đến câu chuyện chúng tôi mới nói ban nãy, đến nhà anh ăn cơm, đối với vô số fan hâm mộ mà nói đều là một giấc mơ. Đặt vô lăng trong tay, dường như cũng không thể không đi rồi, tôi chẳng còn cách nào khác, cười cười, “Được ạ”

Chiếc xe rẽ vào đường chính, những ngọn đèn đường lần lượt sáng lên, chiếu sáng cả nửa bầu trời, cả thành phố đã biến thành một cây thông giáng sinh khổng lồ, hoặc là một viên đá quý sáng lấp lánh.

Chiếc xe rất nhanh liền tới khu vực gần nhà anh, khu này rất yên tĩnh, vườn hoa được xây dựng cực kỳ đẹp, bên cạnh không phải là tiệm thú nuôi thì cũng là nhà hàng cao cấp hay là cửa hàng đồ xa xỉ, tôi dưới sự chỉ dẫn của Cố Trì Quân, vòng một vòng lớn ở bên ngoài hai con phố thì tìm thấy một siêu thị khá lớn.

Tôi đỗ xe trong bãi đỗ xe, tháo dây an toàn muốn xuống xe.

Ngẩng đầu nhìn thấy Cố Trì Quân gơ tay đẩy cửa xe, tôi cực kinh ngạc, “Anh muốn xuống xe à?”

Anh gạt đầu tỏ vẻ đương nhiên, “Đương nhiên đi cùng em rồi.”

“Đừng đừng,” Tôi nhanh chóng hươ tay, “Anh xem bãi đỗ xe này cũng có không ít xe, bên trong chắc chắn không ít người, nếu anh đi vào không sợ người khác nhận ra à?”

“Em thực sự giống quản lý của tôi rồi đấy, nhưng mà, Chương Thời Ninh cũng sẽ không can thiệp tôi đến mức này đâu,” Sắc mặt Cố Trì Quân không tốt lắm, nhưng giọng nói vẫn ôn hòa, “Tôi từ trước đến nay đều không cảm thấy bản thân được nhiều người biết đến, thì đến vào một cái siêu thị nhỏ này cũng không được.”

Bị anh nói như vậy, tôi cũng có chút khó xử, chỉ đành nói, “Ày, chẳng may thì sao.”

Câu trả lời của anh là trực tiếp mở cửa xuống xe. Tôi từ trước đến nay không cảm thấy Cố Trì Quân là một người cứng đầu cứng cổ như này, ngay người, cũng chỉ đành lập tức rút chìa khóa xe, chạy theo. Anh vốn dĩ cũng không đi nhanh, tôi đoán là anh đợi tôi. Thấy tôi đi tới chỗ anh, cuối cùng nhìn tôi một cái, ánh mắt mờ mịt không rõ ràng.

Anh thở dài, “Tôi từ trước đến nay chưa từng cảm thấy gánh nặng danh tiếng giống như ngày hôm nay.”

Anh cũng không phải ngày đầu tiên làm người nổi tiếng, sao bây giờ mới phát hiện ra chứ? Tôi không nói gì, chỉ bỗng nhiên muốn gơ tay ra nắm lấy bàn tay anh—tôi nghĩ như vậy, thế mà cũng làm y như thế—đợi đến khi tôi phát giác ra động tác của mình, mặt lập tức nóng bừng lên, khoảng khắc chạm vào ngón tay anh liền đổi phương hướng, chuyển thành kéo kéo góc áo anh.

Chất liệu của cái áo này thật tốt, vô cùng mềm mại.

Cố Trì Quân cúi đầu nhìn tôi, tôi cũng ngốc nghếch nhìn anh.

Một nam một nữ đứng trước cửa siêu thị thực sự không đúng lắm, anh cúi đầu, mỉm cười, ánh mắt lướt qua mặt tôi, tay tìm kiếm cổ tay tôi, sau đó nắm lấy tay tôi, tay anh ấm áp y như tưởng tượng của tôi. Lúc cùng anh đánh tennis, tôi đã tỉ mỉ nhìn tay anh, ngón tay thon dài có lực—giống như động tác anh đã làm vô số lần trong phim—anh nắm tay em, chúng ta cùng nhau sống đến già, dường như mang theo một loại giao ước nào đó.

Chỉ là thời gian, đi đi về về, nhân vật, không phải một đôi thôi.

Tôi hít sâu một hơi, khép lại năm ngón tay, chậm chậm rút tay ra khỏi tay anh, sự ấm áp lập tức biến mất; Anh nhìn tôi một cái, tôi chỉ chỉ xe đẩy bên cạnh, thần tốc túm lấy một cái xe.

Siêu thị này không lớn, nhưng hoa quả rau xanh lại cực nhiều, khách hàng cũng không nhiều như chúng tôi tưởng tượng, đa số là dân công sở mới tan làm, vẻ mặt bọn họ gấp gáp, nhìn thấy một món thì nhanh chóng để vào xe đẩy, thời gian này hoàn toàn không có người để ý đến tôi và Cố Trì Quân. Ngay lập tức thể hiện sự lo lắng lúc này của tôi là quá thừa thãi.

Về vấn đề mua đồ ăn gì, làm món gì, tôi không có ý tưởng gì; đang muốn trưng cầu ý kiến anh, Cố Trì Quân đã đã cầm một túi cà chua lên, cúi đầu nhìn hạn sử dụng và ngày sản xuất.

Anh không di chuyển ánh nhìn, lại đổi 1 túi cà chua khác: “Hứa Chân, cơm tối em muốn ăn gì?”

Tư thế chọn rau rất thành thực, có vẻ như là bà nội trợ của gia đình nhiều năm ấy.

“Em thế nào...” Tôi lắp bắp, “Cố tiên sinh, anh quyết định đi...”

Anh nhượng mảy nhìn tôi một cái.

“Bây giờ không đưa ý kiến, em sẽ thiệt đấy. Em chỉ có thể theo ý thích của tôi thôi.”

“Thiệt thòi á...em cũng không thấy thế,” Tôi nói, “Em không kén ăn đâu.”

Cố Trì Quân đỡ trán cười nhẹ, khoe miệng tạo thành một vòng cung, nụ cười như vậy còn mang theo vài phần khôi hài. Tôi nhìn đại cả mắt. Sau đó, tôi nghe thấy giọng nói rất nhẹ của anh còn mang theo ý cười.

“Dễ nuôi quá.”

21. Chương 21

Xe tiến vào garage, tôi và Cố Trì Quân mỗi người ôm một túi đồ đi thang máy lên lầu.

Căn hộ của Cố Trì Quân ở trong một tòa nhà hơn hai mươi tầng, ở thành phố Thanh Hải này cũng không được coi là nhà cao tầng. Chúng tôi trực tiếp đi lên tầng cao nhất, sau khi cửa thang máy mở ra tôi liền ngẩn người một lúc, cả hành lang yên tĩnh kỳ lạ, tiếng bước chân của chúng tôi làm cho đèn cảm ứng sáng lên, tôi nhìn bốn phía, ánh mắt nhìn khắp nơi nhưng chỉ nhìn thấy một cánh cửa.

“Một tầng chỉ có một phòng?” Tôi rất kinh ngạc.

“Chính là vì nguyên nhân này nên mới mua.”

Ở bên ngoài đã bị chú ý quá rồi, chắc chắn hy vọng nhà của mình là một nơi yên tĩnh. Tôi nhin không được mà nghĩ, nếu như đi gõ cửa từng tầng, không biết sẽ nhìn thấy bao nhiêu người nổi tiếng nữa, nghĩ đến đây thì nhin không được mà phì cười.

Cố Trì Quân đặt túi đồ xuống đất, “Em đang cười gì thế?”

“Em đang nghĩ, những người sống ở đây, rất nhiều người đều là người nổi tiếng ấy.”

“Nghe nói có vài người, nhưng mà từ trước đến nay chưa từng chạm mặt. Em muốn làm quen?”

“Hoàn toàn không có cái ý tưởng này.”

Anh cúi đầu cười, quẹt thẻ mở cửa, ra hiệu cho tôi vào nhà.

Tôi hít vào một hơi, bước chân đi qua cửa phòng. Trước khi chân chạm đất, tôi rõ ràng cảm nhận thấy sự khác thường của đây lòng, còn nghe thấy tâm hồn tôi đang thờ dài—kỷ lục tốt đẹp đáng thương của tôi từ trước đến nay không một mình cùng bạn khác giới về nhà sau sáu giờ tối, cuối cùng cũng bị phá triệt để rồi, sự thuần khiết, sự tự nhiên của tôi ơi, một đi không trở lại nữa rồi.

Nhưng cơ mà, cái này thì có quan hệ gì chứ?

Đối phương là Cố Trì Quân kìa, tôi lặng lẽ tự nói với cái sự thuần khiết trong lòng tôi, nếu mà mấy năm trước có thể đến nơi này, lẽ nào mảy không kích động mà ngắt đi sao.

Vốn tưởng rằng nơi ở của ngôi sao nổi tiếng như Cố Trì Quân tuyệt đối là căn nhà xa hoa, kết quả vào phòng nhìn một cái, cho dù là bày biện hay trang trí, đều rất phổ thông—hoàn toàn không khiến người khác ngạc nhiên. Sắp xếp nhà rất hợp lý, đi qua cửa, bước lên hai bậc cầu thang thì chính là phòng khách. Sàn phòng khách được lát một lớp gỗ màu trắng sữa, một bộ sô-pha gỗ màu lam nhạt dài khoảng hai mét, bên trên đặt một tấm thảm dày màu cà phê, bên cạnh sô-pha là một giá sách đơn giản, bên trên xếp hai hàng sách; Ti vi và dàn âm thanh nhìn vào thực sự khiến người ta phải giật mình, tôi có thể tưởng tượng hiệu quả phát ra sẽ cực kỳ tuyệt vời.

Tóm lại, một căn phòng vô cùng bình dị.

Điều duy nhất khiến người ta cảm khái đó là căn hộ này rất lớn, phòng khách chỉ ít cũng bốn mươi mét vuông, còn có một cầu thang đi thẳng lên lầu, bên trên ít nhất cũng có ba phòng. Mà phòng khách nơi tôi đang đứng đây cũng cao cấp gấp đôi phòng khách bình thường, khiến người ta bất giác phải kính cẩn.

Phòng bếp ở bên trái phòng khách, được ngăn cách bởi một tấm kính trong suốt.

Cố Trì Quân đi vào phòng bếp đặt túi giấy xuống, bếp không những rộng mà còn vô cùng sạch sẽ, chỉ là không nhìn thấy dấu vết đã từng nấu nướng.

“Để ở kệ bếp là được rồi. Thời gian tôi nấu ăn không nhiều, nhưng khoảng vài ngày sẽ có người đến dọn dẹp.”

Từ đáy lòng tôi cảm khái một câu, “Thế thì vất vả quá.”

Cố Trì Quân tế nhị “uhm” một tiếng, ánh mắt lướt qua mặt tôi, “Là ý gì?”

“Căn hộ quá lớn ấy,” Tôi nói, “Hai tầng trên dưới cũng có bốn trăm mét vuông, cho dù là ai dọn dẹp đi nữa chắc chắn cũng rất vất vả.”

“Cũng tầm ấy, tôi trước đây không hề nghĩ đến việc này,” Cố Trì Quân nghiêng đầu nhìn tôi nghĩ nghĩ, “Nhưng mà tôi sẽ nói với Tôn Dĩnh.”

Tôi quyết định không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ lấy rau mới mua từ trong túi ra ngoài, trong lòng nghĩ xem bữa tối làm món gì. Hôm nay chúng tôi bận rộn trong bệnh viện cả một buổi chiều, cũng mệt lắm rồi, thanh đạm một chút cũng tốt. Khả năng nấu ăn của Cố Trì Quân tôi hoàn toàn không dám nuôi hy vọng, không, chính xác mà nói, mối quan hệ giữa khí chất và dung mạo của anh với “phòng bếp” giống như sự khác biệt giữa bề mặt trái đất thời Hán Vũ Đế và bây giờ vậy. Nói thật lúc anh nói ra “Đến nhà tôi làm cơm ăn”, trong lòng tôi thực sự hoài nghi anh chính là muốn tìm một đầu bếp—

“Được rồi, Tiểu Chân, em đi ra ngoài đi.”

“Cái gì?”

Vừa quay đầu liền nhìn thấy Cố Trì Quân ném áo khoác mới cởi ra đưa cho tôi, rồi nhanh chóng từ trên tủ bếp lấy ra một cái tạp dề màu xanh lam, thành thực mặc vào, rồi để tay dưới vòi nước, xoa một chút nước rửa tay bắt đầu rửa tay.

Tôi trợn mắt há mồm.

Cố Trì Quân ngoảnh lại nhìn tôi một cái, hoàn toàn không nhìn thấy sự chấn kinh của tôi, tốc độ nói không nhanh không chậm: “Tiểu Chân, treo áo vào phòng để quần áo, sau đó vào phòng khách xem phim hoặc là đọc sách, thư phòng ở bên cạnh phòng để quần áo, có máy tính, không cài mật mã đâu. Bốn mươi phút sau sẽ ăn cơm.”

Cố Trì Quân mặc tạp dề? Ý nghĩ đầu tiên của tôi chính là lấy điện thoại hoặc là máy ảnh, hay mấy thứ có thể chụp ảnh khác, tóm lại muốn chụp lại cái cảnh này, tuyệt đối phải chụp lại. Đáng tiếc những thứ ấy đều không có bên người, tôi đều không có, chỉ có thể cố gắng phát huy khả năng ghi nhớ của tôi, ghi nhớ tất cả các chi tiết của căn bếp này—ví dụ như mùi vị tươi mới, những quả ớt đỏ trên kệ bếp màu trắng, sàn nhà màu trắng, giấy dán tường màu nhạt trên tường bếp—hồi ức này quá hiếm có, tôi nhất định sẽ ghi nhớ cả đời.

Anh cầm một cái khăn khô lau tay, đi đến trước mặt tôi, nhìn tôi không chớp mắt, hơi hơi cúi người xuống, lúc cách mặt tôi không đến 5 cm, chậm chậm mở miệng.

“Tiểu Chân, Tôi quyết định nói cho em một bí mật.”

Tôi trợn mắt nhìn anh,

“Thực ra tôi là người ngoài hành tinh.”

Tôi chớp chớp mắt, nói: “Ừ”

Người không biết phải làm thế nào chuyển thành anh, anh đưa tay động đậy trước mặt tôi, “Tiểu Chân, tôi nói tôi có thể vào bếp, em liền kinh ngạc như thế? So với nghe thấy tôi là người ngoài hành tinh còn kinh ngạc hơn?”

Tôi rất muốn nói với anh: Anh là người ngoài hành tinh và anh biết nấu ăn, hai khái niệm này căn bản không giống nhau. Một cái hoàn toàn không có căn cứ, một cái chính là điều thực tế xuất hiện trước mặt tôi đây. Tôi là người theo chủ nghĩa hiện thực, sẽ chẳng tin người ngoài hành tinh gì đó đâu. Mặt khác, tôi căn bản không phải là kinh ngạc, mà là bị shock đó.

“A, ha, a.” Tôi không nói lên lời, bây giờ mới ý thức đến tôi vừa mới xuất thần nghiêm trọng. Hôm nay, tôi thực hiện rất nhiều cái lần đầu tiên trong đời—lần đầu tiên cùng anh đi siêu thị, lần đầu tiên đến nhà anh, cũng sẽ được ăn đồ ăn do đích thân anh làm—ngay lập tức tôi lại tưởng tượng linh tinh.

Cổ Trì Quân đẩy đưa đang ôm áo của anh là tôi đẩy ra khỏi bếp, chỉ cho tôi căn phòng để quần áo rộng lớn.

Tôi bước về phía trước hai bước, lại không tình nguyện mà quay đầu lại, anh đã quay về phòng bếp, ánh đèn chiếu sáng bóng lưng dài dài của anh.

Căn hộ to lớn này thực sự rất rộng, phòng để quần áo cũng to gần bằng phòng ngủ của tôi ấy, đẩy cánh cửa gỗ nặng nề ra, tủ quần áo gắn vào tường, tùy tiện mở ra liền có thể nhìn thấy quần áo treo đầy trên giá, đồ vest, sơ mi, cà vạt, quần dài các kiểu, đều được là thẳng tắp. Cổ Trì Quân giống như đa số đàn ông khác, thích quần áo màu sẫm, còn có rất nhiều lễ phục trang trọng nữa.

Tôi khó xử cầm áo khoác của anh, ánh mắt nhìn qua nhìn lại trong dãy quần áo dài ấy mấy vòng, cuối cùng mới phát hiện giá treo quần áo, lập tức treo lên, cẩn thận rời khỏi đó đi tới thư phòng.

Thư phòng cũng trải một tấm thảm dày mềm mại, hấp thụ tất cả tiếng bước chân. Bên trái là một cái giá sách, giá thủy tinh ở bên phải cũng để rất nhiều đĩa CD và DVD. Tôi kéo cánh tủ thủy tinh ra, thuận tay lấy xuống một quyển sách, lật mở, là sách tiếng anh của Shakespeare, mặt giấy hơi cũ, dấu vết lật sách vô cùng rõ ràng, có gấp một trang đánh dấu. Lật dở một cuốn khác, là của Sartre, cũng có dấu tích gấp trang đánh dấu, xem ra sách của anh thực sự không phải chỉ bày cho đẹp.

Anh là một người rất có trật tự, sách trên giá sách, CD, DVD trên giá cũng đã phân loại tỉ mỉ. Tôi từ từ nhìn ra một điều—Ở đại học anh học tâm lý học, vậy là tôi nhìn thấy các tác phẩm của các nhà tâm lý học viết bằng các loại ngôn ngữ, xếp đầy ba hàng sách; Anh đã từng diễn về nhạc Rock, tôi nhìn thấy gần hai mươi quyển tiểu sử của những ca sĩ nhạc Rock và hơn một trăm đĩa CD nhạc Rock; Năm ngoái bộ phim điện ảnh mà anh đạt được giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất là một bộ phim điện ảnh tiểu sử, kể về một đời của một danh họa, anh diễn người họa sĩ điên cuồng có hơi hướng rối loạn thần kinh, liên quan đến những tài liệu về người họa sĩ này, chất đầy hai cái hộp, được đặt ở bên dưới cùng của giá sách.

Tôi cúi đầu nhìn hai cái hộp chỉ mở ra một nửa ấy, lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Con người muốn thành công, đều có lý do của nó cả.

Anh giống như một miếng bọt biển, hấp thu biết bao nhiêu là kiến thức.

Sau đó, tôi ngồi trước bàn, nhìn thấy một gói bưu kiện mở một nửa, địa chỉ là trường đại học Zurich Thụy Sĩ, bên trong có một quyển sách bị lộ ra một góc, là sách tiếng anh, tôi thăm dò đề mục trong lòng, đại khái là “Tĩnh Luận Lý Của Luận Pháp Chế”.

Mắt tôi phát sáng nhìn quyển sách đó, dự đoán rằng quyển sách này đối với tôi chả khác sách trời là mấy, sau đó vẫn không nhẫn tâm mở ra.

Phía bên kia bàn để mấy quyển sách của bố tôi, có một quyển có đánh dấu sách.

Trước bàn còn có một bản thảo và bút, viết vội gì đó. Đây tuyệt đối coi như thuộc phạm trù đời tư, tôi không xem kĩ, nhẹ nhàng né tránh, đi xem sách và DVD anh sưu tập.

Tôi vừa xem đã mê luôn rồi, chỉ có thể cảm khái một câu: Đúng là nhà sưu tập.

Đợi đến khi hồi phục tinh thần, lúc chuẩn bị đi tới bếp xem quá trình chuẩn bị bữa tối thì anh đã mang một bát canh đi ra.

Bữa tối có ba món ăn một món canh.

Cổ Trì Quân nấu cơm rất thơm, rán sườn, nước sốt nhìn có vẻ rất ngon, hấp một con cá, còn nấu một bát canh ngô, màu sắc rất đẹp, hương thơm nức mũi. Hôm nay tôi đã chấn kinh rất nhiều lần rồi, nhưng cảnh này vẫn khiến tôi cảm thấy ảo như mơ, Cổ Trì Quân cực galant kéo ghế giúp tôi, tôi lắc lắc lư lư ngồi xuống trong phòng ăn.

“Em nếm thử xem.”

Tôi bật miệng gật đầu, gấp một đũa cá đưa lên miệng, toàn thân cứng đờ, nước mắt cũng sắp rơi xuống rồi. Tôi nghe thấy tiếng hoa nở, tôi nghe thấy tiếng hít thở của đại dương, tôi cảm nhận được hơi thở của bầu trời, tôi cũng nhìn thấy Thượng Đế và Đức Phật...

Cổ Trì Quân nhìn tôi: “Không ngon à?”

Câu trả lời của tôi là bốn chữ: “Mỹ vị nhân gian!”

Người đàn ông biết nấu ăn vĩnh viễn đều khiến cho người ta ngưỡng mộ, chỉ trình độ nấu ăn này thôi đã đủ để tôi phong anh làm thần tượng rồi.

Ánh sáng trong mắt anh sáng lấp lánh, biểu cảm cực kỳ vui vẻ, vừa cười vừa cầm đũa lên.

“Đây là món tử của tôi, luyện rất nhiều năm rồi.”

“Rất nhiều năm? Anh luyện nấu ăn ở đâu vậy?”

“Bắt đầu từ lúc rất nhỏ,” Anh mỉm cười, “Phụ nữ trong nhà tôi, từ bà cố cho đến mẹ tôi, chị gái, mỗi người đều là người theo chủ nghĩa nữ quyền, từ trước đến nay đều không nấu cơm, thậm chí bếp cũng không vào. Vì vậy, người nấu cơm trong nhà tôi là đàn ông, ban đầu là bố tôi, sau đó là anh tôi, cuối cùng là tôi.”

Tôi phì cười. So với tượng tượng của tôi thì cũng không khác biệt lắm, tôi hoàn toàn không cảm thấy sau khi anh làm người nổi tiếng còn có thời gian để mà luyện nấu ăn nữa, nhất định là từ trước đó rồi. Nhưng anh vậy mà có anh và chị, khiến người khác thấy ngạc nhiên. Tôi đọc các tin tức đời tư của anh rất nhiều, dường như không đọc được ở đâu có nói anh có anh chị em.

“Tôi là em út trong nhà, anh trai lớn hơn tôi mười mấy tuổi.” Cổ Trì Quân nói.

Ngày hôm nay Cổ Trì Quân làm tôi ngạc nhiên rất nhiều lần, tôi đến biểu cảm kinh ngạc cũng dùng hết nhãn rồi, giả vờ trấn tĩnh hỏi.

“À, bọn họ làm gì thế ạ?”

Tôi khó khăn lắm mới nuốt được cá trong miệng xuống, Cổ Trì Quân rót cho tôi một cốc nước cam, đó là nước cam anh mới vắt, thơm ngọt muốn chết

“Bố tôi nghiên cứu lịch sử, mẹ tôi chủ yếu nghiên cứu nhân loại học và xã hội học, anh cả là nhà ngôn ngữ học, chị dâu là chuyên gia pháp luật học, chị gái là pháp y.”

“Cả nhà anh đều là học giả?” Tôi tròn tròn mắt.

“Đúng thế, trừ tôi ra.” Anh trấn tĩnh như thường.

Phí cho tôi tự cho mình là fan hâm mộ nhiệt tình của Cổ Trì Quân, đối với tình hình của anh cũng coi như hiểu biết, nhưng thực sự lần đầu tiên hiểu rõ bối cảnh gia đình anh. Trong khoảnh khắc có cảm giác khá là choáng váng, chỉ đành đỡ trán để dịu bớt sự chấn kinh này. Nhưng mà đồng thời cũng cảm thấy bình tĩnh. Hóa ra, sự nho nhã lịch sự của anh cũng không phải là do trong giới giải trí mà có được; Mà anh không nhiễm mấy thói xấu của giới giải trí, cũng là do hoàn cảnh gia đình nuôi dưỡng mà thành

“Đúng là gia đình có cội nguồn học tập,” Tôi như cảm thấy phát hiện ra đại lục mới, “Chẳng trách trước đây em cảm thấy anh chỉ cần đeo kính gọng đen thì liền biến thành học giả, cũng không phải là ảo giác của em.”

Anh cười hạ tầm mắt xuống, dùng dao chia cá ra.

“Nhìn thấy nhiều rồi, tự nhiên cũng bắt chước được.”

Tôi chống cằm nhìn anh, thử hỏi: “Nếu anh không đóng phim không làm diễn viên nữa, có thể trở thành học giả giống như bố mẹ anh, anh trai anh không? À, nhà tâm lý học?”

“Rất có khả năng.” Anh gật đầu.

Thời đại học anh nghiên cứu tâm lý học, chuyện này không phải bí mật gì. Trong một lần phỏng vấn trên truyền hình, người dẫn chương trình mời đến thầy giáo đại học của anh, thầy giáo mang đến thành tích học tập và luận văn liên quan đến hành vi tâm lý học của anh. Tất cả mọi người đều kinh ngạc phát hiện, anh và những người nổi tiếng trẻ tuổi khác trong giới giải trí tuyệt đối không giống nhau, thành tích ưu tú—ưu tú đến mức mỗi người lớn đều cam tâm tình nguyện để con mình coi anh là thần tượng.

“Được rồi, ăn cơm đi nào.” Cố Trì Quân đưa cho tôi sườn dê đã cắt xong.

22. Chương 22

Số lần chúng tôi ăn cùng nhau thực sự quá nhiều, không mười hai lần thì cũng đến mười lần, không cần kiêng kị, tôi nhanh chóng gật đầu, nhanh chóng càn quét bàn ăn.

Giữa bữa cùng Cố Trì Quân nói về chuyện điện ảnh, mới biết rằng “Ba Chương Cam Kết” đang đẩy nhanh tiến độ, thời gian quá cấp bách, vì vậy mẹ tôi mới mệt đến ngất đi như vậy, thời gian quay bộ phim này thực sự quá dài, dài hơn nhiều so với những bộ phim bình thường khác.

Lúc nói đến điện ảnh, anh có chút hơi mệt mỏi, “Sau khi diễn xong bộ phim này, trong vòng một năm nữa tôi không muốn đóng bất cứ bộ phim nào nữa.”

Từ lúc anh vào nghề đến nay cũng đã có không ít tác phẩm, lúc nhiều nhất có tới năm bộ phim. Mà với những gì tôi mới nhìn thấy trong thư phòng, đối với mỗi vai diễn anh đều dùng rất nhiều tâm huyết như vậy, cảm thấy mệt cũng là chuyện thường tình. Bận rộn nhiều năm như vậy, cái gì cũng đã có rồi, đương nhiên cũng có thể có một kì nghỉ dài. Công việc diễn viên ngày đêm điên đảo này không phải người bình thường nào cũng có thể chấp nhận được.

“Nên nghỉ ngơi mà,” Tôi thuận miệng nói, “Tìm một nơi yên tĩnh đẹp để sống khoảng hai tháng.”

“Tôi cũng đang nghĩ như vậy, nhưng mà nhất thời không nghĩ ra nơi nào cả.” Cố Trì Quân nói.

Tôi nghĩ nghĩ, “Có thể ra nước ngoài, trong nước...những người biết anh quá nhiều rồi, nước ngoài vẫn tốt hơn.”

“Em đã đi nhiều nơi, hay là gợi ý cho tôi một chút?”

“À, cái này không dễ nói mà...” Tôi nghĩ xem mình đã đi qua những nơi nào, “Nếu nói nơi có phong cảnh đẹp thì có quá nhiều ấy. Anh xem ý thích của mình đi.”

“Ý thích của em thì sao?”

Tôi vừa nghĩ vừa nói: “Em thích nhất cảnh tuyết. Lúc nhỏ tới cao nguyên Miller cùng bố, dưới chân núi vẫn là tháng 6, trên cao nguyên lại là mùa đông, tuyết phủ trắng xóa, phía xa chỉ có những căn nhà nhỏ tường trắng ngói đỏ của dân du mục. Đúng là cảnh sắc trong truyện cổ tích.”

Anh như đang suy nghĩ điều gì ấy, gật gật đầu, dáng vẻ hoàn toàn chấp nhận ý kiến của tôi.

Ăn cơm xong, tôi chủ động thu dọn bát đĩa, Cố Trì Quân cũng không ngăn cản tôi, cùng tôi dọn dẹp phòng bếp. Hai người làm việc thì nhanh hơn nhiều so với một người, tôi rửa tay, chào tạm biệt anh để về trường. Buổi tối này đã vô cùng đẹp để rồi, tôi cũng không có dự định ở lại nhà anh. Tuy nhà anh rộng như vậy, cũng không thiếu chỗ cho tôi tá túc.

Anh khóa vòi nước, nói muốn tiễn tôi.

Xét thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, mà kỹ thuật lái xe của anh thực sự không đáng để tín nhiệm, tôi từ chối yêu cầu của anh, trực tiếp lấy điện thoại gọi taxi.

Cố Trì Quân cầm lấy túi của tôi, tiễn tôi đến cửa thang máy. Suốt đường đi tôi đều nói chuyện lảm nhảm với anh.

“Cố tiên sinh, ngày mai nhớ kêu trợ lý đi sửa xe đấy, sau đó anh cũng đừng tự mình lái xe, quan sát trước sau nhiều một chút, trình độ lái xe của anh đúng là...Không sợ vạ nhất chỉ sợ nhất vạ thôi.”

Mãi mà không thấy tiếng trả lời, ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, trong hành lang yên tĩnh, ánh đèn rất sáng, tấm thảm dày hấp thu hết những tiếng bước chân, Cố Trì Quân toàn thân là bộ quần áo màu ngà mặc ở nhà, nhìn có vẻ rất nhàn nhã tự nhiên đứng bên cạnh tôi, cười với tôi.

Mà anh chỉ mỉm cười, khóe mắt hơi hơi nhướng lên, tạo thành một vòng cung dịu dàng, chỉ là anh không nói gì.

Tôi cầm lấy túi, “Thế em về đây.”

Thang máy tỉnh một tiếng lên đến nơi, tôi đi vào trong, đang muốn ấn xuống lầu, anh bỗng nhiên giơ tay ngăn cánh cửa thang máy sắp khép lại, đi vào bên trong, đôi tay nâng mặt tôi. Tôi vô thức quay đầu, tuy anh nhìn có vẻ rất ấm áp, nhưng sức lực trên bàn tay còn lớn hơn cả sự ấm áp. Tôi bị anh nâng hàm dưới, ngẩng đầu lên, ánh mắt không thể tránh được rơi trên khuôn mặt anh.

Anh nhẹ nhàng hôn lên trán tôi.

Máu toàn thân nóng bừng lên, tai cũng ngay lập tức mất đi khả năng nghe. Tôi vô thức trừng anh, đại não một màn trắng xóa, ý nghĩa lượn qua lượn lại đều là “Cố Trì Quân hôn tôi” đây là một sự thật kinh người, có ảo giác biến thân thành nam nữ chính trong phim điện ảnh, toàn toàn không có cách nào tiêu hóa nổi.

“Ngủ ngon, Tiểu Chân.”

Nụ hôn và giọng nói giống như rượu, triệt để khiến tôi say rồi.

Tôi giống như người máy bị quá tải, hoàn toàn bị rơi vào trạng thái đơ.

Theo như những gì mình được thấy, ở Trung Quốc chỉ có người yêu mới cầm túi xách cho bạn gái của mình thôi ;) còn bạn bình thường thì cầm giúp túi xách là chuyện không có nhé, trừ khi con gái nhờ (mà điều này cực kì hiếm), trong khi bạn Hứa Chân của chúng ta lại lảm nhảm những thứ linh tinh mà lại chẳng để ý tới điều này =))

Trở về kí túc xá giống như chạy trốn.

Uống cho tôi tự cho rằng tổ chất tâm lý của bản thân cực tốt, nhưng việc này lại khiến tôi choáng váng rất lâu. Vì San vẫn chưa về, tôi mở cửa sổ, gió đêm đông thổi vào cửa sổ, đầu óc tôi cũng rõ ràng phần lớn rồi, nhìn khuôn mặt của mình trong gương lúc trắng lúc đỏ, chỉ đành ôm đầu cuộn tròn trước bàn học.

Tôi bỗng nhiên có chút hiểu ra tại sao mẹ tôi không tán thành tôi tiếp xúc với Cố Trì Quân, trong khoảng khắc thực sự trong lòng có tiếng rì rầm.

Cái gọi là quấy nhiễu một hồ nước xuân, chính là kiểu hành vi này của Cố Trì Quân. Anh không thể không biết mị lực của bản thân, còn đối với đứa có lực phòng hộ yếu kém là tôi làm ra cái hành vi ái muội như thế, trực tiếp đến gần đáy lòng tôi. Cứ cho là không nhắc đến tôi là fan hâm mộ của anh, bất cứ cô gái trẻ nào được một người nổi tiếng đối đãi như vậy, đều sẽ mơ mộng linh tinh. Giữ khư khư một mình không được, thì sẽ tiến vào. Trên mức độ nào đó mà nói, lực sát thương của anh còn lớn hơn Lâm Tấn Tu.

Lâm Tấn Tu cố nhiên có trăm nghìn cái không tốt, nhưng thái độ của anh ta với tôi từ trước đến nay đều rõ ràng, bao nhiêu năm như thế, anh ta hoàn toàn không để cho tôi bất cứ ảo tưởng không thiết thực nào hết.

Những ý nghĩ lộn xộn trong đầu, cửa cũng đã mở ra rồi.

Vi San đeo balo đi vào phòng, bỏ nhào vào bóp cổ tôi, “Cả ngày hôm nay mày đi đâu thế hả? Liên lạc không được! Học trưởng Lâm đang tìm mày đó.”

Tôi giờ mới nghĩ ra chuyện điện thoại hết pin, vội vàng lấy điện thoại ra sạc, lại thuận tiện mở máy luôn.

“Anh ta tìm tao làm gì?”

Mắt nó phát sáng nhìn tôi, “Chuyện của tụi mày tao làm sao biết được, nhưng mà tao thấy đáng vẽ của anh ấy cứ như mày nợ anh ấy một đồng tiền không trả ấy.”

Thực sự nếu là nợ tiền thì còn dễ giải quyết. Lâm Tấn Tu không thường xuyên tìm tôi, một khi tìm tôi, từ trước đến nay đều không phải chuyện tốt đẹp gì, điều này tôi vô cùng rõ ràng. Tôi khởi động điện thoại, phát hiện trong điện thoại có vài tin nhắn, ví dụ như Thẩm Khâm Ngôn hỏi tôi chuyện sau khi vội vội vàng vàng rời khỏi đoàn kịch, có phải là xảy ra chuyện gì quan trọng không, tôi nhắn lại một tin “Không quan trọng”; sau đó là tin nhắn của đồng nghiệp Thư Băng, nói giúp tôi làm ca; Tin nhắn cuối cùng là của Cố Tri Quân gửi đến mười mấy phút trước, hỏi tôi về đến trường chưa.

Tôi nhìn tin nhắn của anh, hơi hơi xuất thần, giữa nhắn lại và không nhắn lại do dự không thôi.

Vi San đẩy đẩy tôi, “Tao mới nói với học trưởng Lâm mày về rồi, anh ấy bảo mày đến kí túc xá của anh ấy.”

Tôi kì dị nhìn nó, hoàn toàn không biết nó nói với Lâm Tấn Tu là tôi về rồi lúc nào, động tác của nó thực đúng là nhanh gọn lẹ. Tôi thở dài một hơi, tâm tình trầm trọng không gì so sánh được vớ vẩn Vi San, “Tao nói này, Vi San, nếu như mày không lảm chuyện như vậy thì nhất định sẽ càng dễ thương hơn ấy.”

Nó lườm tôi, “Hỏi câu cuối cùng, mày biết học trưởng Lâm sống ở đâu không?”

Tôi tùy tiện gật đầu, lại một lần nữa túm lấy áo khoác ra ngoài.

Lúc đẩy cửa đi ra nghe thấy nó phần nộ bất bình thấp giọng lẩm bẩm “Còn nói không phải, đến học trưởng Lâm sống ở đâu cũng biết, tao còn không biết đây này.”

Sau khi ra khỏi cửa, tôi sờ mũi cười khổ, có thể không biết sao, cứ cho là không biết thì cũng nghe người khác nói qua. Lâm Tấn Tu bình thường không sống trong trường, căn hộ của anh ta thực sự quá nhiều, tôi ít nhất cũng biết hai cái trong số đó. Nhưng mà, vào lúc anh ta bận rộn, ví dụ như thâu đêm làm luận văn cho kịp, lúc bận các hoạt động thì sẽ về sống ở căn phòng đơn trong trường. Dù gì thì anh ta vẫn là sinh viên.

Lúc nghỉ hè, Lâm Tấn Tu đã đưa tôi đến phòng kí túc xá của anh, đánh giá lướt qua một cái, so với phòng kí túc xá bình thường của bọn sinh viên chuyên ngành chúng tôi thì tốt hơn nhiều; không nói đến xa hoa nhiều như nào, nhưng mà rất thoải mái. Là một nơi nghỉ ngơi tạm thời, như vậy cũng không tồi.

Sinh viên sống trong khu này không nhiều, nhưng tôi lại gặp học tỷ Tiêu Phi. Trong khoảnh khắc tôi gặp ánh mắt của chị ta, chị ta đang đi ra từ phòng Lâm Tấn Tu, cúi đầu, cắn cắn môi dưới, cảm xúc của khuôn mặt không tốt.

Tiêu Phi nhìn thấy tôi, lộ ra biểu cảm như bị ngã lúc trời mưa. Chị ta được coi như một trong những người con gái ở gần Lâm Tấn Tu nhất ở trong trường đại học, vì vậy oán hận sâu sắc đối với tôi, giống như tôi là tình địch của chị ta không bằng.

Tôi từ trước đến nay đều không tiếp xúc chính diện với Tiêu Phi, còn phòng chị ta hơn cả Lâm Tấn Tu. Lúc mới vào học, sau khi trải qua tình cảnh tàn tạ bị hiếp là trộm ngày ấy, ba bốn năm nay, tôi và chị ta chưa từng nói chuyện một câu. Lúc này tôi cũng không có ý định để ý đến chị ta, đón nhận ánh mắt sắc như dao của chị ta, lướt qua người chị ta đẩy cửa bước vào phòng của Lâm Tấn Tu.

Trong phòng vô cùng thê thảm. Dưới đất là những mảnh thủy tinh và gốm vỡ, sô-pha một cái bị lật, tấm đệm lăn vào góc tường, trên mặt trà kỷ có vô số vết nứt, hoàn toàn là hình dạng sau khi bị người ta cướp bóc.

Mà chủ nhân Lâm Tấn Tu của căn phòng này lại chả thèm để ý mọi thứ. Anh ta chỉ yên lặng đứng trước cửa sổ, giữa ngón tay kẹp một điếu thuốc, cũng không hút, khói thuốc mờ mờ từ ngón tay của anh ta bay lên, làm mờ hồ bóng lưng anh ta.

Tôi nhớ rõ ràng Lâm Tấn Tu cực ít hút thuốc, ít ra từ trước đến nay tôi vẫn chưa nhìn thấy.

“Học trưởng Lâm, em đến rồi.”

Lâm Tấn Tu không quay đầu, “Dọn dẹp phòng một chút.”

Phân phó lạnh lẽo dứt khoát, cứ như tôi là hầu gái của anh ta ấy.

Càng li kì đó là, tôi cũng không muốn phản kích anh ta, ngoan ngoãn vâng một tiếng, rồi đi ban công lấy dụng cụ dọn dẹp và máy hút bụi, cởi áo khoác ra, buộc lại tóc, bắt đầu làm việc. Trong lòng cũng không phải không coi thường bản thân, mấy tháng nay làm việc tại nhà hàng, triệt để bị khách hàng bao gồm cả Lâm Tấn Tu trong đó sai khiến đến quen rồi, nhu thuận như một chú thỏ. Đáng thương thay tôi như này được các giáo sư khen ngợi là sinh viên giỏi “nhân tài toàn năng”, nay lưu lạc trở thành giúp việc ngoài giờ của Lâm công tử.

Tôi vui đầu thu dọn mảnh kính vỡ trên mặt đất, nhìn bóng lưng bất động của anh ta trước cửa sổ, thậm chí trọng hồi, “Ày...học trưởng, anh tìm em chính là để em đến dọn phòng? ”

Lúc này cuối cùng anh ta cũng quay đầu lại, lưng dựa vào cửa sổ, màu đen trong mắt chậm chậm ngưng đọng lại.

Khuôn mặt anh ta không chút biểu tình, “Em nói xem?”

Ánh sáng trong đáy mắt anh ta khiến sống lưng tôi lạnh ngắt. Có lẽ do từ nhỏ được sự giáo dục của gia đình, ngoại hình của anh ta nhìn có vẻ nho nhã lịch sự, lúc tâm tình anh ta không tốt thì sẽ lộ ra vẻ mặt như vậy—nhìn thì có vẻ đang cười, chỉ là trong mắt một chút ám áp cũng không nhìn thấy. Giống như con báo đang liếm khoe môi, nhìn trừng trừng con mồi.

Tôi không nói gì. Tuy cảnh tượng loạn cào cào này rất giống với hiện trường cướp bóc, nhưng, ai dám cướp bóc Lâm Tấn Tu chứ? Hơn nữa không nói đến camera bên ngoài chỗ nào cũng có, người ra người vào...lùi một vạn bước mà nói, thực sự muốn cướp bóc, anh ta tuyệt đối sẽ không như đóng dinh trước cửa sổ mà không chuyển phòng thế kia, mà đã nghĩ cách xử lý các nghi phạm rồi. Hiện trường này ngoại trừ anh ta làm ra thì không nghĩ đến người thứ hai làm.

“Phản ứng của em từ trước đến nay đều rất nhanh.”

Lâm Tấn Tu nhìn tôi một cái, nói như vậy đấy.

Giữa chúng tôi luôn luôn tồn tại loại thỏa thuận ngầm kì lạ nào đó, chỉ cần một ánh mắt một nụ cười liền biết được tâm ý của đối phương.

Chuyện này nói ra có vẻ rất lãng mạn, sự thực là nó hình thành thành trong quá trình đấu tranh lâu dài giữa tôi và anh ta, mỗi một thỏa thuận ngầm đều thể hiện một quãng lịch sử đầy mưu lược.

Anh ta cúi người dụi điều thuốc vào cái gạt tàn trên mặt trà kỷ, cả người ngã trên sô-pha, giờ tay che đi đôi mắt.

“Đóng cửa vào.”

Lúc này tuyệt đối không phải lúc lăm điều, tôi làm theo. Mặc dù cô nam quả nữ cùng trong một phòng, tôi cũng hoàn toàn không cảm thấy Lâm Tấn Tu có ý đồ gì với tôi. Chúng tôi dù gì quen nhau quá lâu rồi, những chuyện ân ân oán oán, yêu yên hận hận nên xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, bây giờ cũng quá thời kì mất rồi.

Tôi nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất, dựng bình hoa bằng gốm lên, thậm chí cảm khái bình hoa này đúng thật là bền. Hoa thì cũng không cần rồi, vứt vào trong túi rác, sắp xếp những đồ vật lộn xộn dựa theo trí nhớ trở về vị trí cũ.

“Buổi chiều em không ở Menlo, đi đâu thế?”

Xem ra Lâm Tấn Tu từ buổi chiều đã tìm tôi rồi, tôi hàm hồ trả lời, “Có chút việc.”

23. Chương 23

Tôi có một cảm giác rất kì lạ, thà rằng bị anh ta hiểu lầm, thì cũng không nói cho anh ta tôi còn có một người mẹ. Anh ta luôn luôn cho rằng tôi và anh ta giống nhau, đều không có mẹ.

Tôi nhớ đến một chuyện rất lâu trước đây.

Lúc đó tôi với Lâm Tấn Tu mới bắt đầu đối địch nhau, tôi đem theo dũng khí của “nghe con không sợ hổ”, hùng hổ tiểu ngạo giang hồ, kết quả vừa tan học liền đụng phải quỷ, bị đám tùy tùng của anh ta chặn ở một góc bên cạnh khu lớp học.

Tôi có tính cách cứng rắn cổ quái, không muốn kể cho hiệu trưởng và bố những chuyện phiền phức mà tôi gặp phải, thứ nhất là do họ quá bận, thứ hai là cho dù nói ra thì cũng chả có tác dụng gì.

Tôi nhớ đó là tuần thứ hai sau sự kiện hồ bơi, tôi bị người ta hắt cho nửa thùng nước, nước lạnh công theo tóc nhỏ xuống, chảy qua cổ, thấm ướt cả áo len, dính vào da tôi chảy xuống dưới, áo lót cũng ướt hết.

Đám người đó vẫn không chịu dừng lại, không biết bọn họ nghe được ở đâu chuyện từ nhỏ tôi đã không có mẹ, tùm lại chê cười tôi, lời nói ác độc đến mức bây giờ nghĩ đến tôi cũng tức đến phát run.

Một tên con trai lớn hơn tôi một lớp chửi tôi rất ác liệt, lúc đắc ý chỉ vào mũi tôi mà cười lớn, “Mẹ mày thà chết cũng không cần mày và ông bố cổ lỗ của mày đâu.”, Tôi vừa biến sắc, bỗng nhiên nhìn thấy tên đó không nói nữa, ánh mắt kinh khủng, giống như tôi bỗng nhiên biến thành một con khủng long bạo chúa. Tôi lạnh đến mức phát run lấy bẫy, nhưng tay của tên đó lại còn run kinh khủng hơn cả tôi.

Tôi không thấy bản thân mình có thể dọa tên đó thành như vậy. Quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy “tên đầu sỏ” Lâm Tấn Tu. Anh ta không nhìn tôi, nhìn đám con trai xem chuyện hay ho, sắc mặt xanh xám, sự tức giận ngưng đọng trong mắt và trong từng bước đi, khí thế ngút trời.

Mù tịt quay đầu lại, tất cả những người ở đây trong khoảng khắc mặt đều biến sắc, run run rẩy rẩy. Hiệu quả giống như bị một trăm thầy giáo quần giáo nghiêm khắc trong một trăm giờ đồng hồ vậy.

Mặc dù bây giờ tôi cũng không hiểu, Lâm Tấn Tu mười tám tuổi lúc đó học được ở đâu ra cái khí thế bức người ngút trời như vậy, rõ ràng mọi người đều mặc một loại đồng phục xanh trắng như nhau. Nhưng cho dù như thế nào đi chăng nữa, vô hình chung tôi cũng đã có được sự cứu vớt.

Lâm Tấn Tu đi vòng qua tôi, đi đến trước mặt cái tên vẫn đang chỉ vào mũi tôi, tôi nhìn không rõ biểu cảm của anh ta, chỉ cảm thấy anh ta giống như một ngọn núi lớn đứng chắn trước mặt tôi; tên kia một tiếng cũng không nói, cúi đầu mạnh tay tát cho mình mấy cái bạt tai.

Thực sự rất mạnh tay, lực còn lớn hơn lúc tên đó bắt nạt tôi.

Lúc đó tôi mới mười lăm mười sáu tuổi, ít ít nhiều nhiều cũng ôm tâm tư lãng mạn. Một góc nào đó trong tim ấp ủ một chút ảo tưởng: Lê nào Lâm Tấn Tu đến cứu tôi? Rất nhanh ảo tưởng đã bị đập vỡ.

Đám người đó tản đi rất nhanh, Lâm Tấn Tu dẫn tôi đi tới phòng làm việc của hội, vứt cho tôi một cái khăn mặt, rồi hỏi tôi một câu đến nằm mơ tôi cũng không nghĩ tới: Em không có mẹ?

Tôi trầm mặc cúi đầu. Rất rất lạnh, toàn thân tê rần không thể chịu đựng nổi, không muốn đấu võ mồm với anh ta. Trong lòng cảm thấy rất phức tạp, mặc dù anh ta giúp tôi một lần, nhưng truy ra gốc gác, tôi bị bắt nạt là do anh ta mà ra.

Tôi nghĩ linh tinh, lại nghe thấy giọng nói của anh ta: Lúc nào?

Tôi không hiểu ý, ngây ra một lúc mới nghĩ ra anh ta vẫn biết tục câu chuyện lúc này, lập tức trả lời, tôi từ trước đến nay không có mẹ, bố tôi nói bà sinh ra tôi thì đi luôn.

Anh ta nhìn tôi. Nếu mà tôi phân biệt không nhầm, tôi nghĩ tôi nhìn thấy từ trong đôi mắt sâu không thấy đáy của anh ta, nhìn thấy cái gọi là cảm xúc đồng tình. Anh ta không phải loại người có thể lộ ra sự đồng tình không cần thiết. Trừ phi anh ta giống với tình cảnh của tôi.

Nhưng anh ta không nói gì nữa, phát tay để tôi đi.

Đi đến cửa anh ta nhẹ nhàng nói: Nhận sai với tôi, chuyện đã qua thì sẽ không nhắc đến nữa.

Từ nhỏ bố tôi đã dạy tôi, những chuyện trái nguyên tắc, trái lương tâm tuyệt đối không được làm. Cho dù tôi bị bắt nạt kinh khủng hơn ngày hôm nay thì cũng không nhận sai với anh ta. Bởi vì căn bản tôi không sai.

Tôi cười lạnh, sập cửa ra ngoài.

Dưới mắt anh ta, tôi chắc chắn không phân biệt thị phi; vì vậy ngừng được mấy hôm, bắt bắt tôi lại tiếp tục diễn ra.

Sau đó trong quá trình đấu tranh với Lâm Tấn Tu, tôi dần dần biết được, lúc Lâm Tấn Tu ** tuổi, mẹ anh ta qua đời trong một tai nạn bất ngờ, mà cái hôm tôi bị anh ta gặp trong trạng thái mê mẩn ấy, trùng hợp là ngày giỗ của mẹ anh ta.

—nói lại, cũng là ngày hôm nay.

“Chuyện có thể khiến em xin nghỉ, chắc chắn là chuyện lớn rồi.”

Lâm Tấn Tu thấp giọng cười cười. Ngữ khí mang theo ý cười và giọng điệu của những ngày xưa, cho thấy tâm tình anh ta đang tốt lên. Tôi thu lại những tư tưởng tình cảm lớn vồn trong quá khứ, cũng nhẹ nhõm trở lại.

Cảm xúc của anh ta hôm nay khác thường, chỉ có thể có liên quan đến người mẹ đã qua đời của anh ta.

“Đi hẹn hò với người ta.” Tôi trả lời anh ta như vậy.

“Hẹn hò?”

“Một đồng nghiệp ở Menlo.”

“Uhm, người đó—” Vì anh ta không nghĩ ra tên nên dừng một chút, “Thẩm gì đó?”

Tôi không cảm thấy Lâm Tấn Tu có thể quan tâm đời tư của tôi đến mức này, chắc là ai trong nhà hàng đã nói cho anh ta việc dạo này tôi thân với Thẩm Khâm Ngôn, nhưng chuyện này từ trước đến nay cũng không phải là bí mật gì.

“Chuyện là như thế đấy.”

Tôi trả lời đầu cũng không ngẩng, động tác trên tay không chậm đi chút nào. Dọn dẹp đến bên cạnh bàn trà, Lâm Tấn Tu dứt khoát gác chân lên bàn trà, tôi quỳ xuống thẩm, dọn dẹp mảnh thủy tinh, dùng vải mềm từng chút từng chút thấm hết nước bắn trên thẩm. Ngẩng đầu lên, nhìn thấy ngực anh ta bên cạnh rung động nhẹ, lần đầu tiên sau khi vào phòng nghe thấy anh ta cười thành tiếng.

“Tôi không biết rằng em cũng có hứng thú với loại bé trai như thế.”

“Cậu ấy nhỏ hơn em một tuổi, nhưng tuổi tác không là vấn đề,” Tôi thuận miệng nói, “Em từ trước đến nay cũng không phủ định bản thân là đứa thích cái đẹp.”

“Tiêu chuẩn quá thấp.” Lâm Tấn Tu mở miệng không nặng không nhẹ.

“Tiêu chuẩn cũng không phải vật sống, thích hợp với bản thân là được rồi.” Tôi lườm anh ta, trả lời.

“Xem ra trình độ thẩm mỹ của em giảm kinh khủng quá,” Anh ta cười nhẹ, nghiêng thân trên, giơ ngón tay gõ gõ trán tôi, “Rót cho tôi cốc nước”

Tôi đứng thẳng người, tháo găng tay, vào bếp rót nước mang ra.

Anh ta hài lòng nhận cốc nước, rất có hứng thú, “Bọn em ở cùng nhau thì làm cái gì?”

Nói với Lâm Tấn Tu chuyện của người khác có vẻ an toàn, tôi cũng vui vẻ mà kiểm chuyện nói.

“Trong tình huống bình thường, em giúp cậu ấy phụ đạo. Em gợi ý cậu ấy thi vào học viện kịch nghệ của trường mình, bây giờ vẫn đang chuẩn bị thi đầu vào.”

“Hẹn hò ngày hôm nay cũng như thế?”

“Cũng không phải thế, cậu ấy cùng vài người bạn tạo thành một đoàn kịch nhỏ, tự mình chuẩn bị một vở kịch, em đi xem bọn họ diễn kịch.”

Lâm Tấn Tu “ừ” một tiếng, tỏ ý tôi cứ nói tiếp.

“Một đoàn kịch rất có sức sống,” Tôi nói, “Diễn “Cõi Chết” của James Joyce, mọi người đều vô cùng nhiệt tình, tuy chỉ có một khán giả là em nhưng họ vẫn diễn rất nghiêm túc. Đặc biệt là Thẩm Khâm Ngôn, em không ngờ được cậu ta thực sự có thiên phú—”

Giọng nói của tôi bỗng nhiên dừng lại. Cánh tay bên phải lặng lẽ tiếp cận, ngón tay “xoẹt” bắt lấy cằm tôi, cưỡng chế tôi ngẩng đầu lên. Tôi suýt nữa thì cắn phải lưỡi, vì dọn dẹp nên tôi nửa quỳ giữa bàn trà và sô-pha, chỗ trống có thể cử động cực ít, vừa tức giận vừa hoang mang không hiểu mà nhìn Lâm công tử nhàn nhã ngồi trên sô-pha. Phí cho tôi từ lúc vào cửa luôn luôn thuận theo tính khí của anh ta.

“Em nghe An Lộ nói gì rồi?” Lâm Tấn Tu hơi cúi người xuống, nhìn vào mắt tôi, “Có chuyện cần nhờ tôi cứ nói thẳng. Tôi không hi vọng em vòng vo với tôi. ”

Tôi hoàn toàn mù mịt, “Hả?”

Lâm Tấn Tu ngẩn ra, ngay lập tức cười lên, “Cũng phải, là tôi nhất thời đa tâm. Em thực sự từ trước đến nay chưa cầu xin tôi điều gì.”

Cầu xin anh ta? Tôi cười lạnh trong lòng, trừ phi não bị lừa dối. Ngón tay của anh ta bắt lấy cằm tôi, tôi không thích bị anh ta khống chế như vậy, cau mày vờn vờn người. Chỉ là thiên thời địa lợi nhân hòa đều đứng về phía Lâm Tấn Tu, tôi không những không thoát khỏi ngón tay anh ta, cả bên má trái đều rơi vào trong bàn tay anh ta.

Cảnh này giống với một cảnh nào đó ba năm trước, tôi rõ ràng nghe thấy tiếng “leng keng” trong lòng.

“Hứa Chân,” Ngón tay Lâm Tấn Tu chà vào tóc mai của tôi, ngón cái vuốt ve môi dưới của tôi, chậm chậm mở miệng, “Nếu lúc nào em cũng nghe lời như thế này thì tốt.”

Tôi mặt không biểu cảm đặt dụng cụ dọn dẹp trong tay xuống, dùng tay đẩy tay phải của anh ta đang dừng trên mặt tôi ra. Chúng tôi đều rất rõ ràng, nếu lúc nào tôi cũng nghe lời như vậy, thì lúc này đây đứng trong căn phòng này đã không phải tôi rồi.

Ngay lập tức anh ta cười bỏ tay ra, cảm khái nói: “Vẫn là không nên thay đổi. Tính khí kiêu ngạo của em coi như ngày nào tôi cũng thấy rồi.”

Bận đến mức eo nhức lưng mỗi, nhìn chung trước mười một giờ dọn dẹp xong căn phòng, lại mất sức đem hai bọc rác to vứt vào góc hành lang. Trở về phòng gặp phải hai sư huynh ở tầng trên, bọn họ cười ám muội với tôi.

Về phòng để các dụng cụ về chỗ cũ, bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình. Lâm Tấn Tu vẫn luôn nhàn nhã ngồi trên sô-pha, trên đôi chân dài đặt một cái laptop, tôi chào hỏi anh ta, chuẩn bị ra về.

Anh ta gọi tôi lại, “Trước năm mới, em có thể không cần đến Menlo nữa.”

Tôi ngẩn người, “Tại sao? Em làm không tốt à?” Tôi tự cho rằng không mắc lỗi nghiêm trọng nào, làm việc cũng gọi là nghiêm túc, tuyệt đối không vì mình có “hậu đài” mà kèn kiệu.

Khóe miệng Lâm Tấn Tu mang theo ý cười nhẹ, “Đối với tôi mà nói đồ hầu gái không còn sức hấp dẫn gì nữa rồi.”

Tôi không nói gì, tay hơi run. Công việc này là anh ta cho tôi, đương nhiên lúc nào cũng có thể lấy đi. Cảm giác vô lực chiếm lĩnh toàn cơ thể, đến nói cũng không muốn nói.

Anh ta chậm chậm nâng cằm lên, “Em kì thực không thích công việc bồi bàn.”

Anh ta không nói sai, tôi thực sự không thích công việc bồi bàn, nhưng vẫn cảm thấy không nỡ. Công việc này lương lậu không tồi, khách hàng cũng rất hào phóng, tiền tips vô cùng khả quan, từ trước tôi cũng không phải là đứa ích kỉ tính toán, nhưng tôi muốn tự mình nuôi sống bản thân, công việc này có thể cho tôi một chút cảm giác an toàn. Hơn nữa, ở đây tôi đã quen biết Thẩm Khâm Ngôn, đây chính là thu hoạch lớn nhất.

“Em làm bồi bàn lãng phí tài năng rồi, tôi giúp tôi. Tôi mới tiếp nhận một công ty, cần người trừ hoạch thương nghiệp, kỳ nghỉ em có thể đến thực tập, ” Lời nói của Lâm Tấn Tu đơn giản nhưng ý tứ lại đầy đủ

“Tôi biết em thiếu tiền, vì vậy, đổi đãi chắc chắn tốt hơn Menlo nhiều,” Anh ta nhìn thẳng tôi, “Đây là lời mời.”

Tôi trừng anh ta, trong đầu trống rỗng, chỉ là không biết giọng nói từ chỗ nào trong đầu đấu tranh qua lại, hét to “Đây được coi là chuyện gì thế này”. Bên cạnh Lâm Tấn Tu trước nay đều không thiếu người làm việc, người theo anh ta thực sự quá nhiều, thực sự không phạm đến tôi. Cúi đầu nhìn mũi giày, cảm giác được ánh mắt của anh ta vẫn dừng trên người tôi, nhọn như đinh nhìn tôi.

Nhưng tôi biết anh ta không đùa, đây thực sự là một lời mời.

“Học trưởng Lâm, cảm ơn lời mời của anh. Nhưng mà để em suy nghĩ đã.”

Tôi cúi đầu, không dám nhìn anh ta, chậm chậm lùi đến cửa, nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh ta.

“Chuyện của ba năm trước—”

Trong nháy mắt tôi đông cứng ngay tại chỗ, lục phủ ngũ tạng như bị ai đó lấy ra rồi lại nhét vào. Tôi nghĩ không ra vì sao bây giờ anh ta lại nhắc lại chuyện này, nhưng dừng lại mấy phút, tôi vẫn không nghe thấy đoạn tiếp theo.

Tôi hít sâu, đi ra ngoài.

24. Chương 24

Điều kiện của Lâm Tấn Tu vô cùng hấp dẫn, tôi cũng không phải thánh nhân, nếu nói không động tâm gì là chuyện không có khả năng. Nhưng hồi ức khổ đau vẫn còn trong đầu, tôi lại thức tỉnh bản thân lần nữa, nghìn vạn không thể tiếp cận anh ta quá nhiều, cho dù lúc nào đối đầu với anh ta, người thiệt thòi sau cùng vẫn là tôi.

Phải biết rằng cái anh ta gọi là “cho một công việc”, cùng với việc anh ta giới thiệu tôi đến Menlo làm việc không giống nhau, lúc làm việc tại Menlo, tôi không phải ngày ngày nhìn thấy anh ta, cũng không phải là thuộc hạ của anh ta. Trở thành thuộc hạ của anh ta, có nghĩa là càng có thêm những liên quan với anh ta, đến lúc ấy muốn thoát thân cũng khó.

Buổi tối hôm đó tôi ngủ không ngon, âm thầm tìm kiếm những mối quan hệ lằng nhằng trong đó. Từ chối Lâm Tấn Tu là điều chắc chắn, nhưng dưới tình huống từ chối mà không đắc tội với anh ta đó mới chính là nghệ thuật sống.

Trùng hợp là, sau khi kết thúc môn học tự chọn chiến lược đầu tư vào buổi sáng, giáo sư cũng tìm tôi, giao cho tôi giúp thầy làm một bản điều tra phân tích thị trường. Tôi cực vui mừng, quả nhiên trời không tuyệt đường con người.

Tôi đi khắp nơi tìm Lâm Tấn Tu. Thời gian bây giờ anh ta ở trong trường không nhiều, như rồng nhìn thấy đầu mà không thấy đuôi, nhưng mà nhìn chung tôi đã tìm thấy anh ta ở bên ngoài phòng làm việc, dùng tất cả những ngôn từ khách sáo của bản thân để từ chối anh ta.

Anh ta nghe xong không lộ ra cảm xúc gì, nghiền ngẫm liếc tôi.

“Tôi tôn trọng quyết định của em,” Anh ta cười kỳ lạ, “Nhưng mà đến lúc ấy, em đừng có hối hận.”

“Em đừng có hối hận”, anh ta nằm đó cũng nói thế với tôi, mà tôi sau này cũng thực sự có chút hối hận.

Trong lòng tôi vang lên một tiếng thịch, thận trọng nhìn anh ta.

“Học trưởng, anh thấy đây, chúng ta cũng không phải là học sinh cấp ba rồi...lại nói kiểu đó, chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Tôi chân thành kiến nghị, hy vọng thỏa thuận ngầm giữa chúng tôi vẫn còn, cũng hy vọng anh ta hiểu ý tôi. Rèn luyện từ cấp ba, những kinh nghiệm đau khổ ấy đã làm cho tôi biến thành cẩn thận thận trọng, vì vậy

mới nói tuổi càng lớn thì lá gan càng nhỏ, tôi cảm thấy câu nói này cũng có lý. Dù sao thì dùng khí thường mù quáng, bởi vì nó không nhìn thấy sự khó khăn và nguy hiểm ẩn trong bóng tối.

Lâm Tấn Tu cười cười, cuộn quyển sách trong tay lại, đập nhẹ nhẹ lên đầu tôi.

Tôi ngay lập tức biết được, chuyện này đến đây là xong.

Sau đó tôi đi tới bệnh viện.

Tôi vốn cho rằng việc mẹ nằm viện được che đậy rất nghiêm mật, nhưng ra ngoài mua một tờ báo mới biết, chuyện này truyền ra ngoài rồi, những chữ “Đạo diễn lao tâm khổ tứ vì quay phim ” như vậy xem đến người đọc phải giật mình. Phóng viên ẩn nấp ở khắp nơi, còn có người đi lên bắt chuyện với tôi, dứt khoát không chịu nổi sự làm phiền của bọn họ. Tôi chỉ đành giả vờ mình là người qua đường không biết gì hết, ẩn nấp đi vào bệnh viện.

Bệnh của mẹ cũng không nặng, người chăm bà rất nhiều, chẳng đến lượt tôi. Tôi không muốn tay không xuất hiện, lại đi mua một bó hoa tươi.

Kỷ Tiểu Nhụy nhìn tôi than thở: Bách hợp, lại là bách hợp. Hoa cẩm chướng thì tốt hơn á.

Tôi khó xử cười trừ, tiến thoái lưỡng nan.

Mẹ nhìn chúng tôi, cũng không biết là đang nhìn tôi hay là Kỷ Tiểu Nhụy, “Hoa đó cắm vào bình, những hoa khác mang ra ngoài vứt đi.”

Kỷ Tiểu Nhụy cắn môi cười, làm theo lời mẹ.

Trong vài phút chúng tôi nói chuyện, lại có người đem hoa đến, tôi đại khái nhìn qua, những hoa khác đại đa số là người trong giới điện ảnh tặng, nhân viên trong đoàn làm phim, các đạo diễn khác, những diễn viên đã từng hợp tác với mẹ tôi...trong phòng bệnh này, hoa tươi, quà tặng quá nhiều rồi, bó hoa kia của tôi dường như có chút không theo quy tắc, nhưng mà muốn để hoa tôi tặng đặt ở vị trí nhìn thấy, vì vậy tôi đoán, mẹ cũng không phải không coi trọng tôi.

Lúc mẹ tôi ôm thì vẫn là đạo diễn, cũng không thể thực sự an nhàn, điện thoại đến rất nhiều, bà không vui liên nhủu mày. Tính khí của người ốm thì sắc nhọn hơn ngày thường, mặc dù tôi nhìn ra bà đang cố gắng khống chế cảm xúc. Nhưng bị khống chế trong bệnh viện khiến cảm xúc của bà so với ngày thường lại càng nóng nảy hơn.

Kỷ Tiểu Nhụy rất biết nhận ra cảm xúc của bà, thường thường trước khi chị mở miệng đều nhận biết tâm ý. Trong giới này, một người nổi tiếng bình thường cũng có vài trợ lý, trợ lý của đạo diễn có ba năm người cũng không lạ gì, nhưng bên cạnh mẹ tôi, từ trước đến nay chỉ có một mình Kỷ Tiểu Nhụy.

Tôi cố tình đùa, “Chị Tiểu Nhụy chị làm con gái mẹ em là được rồi. Em đứng bên cạnh cũng tốt...”

Mặt Kỷ Tiểu Nhụy biến sắc, “Tiểu Chân em đùa cái gì thế?” Giọng nói hơi biến giọng, như tôi đã nói chuyện gì đáng sợ lắm.

Mẹ dựa nghiêng vào đầu giường, đưa tay dùng điều khiển tắt ti vi, lúc nói chuyện giọng nói không có chút độ ấm.

“Không giống nhau. Mỗi tháng mẹ đều trả lương cho Tiểu Nhụy.”

Lòng tôi nói, cũng như nhau cả thôi, bà trả lương cho Kỷ Tiểu Nhụy, cho tôi tiền đóng học phí.

Nói đến tiền học tôi lại nghĩ đến chuyện khác, đi nhẹ đến ngồi xuống mép giường. Kỷ Tiểu Nhụy quan sát tình thế, hiểu chuyện mà đi ra ngoài.

Tiếp xúc một mình với mẹ vẫn khiến tôi căng thẳng, tôi vô thức nuốt nước bọt, nói cho bà về chuyện chỗ tiền kia.

“Mẹ, chỗ tiền mẹ cho con đóng học phí thực sự quá nhiều,” Tôi nói, “Con cảm thực sự rất bất an, cũng suy nghĩ rất lâu...định trả lại cho mẹ.”

Vốn nghĩ rằng bà sẽ tức giận, kết quả bà chỉ dùng ánh mắt vô cùng mệt mỏi nhìn tôi. Tinh thần lúc này gọi điện thoại cho đoàn làm phim phân phó công việc đã không cánh mà bay. Bà thực sự quá mệt rồi, đến biểu cảm bình như bình thường hoặc nói chuyện cũng không có lực để thể hiện ra.

“Hứa Chân, là mẹ mang thai con mười tháng rồi sinh ra.”

“Con biết ạ.”

Từ trước đến nay tôi cũng không nghi ngờ điều này. Bà đương nhiên là mẹ tôi, điều này không cần làm xét nghiệm DNA để chứng minh, chỉ cần nhìn khuôn mặt của chúng tôi là đã có đáp án rồi—chỗ kì diệu của gen chính là ở đây.

“Năm đó mẹ bỏ con lại là không đúng.” Mẹ nói, giọng nói thấp đến mức gần như khàn khàn.

Tôi nở nụ cười tỏ ý thấu hiểu.

Mỗi người đều cho rằng, tôi vì bị mẹ bỏ lại nên trong lòng mang oán hận, nhưng tôi căn bản lại không nghĩ như thế.

Tôi thật sự rất may mắn vì bà đã bỏ tôi lại. Bà là một người phụ nữ tâm huyết dành cho sự nghiệp lớn như vậy, nếu như tôi sống cùng bà, e rằng một năm cũng chỉ gặp bà mấy lần. Những thứ tiếp xúc cũng là giới giải trí phù hoa, tính cách tuyệt đối sẽ không như ngày hôm nay, có lẽ đã biến thành đứa kiêu ngạo hoặc không biết tốt xấu rồi.

Nhưng theo bố tôi thì không như vậy, bố dạy cho tôi rất nhiều kiến thức, đưa tôi đi từng ngõ ngách trên thế giới này, ông dạy tôi làm sao để đối nhân xử thế, dạy cho tôi tinh thần học tập nghiêm túc cẩn trọng, ông đã tạo nên tính cách của tôi, cái khác không nói, ông yêu cuồng nhiệt việc nghiên cứu của mình như thế, nhưng trước nay chưa bỏ rơi tôi một ngày.

Tôi giúp bà đếm đếm chăn, rồi nắm tay bà.

“Lúc mẹ còn trẻ, cũng đã từng làm việc thiếu suy nghĩ, đã làm rất nhiều việc chệch vụng về ” Mẹ ngừng lại một chút, “Nhưng sinh ra con, có lẽ là chuyện không hối hận nhất trong tất cả các chuyện.”

Tôi trong lòng run rẩy, bà suy nhược như vậy nói với tôi bà coi trọng tôi nhiều thế nào, có một khoảnh khắc, tôi cảm thấy bản thân thực sự đã quá nhỏ mọn , nói sai lời rồi.

Tôi nghĩ nghĩ, tìm một cái cách trung lập, “Mẹ, con dùng chỗ tiền đó của mẹ đi đầu tư, thế nào ạ? Nếu mà kiếm được tiền, con liền trả tiền gốc lại cho mẹ.”

Bà thở dài, “ừ” một tiếng, trên mặt vẫn nhuốm sự mệt mỏi. Tưởng rằng bà muốn nghỉ ngơi, kết quả bà sai tôi lấy kịch bản đem đến, thực sự là từng phút đều nghĩ đến phim của bà.

Kịch bản đặt trong giá trước đầu giường, tôi nhìn qua. Cho dù là bìa hay là chữ viết bên trên mặt hoàn toàn không giống với cái kịch bản mà tôi nhìn thấy ở phòng khách sạn và phim trường.

“Á, đây là...”

Anh mắt tôi tròn xoe sáng rực, biểu cảm cũng biến dạng. Ngón tay chọc chọc vào ba chữ “Cố Trì Quân” trên mặt, cũng không biết là do thực sự muốn chọc vào mấy chữ này hay là do chấn kinh mà tay phát run.

“Lần trước con nhìn thấy kịch bản, chữ bên trên là tên mẹ mà! Sao quyển này lại là tên của Cố Trì Quân?”

“Quyển lúc trước con nhìn thấy là kịch bản đạo diễn, bên trên viết tên của đạo diễn,” Mẹ nói, “Bây giờ quyển đang cầm là kịch bản văn học điện ảnh, viết tên người biên kịch.”

Đại não tôi gắng sức chuyển động, “Nói như thế, anh ấy là biên kịch của “Ba Chương Cam Kết?””

Mẹ tỏ vẻ đồng ý.

Tôi bừng tỉnh đại ngộ. Nhớ ra hôm qua tôi cùng anh ngồi trên tầng thượng của tòa nhà này, chúng tôi dựa vào ghế dài, anh nói về chuyện: “Lúc trẻ tôi thích viết kịch bản ”. Tôi cho rằng anh kể cho tôi nghe mấy chuyện trà dư tửu hậu, không ngờ anh đúng là thâm tàng bất lộ.

“Mẹ, anh ấy kể với con, ban đầu tìm gặp mẹ là hy vọng mẹ quay kịch bản của anh ấy? Nhưng mẹ nói mẹ không có hứng thú với kịch bản của anh ấy...”

Mẹ sắc mặt không rõ nhìn tôi, vẫn trả lời, “Thực sự lúc bắt đầu không có hứng thú, sức lôi cuốn không nhiều, không thiết thực. Nhưng vài năm gần đây có tiến bộ.”

Tôi phì cười. Trong lòng thầm nói, đợi đến khi tôi và Cố Trì Quân thân thiết, nhất định phải kể lời nói này cho anh nghe, kịch bản của anh bị ghét bỏ đến như vậy, cũng thực sự buồn cười.

Mẹ nói: “Nhưng mà, cậu ta có thể kể cho con chuyện này, cho thấy quan hệ hai người không tồi chút nào.”

Sự do thám này thực sự không giữ lại chút gì. Tôi bình tĩnh cười cười, đưa kịch bản trong tay cho bà, nhìn thẳng vào mắt bà, nghiêm túc mở miệng.

“Mẹ, con thân thiết với anh ấy, chỉ là vì con là fan của anh ấy. Mẹ biết tình cảm của fan hâm mộ dành cho thần tượng là gì chứ, trước kia vì gặp anh ấy mà con còn hưng phấn đi tham gia fan meeting ấy...” Nhìn sắc mặt bà hơi dần ra, tôi tiếp tục nói, “Anh ấy là ngôi sao như thế, cảnh đời nào mà chưa từng thấy, gặp biết bao người đẹp. Con trước mặt anh, chắc cùng lắm chỉ là cô bé đáng yêu. Anh ấy có biết bao nhiêu người có thể thích, không có khả năng thích con, mà con, từ trước đến nay cũng không để anh làm đối tượng có thể yêu đương.”

Lần đầu tiên đơn độc cùng bà nói nhiều như vậy, tình mẫu tử bị cắt đứt hơn hai mươi năm sớm đã không còn tồn tại sự liên quan, dường như trong cuộc trò chuyện này từ từ hàn gắn lại.

Mẹ rất hài lòng lời nói của tôi, vỗ nhẹ nhẹ mu bàn tay tôi, không nói gì nữa.

25. Chương 25

Rời khỏi bệnh viện, tôi đi tới Menlo. Đến rồi mới biết, Lâm Tấn Tu đã nói với giám đốc chuyện tôi sẽ nghỉ việc trước năm mới. Tôi thầm nghĩ rằng, động tác của anh ta nhanh thật đấy, lại không thương lượng với tôi câu nào. Nhưng mà nghỉ lại thì làm gì có chuyện anh ta sẽ thương lượng với tôi? Người đã quen với việc chẳng thêm nói lý lẽ.

Thẩm Khâm Ngôn an ủi tôi: “Cũng tốt, không cần chạy đi chạy lại nữa.”

Tôi cười: “Chính là không thể thường xuyên gặp cậu rồi.”

Cậu ta trầm mặc một lúc, “Bình thường chúng ta đều gặp nhau mà.”

“Ha, cũng đúng, tôi còn phải đi xem kịch của bọn cậu nữa,”

Thẩm Khâm Ngôn gật gật đầu, cắm hoa hồng vào bình hoa giữa bàn, “Có ý kiến gì không?”

Tôi cười, tùy tiện nói, “Tôi nào có ý kiến gì, cảm thấy bọn cậu rất tuyệt. Nếu như tôi—” Giọng nói bỗng dừng dừng lại.

Thẩm Khâm Ngôn dừng tay sắp xếp bàn ăn, ngẩng đầu nhìn tôi, “Ừ?”

Cậu ta cao hơn tôi, lúc này hơi cong người, trực tiếp lọt vào trong tầm mắt tôi. Ánh nắng ấm áp của buổi chiều chiếu vào nhà hàng có phong cách trang trí cũng rất ấm áp, chiếu lên khuôn mặt cậu ta, có một loại cảm giác ấm áp khác biệt. Cậu ta thực sự rất trẻ, trên làn da trẻ trung ánh lên sự đẹp đẽ. Ngoài lúc làm việc, cậu ta rất ít cười, nhưng một khi khoe sắc, lại có tính khí trẻ con là lạ, trong suốt đến lóa mắt.

Tôi ngơ ngẩn. Trong khoảng khắc đó, tôi nghĩ, nếu như khuôn mặt của cậu ta xuất hiện trên màn hình lớn, nhất định càng đẹp hơn. Im lặng nhìn khuôn mặt cậu ta một lúc, “Cậu đã từng muốn làm diễn viên điện ảnh chưa?”

Cậu ta nghe xong ngẩn người, khóe miệng nhếch lên, cúi đầu cười, như là tôi mới kể chuyện cười buồn cười nhất thế giới.

Tôi truy hỏi: “Sao cậu lại cười như thế?”

“Chuyện ấy quá khó.” Cậu ta trả lời tôi như vậy.

“Nói như vậy, cậu có ý nghĩ này?” Tôi truy hỏi.

“Đại đa số người đều không thể đi được.” Thẩm Khâm Ngôn cụp mi.

Tôi nhớ ra một câu trong một quyển sách mà tôi đã từng đọc—minh tinh màn bạc, đó là con đường lóa mắt biết bao. Biết bao người gian khổ theo đuổi nó đến mất mạng, một số người trong số ấy, chết cũng không tìm ra nó.

“Tuy nói như vậy...thế cậu đã từng nghĩ đến chưa?”

“Cứ có là nghĩ đến, thì cũng đã từ bỏ ý nghĩ đó rồi.”

Ngữ khí của Thẩm Ngôn Ngôn vừa có chút không biết phải làm sao vừa có chút thất bại, nhưng tôi không cảm thấy cậu ta thực sự từ bỏ ý nghĩ. Cậu nói “từ bỏ ý nghĩ” đó nói với tôi, không bằng nói cho chính cậu ta nghe. Nếu như thực sự không còn ước mơ nữa, cậu ta sẽ không tổ chức đoàn kịch cùng bạn bè, tập luyện vở kịch chuyển thể từ tiểu thuyết của nhà văn Ireland; Cũng sẽ không bị tôi gọi đến gọi đi, thức đến khuya để làm đề thi phỏng theo đề thi vào đại học.

Bất giác không tự chủ mà nghĩ đến người mẹ trong phòng bệnh của tôi. Nếu như là lời nói của mẹ tôi, rất dễ dàng có thể dịu dặt Thẩm Khâm Ngôn. Giống như dịu dặt Cố Trì Quân năm đó. Ngoại hình, cơ thể của Thẩm Khâm Ngôn trong đám con trai có thể gọi là xuất sắc, tôi nghĩ sẽ không kém Cố Trì Quân năm đó điểm nào, đến An Lộ lúc mới gặp cậu ta cũng nói “Rất giống Cố Trì Quân.”

Chỉ có một vấn đề—

Quan hệ giữa mẹ mà tôi không tốt đến mức đó nha.

Lời của tôi vừa nói ra, quan hệ mỏng manh giữa mẹ và con gái chắc chắn sẽ nhuốm lên một sắc thái khác. Không chừng lời của tôi vừa nói ra, bà liền lật mặt với tôi, hoặc sai Kỷ Tiểu Nhụy đuổi tôi ra ngoài. Bà đối với tôi trong lòng thấy tội lỗi, nhưng đối với diện ảnh, diễn viên cũng là một nữ hoàng điện hạ chuyện nào ra chuyện ấy. Bà để ý ai, không để ý ai, tuyệt đối sẽ không vì ý kiến của tôi mà thay đổi.

“Thẩm Khâm Ngôn.”

Tôi gọi cả tên lẫn họ cậu ta, điều này là tôi học được từ Cố Trì Quân, gọi trực tiếp tên người ta sẽ thể hiện sự chính thức mà nghiêm túc.

“Cậu có biết trong cổ sinh vật học, làm thế nào tìm ra hóa thạch không? Thu thập số lượng lớn tư liệu, tìm kiếm đất nơi đó, xác định niên đại địa tầng, cho đất lên từng ô, tìm kiếm từng ô từng ô. Cậu vĩnh viễn cũng không biết trong ô tiếp theo cậu sẽ phát hiện ra cái gì, nhiều lúc tìm kiếm vài kilomet vuông không phát hiện ra bất cứ thứ gì, nhưng nhiều lúc chỉ cần vượt thêm một bước, liền có thể phát hiện ra xương động vật có vú quý báu. Đi một bước nhìn một bước, tôi vĩnh viễn ủng hộ cậu. ”

Cậu ta bắt tay tôi, rất lâu không bỏ ra.

Tôi cắn môi cười, “Đầu tiên chính là diễn kịch đến cùng.”

Lông mi dài của cậu ta chớp chớp dưới ánh nắng, cười lên, tỏ ý đồng ý.

Đối với những chuyện tôi thấy có hứng thú, trước nay đều nhiệt tình. Vài ngày sau, tôi lấy ra nửa ngày đi xem kịch của bọn Thẩm Khâm Ngôn lại luyện tập diễn lần nữa.

Không giống với lần tạm biệt vội vàng trước, lần này tôi ở cùng bọn họ nửa ngày, buổi trưa còn cùng nhau ăn cơm. Rất nhanh đã hòa đồng với bọn họ, Đại Quách cởi mở, trong lời nói cũng có nghĩa khí giang hồ; Tiểu Giản rất đáng yêu, những người khác đối với tôi rất hòa khí; Tuy nữ diễn viên chính Lý An Ninh đối với từ đầu đến cuối đều không có biểu cảm vui mừng nào, nhưng tôi cũng không để ý. Tôi rất thích đoàn kịch nhỏ này của bọn họ, cũng không liên quan gì đến chị ta.

Mười mấy người chia làm hai bàn, tụm lại cùng ăn đồ nướng, nghe bọn họ nói chuyện phiếm, mới biết được vấn đề của đoàn kịch cũng không ít. Đạo cụ ít, tuyên truyền cũng gặp phải đủ loại vấn đề. Tuyên truyền vở

kịch trước của bọn họ hoàn toàn ở trên mạng, có vẻ không hiệu quả lắm, khán giả lác đác vài người. Đương nhiên tất cả vấn đề đều có thể quy về một điểm—không đủ kinh phí.

Nhóm người này vốn dĩ là những người yêu thích kịch, đầu tư trước mắt đều là tự bỏ tiền túi ra. Diễn một vở kịch rất tốn tiền, thu không đủ chi. Mà bọn họ không có ai là người có tiền, đều là mang theo ước mơ từ những nơi khác đến Tỉnh Hải, hy vọng trong cái đô thị lớn này tìm ra được cơ hội mới. Còn về đầu tư, cũng là chuyện trong giấc mơ mới xuất hiện.

Nhưng may mắn Đại Quách tương đối vạn năng, thể hiện khí phách hào hùng: micro nhỏ, micro không dây, micro có dây, dàn chỉnh âm...tất cả đồ đạc đều có thể mượn được, mọi người chỉ cần làm tốt công việc của mình.

Sau khi trải qua những vướng mắc và nói lắp ban đầu, nhóm người Đại Quách ít ra cũng đã có thể thành thực nhớ được lời thoại. Điểm do dự đọng lại trên việc tuyên truyền và bối cảnh sau sân khấu.

Tôi vẫn cho rằng, chuyện tuyên truyền trên mạng không đáng tin lắm, chủ ý tốt nhất là tự làm tờ rơi với số lượng lớn rồi phát đi, đồng thời bỏ ra chút tiền và thời gian dọn dẹp và sắp xếp lại sân khấu kịch.

Còn bối cảnh sân khấu, nếu như tìm công ti quảng cáo vẽ một bức tranh bối cảnh lớn thì rất tốn kém. Tôi tình cảm hào hùng mà xắn tay áo lên, đến đồ nướng cũng không ăn nữa, vỗ vai Đại Quách, “Đưa em màu vẽ, bối cảnh em vẽ cho.”

Mọi người đều nhìn tôi.

Tôi nói: “Yên tâm đi, em làm thuê. ”

Thẩm Khâm Ngôn đưa khăn giấy cho tôi lau tay.

“Đừng coi thường em, trong trường em cũng làm tuyên truyền mấy năm rồi, đã tổ chức mấy hoạt động lớn của học viện thương mại, không phải là không có kinh nghiệm đâu.”

Lý An Ninh ngồi đối diện tôi, không tán thành, “Chuyện này không phải dễ như cô nói đâu.”

Trước kia cô ta đối với tôi mặc dù không vui vẻ gì, nhưng nể mặt Thẩm Khâm Ngôn, không trực tiếp khó chịu ra mặt với tôi. Trực tiếp bộc lộ ý kiến như vậy, đây là lần đầu tiên.

Tôi bình thản, “Chị An Ninh, sự hoài nghi của chị có thể yên tâm.”

Vừa nói vừa thở dài trong lòng. Tôi chả phải đứa nhàn rỗi, chuyện bình thường đã quá rắc rối rồi, nhưng vẫn ôm lấy phiền phức này. Vì San từng đặt có tôi một cái biệt danh rất dài—“Có việc hãy đến tìm Hứa Chân”, thực sự một chút cũng không sai. Tôi chính là kiểu một khắc cũng không nhàn nhã, một đứa nhiệt tình quá mức.

Bữa nướng đó ăn đến cuối cùng thì mọi người đều hơi ngà ngà say, mọi người trong đoàn kịch đều là người có ước mơ, vì ước mơ mà cố gắng, tóm lại tình cảm mãnh liệt như thế đấy. Tâm tình tôi rất tốt, ăn quá nhiều. Hậu quả chính là bụng khó chịu, vội vào nhà vệ sinh.

Nhóm người ấy—chủ yếu là con trai vẫn còn đang chơi trò đoán số ngón tay, tôi nghe thấy Đại Quách cười ha ha hỏi Thẩm Khâm Ngôn: “Thua rồi nhá. Anh biết tên nhóc cậu tửu lượng không tốt, anh đây cũng không muốn cậu uống rượu. Nói thật, cậu với Hứa Chân là quan hệ gì?”

Câu hỏi đó vừa nói ra, mấy tên con trai khác cũng hòa vào.

Câu nói này khiến tôi hoàn toàn đóng đinh tại chỗ.

“Bạn bè.” Thẩm Khâm Ngôn cầm chai bia nói ra câu này.

Từ góc tôi đang đứng, trùng hợp nhìn thấy bóng lưng của cậu ta. Nghe ngữ khí của cậu ta, dường như thích uống rượu hơn chứ không phải nói chuyện.

“Chúng tôi có quan hệ gì, đừng nói những câu này nữa,” Anh vỗ mạnh lên cánh tay Thẩm Khâm Ngôn, “Em gái xinh đẹp thế kia, hí hí, mắt to da trắng, lại còn là sinh viên trường nổi tiếng, nhìn có vẻ là đại tiểu thư, nhưng cứ chỉ lại rất cởi mở, nói một thì không có hai, tháo vát lại còn thông minh...”

Tôi xoa xoa cằm, đắc ý nghĩ chẳng lẽ tôi nhìn rất giống đại tiểu thư sao? Đại Quách anh quá tăng bốc em rồi.

“...Cô ấy không phải đại tiểu thư, em đến nhà cô ấy rồi,” Thẩm Khâm Ngôn làm sáng tỏ sự thật, “Bố cô ấy là học giả nổi tiếng.”

“Ồ, chẳng trách khí chất cũng không tồi. Cậu em có mắt.” Lời phụ họa của một người tên Vương Ninh.

Mà tỏ ra không vui cũng là đám con gái. Tiểu Giản và Lý An Ninh mặt u ám trao đổi vài câu sau đó bỗng nhiên đứng lên, cao giọng nói: “Chị An Ninh, chị nhịn được nhưng em không thể”. Cô ấy từ trên cao nhìn xuống Thẩm Khâm Ngôn, “Chị ta không những phụ đạo cậu học, đến chúng tôi cũng giúp đỡ luôn, đây là quan hệ bạn bè sao? Thẩm Khâm Ngôn, cậu đừng lơ mờ, nói thật, coi chị An Ninh thành cái gì chứ?”

Tôi hơi giật mình, trước đây cũng không biết Tiểu Giản có thành kiến với tôi. Cô ấy cũng là người nóng tính.

Câu hỏi này, tất cả mọi người đều yên lặng. Mọi người trao đổi ánh mắt cho nhau, không ai cảm thấy kinh ngạc. Hiển nhiên, quan hệ của Thẩm Khâm Ngôn và Lý An Ninh không bình thường, lại là nam nữ diễn viên chính của vở kịch, là bí mật của đoàn bọn họ. Mà tôi, mà một người bên ngoài bên nhận. May là lúc đó tôi không ở bên bàn, nếu không nhất định sẽ khó xử đến chết.

Nhìn thấy bóng lưng thẳng tắp của Thẩm Khâm Ngôn, không may mắn động đậy, giọng nói không cao nhưng vô cùng rõ ràng, “Chị An Ninh, cảm ơn chị hai tháng trước cho em thuê phòng, em rất cảm kích.”

Lý An Ninh liếc Tiểu Giản, giọng nói thiếu sự nhiệt tình nhưng rất rõ ràng, “Chúng tôi ngoài trong kịch diễn vợ chồng ra, cũng không có quan hệ gì. Tôi cũng không đến mức phim giả tình thật. Lại nói, mấy ngày hôm trước cậu ấy đã chuyển ra khỏi nhà tôi,” Ngắc đầu đứng dậy, “Tôi đi trước đây.”

Sau khi chị ta đi, Tiểu Giản cũng đi theo. Độ nóng trên bàn ăn trong chớp mắt không cánh mà bay, như bị điều hòa lạnh đóng băng.

Mấy giây sau, Đại Quách vỗ vỗ bàn: Tiếp tục ăn.

Khả năng phục hồi nguyên trạng của đám người này đúng là đẳng cấp thế giới, lần lượt mỉm cười, người lấy bia thì lấy bia, người gọi đồ ăn thì gọi đồ ăn. Bọn họ cũng không để ý việc Lý An Ninh bỗng nhiên rời đi. Tìm được một đám đồng chí hợp cạ thế này không hề dễ dàng, tình thâm giao đồng cam cộng khổ ấy đáng để trân trọng.

Tôi hít sâu một hơi thật dài, đi về bên bàn, ngồi xuống bên cạnh Thẩm Khâm Ngôn. Cúi đầu xuống, dưới bóng đèn sáng rực, nhìn thấy trong bát tôi một đồng lớn thịt, khoai tây, ớt xanh... đã nướng chín, đều là lúc tôi không ở đó cậu ta nướng cho tôi, hơn nữa còn tiếp tục gấp thức ăn cho tôi, sợ tôi ăn không no.

Tôi dùng góc mắt nhìn Thẩm Khâm Ngôn. Cậu ta nở nụ cười với tôi, khuôn mặt trẻ trung vui vẻ đến mức dường như trên thế giới không có bất cứ chuyện gì buồn phiền. Tôi ăn một miếng thịt nướng, nghĩ, cậu ta không kể với tôi cậu ta đã chuyển nhà.

26. Chương 26

Hôm đó trở về trường học, tôi tới thư viện mượn mấy quyển sách mỹ thuật, kiến trúc và trang trí nội thất, rồi tỉ mỉ nghiên cứu. Bối cảnh của tiểu thuyết là Bắc Âu những năm đầu thế kỷ 20, phong cách đã vô cùng rõ ràng, vì rất nhanh tôi đã xác định được phong cách, thiết kế vài cái poster tờ rơi, cũng xác định xong mấy bối cảnh trong vở kịch.

Ngày hôm sau đưa bản thảo cho Đại Quách xem, Đại Quách kích động, suýt chút nữa thì làm tôi ngã ra đất. Chúng tôi thảo luận khoảng nửa tiếng, xác định xong kế hoạch, ngày kia bắt đầu tiến hành.

Đại Quách tìm được nguyên vẽ và một bức quảng cáo lớn có thể làm được tài liệu gốc, rồi chỉ huy mọi người dính mấy bản vẽ lại với nhau, dán thành một tấm có thể che đi tường của sân khấu và diện tích của bức màn hơn mười mét vuông. Bề mặt sân khấu sau khi được làm sạch, tôi quì trên giấy, bắt đầu phác thảo, dưới sự kể lại của Đại Quách, vẽ ra phòng khách của “nhà họ Nguyễn” trong câu chuyện, như bức bích họa trên tường,thâm thêu...

Tôi vùi đầu trên giấy, có thể vẽ thì vẽ, có thể dán thì dán, cố gắng vẽ ra một phong cách thống nhất; Bỗng nhiên ngẩng đầu, người trong đoàn kịch đã tản đi đâu hết.

Trong khoảnh khắc có một cảm giác hết như trước đây. Đó là lễ kỉ niệm trường năm cấp ba, chúng tôi phải làm một biểu ngữ chào mừng lớn, năm ấy lúc bị Lâm Tấn Tu bắt nạt, không có ai muốn giúp đỡ tôi, tôi không thể không một mình làm cái thiết kế đồ sộ này. Tuy vất vả, nhưng tôi vẫn dựa vào năng lực của bản thân mà vẽ ra, tuy thỉnh thoảng có khuyết điểm, nhưng cũng chẳng quan trọng. Sau đó nhìn thành phẩm, vui vẻ đến mức giống như nhìn thấy kim cương vậy.

Mùi thức ăn thơm phức bay tới.

Ngẩng đầu lên, Thẩm Khâm Ngôn giống như một chú chó nhỏ ngồi xổm trước mặt tôi, đưa qua một hộp xiu mại nóng hôi hổi. Tôi nhịn không được mỉm cười, xoa xoa đầu gối tê rần đứng lên.

“Sao cậu lại biết tôi muốn ăn cái này?”

“Hôm qua chị nói.”

Cậu cười nhẹ nói câu này, ánh mắt sáng rực—lúc này cậu ta lại càng giống một chàng trai hai mươi tuổi, tôi thực sự muốn xoa đầu cậu ta. Nhưng rất nhanh tôi đã khống chế được cái kiểu suy nghĩ kì lạ đáng sợ của chị gái này. Gần đây tâm tình cậu ta không tồi, tôi cũng nghĩ có phải cậu ta có chuyện gì vui không. Cậu ta xếp mấy tờ giấy ở trên sân khấu, chúng tôi ngồi đối diện nhau trên giấy, ở giữa là đồ ăn cậu ta mua, sàn nhà mặc dù lạnh nhưng lại có cảm giác như cuộc sống làm việc vất vả ở ngoài trời. Hai người chúng tôi cùng giành nhau xiu mại chiên.

Cậu ta là con trai, nhưng giành đồ ăn lại không bằng tôi, tôi chỉ cậu ta cười đến nghiêng ngả, “Quá lịch sự đấy.”

Cậu ta mỉm cười nhìn tôi, không nói gì, chỉ đẩy hộp đồ ăn về phía tôi.

Ăn xong tôi lại tiếp tục vẽ; Thẩm Khâm Ngôn cũng ở bên cạnh cùng tôi, xem sách. Chúng tôi nói chuyện lúc có lúc không. Tôi nói: “Gần đây tôi cũng phải thi cuối kì, có thể không quan tâm cậu nhiều được nữa. Đợi đến kì nghỉ thì hệ thống ôn tập lại một lần nữa.”

“Được”

“Cậu không tới Menlo à?”

“Xin nghỉ.”

“Tôi nghe nói, cậu thuê phòng mới?”

Cậu ta im lặng một lúc mới trả lời: “Ừ”

“Ở đâu?”

Cậu ta ngẩng đầu nhìn tôi.

“Tiền thuê đất không?”

“Có thể chấp nhận được.”

Tôi ngẩng đầu, mắt cậu ta vẫn nhìn sách, tay cũng đang ghi chép trên giấy.

Tôi trầm ngâm do dự một lúc, “Nếu cần, tôi có thể cho cậu mượn nhà của tôi...hoặc là cho cậu thuê.”

“Không” Lần này cậu ta trả lời nhanh hơn tất cả những lần khác, hơn thế nữa giọng nói cũng lớn, sách cũng đặt xuống, ánh mắt sáng rực nhìn tôi, “Tuyệt đối không.”

Tôi kinh ngạc nhìn cậu ta, “Nhà tôi cậu cũng đến rồi, địa điểm cũng tốt, diện tích cũng lớn, dọn dẹp một chút là có thể ở, tuy hơi cũ, nhưng vẫn không đến mức tồi tàn mà.”

“Không phải, Hứa Chân, cảm ơn ý tốt của chị. Nhưng tôi không thể đến ở được,” Thẩm Khâm Ngôn trầm giọng, trước nay tôi chưa từng thấy cậu ta nghiêm túc như vậy, “Lần trước là bất đắc dĩ, ở chỗ Lý An Ninh một thời gian, dẫn đến biết bao lời bàn ra tán vào...”

Tôi nói: “Tôi không phải Lý An Ninh.”

“Chính vì đối tượng là chị, tôi càng không thể đến ở.” Thẩm Khâm Ngôn kiên trì.

Tôi hiểu ra mà gật gật đầu, không khuyên cậu ta nữa. Ý tứ của cậu ta đại khái tôi cũng hiểu rõ rồi, tự tôn của đàn ông chính là như vậy đấy, cậu ta không muốn bị người ta nói là dựa dẫm vào tôi, hay là Lý An Ninh.

Ngồi xồm trên đất để vẽ thực sự quá mệt, vai và cánh tay đều nhức muốn chết, mắt thấy làm được quá nửa, tôi bỏ bút xuống, tê liệt ngồi bên cạnh tờ báo, nhẹ nhẹ xoa bóp vai. Thẩm Khâm Ngôn đặt sách xuống, nhìn về phía tôi.

“Để tôi.”

Tôi vẫn chưa phản ứng lại, cậu ta đã đi đến phía sau tôi, đôi tay đặt trên vai tôi, nhẹ nhẹ xoa bóp. Lực cậu ta điều khiển rất vừa vặn, vai tê rần, hơn nữa lan truyền đến toàn thân, tôi một phen hoảng hốt, một chữ “Không” liền mắc trong cổ họng, nuốt không xuống mà nói ra cũng không xong. Thần ơi, Thẩm Khâm Ngôn đi đâu học được cái phương pháp mát xa này cơ chứ? Thực sự khiến người ta thoải mái đến mức lệ rơi đầy mặt mà.

Nhưng tôi vẫn chống lại được sự cám dỗ, tránh tay của cậu ta: “Cảm ơn nha, tôi cũng không phải bà già.”

Ôm ấp sự khâm phục dành cho bản thân, tôi lại cúi người xuống, bổ sung nốt một số chỗ.

Làm xong chuyện này thì cũng đã tới gần tối, tôi lại tới bệnh viện thăm mẹ.

Tình hình sức khỏe của bà khôi phục được một chút, khí sắc cũng không tồi. Lúc tôi đến bà đang muốn xuất viện, Kỷ Tiểu Nhụy, còn có người chế bản cũng đang ở đây. Bên cạnh đặt năm sáu cái vali, tôi khen ngợi: Nằm viện mấy ngày mà có nhiều đồ như này, cũng thực sự quá kén chọn mà. Bà mặc một cái áo khoác màu kem, đội mũ; Tôi cầm túi của bà, cảm thấy bản thân là cô hầu nhỏ bên cạnh nữ vương.

Xuống dưới lầu, một chiếc Rolls-Royce dừng trước cửa bệnh viện, là Rolls-Royce phiên bản hạn chế.

Sự hiểu biết của tôi về xe hoàn toàn được gây dựng trong ba năm cấp ba. Bởi vì công việc của bố, xe nhà tôi vĩnh viễn là Land Rover—cùng lắm là Land Rover cũ đổi thành Land Rover mới thôi. Thời cấp ba, mỗi lần đến giờ đến trường và tan trường, bãi đỗ xe chuyên dụng của trường đỗ biết bao nhiêu là xe đẹp, trực tiếp phát sáng làm mù mắt người ta. Tôi ở trong môi trường như vậy mà không biến chất, không thể không nói thái độ đối với cuộc sống của tôi thực sự được bồi đắp bảo đến mức không thể đoan chính hơn được nữa. Vì vậy, tôi trước nay đều không thấy tiếc nuối chuyện không có mẹ.

Tôi thấp giọng hỏi Kỷ Tiểu Nhụy: Đoàn làm phim có tiền thế?

Kỷ Tiểu Nhụy cũng thấp giọng ý như thế: Không phải của đoàn làm phim.

Lâm tiên sinh?

Đúng.

Mẹ không để ý chúng tôi lắm lắm nói chuyện riêng, nhìn tôi, “Lên xe.”

Xe đưa chúng tôi về khách sạn Hải Cảnh ở gần biển, sau đó chúng tôi cùng ăn tối. Tôi lảm nhảm nói đông nói tây, dần đi dần lại bà dừng để một mỗi nữa, điện ảnh là thứ chết người là thứ sống. Tuy là lời cũ rích nhưng bà cũng không phản bác, im lặng nghe. Tôi nhảm nhảm nhiều quá cũng thấy xấu hổ, ăn xong liền nói tạm biệt.

Kết quả vừa ra tới hành lang, liền nhìn thấy vài diễn viên chính xuất hiện trong tầm mắt của tôi. Tôi biết người chế bản, đạo diễn, mấy người nổi tiếng đều ở tầng này. Mỗi người đều rất mệt mỏi, dường như một

đến mức có thể ngủ bất cứ lúc nào. Bọn họ đã tẩy trang ở trong studio, mang theo đôi mắt thâm quầng, tôi vô cùng đồng tình—tiền cũng không phải dễ kiếm được.

Tôi nói đơn giản với bọn họ mẹ tôi đã xuất viện, mọi người đều cảm thấy hài lòng, đi vào thăm.

Cố Trì Quân cũng ở đằng sau một bước, kéo tôi đi đến phòng của anh ở bên cạnh, mới hỏi tôi: “Dạo này đang làm gì thế?”

Tôi và anh từ buổi tối hôm mẹ nằm viện ấy chưa gặp lại nhau, mà tôi, quãng thời gian này đối với tin nhắn và điện thoại của anh đều xử lý lạnh nhạt. Rất sợ bây giờ Cố Trì Quân tính nợ cũ với tôi, nhanh chóng bịa ra một chuyện, nói thời gian này tôi hơi bận, tôi vừa nói, mắt vừa liếc qua bốn phía, phong cách trang trí của căn phòng này cũng gần như phòng của mẹ tôi, ngoài một máy tập thể dục ở góc tường ra thì căn bản không có chỗ nào đáng xem cả.

Anh vừa vào phòng liền đi vào phòng ngủ, từ tủ quần áo lấy ra áo choàng tắm đi tắm, để tôi ở bên ngoài đợi.

“Xe của khách sạn đang ở bên ngoài đợi em.” Tôi rất nghiêm túc.

Anh cầm điện thoại lên, thông báo với tổng đài, để xe đợi tôi thêm nửa tiếng nữa; Đặt điện thoại xuống anh quay đầu nhìn tôi, “Bây giờ thì có thời gian rồi chứ? Pha giúp tôi một ly cà phê”

Tuyệt đối không phải ngữ khí thương lượng

Anh quăng tôi ở lại rồi đi vào phòng tắm, để đưa há mồm tròn mắt là tôi đây ở trong căn phòng lớn như vậy, ngây ngốc nhìn theo phương hướng anh biến mất. Cõi tôi là trợ lí? Tôi có nên đi cáo trạng với mẹ tôi ở phòng bên cạnh hay không?

Khách sạn theo đuổi cái gọi là tình thú, cửa của phòng tắm thống nhất lắp đặt kính mờ. Tiếng nước róc rách vang lên, trong làn hơi nước, thân hình cao lớn của anh mờ mờ ảo ảo trong phòng tắm, cơ thể thực sự không tồi, vai rộng eo nhỏ tạo thành chữ V, đôi chân dài. Nếu như tấm kính kia mà mất đi, chắc hẳn có thể nhìn rõ ràng hơn.

Phát hiện ra tư duy của bản thân đang dừng ở chỗ không thuần khiết, nhanh chóng dừng lại, mặt đỏ bừng vội vàng đi tìm cà phê.

Lúc cà phê pha xong, anh cũng từ phòng tắm đi ra, mang dép lê, áo khoác tắm buộc thoải mái, trên đầu để một cái khăn, thỉnh thoảng lau lau một cái. Lúc ngồi xuống tôi nhìn thấy làn da dưới áo choàng tắm của anh, mịn màng bằng phẳng, có thể nhìn thấy vết tích tập luyện trường kì. Tôi nhanh chóng quay đầu đi, tắm quả nhiên có hiệu quả, cảm giác mệt mỏi của anh ít ra cũng biến mất chín mươi phần trăm.

Tôi rót cà phê cho anh, “Đóng phim thực sự cũng rất mệt, so với dân công sở còn vất vả hơn nhiều.”

“Thu nhập so với dân công sở cũng cao hơn nhiều, hôm nay là ngày kết thúc sớm nhất trong mấy ngày nay, đến đạo diễn chấp hành ngồi trước máy giám sát cũng muốn ngủ gật.”

Tôi rất đồng tình với các thành viên trong đoàn làm phim, “Người cũng không phải máy móc, khó tránh có lúc không thức được.”

“Tay nghề pha cà phê cũng không tồi.” Anh nhấp nhẹ một ngụm cà phê.

Đương nhiên không tồi rồi, tôi cũng là đứa làm bồi bàn trong nhà hàng cao cấp, chuyện pha cà phê nhỏ nhặt này không thể làm khó tôi.

“Đúng rồi,” Cố Trì Quân hỏi tôi: “Kì nghỉ Giáng Sinh có kế hoạch gì không?”

Nghe ý tứ của anh, dường như định hẹn tôi ra ngoài. Nhưng tôi không có gan ở một mình đi cùng anh.

“Dù gì cũng sắp thi rồi,” Tôi từ chối thẳng thừng, “Em phải chuẩn bị ôn thi ạ.”

“Cũng được,” Anh gật đầu, “Tôi cũng bận.”

Anh dùng khăn vò vò tóc một cái, nước trên tóc rơi xuống cổ, dãn vào làn da rơi xuống, biến mất trong áo choàng. Tôi cắn cắn môi, nhất thời có chút không thật.

Là một người nổi tiếng, Cố Trì Quân rất biết cách chải chuốt cho bản thân, nhiều năm như vậy, cho dù anh tham gia hoạt động nào, trước nay đều không mặc sai quần áo. Anh bây giờ ở vào trạng thái hoàn toàn tự nhiên, khuôn mặt xuất sắc, làn da cũng cực tốt, màu da chia làm màu trắng và màu tiểu mạch, cơ bắp rắn chắc, da dễ có tính đàn hồi, khiến người ta rất muốn chạm vào. Tuyệt đối không giống với kiểu tiểu mỹ nam đang thịnh hành bây giờ. Mẹ tôi năm đó trong cái nhìn đầu tiên đã coi trọng anh, đúng là có mắt nhìn.

“Thế,” Anh không bỏ qua cho tôi một chút nào, tiếp tục hỏi, “Nghỉ năm mới có kế hoạch gì không?”

Không biết tại sao, nói dối trước mặt anh đều vô cùng khó khăn, tôi nói ra hết, “Em nghỉ việc ở Menlo, giúp giáo sư làm một bản phân tích thị trường.”

“Cho dù như vậy, cũng không phải ngày nào cũng bận chứ,” Cố Trì Quân nói, “Ngày đầu năm mới, còn có thời gian không?”

Tôi nhớ ra vở kịch của bọn Thẩm Khâm Ngôn chính là công diễn vào ngày đó, thấp giọng trả lời: “Cũng không có thời gian, đã có hẹn cùng bạn mất rồi.”

Cố Trì Quân nhìn tôi, “Hủy đi.”

“Chuyện này, thực sự không được. Chuyện rất quan trọng ạ.”

“Em đang trốn tôi?” Ngữ khí của Cố Trì Quân không nghe ra bất cứ ý tứ gì, “Tôi tưởng rằng em thích đi cùng tôi. Lẽ nào là tự tôi đa tình?”

“Không phải ạ,” Đầu tôi nóng bừng, “Em thích đi cùng anh...Nhưng hôm đó thực sự có việc. ”

Mặt anh hơi hết giận, “Bạn quan trọng như vậy, là con trai à?”

Tôi làm rõ: “Nam nữ đều có, hơn mười người ạ.”

Mất thấy cuộc nói chuyện của chúng tôi sắp trở thành tình huống không hay, điều này không hề vui chút nào, chỉ muốn nhanh chóng báo cáo xong rồi ra về. Không đúng? Tại sao tôi lại dùng từ báo cáo này chứ? Nhưng nhìn thấy trong lòng có chuyện thiếu sót, trước mặt người ta bất giác thấy mình thấp hơn một bậc, nói chuyện cũng trốn trốn tránh tránh, phòng đối phương như phòng giặc, chỉ sợ bị tóm được đuôi.

Anh gật đầu nhẹ nhẹ, cuối cùng cũng lộ ra chút ý cười buồn bã, nhìn kiểu gì cũng không vui vẻ.

Sự không vui vẻ của anh đến từ việc tôi không thuận theo ý anh.

Tôi ngay lập tức nghĩ, tình bạn ngăn ngừ giữa tôi và anh, cái gọi là “bạn bè”, e rằng cũng không còn lâu nữa rồi. Đã cầu gì được nấy rồi, cũng không có gì phải hối tiếc cả.

Chú Cố đúng thật là, đã là gì của người ta đâu mà xoắn vậy

Hẹn đi chơi không được thì nói dối, chú xem lại mình bao nhiêu tuổi đi nhá

Mà bạn Hứa Chân thuần khiết quá cơ ạ =))))

27. Chương 27

Cuối tuần, tôi và Thẩm Khâm Ngôn đi tới quảng trường bên cạnh đoàn kịch để phát tờ rơi, người có hứng thú với kịch chắc là không ít, đa số đều có thiện ý nhận lấy tờ rơi, xem qua, cười cười rồi cũng không để ý. Thịnh thảo cũng gặp phải vài người tỏ ra thích thú nồng nhiệt, hỏi tôi: Cô tham gia biểu diễn không?

Tôi lắc đầu nói không, bọn họ liền cười: Tiếc thế.

Vất vả hai tiếng đồng hồ cũng có được thành quả. Trong tay còn mấy tờ rơi cuối cùng, tôi động viên Thẩm Khâm Ngôn, cùng đi tới chỗ khác. Tuy là mùa đông, nhưng cũng mệt đến cả người đầy mồ hôi. Tôi cầm poster tuyên truyền trong tay, đi tới bên cạnh quảng trường mua nước uống, cũng lấy luôn cho Thẩm Khâm Ngôn một chai.

Mở nắp chai, vội vội vàng uống nước vào bụng, góc mắt lại nhìn thấy một chiếc xe màu đen lớn nhìn có vẻ quen mắt đỗ trên đường cách đó mấy mét. Mắt giật giật, lập tức liếc biển hiệu xe, thở ra một hơi thật dài, vẫn may vẫn may.

Đang muốn xoay người rời đi, chiếc xe màu đen vang lên hai tiếng tìn tìn, giống như chào hỏi với ai đó.

Chắc chắn đối tượng không phải là tôi rồi, liếc nhìn, chỉ thấy chiếc xe chậm chậm tiến về phía trước một đoạn, dừng bên cạnh tôi.

Cửa sổ phía trước và phía sau của chiếc xe đồng thời kéo xuống, tôi nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

“Cố...Cố tiên sinh.” Ý cười của tôi hoàn toàn bị dọa hết sạch rồi, nói lắp ba lắp bắp, lịch sự hơi hơi cúi người.

Cửa sổ xe kéo xuống hết hoàn toàn, Cố Trì Quân mặc một bộ lễ phục màu đen trắng thớm, đẹp trai ngời ngời, mắt tôi cũng muốn mù luôn rồi. Anh ngồi ngay ngắn ở hàng ghế sau, vị trí bên phải, nhìn tôi nhưng không nói gì.

Trên xe không chỉ có mình anh, lái xe là trợ lý Tôn Dĩnh của anh, bên phải là Chương Thời Ninh. Tôi chào hỏi với bọn họ.

Tôi hít vào một hơi, lại lần nữa làm mặt cười, “Mọi người...sao lại ở đây?”

Lẽ nào không phải ở phim trường sao? Hơn nữa lại còn mặc trang trọng như vậy.

“Có một cái quảng cáo, trùng hợp đi qua nhìn thấy cháu ở đây nên dừng lại chào hỏi,” Chương Thời Ninh trả lời tôi, lại hỏi: “Hứa tiểu thư làm gì ở đây thế?”

Chủ đề câu chuyện cuối cùng là chuyển về phương hướng tôi quen thuộc, tôi hươ hươ tờ rơi trong tay, “Giúp bạn tuyên truyền vở kịch của bọn họ ạ.”

“Kịch?” Lúc này Cố Trì Quân mới mở miệng, giọng trầm thấp, “Đưa tôi một tờ.”

Tôi vô thức đưa tay ra sau lưng, cũng không dám đối diện với ánh mắt của anh, ánh mắt nghiêm túc đúng mực mà dừng trên cái cúc áo đầu tiên của bộ vest anh mặc.

“Cố tiên sinh, không có gì hay ho cả...” Tôi nói, “Kịch linh tinh mà thôi ạ.”

Cố Trì Quân ngoài diện ảnh ra, thỉnh thoảng cũng sẽ nhận diễn kịch nói, đều được người người khen ngợi. Lần đầu tiên trước mặt anh tôi xuất hiện cái cảm xúc gọi là “giấu dốt”, tâm lý lộn xộn, lo lắng anh không coi trọng kiểu kịch của đoàn kịch của những người yêu thích kịch tạo thành, cho dù biết rằng, chắc chắn anh sẽ không thể hiện sự xem nhẹ này ra.

“Đưa đây.” Cố Trì Quân có chút không nhẫn nại

Tôi có kháng cự nữa cũng không chống đỡ được một câu nói của anh. Tôi chỉ đành rút ra một tờ đưa qua.

“Thệ Giả”, cải biên từ “Cõi Chết” của James Joyce...” Cố Trì Quân đọc mấy chữ trên tờ rơi, không hài lòng mà nhún mày, “Tờ rơi này là ai làm thế?”

Tôi ngượng ngập, “...Là em thiết kế ạ”

“Màu sắc quá u ám, hoàn toàn không hấp dẫn người khác.”

Tôi cười trừ.

Anh hươ hươ tờ rơi, “Bao nhiêu người xem tờ rơi xong có hứng thú?”

“Không nhiều...”

Anh nhướn mày, không hề vì tôi mà đổi thành khách khí.

“Vở kịch này đầu tiên định vị đã không đúng rồi. Năm mới mà lại diễn câu chuyện bi kịch như này, lại còn có cái tên không may mắn như vậy, ” Cố Trì Quân lắc lắc đầu, “Làm sao có thể có người đồng ý đi xem cơ chứ?”

Tôi ngần ngại. Công bằng mà nói, tôi trước nay chưa từng nghĩ đến chuyện này, đoán rằng những người khác trong đoàn cũng không nghĩ đến. Bọn họ say mê làm sao để thể hiện vở kịch mình yêu thích, e rằng sở thích của khán giả không nằm trong phạm vi suy nghĩ.

“Nhưng bây giờ thay đổi cũng không kịp nữa, chỉ có thể như vậy,” Cố Trì Quân đưa tờ rơi cho trợ lý, “Trong bảng diễn viên không có tên em?”

“Em không phải diễn viên,” Tôi giải thích, “Em chỉ là giúp bạn thôi.”

“Thời gian là ba một tháng mười hai, chẳng trách em nói ngày hôm đó không rảnh, là vì chuyện này?”

Tôi gật nhẹ.

“So với tờ rơi này,” Anh nhẹ nhàng thở ra một hơi, cười như không cười nhìn tôi, “Tôi muốn hỏi em một chuyện khác...Em không phải cần chuẩn bị thi sao? Sao lại vẫn có thời gian giúp bạn?”

Mặt tôi cứng lại. Cái cảm giác bị Cố Trì Quân nói trúng tim đen không dễ chịu gì, không, dứt khoát có thể gọi là khó chịu. Nhưng trên mặt vẫn vờ cười một cái.

“Chuyện là...Bọn họ nhân lực không đủ...”

“Nếu giúp đỡ như vậy, em với người bạn kia quan hệ không tồi rồi?”

“Vâng, con người cậu ấy rất tốt.”

Cố Trì Quân tiếp lời tôi.

“Bạn nào? Là cậu ta?”

Ánh mắt Cố Trì Quân liếc tới trung tâm quảng trường, dừng lại không rời. Tôi theo ánh mắt của anh quay đầu lại, nhìn thấy Thẩm Khâm Ngôn cầm một tấm poster, đang nói chuyện với hai cô gái trẻ. Hai cô gái cười giống như chim câu, Thẩm Khâm Ngôn cũng nghiêm túc giới thiệu gì đó cho hai người, nhìn có vẻ rất hài hòa.

“Vâng...” Tôi gật đầu thừa nhận, “Cậu ấy cùng mấy người bạn cùng sở thích tạo thành một đoàn kịch nhỏ, thiếu người, em liền đến giúp đỡ ”

Cố Trì Quân nhìn khuôn mặt tôi, hơi nâng cằm, ý muốn tôi lùi lại một bước. Anh lập tức mở cửa xe, xuống xe đứng trước mặt tôi, thuận tay rút cái khăn trắng từ trong túi áo khoác ra, lau mồ hôi ở trán tôi. Khăn tay lụa tiếp xúc với làn da, mát lạnh sang khoái.

Sảng khoái thì sảng khoái đấy, nhưng Cố Trì Quân lau mồ hôi cho tôi ở quảng trường náo nhiệt như vậy, chuyện này, khiến tôi áp lực lớn vô cùng. Càng hướng hồ động tác anh lau mồ hôi cho tôi thực sự chậm chạp và tỉ mỉ. Nếu như không phải vì anh là Cố Trì Quân, tôi nhất định sẽ cho rằng người lau mồ hôi cho tôi này cực kì chiều chuộng tôi.

Anh chậm chậm mở miệng, “Rất nhiều lần tôi cảm thấy em thực sự quá nhiệt tình. Cho dù là tình nguyện viên của viện bảo tàng, hay là giúp người ta ôn tập, hoặc là phát tờ rơi.”

Tôi nghe không hiểu ý tứ của anh. Nhiệt tình không hề là một khuyết điểm, sao anh lại nói như không tán thành như vậy?

Anh lau mồ hôi trên trán tôi, đặt khăn tay vào tay tôi, “Em giữ lấy.”

Tôi nhìn chiếc khăn trắng tinh trong tay, chiếc khăn tay bị mồ hôi của tôi làm hơi ướt, hơi ngấn ngớ. Khăn tay là trang sức không thể thiếu của lễ phục, tôi cầm lấy dường như không đúng, nhưng không cầm cũng không được.

“Cố tiên sinh, em sẽ giặt sạch trả lại anh.”

“Được,” Anh tỏ vẻ đồng ý, nâng tầm mắt, hứng thú nhìn Thẩm Khâm Ngôn ở quảng trường, “Người bạn kia của em, thích đóng phim không?”

“Có...cậu ấy là diễn viên chính.”

“Diễn viên chính à,” Anh híp mắt, cười đến khó hiểu, “Tôi có thể nói chuyện với cậu ta.”

Tôi có một loại dự cảm sâu xa, để Thẩm Khâm Ngôn gặp Cố Trì Quân tuyệt đối tuyệt đối không phải chủ ý hay. Cụ thể chỗ nào không đúng, tôi cũng nói không ra được.

“Ấy đừng,” Tôi gấp gấp, kéo tay anh, nửa thật nửa giả mà bịa chuyện, “Cậu ấy còn hâm mộ anh hơn em, nếu như để cậu ấy gặp được anh, e rằng anh không đi được ấy, Cố tiên sinh anh còn có việc mà.”

Chương Thời Ninh đúng là cứu tinh của tôi, anh ở trong xe ho nhẹ một tiếng, mở miệng nhắc nhở, “Thời gian thực sự rất gấp.”

Cố Trì Quân không nói gì, chính trong khoảnh khắc tôi kéo tay anh, anh ngược lại nắm lấy bàn tay tôi. Ngón tay xoa lòng bàn tay, hơi ngứa. Tôi cúi đầu, toàn bộ lực chú ý tập trung vào gỡ từng ngón tay của anh. Anh dùng lực không lớn, đợi đến sau khi tôi hoàn toàn gỡ được ngón tay ra, anh không nói gì liếc nhìn tôi, đi lên xe. Cửa kính xe nhanh chóng kéo lên, che chắn anh ra khỏi tầm mắt của tôi, rồi nhanh chóng đưa anh nghênh ngang mà đi.

Vốn tưởng rằng tất cả đều chuẩn bị tốt rồi, nhưng việc sắp diễn ra rồi mới phát hiện kế hoạch không bằng sự biến hóa nhanh.

Khó khăn lắm mới thi xong một lượt, định đi xem buổi diễn thử cuối cùng của Thẩm Khâm Ngôn, kết quả phát hiện sân khấu hai tiếng trước khi biểu diễn lại không như tôi tưởng tượng, vẫn loạn cào cào, bảy tám người tùm lại một chỗ, tiếng tranh luận không ngớt.

Tôi nhìn đồng hồ, không sai, hai tiếng trước thời gian đã định. Cho dù tờ rơi của chúng tôi không có ảnh hưởng gì, nhưng cũng sẽ có người tới, bọn họ định chuẩn bị cái dạng này cho người ta xem sao?

Thẩm Khâm Ngôn quay đầu nhìn tôi, vội vàng giải thích, “Âm thanh có chút vấn đề.”

Dường như là giải thích câu nói này, có người cầm micro lên nói, giọng nói hoàn toàn không được khuếch đại.

“Sắp phải biểu diễn đó nha,” Lý An Ninh tức đến dậm chân, người bên cạnh cũng nhanh chóng hòa vào.

Đại Quách thấy thử không có kết quả, đã lấy điện thoại ra gọi. Một phút sau anh buồn bã vứt điện thoại xuống, ôm đầu giải thích mấy người anh quen biết, dàn âm thanh trong đoàn kịch không phải đang sửa, không thì liên lạc không được, hoặc là quá xa.

Tôi nhìn dàn loa cao nửa mét trên sân khấu, góp lời, “Nếu cần mượn dàn âm thanh, em có thể tìm người hỏi xem.”

Nhóm người nghe thấy câu này mắt đều sáng lên, Đại Quách gấp gấp đôn đốc tôi, “Thế em nhanh gọi điện thoại hỏi xem. Thêm một người hỏi sự chắc chắn cũng nhiều hơn một chút”

Tôi gọi điện thoại cho An Lộ.

Đầu kia điện thoại của con bé rất ồn ào, tiếng cười nói không ngớt đập vào tai, nghe giọng nói vui vẻ của nó người như muốn bay lên, vừa bắt đầu đã kêu la, “Á, học tử! Chị cũng gọi đến chúc mừng em à? Cảm ơn nha.”

“Ai da, chúc mừng cô,” Tôi nhanh chóng nói, “Ngoài ra, cô không để ý mà nói cho chị, cô gặp phải chuyện tốt gì thế?”

“Ồ, học tử chị không biết à, là em tự mình đa tình rồi...” Con bé bật cười, “Em được làm người dẫn chương trình rồi! Dẫn một tiết mục tạp kỹ trên truyền hình!”

Đây chính là tin tức cực kì tốt đẹp. Người dẫn chương trình của đài truyền hình thuộc một trong ba tập đoàn truyền thông lớn của cả nước, bao nhiêu người sút đầu mẻ trán mà không được, điều này hoàn toàn dự báo con đường tương lai thênh thang rộng mở của con bé, nó có vui hơn bây giờ một trăm lần thì cũng là chuyện nên làm.

Tôi cười nói: “Chúc mừng, An Lộ.”

“Học tử, lời chúc mừng của chị so với cái gì cũng đều tốt hơn,” Con bé cười to, “Học tử, có chuyện gì chị cứ nói thẳng ra đi.”

Tuy con bé không nhìn thấy tôi, nhưng tôi vẫn quần bách, dường như đại đa số lần tôi tìm nó đều là có việc cần nhờ. Lẽ nào con bé không để ý chút nào, mà chỉ nói cười với tôi.

“An Lộ, Chị nhớ trường mình có rất nhiều hội nhóm kịch đúng không? Muốn hỏi xem, có thể mượn dàn âm thanh không?”

“Có ạ, chị cần dùng?”

Tôi giải thích đơn giản vấn đề tôi gặp phải, tỏ ý chuyện này thực sự vô cùng gấp gáp.

“Gấp à, bọn chị chỉ có hai tiếng, bây giờ về trường chuyển cũng không thiết thực lắm,” Con bé “Ồ” một tiếng, hỏi tôi bây giờ đang ở đâu, “Em bây giờ đang ở đài truyền hình, cách con phố chị đang ở gần hơn một chút. Em bây giờ có việc không đi được, bọn chị có thể đến đài truyền hình trong vòng một tiếng không?”

Tôi trong lòng tính toán thời gian, “Bốn mươi phút.”

“Được, nói cho em loại dàn âm thanh chị cần, bốn mươi phút sau em ở cửa lớn của MAX đợi chị.”

Nói chuyện cùng An Lộ chính là vui vẻ, từ trước đến nay không cần rào trước đón sau, con bé đều có thể nhanh chóng lĩnh hội ý tứ của tôi.

Tôi gấp điện thoại lại, nhìn bốn phía, “Xác định xong. Chúng ta lập tức đến đài truyền hình chuyển dàn âm thanh. Đại Quách, đưa chìa khóa xe cho em.” Đại Quách có một chiếc xe Jeep cũ, lúc tôi đến nhìn thấy đỗ ngoài đoàn kịch.

Đại Quách nhanh chóng lấy chìa khóa trên bàn dùng làm đạo cụ, “Em quen bạn ở đài truyền hình? Còn có em muốn chìa khóa xe?”

“Liên lạc với một đàn em, nhưng cần chúng ta tự lái xe đến lấy, mọi người bây giờ đều bận không đi được, em lái xe đi là được rồi,” Tôi nhìn đám con trai trong đoàn kịch, “Ai nhàn nhất, cùng mình đi lấy dàn âm thanh.”

Vài người nhanh chóng nói “Tôi muốn đi.”

Nhưng hiển nhiên không che lấp được giọng nói của Thẩm Khâm Ngôn, “Tôi đi cùng chị.”

Lý An Ninh nhíu mày, người đầu tiên phản đối, “Em không thể đi, em là diễn viên. Chúng ta còn phải tập thoại lần cuối cùng,”

“Không cần đâu, em đều nhớ rồi.” Thái độ của Thẩm Khâm Ngôn rất kiên quyết.

“Được”

Tôi túm lấy chìa khóa xe trong tay Đại Quách, chạy đến chiếc xe Jeep bên vệ đường, ngồi vào ghế lái. Thẩm Khâm Ngôn từ bên kia ngồi vào chỗ. Mùa đông lạnh, tôi khởi động bình xăng đợi nóng lên, tay nắm lấy vô lăng, thể nghiệm sự hưởng thụ quen thuộc được cầm vô lăng.

Cũng may lí trí vẫn còn, nhìn Thẩm Khâm Ngôn, nhắc nhở cậu ta, “Ngồi vững, đeo dây an toàn vào.”

Cậu ta ngoan ngoãn làm theo, nhưng hơi thất thần nhìn tôi: “Hứa Chân, chị biết lái xe việt dã à.”

Tôi không quay lại ừ một tiếng, vứt điện thoại cho cậu ta, “Nếu An Lộ gọi đến, cậu nghe máy.”

“À, được.”

Xe việt dã xuất phát giống như tên rời cung.

Thực ra tôi không những biết lái xe, mà còn biết đua xe nữa cơ.

Lúc tôi mới biết lái xe, là việc đi khảo sát với bố ở Tây Bình Châu. Từ cái tên có thể hiểu được, Bình Tây Châu ở phía tây, rộng lớn bằng phẳng. Cao tốc hơn mấy trăm cây số thẳng tắp đến tận bầu trời, thảo nguyên hai bên đường yên ắng, đẹp vô cùng; Kỹ thuật của tôi dần dần thuần thục, mỗi lúc vui vẻ, liền cho xe chạy ít nhất một 180km/h

Ban đầu bố để tôi tự do, sau này bị tôi dọa cho sợ, đã từng cấm tôi lái xe. Bố tôi là nhà khoa học như vậy, nào có biết thanh niên càng cấm thì càng làm phản, càng chuyện không cho tôi làm tôi lại càng muốn làm. Có lần trong trường bị bắt nạt ác quá, áp lực tinh thần quá lớn, lúc nào cũng đều trong tình trạng bạo phát.

Cách mỗi người giải quyết áp lực không giống nhau, có người hút thuốc, có người uống rượu, có người vận động, còn tôi, chính là đua xe.

Nửa đêm lái con xe cũ của nhà ra ngoài thành phố, đổ đầy xăng, lái khoảng mấy cây số trên đường cao tốc rồi lại lái về. Mở tung cửa sổ, tốc độ đua đến hơn một trăm năm mươi cây số—linh kiện trên xe đều kêu răng rắc, dường như lúc nào cũng có thể bung ra, người dường như có thể bay lên vậy. Những tức giận hàng ngày ở trong trường chính là tan biến như vậy trên đường cao tốc, theo gió đêm đi xa.

Áp lực lúc nào cũng sẽ có, mỗi lần không có cách nào giải quyết tôi liền làm như vậy. Ai có thể nghĩ đến, tôi ban ngày là học sinh ưu tú thầy giáo yêu quý, nhưng đến đêm, lại trong trạng thái điên cuồng giày vò xe nhà mình.

Bây giờ nghĩ tới, tôi lúc đó quá to gan, mấy năm đó, chuyện đua xe đêm đã làm mười mấy lần. May mắn đó là, tuy tôi điên cuồng như vậy nhưng lại chưa từng xảy ra tai nạn giao thông lớn nào, đúng thật là mệnh lớn.

Ý thức được việc mình làm không có ý nghĩa gì là sau khi vào đại học. Một hôm phát tiết xong lái xe về nhà, tôi khó lắm mới cho xe đi chậm lại, dừng xe bên vệ đường. Gió đêm như thủy triều thổi qua bên tai, thổi tung không gian và thời gian, cái hồ nhỏ yên tĩnh giống như nước mắt của ánh trăng trắng rơi xuống ngưng kết trên trái đất, tiếng con trùng hòa âm bên bờ cỏ, ngẩng đầu ngắm bầu trời đầy sao, những đôi mắt màu bạc khảm trên bầu trời cười với tôi, nháy mắt với tôi.

Ánh mắt của chúng viết đầy bí mật. Loại thần bí đó, người bình thường như chúng ta vĩnh viễn không có cách nào kiểm soát được, chỉ có thể làm người quan sát.

Tôi khóc to một trận, lái xe về nhà, từ đó triệt để giải quyết được cái tật đó.

Tây Bình Châu: một địa danh của Trung Quốc tiếp giáp phía bắc Lạng Sơn của Việt Nam

28. Chương 28

Tôi lái chiếc xe Jeep của Đại Quách như bay trên trục đường chính của thành phố Tĩnh Hải, khống chế tốc độ trong tốc độ giới hạn cho phép lái xe trong thành phố.

Nói thật, quá lâu rồi không lái xe với tốc độ cao như vậy, ban đầu có hơi sợ hãi, nhưng dần dần cũng quen tay. Lúc xe Jeep lắc lư, các linh kiện phát ra tiếng cọt két, lúc phóng xe gió lướt qua mặt mang đến loại phấn khích huyết mạch chảy ngược khiến tôi vừa lạ lắm vừa quen thuộc.

Trong cái thành phố giao thông đông đúc vội vã như này, tốc độ không nhanh một chút thực sự không thể đến kịp đài truyền hình trong bốn mươi phút. Lại đúng dịp năm mới, xe trên đường so với ngày thường cũng nhiều hơn, tôi nhìn đèn xanh đèn đỏ lúc có thể vượt thì vượt, xe nào có thể vượt thì nhanh chóng vượt qua.

Vì sự an toàn, tôi tập trung tinh thần cao độ, hoàn toàn có thể sánh ngang với trạng thái cả một học kì không thèm nghe giảng, buổi tối cuối cùng mới động đến quyển sách vậy. Thỉnh thoảng phân tán tư tưởng, dùng góc mắt nhìn Thẩm Khâm Ngôn, chỉ nhìn thấy sắc mặt trắng bệnh của cậu ta, đến môi cũng không còn huyết sắc, có vẻ như bị tôi dọa cho ngệt thở rồi.

Nhìn chung thuận buồm xuôi gió kịp đến cửa trước của trụ sở công ty truyền thông Max.

Tòa nhà của MAX dường như có thể coi là một trong những tòa nhà chọc trời của Tĩnh Hải, bề ngoài giống như hai cột buồm của con tàu, ánh sáng chiếu vào tường thủy tinh màu hồ nước phát sáng lấp lánh, rất khí phái. Đương nhiên MAX cũng hoàn toàn có thể hoành tráng như vậy, là công ti truyền hình danh tiếng

lâu đời từ lúc thành lập đến nay đã có hơn sáu mươi năm lịch sử, có vô số các kênh truyền hình, đặc biệt mạnh về tin tức và giải trí, tỉ suất xem đài của các tiết mục thường dẫn đầu, còn về các ngành khác thì càng không cần nói nữa rồi.

Nơi chúng tôi đến là trung tâm chế tác tiết mục của MAX, ở tòa lầu bên cạnh trụ sở, An Lộ đang ở dưới lầu đợi chúng tôi.

Tôi nhảy xuống xe, con bé bồng bồng hưng phấn xông tới ôm tôi, cảm khái như súng liên thanh, “Á á, học tỷ chị quá đẹp trai! Từ xa đã nhìn thấy xe của chị, đúng thật là kỹ thuật quá tuyệt! Em còn đang nghĩ xem ai mà lợi hại như vậy có thể vượt liền bốn chiếc xe, kết quả là chị nha! Trong điện thoại Thẩm Khâm Ngôn nói chị lái xe như bay em còn không tin, kết quả với tưởng tượng của em chị còn đẹp hơn! Thâm tàng bất lộ! Học tỷ, em yêu chị chết mất! ”

Tôi hít sâu một hơi, xoa mặt con bé, “Chị cũng yêu cô, thật đấy. Dàn âm thanh.”

Con bé bật cười, chỉ chỉ bốn cái vali hai cao hai thấp bên cạnh chân.

Thẩm Khâm Ngôn trên xe mặc dù sắc mặt trắng bệch, nhưng đến nơi đã khôi phục được sắc mặt bình thường, nhanh chóng cùng với nhân viên đài truyền hình bên cạnh An Lộ chuyển vali lên ghế sau.

An Lộ vỗ vai Thẩm Khâm Ngôn, “Sau này cậu phải cảm ơn học tỷ thật tốt đấy, hai lần chị ấy tìm tôi giúp, đều là vì cậu đấy.”

Thẩm Khâm Ngôn gật đầu liên tục.

“Đợi hôm nay làm xong việc, chị mời cô ăn cơm, tùy cô chọn chỗ,” Tôi nói, “Thuận tiện chúc mừng cô trở thành người dẫn chương trình luôn.”

Con bé cười vô cùng xinh đẹp, khiến người khác nhìn thấy thì tâm tình tốt hơn nhiều, “Học tỷ, không cần mời ăn cơm, đợi chị kiếm được tiền thì nói sau. Thực ra, em cũng là mượn hoa kính Phật. Chị chịu làm bạn của em thì đã là vinh dự lớn của em rồi.”

Kiếm được tiền? Tôi thực sự muốn ngẩng mặt lên trời lệ rơi đầy mặt, xem ra cả thế giới đều biết tôi là đứa nghèo khó; Còn về mượn hoa kính Phật? Mượn hoa của ai Phật của ai? Con bé đề cao tôi quá rồi, tôi thụ sủng nhược kinh.

Tôi hỏi han một chút, nhưng thời gian cấp bách cũng không hỏi kĩ càng, lại nhảy lên xe rồi lái về.

Đường về tôi không dám điên cuồng như lúc đi nữa, vì sợ làm hòng dàn âm thanh. Tuy không để ý An Lộ nói “không sao cả”, nhưng rồi cảm thấy cẩn thận một chút vẫn hơn—bởi vì đoàn kịch vẫn còn một dàn âm thanh hồng kia kia.

Nhưng cho dù thế này, sắc mặt của Thẩm Khâm Ngôn cũng không tốt lắm, căng thẳng hơn cả tôi, nhìn đồng hồ nhìn tây như chú thỏ con, cậu ta dường như có gì muốn nói với tôi, nhưng lại sợ làm phiền tôi, không dám mở miệng. Tôi nhìn không được mỉm cười, bụng bảo dạ, cả đời này cậu ta cũng không dám ngồi xe tôi lái nữa rồi.

Xe rẽ vào một con đường, tòa nhà nhỏ của đoàn kịch xa xa đã nhìn thấy, tôi chậm chậm dừng xe lại.

Lúc này Thẩm Khâm Ngôn mới mở miệng, “Hứa Chân, sau này chị không thể lái xe như thế này nữa.”

“Sợ à?” Tôi trêu cậu ta.

Tôi tưởng rằng con trai sẽ ngại thừa nhận mình nhát gan, nhưng sau khi cậu ta trầm mặc, liền gật đầu, “Ừ, sợ. Bố tôi...mất do tai nạn xe. Kịch không diễn được cũng không sao, tôi chỉ hy vọng chị cả đời đều an toàn, vĩnh viễn không được làm chuyện nguy hiểm nữa.”

Tôi ngăn người, Hứa Chân giỏi ăn giỏi nói không cánh mà bay. Trước khi mở miệng, cậu ta mở cửa xe, xuống xe đi tới sau xe chuyển dàn âm thanh.

Nhìn đồng hồ trên tay, lúc đi mất bốn mươi phút, lúc về lại mất một tiếng.

Đại Quách đã sắp xếp sẵn người ở bên ngoài tiếp ứng chúng tôi, ôm dàn âm thanh đi thử tiếng luôn, một giây cũng không bỏ phí, bận rộn y như đánh trận vậy. Đợi tôi đỗ xe xong, đi vào trong mới biết, đã có vài khán giả đến rồi, ngồi trên ghế nói chuyện phiếm, hiểu kì đánh giá.

Cũng không phải không vui sướng, xem ra việc tôi và Thảm Khâm Ngôn phát tờ rơi cũng rất có hiệu quả.

Tôi mệt bỏ hơi tai, vào hậu đài uống nước, lúc này sự căng thẳng của việc phóng xe nhanh mới dần mất đi. Hậu đài là nơi trang điểm của dàn diễn viên, mặc dù đây là một sân khấu nhỏ đến đáng thương, nhưng các thủ tục tiêu chuẩn đều phải có, nơi trang điểm cũng không thể thiếu.

Thảm Khâm Ngôn bị muộn, Đại Quách ấn cậu ta ngồi lên ghế, Lý An Ninh bắt đầu trang điểm cho cậu ta.

Tôi ngồi trên bàn nghỉ ngơi, thỉnh thoảng nói với người khác mấy câu. Phòng hậu đài rất nhỏ, nam nữ cùng ở trong một phòng, tiếng nói chuyện của ai cũng nghe thấy được.

Lúc Đại Quách không bận rộn, giơ ngón cái với tôi, “Từ trang trí sân khấu cho đến tuyên truyền, thậm chí mượn dàn âm thanh, Hứa Chân, em đúng là quý nhân của bọn anh, ân tình này xin lấy thân báo đáp.”

Người trong phòng cười ầm lên, giọng của con trai đặc biệt to, “Đại Quách anh nghĩ hay thế! Muốn lấy thân báo đáp cũng chả đến lượt anh đâu, bọn em còn phải xếp hàng này! À, Hứa Chân, em thấy ai được thì cứ nói ra, bọn anh đảm bảo đem đến tận cửa! Bao dùng thử! Miễn phí sửa chữa!”

Tôi đỡ trán cười, chơi với đám người này quá vui, lúc nói đùa không kiêng nể gì cũng đã quen rồi. Đang nói cười, một cô gái trong đoàn kịch mở tấm rèm đi vào như nằm mơ, cô ấy bình tĩnh kì lạ, nhưng giọng nói như có lực bùng nổ truyền ra từ trong cổ họng, “Mọi người! Có biết! Ai đã đến!”

Mọi người nhìn nhau.

Lý An Ninh quay đầu nhìn cô ấy, “Từ từ nói.”

Cô ấy hét lên: “Em vừa mới nhìn thấy Cố Trì Quân!”

Tất cả các động tác đều chậm một nhịp, Đại Quách đầu cũng không ngẩng lên, “Cố Trì Quân nào cơ?”

“Trên thế giới này còn có mấy Cố Trì Quân! Đương nhiên là diễn viên điện ảnh nổi tiếng Cố Trì Quân rồi! Anh ấy đến xem kịch của chúng ta! Ngồi ở hàng ghế khán giả ấy! Đeo kính, mặc áo gió,” Cô ấy nói như bị mộng du, “Ày, quá đẹp trai, trời ơi, sao lại đẹp trai thế! Bây giờ chân em đang run đây này.”

Mọi người ồ lên, biểu cảm đó giống như sao Hỏa đụng vào Trái Đất vậy.

Đại Quách nhếch nhếch khóe miệng, “Ế, Vạn Mai...Em nhìn chính xác hay không đấy...”

“Em làm sao có thể nhìn nhầm anh ấy!” Vạn Mai bị nghi ngờ, tức nhận, “Mọi người tự đi mà xem!”

Trong chốc lát mọi người trong phòng đều bỏ luôn việc đang làm, chạy ra cửa.

Chỉ còn thừa tôi vẫn ngồi nguyên, không nhúc nhích, thầm nói “Hồng rồi”

Mấy phút sau bọn họ quay lại, mang theo vẻ mặt vui mừng như điên không thể tin được, “Đúng thật là Cố Trì Quân”, mấy chữ này không cần nói ra cũng đã hoàn toàn hiện lên trên mặt rồi. Ngạc nhiên vui mừng chiếm đa số, nghi hoặc cũng không ít, còn có người bàn bạc đi xin chữ kí. Trong không khí lan tràn một loại cảm xúc lí trí, nhưng lại vô cùng sục sôi.

Đại Quách cũng kích động đến đi khắp phòng, “Đừng nghĩ đến chuyện xin chữ kí! Biểu hiện cho tốt đi! Diễn xong thì nói sau.”

Thảm Khâm Ngôn hưng phấn đến mặt mày phát sáng, nói với tôi: “Chị nói không sai, thái độ của anh ấy rất tốt. Lúc Đại Quách đi bắt chuyện, anh ấy cười nói “Bạn mời tôi đến xem các bạn biểu diễn, chúc biểu diễn thành công” ”

Hiếm khi ánh mắt Thảm Khâm Ngôn phát sáng, dùng tốc độ nói nhanh nói nhiều như vậy, có thể thấy thực sự quá kích động.

Lý An Ninh chau mày, “Bạn, trong chúng ta có người là bạn của Cố Trì Quân?”

Mọi người cười lắc đầu, “Sao có thể chứ.”

Tôi cũng nhiệt tình phụ họa

“Ồ, sao chị hoàn toàn không kích động, không phải chị cũng thích Cố Trì Quân sao?” Sau khi Thẩm Khâm Ngôn nói nhiều xong phát hiện thái độ của tôi không đúng, đầy nghi vấn.

“Ai nói tôi không kích động, tôi quá chán động ấy,” Tôi cười ha ha, tự thấy hơi nhếch nhác, “Bây giờ tôi đi xin chữ kí anh ấy.”

“Ấy, Hứa Chân...” Thẩm Khâm Ngôn ở đằng sau gọi tôi.

Tôi uể oải đáp lại một câu, rồi rời khỏi hậu đài.

Cố Trì Quân không phải đến một mình, còn đem theo Tôn Dĩnh. Anh mặc áo khoác màu cà phê, ngồi ở hàng ghế cuối cùng của sân khấu, anh đang chăm chú đọc một quyển sách đặt trên đùi. Sân khấu kịch này quá sơ sài, sơ sài đến mức khiến người ta đau lòng, sơ sài đến mức thực sự không phối hợp được với anh. Sân khấu kịch đã có mười người tới ngồi, mỗi người đều đang lén lút đánh giá anh.

Ấy, anh thực sự quá bắt mắt, chẳng trách bị người ta phát hiện ra.

Tôi hoa mắt chóng mặt, một lúc mới hồi phục lại. Đi ra từ sau cửa, trấn tĩnh đi ra, vẫy tay với anh.

“Cố tiên sinh.”

Cố Trì Quân ngẩng đầu nhìn tôi, Tôn Dĩnh cười với tôi, đứng dậy rời đi. Cô ấy rời đi, cả buổi tối tôi cũng không nhìn thấy cô ấy nữa.

Tôi yên lặng ngồi vào chỗ của Tôn Dĩnh.

Anh...lại thực sự đến rồi.

Vén vén là do một tờ rơi bị anh nghiêm khắc phê bình, thế mà giờ đây anh xuất hiện ở nơi này. Chuyện này đem đến cho tôi cảm giác chấn kinh, không bằng nói là...cảm động.

Tâm tình phức tạp khó mà so sánh được, dù cho tôi tất cả các ngôn ngữ và những văn tự đẹp đẽ trên thế giới, tôi cũng không tìm được một câu nói thích hợp để miêu tả cái cảm giác trái tim đang đập trong lồng ngực này. Lòng bàn tay ngón tay lần lượt ngứa ngáy, muốn lái xe bạt mạng trên đường mười vòng rồi quay về.

“Em không ngờ...” Chuẩn bị tâm lý vẫn chưa làm tốt, một câu đơn giản lại nói lắp ba lắp bắp. Tôi dứt khoát nuốt câu này xuống để nói câu khác.

Cố Trì Quân gỡ kính mắt xuống, nhẹ giọng hỏi lại, “Thực sự không ngờ?”

Vén vén bốn chữ khiến tôi cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, mặt lại nóng lên, có lẽ lại ra mồ hôi rồi, cũng không biết là lạnh hay là nóng nữa. Câu nói “không phải anh rất bận sao, hay là anh đi trước đi” thực sự không nói ra được. Bằng bất cứ giá nào, tất cả mọi người biết quan hệ của tôi và Cố Trì Quân thì làm sao chứ, tôi không quan tâm. Chỉ là có điều không dám tượng tượng khuôn mặt của Thẩm Khâm Ngôn sau khi biết sự thật.

Anh thở ra một hơi dài, giống như than thở mà cũng giống như hài lòng cảm khái, “Mỗi lần tôi gặp em, em đều đang bận rộn vì việc của người khác, lại đi làm gì rồi? Trên trán còn có mồ hôi này.”

Tôi lẩm bẩm, “Cũng không làm gì. Chỉ là một tình huống nhỏ ban nãy thôi.”

“Hứa Chân, em đúng là vạn năng,” Giọng nói của anh không lớn, “Lúc này người trong đoàn kịch vậy lấy tôi, tôi không nhìn thấy em, còn tưởng rằng em bị dọa đến mức trốn đi rồi.”

“Sao có thể, em sao có thể trốn chứ,” Tôi cười, hơi miễn cưỡng thay đổi chủ đề nói chuyện, “Phim không phải rất bận sao ả? Mẹ em bận đến mức thời gian nghe điện thoại cũng không có.”

“Thời gian buổi chiều và tối nay là tự lấy ra, ” Cố Trì Quân nói, “Tối nay đoàn làm phim có hoạt động, hủy rồi.”

“Như vậy, không phải không hay lắm?”

Cố Trì Quân “Ừ” một tiếng, đáy mắt mang theo ý cười nồng đậm, “Không hay lắm, muốn làm một chuyện, muốn có một người, phải bỏ ra một chút cố gắng chứ. Không thể đợi chuyện tốt rơi từ trên trời xuống được, cũng không thể đợi người khác đi về phía mình, đúng không? ”

Hàm ý câu nói của anh quá sâu sắc, tôi không hiểu lắm, ngay lập tức chuyển tâm ngấm tay của mình. Liếc mắt nhìn quyển sách trên đùi anh, là tuyển tập tiểu thuyết James Joyce bản tiếng anh.

Tôi nhẹ giọng nói: “Lần đầu tiên anh ngồi trong sân khấu kịch nhỏ như này xem kịch nhỉ. ”

“Chính xác, chỗ này thực sự không dễ tìm, tôi đi mấy vòng ở khu này, cuối cùng mới tìm thấy.”

“Thực sự vất vả rồi,” Tôi tội lỗi muốn chết, “Chỗ này không ra làm sao cả...”

Cố Trì Quân nói: “Tôi không để ý hình thức. Hy vọng “Thệ Giả” của bọn họ đừng làm tôi thất vọng.”

“Em cảm thấy tương đối được.”

“Kịch nói và điện ảnh không giống nhau, không có cách nói được này, chỉ có thành công hay thất bại thôi.”

Tôi lăm lét nhìn, “Đúng là nghiêm khắc.”

Cố Trì Quân mỉm cười.

Tôi cũng cảm thấy an ủi, chủ đề nói chuyện của chúng tôi cũng được coi là đi đúng đường.

Khán giả lần lượt tới, tôi tương đối hài lòng. Tuy khán giả vẫn không nhiều, nhưng hàng ghế của tôi và Cố Trì Quân không có người bên cạnh, cũng coi như là chuyện tốt. Tôi nhìn thấy vài ánh mắt trốn ở cửa hậu đài và trong tấm rèm sân khấu, tôi và Cố Trì Quân nói chuyện lâu như vậy, mọi người trong đoàn chắc hẳn đã phát hiện ra tôi chính là “người bạn” mà Cố Trì Quân nhắc tới. Bọn họ hoặc là do ngạc nhiên hoặc là do quá bận, tóm lại, cho đến trước khi vở diễn bắt đầu, bọn họ đều không đến làm phiền tôi và Cố Trì Quân.

Sân khấu chính thức so với phiên bản tôi nhìn thấy lúc đầu hiệu quả còn tốt hơn.

Tôi thấy được mỗi người đều bỏ ra rất nhiều công sức, lời thoại nói rất tốt, lúc đổi cảnh không vượt quá mười giây, chính là từ phòng khách nhà họ Nguyễn biến thành đường phố có tuyết rơi.

Nghiêng đầu nhìn Cố Trì Quân, anh hơi hơi híp mắt, xem rất chuyên tâm. Ngoài sân khấu ra thì còn lại hàng ghế khán giả đều tối om. Lúc hạ màn cảm ơn, anh cũng giống như những người khác, vỗ tay nhẹ nhẹ.

Trong bóng tối tôi nhìn đường viền khuôn mặt nghiêng của anh, nhanh chóng hỏi, “Thế nào ạ? Cũng được chứ?”

Cố Trì Quân buồn cười nhìn tôi, thái độ không rõ ràng, “Có một kiểu biểu diễn nhiệt tình đơn giản mà lại mãnh liệt, điều này rất khó đạt được.”

Câu nói này đã có ý khen ngợi lớn rồi, tôi nhịn không được cúi đầu cười.

Tôi có thể cảm thấy trán bị một vật ấm nóng gì đó chạm nhẹ vào, tôi giật mình ngẩng đầu, lại thấy vẻ mặt chưa xảy ra chuyện gì của anh, “Tôi khen họ một câu liền vui vẻ như thế. Nam diễn viên chính của vở kịch này chính là người lần trước cùng em phát tờ rơi?”

“Vâng ạ, cậu ấy là Thẩm Khâm Ngôn” Tôi kéo nhẹ góc áo anh, “Cậu ấy thế nào ạ?”

Cố Trì Quân nhẹ nhàng cầm tay tôi, trước khi anh trả lời, bỗng cả sân khấu bừng sáng. Khán giả đều thở dài một hơi, câu nói sắp sửa nói ra của anh đã bị hòa vào trong làn ánh sáng, triệt để biến mất.

Khán giả lần lượt ra về, bức màn sân khấu được kéo lên.

Tôi không rời đi, Cố Trì Quân tự nhiên cũng không đi.

Các thành viên của đoàn kịch mới vừa cảm ơn xong đứng trên sân khấu, thở dốc nhẹ nhàng; Tôi lên trên chúc mừng bọn họ, Cố Trì Quân cũng thế, dáng người anh cao chân lại dài, tay vịn nhẹ cạnh sân khấu, một bước nhảy lên sân khấu, sau đó cúi người xuống, đưa hai tay kéo tôi lên.

Anh kéo tay tôi đến trước mọi người, gật đầu với mọi người của đoàn kịch, “Như các bạn đã thấy, là Hứa Chân gọi tôi đến.”

Hiển nhiên tất cả mọi người sớm đã đoán ra sự thật này, không có người kinh ngạc gì nhiều, trái lại còn tỏ ra vui vẻ—bao điều nghi hoặc được giải đáp, có được sự chứng thực đều thở phào nhẹ nhõm.

Đại Quách vui vẻ nhìn tôi, khuôn mặt đen đen phát sáng, “Hứa Chân em quá tuyệt luôn! Nhưng mà sao lúc trước không nói với bọn anh Cố tiên sinh muốn đến? Như thế bọn anh còn có thể biểu diễn càng tốt hơn ấy.”

“Về tổng thể là thành công. Đội ngũ phục vụ sân khấu làm rất tốt, trong bóng tối đổi đạo cụ chỉ mất mười mấy giây,” Cố Trì Quân gật đầu, nhìn Đại Quách, “Sử dụng âm nhạc cũng không tồi. Nhưng vấn đề cũng không ít.”

Đúng thật là vừa đám vừa xoa, nhưng có được một lời nhận xét có thể coi như tóm lược những điểm quan trọng thế đã đủ để khiến tất cả mọi người vui vẻ rạng rỡ rồi.

Đại Quách cúi lưng thật thấp, “Cố tiên sinh, xin hãy chỉ điểm ạ.”

Cố Trì Quân thay đổi chủ đề nói, “Chủ đề của các bạn không may mắn, khán giả của các bạn đều là những người dân thường, tôi kiến nghị lần sau hãy diễn chính kịch, dễ thu hút hơn. ”

Tất cả mọi người nín thở lắng nghe, Cố Trì Quân chậm chậm tiến hai bước, chỉ chỉ vài người trong đó, “Nguyên lí biểu diễn rất đơn giản, nhưng với cảm nhận nhiều năm của tôi, biểu diễn trước nay đều không dựa vào tư chất bẩm sinh, mà chỉ có liên quan đến cần cù và gắng hết sức. Nếu nói điều kiện bẩm sinh, chỉ có một thứ—nói cho thật rõ ràng từng từ từng câu.”

Anh lại chỉ chỉ Thẩm Khâm Ngôn, “Tình cảm thì đủ rồi, nhưng nhân vật không chân thực.”

Ánh mắt của Thẩm Khâm Ngôn nhìn Cố Trì Quân.

“Sân khấu kịch cần đầu tư tình cảm rất mãnh liệt,” Anh nói, “Nhưng trong vai diễn chỉ toàn tình cảm cũng không tốt. Trước khi diễn một vai, nghe thật, quan sát thật, cảm nhận thật. Ngoài tình cảm ra, vai diễn của cậu còn có rất nhiều phương diện có thể khai thác...”

Anh thao thao bất tuyệt, phê bình như vậy đừng nói các thành viên trong đoàn kịch, đến tôi cũng đổ mồ hôi lạnh. Tôi thầm nói ý kiến như vậy là rất tốt, nhưng có vẻ quá nghiêm khắc.

Những người khác sớm đã ngưỡng mộ rồi, nhưng Đại Quách lại yêu cầu thêm: “Cảm ơn Cố tiên sinh! Bọn em chuẩn bị đi ăn, Cố tiên sinh có muốn cùng đi không ạ?”

Cố Trì Quân giơ tay xem giờ, “Tôi cũng không ý kiến, nhưng tôi và Hứa Chân còn có chuyện khác”

Tôi kinh ngạc, sao tôi lại không biết tôi và anh còn có chuyện khác chứ? Vốn muốn chất vấn anh, nhưng ánh mắt lạnh đậm của anh lướt qua mặt tôi, tôi ngay lập tức ngậm miệng. Cố Trì Quân cười hài lòng với tôi, hoàn toàn không có phong cách người nổi tiếng mà nhảy xuống sân khấu, lại đưa tay kéo tôi xuống. Tôi chẳng hiểu gì mà làm theo, hoàn toàn bị anh dắt mũi.

“Cố tiên sinh?” Vạn Mai gọi anh, “Có thể kí cho bọn em không ạ?”

Cố Trì Quân vẫn phong độ, “Hôm nay tôi chỉ là khán giả của các bạn. Nếu muốn chữ kí thì sau này nói với Hứa Chân.”

Tôi gật đầu với mọi người trong đoàn kịch, ánh mắt dừng trên người Thẩm Khâm Ngôn, nhỏ giọng nói: “Tôi đi trước đây, chúc mừng năm mới.”

Cậu ta từ vừa nãy cho đến bây giờ đều không nói gì. Dù cho lúc Cố Trì Quân nhắc đến tên cậu ta thì cũng chỉ lắng nghe, không nói câu gì. Cậu ta chắc chắn còn chán kinh hơn những người khác. Chúng tôi quen biết lâu như thế, nói về Cố Trì Quân cũng không phải một hai lần, nhưng tôi từ trước đến nay không hề nói với cậu ta tôi quen Cố Trì Quân. Điều này với cậu ta mà nói, cũng là một sự lừa dối đáng sợ.

Tôi không biết cậu ta có thể tha thứ cho tôi không.

29. Chương 29

Cố Trì Quân kéo tôi ra khỏi sân khấu kịch.

Xe của anh đỗ ở khu gần đây, anh không nói câu nào liền nhét chìa khóa xe cho tôi rồi ngồi vào ghế phụ.

Tôi thở dài, đúng là làm người nổi tiếng nó quen rồi. Nhận lệnh mà khởi động ô tô, cầm vô lăng hỏi anh: “Cố tiên sinh, xin hỏi muốn đi đâu vậy ạ?”

“Đi ăn.”

Anh không nhắc tới còn được, vừa nhắc đến tôi liền nhớ ra, chúng tôi vì bận rộn vở kịch mà không ăn cơm, chắc chắn anh cũng thế. Chỉ là bây giờ có lẽ cũng tám giờ rồi, đúng vào thời gian dùng bữa, lại là năm mới nữa, e rằng chỗ trống trong các nhà hàng thực sự không nhiều. Nhưng tôi tuyệt đối không muốn đến nhà anh, mặc dù khả năng nấu nướng của anh so với đầu bếp của đa số nhà hàng còn ngon hơn nhiều.

Cuối cùng đi tới nhà hàng lần đầu tiên chúng tôi cùng đi ăn. Từ bãi đỗ xe tôi đã biết, chỗ này quả thực rất đông. Cố Trì Quân quả thực đã sớm đặt chỗ từ trước.

Từ chỗ ngồi của chúng tôi nhìn ra ngoài có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao. Thực sự là một buổi tối năm mới đẹp đẽ, tuy có hơi lạnh một chút.

Tôi thực sự đói sắp chết, vui vui vẻ vẻ ăn cơm.

Cố Trì Quân lại không giống như đứa có tướng ăn khó coi như tôi, động tác rất nho nhã.

“Trước đây không cảm thấy em thích nhà hàng này như vậy,” Cố Trì Quân nói, “Ngon hơn so với tôi làm à?”

“Không bằng tài nghệ của anh,” Tôi nhận xét khách quan, “Trình độ nấu ăn của anh trong tất cả những người mà em quen biết, có thể coi như tuyệt nhất, không cần phải thêm từ một trong những vào đâu.”

Tối nay tâm trạng của anh rất vui vẻ, trên khuôn mặt anh ít nhất tôi cũng nhìn thấy hơn năm kiểu cười, “Đánh giá cao đến mức tôi thụ sủng nhược kinh, sớm biết em thích đồ ăn tôi nấu thế, hôm nay chắc chắn sẽ về nhà.”

“Em nhớ trước đây có đọc một lời đánh giá, nói là dựa vào diện mạo của anh, bẩm sinh chính là làm người nổi tiếng, tác giả nói, ngoài làm người nổi tiếng ra anh dường như không còn con đường nào khác nữa,” Tôi ăn no rồi, mãn nguyện nói, “Nhưng bây giờ, ít nhất em cũng phát hiện ra còn có hai nghề nữa anh có thể làm.”

“Nói ra xem nào.”

“Biên kịch và đầu bếp. Lần trước lúc lân la hóng chuyện, em biết anh là biên kịch của “Ba chương cam kết” rồi,” Tôi hiếu kỳ hỏi, “Anh làm diễn viên thành công như thế, tại sao lại muốn viết kịch bản?”

“Phỏng vấn à?” Anh nhướn mày, dùng ngữ khí thoải mái vui vẻ hỏi lại, “Ngữ khí vừa rồi của em rất giống phóng viên.”

“Điều này chẳng có liên quan gì đến là phóng viên hay không hết. E rằng mỗi người trên thế giới này quen biết anh đều muốn biết, nói thế nào thì em cũng là fan của anh nha. Hỏi như thế cũng là bình thường mà.” Tôi tìm cho mình một luận cứ đáng tin cậy, “Dù gì hai nghề biên kịch và diễn viên này, người bình thường e rằng sẽ chọn người phía sau.”

“Em sẽ chọn nghề nào?”

Anh đá quả bóng về phía tôi.

“Ồ, em á? Em không biết, từ trước đến nay chưa từng nghĩ tới.”

May mà anh lịch sự hỏi ngược lại tôi, tôi đồng tình anh biết bao nhiêu, phải tri âm nhiều thế nào mới biết được ý tưởng của anh nha. Nhưng tôi cũng học được một chiêu, câu hỏi không muốn trả lời thì trực tiếp hỏi ngược lại là được rồi.

Ăn cơm xong, lái xe ra ngoài tôi lại bắt đầu lo lắng đi nơi nào. Vì thế lái xe của người khác chính là không hay chút nào, cho dù muốn làm gì cũng đều phải suy nghĩ đến ý nguyện của chủ nhân. Đưa anh về nhà? Nhưng mà tôi về trường kiểu gì?

Nghiêng đầu nhìn Cổ Trì Quân, anh vô cùng nhàn hạ, “Đi dạo đi.”

“Dạo nơi nào cơ?”

“Tùy em.”

“Trên thế giới không có nơi nào là tùy em cả.”

“Người cầm vô lăng quyết định. Tôi ngủ một lát.”

Cái bộ dạng “tôi thế nào cũng được, chuyện gì cũng do em quyết định” của anh khiến tôi không tức nổi, nghiêng răng nghiêng lợi một lúc, oán hận nghĩ, dứt khoát đem anh đi bán, chắc hẳn có thể kiếm được một đồng tiền.

Ôm ấp cái ý nghĩ kì lạ này, tôi nghiêng đầu nhìn anh, mới phát hiện anh hạ ghế xe xuống, thực sự ngủ say rồi. Mí mắt anh khép hờ, cằm bị khăn che hết phần lớn. Tắt đèn trong xe đi, đèn đường chiếu rọi lên khuôn mặt anh, chiếu qua lông mi, dưới mi mắt rơi vào bóng của ánh trăng đầu tháng—trái tim bỗng nhiên run rẩy, đó là ám thị vô tư, không chút phòng bị. Anh đóng phim xong đến tìm tôi, xem kịch của Thẩm Khâm Ngôn, cùng tôi ăn cơm. Cũng chỉ có lúc anh tiếp xúc cùng tôi mới không lộ ra sự mệt mỏi.

Tôi mở điều hòa mức lớn nhất, xuống xe lấy từ ghế sau ra một tấm thảm đắp lên người anh. Có lẽ anh cũng thường xuyên nghỉ ngơi trên xe nên trên ghế sau có vài tấm thảm. Anh quá mệt mỏi, tôi hoạt động nhiều như vậy cũng không tỉnh.

Tì trán vào vô lăng nghĩ ngợi, nhìn lượng xăng trong xe vẫn còn rất đầy thế là lái xe về phía ngoại thành.

Tôi không biết phải đi đâu, chỉ thuận theo trí nhớ mà đi, đường cao tốc ở ngoại thành rất bằng phẳng, tôi lái xe không nhanh, chỉ sợ ồn làm anh tỉnh.

Nhìn thấy cái hồ nhỏ trong hồ ứ xuất hiện trước mắt thì Cổ Trì Quân cũng tỉnh dậy.

Nếu như tôi có kính thì hình như kính của tôi bị nhảy số rồi—không trùng hợp như thế chứ, tôi vừa mới đến nơi, anh liền tỉnh?

“Đến nơi rồi.”

Nhìn chung Cổ Trì Quân đã tỉnh táo lại một chút, xem thời gian trên đồng hồ trong xe, rồi mượn ánh sáng của đèn xe nhìn khắp bốn phía.

“Hơn mười một giờ rồi, em đã lái hai tiếng?”

“Đi rất chậm.”

“Xem ra đã tới ngoại thành?”

“Vâng.”

Chúng tôi xuống xe, so với sự ẩm áp trên xe thì nhiệt độ bên ngoài chênh lệch quá lớn. Buổi tối cuối cùng trong năm, bầu không khí lạnh lẽo biến thành một loại sinh vật đi vào trong cổ bạn gắt sức chiếm lĩnh. Tôi hà hơi vào tay. Nơi đang đứng hiện nay cách đường chính vài trăm mét, có một cái sân nhỏ khoảng mười mấy mét vuông, dưới sân có vài bậc thềm, có một cái hồ giống như đá quý. Đèn trước của xe chiếu sáng khoảng sân nhỏ, cũng chiếu sáng nước hồ đen như mực.

“Rất...đẹp.” Cổ Trì Quân chăm chú nhìn một lúc lâu mới nói khẽ.

“Em thích nơi này.”

Tôi ngồi xuống bậc thềm, bờ hồ ban đêm rất lạnh, tôi nhét tay vào trong túi. Anh vào trong xe lấy ra tấm thảm vừa lúc này đắp lên người anh, trùm lên tôi từ đằng sau.

“Em cũng không lạnh,” Tôi từ chối, “Người lạnh là anh ấy, mới ngủ dậy mà.”

Ngẩng đầu nhìn anh, anh từ trên cao nhìn xuống tôi, đèn xe chiếu sáng lấp lánh sau người anh. Anh hiếm khi không khách khí với tôi, sóng vai ngồi với tôi, một tấm thảm cùng trùm lên cả hai chúng tôi. Tôi giữ một góc, anh kê sát vào người, nắm lấy đầu kia. Cái kiểu dựa kề này khoảng cách quá gần, tôi cụp mắt, chân ngắn hơn chân anh, đầu gối của tôi chạm nhẹ vào đùi anh, tôi có thể nghe thấy hơi thở dài của anh.

Hai người dựa kề vào nhau, rất nhanh đã không còn lạnh nữa. Không những không lạnh mà còn nóng ấy, tâm trạng giống như sợi dây đàn trên cây vĩ cầm căng căng chặt. Bầu không khí lúc này...giống như bầu không khí loãng bên hồ, cần yên lặng cảm nhận.

Cố Trì Quân nắm lấy tay tôi dưới tấm thảm, khẽ hỏi: “Sao em tìm được nơi này.”

Tay anh to hơn tay tôi, hơn nữa lại ấm áp.

“Cơ duyên trùng hợp,” Tôi trấn tĩnh, “Em xem tin tức thấy nói, chính phủ thành phố sẽ tổ chức bắn pháo hoa. Ở đây ngắm pháo hoa trong thành phố là tuyệt nhất. A, bắt đầu rồi kìa.”

Pháo hoa từ nơi xa bay lên bầu trời cao, khoảng cách quá xa, căn bản không thể nghe thấy tiếng pháo hoa nổ khi bay lên bầu trời, như tôi có thể nhìn thấy pháo hoa màu đỏ, màu vàng, màu xanh...màu sắc như hoa và từ ngữ chúc mừng năm mới xuất hiện, màu sắc rực rỡ vô cùng bắt mắt, đó là những bông hoa mở trong bầu trời đêm tĩnh mịch.

Chúng dùng sự chờ đợi của của một đời đổi lấy một phút rực rỡ, cuối cùng không còn vết tích, dường như chưa từng xảy ra thứ gì hết.

Một trận pháo hoa khiến người ta mơ hồ về thời gian, tôi nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nghiêng đầu qua, mới phát hiện ra Cố Trì Quân căn bản không xem pháo hoa, chỉ yên lặng ngẫm nghĩ, ngắm khuôn mặt nghiêng của anh. Anh có một đôi mắt sâu như đáy hồ, khoảnh khắc đó, chỉ cảm thấy màn pháo hoa đẹp để lại một lần nữa xuất hiện trong đôi mắt anh.

Căn bản không dám nhìn lâu, tôi nghĩ, thời gian chắc chắn đã qua mười hai giờ đêm rồi.

Cố Trì Quân buông tay tôi ra, đứng dậy vào trong xe lấy ra một cái hộp, hai tay đưa cho tôi, “Quà năm mới. Chúc mừng năm mới.”

Quà năm mới? Bây giờ vẫn còn thịnh hành tặng quà năm mới? Tôi nhìn anh như nhìn người ngoài hành tinh, mắt hoàn toàn dại ra.

“Sớm đã muốn đưa cho em, nhưng mỗi ngày đóng phim mười hai tiếng, thực sự không có thời gian” Cố Trì Quân nhìn tôi không nhận, tự mình mở hộp lấy ra một chiếc khăn lông cừu màu vàng nhạt, gơ tay quàng lên cổ tôi, vòng vài vòng, khăn mềm mại rủ xuống trước ngực, dường như không chạm vào môi.

Cùng nhãn hiệu với chiếc khăn trên cổ anh, loại hình cũng tương tự.

Vô cùng ấm áp. Nơi nào có khăn thì liền mang tới sự ấm áp.

Trước đây tôi nghĩ, nếu như quà tặng của anh quá đắt thì làm thế nào, nhận hay không nhận đều rất phiền muộn. Chỉ là một cái khăn, tôi có thể thần nhiên nhận, nhưng mà—

“Em không có quà đáp lễ.” Tôi nói với anh, dường như muốn phát cuồng, “Em căn bản không ngờ...không ngờ anh sẽ tặng quà cho em.”

“Quà đáp lễ—” Cố Trì Quân kéo dài giọng, kéo tôi lại gần, nhẹ nhàng hôn lên trán tôi.

“Được rồi, tôi nhận được quà đáp lễ rồi.”

Không giống như nụ hôn trong thang máy, đôi môi không di chuyển, tôi bị dọa đến mức nhanh chóng nhắm mắt lại, anh thuận thế hôn lên mắt tôi, dùng lực dịu dàng, khiến mắt nhanh chóng nóng lên. Tôi cảm thấy nhãn cầu trở nên rất mềm mại, ướt át giống như sắp rơi lệ.

Ngón tay của anh dừng bên môi tôi, nhẹ nhàng ma sát môi tôi. Trái tim rõ ràng không chịu nổi quá tải, mà anh còn tiến thêm một bước—áp lực trên mắt biến mất, ngón tay đã mở môi tôi, tiến vào chạm vào đầu lưỡi của tôi. Tôi thực sự không có cách nào giả vờ tiếp được nữa, đột ngột mở mắt ra, nghiêng răng nghiêng

người về phía sau, dùng sức lực cực đại giơ cánh tay lên ngăn cách giữa ngực anh và tôi, mạnh mẽ đẩy anh ra.

Tấm thảm vốn dĩ trùm trên người chúng tôi rơi xuống bậc thềm, rất đáng thương, giống như cũng hiểu được biến cố này vậy.

Tôi dường như đã làm một cách không thiết thực, với tôi thế giới trở nên không còn tồn tại nữa. Bầu không khí xung quanh tăng thêm độ nóng vào độ ẩm, không khí ứ đọng ngưng đọng ở viền mắt, ép tôi tỉnh táo lại.

Chuyện đã đến nước này, không thể không nói cho rõ ràng.

Tôi không dám nhìn khuôn mặt lúc này của anh, lại nhích ra một chút, mới khe khẽ nói, “Không được. Em ...tuy em nhìn có vẻ như vậy, rất thích anh...ý em là thích anh như fan hâm mộ điện ảnh...nhưng trên thực tế, em nhát gan, thực sự rất nhát...Cố tiên sinh, em đùa không nổi.”

Hai tay bị anh túm lấy, tay phải lại đặt lên mặt tôi, đưa mặt tôi đối diện anh.

“Hứa Chân, em nhìn cho rõ tôi. Tôi không đùa với em. ”

Anh hề tức giận là sẽ gọi thẳng họ tên của tôi. Ánh trăng treo lơ lửng trên không, giống như đang nghe trộm chúng tôi nói chuyện. Xe đỗ ở bờ hồ, đèn trước chiếu sáng lấp lánh. Tôi nhìn khuôn mặt anh trong ánh sáng đó, sự nghiêm túc mà trước đây tôi chưa từng nhìn thấy; Tôi nhìn thấy đôi mắt đen như mực của anh, ánh sáng mờ mịt phát ra từ trong đó dường như muốn xuyên qua tôi.

“Bao nhiêu năm trở lại đây, em là cô gái đầu tiên tôi hạ quyết tâm theo đuổi.”

Không biết tại sao, tôi không hoài nghi tính chân thực trong câu nói của anh. Mặc dù anh nắm tay tôi rất bình ổn, nhưng giọng nói lại có điểm không đúng. Trầm thấp, hơi khàn, nỗ lực khắc chế tình cảm. Căng thẳng? Không biết phải làm sao mới được? Sự mờ mịt sau khi lần đầu tiên bị từ chối, thẹn quá hóa giận?

Tôi cũng không biết nữa.

Tôi chỉ biết khung cảnh bên ngoài tôi—buổi đêm cách xa thành phố, bờ hồ cô tịch, không khí chạm vào làn da lạnh lẽo. Mắt rất cay, cố gắng cúi đầu xuống, cái khăn mềm mại rơi trên mu bàn tay căng thẳng bị anh bắt lấy.

“Cố tiên sinh, cảm ơn sự ưu ái của anh. Nhưng anh đối với em mà nói, thực sự quá không phù hợp thực tế.”

“Không phù hợp thực tế?” Trong giọng nói của Cố Trì Quân mang theo sương mù lạnh lẽo, “Tôi đang ở trước mặt em, em lại nói tôi không phù hợp thực tế. ”

Tôi ôm chân, đem cằm đặt trên đầu gối, chăm chú nhìn vào màn đêm, lắng nghe nhịp tim của bản thân. Bốn phía cô tịch đến mức dường như không tồn tại. Âm thanh đến rồi lại đi, ánh sáng sáng rồi lại tối, giống như sắc tức là không, không tức là sắc trong ngôn ngữ Phật giáo—Như tất cả sắc đều không tồn tại, chỉ còn lại tôi và anh ở mảnh đất này.

“Mẹ em nói, không được qua lại với người trong giới điện ảnh, em rất đồng tình với bà.”

“Trước đây em qua lại với tôi là vì sao?”

“Em là fan của anh, đã xem tất cả các bộ phim của anh, thật đấy, từ trước đến nay em chưa từng ngờ đến được xuất hiện cùng anh. Anh nói với em trên thuyền, muốn làm bạn với em em rất vui.”

Cố Trì Quân không nói gì.

“Nhưng thần tượng và đối tượng yêu đương không giống nhau. Em là một đứa vô cùng vô cùng nhỏ mọn, không thể chấp nhận được bất cứ điều khó chịu nào,” Tôi nghe thấy giọng nói của tôi vọng lại trên cơ thể, “Em không muốn bạn trai đẹp trai nhiều như vậy, giàu có như vậy, em chỉ muốn anh ấy toàn tâm toàn ý với em, cả đời đều chỉ hướng về em, chỉ yêu mình em. Em hy vọng anh ấy không có quá khứ phức tạp, cũng không có tình cũ. Em không muốn nhìn thấy tin đồn không rõ trắng đen của anh ấy và người khác, cũng không thể chịu được bị lôi lên báo, nếu như nhìn thấy anh ấy và người con gái khác yêu nhau đến chết đi sống lại trong rạp chiếu phim, cho dù chỉ là diễn xuất, em cũng sẽ tức giận. ”

Lực trên tay anh giảm đi, tôi rút tay lại. Cụp mắt xuống, chỉ nhìn thấy bầu trời đầy sao giữa hồ.

Cố Trì Quân yên lặng một lúc mới nói: “Điều này là yêu cầu quá đáng. ”

Tôi đương nhiên biết điều này là yêu cầu quá đáng, ích kỉ đến cực điểm. Ích kỉ đến bản thân cũng muốn giật hai tai của mình, cũng không có gan nhìn anh, nhất gan đến âm vô cùng, đến cục diện và hậu quả do chính bản thân tạo thành cũng không có gan nhìn.

Huống hồ đối tượng là Cố Trì Quân. Tuổi tác, lí lịch của anh quyết định quá khứ của anh căn bản không thể là tờ giấy trắng. Tôi lấy quá khứ của anh ra... Nói thực là quá quá đáng.

Nhưng mà tính khí của anh rất tốt, tuy không tức giận với tôi nhưng đứng trong góc độ của anh mà suy nghĩ, nếu ai dám nêu ra “Từ bỏ công việc và sự theo đuổi của em, anh mới yêu em” với tôi, e rằng tôi sẽ lấy ghê đập chết hẳn.

Liếc mắt đến thân hình to lớn của anh hoàn toàn che lấp ánh sáng của đèn xe, tôi không nhìn rõ khuôn mặt của anh, mơ hồ cảm thấy thân hình anh hơi chuyển động.

“Tuy là yêu cầu quá đáng, nhưng về tình về lý tôi thực sự không phải là một người đàn ông khiến người khác an tâm,” Cố Trì Quân bỗng nhiên cười, giống như bầu trời sáng bừng lên.

Anh lại nắm tay tôi, cúi người xuống, hôn bàn tay tôi, “Thế em không muốn tôi đóng phim nữa đúng không?”

30. Chương 30

...Hả?

...Cái gì cơ?

Tình tiết xoay chuyển hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tôi. Tôi ngẩn ngơ, câu nói “Cũng không phải” sắp đến bên miệng thì tiếng còi xe từ xa vọng lại. Quay đầu lại nhìn, hai ánh đèn lướt tới dừng lại bên cạnh chiếc xe của Cố Trì Quân.

Tôi dường như cảm động đến lệ rơi đầy mặt, cơ thể lại một lần nữa tràn đầy khí lực, tinh thần phấn chấn nhảy vài bước trên sân, nhanh chóng vẫy tay với hai người vừa xuống xe, “Chương tiên sinh, chị Tiểu Nhụy. Hai người đến rồi.”

Ý cười trên mặt Cố Trì Quân không cánh mà bay, nhãn mày, xoạt một tiếng đứng dậy, “Em gọi bọn họ đến?”

Anh là người thông minh như thế không nên biết rồi còn hỏi chứ. Trên đường đến anh đều ngủ nên ngoài tôi ra còn có ai có thể gọi người ta đến cái nơi lạnh lẽo này lúc nửa đêm cơ chứ? Đương nhiên GPS cũng phát huy được công dụng to lớn. Trong lòng tôi lẩn qua lộn lại cái ý nghĩ chẳng có đầu óc này, tránh đi vài bước, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào anh. Nếu đổi lại tôi là anh, bị một con bé bóc mẽ như vậy nhất định sẽ phát đỏ mặt.

Đèn xe của hai chiếc xe sáng bừng lên, đủ chiếu sáng cái sân nhỏ này, cũng đủ để chúng tôi nhìn rõ mặt mũi của từng người.

Chương Thời Ninh và Kỳ Tiểu Nhụy nhìn nhau, rồi nhìn Cố Trì Quân, cuối cùng giơ tay chào hỏi tôi. Không biết tại sao, tôi cảm thấy cái vẫy tay chào hỏi của bọn họ rất miễn cưỡng.

Không có ai nói chuyện, trong khoảnh khắc không khí cực kì kì lạ.

Tôi cúi đầu nghĩ ngợi, có sáng kiến, “Chương tiên sinh chị Tiểu Nhụy, hai người đưa Cố Tiên sinh về nhé? Xe này của Cố tiên sinh, cho em mượn để về thành phố, ngày mai em sẽ đưa xe—” Vừa nói bước chân nhích ra bên ngoài.

Tiếng nói bỗng nhiên dừng lại, bị Cố Trì Quân bỗng nhiên xuất hiện trước mặt tôi giữ lấy khuôn mặt tôi dọa cho một trận.

“Hứa Chân, đây được coi là cái gì? Chuyện của hai chúng ta thì chúng ta tự giải quyết, em lại gọi người khác đến? ”

Khuôn mặt anh mới vừa rồi còn cười với tôi đã thu lại tất cả những cảm tình và sự dịu dàng, ánh mắt sắc như dao đâm vô số lỗ hổng trên người tôi.

“Em...Em cảm thấy...” Tôi xoắn lười.

“Em cũng tính toán giỏi đấy.”

Anh giữ lấy mặt tôi, lực cổ tay rất lớn, tôi giãy giụa nhưng không có cách nào cử động được, trong mắt ánh lên ánh sáng kì lạ, “Những lời em vừa mới nói là thật lòng sao? Em cho rằng tôi là người bị em từ chối qua loa thì sẽ từ bỏ sao, thế thì em nghĩ nhầm rồi. Không tin tưởng tôi đúng không? Thế thì tôi sẽ khiến em tin tưởng, tôi sẽ đối xử với em bằng tất cả sự thật lòng. ”

Cánh tay của anh ôm tôi vào lòng, cúi người xuống hôn môi tôi.

Tôi lùi, anh tiến; Tôi lùi nữa, anh lại tiến lên nữa, cho đến khi tôi bị ép vào cửa xe, không còn đường lui nữa.

Tôi đang muốn mở miệng tức giận nói “Anh đang làm cái gì thế?” môi vừa mở ra, lưỡi bị anh hút lấy. Tôi từ trước đến nay không biết rằng Cổ Trì Quân bị chọc vào chỗ đau sẽ điên cuồng như vậy. Rõ ràng Kỷ Tiểu Nhụy và Chương Thời Ninh vẫn còn ở đây, anh lại hoàn toàn không để ý đến ý nguyện của tôi mà cưỡng hôn tôi, vốn dĩ chuyện này đã đủ mất mặt lắm rồi, lúc này lại còn có hai khán giả mà tôi gọi đến nữa, ngay lập tức cảm thấy mất mặt gấp ba lần.

Tức đến hoa mắt chóng mặt. Cuộc đời tôi hiếm khi có lúc thất sách như này, đến năm đó bị đám bạn của Lâm Tấn Tu đổ vấy là trộm cũng không xấu hổ như này.

Đèn xe đáng chết chiếu vào đôi mắt nhắm chặt của tôi, mang theo màu vàng ảm áp, giống như ánh sáng mặt trời ảm áp. Tôi kêu lên, tay chân đâm đá loạn xạ ở sau lưng anh, muốn đẩy anh ra. Cổ Trì Quân không thêm để ý, mạnh mẽ chống đỡ tất cả sự công kích của tôi, toàn bộ tinh thần đều đặt ở giữa môi và lưỡi. Cái lưỡi linh hoạt cuốn lấy lưỡi tôi, đầu lưỡi tiếp cận cuống lưỡi của tôi, dường như đẩy vào trong cổ họng tôi, chuyển động không hề khách khí, tôi mở to mắt, nhìn vào đôi mắt đen như mực của anh—from đầu đến cuối anh đều nhìn tôi, dường như đây không phải là cưỡng hôn đơn phương, mang theo sự tức giận, mà là một nụ hôn sâu tâm đầu ý hợp tràn đầy tình cảm.

Không khí trong phổi đều đã cạn kiệt, sự nghẹt thở mang lại những rắc rối vô cùng như: chân mềm nhũn, eo cũng nhũn ra, mắt thì tối sầm đầy sao, đến cuối cùng tôi hoàn toàn quên việc đẩy anh ra. Đợi đến lúc anh buông tôi ra, tôi giống như con cá bị rút đi gân cốt, dường như muốn bại liệt ở trên người anh.

Giơ tay mờ mịt chạm vào đôi môi đã sưng vù lên rồi, lúc này lí trí cuối cùng cũng quay trở lại.

Cái tên chết tiệt quay lưng che đèn xe hại tôi mất mặt môi sưng kia thì lại không thấy rõ sắc mặt, anh muốn đến điu tôi, tôi ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể anh, bực tức lại bốc lên đầu, đẩy tay anh ra. Kỷ Tiểu Nhụy vừa may ở bên cạnh tôi, đỡ tôi rồi đưa cho tôi một chai nước khoáng, tôi uống vội quá nên bị sặc, gập eo ho lớn, ho đến áo toàn là nước, nhếch nhác đến mức không thể mở nổi. Chị lại vội vàng vỗ vỗ lưng tôi, nhỏ giọng hỏi tôi.

“Nụ hôn đầu?”

Trong ba từ này có lẽ cũng mang theo ý cười trêu đùa, tôi vừa xấu hổ vừa tức giận, ho đến mức máu đều dồn lên mặt, mặt đỏ bừng, bị chị nói như vậy da mặt dường như lại nóng lên.

“Đúng thì làm sao? Chị quản em!”

“Chị không quản không quản,” Kỷ Tiểu Nhụy nhanh chóng nói, rút khăn giấy lau mặt tôi.

Chương Thời Ninh nghiêng đầu thở dài, vỗ vỗ vai Cổ Trì Quân, “Cậu phạm sai lầm rồi.”

Bóng người cao và thẳng của Cổ Trì Quân mờ mờ ảo ảo trong ánh sáng ngược chiều với đèn xe, đợi tôi ho xong ngẩng đầu lên, trùng hợp nhìn vào một làn ánh sáng sáng bừng, có thể là ánh mắt của anh, hoặc cũng không phải ánh mắt của anh.

“Kỷ Tiểu Nhụy sẽ đưa em về.”

Tôi nín thở, cúi đầu nhìn mũi giày.

“Tiểu Chân, lần này là tôi kích động. Nhưng tôi sẽ không xin lỗi em. Nghĩ xem em vừa mới nói cái gì. Em đùa không nổi, lẽ nào tôi đùa được sao?”

Vốn dĩ có thể là một đêm đẹp đẽ, có thể vĩnh viễn tồn tại trong hồi ức, lại đổi thành kết cục tàn tạ như này. Cái gì mà “Tôi sẽ không xin lỗi em”, nếu như mà anh nói một câu nhẹ nhàng với tôi, tôi sẽ không tức giận như thế này.

Tôi tức giận lên xe, Kỷ Tiểu Nhụy cũng nhanh chóng lên theo, nói “Đại tiểu thư chị xin em đấy, đừng tính khí thất thường nữa, chị không thể để em lấy mạng của hai đứa mình ra đùa được đâu, ” Vừa nói vừa kéo tôi ra khỏi ghế lái, tự mình lái xe.

“Đi đâu đây?”

“Về trường”

“Được, chị đưa em về trường.”

Tôi ngồi ở ghế lại phụ, trùng hợp nhìn vào trong kính chiếu hậu, xe của Chương Thời Ninh cũng đi theo. Tuy nhìn không rõ trong xe có bao nhiêu người, nhưng nghĩ đến Cố Trì Quân vừa mới nằm trên vị trí bây giờ của tôi ngủ, nhảy dựng lên như phải bóng.

Kỷ Tiểu Nhụy dở khóc dở cười, “Đại tiểu thư, đừng có vừa lạnh vừa nóng thế chứ.”

Tôi bực mình không lên tiếng, tháo cái khăn trên cổ vứt ra ghế sau. Nghĩ ngợi lại nhặt lại, nhét khăn vào trong túi. Kỷ Tiểu Nhụy nhìn động tác của tôi cũng không nói gì, mở loa cho một đĩa CD vào, là một khúc nhạc piano, tiếng đàn thông thả đẹp đẽ, tôi cũng bình tĩnh lại. Mở mịt giờ tay chạm vào môi, dường như xúc cảm của anh vẫn còn lưu lại trên đó.

“Hai người sao lại cãi nhau thành như vậy?”

Tôi không nói gì. Sớm đã hết giận rồi hoặc là không còn sức mà giận nữa, ngực đau kinh khủng, khó chịu đến sốt ruột, trái tim mất đi tiết tấu và âm luật thường ngày, giống như một chú chim gặp phải khó khăn hít thở không có quy luật vậy. Ngón tay hơi co giật, từ trong tim sinh ra một loại cảm xúc lo lắng, giống như lời hát quẩn quanh tôi, chỉ cần một chút kích thích, một giây sau có thể khóc luôn. Lại sợ Kỷ Tiểu Nhụy nhìn thấy, gơ tay che đi đôi mắt.

“Không phải chị muốn nói tốt cho Cố Trì Quân, cho dù giữa hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì,” Kỷ Tiểu Nhụy nói, “Nhưng mà anh ấy thực sự đối xử với em toàn tâm toàn ý.”

Nói thế như là những thứ tôi bỏ ra dường như là tình giả ý giả vậy.

Tôi cắn cắn môi, hơi thở và mùi vị của anh trên môi tôi lại quay trở lại, có chút hơi thở triền miên.

“Nhưng mà rất khó tin tưởng. Người trong giới phim ảnh, chị đã thấy quá nhiều rồi. Kết hợp đóng kịch nhiều, thực lòng thì ít, vì tiền, vì danh lợi, cái gì cũng có thể bán đứng, yêu đương chia tay, kết hôn ly hôn chả khác gì với người bình thường ăn cơm, chả có cái gì vĩnh cửu cả,” Kỷ Tiểu Nhụy thở dài, “Lo lắng không thể lâu dài, cứ cho là thật lòng thì có thể kéo dài đến khi nào? Đặc biệt là người nổi tiếng như Cố Trì Quân. Sự e dè của em có thể hiểu được.”

Tôi dựa đầu vào cửa sổ xe, lẩm bẩm tự nói.

“...Anh ấy không phải người đầu tiên.”

“Gì cơ?”

Dựa vào kính nhìn ra màn đêm bên ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nhớ đến mấy năm trước đầu đặt nhằm chỗ, tâm trạng không cần mạng sống mà đua xe, nỗi khổ trong lòng thực sự một lời khó nói hết.

“...Cái kiểu đối tượng quá hoa lệ, quá không thiết thực ấy, thiết thời một lần là đủ rồi...em không muốn lần hai...”

Chị không che dấu sự hiếu kì, “Thế người đầu tiên là ai?”

Tôi không nói gì, gục đầu vào đầu vào gối không nói gì nữa.

“Đúng rồi, chị còn có chuyện muốn nói với em,” Chị cũng tự nhiên nói: “Đại học đã nghỉ lễ rồi đúng không? Tối nay đạo diễn Lương còn hỏi chị, em chuyển đến sống với cô thì sẽ tốt hơn đúng không? Em thấy thế nào?”

Sống cùng bà? Tôi có chút không lạnh mà run. Cho dù tôi nằm mơ cũng sẽ không có cái ý nghĩ không thực tế như này, mỗi ngày ở trong căn nhà rộng lớn trống trải đợi bà trở về?

“Trong nội thành đạo diễn Lương có mấy căn hộ, ngoại thành còn có biệt thự, nhưng mà cô ít khi ở. Đại đa số thời gian cô đều ở khách sạn, ở khách sạn Hương Sen cô có một phòng thuê dài hạn.”

Khách sạn này tôi đã từng nghe qua, khách sạn năm sao nổi tiếng. Một người phụ nữ chưa kết hôn lại không có con cái sống ở trong khách sạn thì tiện lợi hơn, việc gì cũng có người làm cho, giao thông cũng tiện lợi, tốt hơn sống trên núi ở ngoại thành, vắng vẻ thiếu người quan tâm. Một người ở trong một căn nhà lớn, chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta thấy lạnh lẽo.

Nếu như sau này tôi không lấy chồng, có lẽ cũng là cái cảnh sống một mình cả đời.

Vốn cho rằng tất cả đều sẽ khác nhau, kết quả ngày tháng vẫn tiếp tục trôi qua.

Ngày đầu tiên của năm mới, tôi đến tìm Thẩm Khâm Ngôn, cùng cậu ta đi trả dàn âm thanh cho đài truyền hình. Cho rằng vì chuyện của Cố Trì Quân cậu ta sẽ giận tôi, kết quả cậu ta không có chút tức giận nào, chỉ nói: “Bây chị nói quen biết với người ngoài hành tinh thì tôi cũng tin ấy.”

Bỗng nhiên nghĩ đến lúc Cố Trì Quân trêu tôi nói “Tôi là người ngoài hành tinh,” Bất giác run lấy bầy.

...Câu truyện cười này thực sự chả buồn cười chút nào.

Thẩm Khâm Ngôn đang quét dọn đoàn kịch, mà tôi ngồi trên sân khấu, gót chân thỉnh thoảng lại đập vào tường.

“Không phải là tôi cố tình giấu cậu đâu. Tôi không biết mở miệng với cậu như này. Lúc trước tôi nói với cậu từ nhỏ tôi đã không có mẹ, nhưng trên thực tế là có. Sau khi bà sinh ra tôi thì ly hôn với bố tôi, hơn mai mười mấy năm nay tôi đều không gặp bà ấy. Cho đến mấy tháng trước, bố tôi qua đời, bà ấy mới bỗng nhiên xuất hiện,” Tôi nói đơn giản, “Tên của bà ấy cậu biết, cậu đã xem rất nhiều phim của bà, chính là Lương Uyển Đình. Vì thế cậu cũng có thể hiểu được vì sao tôi có thể quen biết Cố Trì Quân rồi. ”

Có lẽ đã trải qua lễ rửa tội chuyện của Cố Trì Quân, Thẩm Khâm Ngôn nghe được tin tức này mà không lộ ra chút kinh ngạc nào. Tôi dứt khoát phải khen cậu một tiếng: Có tiến bộ.

“Trước đây tôi cảm thấy hai người nhìn có vẻ giống nhau hóa ra là mẹ con, thế thì tất cả có thể hiểu được rồi,” Cậu ta ngồi lên ghế, “Phí cho tôi lúc trước thích phim của bà ấy như thế, kết quả đến con gái của mình mà bà ấy còn không cần...trong phim có dụ dỗ nữa thì làm sao?”

Xem ra tin tức này khiến cậu ta chịu kích thích không nhỏ.

“Cũng không thể nói như thế,” Tôi mỉm cười, “Cậu không thể dùng đạo đức cá nhân của một người để đánh giá tác phẩm của người đó. Nếu không thì các nhà nghệ thuật trong lịch sử không có mấy người tốt đâu. Tôi không cảm thấy mẹ tôi làm sai, thực ra vốn dĩ tôi là thứ phiền toái trên con đường sự nghiệp của bà.”

Biểu cảm trên khuôn mặt trẻ trung của cậu ấy vô cùng phức tạp, “Chị đúng là nghĩ thoáng.”

Tôi nghĩ nghĩ, “Mỗi người đều cảm thấy, việc mẹ tôi không cần tôi này rất đáng thương. Nhưng trên thực tế, tôi thực sự cảm thấy không để ý. Đùng ngạc nhiên, tôi thực sự nghĩ như thế đấy.”

“Tuy tôi không có mẹ, nhưng tôi có bố. Bố tôi yêu tôi vô cùng, tôi đã từng nói với cậu, cho đến trước khi tôi mười lăm tuổi bố đều đem tôi theo bên mình, chúng tôi cùng đi tới rất nhiều nơi. Tôi và bố từng ở Châu Phi gặp được một bộ lạc, bộ lạc vẫn sống ở chế độ thị tộc mẫu hệ, tất cả trẻ em đều không có bố, không có ai cảm thấy kì lạ hết. ”

Cậu ta chăm chú suy nghĩ. Kinh nghiệm cuộc đời của mỗi người không giống nhau, điều này quyết định tính cách và thể giới quan của một người. Tuy tôi và cậu ta có sự tương đồng, nhưng vẫn có những ý nghĩ không giống nhau.

Tôi nhảy xuống sân khấu, vỗ vỗ vai cậu ta, “Được rồi, chuyện cũ nói xong rồi. Chuyển dàn âm thành thôi. Đừng để An Lộ đợi.”

“Uhm.”

31. Chương 31

Đến đài truyền hình đúng giờ, kết quả An Lộ nói hẹn ngày không bằng gặp ngày, rồi đổi cho tôi giấy thông hành tạm thời, kéo tôi tới trường quay tham gia một tiết mục cô nàng làm MC, đương nhiên hai chúng tôi không phải nhân vật chính mà chỉ là khán giả. Con bé nói đây là lần đầu tiên lên đài, nhưng mà tôi biết đây không phải lần đầu tiên của con bé, một số buổi tiệc tối và party của các hội trong trường con bé rất nổi bật.

Trường quay vừa to vừa sang trọng đến mức tôi thấy hơi chóng mặt, MC có bốn người, hai nam hai nữ, bởi vì là lần đầu tiên ghi hình nên người được mời đến đều là những ca sĩ, người mẫu, diễn viên điện ảnh nổi tiếng hiện nay.

Những người nổi tiếng tham gia vào một số trò chơi phỏng đoán, giải thưởng lớn mà còn có thể gộp lại, trả lời đúng càng nhiều quà tặng càng lớn; Bởi vì có liên quan trực tiếp đến tiền nên không khí tại đây vô cùng náo nhiệt, fan hâm mộ của những người nổi tiếng reo hò không ngớt.

Tôi và Thẩm Khâm Ngôn ngồi ở hàng ghế cuối cùng, tối qua ngủ không ngon cũng không thể ngủ nổi, không khí náo nhiệt cũng không thể truyền được đến tôi, gật gà gật gù chỉ muốn ngủ.

Sân khấu náo nhiệt khiến Thẩm Khâm Ngôn rất cảm khái: “An Lộ rất được.”

Thực ra trước khi lên sân khấu con bé hơi căng thẳng, nhưng nhanh chóng lấy được bình tĩnh. Phong cách dẫn của con bé rất hoạt bát, nói chuyện cùng người nổi tiếng vô cùng lưu loát, nhuần nhuyễn.

“Ừ,” Tôi nói, “Từ lâu tôi đã thấy rồi.”

Sự quen biết của tôi và An Lộ cũng có hơi hướng phim ảnh.

Trong bữa tiệc sa hoa của Lâm Tấn Tu tôi không để ý tới con bé, tặng quà xong liền nghĩ cách chuồn êm; Nhưng mà mấy hôm sau trùng hợp tôi gặp An Lộ ở nhà ăn của trường, lúc ấy đang bức mình vì không mua được món mình muốn ăn, con bé vỗ vỗ vai tôi từ đằng sau, cười hì hì nói, nếu học tỷ không để ý, có thể lấy phần cá của con bé. Trước đây tôi chưa từng quen biết vị học muội này, đương nhiên không mặt dày lấy cơm trưa của con bé, nhưng mà cũng tự nhiên ngồi ăn cơm cùng luôn.

Con bé nói mình là tân sinh viên, mới vào trường vẫn chưa hiểu biết lắm, nhiệt huyết trong lòng tôi lại nổi lên, không từ chối đưa con bé đi tham quan trường.

Đi dạo một lúc lâu, cũng giải quyết một chút tranh chấp nhỏ trên đường, cuối cùng chúng tôi ngồi trong công viên ăn đồ lạnh, con bé bỗng nhiên nói thật với tôi: Mấy hôm trước ở bữa tiệc sa hoa của Lâm Tấn Tu đã nhìn thấy tôi, cảm thấy tôi rất hay, hôm nay nhìn thấy tôi trong nhà ăn liền đến chào hỏi tôi. Không ngờ một câu nói có lẽ của mình, tôi lại không từ vất vả đưa con bé đi dạo cả buổi chiều, con bé bị tôi làm cảm động rồi.

Tôi nghe xong không biết phải nói gì mới phải.

An Lộ kéo tôi nói, học tỷ chị không tức giận chứ?

Tôi nói thực sự không giận.

Sinh viên xuất hiện trong bữa tiệc đó của Lâm Tấn Tu đại đa số đều có gia thế, An Lộ chắc hẳn cũng không ngoại lệ. Đại tiểu thư đều có chút tính khí thất thường. Nhưng chỉ cần thẳng thắn vô tư, có thêm một người bạn cũng không vấn đề gì.

Sự thực chứng minh quyết định này tương đối chính xác.

Bốn tiếng sau, tiết mục này cuối cùng cũng quay xong. Tôi thở phào nhẹ nhõm, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ An Lộ đã giao cho. Ra tới cửa gặp tổ chương trình phát quà tặng cho khán giả, tôi và Thẩm Khâm Ngôn cũng có phần. Cậu ta nhận được một lọ nước hoa, của tôi là một em thổ bông to oành.

Ôm em thổ đi tạm biệt An Lộ, con bé tê liệt ngồi trên ghế, cả người dường như thu gọn lại.

Tôi vỗ lưng con bé, khen, “Thể hiện rất tốt, sau này thành thực là ok rồi.”

Người bên cạnh vừa cười vừa hỏi tôi là ai, con bé giải thích với tất cả mọi người thân phận của tôi, sau đó ôm eo tôi, “Học tỷ, em biết chị đối xử với em tốt nhất!” Không hề có chút dấu điểm nào.

“Ồ ờ.”

Con bé lại dặn đi dặn lại tôi một lần nữa, “Chín giờ tối thứ bảy tuần sau phát sóng! Phải nhớ xem đấy.”

Tôi không nhịn được cười đồng ý rồi tạm biệt con bé; Con bé nói muốn tiễn tôi, bị tôi từ chối khéo, chuẩn bị sẵn nói: Không sao, chị đây còn không thuộc đường sao.

Nói trước bước không qua.

Tôi và Thẩm Khâm Ngôn không tìm được đường thật. Công ti truyền thông MAX thực sự quá rộng, từ trường quay đi ra, chúng tôi bị lạc đường trong nhóm các cô gái mặc váy dài trang điểm đậm, vòng mấy vòng trên tầng ba mươi bảy như rắn mất đầu, vào nhầm phòng nghỉ của mấy người nổi tiếng, suýt nữa thì khiến người ta không vui, cuối cùng cũng thấy một cái thang máy.

Tôi hưng phấn mà ào qua đây, ấn nút thang máy.

Vốn tưởng rằng thang máy của tòa nhà chọc trời như này sẽ đến chậm, nhưng mà mấy chục phút sau thang máy từ tầng dưới đi lên tầng ba mươi bảy, cửa chậm chậm mở ra, tôi hạnh phúc muốn xông vào, nhìn kỹ thì đại mất luôn.

—người quen.

Lâm Tấn Tu và vài người đàn ông trung niên mặc đồ vest đứng trong đó, nhóm người này có lẽ cũng trong khoảng ba bốn mươi tuổi, nhìn phong độ tinh anh chắc là quản lý cao cấp của công ti.

Lâm Tấn Tu ở giữa mấy người đó, mặc một bộ vest màu tím than, cà vạt màu xám, tay trái mở một tập văn kiện, thấp giọng trao đổi với một người đàn ông hơi cao tuổi bên cạnh. Có lẽ nội dung cuộc nói chuyện không vui vẻ, sắc mặt của Lâm Tấn Tu ảm đạm, lông mày nhíu chặt. Tôi cực quen với ngôn ngữ cơ thể của anh ta, đó chắc chắn là điểm báo trước sự tức giận.

Hồng rồi, cuộc hội ngộ ngộ hẹp này thời gian địa điểm thực sự không hay.

Người đàn ông mặc đồ vest đen ở đằng sau anh ta nhíu mày nhìn tôi, nghiêm giọng quát mắng, “Nhân viên thực tập ở đâu thế? Sao lại không hiểu biết quy định thế này?”

“Xin lỗi...” Tôi ôm ngang em thổ nhanh chóng xin lỗi.

Lâm Tấn Tu từ đồng văn kiện ngược mắt lên, lúc nhìn thấy tôi “bộp” một tiếng tiếng gấp tập văn kiện lại. Tôi chắc chắn nhìn thấy trong ánh mắt của anh ta ánh lên một chút thú vị, lập tức gờ tay, tiếng dạy bảo của người đàn ông nhìn có vẻ giống quản lý cao cấp bỗng nhiên dừng lại.

Tuy khó xử, nhưng tôi vẫn tin Lâm Tấn Tu sẽ không vì chuyện nhỏ này mà làm khó tôi. Tôi lại cúi người xin lỗi: “Học trưởng, không phải em cố ý làm phiền anh. Rất xin lỗi.”

Thẩm Khâm Ngôn hơi cúi người, “Lâm tiên sinh.”

Lâm Tấn Tu liếc nhìn cậu ta rồi nhìn tôi, đưa văn kiện cho người bên cạnh cầm, “Sao em đến MAX.”

Dựa vào cửa thang máy, tôi giải thích rõ mọi chuyện cho anh ta: Chúng tôi đến trả dàn âm thanh, kết quả trùng hợp An Lộ lại cho chúng tôi tham gia tiết mục mới của con bé, chúng tôi ở trong trường quay xem xong rồi rẽ trái rẽ phải liên tục không tìm được đường vân vân. Ồ, em thử này là quà tặng của chương trình, vốn dĩ tôi không muốn lấy vì không thích mấy đồ chơi bông bông, hướng hồ lại quá to, không biết phải làm sao nữa. Lúc nói chuyện tôi liên tục nhìn vào cửa thang máy, lòng thầm nói sao nó không đóng vào cơ chứ.

“Vào đi.” Anh ta giơ tay kéo tôi vào thang máy, giơ tay cốc đầu tôi, “Nơi nhỏ như này mà cũng không tìm được thang máy, tôi có lúc nghi ngờ IQ của em, sao lại lúc thì ngốc nghếch lúc thì thông minh thế này.”

Cốc đầu tôi, đây là động tác mà anh ta đã làm quen, tôi cũng không cảm thấy kì lạ, lẳng lặng chêm thêm: Mỗi tầng của đài truyền hình này có đủ loại trường quay và phòng hóa trang, anh ta lại nói là nhỏ! Có lẽ tôi và anh ta không sống trong cùng một không gian.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy mấy vị quản lí cao cấp đằng sau anh ta nhìn chằm chằm tôi, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc đến rơi cả kính.

Tôi giả vờ không nhìn thấy, nỗ lực nói chuyện với Lâm Tấn Tu để làm bầu không khí dễ chịu hơn: “Học trưởng, sao anh cũng ở MAX? Hơn nữa—”

“Có việc cần xử lí thì đến,” Lâm Tấn Tu phân phó người thanh niên đeo kính bên cạnh anh ta, “Đưa cô ấy xuống lầu, rồi sắp xếp xe đưa cô ấy về.”

Có người trả lời “Vâng”, rồi nhấn nút thang máy.

Tôi lập tức khoát tay, “Không cần đưa về, em lái xe.”

“Thế thì tốt. Xe để đâu?”

“...bãi đỗ xe ngầm.”

Ánh mắt của mọi người chiếu lên lưng tôi, một câu nói của Lâm Tấn Tu, kết quả quản lí cao cấp trong thang máy tiễn tôi xuống lầu, tôi thấy áp lực rất lớn, tôi nhớ đến trước đây Lâm Tấn Tu đã từng nói tiếp nhận một công ti, có lẽ hiện nay vì nguyên nhân công ti này mới đến đài truyền hình. Tuy từ trước đã cảm thấy tôi và anh ta là người của hai thế giới, bây giờ càng thấy như vậy.

Tôi dựa vào em thử không nói năng gì mà đánh giá anh ta. Quen biết vị đàn anh này bao nhiêu năm như thế, đây là lần đầu tiên nhìn thấy anh ta mặc đồ vest đeo cà vạt, hơi thở tinh anh tấp vào mặt. Không nghi ngờ gì hết, quần áo sẽ ảnh hưởng đến khí chất của con người. Giai đoạn học trong trường và sau khi tiến vào xã hội, đem đến cho người ta cảm giác không giống nhau. Nhưng tôi phải nói, tôi dứt khoát chưa từng nhìn thấy người đàn ông nào hợp với đồ vest và cà vạt hơn anh ta, mấy người đàn ông bên cạnh so với anh ta thực sự thua kém quá nhiều.

Có lẽ tôi nhìn anh ta quá lâu nên anh ta đã nhận ra, ấn hai tai thỏ xuống, từ trên đầu thỏ bông nhìn tôi, “Chưa từng nhìn thấy tôi như này?”

Sự cảm khái của tôi quá nhiều, nhất thời thấy phức tạp, “Học trưởng, anh cùng với trong trường ...phân làm hai người.”

Anh ta gật đầu “ừ” một tiếng, coi như trả lời nghi vấn của tôi.

“Đương nhiên không giống nhau.”

Đến bãi đỗ xe tôi nói cảm ơn anh ta, rồi gật đầu với nhóm người bên cạnh anh ta, chuẩn bị rút quân. Bỗng nhiên anh ta gọi tôi từ phía sau.

“Con thử này em định làm gì?”

“Em không định giữ lại, định đem tặng bạn.”

“Thế thì đưa anh.”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta. Đám người đằng sau Lâm Tấn Tu vẫn giữ im lặng, chỉ là ngấm dưng ánh mắt trao tôi thông tin với nhau, ví dụ như bọn họ dùng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh nhìn tôi, rồi dùng ánh mắt kì lạ, chán kinh, muốn cười nhưng không dám cười nhìn Lâm Tấn Tu—đám quản lí cao cấp nghiêm

túc này lúc này đây càng giống người bình thường rồi. Dù loại ánh mắt giao nhau, hội tụ lại, ảnh hưởng đến bầu không khí của thang máy, tạo nên hoàn cảnh trong thang máy này. Ngưng trệ, đặc quánh.

Nhìn biểu tình trên mặt bọn họ, với chuyện này dường như cảm thấy đau ruột. Tôi cũng thấy đau ruột. Nói thật, tiếp xúc với Lâm Tấn Tu tuy áp lực lớn, nhưng trước nay chỉ là chuyện của hai chúng tôi, thường không có nhiều khán giả như này,

Tôi lẳng lặng duỗi tay, đưa thỏ bông qua không hề chớp mắt.

Lâm Tấn Tu mặc đồ vest thủ công màu tím than đang ôm em thỏ bông trắng to dùng mặc váy ngắn màu hồng, hiếm có khó gặp, không thể không xem. Khoảng khắc đó, tôi có sự giao động trong nội tâm trước nay chưa từng có! Rất muốn lấy điện thoại ra chụp ảnh! Nếu như post tấm ảnh đó lên diễn đàn của trường, nhất định sẽ khiến anh ta tức chết, bị người ta cười nhạo cả tháng trời ấy!

Lâm Tấn Tu thực sự nhận lấy thỏ bông. Trên thực tế đã vượt qua ngoài dự liệu của tôi, anh ta cầm thỏ bông nhìn có vẻ cũng không hề buồn cười. Tôi nghĩ có lẽ là do hiệu quả anh ta bỗng nhiên cười rộ lên, hoặc là thỏ bông trong tay anh ta bỗng nhiên trở nên nghiêm túc.

“Thiết kế cũng không tồi.”

Anh ta kéo kéo tai thỏ, cười hài lòng; Lập tức giao cho đám người phía sau, nhẹ nhàng phân phó: “Đặt vào phòng làm việc của tôi”

Cả người tôi kinh ngạc, anh ta cười rạng rỡ nói nốt nửa câu sau.

“Tôi cảm thấy con thỏ này rất giống em. Để trong phòng làm việc làm bao cát, hiệu quả chắc cũng không tồi”

Tôi muốn đâm anh ta trước khi anh ta đâm thỏ, nhưng mà không dám. Một mình đánh không lại huống hồ anh ta còn có người giúp đỡ. Nghiến răng thật mạnh, gờ tay kéo góc áo của Thẩm Khâm Ngôn chạy vụt ra ngoài, không hề quay đầu lại, rời khỏi cái thang máy khiến người ta áp lực rất lớn ấy.

32. Chương 32

Kì nghỉ hai ba tuần làm bài báo cáo điều tra số liệu thị trường đã trôi qua rất nhanh. Giáo sư thực sự không tha mà bóc lột sức lao động dư thừa của tôi và các sinh viên khác, kì nghỉ năm mới cũng không ngoại lệ. Cũng may sau khi xong báo cáo, giáo sư đưa cho tôi chút tiền. Hồi mấy đứa bạn, chúng nó nhận được tiền cũng chẳng nhiều bằng tôi.

Xem ra sự nghèo khó của tôi ai ai cũng biết.

Trong thời gian này tôi đã xem tiết mục An Lộ dẫn chương trình, tiết mục bốn tiếng đồng hồ bị cắt còn hai tiếng rưỡi. Tôi mấy lần nhìn thấy khuôn mặt ngơ ngơ của mình xuất hiện trên hàng ghế khán giả, không phải mù tịt thì cũng là mờ mờ— xem đến máu dồn hết cả lên mặt, bình thường tôi có đơ như thế đâu, hôm đó chắc chắn phát triển không bình thường rồi.

Nhưng Thẩm Khâm Ngôn bên cạnh lại sinh động hơn nhiều, một là cười hai là trầm tư, khuôn mặt đẹp dễ giống như đang nói chuyện, lên hình đẹp không chịu được. Rõ ràng tôi nhớ cậu ta cũng mờ mờ như tôi, tại sao hiệu quả nó lại khác nhau nhiều thế này!

An Lộ gọi điện thoại cho tôi nói, “Đàn ông có thiên bẩm thích hợp với máy quay giống như Thẩm Khâm Ngôn không nhiều! Đến người chế tác của bọn em sau khi xem xong tiết mục cũng hỏi em anh chàng kia là ai đấy.”

“Chuyện tốt nha!” Trong lòng tôi đặc ý nói người chế tác này đúng là có mắt, “Cô nói với người ấy là được”

Con bé ngừng một lát, nói rất tối nghĩa, “Trong cái giới này không phải đơn thuần như thế đâu. Chị nữ à?”

Tôi ngay lập không tìm được từ thích hợp, “Chị vẫn thực sự...không nữ.”

An Lộ “hì hì” hai tiếng, “Em đã đoán chị không nữ mà, chị bảo vệ Thẩm Khâm Ngôn cứ như bảo vệ bảo bối ấy.”

“Cậu ta giống như em trai của chị” Tôi dở khóc dở cười, “Nhưng mà...”

“Dạ?”

“Không phải cô nói cái giới này không đơn thuần sao? Nhưng giờ cô là người dẫn chương trình, có phải?”

An Lộ cười nhẹ: “Chị đang lo lắng cho em à?”

“Tôi biết cô không cần người khác bận tâm.”

Tôi lắc đầu cười, tôi lo nghĩ quá nhiều rồi. An Lộ là đại tiểu thư như thế, không bắt nạt người khác là may lắm rồi, con bé chắc chắn không phải là đứa chịu bị bắt nạt.

Sau khi ngắt điện thoại, tôi nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng không kể chuyện này cho Thẩm Khâm Ngôn.

Không có nguyên nhân gì hết, chính là câu nói của An Lộ, tôi không nỡ.

Nhưng sự không nỡ của tôi cũng không hề cản trở vận may trên trời rơi xuống đó.

Cậu ta trực tiếp đến trường tìm tôi, tôi từ văn phòng giáo sư nhìn xuống dưới; Cậu ta đứng ở bên cạnh sảnh của tòa nhà, thu hút vô số ánh mắt của sinh viên nữ.

Tôi cân nhắc đắn đo cảm khái, cậu ta thực sự là một người có thể chất khiến người khác chú ý đến.

Xuống lầu, kéo cậu ta tới thư viện nói chuyện, lúc này mới biết nguyên do cậu ta đến trường tìm tôi.

Ngay lập tức ngơ luôn.

Đây là chuyện ngày hôm qua. Cậu ta vẫn làm việc ở Menlo như trước, lúc kết thúc công việc có một người có dáng vẻ tìm kiếm ngôi sao hỏi cậu ta có muốn làm diễn viên không. Thẩm Khâm Ngôn không cho là thật, nhưng thái độ của đối phương thực sự thành khẩn, vậy là sáng sớm hôm nay, cậu ta bớt chút thời gian cùng người đó tới công ti điện ảnh. Đến nơi rồi mới phát hiện, cái gọi là người tìm kiếm ngôi sao ấy lại không phải là người tầm thường, mà là một vị quản lý có kinh nghiệm của công ti điện ảnh Gaiya.

Đến nước này cậu ta vẫn không dám tin, còn rất nhiều điều cần suy nghĩ.

Nhưng không ngờ vị quản lý ấy lại trực tiếp giới thiệu cậu với giám đốc của công ti quản lý thuộc quyền sở hữu của Gaiya.

Gaiya là một trong những công ti điện ảnh có danh tiếng lâu đời nhất, thủ tục rất hợp pháp rất chính qui, cậu ta được giới thiệu với tổng quản lý nghệ sĩ, đối phương ngay lập tức nói đưa ra cho cậu một hợp đồng.

Đây không phải chỉ có một bản hợp đồng ngắn hạn của một bộ phim, mà là một bản hợp đồng nghệ sĩ đầy đủ mọi thứ, bao gồm điện ảnh, quảng cáo thậm chí còn có âm nhạc, cậu ta có thể có được người hoạch định kế hoạch tốt nhất, người quản lý tốt nhất thậm chí còn có đội ngũ tuyên truyền hoành tráng nhất, hoàn toàn coi cậu là một ngôi sao đẳng cấp trong tương lai mà chuẩn bị từ đầu đến cuối—điều kiện tốt như thế, trúng giải thưởng hàng triệu tệ cũng không đủ hình dung, tóm lại, đủ để khiến những người trẻ tuổi muốn bước vào giới này ghen tị đến chết.

Lúc Thẩm Khâm Ngôn thuật lại cho tôi những điều khoản đó, tôi trợn mắt há mồm, một lúc lâu sau cũng không hoàn hồn lại. Nhưng là người trong cuộc thì cậu ta lại lí trí hơn tôi nhiều, lúc nói chuyện trên mặt không hề có chút biểu cảm nào, không có ý cười thậm chí còn có chút trầm trọng.

Tôi rất đồng ý sự thận trọng của cậu ta nhưng vẫn hỏi: “Cậu không kí rồi đấy chứ?”

“Không đâu” Thẩm Khâm Ngôn tâm sự chông chênh, “Tôi muốn trưng cầu ý kiến của chị trước.”

Cậu ta coi trọng ý kiến của tôi, nhưng đối với kiểu hợp đồng này tôi thực sự không hiểu, cũng may tôi quen biết người biết rõ nội tình, ngay lập tức gọi điện thoại cho Kỷ Tiểu Nhụy.

Là thư kí kiêm trợ lí của mẹ, lúc nào Kỷ Tiểu Nhụy cũng rất bận rộn, chúng tôi vẫn chưa nói được mấy câu đã có điện thoại gọi chị. Tôi cố gắng hết sức nói ngắn gọn xúc tích cho chị nghe về bản hợp đồng kì lạ của Thẩm Khâm Ngôn, chị vô cùng bất ngờ.

“Theo nhưng gì chị biết, hợp đồng điều kiện kiểu này cũng không phải không có tiền lệ, hai năm nay mấy diễn viên nổi tiếng nhất trong giới giải trí đều được nâng đỡ như vậy, ” Kỷ Tiểu Nhụy nói, “Triệu Mẫn Chi, Tần Tử Thanh...điều kiện bẩm sinh không tồi lại có gia thế, rất dễ được nâng đỡ lên.”

Chị nói đến đều là ngôi sao nam nữ nổi tiếng nhất mấy năm nay, nhưng tình hình của Thẩm Khâm Ngôn rõ ràng không như vậy

“Cậu ta làm gì có gia thế?” Tôi thở dài, “Thực sự có gia thế lớn mạnh như thế, làm gì còn đến hỏi ý kiến của em?”

“Chuyện rất kì lạ,” Kỷ Tiểu Nhụy nói, “Người bạn nào của em được Gaiya đề ý thế?”

Tôi buồn bã, “Em cũng đang ngạc nhiên đây này.”

“Thế để chị giúp em đi nghe ngóng.”

“Cảm ơn chị.”

“Không cần khách sáo với chị,” Kỷ Tiểu Nhụy cười, “Nhưng mà mấy tháng gần đây chị đều ở phim trường, không biết công ti rốt cuộc thay đổi quyết sách gì, buổi tối trả lời em nhé.”

Ngắt điện thoại, tôi và Thẩm Khâm Ngôn đứng trong hành lang yên tĩnh của thư viện, nhìn nhau rồi cùng nhìn đi chỗ khác.

Tôi cúi đầu trầm tư, cậu ta cũng vậy, trên khuôn mặt trẻ tuổi xuất hiện một loại biểu cảm trưởng thành, trầm tư suy nghĩ. Tôi thấy cậu ta đang đi tới ngã ba đường, có lẽ sẽ gặp phải phong cảnh đẹp đẽ, có lẽ sẽ bước nhầm vào sa mạc hoang vắng, có lẽ lại là con đường rộng lớn thẳng tắp, hoặc là đầm lầy sương bao phủ sương mù.

Tôi nói, “Kiểu quyết định chuyện lớn cả đời cậu này, cậu tự mình đưa ra quyết định đi.”

Cậu ta gật đầu.

“Tôi sẽ quyết định.”

Nhưng tôi không ngờ cậu ta lại có đáp án nhanh như vậy. Tối hôm đó chuẩn bị đi ngủ rồi, cậu ta gọi điện thoại tới, rõ ràng và lí trí nói với tôi: Cậu ta từ chối hợp đồng của công ti điện ảnh.

Cuối cùng cậu ta nói: “Chị không cần giúp tôi nghe ngóng nữa đâu.”

Tôi cân nhắc đắn đo: “Nghĩ kĩ rồi à?”

“Vâng.”

Vẫn là phong cách nói chuyện như trước của cậu ta, ngắn gọn dứt khoát.

Không khuyên gì nhiều, tôi và cậu ta đều rất rõ ràng chuyện bánh từ trên trời rơi xuống là chuyện không thể xảy ra trong cái thế giới thực tế này được.

Nhưng tôi khâm phục cậu ta. Có một số người hoàn cảnh tốt hơn cậu gấp nghìn lần, nhưng vẫn không vượt qua được cám dỗ bình thường này.

Tôi ngủ tiếp thì lại bị điện thoại của Kỷ Tiểu Nhụy làm tỉnh giấc.

Chị nói cũng đã nghe ngóng được một chút rồi, trong kế hoạch làm việc của Gaiya, nửa năm nay hoàn toàn không có kế hoạch nâng đỡ người mới. Nhưng tổng quản lí mà Thẩm Khâm Ngôn gặp là người thật, điều này cho thấy hợp đồng này tồn tại. Nhiều tình tiết nữa thì chị cũng không rõ, vị tổng quản lí đó mồm miệng rất kín, nhất thời không nghe ngóng được. Tóm lại, chuyện này rất kì lạ, cần thận trọng xử lí.

Tôi cảm ơn chị, “Không cần giúp nữa đâu, bạn em đã từ chối rồi.”

Kỷ Tiểu Nhụy “á” một tiếng, kinh ngạc: “Từ chối rồi!”

“Em cũng không ngờ ấy.”

“Làm việc dứt khoát như thế cũng hiếm gặp” Kỷ Tiểu Nhụy rất tò mò hỏi tôi: “Là nam hay nữ?”

“Con trai”

“Rất đẹp trai?”

Tôi cười “Vô cùng vô cùng đẹp trai.”

Kỷ Tiểu Nhụy cười lớn, “Thế so với Cố Trì Quân thì như nào?”

Nghe thấy ba chữ “Cố Trì Quân” tim tôi bất giác đập nhanh, đầu lưỡi xoắn lại, hít vào một hơi, lấy lại tinh thần, tôi đáp lời, “Không thể so sánh như thế được. Cậu ta quá trẻ mới có hơn hai mươi tuổi mà.”

Chị ấy dường như giật mình, “Thế xem ra thực sự không tồi rồi, thực ra nếu cậu ta thực sự muốn làm diễn viên, sao không đưa đến gặp đạo diễn Lương.”

Tôi kinh ngạc, “Em cũng đã nghĩ thế...nhưng cũng nghĩ kĩ, trước nay chưa từng thử làm. Chuyện này thực sự có thể ă?”

“Sao lại không được?”

“Thế nhưng mẹ em ấy, mỗi lần nhìn thấy bà đều nhớ đến trả lại ba trăm nghìn tệ, áp lực tinh thần kinh khủng. Lúc ấy vay tiền ai cũng được sao lại vay tiền mẹ...” Chưa nói xong liền hối hận, hận không thể cắn đứt lưỡi của mình, quả nhiên là hồ đồ rồi, đầu dây bên kia là tâm phúc của mẹ tôi, sao lại có thể nói thật trước mặt chị ấy? Sau khi giật mình thì nhanh chóng thêm một câu, “Ý của em là, vẫn còn tương đối lạ lẫm với mẹ, không thân mật. Ngại đưa ra yêu cầu với bà.”

Kỷ Tiểu Nhụy quả nhiên không nói gì, có một loại sức lực bức người khác.

“Chị không ngờ,” Mỗi từ chị đều dừng lại, mỗi âm tiết đều mang theo sức lực cường điệu, “Cách nhìn của em với đạo diễn Lương lại như vậy? Nhìn thấy cô lại chỉ nghĩ đến trả tiền? Phí cho cô vất công muốn đối xử tốt với em, muốn bù đắp cho em!”

Tôi mơ hồ rồi. Mẹ muốn bù đắp cho tôi?

Kỷ Tiểu Nhụy dùng ngữ khí bức tức đến cực điểm mà biến thành không thể tưởng tượng nổi, “...Đối với mẹ em như vậy, đối với Cố Trì Quân cũng như thế, trước nay đều là ý giả tình giả. ”

Tôi triệt để thanh tỉnh, lần đầu tiên bị người ta đánh giá giả dối, lòng tôi rất khó nghĩ.

“Bỏ đi, không nói nữa” Ở đầu dây bên kia chị bỗng nhiên hít thở mạnh, “Tóm lại, nửa cuối năm nay chắc chắn không được, “Ba Chương Cam kết” hai tháng nữa đóng máy, sau đó là hậu kì, cắt cảnh, kĩ xảo , rồi tuyên truyền, khoảng thời gian này cô chắc chắn rất bận rộn, đợi đến sau khi phim công diễn thì sẽ có thời gian, đến lúc ấy em gọi bạn em đến gặp cô.”

Chị không nói nhiều nữa, ngắt điện thoại luôn.

Tôi cầm điện thoại ngơ ngẩn một lúc lâu rồi nép vào trong chăn ấm.

Trên ngực dường như đang đè một tảng đá, đêm dài khó mà ngủ được.

Ngày xưa cùng với bố dựng lều ngoài trời, bên ngoài có dã thú đi quanh cũng ngủ rất ngon, bây giờ ở kí túc xá ấm áp, điều hòa vừa đủ lại mất ngủ, có thể thấy con người ta càng lớn thì càng không có tiền đồ.

33. Chương 33

Lăn qua lộn lại hoàn toàn không biết ngủ thiếp đi lúc nào. Có lẽ là trước nửa đêm hoặc cũng có thể là sau nửa đêm.

Nhưng lúc nào thức dậy ấn tượng cũng cực kì sâu sắc.

Lúc mới dậy giống như có người đang gõ trống trong đầu tôi, thần kinh của tôi là dùi trống còn huyết thái dương biến thành mặt trống, sau khi ngủ dậy mới phát hiện ra trong hành lang truyền đến những tiếng kêu kì lạ. Tôi mệt mỏi muốn chết, rã rời mở một mắt ra xem bên ngoài cửa sổ trời vẫn còn tối, sớm như thế ai ở đây kêu gọi gì chứ?

Bạn cùng phòng Vi San đi du lịch cùng bạn trai rồi, kí túc xá chỉ có mình tôi, đến một người để hỏi cũng không có. Tôi định nhắm nhặn tiếng ồn, xoay người tiếp tục ngủ tiếp, mùi khói phảng phất trong không khí khiến từ từ chi đến đại não tôi đều lập tức thanh tỉnh.

Không đúng, là chuông báo cháy!

Phản ứng của con người trong lúc cấp bách nguy hiểm chia làm hai kiểu: một là không phản ứng kịp mà mù mịt đờ đẫn, kiểu thứ hai giống như tôi đây, vận động nhanh như thỏ thoát thân. Tôi không kịp nghĩ ngợi gì hết, xông ra cửa nhanh như gió, mở cửa ra ngoài. Chỉ nhìn thấy khói cuộn dày đặc, không hề kiêng kị mà cuốn lấy toàn bộ hành lang, ngay lập tức khiến tôi chảy nước mắt.

Cũng may lí trí vẫn còn, bên cạnh cửa ra là nhà vệ sinh, tôi túm lấy một cái khăn mặt ướt, che mặt rồi chạy ra cửa chính. Hành lang không một bóng người, dựa vào màn khói nhìn khắp nơi, hình như không có ai. Thang máy không thể dùng được rồi hơn nữa còn xa nữa, kí túc xá của tôi nằm ở bên trái tòa chung cư, vừa may đối diện cầu thang bộ, tôi nhanh chóng chạy xuống dưới.

Tìm đồ cứu hỏa cũng không thể, nó ở đầu bên kia hành lang.

Khói ở tầng hai dày đặc hơn tầng ba nhiều, cách một lớp khăn mặt ướt cũng có thể ngửi thấy mùi cháy, dường như không nhìn rõ đường chỉ cảm thấy đất trời một màu xám xịt—xám là sắc trời lúc này, trắng là vết tích cháy.

Trên đường xuống lầu nhiệt độ không khí không ngừng tăng lên, chỗ nào cũng là khói cuộn cuộn, tóc tôi cuộn lên, làn da đau rát, mắt dường như không thể nhìn thấy gì.

Lẽ nào đến gần nơi phát ra đám cháy?

Đến tầng hai, dùng đôi mắt đau rát nhìn qua, nhìn thấy rõ ngọn lửa rừng rực đang nuốt lấy một cánh cửa phòng kí túc xá, cách khoảng cách hai ba mét, khí nóng thiêu đốt.

Giống như địa ngục.

Cứ phân tâm như thế, dưới chân đá phải một vật mềm mềm, ngay lập tức mất đi thăng bằng ngã ngửa ra đằng sau. Tuy không phải lần đầu tiên trên đời ngã thảm như này, nhưng chắc chắn đây là lần đầu tiên linh hội được cái gì là mộng bị chia làm hai, đau cộng với khói khiến mắt tôi ngay lập tức cay sè. Bây giờ mới tỉnh ngộ ra khăn mặt rơi mất rồi.

Lập tức tóm lấy khăn mặt rơi trên mặt đất rồi bò lên, lại nhìn thấy thứ khiến tôi nhả nhào ấy lại là một cô gái bị ngã. Đầu của cô ấy đập vào bậc thềm, tay túm lấy bậc thềm đầu tiên mà chân và cửa lớn cách nhau không đến một mét.

Chắc là từ phòng bị hỏa hoạn chạy ra ngoài, sau đó bị ngã ra đất rồi ngất đi.

Tôi thất kinh cũng không quan tâm đến đau đớn, ba chân bốn cẳng bò đến bên cô ấy. Trên người cô ấy truyền đến mùi cháy, mượn ánh lửa để nhìn kĩ, sau lưng là một mảng cháy lớn.

Tôi biết lúc hỏa hoạn phải tự thoát thân, nhưng thực sự không có cách nào nhìn một người sống chết không rõ dưới mắt tôi. Tôi nghiêng nghiêng rằng, nâng đầu cô ấy lên, lấy khăn mặt ướt xuống đắp lên mặt cô ấy.

Nâng một người hoàn toàn mất đi ý thức lên thực sự là một thách thức.

Cô ấy hoàn toàn mất đi ý thức, tôi vòng tay cô ấy đặt vào sau gáy tôi, giơ tay ôm lấy eo cô ấy, nửa nâng nửa ôm đưa cô ấy xuống lầu, cô ấy không thể đi, mỗi lần tôi kéo cô ấy đi một bước, đôi chân trần kéo lê trên bậc thềm tạo nên tiếng xoàn xoạt. Đơn điệu, đáng sợ, giống như bước chân của ngọn lửa hoặc như nốt nhạc thúc giục sinh mệnh.

Oxy từ trong cơ thể tôi rút ra ngoài, khói che phủ cơ thể, ban đầu còn có thể nín thở không hô hấp, nhưng ý thức dần dần mơ hồ.

Cũng may là ở tầng hai. Giữ hô hấp lao nhanh xuống lầu, mắt thấy cửa kí túc xá ở đằng xa, không khí dần dần tốt lên, hít sau một hơi, trong cơ thể lại có động lực, nghiêng răng kéo cô ấy đi liền mấy bước.

Cũng may đã có người lên đón, nhận lấy người trong tay tôi, lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Thầy quản lý kí túc xá sắp khóc tới nơi, ôm chăm lấy tôi, “Hứa Chân, sao em giờ mới xuống...cả tòa nhà chỉ còn hai đứa em..”

Ở trong màn khói quá lâu, hai mắt mờ màng, nhìn cái gì cũng lung lay. Tôi tê liệt ngã xuống đất, lạnh, mềm nhũn, hô hấp không thông, đã lao lực đến mức không còn bất cứ sức lực nào rồi.

Có người nâng tôi đến dưới gốc cây nghỉ ngơi, còn có người hô hấp nhân tạo cho cô gái kia. Bốn phía bao quanh bởi hơn mười cô gái, có quen biết có không quen biết, đại đa số đều mặc đồ ngủ như tôi, đầu tóc rối bù. Rất tối, sắc trời rất tối. Ba tòa kí túc xá bên cạnh đại đa số đều ảm đạm, thỉnh thoảng có một hai ngọn đèn, chỉ có đèn đường sáng trắng chiếu vào mắt.

Tôi mê mê muội muội nghĩ, may mà đang trong kì nghỉ, học sinh trong tòa nhà không nhiều. Tính tính toán toán, mỗi tòa nhà cũng hơn chục người. Vẫn may tồn tại không lớn.

Xe cứu thương và xe cứu hỏa cùng đến nơi.

Lính cứu hỏa đưa cô gái tôi cứu được lên cang, rồi đắp cho tôi một tấm chăn rồi cùng đưa lên xe cứu thương.

Tôi kéo chặt tấm chăn, hít oxy, mệt nhọc dựa vào cửa sổ xe cứu thương, nhìn thấy khuôn mặt của bản thân bị khói làm cho đen nhem nhưng đôi mắt lại đỏ lừ.

Bây giờ xác định lại nơi phát ra đám cháy chính là tầng hai, là căn phòng dưới phòng tôi.

Căn phòng ở lầu dưới khói đen cuộn cuộn, cột khói không ngừng tăng lên, dựa vào gió mà phát tán, xông vào mũi; Ngọn lửa không biết bốc lên từ đâu, nuốt chửng rèm cửa, rèm cửa nhưng là thứ ngọn lửa thích nhất, chỉ một giây thôi là bùng lên toàn bộ.

Cuối cùng tôi nhìn tròng trờng cửa sổ rơi rụng, rèm cửa bị khí nóng cuốn lấy, rèm cửa tối màu giống như chiếc áo choàng của ma quỷ, tung bay trong ánh sáng xám xịt của buổi sáng.

Bác sĩ nói tôi bị trúng độc khí CO, mơ mơ màng màng mà đi tới bệnh viện, sau đó bị đưa đến phòng bệnh tiến hành một loạt các xét nghiệm cơ thể. Từ từ cũng thanh tỉnh lại. Cuối cùng bị ấn lên giường bệnh tiêm thuốc.

Nghĩ tới tối qua tôi ngủ không ngon, thế là ngay lập tức nằm trên giường bệnh ngủ luôn.

Lúc tỉnh dậy không biết thời gian, nghiêng nghiêng đầu, tôi nhìn thấy ánh nắng xuyên qua rèm cửa mỏng manh chiếu vào đầu giường. Có người im lặng đứng trước cửa sổ, thân hình thon dài, như đang nhìn ra khung cảnh bên ngoài cửa sổ, sống lưng thẳng tắp, bất động đứng đó giống như một bức tượng, giống như hình ảnh ngưng đọng ở trong bộ phim đen trắng.

Đó là ai?

Kim truyền trên tay không biết bị rơi ra từ lúc nào, cũng ngủ đủ rồi, tôi cảm thấy thần thanh khí爽 tinh thần phấn chấn, dụi mắt ngồi dậy, cuối cùng cũng nhìn rõ rồi.

“Lâm...học trưởng?”

Lâm Tấn Tu mặc áo khoác màu tím than, bên trong là bộ vest màu đen thẫm, lúc đi lại vạt áo khoác đung đưa nhẹ. Anh ta chậm rãi quay người lại đi tới trước giường tôi, mặt không chút cảm xúc nào nhìn tôi, cũng không nói năng gì. Lúc anh ta không nói chuyện đáng sợ hơn lúc nói chuyện gấp nghìn lần. Tôi dụi cổ và tay, trực giác muốn lấy đồng hồ báo thức ở đầu giường, ngay lập tức nhớ ra bây giờ đang ở bệnh viện, cười hỏi anh ta, “Bây giờ mấy giờ rồi?”

Anh ta không nói gì, ngồi xuống đầu giường gờ cổ tay, kéo nhẹ ống tay áo sơ mi màu trắng để tôi nhìn đồng hồ của anh ta.

Kim giờ tinh xảo chỉ số mười, kim phút chỉ số sáu, hóa ra tôi đã ngủ hai, ba tiếng rồi.

“Sao anh lại ở đây? Đến thăm em à? Cảm ơn anh nhé học trưởng.”

Tôi cảm ơn anh ta từ đáy lòng. Ở cùng một trường đại học, chuyện hỏa hoạn này lan truyền rất nhanh, có lẽ Lâm Tấn Tu nghe chuyện này từ người nào đó, lại lo lắng tôi ngủ, thế là đến bệnh viện thăm bệnh. Nhưng cho dù thế nào tôi cũng không ngờ tới, người đầu tiên tỉnh lại mà tôi nhìn thấy lại là anh ta. Đây là phòng bệnh đơn, hoàn toàn không giống với phòng cấp cứu ồn ào, vô cùng yên tĩnh. Có lẽ là lúc tôi ngủ bị người ta di chuyển đi, thậm chí mở cửa ra xem, cũng may vẫn là bộ đồ ngủ đó.

“Không phải em ngủ trong phòng cấp cứu sao?”

“Quá ồn.” Lâm Tấn Tu không nóng không lạnh nhìn tôi, trong ánh mắt không nhìn ra chút ý tứ nào.

Không cần nói, Lâm công tử sao có thể cùng đủ loại người ở trong phòng cấp cứu cơ chứ.

“Em không làm sao còn phiền anh vất vả chạy tới,” Vừa nói vừa xoay người xuống giường, tìm đôi dép lê tôi đi từ kí túc xá đến ở dưới giường. “Bên trường thế nào rồi? Lúc em đi nhìn thấy lửa lớn lắm á.”

“Không biết.”

“Á, anh không biết,” Tôi lại hỏi, “Cô gái em cứu thế nào rồi?”

Anh ta không trả lời, ánh mắt anh ta lướt qua mặt tôi, trên khuôn mặt đẹp đẽ không có chút biểu cảm nào.

Tôi đánh trống trong lòng, cúi đầu cau mày, một chân đi được dép lại chuyên tâm đi nốt chiếc kia. Mắt liếc thấy trong phòng bệnh có một nhà vệ sinh, ngay lập tức trốn vào trong đó. Kinh ngạc phát hiện ra, ở đây còn có một bộ đồ vệ sinh cá nhân mới cứng. Buổi sáng tôi từ trong phòng kí túc xá chạy ra, tất cả đều loạn cào cào vẫn chưa rửa ráy gì, lại thêm khói lửa đen nhem nhem, cả người biết thành miếng thịt khô, mặt vừa khô vừa rát.

Nghĩ rồi lại nghĩ, thò đầu ra khỏi nhà vệ sinh hỏi anh ta, “Em có thể dùng không?”

“Là tôi chuẩn bị cho em.”

Lâm Tấn Tu cẩn thận tỉ mỉ thực sự khiến người ta hận không thể lấy thân báo đáp, đến cái việc nhỏ này cũng có thể nghĩ cho tôi.

Sắc mặt của tôi trong gương khôi phục lại như thường, ngoại trừ đôi mắt vẫn còn hơi đỏ. Tôi vừa rửa mặt vừa nghĩ, quá hay nha tí nữa là tôi có thể về trường rồi.

Nhưng Lâm Tấn Tu lại không có cái ý nghĩ đấy, từ nhà vệ sinh đi ra, nhìn thấy anh ta gác chân ngồi trên ghế sofa, ánh mắt lạnh lẽo. Làm tôi nghĩ đến băng động ở trên cây sau những ngày đông có tuyết, tuy đẹp đấy nhưng lạnh và gai góc. Sai lầm một chút thôi là làm mình bị thương.

Chúng tôi im lặng nhìn nhau một lúc, anh ta mở miệng.

“Trúng độc nặng khí CO, bỏng diện tích nhỏ, vẫn còn đang cấp cứu.”

Một lúc sau mới nghĩ ra anh ta đang trả lời câu hỏi vừa nãy của tôi. Cô ấy thực sự bị thương không nhẹ. Trước lúc tôi phát hiện ra cô ấy, chắc cô ấy đã hôn mê một lúc rồi. Lúc khí CO đậm đặc trong đám cháy, con người chỉ cần hít vài hơi là đã bị hôn mê thậm chí nguy hiểm đến tính mạng.

“Hứa chân, cảm giác làm anh hùng thế nào?”

Trong ánh mắt Lâm Tấn Tu bắn ra những tia lạnh lẽo, tôi vô thức run lấy lấy. Trong ngữ khí của anh ta hoàn toàn không có ý khen ngợi, mà lại ẩn dấu sự tức giận đáng sợ, dường như tôi nghe thấy tiếng nghiêng răng ngậm của anh ta.

Tôi nói thật: “Không tốt. Chỉ là cô ấy không ở trước mặt em thì thôi đằng này lại nằm ngay trước mặt em, em thực sự... không cứu không được.”

“Em có hiểu tình hình lúc đó không hả? Chỉ cần chậm một chút thôi, người nằm trên giường bệnh đó chính là em!”

Tôi cúi đầu nghĩ nghĩ, “À, em biết. Nhưng mà người tốt có phúc của người tốt vì thế em mới không sao. ”

Vừa nói vừa dùng thái độ thận trọng quan sát sắc mặt anh ta, phán đoán tâm trạng anh ta. Anh ta có thể xuất hiện trước giường bệnh của tôi nhanh như vậy, chỉ điều này thôi tôi cũng không nên giây vào anh ta. Chỉ nhìn thấy anh ta híp mắt, góc môi mỏng nhếch lên, tôi đột nhiên im miệng. Nhưng có lẽ đã chọc giận anh ta rồi, anh ta bước dài đến chỗ tôi, túm lấy cổ áo tôi đẩy tôi vào tường, một tay áp chế vai tôi, đầu mũi cũng nhanh chóng chạm vào mặt tôi.

“Người tốt có phúc của người tốt?” Sự trào phúng không che đậy của anh ta, “Thiệt thòi như thế rồi, sao vẫn còn tin cái đạo lý ngây thơ ấy chứ? ”

Tôi ngẫm dần đo, ai nói với tôi câu này cũng được, nhưng anh ta thì không nên. Cuộc đời này của tôi chịu bao thiệt thòi đều là do thuộc hạ của anh ta gây ra. Một người đến cảnh cáo tôi “tự dọn dẹp tốt chuyện của mình” như thế cũng khá buồn cười.

Tôi buông tay, hô hấp khó khăn: “Nhưng mà tính cách của em đã thế rồi. Có đổi cũng không được.”

Vốn có thể khiến ngữ khí bình ổn trấn định, những sự tức giận những năm đó vẫn còn ở trong lòng, bất giác mang theo sự phũ phàng yếu ớt. Ánh mắt của anh ta lóe lên, chậm chậm nghiêng rằng, “Có lúc tôi thực sự muốn bóp chết em. Cái tính cách quản chuyện không đâu này rốt cuộc lúc nào mới tốt lên đây? ”

Tôi dở khóc dở cười: “Học trưởng, vãn vãn là vì em quản chuyện không đâu, anh lại muốn bóp chết em? ”

Tôi dựa vào tường đứng thẳng, anh ta sầm mặt ép tôi vào góc tường, đặt tay lên cổ tôi, đầu ngón tay chạm vào da, giống như một con rắn đang thè lưỡi ra.

Móng tay của anh ta cắt ngắn hơn nữa lại gọn gàng, lướt qua làn da của tôi, hơi đau. Hai trán dường như dán vào nhau, hơi thở nóng hổi quanh quần bên tai, uy hiếp mạnh mẽ đến mức này, tôi cũng không có cách nào trấn định được nữa.

Khoảnh khắc đó tôi nghĩ, tôi vừa mới ngủ dậy đấy, tại sao lại bị người ta bóp cổ cơ chứ?

34. Chương 34

Không nên cảm thấy kì lạ cơ thể của Lâm Tấn Tu luôn luôn ẩn dấu thành phần nguy hiểm và hắc ám.

Tay của anh ta dừng trên cổ tôi, tôi có thể cảm nhận được cổ tay của anh ta dần dần tăng thêm lực; Tôi có thể phản kháng nhưng lại đứng yên bất động, bất chấp động tác của anh ta, chỉ nhẹ điều chỉnh hô hấp, khóa chặt toàn bộ ánh mắt của anh ta, trấn định mở miệng: “Học trưởng, em làm gì làm anh ghét như thế?”

Anh ta mặc nhiên đối mắt cùng tôi, trán không nhanh không chậm áp lên trán tôi. Giống như tôi là người bị sốt cao mà anh ta cần sử dụng phương pháp này để đo nhiệt độ cơ thể cho tôi. Mà tôi cũng dường như sốt cao thật rồi.

Cửa khẽ vang lên một tiếng.

Khoảnh khắc nhìn thấy An Lộ xuất hiện trước cửa, tôi cảm động đến muốn khóc. Con bé tỏ ra khó xử, chân vẫn dẫm vào bậc cửa, tiền cũng không được mà lùi cũng không xong.

Lâm Tấn Tu liếc con bé, lạnh lùng ho một tiếng, khôi phục trạng thái đứng thẳng đồng thời bỏ tay xuống, từ trạng thái bóp cổ tôi biến thành ngôn ngữ cơ thể “ai cho em tiến vào”. Tôi xoa xoa cái cổ, nguy hiểm quá. Nếu như con bé không xuất hiện, thực sự không biết chút nữa thì Lâm Tấn Tu định làm gì tôi. Không chừng sẽ bóp chết tôi, sau đó hối hận cả đời—Ngừng lại! Chuyện này đối với hai chúng tôi mà nói đều không phải là chuyện tốt đẹp gì, tốt nhất không nên nghĩ theo cái hướng này nữa.

Tôi tươi cười vẫy chào An Lộ: “An Lộ đến rồi à. Vào đây.”

“Vâng” Ánh mắt con bé do dự cuối cùng cũng đi vào, chào hỏi: “Học trưởng Lâm, học tỷ.”

Vì thế mới nói bối phận thấp chính là không hay tí nào, thấy ai cũng phải cung cung kính kính chào hỏi. Nhưng An Lộ làm rất tốt, cái kiểu xa lạ nhưng cũng rất thân thiết thể hiện ra trong ngữ khí. Từ đáy lòng tôi cảm thấy được nhẹ nhõm an ủi.

Lâm Tấn Tu cau mày: “Sao em lại đến?”

Có lẽ do nguyên nhân làm người dẫn chương trình nên con bé càng ngày càng có khí chất, áo khoác ngắn màu đỏ cộng với boot da nhìn cực kì phong độ, chỉ là, bị Lâm Tấn Tu liếc một cái thì liền giống như thỏ bị người ta túm được tai vậy, vô cùng nghe lời.

“Em đến kí túc xá của học tỷ mang quần áo của chị ấy đến. Em nghĩ, sớm như thế đã từ trong phòng chạy ra, lúc xuất viện có thể không có quần áo phù hợp.”

Quá ân cần mà!

Tôi lập tức hỏi: “Phòng của chị thế nào? Có bị cháy đến không?”

“Tạm thời không có ảnh hưởng gì.”

Tôi thở phào nói “Em đi thay quần áo”, một tay kéo An Lộ tay kia túm lấy cái túi trong tay con bé đi vào nhà vệ sinh.

Vào được không gian có thể ẩn nấp, lúc này An Lộ mới vỗ vỗ ngực, hoàn hồn nhìn tôi, “Lúc này hai người đang làm gì đấy? Em phá hỏng chuyện tốt của bọn chị à?”

“Không phải,” Tôi buột tóc lên, cởi cái áo ngủ nhàu nát ra, “Cô nghĩ nhiều quá đấy, thực tế thì anh ta đang định bóp chết chị đấy.”

“Học trưởng sao nữa chứ,” An lộ than thở, tôi nhắc chân găng sức mặc quần, lại găng sức quay đầu nhìn con bé, “Thực ra là em gọi điện thoại cho học trưởng, nói kí túc xá bọn chị bị cháy.”

Tôi dừng lại động tác thay quần áo, nhìn con bé xinh đẹp rạng ngời sau lưng tôi trong gương.

An Lộ lập tức nói: “Em vừa nghe bạn nói kí túc xá của chị bị cháy thì gọi điện thoại cho chị luôn, nhưng điện thoại không ai nghe máy rồi vội quay về trường, nghe nói chị bị đưa đến bệnh viện rồi, đại khái là tam sao thất bản, tóm lại nói chị công người xuống lầu, vừa xuống cái đã ngất luôn. Học tỷ, em nghĩ chị cũng chưa lấy chồng, thậm chí tiền học cũng phải tự mình kiếm...” Con bé dừng lại một chút, “Vì thế em gọi điện thoại cho học trưởng Lâm. Học tỷ, chị sẽ không trách em lắm chuyện chứ?”

Tôi thở dài, tâm tình vô cùng trầm trọng. Phân tích của con bé tương đối hợp lí, chỉ là kết quả không đúng. Không sai, tôi và An Lộ quen nhau là vì nguyên nhân Lâm Tấn Tu, nhưng con bé cũng hơi có phần nghĩ quá cho tôi. Nó cho rằng tôi và Lâm Tấn Tu tình cảm sâu đậm sống chết không thay đổi, nhất định phải đến gặp tôi lần cuối sao?

Chỉ là hơi có chút vẩn vơ, có chút xoắn quấy, sau bao nhiêu năm vướng mắc ân ân oán oán đã hình thành thói quen, không chừng vẫn ngổn ngang cảm giác có lỗi... Tóm lại, ai cũng không biết đây là gì và là thứ tình cảm cổ quái gì.

Lúc nói chuyện giọng nói của An Lộ rất nhẹ, động tác trên tay cũng rất nhẹ nhàng, trùm áo qua từ sau đầu và gáy tôi. Giúp tôi buột chỗ tóc rũ xuống trên áo khoác.

Tôi quay đầu lại vỗ vỗ vai con bé, đoán là bây giờ Lâm Tấn Tu không muốn bóp chết tôi nữa mới đi ra ngoài.

Quả nhiên Lâm Tấn Tu vẫn ở trong phòng bệnh đợi tôi, tay cầm điện thoại thấp giọng nói chuyện, sắc mặt rất nghiêm túc. Sau khi tôi và An Lộ đứng ở bên cạnh đợi khoảng một phút, anh ta nói “Anh, em lập tức quay về” rồi ngắt điện thoại; Tôi nói định xuất viện, anh ta gật đầu rồi sai người đi làm thủ tục.

Chúng tôi cùng rời bệnh viện, trước lúc sắp đi thì tới thăm cô gái mà tôi đã cứu, lúc này mới phát hiện ra tôi quen cô ấy, là một sinh viên khoa triết học. Buổi sáng lúc cứu người không nhìn rõ lắm, bây giờ mới phát hiện, sau lưng và đôi chân của cô ấy đều có vết bỏng. Nằm trong căn phòng to lớn chết chóc như vậy tiến gần đến cái chết. Bây giờ tôi đã tỉnh táo hoàn toàn, nghĩ đến tình tiết lúc bấy giờ, hành vi lúc đó của tôi thực sự là liều lĩnh nguy hiểm.

–nếu như nằm ở kia là tôi... sự sợ hãi trào lên, không chừng tôi thực sự không có dũng khí không sợ mất đi tính mạng ấy, chỉ có dũng khí nhất thời đối diện với sự tự tin mù quáng của bản thân. Chẳng trách Lâm Tấn Tu tức giận như vậy.

Không biết làm sao tôi lại cảm thấy sự an ủi kì lạ, trong đời lần đầu tiên cảm thấy bị anh ta bắt nạt bao nhiêu năm như thế cũng đáng. Tôi nhìn bóng lưng Lâm Tấn Tu nghĩ, anh ta đối với tôi, có lẽ, không chừng cũng có chút tình cảm như thế. Ví dụ như, chắc chắn anh ta không muốn nhìn thấy tôi chết, nếu không sau này anh ta tìm ai để giải sầu đây? Bỏ đi, bỏ đi, không tức anh ta bóp cổ tôi nữa.

“Nếu học trưởng có việc thì đi trước đi ạ.” Lúc này nghe ngữ khí của cuộc điện thoại kia, chắc là chuyện quan trọng anh ta cần làm, “Em và An Lộ cùng về trường là được rồi. Đoán là vẫn còn không ít việc phải giải quyết.”

Lâm Tấn Tu nhìn An Lộ, An Lộ nhanh chóng gật đầu, cũng không biết linh hội được tinh thần gì nữa.

Chúng tôi chia làm hai ngã trước cổng bệnh viện. Chiếc Mercedes đưa anh ta nghênh ngang rời đi; Tôi cũng vào xe của An Lộ. An Lộ lái một chiếc xe thể thao nhỏ màu đỏ, rất phong cách, tương đối phù hợp với con bé. Tôi nghĩ là một người dẫn chương trình của một tiết mục giải trí thời thượng, khiến người ta bắt mắt như này mới đúng.

Xe của Lâm Tấn Tu ở đằng trước không xa, sau cùng chia ra làm hai ngã ở một ngã tư. Tôi nhìn chiếc xe của anh ta biến mất trong làn xe đang di chuyển, lặng lẽ thở dài. Sao càng quen nhau lâu tôi lại càng không hiểu anh ta.

“Đang tốt lành thở dài gì thế,” An Lộ cười, “Mới rời nhau lại bắt đầu thấy nhớ à?”

Tôi nói: “An Lộ, cô cho rằng chị với Lâm Tấn Tu là quan hệ gì?”

Nụ cười mờ ám trên mặt con bé hoàn toàn nói rõ tất cả, “Học tỷ, em kể cho chị chuyện này nhé. Lúc em gọi điện thoại cho học trưởng, anh ấy hình như đang có cuộc họp quan trọng phải tham gia, sau khi em nói chị bị đưa đi bệnh viện, anh ấy yên lặng trong điện thoại gần nửa phút, sau đó ngắt điện thoại luôn. Em còn đang lẩm bầm...vội vàng đến bệnh viện, anh ấy đã đến trước cả em”

Nghe ngữ khí của con bé, hiển nhiên cho rằng Lâm Tấn Tu vì tôi vứt bỏ công việc là một kiểu thể hiện tình nồng ý mật.

Tôi lại thở dài, “Cô chưa từng nghĩ, chị và Lâm Tấn Tu quen nhau nhiều năm như thế lại quen thuộc như vậy, tại sao không nghiêm túc yêu đương? ”

Con bé khó khăn suy nghĩ, nghiêm túc nói: “Lẽ nào không phải học tỷ khó chịu, chê đám oanh oanh yến yến bên cạnh học trưởng quá nhiều, không chấp nhận anh ấy? Thà vĩnh viễn yêu anh ấy không cần hỏi đáp? ”

Vĩnh viễn yêu không cần hỏi đáp cái quái ấy.

Toàn thế giới vĩnh viễn yêu Lâm Tấn Tu không cần hỏi đáp tôi cũng không thể yêu anh ta không cần hỏi đáp. Trên cái thế giới này, có nhiều người không rõ chân tướng, tôi không muốn giải thích với từng người. Kinh nghiệm mới từ quỷ môn quan trở về vĩnh viễn nằm trong tim, giống như cái gì đấy buộc trong trái tim, chọc vào những hồi ức bất đắc dĩ lại khổ sở trong tim, khiến chúng nhộn nhạo muốn nhảy ra ngoài.

“Không phải như thế,” Tôi nghiêng mặt qua, lẳng lặng nhìn cảnh đường phố, “Lâm Tấn Tu đến bệnh viện thăm chị, cùng với yêu hay không chẳng có quan hệ gì cả. Anh ta đến thăm chị chẳng qua là lấy ơn báo ơn thôi.”

“Cái gì?”

An Lộ nhìn tôi như nhìn thấy ma, cả khuôn mặt ngạc nhiên chấn kinh đến cực điểm.

Đầu tôi tì vào bảng điều khiển cười một lúc, quay đầu nhìn bên ngoài của sổ.

“Năm nhất có một lần anh ta lao lực quá độ mà ngất đi, lúc ấy chị làm cấp cứu cho anh ta, rồi lại đưa anh ta đi bệnh viện, cùng ở trong viện với anh ta một tối,” Tôi nói khe khẽ, “Anh ta là người ân oán phân minh, vì thế sau lần đó, anh ta liên tục dùng các cách của mình để cảm ơn chị, bồi hoàn lại cho chị ân tình ấy.”

Sau khi An Lộ nghe xong, rất lâu không liên tiếng, lẳng lặng lái xe đưa tôi về trường.

Con bé trước nay đều là một cô gái thông minh, hiểu rất rõ lúc nào nên nói lời an ủi, lúc nào nên im miệng. Tôi nghĩ, nếu lúc đó tôi có được một nửa sự thông minh như An Lộ hiện nay, e rằng tôi sẽ không thảm hại như thế này.

35. Chương 35

Tạm biệt An Lộ ở trước cửa kí túc xá rồi lên lầu.

Bên trong kí túc xá ồn ào hơn buổi sáng, hiện trường vụ cháy thu hút sự chú ý của mọi người. Tôi đi tới đầu cầu thang tầng hai, thở dài nhìn kí túc xá của khoa triết bị lửa thiêu rụi chẳng còn lại gì. Mọi người vây quanh xem cũng than thở, nhìn thấy tôi xuất hiện liền đồng loạt khen tôi là anh hùng. Tôi ở đó một lúc rồi trở về phòng mình dọn dẹp.

Tôi và Vi San cũng coi như là may mắn, tuy phòng phát ra hỏa hoạn nằm ngay dưới phòng chúng tôi, nhưng ngoại trừ cửa sổ bị ám khói đen ra thì những cái khác đều vẫn bình thường. Vi San xem được tin tức trên truyền hình, buổi tối hôm đó liền vội vàng trở về. Trường có gợi ý là đổi phòng cho hai đứa tôi, chúng tôi suy nghĩ rồi từ chối, chủ yếu là do chuyển phòng phiền phức.

Nó biểu cảm đau xót ôm lấy tôi, khóc to: Tí nữa thì không gặp được mày nữa.

Tôi đỡ khóc đỡ cười phối hợp với nó nói: Thiếu một tí...

Nó tiếp tục khóc to: Mày không được làm tao ở góa nha!

Tôi nói: Ừ, tao xảy ra chuyện cũng là mày đến tảo mộ cho tao...

Nói xong cảm thấy không may mắn, nhanh chóng khinh bỉ bản thân một cái. Cái gì mà chỉ có nó đến tảo mộ chứ, nhân duyên của tôi cũng chả thiếu đến cái mức ấy.

Trong đầu bỗng nhiên lại nhớ đến những lời Kỷ Tiểu Nhụy nói với tôi tối quá—sau khi bỏ qua đời tôi cảm thấy mình không còn người thân nữa, nhưng giờ đây lại có một người mẹ, nếu như tôi xảy ra chuyện, có lẽ bà sẽ buồn vì dù gì thì bà cũng chỉ có một đứa con gái là tôi đây, cũng không thể sinh thêm một đứa nữa rồi, không biết đây có được coi là người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh không nữa.

Thôi đi, vẫn là không nói cho bà biết.

Mấy ngày hôm sau mẹ tôi nhận được tin tức này.

Kì nghỉ thực sự quá ngắn, trường học rất nhanh đã bắt đầu học kì mới, tôi bận như chong chóng, cũng sắp quên luôn cái vụ cháy ấy rồi; nhận được điện thoại của Kỷ Tiểu Nhụy đầu tiên là mù mịt rồi cảm thấy đau đầu—cũng không biết chị nghe được cái tin tức gì bây giờ mới nghĩ ra hỏi thăm đứa có kinh nghiệm trải qua hỏa hoạn là tôi.

Tôi gặp chị ở một quán cà phê gần trường, Kỷ Tiểu Nhụy túm lấy tôi ở bên ngoài quán, sắc mặt kì lạ nhìn chằm chằm tôi mấy phút liền rồi nói xin lỗi tôi, “Hôm đó chị nặng lời quá. ”

Tôi cười rộng lượng tỏ ý không để ý. Giữa người và người đều có sự khác biệt, tính khác biệt lớn nhất thể hiện ở việc lí giải cùng một chuyện của mỗi người đều không giống nhau.

Mẹ quàng một cái khăn lớn, nhìn có vẻ gầy hơn trước, trên tay còn cầm một điều thuốc dành cho nữ. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bà hút thuốc, hơi ngạc nhiên. Có lẽ là tôi nhìn chằm chằm vào tay bà quá lâu, bà dụi đi điều thuốc trong tay, nhìn tôi từ trên xuống dưới một lúc, cuối cùng mới nói, “Con không sao là tốt.”

Tôi vừa cười vừa gật đầu phụ họa “Không sao ạ” sau đó ngồi xuống.

Mẹ trầm mặc một lúc: “Xảy ra chuyện lớn như thế sao không báo cho mẹ?”

“Mẹ xem” Tôi cười, “Đến một sợi tóc của con cũng không sao mà.”

“Trường học quá không an toàn, đến ở với mẹ.” Tuy là ngữ khí mệnh lệnh, nhưng cũng không phải là tuyệt đối.

Người ta và mẹ sống cùng nhau thì tối ngày có thể gặp nhau, tôi và bà sống cùng nhau, thời gian gặp nhau e rằng sẽ không nhiều hơn bây giờ. Phân tích của tôi thực sự có lí lẽ, bà nhú mày, thông thả suy nghĩ một lúc.

“Thế đợi bộ phim này quay xong đi.”

“Ấy, mẹ đừng—”

Tôi muốn nói tiếp nhưng bà không có thời gian để nghe nữa rồi. Xác nhận tôi vẫn bình thường, đến cọng tóc cũng không làm sao thì lập tức đứng lên quay về phim trường. Tôi cũng không vội, chậm rãi uống hết cà phê rồi định đi về, ngẩng đầu lên lại đụng phải người quen.

Tính ra từ buổi tối năm mới hôm đó đến hôm nay, khoảng hai ba tuần tôi không nhìn thấy anh rồi.

Tôi gật đầu với Cố Trì Quân, giơ tay chào. Trong lòng thầm cười Kỷ Tiểu Nhụy: Chị nhận lương của mẹ tôi lại làm hai phần việc, có chắc là tôi sẽ không cáo trạng với mẹ không?

Cố Trì Quân ngồi xuống, nhanh chóng gọi đồ uống, không hề nhìn tôi cũng không nói năng gì. Anh không nói chuyện tôi cũng không biết nói gì nữa, ngây ngô ngồi trên ghế. Ấy, trong lòng thở dài nghĩ, Cố Trì Quân so với mẹ tôi khó đối phó hơn nhiều.

“Trong thời gian này bạn quay phim, hôm nay mới biết vụ hỏa hoạn mấy hôm trước của kí túc xá trường em, vậy mà em không nói với tôi kí túc xá của em bị cháy.”

“Không phải chuyện gì to tát, không cần thiết phải quảng cáo.”

Anh xoay ly cà phê. Tôi vẫn chưa nói với mọi người tôi cũng chút nữa thì gặp nguy hiểm.

“Em đối với tôi thực sự vẫn chưa đủ tin tưởng, thế thì cứ dần dần đi.” Cố Trì Quân uống một ngụm cà phê, giọng nói rất bình tĩnh, “Hứa Chân, em không hi vọng tôi đóng phim, tôi sẽ lùi về sau màn ảnh. Vì vậy, các hợp đồng phim sau “Ba Chương Cam Kết” tôi đều hủy hết rồi. Như vậy chúng ta nên thử xem sao đi.”

Lúc anh nói chuyện đôi lông mày đẹp đẽ không hề chuyển động, dường như đang nói đến chuyện không hề liên quan đến anh vậy.

Tôi trợn mắt há mồm, xoắn xoắn xuýt xuýt, lo lắng bất an không dám tin, tôi có mị lực lớn như thế à? Có thể khiến anh vì một cái cây mà bỏ luôn cả khu rừng? Tôi hối hận không kịp mà túm lấy mặt bàn, hận trên mặt đất không xuất hiện một cái hố. Tôi làm sao mới có thể nói cho anh tôi không có cái suy nghĩ đó chứ.

Nhưng không đợi tôi mở miệng, Cố Trì Quân cực kì trấn tĩnh, dường như những gì đã nói là chuyện của người khác, cứ như vậy nói tiếp: “Em quá trẻ, cũng thiếu cảm giác an toàn. Cảm thấy tôi không đủ tin tưởng là có thể hiểu được. Em nói em đùa không được, tôi còn đùa không nổi hơn cả em. Đối với em mà nói là một cuộc tình; nếu như tôi yêu đương, về cơ bản sự nghiệp sẽ sa vào đình trệ, danh tiếng giảm sút, còn có hợp đồng quảng cáo, có hợp đồng còn viết rõ ràng trong đó, tôi yêu đương chính là vi phạm hợp đồng,” Cố Trì Quân nhìn tôi không chớp mắt, “Tổn hại của chúng ta ai lớn hơn ai?”

Anh sẽ không bắt tôi bồi thường tiền chứ...Trán tôi bắt đầu ra mồ hôi, trước nay chưa từng cảm thấy cơ thể yếu ớt như này. Tôi giống như đang diễn một vở kịch câm, mở miệng nhưng không nói ra một chút âm thanh nào.

“Lúc mới bắt đầu quen em tôi đã nói với em, trước nay tôi không hề khách khí cũng sẽ không diễn kịch,” Ngữ điệu của Cố Trì Quân rất vững vàng, “Em sẽ không cho rằng trong nửa năm nay, biểu hiện của tôi trước mặt em đều là giả? Lần nào lời nói của tôi không đi liền với hành động?”

“...Em...Em chỉ là...Chúng ta không thích hợp lắm...”

Lời nói ra mới biết bản thân lại lắp bắp như vậy. Tôi không ngờ tới cả đời này tôi cũng sẽ nói chuyện lắp ba lắp bắp, giống như đuổi lý lại giống như xấu hổ, còn có chút bất đắc dĩ.

“Rõ rồi,” Cố Trì Quân tiến thêm một bước, “Liên quan đến tiêu chuẩn thích hợp của em, tôi rửa tai lắng nghe.”

Tôi hoàn toàn chưa chuẩn bị tốt, một lúc lâu cũng không nghĩ được từ ngữ thuyết phục thích hợp, cả người chẳng khác gì đứm ngốc.

“Thế thì để tôi nói nhé.”

Ngón tay thon dài của Cố Trì Quân gõ gõ mặt bàn, tôi nghe thấy tiếng đó thì giật mình, sợ sệt như thỏ con ngẩng đầu lên nhìn anh. Đối diện với tư thái của một thầy giáo nghiêm khắc, lại giống như một người thăm vấn thâm tàng bất lộ. Tôi nhớ ra rồi, anh từng diễn vai một nhân viên điều tra mà tôi lại chính là tên tội phạm hiểm ác.

Nếu như nói cho người bên cạnh chúng tôi có vướng mắc tình cảm, không biết có người tin không nữa.

“Em cảm thấy tôi quá già?”

Tôi thực sự không cảm thấy anh già. Anh vẫn vẻn vẹn chỉ hơn tôi mười tuổi. Là một người nổi tiếng, anh vốn dĩ chính là kiểu đẹp trai khiến người ta không thể liên tưởng tới tuổi tác, càng hướng hồ từ trước đến nay đều không thiếu bảo dưỡng và tập luyện, thừa sức diễn vai một thanh niên trẻ hai mươi tuổi—tuy sau khi qua ba mươi tuổi anh liền không diễn những vai như vậy nữa.

“...Không phải...”

“Sợ mẹ em ngăn cản?”

Tôi mờ mịt nói: “...Ồ?”

“Em ghét tôi đến mức không muốn cùng tôi thử xem sao?”

...Tôi sao có thể ghét anh được chứ.

Từ đầu tới cuối tôi không dám nhìn thẳng vào anh, nhưng có thể cảm nhận được ánh mắt của Cố Trì Quân không hề rời khỏi người tôi. Sao tôi lại quên mất anh không nhưng là ảnh đế mà còn xuất thân từ khoa tâm lý học cơ chứ.

“Yêu cầu em đưa ra cho tôi, tôi có thể làm được. Vì thế, bây giờ em lại đang muốn tìm cái cớ mới để làm cho qua chuyện với tôi? Em có thể mờ ám với tôi nhưng không thể vượt qua vạch mốc đó, em coi tôi là người như thế nào? Tôi bắt trị như thế sao? ”

Làm cho qua chuyện? Nữa cũng không dám. Bắt trị? Sao tôi có thể cảm thấy anh bắt trị? Nhưng anh nói đúng một điểm, tôi không dám vượt qua vạch mốc đó. Anh bức người hết câu hỏi này đến câu hỏi khác mà tôi thì lần lượt bại lui, đến đất ở dưới chân cũng giữ không nổi. Cúi đầu nhìn đôi tay đặt trên đầu gối, cảm thấy một loại an ủi bất đắc dĩ, hoang đường, tương tự như tình yêu.

Tôi cúi đầu, trầm mặc hồi lâu, Cố Trì Quân cũng không lên tiếng. Thời gian và nhiệt độ của cà phê cùng nhau rời đi. Tôi hy vọng biết bao anh cũng trôi đi giống như nhiệt độ đó, lẳng lặng rời đi.

“Em đang khóc?”

Giọng nói của Cố Trì Quân run rẩy.

Vớ vẩn. Anh mới khóc ấy!

Sao tôi có thể rơi nước mắt chứ? Bao nhiêu năm nay tôi chỉ rơi nước mắt đúng hai lần. Một lần là lúc bố qua đời, lần nữa là lúc đưa xe trong đêm dừng ở bên hồ. Sao tôi có thể vì một chuyện nhỏ như này mà khóc. Anh đúng là điên rồi. Anh cho rằng anh là ai chứ, trong phim đóng cảnh yêu đương cùng với nữ chính sao? Mấy cô công chúa có trái tim pha lê? Anh hoàn toàn lầm rồi. Năm đó trên thảo nguyên Châu Phi bị sư tử bị báo đuổi tôi cũng không khóc ấy, bây giờ sao có thể khóc?

Không biết từ lúc nào, Cố Trì Quân đến bên cạnh, ngồi xổm dưới chân tôi.

Ngón tay của anh chạm qua má tôi, chạm vào dưới mi mắt tôi, tôi nhìn thấy ngón tay ẩm ướt của anh rõ ràng hiện lên ánh nước. Cũng không biết chỗ nước đó từ đâu mà có, tuyệt đối không liên quan gì đến tôi.

Tôi lau đi vết nước không rõ ràng trên mặt, túm lấy túi đứng dậy, cúi đầu nhìn anh, “Cố tiên sinh, cho em thời gian suy nghĩ, em sẽ cho anh câu trả lời.”

Anh không giữ tôi, lẳng lặng gật đầu.

36. Chương 36

Tôi chạy trốn trở về trường, viết luận văn tốt nghiệp của tôi, quẳng tất cả mọi thứ ra sau đầu.

Học kì hai của năm bốn cuối cùng cũng đến, theo sau đó là kì nghỉ xuân và kỳ thi. Lâm Tấn Tu nói đúng, tôi cũng không thực sự thích làm bồi bàn. Không còn công việc ở Menlo, cũng mất đi cảm giác của một mối quan tâm lớn. Chuyện ở trường tất cả vẫn như bình thường, thỉnh thoảng gặp mặt Thẩm Khâm Ngôn.

Tôi cũng không phải đến gặp mẹ tôi nữa, đương nhiên không muốn đụng mặt Cố Trì Quân, điều này khiến tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi vẫn chưa nghĩ tới làm sao đối mặt với anh.

Đang trong thư viện tìm tài liệu thì bỗng nhiên nhận được điện thoại của Kỷ Tiểu Nhụy. Chị nói với tôi tin tức đã quay xong “Ba Chương Cam Kết”. Đoàn làm phim bây giờ đang tiệc tùng ăn chơi nhảy múa, vô cùng náo nhiệt. Giọng nói của Kỷ Tiểu Nhụy không nhiệt tình gì: “Em cũng đến cùng chúc mừng đi, xe cũng sắp đến cổng trường em rồi, là yêu cầu của đạo diễn Lương”, nói xong liền cúp điện thoại.

Tôi đành phải thu dọn túi sách rồi chạy vội ra ngoài cổng trường, vừa may kịp xe đến đón tôi.

Đến nơi mới biết, đoàn làm phim bao một nhà hàng đêm, rất nhiều người ở trong đó vui chơi hết mình.

Loa mở cực kì to, nơi nào cũng đều có thể ngửi thấy mùi rượu, tim của tôi dường như muốn chấn động. Nhân viên phục vụ mang từng thùng rượu vào, không nghĩ cũng biết, ở đây căn bản không phải dựa vào số lượng chai rượu tiêu hao mà dùng thùng rượu để tính. Mọi người vất vả cả nửa năm, cuối cùng kết thúc thời gian quay phim dài đằng đẳng, kích động cũng là bình thường, quá kích động thì tôi chịu không nổi. Nửa tiếng trước tôi vẫn đang ở thư viện trường đọc sách, tương phản quá lớn, nhất thời dung hòa không tốt.

Tôi nhớ ra một nhà triết học từng nói, bị áp bức quá lâu nhân loại cũng sẽ biến thân thành yêu ma quỷ quái.

Ánh sáng trong căn phòng lớn không rõ ràng lắm, tôi nhìn thấy có người đang nhảy nhót vũ điệu khó mà dùng ngôn ngữ hình dung được, có người đứng trong góc sô pha, một tay cầm bia một tay cầm micro hát bài hát quái dị, hoàn toàn sai nhạc; còn có người trốn trong quầy rượu, hoàn toàn không để ý xung quanh mà ôm hôn nhau, động tác**đến cực điểm, tôi dường như sắp mù luôn rồi.

Mắt tôi liếc đến một đôi là Tần Tử Thanh và La Duệ. Tuy tên của Cố Trì Quân đứng đầu tiên trong danh sách các diễn viên, nhưng Tần Tử Thanh và La Duệ mới là người xuất hiện trong “Ba Chương Cam Kết” có phân cảnh đối thoại nhiều nhất.

Kỷ Tiểu Nhụy nói với tôi, “Bọn họ phim giả tình thật đấy, sớm đã là một đôi rồi.”

“Em còn tưởng chỉ là tin đồn...”

Kỷ Tiểu Nhụy lắc đầu.

Trong lúc nói chuyện thì có hai nhân viên phục vụ dìu một ông chú rời khỏi, tôi nhìn theo, là chỉ đạo mỹ thuật của bộ phim.

“Uống thành như vậy chắc chắn không có cách nào về rồi,” Kỷ Tiểu Nhụy nói, “Bọn chị ở khách sạn trên lầu thuê phòng, ai say thì đưa lên đó ngủ, muốn về cũng có nhân viên phục vụ tìm taxi cho.”

Đi qua cửa một ghế lô, tôi nghe thấy tiếng rên rỉ khiến người ta mặt đỏ tai hồng, nhìn không được mà liếc nhìn, phát hiện cửa khép hờ, thấp thoáng nhìn thấy bóng người quẩn lầy nhau. Tôi không có dũng khí đi xem đó là ai với ai, nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, chân dẫm loạn xạ trên thảm.

Kỷ Tiểu Nhụy thấp giọng nói một câu “Đáng chết”, giơ tay túm lấy cửa, nhanh chóng đóng cửa lại, rất bình tĩnh mở miệng, “Đám người này phát cuồng lên thì không có giới hạn, đừng để trong lòng nhé.”

Tôi cũng lắc đầu, tỏ ra mình không để ý. Tôi không định nói cho chị không phải lần đầu tiên tôi nhìn thấy cái cảnh này.

Chị đưa tôi tới một phòng bao yên tĩnh trên lầu. Hiệu quả cách âm ở đây rất tuyệt, vừa lên cầu thang, thất cả những tiếng huyền não dưới lầu đều bị chặn hết. Mẹ tôi ngồi trên ghế sofa, nhẹ nhàng xoa huyết thái dương. Tất cả mọi người đang ăn chơi nhảy múa mừng phim quay xong, bà lại một mình ở trong đây? Nhìn qua mới phát hiện, trên bàn có một đồng hồ ăn vặt và đồ uống, bên cạnh còn có một hộp quà tinh tế, thu hút người ta chú ý nhất đó chính là một cái bánh kem, bên trên có cắm nến, còn viết mấy chữ “Chúc mừng sinh nhật”.

Tôi ngồi xuống bên cạnh bà, hiếu kì hỏi: “Đây là? Có người sinh nhật à?”

Mẹ tôi xiết chặt khăn quàng cổ, nhìn tôi, “Sinh nhật của con.”

Sự chấn kinh khiến trong nháy mắt tôi hóa đá, khoảnh khắc già đồng mới nghĩ ra hôm nay thực sự là sinh nhật hai mươi hai tuổi của tôi. Mẹ tôi lại nhớ sinh nhật của tôi?

Tôi vội vàng nói: “Con cũng quên rồi, phiền mẹ phải ghi nhớ.”

“Bố con không làm sinh nhật cho con?”

“Cũng không phải”

Sinh nhật của tôi đều là trải qua cùng bố, nhưng sau khi bố qua đời, tôi cũng không nhớ ra chuyện tôi còn có sinh nhật nữa...không ngờ, bà nhớ rõ ràng như thế.

Bà không nói gì, vỗ nhẹ nhẹ mu bàn tay của tôi.

Trong căn phòng yên tĩnh, Kỷ Tiểu Nhụy cầm bật lửa, châm từng ngọn nến, lại ngẩng đầu cười với tôi.

“Đạo diễn Lương hạ mệnh lệnh, hôm nay ăn mừng quay phim xong trước. Vì lúc quay phim thực sự không thể quan tâm làm sinh nhật cho em. ”

Rất khó hình dung tâm tình lúc này, tôi đối với những thứ kì diệu, tình cảm bỗng nhiên xuất hiện thì xử lí không tốt, không phải trốn tránh thì là khó chịu. Tôi không biết tôi đã cho bà ảo giác gì, khiến bà cảm thấy cần thiết phải tổ chức sinh nhật cho tôi. Điều kiện sức khỏe của bà không tốt, lại cộng thêm hoàn thành bộ phim, người bình thường lúc này lẽ nào sẽ không đi chúc mừng hoặc đi ngủ một giấc đã đời sao?

Cổ họng hơi nghẹt, hô hấp cũng có chút gián đoạn.

Kỷ Tiểu Nhụy đưa dao cắt bánh kem cho tôi, tôi cắt chậm chậm, chia ra đĩa, đưa cho mẹ một phần trước, rồi cho mình, Kỷ Tiểu Nhụy một phần.

Kem thực sự quá ngọt quá ngậy, nuốt vào miệng nhanh chóng trở nên ngọt ngấy. Tôi liền ăn mấy miếng bánh kem, đau khổ mà phát hiện ra rằng, buổi tối ở trường ăn quá nhiều nên bụng chẳng còn bao nhiêu để chứa bánh kem nữa.

Nuốt hết miếng bánh giống y như uống thuốc, nhìn thấy bà còn muốn cho tôi thêm, ngay lập tức khản trương từ chối, “Không cần ạ.”

Mẹ không khuyên nữa, cầm cái hộp trên bàn đưa cho tôi, “Quà sinh nhật.”

Tôi hoài nghi nhìn cái hộp tinh xảo khảm một chuỗi chữ cái la-tinh rất đẹp, cảm thấy đẹp để tinh tế, Kỷ Tiểu Nhụy giục tôi mở ra xem.

Mở nắp hộp ra tay tôi run luôn. Lật mở nắp hộp, một sợi dây chuyền sáng lấp lánh nằm trên tấm nhung đỏ, những viên kim cương tinh tế khảm vào viên bạch kim hình trăng lưỡi liềm, viên ngọc lục bảo hình oval yên lặng nằm chính giữa hình mặt trăng.

Sợi dây chuyền này đẹp như mơ, mắt tôi sắp mù luôn rồi. Trên thế giới này bất cứ ai tặng tôi món quà này tôi cũng không dám nhận. Cả người tôi tê rần, lập tức đẩy trở lại.

“Mẹ, quá quý giá con không cần ạ.”

Về mặt bà không vui, “Không đáng bao nhiêu. Bảo con cầm thì cầm lấy đi.”

Không đáng bao nhiêu? Tưởng tôi là trẻ con dễ lừa chớ? Tôi theo bố nghiên cứu cổ sinh vật học bao nhiêu năm như thế, đối với địa chất học cũng có hiểu biết nhất định, không nói đến giá trị vốn có của sợi dây chuyền này, không cần nói đến to nhỏ, giá cả của viên đá lục bảo có ánh sáng đẹp đẽ này chắc chắn là một con số trên trời.

Kỷ Tiểu Nhụy nói: “Chiều nay đạo diễn Lương mới lấy ra từ két bảo hiểm trong ngân hàng đấy.”

“Thế thì lại cất vào két bảo hiểm,” Tôi kiên trì bắt khuất, “Dù gì thì con cũng tuyệt đối không cần. Mẹ, ý tốt của mẹ con xin nhận ạ.”

Mẹ day day huyết thái dương, “Đây là của cụ ngoại để lại, chỉ truyền cho con gái. Mẹ chỉ có mình con không cho con thì cho ai?”

Tôi ngẩn người, chuỗi dây chuyền này còn có lai lịch như thế.

Thực sự sợ bà dùng quan hệ mẹ con để uy hiếp tôi, tôi bỗng thông minh đột xuất, vô số các tình tiết trong tiểu thuyết hiện lên trong đầu, “Người bình thường không có tội, có tài năng nhưng lại gặp phải sự đố kỵ, hiện tại con chẳng có năng lực gì, đồ quý như vậy con hoàn toàn không có cách nào bảo vệ. Những chuyện vì đồ quý mà hại đến thân trước nay không ít. Đá quý tuy tốt đấy nhưng sự an toàn của con lại càng quan trọng hơn. Xin mẹ đừng đem trở lại két bảo hiểm đi ạ.”

Mẹ nhìn tôi chằm chằm, “Hứa Chân, con—”

Tôi cũng than thở, “Tính con chính là như vậy đấy, mẹ hãy nghĩ cho con một chút. Bố con là người như nào, mẹ cũng hiểu rõ. Ông dạy dỗ con trở thành tính cách hiện tại, không có cách nào để uốn nắn lại nữa.”

Mẹ cúi mặt nghĩ một lúc, “Tiểu Nhụy, gọi điện thoại cho giám đốc ngân hàng.”

Kỷ Tiểu Nhụy gật đầu, nghe lời mẹ tôi đi tới phòng bên cạnh gọi điện thoại, để lại cho chúng tôi không gian riêng.

“Hứa Chân,” Giọng nói bà dừng lại, “Mẹ...”

Bà trong kí ức của tôi trước nay đều kiểu hô mưa gọi gió, rất hiếm nhìn thấy dáng vẻ bà không dứt khoát do dự đến một câu nói cũng ngập ngừng, tôi bất giác hỏi: “Sao ạ?”

Bà im lặng, một lúc sau mới nói: “Nhiều năm như vậy, bố con có muốn tái hôn không?”

“Bố xưa nay chưa từng nghĩ tới,” Tôi ngạc nhiên bà bỗng dừng nhắc đến chủ đề này, “Con khuyên bố tìm một nửa nữa nhưng ông hoàn toàn không để ý, chỉ nghiên cứu hóa thạch thôi ông cũng đủ mệt rồi.”

“Con tán thành ông tái hôn không?”

“Nếu như ông nguyện ý con tuyệt đối sẽ ủng hộ,” Tôi nhìn bánh kem trên bàn, “Thực ra chỉ cần là sự lựa chọn của bố, con ủng hộ vô điều kiện.”

Bà hơi gật gật đầu, hơi khép mắt lại, sự hết mỗi thoát một cái truyền đến cả khuôn mặt. Kỷ Tiểu Nhụy trở về phòng nói ngân hàng lập tức đến lấy dây chuyền, tôi gợi ý chị dìu mẹ tôi lên lầu nghỉ ngơi, còn mình tôi ở lại trong phòng.

Căn phòng ngay lập tức trống vắng, tôi ăn từng miếng bánh kem, đột nhiên nhớ ra trên lầu chính là khách sạn Hương Sen, ở đây mẹ tôi có một căn phòng thuê dài hạn, sau khi Kỷ Tiểu Nhụy xuống lầu liền ăn ngẫu nhiên hai miếng bánh kem, ngửi khí không rõ nói: “Chị biết em sẽ không cần cái dây chuyền đó, khuyên đạo diễn Lương mãi nhưng cô không nghe.”

Tâm tư của tôi hơi xa vời, thuận miệng nói: “Mẹ em chắc chắn tiền nhiều quá tiêu không hết, đồ quý như thế mà mẹ còn bảo chẳng đáng bao nhiêu.”

Kỷ Tiểu Nhụy vừa cười vừa ăn bánh, “Trong bộ sưu tập của đạo diễn Lương, sợi dây chuyền đó thực sự không đáng là bao. Đương nhiên chị cũng chưa nhìn thấy đại bộ phận đồ sưu tập của cô. Đã nhìn qua vài đồ sưu tập, ít nhất có một nửa còn đẹp hơn chuỗi dây chuyền kia.”

“Làm đạo diễn kiếm được tiền thế cơ à?”

Đến lượt tôi kinh ngạc. Tôi nghiêm túc suy nghĩ kiếp sau có đầu thai thì nhất định đầu thai thành đạo diễn, lại còn phải là loại thành công.

“Em vẫn chưa nghe cô nói à? Sợi dây chuyền đó là cụ ngoại truyền lại,” Kỷ Tiểu Nhụy nói, “Các khác thì chị không biết, chỉ là gia tài ông bà ngoại em để lại cũng đủ cho đạo diễn Lương sống mà không cần làm việc, thoải mái duy trì mức sống hiện tại. Em là sinh viên kinh tế, có thể tự mình tính toán xem.”

Tôi ngẩng đầu lên, “Nói như thế thì nhà họ Lương rất có tiền?”

Kỷ Tiểu Nhụy nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh, “Đúng thế, nhà họ Lương làm kinh doanh, có nhà máy dược phẩm. ”

Tôi gật gật đầu, suy nghĩ, “Nhà máy dược phẩm nào?”

“Dược phẩm Bình An, đã từng là một trong những nhà máy dược phẩm lớn nhất trong nước,” Kỷ Tiểu Nhụy ngừng lại, nói tiếp, “Mười năm trước bị mua lại rồi, nguyên nhân rất nhiều. Nhưng mà cũng do thế hệ sau nhà họ Lương không có người.”

“Thế hệ sau không có người?” Chẳng trách bên nhà họ Lương cũng không có người thân nào cả.

Kỷ Tiểu Nhụy cười, hứng thú nhìn tôi, “Lẽ nào em có hứng thú với chuyện này như thế?”

“Không,” Tôi lắc đầu, “Thuận tiện hỏi thôi ấy mà.”

Kỷ Tiểu Nhụy cười, “Đáng tiếc chị cũng chỉ biết từng ấy, mẹ em cực ít nói đến những chuyện đã qua. Đối với trợ lý cô có một yêu cầu, có thể làm việc, ít hỏi han.”

Tôi vừa cười vừa lắc đầu, động tay cắt một miếng bánh kem nhỏ cho vào đĩa, “Chỗ còn thừa có thể mang xuống lầu chia không?”

Chị gật đầu, gọi nhân viên phục vụ đến đem bánh kem xuống dưới lầu, còn chêm vào thêm một câu, “Nói với mọi người, Hứa đại tiểu thư mời mọi người ăn bánh kem.”

Tôi dở khóc dở cười, nghĩ đến một chuyện khác quan trọng hơn nhiều cần phải giải quyết. Tôi thầm nghĩ từ lúc tới nhà hàng cho đến này tôi vẫn chưa nhìn thấy Cố Trì Quân.

37. Chương 37

Tôi thấp giọng hỏi: “Cố tiên sinh thì sao ạ?”

Kỷ Tiểu Nhụy hứng thú nhìn tôi, “Chị còn tưởng em sẽ không hỏi ấy.”

“Em—” Thực sự xấu hổ muốn chết.

“Được rồi, trêu em đấy. Anh ấy đang ở phòng bi-a, để chị đưa em đi.”

Lên thêm một tầng nữa thì chính là phòng giải trí, góc của căn phòng đó chính là phòng bi-a, bên trong không chỉ có Cố Trì Quân mà còn có thêm Quan Diệc Trung. Quan Diệc Trung là một diễn viên kỳ cựu nổi tiếng, hơn sáu mươi tuổi, cả nửa đời ông đều diễn kịch nói, mấy năm gần đây mới bắt đầu đóng phim điện ảnh, làm cho mọi người ấn tượng sâu sắc, mà ông cũng là diễn viên lớn tuổi nhất trong bộ phim “Ba Chương Cam Kết”. Ở phim trường thấy mẹ tôi rất cung kính với ông.

Một già một trẻ, hai người ở bên trong vừa nói chuyện vừa đánh bóng, quan hệ rất tốt. Lúc tôi đi vào, hai người đang nói chuyện về vở kịch “Trà Hoa Nữ” của Quan Diệc Trung những năm đầu mới vào nghề, Quan

Diệc Trung đánh bóng vào lỗ, nói: “Diễn viên trẻ bây giờ, xem những bộ phim cũ giống như cậu có lẽ không nhiều.”

Trong phòng bóng bàn mờ tối, Cố Trì Quân mặc áo sơ mi trắng, mạnh mẽ cầm gậy đứng một bên, cười nói: “Diễn xuất của chú trong phim thực sự xuất thần, câu nói ‘Tôi không cảm thấy mình đang yêu, tôi hoàn toàn đã bị em bắt làm tù binh’ thực sự khiến người ta nhớ mãi—” Anh ngẩng đầu nhìn tôi, “...không quên.”

“Tiểu Chân?”

Tôi lịch sự cười cười, rồi chào anh và bác Quan.

“Em có làm phiền hai người không ạ?”

“Không đâu, chỉ là đang nói chuyện phiếm thôi,” Cố Trì Quân nhìn bánh kem trên tay tôi, giơ tay đón lấy, thấp giọng nói, “Cho tôi à?”

“Vâng...” Tôi gật đầu, hơi có chút khó xử, “Bác Quan, cháu không ngờ bác cũng ở đây...Sớm biết chắc chắn cũng mang tới một phần ạ.”

“Tuổi cao cũng không thích ăn đồ ngọt,” Bác Quan cười ha ha, “Bánh kem này, hôm nay là sinh nhật cháu đúng không?”

“Sao bác biết ạ?”

“Mấy hôm trước đạo diễn hỏi bác làm sao chúc sinh nhật con gái, lẽ nào cô ấy để trong lòng loại chuyện này,” Bác vừa cười vừa nói, “Theo như bác thì không ngoài bốn chữ, làm vui lòng cháu ”

Cố Trì Quân đưa gậy trong tay cho tôi, đi tới sofa ngồi.

“Đánh hộ tôi”

“Được.”

Kỹ thuật chơi bi-a của tôi rất chán, nhưng làm thế nào để người lớn vui vẻ thì tôi biết. Tuổi tác của bác Quan không lớn hơn bố tôi nhiều lắm, tôi cùng bác tán gẫu chuyện nọ chuyện kia, nói chuyện trẻ con, nói chuyện chăm sóc sức khỏe, nói chuyện kịch nói, đánh xong một ván, tuy chẳng ăn được quả nào nhưng bác khen tôi không ngớt, khen đến mức tôi không những giống mẹ tôi như lột mà còn thông minh tài cán y như thế.

Tôi cười xấu hổ, “Cháu kém xa so với mẹ cháu.”

“Đâu mà,” Bác Quan cười, “Nhìn thấy cháu, bác lại không nhịn được nghĩ đến dáng vẻ của đạo diễn Lương năm đó.”

“Dáng vẻ gì ạ?”

“Thông minh và bướng bỉnh” Bác Quan cảm thán, “Cô ấy có mâu thuẫn với gia đình, hoàn toàn không có hậu thuẫn kinh tế, lại mê điện ảnh, làm rất nhiều việc, mỗi đồng tiền kiếm được đều dùng để mua máy móc tìm diễn viên quay phim...Đến cơm tiết kiệm được thì cũng tiết kiệm luôn, ấy, cơ thể yếu cũng là do những năm ấy, bây giờ bồi bổ thế nào cũng không được.”

À, hóa ra cũng không vẹn vẹn là đại tiểu thư sống trong nhung lụa.

“Phim của bà có vẻ...rất ấm áp.” Tôi ngừng lại, nhớ đến những lời Thẩm Khâm Ngôn từng nói đến phim của bà tràn đầy tình cảm.

Quan Diệc Trung cười cười: “Cháu còn nhỏ. Đối với mẹ cháu mà nói, cảnh ngộ không có lí tưởng chỉ là hoàn cảnh bên ngoài. Trong lòng thực sự là gì mới có thể biểu hiện ra trong bộ phim.”

Tôi im lặng lắng nghe, không chủ động hỏi. Bác nói không ít, đại đa số liên quan đến những gì mẹ tôi trải qua năm ấy—Sau khi bà trải qua một loạt khó khăn, lúc hai mươi bảy tuổi quay bộ phim điện ảnh chân chính đầu tiên, bởi vốn có hạn cho nên mỗi một đồng tiền đều cố gắng dùng hết mức, tình tiết cực kì sát, ngày hôm nay của mười năm sau xem ra cũng không cảm thấy lỗi thời, cũng đạt được những lời khen của

các nhà phê bình; Sau đó bà nhận được tài sản bố mẹ để lại, có vốn vậy là dùng tốc độ ba năm hai bộ để quay phim, đại đa số đều là phim có vốn ít, kịch bản tinh tế, cảnh quay đẹp, rất đáng xem.

Nữ đạo diễn trong giới sinh tồn không dễ dàng, đàn ông quay được một bộ phim thành công là có thể nhận được sự thừa nhận, nữ đạo diễn cần phải quay ba bộ.

Tuy gian nan nhưng từ trước đến nay bà không từ bỏ.

Năm bà ba mốt tuổi có một bước ngoặt to lớn, bộ phim “Tuổi ba mươi có sự nghiệp” đạt được thành công lớn, đạt được giải vàng liên hoan phim Kuwajima. Đây cũng là bộ phim đầu tiên của bà đạt được thành công, sau đó bà đạt được một loạt giải thưởng, không còn thiếu vốn, không còn giới hạn phim văn nghệ, dùng tốc độ hai năm quay một bộ phim điện ảnh, đại đa số là phim kinh doanh.

Kỷ lục này cũng coi như kinh người, có thể thấy trình độ miệt mài làm việc.

Những điều đã trải qua này tôi đã sớm biết từ trong những bài phỏng vấn, nhưng từ miệng người biết sự tình nói ra thì không giống. Tôi giống như cùng bác đi một vòng trong cuộc đời mẹ.

Cuối cùng bác Quan cảm thán: “Mẹ cháu, thực sự là truyền kỳ trong giới điện ảnh.”

Tuy bác Quan nhìn có vẻ không già nhưng dù gì cũng không còn trẻ, không thể giống như thanh niên chơi đến khuya; Nhìn thời gian không còn sớm nữa, bác vui vẻ rời đi, phòng bi-a chỉ còn tôi và Cố Trì Quân.

Cô Trì Quân ăn xong bánh kem rồi, tôi lấy chai nước đưa cho anh, anh uống hai ngụm thì nhét chai nước về tay tôi, vẻ mặt trầm mặc, ý cười duy trì cả buổi tối hoàn toàn biến mất sạch sành sanh.

“Em đến cho anh biết đáp án.” Tôi nói

Cố Trì Quân đi tới ban công, tôi cũng đi theo ra. Bên ngoài là một vườn hoa nhỏ, các phòng khác đều bị rèm cửa dày che phủ, thỉnh thoảng ánh lên một chút ánh sáng bị lọt ra ngoài, chiếu vào hoa cỏ, bóng cây trong vườn. Đàng xa có lẽ có tiếng còi ô tô, đem đến sự huyền ảo đơn điệu. Trong đôi mắt của anh phản xạ ánh sáng bàng bạc, lấp lánh, giống như ánh sao băng kéo dài trên bầu trời đêm, nhấp nháy không ngừng nghỉ.

Tôi đứng sau anh một tấc, trong tay ra sức nắm lấy cây gậy bi-a.

“Cố tiên sinh, trước kia em không nói thật với anh.”

Anh “Ừ” một tiếng, ngữ khí không hề có ý kinh ngạc, chắc sớm đã đoán ra rồi. Anh dựa vào lan can, vạt áo sơ mi bị gió đêm thổi bay, giống như tâm tình không yên của tôi vậy.

“Thực ra... Mấy năm trước em đã gặp anh một lần. Tuy nhiên anh chắc chắn không nhớ em.”

38. Chương 38

Bốn năm trước, chính xác là ba năm tám tháng trước, tôi vẫn đang học cấp ba. Nhưng vì thành tích và biểu hiện hồi cấp hai của tôi xuất sắc, đơn xin nhập học của tôi được chấp nhận, nhận được trước giấy thông báo của học viện thương mại đại học Tỉnh Hải.

Bố tôi vô cùng vui mừng, lập tức mua cho tôi một cái laptop ALP mẫu mã mới nhất. Sản phẩm điện tử của ALP nổi tiếng cực đắt và kỹ thuật đỉnh cao, cái laptop ấy dường như có thể bằng giá một chiếc ô tô tầm trung. Vận may của tôi ngời ngời, sau khi mua laptop, cơ duyên trùng hợp lại còn nhận được một tấm vé fan meeting của Cố Trì Quân.

Tôi cực kì thích Cố Trì Quân, nhưng bình thường muốn gặp anh thì cực kì khó. Anh không tham gia các hoạt động tạp kỹ, làm người đại diện cho toàn những nhãn hàng đắt đỏ, tóm lại, làm fan của Cố Trì Quân thực sự rất khổ.

Lúc diễn ra fan meeting, người dẫn chương trình vì làm không khí sôi động, trong hơn một trăm người ở đó chọn ra mười người lên sân khấu chơi trò chơi cùng Cố Trì Quân. Có vài câu hỏi có liên quan đến API, vài câu hỏi có liên quan đến những bộ phim Cố Trì Quân từng diễn, tóm lại, chỉ cần tham gia thì có thể nhận được các sản phẩm điện tử khác của API. Nghĩ sao cũng thấy rất được, vì thế mọi người hào hứng kích động.

Không may đó là, mã số của tôi không nằm trong mười người đó.

May mắn đó là, một mã số trong đó dường như là số trống, người dẫn chương trình gọi mãi cũng không có ai trả lời. Lúc đó tôi là thiếu nữ đầy nhiệt huyết mà, chỉ thấy không có người nhận, nhảy lên giơ tay rõ cao, “Em! Em!” Hành động của tôi khiến những người không được chọn như bừng tỉnh cơn mơ, lần lượt làm theo, nhất thời nơi đó xuất hiện cảnh tượng tiếng reo hò hoành tráng.

Người dẫn chương trình cười cười, giơ tay chỉ một cô gái ở hàng trước tôi.

Tôi tức đến nghiến răng, dường như muốn thổ huyết mà chết. Nhưng ngay lập tức nhìn thấy trợ lý của Cố Trì Quân—Bây giờ tôi biết cô ấy tên Tôn Dĩnh—Đứng lên, đi tới bên người dẫn chương trình nói mấy câu, người dẫn chương trình đổi sang nhìn đứa ngồi hàng thứ tám là tôi, chỉ tôi, gọi tôi lên sân khấu.

Tôi vui mừng quá sức kì vọng, “Xoạt” một cái đứng lên, giữa tiếng reo hò trong đám đông, không sợ chết mà đi lên, xông lên trước sân khấu. Nhưng chuyện tốt mãi mãi giẫy vò, tôi đang vui vui về về xông lên sân khấu, lại bị hai vệ sĩ không biết từ đâu tới kéo tôi lại.

Đang tranh chấp không thôi, chị trợ lý vừa nãy đi tới chào hỏi bọn họ, nói: Là Cố Trì Quân để tôi lên.

Tôi ngay lập tức thần thanh khí爽, tinh thần cùng đôi mắt sáng rực có thần đi lại nhẹ nhàng như gió, cảm thấy người đang bay bay. Tôi cứ như thế bay lên sân khấu, đứng cùng một chỗ với chín người khác.

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi gần Cố Trì Quân đến thế.

Nhìn thấy anh ngồi ở một bên sân khấu, đầu óc tôi nóng bừng, hưng phấn đến không biết gì hết, trong lúc diễn ra hoạt động đều phân tán tư tưởng mà nhìn anh—Anh mặc áo trắng phối hợp với quần màu thẫm, mặc áo vest thoải mái, ăn mặc đơn giản với quần màu cà phê, trên mặt mang theo nụ cười rất tươi. Tôi đã làm xong công tác chuẩn bị, hoàn toàn trả lời đúng câu hỏi, Cố Trì Quân đích thân phát túi quà đẹp để cho tôi.

Anh cười với tôi, lại bắt tay tôi, nói “Chúc mừng”. Tay của anh rất có lực, tôi dường như không nỡ bỏ ra.

Đây chính là tâm trạng của fan hâm mộ. Dù cho thần tượng chỉ lộ ra một chút thiện ý và thân thiết với bạn, cũng đủ để bạn ngây ngất bao nhiêu ngày, lý trí hoàn toàn biến mất. Tiếp xúc thân mật cùng với thần tượng khiến tôi vốn dĩ do đầu óc quá nóng mà hoàn toàn đờ luôn, đến về chỗ ngồi ra sao cũng không biết.

Lúc phản ứng lại, người đã ôm sổ kí tên trốn ở con đường anh rời đi rồi. Tôi quả nhiên lại gặp anh lần nữa, anh mới nhận một cuộc điện thoại, tâm tình không tốt, nhưng lúc đó tôi hoàn toàn không rõ, đầu óc dính dính, cũng không biết mình nói mò cái gì. Không chút nghi ngờ, mấy lời tôi rêu rao tôi thích anh nhiều thế nào đối với anh mà nói đều là phỉ lời, thực sự không nên hi vọng sự nhiệt tình của anh.

Cuối cùng tôi vẫn không có thể có được chữ kí, mắt trừng trừng nhìn nhóm người bọn họ vào thang máy.

Đoạn ký ức này đối với tôi mà nói vô cùng quý giá, không có việc gì lại nhớ lại. Từ trước đến nay tôi cảm thấy mình là người cực kì may mắn, nhưng hôm đó lại thực sự cảm nhận được cảm giác “Cái gì là cơn mưa vàng từ trên trời rơi xuống”, may mắn đến bản thân cũng không dám tin.

Cố Trì Quân quay người lại nhìn tôi, trong mắt phản xạ ánh sáng tối, vẻ mặt không rõ ràng.

“Vì thế trên boong tàu, em tìm tôi xin chữ kí?” Anh nói.

“Đúng thế, khoảnh khắc anh kí cho em, em thực sự quá vui vẻ, không chỉ là vì chữ kí, cũng bù lại sự tiếc nuối mấy năm trước.”

Anh than thở nhẹ, dường như rất đau đớn mà gọi tên tôi, cũng chỉ gọi tên tôi.

“Hứa Chân.”

Tôi không biết anh nghe được tôi nói những lời đó sẽ nghĩ gì, nhưng chắc chắn chấn động rất lớn, có lẽ còn có chút không biết phải làm sao mới tốt nữa. Sự giúp đỡ không mất chút sức lực nào của anh, thực sự là sự giúp đỡ mà tôi trông chờ giấc mơ bao nhiêu năm—Gáo nước lớn như thế, anh không quen biết tôi thì cũng thôi, nhưng sau khi anh bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, lại hiểu được chân tướng sự thật, e rằng trong lòng sẽ không dễ chịu.

“Em không trách anh,” Tôi nói, “Trên thực tế thái độ của anh thực sự rất tốt, rõ ràng tâm tình không tốt còn nhẫn nại không tức giận, nghe em lầm lẫn mấy lời vớ vẩn. Nếu là người nổi tiếng khác, có lẽ sớm đã gọi vệ sĩ đuổi em đi. Sau này em nhớ đến biểu hiện của mình lúc đó, cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ.”

Anh chỉ cười, tiến một bước về phía tôi.

“Em hy vọng tôi nhớ em sao?” Anh thấp giọng, lúc này lại mang theo chút dịu dàng.

“Không, ý của em không phải thế” Tôi bị dọa một trận, nhanh chóng lắc đầu, “Cổ tiên sinh, một chuyện nhỏ như vậy, anh nhớ được mới lạ ấy.”

Rất nhiều cùng người trải qua một quãng thời gian giống nhau, những thứ ghi nhớ được lại là một chuyện khác. Sao anh có thể ghi nhớ một fan hâm mộ bé nhỏ là tôi, chẳng qua là nhìn qua một cái. Các cô gái thích anh chắc chắn rất nhiều, nếu như không vì tôi là con gái của Lương Uyển Đình, sẽ không lưu lại trong trí nhớ của anh bất cứ dấu vết nào.

“Trí nhớ của tôi không kém như em tưởng,” Anh trấn tĩnh nói, ngữ khí hơi cao lên, “Lúc ấy em để tóc ngắn đến tai, mặc áo phong màu trắng và giày thể thao, đúng không?”

...Hử?

Trong đầu tôi âm âm một tiếng, mắt mở to nhìn anh.

“...Cổ tiên sinh, anh thực sự nhớ em?”

Anh cười vui vẻ, “Sau đó tôi lại tham gia mấy lần hoạt động kiểu như thế, còn đặc biệt nhìn xem em có ở đấy không, đương nhiên không thể nhìn thấy. Nhưng mà, em nói đúng, chuyện này lúc đó không ấn tượng lắm, vì vậy không lâu sau tôi liền để chuyện này qua một bên, lúc này chợt lóe mới nghĩ ra, ” Anh chậm chậm thở ra một hơi, “Hóa ra cô gái đó là em. Chẳng trách lúc gặp em trong phòng của đạo diễn Lương, cảm thấy em hơi quen. ”

—Tôi có lẽ phải nói trí nhớ của anh quá tốt hay là quá tệ?

Một tình tiết ngẫu nhiên ba bốn năm trước, anh lại ghi nhớ.

“Ba năm nay, em thay đổi rất nhiều, chỉ ít tóc cũng dài ra rất nhiều.”

Tâm tình của tôi không chỉ phức tạp mà còn có trầm trọng, vui vẻ, bất đắc dĩ, ngầy ngầy nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh

“Tôi rất vui,” Anh gật đầu, “Chúng ta quen biết so với tưởng tượng của tôi còn sớm hơn”

Tôi cụp mắt, cắn môi, “Chuyện này còn có một nửa nữa.”

Dứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, cho đến khi nhóm người của anh đi vào thang máy, tôi mới nhớ ra vẫn chưa xin được chữ kí của anh, chạy như bay xuống cầu thang để đuổi theo, cuối cùng đuổi kịp bọn anh ở tầng một.

Sắc mặt của nhóm người vội vã, nhưng chiếc xe lại không đến đúng giờ như ý họ, phải đứng đợi xe mấy phút, tôi đi đến phía sau nhóm người của anh, nấp sau một tấm biển quảng cáo ở sảnh, trùng hợp nghe được mấy câu nói băng quơ.

Chương Thời Ninh thấp giọng hỏi Cổ Trì Quân, “Bệnh tình của đạo diễn Lương cấp bách không?”

“Tình hình rất là không tốt” Cổ Trì Quân nôn nóng trả lời.

“Tôi thấy đều là do mệt mà ra. Mỗi lần quay phim đều ngất một lần, nữ đạo diễn so với nam đạo diễn vất vả hơn rất nhiều,” Chương Thời Ninh than nhẹ, “Cũng thật là—”

“Làm việc một cái là liền không cần mạng nữa,” Cổ Trì Quân không nhẫn nại, “Sao xe còn chưa tới?”

Nhân viên bên cạnh vâng một tiếng, lập tức chạy đi đón đóc.

Nếu như lúc đó tôi tự giác một chút thì nên cụp tai mà đi khỏi đó, nhưng trước đó tôi đã biết đạo diễn Lương trong lời nói của bọn họ là mẹ tôi, nhin không được mà đứng đó nghe lỏm một chút, vừa nghe vừa khinh bỉ mình—lòng hiếu kì của tuổi trẻ giống như cỏ dại mùa xuân điên cuồng phát triển, tuy mẹ và chúng tôi trước nay không có bất cứ quan hệ gì, nhưng cũng không ngăn được tôi nghe lỏm chuyện vô hại này đúng không?

Huống hồ tôi mới biết sức khỏe bà không tốt, điều này khiến người ta kinh ngạc. Nhìn ảnh trong tin tức, tấm nào bà cũng xinh đẹp ngời ngời một trăm phần, khiến người ta ngưỡng mộ. Bạn xem, có tài, xinh đẹp lại có cả danh tiếng, trên thế giới này có mấy người phụ nữ có thể làm được?

Đợi đến khi tư tưởng của tôi quay lại, xe của Cổ Trì Quân đã đến, anh và Chương Thời Ninh lên xe, nhanh chóng rời đi.

Ngoài cửa còn thừa lại hai trợ lý, Chương Thời Ninh kêu bọn họ về công ty điện ảnh, xe của hai người chậm hơn một chút, vậy là tôi có may mắn nghe thấy mấy lời băng quơ.

“Đã vội tới bệnh viện sao lúc này lại vì một đứa fan mà chậm trễ lâu như thế?” Một cô trợ lý trẻ trong hai trợ lý không hiểu mà hỏi Tôn Dĩnh, “Cái này...Thực sự không giống với phong cách của Cổ tiên sinh.”

“Đúng là người mới vào ngành” Tôn Dĩnh lão thành cẩn trọng hơn nhiều, “Cái này cũng không nhìn ra?”

“Hả? Cổ tiên sinh thấy cô gái kia xinh đẹp sao?” Cô ta thấp giọng lẩm bẩm, “Trước đây cũng không cảm thấy Cổ tiên sinh xem trọng diện mạo mà...”

“Mặt này của cô thế nào thế?” Giọng nói của Tôn Dĩnh dè xuống, nhưng tôi nghe rất rõ ràng, “Xinh đẹp là thứ yếu, cô lại không phát hiện cô gái kia giống ai sao?”

Im lặng mấy giây.

“Chẳng trách.”

Câu nói này nói xong, trong phòng không còn âm thanh khác.

Trước nay trong một lúc nào ấy tôi đều có tinh thần an ủi. Vậy là suy nghĩ trong yên lặng, tôi và Cổ Trì Quân coi như hoàn toàn xong rồi. Tôi thích cùng anh ngây ngốc một chỗ nói chuyện phiếm linh tinh như vậy, nhưng xem ra là không còn khả năng nữa rồi.

Tôi buông gậy bi-a trong tay ra, nói tiếp: “Cổ tiên sinh, em không hy vọng anh vì em mà từ bỏ sự nghiệp điện ảnh. Tối năm mới ấy, những lời em nói là cố ý nói ra để ép anh từ bỏ em. Em thực sự nhỏ mọn, thực sự hy vọng bạn trai chỉ yêu mình em, nhưng em không khác người thế đâu, cũng sẽ không thấu tình đạt lý khiến anh từ bỏ tất cả những thứ hiện tại. Cổ tiên sinh, em vì phim của anh mà thích anh, cũng hy vọng cuộc đời này đều có thể tới rạp chiếu phim xem phim của anh.”

Cổ Trì Quân cuối cùng quay người lại, đối diện tôi. Biểu cảm trên khuôn mặt anh không rõ ràng, nhưng tôi có thể cảm thấy anh đang nhìn tôi.

Anh hơi gật đầu: “Lần này là lời thật lòng.”

...Đương nhiên là lời thật lòng.

“Buổi tối năm mới ấy, tôi thực sự đã bị em lừa,” Ngữ khí của anh ôn hòa, chỉ ít ôn hòa giống như ngày thường, khiến tôi không nghe được bất cứ ý tứ nào, “Tôi là ảnh đế, xem ra coi như làm phí công rồi.”

Cứ cho anh là ảnh đế thì cũng không thể nhận thấy mỗi một động tác đóng giả mà, người ta nói rất rõ ràng.

“Xin lỗi, giấu diếm anh lâu như thế.” Tôi hơi cúi người, quyết tâm không nghe anh nói nữa, định tạm biệt luôn.

“Đừng vội đi. Chúng ta sắp xếp lại mạch suy nghĩ một chút: Em nghe thấy trợ lý của tôi nói những lời này, nghĩ đến các loại chuyện trong giới giải trí, cho rằng tôi và mẹ em có quan hệ mờ ám, vì vậy em phán tôi tử hình?” Sắc mặt Cố Trì Quân không rõ, ngữ khí vẫn như cũ.

“ ... ”

“Đáng tiếc đạo diễn Lương không tiếp nhận tình yêu của tôi, tôi đành phải nhượng bộ để tìm cơ hội khác. Vừa may em có một khuôn mặt gần giống đạo diễn Lương, vì vậy, tôi coi em là thể thân, suy nghĩ hồi lâu liền chủ động lấy lòng em. Đây là câu chuyện trong đầu em, đúng không? ”

“ ... ”

“Lúc này tôi nói tôi còn nhớ em, em nghĩ là vì em có khuôn mặt gần giống như đạo diễn Lương, đúng không?”

“ ... ”

Tôi trợn mắt xoắn lưỡi, tim đập mạnh như gõ trống.

Ý nghĩ trong lòng bị người ta nói ra, thực sự rất không dễ chịu.

“Tiểu Chân, em quá coi thường tôi, cũng quá coi thường bản thân rồi, ” Cố Trì Quân tiến gần một bước, nhẹ nhàng cầm lấy tay tôi đưa đến bên môi, hôn từ ngón tay tới mu bàn tay tôi, “Tôi thích em, em lại khó tin tưởng đến thế sao? ”

Hơi thở của anh thổi vào mu bàn tay tôi, hơi ngứa.

“Cô bé ngốc.”

Ngữ khí thân mật, kéo dài ái muội, khiến mặt mày tôi ngay lập tức đỏ bừng.

Tôi trừng anh, cố gắng rút tay ra: “...Em không ngốc.”

“Cách nghĩ của em có thể hiểu được. Đạo diễn và diễn viên, thực sự rất mờ ám, không phải một hai lời là có thể nói rõ ràng được. Nhưng tôi và đạo diễn Lương, từ trước đến nay chưa từng vượt qua tình cảm bạn bè. Chị ấy một tay bồi dưỡng tôi, giúp tôi tránh rất nhiều phiền phức. Tôi tôn kính chị ấy, quan tâm chị ấy.”

“Quãng thời gian đó sức khỏe mẹ em rất kém, trước đó một tháng đã hôn mê một lần, tý nữa thì mất mạng. Lúc đó tại sao tôi gấp như vậy, là vì sợ chị ấy không qua khỏi.”

Tôi ngây dại.

“Ngoài ra, có thể em không biết, mẹ em sắp kết hôn rồi.”

...Chuyện này tôi thực sự không biết.

Lúc Cố Trì Quân nói chuyện, tất cả thời gian đều là mắt nhìn trực diện vào đối phương, lúc này cũng không ngoại lệ. Màn đêm bao phủ dày đặc, nhưng cuối cùng tôi cũng có thể nhìn rõ khuôn mặt anh. Diện mạo của con người thực sự là một thứ vũ khí sắc bén, chỉ cần đẹp trai thì có thể có sức mạnh vô cùng lớn; ánh mắt dịu dàng một chút thì có thể khiến người ta giao cả linh hồn ra.

Tôi cắn môi, nghe thấy trong lồng ngực phát ra tiếng tim đập giống như dây đàn, chỉ cần anh chạm vào thì sẽ vang lên tiếng tim đập thành thịch.

Anh im lặng rất lâu, không nói tiếp, dường như xuất hiện hứng thú với tóc mai của tôi.

Tôi vừa giận vừa cáu.

—Xin anh nói nốt sau “Tôi nghĩ...” đi!

—Nói một nửa giữ lại một nửa như này có ý gì!

—Nói nửa vớ các kiểu là đáng ghét nhất!

—Anh cố tình dụ sở thích của em!

Á á, ai đến nói cho tôi làm thế nào xử lý tình huống như này đi! Tôi nên trả lời cái gì? Truy hỏi suy nghĩ của anh sao? Đường như cũng không đúng. Anh chính là đang đợi tôi hỏi anh!

Kiên quyết không hỏi.

Ngẩng đầu nhìn thấy anh đang cười, biểu cảm vô cùng thoải mái, “Tiểu Chân, thực ra em nên sớm nói suy nghĩ của em cho tôi, tôi càng sớm có thể khiến em thay đổi chủ ý rồi. Chúng ta cứ từ từ đi. Tôi đợi rất nhiều năm mới tìm thấy một người có thể khiến tôi bỏ ra tất cả sự thật lòng, sẽ không từ bỏ đâu. ”

Cái này được coi là cái gì? Lời tình tứ uyển chuyển?

Đúng thật là...Trong đời tôi, lần đầu tiên có người tỏ tình với tôi, mà người ấy còn là Cố Trì Quân.

Mặt tôi sắp bốc cháy rồi, đang muốn mở miệng, điện thoại anh để trên bàn bi-a lại reo lên.

Người biết số điện thoại cá nhân của anh tuyệt đối là thiếu số, điện thoại gọi đến đây không nhiều. Anh nói với tôi “Đợi một chút”, vòng qua tôi đi vào trong phòng, cầm điện thoại lên đi tới bên ngoài cửa sổ nghe điện thoại. Tôi nhìn thấy sắc mặt anh hơi trầm xuống, đi qua đi lại trên mặt đất, lúc lâu sau mới hơi trấn định, chầm chậm dựa vào tường.

Tuyệt đối là xảy ra chuyện lớn. Tôi cẩn thận đi tới bên cạnh anh, thấp giọng hỏi: “Sao thế?”

Cố Trì Quân thiếu kiên nhẫn, hít sâu một hơi, “Tin tức xấu nhất đều luôn luôn được thông báo qua điện thoại. Nhà tôi xảy ra chút chuyện, thời gian này tôi phải ra nước ngoài một chuyến,” Anh cup mắt nhìn tôi một lúc, cúi người hôn trán tôi, “Tiểu Chân, đối với em tôi có tự tin có mị lực thì nhất định có thể đạt được mục đích. Đợi tôi quay lại. ”

39. Chương 39

Tháng ba bắt đầu, kì thi đại học cũng sắp tới gần, tôi không ngừng thúc giục Thẩm Khâm Ngôn ôn tập. Gần tốt nghiệp tôi tương đối nhàn rỗi mà cậu ta cũng dứt khoát nghỉ việc ở Menlo để toàn tâm toàn ý ôn tập. Chúng tôi ở trong thư viện trường ôn tập suốt đêm, kiểm tra các loại kiến thức, thuận tiện giúp cậu ta sửa đơn xin nhập học.

Thẩm Khâm Ngôn quả thực vô cùng xuất sắc, điểm thi thử của cậu ta rất lý tưởng, hoàn toàn đủ để vào học viện kịch nghệ.

Lúc giúp cậu ta chuẩn bị tài liệu mới lần đầu tiên thực sự tìm hiểu tình hình gia đình của cậu ta, không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Bố cậu ta là kiểm sát viên, năm năm trước mất trong một vụ tai nạn xe hơi; Mẹ cậu ta lại là trợ lý kiểm sát viên, sau một năm ở góa đã tái giá rồi mang cậu ta theo, người chồng sau cũng không phải là vô danh tiểu tốt gì mà là một luật sư—một vị thẩm phán góa vợ và có một đứa con gái, khá có danh tiếng trong giới luật sư, nổi tiếng về sự chấp pháp và nghiêm khắc, ông ta đã làm một số vụ án nổi tiếng. Sau khi hai người kết hôn lại sinh thêm một bé trai nữa. Năm người như vậy tạo thành một gia đình, nhưng sau khi mẹ cậu ta sinh con trai thì dứt khoát từ chức trở thành bà nội trợ gia đình.

Tôi vừa xem thông tin của cậu ta, im lặng một lúc lâu.

Trong gia đình rõ ràng cậu ta, đứa con của người mẹ kế địa vị thường tương đối thấp; Càng hướng hồ bố dượng của cậu ta không những là thẩm phán nghiêm khắc mà còn là nguồn kinh tế chính của gia đình, ông ta có con gái của mình, bên dưới lại còn có một em trai nhỏ, sự khó xử của cậu ta có thể thấy được.

Nhưng bỏ nhà đi và gia đình bình thường không hài hòa lại không giống nhau, chắc chắn là đến một mức độ không thể vượt qua nổi Thẩm Khâm Ngôn mới từ bỏ gia đình một mình lang thang bên ngoài.

Rất lâu sau tôi hỏi cậu ta, “Bố dượng cậu là thẩm phán, cậu rời nhà mấy năm nay ông ấy có lẽ dễ dàng tìm được tung tích của cậu.”

Thẩm Khâm Ngôn cúi đầu chăm chú nhìn đơn xin nhập học sau khi sửa xong, không để ý mà “Ừ” một tiếng.

“Họ đã từng tìm tôi.”

Tôi cứng họng, nhất thời không biết nên nói gì.

“Đương nhiên, cứ cho là tìm tôi, tôi cũng sẽ không trở về. Bây giờ tôi sống rất tốt,” Thẩm Khâm Ngôn mỉm cười, trên khuôn mặt trẻ tuổi tràn đầy sự vui vẻ chân thành, hoàn toàn không bị những chuyện cũ làm phiền, “Có thể quen biết chị, tốt hơn tất cả mọi chuyện.”

Tâm tình tôi cực tốt, tất cả sương mù đều không cánh mà bay.

Thư viện mở cửa cả đêm, chúng tôi liên tiếp cày đêm mấy tối trong thư viện—lúc ngủ dậy thì nhìn thấy cậu ta cũng đang tỳ lên một quyển sách tranh có liên quan đến diễn xuất, ngủ rất ngon. Không biết mơ gì mà khóe miệng còn vẽ nên nụ cười, khuôn mặt vô lo vô nghĩ, tóc đen nhánh mềm mại nhẹ che mắt. Cậu ta có lông mi rất dài, giống như một chiếc bàn chải nhỏ vậy, lúc mi mắt hơi khép sẽ khiến vô số các cô gái gào thét và ghen tị.

Không biết tại sao bỗng nhiên nhớ tới câu An Lộ nói “Học tỷ chị nữ à.”, tự cười chính mình.

Không sai, tôi thực sự vẫn không nữ, tiếc là tôi không tư cách nào không nữ.

Thu lại suy nghĩ, nhìn thấy điện thoại của cậu ta trên bàn rung, tôi cầm lên xem, là một tin nhắn không biết tên, vốn muốn giúp cậu ta tắt đi để cậu ta ngủ ngon một giấc. Nhưng tôi không quen dùng điện thoại của cậu ta, không những không tắt đi được mà lại mở ra đọc được nội dung.

–Thẩm tiên sinh, chuyện hợp đồng cậu có thể suy nghĩ lại. Cậu nên biết cơ hội này hiếm có nhường nào.

Lòng hiếu kỳ có thể giết chết người. Nhưng không có lòng hiếu kỳ, nhân loại vẫn là người tiền sử ăn lông ở lỗ, sẽ không tiến về phía trước, những công nghệ cao mà hiện tại chúng ta đang hưởng thụ cũng sẽ không xuất hiện.

Tôi lẳng lặng chuẩn bị tâm lý, liếc Thẩm Khâm Ngôn, nhấn nút mở lịch sử tin nhắn của cậu ta với số điện thoại này, sau đó phát hiện ra: tin nhắn qua lại của Thẩm Khâm Ngôn và đối phương khoảng ba lần, nội dung tương tự nhau. Nhưng không chút ngoài dự liệu, cậu ta đều từ chối hết lời mời của công ty điện ảnh.

Tôi tự nhủ: Công ty điện ảnh thực sự xem trọng cậu ta. Có lẽ bọn họ nhìn thấy tiềm năng trên người Thẩm Khâm Ngôn nên mới cứ mời gọi như vậy, Thẩm Khâm Ngôn thực sự không nên bỏ qua cơ hội tốt như này.

Nhưng sự quyết định của cậu ta, tôi không thể can thiệp, ủng hộ hết sức là được.

Hai ngày sau chính là phỏng vấn của khoa kịch nghệ.

An Lộ và Kiều Tử Mạnh truyền thụ cho cậu ta không ít kĩ xảo, vừa may Thẩm Khâm Ngôn là người có bề ngoài khiến người ta yêu thích, chỉ cái này đã đủ lọt vào mắt xanh của các giáo sư phỏng vấn. Học viện kịch nghệ xem trọng tài năng và khí chất, những bài bình phim và video các vở kịch mà bao nhiêu năm nay Thẩm Khâm Ngôn viết ra, với trình độ của tôi mà đánh giá, tuyệt vô cùng; Nhưng đến nơi mới bị những bản lý lịch hoa lệ của đám đến phỏng vấn dọa cho một trận.

Cho dù nói thế nào cũng chỉ có thể xem biểu hiện của cậu ta thôi.

Bây giờ danh tiếng của An Lộ nổi như cồn, hiếm có trở về trường một chuyến cũng đặc biệt đến cổ vũ cậu ta.

Chúng tôi đưa cậu ta vào phòng phỏng vấn, sau khi ra ngoài An Lộ lại hỏi tôi: “Nếu như cậu ấy không được chọn, chị định làm thế nào?”

“Chị cũng không biết, cái có thể làm cũng đã làm rồi...” Tôi trầm ngâm, “Nếu như thực sự không được, chỉ đành khuyên cậu ta nhận hợp đồng của công ty điện ảnh vậy.”

An Lộ vô cùng kinh ngạc, “Hợp đồng? Hợp đồng nào cơ?”

Tôi nói cho con bé một lượt chuyện hợp đồng của công ty điện ảnh Gaiya.

Ban đầu An Lộ tròn tròn mắt, sau đó thì suy nghĩ, vuốt vuốt cằm một lúc lâu không nói gì.

Đứa ngày thường nói chuyện nhiều kinh khủng lại bỗng nhiên im lặng, tôi thấy không quen.

“Sao thế?”

An Lộ thở dài, vỗ vai tôi rõ mạnh: “Học tử, cơ hội vào ngành như này sao chị có thể để Thẩm Khâm Ngôn bỏ qua? Chị biết đấy, cho dù đám sinh viên được đào tốt nghiệp như bọn em, không có đường đi, không trả giá bằng một chút đau thương, tuyệt đối không thể có được điều kiện tốt như vậy. ”

“Nhưng cái kiểu chuyện chẳng hiểu sao cả, bánh từ trên trời rơi xuống này..” Suy nghĩ của tôi tương đối nhiều, “Đều khiến cho người ta cảm thấy không yên tâm ấy.”

“Đối với đa số mọi người, chỉ cần thành danh thì đến linh hồn cũng có thể bán. Trừ kiểu như Cố Trì Quân, vô cùng may mắn, hoặc gia thế tốt ví dụ như em đây,” Anh Lộ cũng không nói dối, “Người bình thường, đặc biệt là thanh niên như Thẩm Khâm Ngôn, đẹp trai thì đã làm sao? Trên thế giới này đàn ông đẹp trai không cần quá nhiều. Nếu muốn thành danh thì phải có tài năng hơn người. Nếu như tìm được đúng người, muốn đưa cậu ấy trở thành Cố Trì Quân tiếp theo cũng chỉ là một câu nói, một chuyện gợi ý mà thôi. Theo ý của em, học viện kịch nghệ cũng không cần thi, bây giờ lập tức nhân lúc người ta còn chưa đổi ý thì trực tiếp giành lấy hợp đồng. ”

“Cô nói có lý,” Tôi dừng lại, “Lẽ nào vô tình Thẩm Khâm Ngôn lại quen ai có địa vị cao trong giới?”

Khóe miệng An Lộ rung rung, giống như đang cười lại giống như nghiêm túc không có gì.

Về mặt này đâm tôi đau, tôi nhin không được hỏi: “Cô muốn nói cái gì?”

An Lộ lắc lắc đầu, thở dài nói, “Học tử, lần này chị thực sự nghe em. Hợp đồng này, tuy chị chỉ nói đại khái nhưng em có thể xác định nó còn có tác dụng hơn mười trường đại học. Thẩm Khâm Ngôn quá trẻ, nhất thời làm theo cảm tính. Chị khuyên cậu ấy đi. Không nhớ sau này cậu ta sẽ hối hận chết mất.”

Lời nói của An Lộ, khiến tôi rơi vào hai vấn đề khó.

Sao gần đây tôi cứ phải đối mặt với những sự lựa chọn khó vậy?

Tôi nghĩ ngược nghĩ xuôi, thời gian nhanh chóng trôi qua. Kỳ thực sau sinh nhật hai mươi tuổi, tôi liền cảm thấy thời gian trôi qua nhanh hơn nhiều, mà hiện tại sắp tốt nghiệp đại học, càng cảm thấy tốc độ thời gian trở nên tương đối gấp—mở mắt, nhắm mắt sau đó thì đã hết ngày, nhưng tôi tính toán vẫn không nói với Thẩm Khâm Ngôn.

Càng gần tốt nghiệp thì việc càng nhiều, tôi mất không ít thời gian viết luận văn, tốc kí và tính toán số lượng lớn, quen thuộc một số phần mềm phức tạp muốn diên.

Tôi định ra cho bản thân một kế hoạch hoàn hảo, bận rộn không ngớt đến khi gần tốt nghiệp, trước hôm bảo vệ luận văn một ngày, tôi nhận được tin tức đầu tiên, Thẩm Khâm Ngôn vô cùng không may, không qua được vòng phỏng vấn của học viện kịch nghệ. Tôi ngạc nhiên, nhờ Kiều Tử Mạnh tìm người nghe ngóng mới biết, mấy vị giáo sư phỏng vấn ẩn tượng sâu sắc với Thẩm Khâm Ngôn, đánh giá cũng rất cao, thiên phú cao, tính dẻo dai cực tốt.

Xem đến mức tôi muốn lật bàn, muốn đi mài dao chạy tới phòng phỏng vấn của giáo sư, tại sao đánh giá cao như vậy lại không cho người ta cơ hội đi học?

Nhưng thực sự vẫn phải đối mặt. Tôi tìm tới dưới lầu căn phòng Thẩm Khâm Ngôn mới thuê nói cho cậu ta tin tức này. Tôi hướng cậu ta lựa chọn con đường học đại học thì phải có nghĩa vụ nói cho cậu ta kết quả. Căn hộ mới của cậu ta là do Đại Quách giới thiệu, rất cũ, mấy người thuê khác là làm về âm nhạc, mỗi người đều nhạc nhẽo khắp người, lúc tôi đến tiếng thử trống ồn ào không ngớt, dường như không có cách nào nói chuyện.

Thẩm Khâm Ngôn kéo tôi xuống lầu. Lối đi trong tòa nhà bao xung quanh chúng tôi dán những...kì lạ, viết những chữ cả người lẫn thân đều khó nhận ra, giống như móng vuốt của dị thú, phần nộ như muốn nhảy ra từ trên tường.

Thẩm Khâm Ngôn đối với tin tức này biểu hiện yên lặng hơn nhiều so với tôi tưởng tượng.

“Năm nay không được thì sang năm,” Cậu ta nhìn tôi, “Hứa Chân, tôi không tiếc, chỉ là thấy có lỗi với chị...Chị tốn nhiều thời gian cùng tôi ôn tập như vậy, mà tôi lại không thi đỗ.”

Tôi nghe ra sự ăn năn trong ngữ khí của cậu, cảm thấy hơi bị thương. Vì thực hiện ước mơ, cậu ta đến công việc ở Menlo cũng mất rồi. Toàn tâm toàn ý chuẩn bị nhập học, vất vả và gom góp tiền bạc. Rõ ràng đã là mùa hè rồi, tôi lại thấy rùng mình.

“Thẩm Khâm Ngôn,” Tôi đẩy cậu ta nhẹ nhẹ, “Cậu kí hợp đồng đi.”

Cậu ta không để ý, “Sớm đã từ chối rồi, một đi không trở lại rồi.”

“Đương nhiên có thể trở lại, tôi đã xem tin nhắn của cậu, bọn họ vẫn có hứng thú đối với cậu,” Nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Khâm Ngôn vụt sáng, tôi nhanh chóng nói, “Tôi không cố ý xem trộm tin nhắn của cậu, thuần túy trùng hợp.”

Thẩm Khâm Ngôn nói rõ ràng từ câu từng chữ, “Không, tôi không định nhận.”

“Tại sao? Lẽ nào có điều kiện hà khắc tới mức biến thái sao?”

Cậu ta không nói gì, vẻ mặt cũng trầm thừa nhận.

Tôi không nghĩ được nhiều thế, dựa vào tường nhúu mảy nói, “Thế tôi cùng cậu đến Gaiya nhé, thực sự không được tôi gọi mẹ tôi...”

Vừa nói trong đầu vừa tính toán, “Ba Chương Cam Kết” có lẽ công diễn vào tháng sáu, mẹ tôi là số ít đạo diễn có quyền cắt những cảnh trong phim vẫn phải tiếp tục bận rộn, nhưng với địa vị của bà ở trong công ty nói một câu tuyệt đối không khó khăn gì.

Thẩm Khâm Ngôn nhẹ nhàng cầm tay tôi, thấp giọng nói: “Hứa Chân, tôi không thể chuyển gì cũng dựa vào chị. Chị đã dắt tôi bước vào con đường này, còn thừa lại tự tôi có năng lực đi tiếp.”

Bị ngữ khí dịu dàng như vậy từ chối, đối với tôi mà nói là kinh nghiệm chưa từng có. Chuyện như này tôi vì cậu ta mà dự định có lẽ trong lúc không để ý đã tổn thương đến lòng tự tôn của cậu ta. Tôi quên rút tay về, nghiêm túc nhìn chàng trai đẹp trai mà tôi luôn coi là em trai này. Khoảnh khắc đó, tôi nhớ đến Thẩm Khâm Ngôn ở Menlo vì tôi che chắn bị mắng mỏ, cậu ta tuy trẻ nhưng trầm ổn đáng tin cậy như vậy. Có lẽ là cậu ta trước mặt tôi nghe lời quá lâu rồi, tôi đã quên mất cậu ta là một người đàn ông đảm đang.

Vì vậy mới nói, trong lúc không được như ý nhất mới có thể nhìn ra sự trưởng thành và sự phong độ của người đàn ông.

Tôi mỉm cười, rút tay vỗ vai cậu ta, “Nhưng bây giờ công việc cậu cũng nghỉ rồi.”

Cậu ta không quan tâm, còn lạc quan hơn nhiều so với tôi, “Tìm việc khác là được, tôi vẫn còn chút kĩ năng mà.”

Nhìn không được mỉm cười, dựa vào điều kiện của cậu ta tìm việc thực sự không phải buồn làm gì. Chỉ là bây giờ cậu ta không còn là nhóm trưởng nữa, lại phải làm lại từ đầu rồi.

40. Chương 40

Cùng Thẩm Khâm Ngôn ăn tối ở một nhà hàng nhìn bề ngoài có vẻ không rẻ-lúc ở Menlo đều là hầu hạ người, bây giờ có người hầu hạ chúng tôi, cũng không tồi.

Tôi khí phách mở một chai rượu vang. Thẩm Khâm Ngôn hỏi tôi tiền từ đâu mà có, tôi mỉm cười gượng gạo giải thích mẹ tôi cho tôi một món tiền, vận may của tôi không tôi lại nhận được sự ưu ái của thầy giáo, kiếm được chút tiền không tiêu cũng phí.

Thẩm Khâm Ngôn cạn ly cùng tôi: Vì ứng dụng thực tế mà học tập.

Tôi cười ha ha: Bữa cơm này mời không uống rồi, sau này cậu có tiền, tôi muốn cậu mời lại gấp mười lần.

Cậu ta gật đầu.

Hai chúng tôi giống như trước đây, nói chuyện linh tinh hơn hai giờ đồng hồ. Chỉ nhớ nói chuyện, ăn chẳng được bao nhiêu, uống không ít nước, ở trong nhà hàng thơm lừng quá lâu, lúc đi ra đầu còn hơi mê muội.

Hiếm có trong lòng vui vẻ, nhất thời tôi cũng không để ý bảo vệ kiến trúc công cộng, nhảy lên bồn hoa, chân sau nổi chân trước bước đi cẩn thận; Ai ngờ hoa mắt không thăng bằng ngã về bên trái; Thảm Khâm Ngôn kinh hô một tiếng, nhanh chóng tóm lấy cánh tay tôi, tôi cuối cùng cũng không bị ngã. Tôi đứng trên bồn hoa, cậu ta đứng bên dưới, cùng nhau cười ha hả.

Đường như tất cả sự buồn phiền và không vui vẻ đều không cánh mà bay.

Nhưng con người không thể quá vui vẻ, tôi sớm nên ghi nhớ cái đạo lý này.

Phía trước hình như có tai nạn xe, trên đường tắc rất nhiều xe, một lúc lâu mới nhích được một chút. Tình huống như này bắt xe là không được rồi, chúng tôi thương lượng một chút, chuẩn bị tới trạm tàu điện ngầm gần nhất đi tàu điện ngầm. Mắt vô tình xem tình huống trên đường, một chiếc xe Bentley sang trọng mới cứng khiến người ta chú ý nhất, người đi đường lũ lượt hành lễ với chiếc xe đó, tôi buồn cười nhìn nhìn, ngay lập tức thu lại ánh mắt.

Thảm Khâm Ngôn cũng liếc qua, khuôn mặt suy tư: “Chiếc xe kia nhìn có vẻ...” Vừa nói ngữ khí hơi ngừng lại.

“Chiếc xe kia rất đắt,” Tôi cũng không để ý mà tiếp lời, “Cũng bằng...”

Nửa câu “Giá tiền của một căn hộ cao cấp” còn chưa nói ra, điện thoại trong túi áo khoác reo lên rất vui vẻ, lấy ra xem, là Lâm Tấn Tu.

Tôi nhú mày nhìn màn hình hiển thị, giằng co giữa nhận điện thoại và không nhận. Lâu lắm rồi tôi không nhìn thấy anh ta, ở trường gặp giáo sư của anh ta, nói là dạo gần đây anh ta đang bận.

Anh ta bây giờ gọi điện thoại cho tôi là có chuyện gì à? Lại làm hầu gái dọn dẹp phòng của anh ta còn bị anh ta dùng thái độ kẻ có quyền để chỉ huy? Nhưng không nhận điện thoại thì lại tỏ ra không nể mặt anh ta.

Nghĩ mãi cuối cùng ấn nút nhận.

Lâm Tấn Tu có chút không nhẫn nại: “Sao lâu như vậy mới nhận điện thoại?”

“Ày, em mới nghe thấy.” Tôi mặt không đổi sắc tim không đập mà nói một câu nói dối đầy thiện ý.

Thái độ anh ta không rõ ràng mà cười một tiếng, “Được rồi, lại đây, lên xe.”

“Hả?”

Sợ hãi nhìn khắp bốn phía, cửa xe của chiếc Bentley cách đó năm sáu mét mở ra, mắt tôi sáng bừng nhìn Lâm Tấn Tu xuống xe phía bên phải, dẫm lên ánh đèn chiếu sáng khắp con đường, bước từng bước dài về phía tôi.

“Học trưởng...ở đây?” Tôi lịch sự nói, biểu cảm trên khuôn mặt phản ánh đầy đủ tâm trạng ngạc nhiên hết mức của tôi lúc này.

Tôi bị anh ta tóm lấy cánh tay, anh ta dùng lực rất lớn, khiến cơ bắp của tôi đau, đồng thời nhận thấy được, cái cảnh ban nãy tôi nhìn điện thoại không nhận điện thoại của anh ta, một trăm phần trăm đã lọt vào mắt anh ta rồi.

“Anh thì không thể ở đây?” Lâm Tấn Tu lườm tôi, “Căng thẳng như vậy thì ít khoe khoang các thủ đoạn bịp bợm trước mặt anh.”

Tôi bất đắc dĩ thất bại, thở dài một hơi. Cho dù nói thế nào, tuy tôi do dự, nhưng vẫn nhận điện thoại, thực sự không được gọi là khoe khoang thủ đoạn bịp bợm.

“Lúc ăn cơm nhìn thấy em,” Lâm Tấn Tu đánh giá tôi, sự chế nhạo trong mắt căn bản không giấu diếm, “Hứa Chân, em còn có tiền đến những nơi như này ăn cơm sao?”

Một câu nói có thể khích tôi đến mức hô hấp không ổn định, trên thế giới chỉ có một mình Lâm Tấn Tu. Không sai, bây giờ tôi chẳng có tiền gì, nhưng cũng không thể đến việc tôi đến nhà hàng một lần cũng bị người khác chê cười. Tôi thích đi đâu thì đi, anh ta quản được sao. Tôi không nóng không lạnh đáp lại một câu: “Em vui.”

Đáp án này hơi châm biếm, Lâm Tấn Tu hiếm có không dấu võ miệng cùng tôi, ánh mắt chuyển sang nhìn Thẩm Khâm Ngôn.

Thẩm Khâm Ngôn nhìn thẳng anh ta, nói có chừng mực: “Lâm tiên sinh.”

Thái độ Lâm Tấn Tu không rõ ràng liếc nhìn cậu ta, trong mắt có gì cũng nhìn không ra, “Thẩm Khâm Ngôn, đúng không?”

“Là tôi.”

Thẩm Khâm Ngôn đồng ý một tiếng, ánh mắt gắn chặt trên cánh tay bị Lâm Tấn Tu túm lấy của tôi, khuôn mặt cậu ta không có biểu cảm gì mà kéo một cánh tay kia của tôi, giọng nói lạnh nhạt rất rõ ràng: “Lâm tiên sinh, tôi và Hứa Chân muốn về, anh bỏ chị ấy ra.”

Lâm Tấn Tu lắc đầu cười, không nhìn cậu ta nữa, gật đầu với tôi: “Anh có việc tìm em, về cùng anh.”

Không phải mệnh lệnh, cũng không phải kiểu chỉ huy của người có quyền.

Sắc mặt của Thẩm Khâm Ngôn có thể nói là không tốt, ngữ khí nói chuyện với Lâm Tấn Tu cũng không khách khí, “Tự Hứa Chân có thể quyết định đi đâu. Anh quản nhiều chuyện quá.”

Xung đột với Lâm Tấn Tu là chuyện không thông minh nhất, tôi cũng không hy vọng Thẩm Khâm Ngôn vì tôi mà âm ỉ với anh ta. Vì thế vỗ nhẹ vai Thẩm Khâm Ngôn, chặn lời cậu ta sắp nói, “Đã như vậy thì Thẩm Khâm Ngôn cậu về trước đi. Ngày mai tôi lại đến tìm cậu.”

Thẩm Khâm Ngôn im lặng nhìn tôi, lực nắm cánh tay tôi không giảm đi chút nào.

Tôi nói: “Học trưởng nói có chuyện hỏi tôi, thế thì chắc chắn cho chuyện. Tôi quen biết anh ấy nhiều năm như thế, điểm này thì tôi biết.”

Tôi hy vọng cậu ta có thể hiểu ý tôi, xem ra Thẩm Khâm Ngôn cũng thực sự hiểu rồi. Khuôn mặt cậu ta âm trầm, không nói nhiều nữa, sau khi nhìn tôi hơn một phút mới gật gật đầu, cụp lông mi vừa dài vừa dày, cúi xuống người tôi, tiến gần đến bên tai tôi, thấp giọng nói “Ngày hôm nay, cảm ơn chị”, rồi mới cúi đầu rời đi.

Trong xe vô cùng rộng rãi, sô-pha da thật cũng rất thoải mái, không hổ là xe chục triệu tệ. Ngoài lái xe ra, ghế sô-pha phía sau chỉ có Lâm Tấn Tu ngồi. Bởi vì tắc đường, xe nhích từng chút từng chút một, phẳng phất có mùi thuốc lá. Tôi nghĩ đến bóng lưng cô đơn của Thẩm Khâm Ngôn khi rời đi, phiền não nghĩ: Vốn là một buổi tối đẹp đẽ, sự xuất hiện của Lâm Tấn Tu thì không thể có được một kết cục tốt đẹp, vì thế không nịn được thở dài trong lòng, chậm chậm quay đầu nhìn khuôn mặt nghiêng của Lâm Tấn Tu.

“Học trưởng, là chuyện gì thế?”

Lâm Tấn Tu cũng không khách sáo với tôi, trực tiếp nói: “Em biết về Thẩm Khâm Ngôn bao nhiêu?”

“Rất hiểu.” Tôi bình tĩnh trả lời.

“Thế em có biết, nguyên nhân cậu ta bỏ nhà đi không thể về nhà không?”

Tôi kinh ngạc, “Sao anh biết cậu ấy bỏ nhà đi? Anh đã điều tra Thẩm Khâm Ngôn sao?”

Khuôn mặt Lâm Tấn Tu không có biểu cảm, liếc nhìn tôi, lấy một tập tài liệu màu xanh từ mấy tập tài liệu trên sô-pha, đưa cho tôi.

“Đây...” tôi không động đây, “Là cái gì?”

“Mở ra xem xem.”

Tôi làm ngược ý anh ta, đặt tập tài liệu về đồng tài liệu, trong lòng trào lên sự đấu tranh kịch liệt. Lâm Tấn Tu lại trong lúc tôi không biết mà điều tra Thẩm Khâm Ngôn, đến chuyện cậu ta bỏ nhà đi cũng điều

tra rõ ràng. Nhưng tại sao? Tôi cố gắng nhớ lại, hai người bọn họ trước nay cũng không gặp mặt chính diện nhau, nhiều nhất chính là quan hệ giữa khách hàng và nhân viên phục vụ ở Menlo.

“Lý do cậu ta bỏ nhà đi em không biết,” Tôi nhấn mạnh, “Cũng không muốn biết.”

Lâm Tấn Tu bình tĩnh lấy bao thuốc màu trắng từ trên trà kỷ lên, rút ra một điếu châm lửa, cũng không hút, khói thuốc bay lên giữa anh ta, “Em thực sự tín nhiệm cậu ta. Nhưng cậu ta không đáng.”

“Em coi cậu ấy là bạn, đáng hay không đáng thì do em phán đoán,” Tôi không vui, “Anh không nên nhúng tay vào.”

Lâm Tấn Tu hơi cụp mắt, che đi ánh sáng bức người trong mắt, “Hứa Chân, năng lực phán đoán của em từ trước đến nay không tin cậy. Cho dù là lúc hỏa hoạn, hay là không thêm để ý mà chống đối anh, làm cái gì thì sai cái đấy. Nếu sự phán đoán của em đáng tin, anh cũng sẽ không cần thiết phải hành động rồi. ”

Tôi nhú mày, buồn bực thở dài: “Học trưởng, Thẩm Khâm Ngôn chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ, anh tha cho cậu ta đi.”

“Cậu ta là ai, anh không quan tâm,” Lâm Tấn Tu nói, “Nhưng cậu ta có quan hệ với em, anh không thể không nhúng tay.”

Tôi không nói gì, lời này...Có ý gì?

Nếu như người khác làm chuyện này, tôi sẽ cho rằng đó là ghen. Bởi vì quan hệ của tôi và Thẩm Khâm Ngôn quá tốt, trong lòng anh ta chưa loét, ngầm tức muốn chết, ghen đến điên rồi. Nhưng hiển nhiên, Lâm Tấn Tu sẽ không vì tôi mà ghen, chỉ là bệnh thích khống chế người khác của anh ta lại phát tác—Đây là bản tính của anh ta, mà tôi lại là một ngoại lệ trong cuộc đời anh ta, do vậy đặc biệt giữ lấy.

“Tôi hy vọng em biết, người hàng ngày mà em tiếp xúc là người như thế nào.” Tốc độ nói của Lâm Tấn Tu bình thường, giống như khói thuốc bay lên từ điếu thuốc trong tay anh ta, “Thẩm Khâm Ngôn bỏ nhà đi là vì—”

“Không, em không nghe,” Giọng nói của tôi cao lên, nhanh chóng cắt đứt lời nói của anh ta, “Học trưởng, anh điều tra Thẩm Khâm Ngôn đây là chuyện của anh, em không cảm thấy anh làm không đúng. Nhưng không phải em muốn biết quá khứ đã qua của Thẩm Khâm Ngôn, trừ phi cậu ta tự nói cho em. Học trưởng, nếu như anh muốn em hận anh, bây giờ có thể dừng rồi.”

Lâm Tấn Tu im lặng trong khoảnh khắc cực ngắn, ngay lập tức suy nghĩ, ngón tay trên đầu gối gõ gõ, “Thế thì đây là cực hạn của em. ”

“Đúng.” Tôi không chút nhượng bộ.

Anh ta thực sự đã chạm vào vấn đề nguyên tắc của tôi, nếu không thì, tôi không thể cùng người ngồi bên cạnh tôi đây nói chuyện như vậy.

Sự qua lại giữa chúng tôi có bản chất của nó, chính là lấy cực hạn của đối phương làm tiêu chuẩn cơ bản. Ví dụ như lúc nhập học đại học, tôi bị anh ta hại làm kẻ trộm, anh ta đã chạm vào cực hạn của tôi; Ví dụ như chuyện hỏa hoạn mấy tháng trước, tôi chạm vào cực hạn của anh ta. Chính là như vậy, giống như đắm chìm trong tình yêu, từng chút từng chút do thám đối phương. Không phải không mệt, qua lại với người quá thông minh, không những chết khả năng suy nghĩ của tế bào não, cũng khiến thể lực của người ta vô cùng mệt mỏi.

Nhưng anh ta đã nghe rồi, cuối cùng cũng không nói nửa câu sau ra.

41. Chương 41

Xe đi đi dừng dừng, chúng tôi không ai nói gì trước, chủ đề nói chuyện ban nãy khiến chúng tôi đều không vui vẻ. Trong xe quá lớn, lúc không có âm thanh thì vô cùng khó xử, quay đầu ra ngoài cửa sổ, lúc này mới

phát hiện sự vật có thể xem.

Tòa nhà đối diện con phố không biết từ bao giờ đã treo lên tấm poster cực to của “Ba Chương Cam Kết”. Tôi kéo kính xe xuống, cố gắng nhìn rõ hơn một chút.

Thực sự là một bộ phim chế tác hoành tráng, chỉ nhìn mức độ đẹp đẽ của poster là có thể biết. Poster nóng như lửa, sáu diễn viên chính trên poster—làm nổi bật hình ảnh, bên cạnh có học sinh trung học đứng trước poster, vô cùng hưng phấn ngẩng đầu lên xem.

Cố Trì Quân trong đó, khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai, lông mày như lưỡi kiếm đen nhánh, mà đôi đồng tử sâu thăm thẳm xuyên qua thời gian, che lấp đi tất cả ánh sáng. Rõ ràng chỉ là bức ảnh hai chiều, nhưng khuôn mặt lại giống như có sinh mệnh, nhìn xuống tôi.

Vì thế tôi nghĩ, rốt cuộc bao lâu rồi tôi không gặp anh? Không biết anh có lại gần đi không.

À, hai tháng rồi.

Khoảng thời gian này Cố Trì Quân dứt khoát là người bay trên không trung—Sau này tôi mới biết, buổi tối hôm bộ phim đóng máy ấy, bệnh tim của mẹ Cố Trì Quân phát tác, anh lập tức ra nước ngoài, luôn tận tình chăm sóc trước giường bệnh. Nhưng mỗi tuần anh đều sẽ bay về nước vì ghi âm hậu kỳ và một số hoạt động chuẩn bị tuyên truyền không thể không xuất hiện ví dụ như chụp poster và các chuyện khác, thời gian gấp rút giống hệt như đánh trận.

Vì vậy cơ hội chúng tôi gặp nhau cực ít, có một lần anh đợi tôi ở bên ngoài trường, tôi vào trong xe gặp anh, thời gian quá gấp cũng chỉ có thể nói chuyện mấy câu.

Anh nói đợi sau khi phim công chiếu thì sẽ có nhiều thời gian.

Tôi thường xuyên nhận được quà của anh. Khoảng hai tuần thì có thể nhận được postcard anh gửi từ Thụy Sĩ, postcard rất đẹp, đỉnh núi Alps phủ tuyết phát sáng lấp lánh; Thôn nhỏ dưới chân núi đầy màu sắc dưới ánh mặt trời. Chữ anh viết không nhiều, phần lớn không vượt quá năm mươi từ ngữ chúc mừng. Phần lạc khoản (chữ kí) đương nhiên không thể là ba chữ “Cố Trì Quân”, chỉ có một chữ cái tiếng anh đẹp đẽ—“G”.

Vi San cười hỏi tôi: Ai gửi tới đây?

Tôi bình tĩnh: Thời gian trước quen bạn trên mạng.

Nào dám nói với nó, người gửi postcard cho tôi chính là người đàn ông trong poster ở giường nó, đến lúc ấy không đợi được Cố Trì Quân về thì tôi đã bị nó bóp chết trước rồi.

“Muốn xem bộ phim này?”

Giọng nói của Lâm Tấn Tu vang lên bên cạnh.

“Định đi xem.” Tôi gật đầu, vừa quay đầu lại vừa kéo cửa kính xe lên.

Lâm Tấn Tu nói: “Hai tuần sau là buổi chiếu đầu tiên, anh đưa em đi.”

Tôi nghi hoặc anh ta đang dùng phương thứ này đối tốt với tôi, dùng cái này để xoa dịu câu chuyện nhắc đến Thẩm Khâm Ngôn, bầu không khí cứng nhắc khó xử lan tràn trong xe. Đối bộ phim khác thì tôi cũng đồng ý rồi, nhưng buổi chiếu đầu tiên của bộ phim của mẹ tôi, thế thì tuyệt đối không được. Tôi đã tận mắt nhìn thấy Lâm Tấn Tu và Cố Trì Quân nói chuyện, thế thì Lâm Tấn Tu chắc chắn cũng quen biết mẹ tôi.

Nếu như trong buổi chiếu đầu tiên làm một cuộc oan gia ngõ hẹp, thế thì giải thích như nào cho Lâm Tấn Tu người mẹ bỗng nhiên xuất hiện này của tôi, làm sao giải thích với Cố Trì Quân thân phận của Lâm Tấn Tu vân vân và vân vân, đều là hành vi cực kì kiểm tra IQ. Tôi rất tự biết mình biết ta nghĩ: Tôi trước đây, hiển nhiên không có năng lực ứng phó với tình huống phức tạp như này. Cố nhân có câu: Thận trọng thì sẽ không dễ xảy ra sai sót, như vậy mới có thể ổn định mà phát triển tiếp, tôi càng phải thật trọng hơn một chút.

Nhưng tôi cũng không thể dùng lý do thực để từ chối.

“Buổi diễn đầu tiên hôm đó không được,” Tôi thành khẩn chỉ ra, “Hai ngày sau em bảo vệ luận văn, sắp tốt nghiệp rồi. Kế hoạch diễn cường tốt nghiệp của lớp em bắt đầu từ tuần sau, đã sắp xếp đến ngày cuối cùng rồi.”

Lâm Tấn Tu gật đầu, lúc khóa anh ta tốt nghiệp còn diễn cường hơn cả bọn tôi, anh ta đương nhiên đồng ý với cái quan điểm này.

Điều tôi nói cũng là thật. Tuy bây giờ tôi đã không còn là đại diện của lớp, nhưng là “trợ lý” đặc biệt của đại diện lớp hiện nay, thực sự đã sắp xếp kín kế hoạch nửa tháng sau rồi.

Các bạn của lớp tôi tương đối diễn cường, vắn vắn trong lúc tập hợp ý kiến đã đưa ra vô số kế hoạch diễn cường—Rất nhiều kế hoạch quá diễn cường quá khác người, tôi sợ đa số mọi người không tiếp nhận được, nghiêm mặt phủ định hết cái này đến cái kia, lựa chọn hết cái này đến cái kia, cuối cùng xác định được mấy mục hoạt động tập thể.

Ngày trước khi tốt nghiệp, vì nửa tháng diễn cường đã bắt đầu rồi, ngâm trong rượu ngon và những cuộc vui không ngày không đêm, hoàn toàn không biết hôm nay là ngày nào, mãi cho đến khi Kỷ Tiểu Nhụy gọi điện thoại cho tôi, dùng giọng khàn khàn mời tôi tham gia buổi chiếu đầu tiên của “Ba Chương Cam Kết”.

Lúc gọi điện thoại tới tôi vẫn còn đang ngủ, tối hôm qua đi KTV cùng lớp cả một buổi tối, uống hơi nhiều, tuy đã đến trưa, lúc ngủ dậy vẫn còn mê mê muội muội.

Tôi nói không đi.

“Chị thấy tốt nhất em nên đi, đạo diễn Lương giới thiệu một người cho em quen.”

“Người nào?”

“Ồ...” Chị do dự một lúc, “Em biết mẹ em muốn kết hôn rồi chứ? Chính là đối tượng tái hôn.”

“Biết, nhưng em không đi.” Tôi nghe thấy chuyện này liền đau đầu, mở miệng rất kiên quyết, “Em không có hứng.”

“Đừng từ chối nhanh thế,” Kỷ Tiểu Nhụy hình như suy nghĩ một lúc, “Chuyện này rất quan trọng.”

Tôi có chút không kiên nhẫn, “Chị Tiểu Nhụy, mẹ em muốn tái hôn là chuyện của bà, em sẽ không có bất cứ phản đối nào, bà cũng không cần trưng cầu ý kiến của em, tóm lại, em không đi.”

Kỷ Tiểu Nhụy nghe có vẻ đang than thở, “Đạo diễn Lương nghe thấy lời của em sẽ rất đau lòng đấy.”

“Đó là bà nghĩ nhiều thôi” Giọng nói của tôi cứng nhắc.

“Tiểu Chân, mẹ em thực sự rất hi vọng em xuất hiện.”

Tôi không vui: “Còn nói nữa em cúp điện thoại đấy.”

“Ấy, được rồi được rồi, không nói cái này nữa,” Cổ họng Kỷ Tiểu Nhụy khàn kinh khủng, “Em xem tin tức sáng nay chưa?”

“Cái gì?”

“Của Cố Trì Quân ấy.”

Tôi nhớ đến anh ngừng gửi postcard và quà nhỏ cho tôi, giày vò rốt cục Cố Trì Quân lại gặp phải sự cố gì, vội vàng hỏi, “Cái chị nói là gì?”

“Em lên mạng xem đi, dù gì thì sớm muộn em cũng thấy,” Kỷ Tiểu Nhụy nói, “Tối qua anh ấy về nước, ở sân bay bị phóng viên chụp ảnh. Chuyện này không phải là công ty sắp xếp, nhưng công ty chuẩn bị thuận theo dòng nước, để ồn ào mấy ngày, qua thời gian này mới đỉnh chính. Nhưng chị nói cho em trước, người phụ nữ đó là chị ruột của anh ấy.”

Tôi “Vâng” một tiếng.

Cúp điện thoại gọi điện thoại cho Cố Trì Quân, muốn hỏi xem tình hình bệnh của mẹ anh, nhận điện thoại lại không phải là anh, là một giọng nữ lạ, tự xưng là trợ lý của Cố Trì Quân, cô ta hoàn toàn không biết

thân phận của tôi, còn thận trọng hỏi tôi là ai, sao có số điện thoại này. Tôi cảm ông nghe hơi giật mình, hỏi cô ta có phải là trợ lý mới của Cố Trì Quân không.

Cô ta trả lời phải, mới được công ty phái đến cho anh.

Tôi hỏi Tôn Dĩnh đi đâu rồi, cô ta giải thích nói là đi rồi.

Tôi hơi cau mày, Tôn Dĩnh theo Cố Trì Quân nhiều năm, rất được việc, sao lại bỗng dưng bị thay. Trong lòng hơi thấp thỏm, không biết giải thích với trợ lý mới thân phận của tôi như nào, chỉ đành nói, có thể đưa điện thoại cho Cố Trì Quân không?

Trợ lý mới này nói với tôi: Cố Trì Quân đang ngủ vì chênh lệch múi giờ, hai tiếng sau phải tới đài truyền hình ghi hình một tiết mục, một tháng sau phải bận rộn tuyên truyền phim.

Tôi nghĩ nghĩ, để trợ lý đừng làm phiền anh, cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, tôi mở laptop bắt đầu xem tin tức. Quảng thời gian này tôi điên cuồng bận rộn tốt nghiệp, dường như không có thời gian xem tin tức, bây giờ vừa search, mới phát hiện ra tin tức liên quan đến “Ba Chương Cam Kết” đã đầy rẫy. Sau khi diễn viên chính kết thúc quay phim, lại nhập vào hoạt động mới, vì vậy đủ loại tin tức, cho dù ai xuất hiện ở đâu cũng nhất định nhắc tới “Ba Chương Cam Kết”, thời gian tuyên truyền trước có thể thấy một loạt.

Lúc search tin tức lại phát hiện, bắt đầu từ sáng nay, “Cố Trì Quân và cô gái thần bí thân mật ở sân bay lúc đêm khuya” xuất hiện trên các tờ báo lớn nhỏ.

Tôi mở ảnh trên máy tính tỉ mỉ xem, không thể không thừa nhận cái tiêu đề này không hề khoa trương. Chỉ là cái tên cũng đã đủ kinh người rồi. Cố Trì Quân trong nghề bao nhiêu năm như thế, muốn nói đến tin đồn thì chắc chắn có, nhưng cũng không được coi là khoa trương, nhiều nhất cũng là bạn gái tin đồn nắm tay đi trên thảm đỏ thôi, cái này hơn nữa cũng là công ti sắp xếp. Bị phóng viên chụp trộm được những tấm ảnh độ mờ ám cực cao này, thực sự vô cùng hiếm có.

Ảnh tổng cộng có mười tấm, độ phân giải rất cao, giống y như quay phim, thực sự trở lại trạng thái cũ, tái hiện một đoạn khoảng cách của Cố Trì Quân và cô gái thần bí kia từ sân bay quốc tế đến bãi đỗ xe.

Thời gian chụp là hai giờ sáng ở sân bay, đèn của sân bay chiếu sáng đến mức không có gì ẩn giấu. Cố Trì Quân không có chút cải trang nào, cũng không đeo cặp kính gọng đen dày tới dọa người đó, do đó sự mệt mỏi thể hiện trên khuôn mặt, nhìn thấy rõ rệt. Cô gái thần bí ấy nhìn có vẻ ba mươi tuổi, không phải quá trẻ, nhưng tướng mạo tương đối không tồi, mắt to mày thanh mặt trái xoan, chỉ là thần sắc lạnh nhạt, từ đầu đến cuối đều mím môi. Hai người vai kề vai cùng ra khỏi sân bay, đợi hành lý ở trước giá hành lý, đôi nam nữ đều rất cao, hắt bóng nhạt màu trên nền đất.

Nhận hành lý xong, cô gái thần bí kia cũng không động tay vào, cầm điện thoại nói chuyện, Cố Trì Quân phong độ ngời ngời, để đồng hành lý vào xe đẩy.

Quá trình rời khỏi sân bay không xảy ra chuyện gì, cô gái thần bí đi ở bên cạnh anh, mắt thấy sắp ra đến cửa; Bước chân của hai người chậm lại, bắt đầu nói chuyện. Không biết nói chuyện gì, cô gái thần bí kia bỗng nhiên ôm lấy anh, Cố Trì Quân không hề do dự ôm lại cô ấy, má hai người chạm vào nhau nhẹ nhàng, vô cùng thân mật.

Tôi không thể không khâm phục khả năng của người chụp ảnh— ống kính của máy ảnh chụp chênh lệch khuôn mặt Cố Trì Quân, anh ôm chặt cô gái thần bí trong lòng, dùng lực rất lớn, đôi tay thít chặt trên vai cô gái thần bí cũng nhìn thấy rõ ràng, tất cả các cảm xúc trên khuôn mặt anh đều bộc lộ ra, ví dụ như đáng tiếc, đau thương, bất đắc dĩ...

Người chụp ảnh nói, cái ôm kia dài ít nhất một phút.

Khiến người ta rung động.

Khuôn mặt của mỗi người đều là một quyển sách, người có tâm có thể đọc ra tất cả.

Cuối cùng hai người cùng nhau lên xe ngoài sân bay, chiếc xe không tiến về phía khách sạn mà một căn biệt thự ở ngoại thành của Cố Trì Quân. Người chụp ảnh đi theo từ đầu đến cuối, cuối cùng chụp được tấm ảnh

hai người dựa kề thân mật trong xe.

Tôi gục trên bàn, vừa di chuyển trang web vừa cảm thấy trong đầu có một dàn nhạc, âm thanh lạo xạo vang lên không ngừng.

Cố Trì Quân trong ảnh dường như gầy đi một chút—Tôi nghĩ là do anh chăm sóc mẹ ốm; Tinh thần cũng không tốt lắm—Cái này có lẽ là do bay đường dài. Không biết bệnh tình của mẹ anh thế nào, tính tử mĩ, mẹ của anh ít nhất cũng bảy mươi tuổi rồi. Tôi còn nhớ lúc Cố Trì Quân kể cho tôi người nhà anh, khoe miệng mỉm cười dịu dàng, anh là một người xem trọng gia đình như vậy.

Vi San cũng mới tỉnh dậy, cùng ngồi trên một cái ghế với tôi xem ảnh, bày ra một trái tim tan vỡ: “Á Á, Cố Trì Quân sao có thể không chú ý tới tình yêu của bao nhiêu fan hâm mộ như vậy! Lại ở cùng một chỗ với một chị già!”

“Cũng không coi là già” Tôi bình tĩnh khách quan chỉ ra, “Nhìn có vẻ cũng ba mươi tuổi, nhìn cũng được mà.”

“Tuổi quá cao rồi!” Vi San nhấn mạnh quan điểm này, tiếp tục bạo phát: “Cô gái này rốt cuộc từ đâu chui ra đây!”

Tôi không thể nói người này là chị anh, uyển chuyển nói: “Có lẽ một thời gian nữa là có tin tức chính xác, chẳng qua là người qua đường. Bình tĩnh bình tĩnh.”

“Người qua đường có thể thân mật như này à?” Vi san vù một cái cướp con chuột trong tay tôi tự mình động tay xem, “Thẩm mĩ của Cố Trì Quân cũng thật là không dám tăng bốc.”

Tôi hỏi nó: “Thế mà cảm thấy cô gái như thế nào mới khiến anh ấy chấp nhận?”

Vi San làm ra vẻ trạng thái trầm tư, “Chỉ ít cũng không làm fan hâm mộ thất vọng, nói ra câu ‘ây, thần tượng của mình thực sự không có phẩm vị đến bạn gái cũng chọn không xong’ kiểu này.”

Đây là cái yêu cầu gì vậy...Quá trùu tượng. Trong lòng tôi lảng lạng cười thầm, không nhin được hỏi: “Nếu như đối tượng tin đồn của Cố Trì Quân là tao thì sao?”

Vi San dở khóc dở cười, vội vàng khoát tay: “Mày sao có thể nha.”

Tôi ngẩng mặt lên trời cảm nín luôn, trong lòng tối tăm vẩn vơ, tức giận nghĩ, hóa ra tôi trong lòng Vi San còn không bằng chị già, đều bị trừ ra ngoài “có thể” rồi.

“Không phải ý này, tao chỉ muốn nói,” Vi San đứng dậy nói, “Học trưởng Lâm sẽ không để chuyện này xảy ra. Hứa Chân à, mày nhận mệnh đi, an tâm đi theo học trưởng Lâm đi. Đừng có nghĩ tới người đàn ông khác nữa.”

Tin tức của Cố Trì Quân dẫn đến những phản ứng mãnh liệt. Không chỉ là Vi San, vô số người bắt đầu điên cuồng điều tra thân phận và lai lịch cô gái kia. Tin tức này tiến triển đến mức nóng bỏng, liên tiếp trang nhất hai ba ngày đều là tin tức này. Tìm kiếm điều tra quả nhiên không thuận lợi, không có ai biết lai lịch của cô gái đó, chỉ biết, cô gái thần bí không phải người trong giới giải trí.

Nhưng may mắn thay không qua hai ngày đáp án này đã nhanh chóng được giải đáp.

Khuôn mặt của cô gái thần bí kia ngày hôm trước còn trong tin tức giải trí, ngày hôm sau lại xuất hiện trong tấm ảnh tin tức xã hội “Hội thảo y học quốc tế hàng năm”. Tuy chỉ thoáng qua nhưng người để ý sẽ phát hiện ra chỗ tương tự, sau khi đối chiếu mọi người bừng tỉnh: Hóa ra là một vị bác sĩ.

Báo chí vẫn còn đang tiến hành phát động điều tra, mắt thấy tin tức ngày càng tăng cấp, lúc này công ty mới xuất hiện chính xác—Ồ, mọi người đều nghĩ nhiều rồi, cô gái thần bí ấy là chị gái Cố Trì Quân.

Trong cuộc họp báo Chương Thời Ninh đưa ra cho phóng viên rất nhiều những bức ảnh hồi nhỏ của chị em họ để làm bằng chứng kết luận. Sau đó giải thích:

“Ba Chương Cam Kết” quay xong không lâu, bệnh tim của mẹ Cố Trì Quân bỗng nhiên phát tác, nhiều lần bệnh nguy hiểm, anh lập tức ra nước ngoài chăm sóc mẹ trước giường bệnh, vì vậy ba tháng nay không lộ diện.

Hai tuần trước, bà Cố làm phẫu thuật, tình trạng đã khôi phục tốt, Cố Trì Quân lại về nước tham gia một loạt các hoạt động tuyên truyền tiếp theo và buổi chiếu đầu tiên của “Ba Chương Cam Kết”, chị của anh trùng hợp lúc này được mời về nước tham dự hội thảo y học, hai chị em vì vậy về nước cùng một chuyến bay, lại sống trong nhà Cố Trì Quân.

Báo chí không hện mà gặp gặt đầu: Hóa ra là như thế.

Báo chí có chuyện để viết, tuyên truyền của bộ phim cũng hot thêm, danh tiếng của Cố Trì Quân lại thêm một tầm cao mới, tất cả đều vui vẻ.

Sau đó bộ phim chính thức công chiếu.

42. Chương 42

Rất nhiều năm trước bố nói với tôi, đợi đến khi tôi tốt nghiệp đại học sẽ tặng tôi một món quà lớn.

Nhưng trên thế giới này chuyện không như ý thì có nhiều, kế hoạch luôn thay đổi nhanh chóng—món quà của bố mãi mãi tôi không nhận được nữa.

Trước lễ tốt nghiệp tôi liền bắt đầu suy nghĩ: Gần ba tháng nghỉ hè thực sự quá dài, nhất định phải tìm một công việc làm thêm hè để làm. Nhân phẩm tốt tôi tích lũy trong nhiều năm đã phát huy tác dụng, không đợi tôi đi tìm việc thì việc đã chủ động đến tìm tôi.

Thương hiệu của học viện kinh tế chúng tôi, giáo sư nhà kinh tế học nổi tiếng thế giới giáo sư Tống có một hạng mục phân tích kinh tế cần một số sinh viên chịu khó giúp phân tích số liệu, tôi cũng may mắn gia nhập. Giáo sư Tống xuất thân từ khoa toán, có sở thích điên cuồng với số liệu, mỗi người chúng tôi đều cầm một phần cứng dữ liệu sau đó dùng các loại phần mềm phân tích. Ngày đầu tiên lúc tới văn phòng của giáo sư Tống, liền nhìn thấy Lâm Tấn Tu trong nhóm. Đương nhiên chuyện này không hề kỳ lạ, giáo sư Tống là thầy hướng dẫn trong nước của anh ta.

Tuy nhiên ngoại trừ ngày đầu tiên ra tôi đều không nhìn thấy Lâm Tấn Tu ở văn phòng.

Đàn anh học nghiên cứu sinh cùng tổ cảm thán vô cùng: Người ta có doanh nghiệp thực sự phải quản lý, có kế hoạch kinh doanh thực sự phải làm, đám lý luận suông chỉ biết phân tích số liệu chúng ta sao so được.

Còn có người nói: Chúng ta có xuất sắc hơn, ra ngoài chẳng qua chỉ là một nhân viên cao cấp làm thuê cho những người như Lâm Tấn Tu mà thôi.

Mọi người đều đồng tình rồi vừa cười vừa nhìn tôi. Ánh mắt đó khiến tôi khiến tôi như có gai đâm sau lưng. Tôi tự ti nghĩ, quả thực lúc nào cũng không thoát được cái bóng của Lâm Tấn Tu. Nhưng lại không thể giải thích càng giải thích càng sai.

Bốn năm qua luôn giữ nguyên tắc không làm gì không nói gì, cho rằng không tỏ thái độ không nói thì có thể là người khôn ngoan. Lại không ngờ tới tôi không lên tiếng trong mắt người khác chính là mặc nhận. Tôi nhìn chằm chằm màn hình máy tính, tự giễu nghĩ: Đúng là Lâm Tấn Tu nói đúng, làm cái gì sai cái đó, không làm thì càng sai.

Bọn họ nói chuyện tới đề tài mới liền quan đến “Ba Chương Cam Kết”.

Lòng tôi xao động.

Quãng thời gian này ban ngày đều ở trường, bận rộn đến thời gian xem phim cũng không có.

Sau khi “Ba Chương Cam Kết” công chiếu thì giống như một quả bom phát nổ trên vùng đồng bằng, đem đến cho mọi người không ít sự tác động, một nhà phê bình phim có tính đại diện—“Đây là một bộ phim thương mại vô cùng xuất sắc. Sự tổ hợp hoa lệ của diễn viên nổi tiếng, đương nhiên đáng nhắc đến nhất vẫn là tình tiết phim thăng hoa, đối thoại đặc sắc, kết thúc hạnh phúc nhưng đem theo sự u buồn, có thể

thỏa mãn nhu cầu của từng người. Không còn nghi ngờ gì nữa “Ba Chương Cam Kết” là bộ phim đáng xem nhất năm nay.”

Lời bình luận của một đạo diễn phim nổi tiếng kiêm nhà phê bình điện ảnh cũng rất thú vị: “Tôi phải nói sự bỏ ra và sự cố gắng thông thường không tỉ lệ thuận với nhau, rất nhiều bạn cùng ngành của tôi đều từng kêu ca với tôi: Bộ phim chân chính nhất của tôi luôn luôn không được khán giả yêu thích. Nhưng tôi phải nói “Ba Chương Cam Kết” là một bộ phim chân chính, và có lợi trong doanh thu phòng vé. Tôi có dự cảm, đây không chỉ là một bộ phim thành công, hơn nữa còn có thể trở thành một hiện tượng xã hội học. Nhiều năm sau mọi người sẽ dùng những lời nói hay để nhắc đến nó.”

Đồng thời đoàn làm phim tới khắp nơi tham gia buổi gặp mặt, tham gia các tiết mục phỏng vấn của các đài truyền hình. Trong tiết mục lời lẽ của mọi người rất dí dỏm, đến một người kiêm lời như mẹ tôi cũng phối hợp với người dẫn chương trình. Tôi tìm kiếm trên mạng phát hiện thấy điểm đánh giá cũng tương đối cao.

Trong sự tuyên truyền ồ ạt này, Cố Trì Quân tuyệt đối là chủ đề đáng giá nhất. Tuy đất diễn của anh trong phim không được gọi là nhiều nhất, nhưng anh còn là biên kịch của bộ phim này. Thân là diễn viên lại toàn tài sáng tác kịch bản cũng không hiếm gặp nhưng tất cả mọi người đều cho rằng: Có thể giống như Cố Trì Quân, trong hai ngành đều làm cực kỳ xuất sắc thì rất hiếm thấy.

Mọi người đều cảm thán: Cố Trì Quân hết lần này đến lần khác phá vỡ sự kì vọng của mọi người đối với anh, khi người ta cho rằng anh là bình hoa thì anh dùng kĩ thuật diễn xuất của mình giành được ảnh đế; Khi mọi người cho rằng diện mạo và kĩ thuật diễn của anh xuất sắc như nhau thì anh lại còn có thể tự mình sáng tác kịch bản xuất sắc như vậy, sự dẫn dắt tâm lý của nhân vật lại xuất sắc đến thế. Thực sự hiếm thấy.

Quãng thời gian này Cố Trì Quân nhận phỏng vấn vô số, đối với kịch bản cũng không nói nhiều, chỉ dùng thái độ hoàn mỹ cười nói: Câu chuyện này tôi đã suy nghĩ rất nhiều năm, sửa vô số lần, sau mười năm cuối cùng cũng nhận được sự nhìn nhận của đạo diễn, đưa nó thể hiện trên màn ảnh, tôi rất cảm kích.

Cái gọi là tài mao song toàn cộng thêm thái độ khiêm tốn, nhận được một loạt những lời khen ngợi.

Những lời bình luận đẹp đẽ cộng với sự tấn công tuyên truyền to lớn của giới truyền thông khiến cho bộ phim không nổi cũng không được. Cái gọi là hiệu ứng đám đông và những lời truyền miệng chính là như vậy đấy, phòng vé sôi sục. Hiển nhiên chiếu được ba tuần, vốn cơ bản đã thu lại được, doanh số bán vé đang tăng lên, rất nhanh sẽ phá vỡ kỉ lục trong lịch sử. Vì vậy đoàn làm phim trong công ty sau khi đi tuyên truyền ở các nơi trở về đã tổ chức một buổi tiệc chúc mừng.

Kỷ Tiểu Nhụy vui vẻ khôn xiết mời tôi tham dự, còn không đợi tôi nói một lời chị đã nhanh chóng nói: “Lần này em không thể từ chối nữa đâu, buổi tiệc tối này rất quan trọng. Lúc này trên máy bay đạo diễn Lương nhấn mạnh ba lần, cho dù chị bắt cóc thì cũng phải bắt cóc em đến.”

Đã tăng lên đến chuyện bạo lực, có thể thấy chuyện rất quan trọng.

Tôi không thể tưởng tượng nổi: “Nói gì thế!? Em thực sự—”

“Đừng có vội từ chối,” Kỷ Tiểu Nhụy vội vàng cắt đứt lời nói của tôi, “Buổi tiệc chúc mừng này em có thể đưa người tới.”

Tôi ngần người, “Đưa ai?”

Chị nói “Không phải em có một người bạn được Gaiya chọn nhưng lại từ chối kí hợp đồng sao? Em có thể đưa cậu ấy đến để đạo diễn Lương gặp mặt.”

“Hả, thế á?” Tim tôi đập mạnh.

Đối với Thẩm Khâm Ngôn mà nói điều này thực sự là một cơ hội tốt.

“Buổi tiệc chúc mừng lần này không giống như bình thường, khách mời đều là nhân vật lớn. Bỏ qua rất đáng tiếc.” Kỷ Tiểu Nhụy nói.

Tôi nhin không được mà do dự, bạn thấy đấy chuyện này đối với tôi mà nói cũng chỉ là một bữa tối khó ăn, nhưng mà đối với Thẩm Khâm Ngôn mà nói lại là sự chuyển ngoặt vô cùng to lớn trong đời. Lời nói của An Lộ từng câu từng câu hồi tưởng trong đầu tôi.

“Ồ... Được ạ”

Kỷ Tiểu Nhụy ở đầu kia điện thoại không biết tại sao thở phào nhẹ nhõm, cười: “Đồng ý là tốt. Chị giúp em chuẩn bị lễ phục dự tiệc, nói cho chị số đo của bạn em.”

“Khoảng một mét tám tư tám lăm, hơi gầy, chân dài vô cùng...” Tôi tốn sức giải thích.

“Thế thì gần giống như Cổ tiên sinh.”

“Gầy hơn anh ấy một chút.”

“Hi...” Kỷ Tiểu Nhụy vô cùng ngạc nhiên mà cười nhẹ một tiếng: “Tiểu Chân, chị tràn đầy mong chờ vào bạn của em.”

Sau khi cúp điện thoại, tôi nghĩ lại bản thân một chút: Cũng không thể sắp tham gia tiệc chúc mừng của bộ phim mà vẫn chưa xem bộ phim này được. Tôi liền gọi điện thoại cho Thẩm Khâm Ngôn, nghĩ tới vé buổi tối khó kiếm, hẹn cậu ta sáng sớm mai đi tới rạp chiếu phim xem xuất chiếu đầu tiên.

Công việc mới hiện tại của Thẩm Khâm Ngôn là chơi ghita điện cho một câu lạc bộ.

Tôi tới bar nghe một lần, lúc đó rất kinh ngạc. Lúc cậu ta chơi ghita đều cúi đầu nhìn không rõ mặt của cậu ta, nhưng âm nhạc sôi động như nước bùng nổ tuôn ra từ những ngón tay của cậu ta. Trên sân khấu dường như cậu ta bất động, trừ những động tác của những ngón tay ra thì cả người hoàn toàn tĩnh lặng—Khí chất lạnh lùng đó thực sự khiến người ta trầm mê.

Mỗi buổi tối cậu ta đều làm show đêm, thời gian ban ngày khá dư dả, gọi điện thoại qua cậu ta nhanh chóng đồng ý. Tuy là ban ngày nhưng cũng có không ít người, đại đa số là sinh viên sần sần tuổi chúng tôi.

Tôi và Thẩm Khâm Ngôn cầm bong ngô và Coca đi vào phòng chiếu phim.

Thẩm Khâm Ngôn bỗng nhiên hỏi tôi: “Trước đây chị cũng thế này, ngồi trong phòng chiếu phim xem phim của mẹ chị?”

Đương nhiên là như thế.

Tôi không biết những đứa trẻ từ nhỏ đã không có mẹ khác đặt vào hoàn cảnh của tôi sẽ có cảm tưởng như nào, nhưng cũng chỉ có ngồi trong rạp chiếu phim nhìn thấy tên của bà xuất hiện trên màn hình lớn, chỉ có lúc đó mới có thể cảm thấy bà và tôi không có khoảng cách nào. Bà là một người ít nói không thích để lộ cảm xúc, rất cẩn cù rất nỗ lực thể hiện sự quan tâm và yêu thương đối với tôi, nhưng tất cả tôi đều không tiếp nhận được.

Mà lúc này, bà thể hiện còn tôi xem.

Vì vậy cũng có thể hiểu được bà.

Bộ phim tròn hai tiếng đồng hồ, mỗi nhân vật chính đều có sự đặc sắc riêng.

Tóm lại đề tài cũng không mới mẻ, chuyện kể không ngoài câu chuyện giành báu vật: Vì một tư liệu quý, các bên triển khai đấu tranh. Tranh giành đến cuối cùng mới phát hiện tài liệu là giả, ánh mắt vội vàng cuối cùng nhưng để lại ấn tượng sâu sắc của bé gái mới là thật.

Cảnh cuối cùng, nhân vật Cổ Trì Quân diễn bé một bé gái không cha không mẹ xuống thuyền, hòa vào trong đám người đông đúc, lưu lại một bóng lưng màu xám.

Câu chuyện dồn dập, dư vị kéo dài.

Lúc này tôi mới hiểu, tôi ở phim trường xem mấy cảnh phim nhỏ không đầu không đuôi hoàn toàn không thể nói rõ tình tiết câu chuyện của “Ba Chương Cam Kết”. Kỳ thực tôi ở phim trường lâu như vậy, chưa từng chân chính xem qua kịch bản. Ở phim trường tiện tay mở kịch bản phân cảnh ra xem thực sự quá chi tiết, với đứa bình thường chỉ đọc tiểu thuyết là tôi thì dứt khoát bỏ đi không xem.

Mấy lần ở trong phim trường, tôi đã từng thấy nhân viên bận rộn, đủ các loại sắp xếp cảnh phim, nhưng tóm lại đều chỉ là khái niệm phim rời rạc; Tôi vẫn thích sản phẩm hoàn mỹ hơn. Vì thế tôi không ngờ đến

“Ba Chương Cam Kết” một khi thể hiện trên màn hình lớn có thể trở thành như vậy—Mê người hơn nữa tràn đầy tình cảm.

Điện ảnh thực sự là một môn nghệ thuật, thao tác tốt thì sẽ có sức mạnh điều khiển lòng người.

43. Chương 43: Chương 43

Vào trong thang máy tôi đã dần dần khôi phục lại sự trấn tĩnh, người trong thang máy đại đa số đang kể tai nhau thảo luận tình tiết bộ phim hoặc là nói “Phim rất hay”; Đang muốn nghiêng đầu học như người khác thảo luận tình tiết phim với Thẩm Khâm Ngôn, nhưng lại thấy cậu ta đang ngẩn ngơ, mắt nhìn chăm chăm một nơi. Khóe miệng mím chặt, cơ hàm đang run lên giống như cắn chặt răng khi tim đập nhanh, dường như cậu ta vẫn ở trong phòng chiếu phim vậy, vẫn bị những tình tiết phim kia làm cảm động đến linh hồn cũng đang run rẩy.

Bóng ngô ở trong tay cậu ta vẫn còn đầy, là tôi đã ăn một chút, không ngờ trong suốt bộ phim cậu ta không ăn chút bóng ngô nào. Tôi hiểu cảm giác của cậu ta: cảm giác kích động, hưng phấn, cảm động. Cách nghĩ của Thẩm Khâm Ngôn đối với điện ảnh từ trước đến nay đều sâu sắc hơn tôi, tôi cũng không muốn làm phiền đến cậu ta, thang máy đi xuống dưới lầu, tôi kéo cánh tay cậu ta ra khỏi thang máy lúc này cậu ta mới hồi phục lại.

“Vừa nãy tôi thất thần,” Suy nghĩ của cậu ta vẫn hơi du đãng, sự hưng phấn và chút thất lạc tràn đầy trong mắt. “Bộ phim này khiến tôi...”

Tôi hơi mỉm cười nhìn cậu ta, “Tối mai cùng tôi đi gặp mẹ tôi nhé.”

“Hả?” Thẩm Khâm Ngôn đứng lại, chớp mắt mấy cái, nhìn tôi chăm chăm giống như trẻ con, đáng yêu kinh khủng.

“Công ty điện ảnh tổ chức một bữa tiệc chúc mừng, tôi nghĩ đây là một cơ hội hiếm có vừa may có thể giới thiệu cậu làm quen với mẹ tôi,” Cậu ta không nói gì, tôi lại nói “Rất lâu trước đây tôi hỏi cậu có muốn quay phim không cũng là vì như vậy. ”

Thẩm Khâm Ngôn ngẩng người nhìn tôi, tay đang run lên. Cậu ta vốn cũng không giỏi ăn giỏi nói, bây giờ lại càng không nói năng được gì.

“Nhưng mà tôi không bấm đảm kết quả,” Tôi thở dài, “Bà là một người vô cùng nghiêm khắc, thỉnh thoảng ở cùng với bà tôi cũng vô cùng sợ hãi. Có lẽ bà đồng ý gặp cậu nhưng những cái khác tôi không dám chắc.”

Lúc này cậu ta mới như vừa mới tỉnh mộng, hai mắt sáng lấp lánh, rõ ràng cậu ta động lòng rồi—Trên thực tế không có ai có thể không động lòng, thần tượng ở ngay trong tầm với kia mà.

“Tôi không muốn đóng phim,” Thẩm Khâm Ngôn im lặng một lát, “Nhưng tôi rất muốn gặp mẹ chị. Chỉ gặp mặt là đủ lắm rồi.”

Tôi nói: “Cậu đừng xem thường mình như thế, trước đây Gaiya cũng đã xem trọng cậu rồi...”

Lúc tôi nói đến “Gaiya”, ánh sáng trong mắt cậu ta thu lại một nửa, bất ngờ nói một câu: “Hợp đồng đó tôi sẽ không kí.”

“Đừng khẳng định trước như thế,” Tôi vừa tức vừa buồn cười, “Chỉ cần không phải điều khoản nô lệ...”

Thẩm Khâm Ngôn chỉ lắc đầu không nói gì thêm.

Điện thoại reo lên, tôi nhắc máy, là một chị khóa trên gọi đến nói có chút chuyện gấp cần tôi nhanh chóng trở về trường.

Tôi nhanh chóng đồng ý rồi dặn đi dặn lại Thẩm Khâm Ngôn chiều mai đợi điện thoại của tôi rồi mới vội vàng trở về trường.

Về trường mới biết giáo sư Tống hôm nay cần một phần số liệu, đúng vào trong phần tôi xử lý. Tối qua trước khi tôi rời đi vẫn để máy tính để tính toán, vốn tưởng rằng tính toán cũng hòm hòm rồi, kết quả không biết lúc nào máy tính đã bị người khác tắt mất, bây giờ chỉ tính được một nửa, lại bận rộn tính toán. Cũng không dám ăn cơm, ngồi trước máy tính bận rộn cả buổi chiều.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời thì mặt trời đã lặn về phía tây, sương tối cũng đã giăng đầy. Đợi đến khi công việc sắp xong mới nghĩ ra không những bụng đói sôi ùng ục mà còn khát khô cổ. Cả ngày không ăn cơm đói đến hoa mắt chóng mặt, đứng lên không để ý sút chút nữa thì ngã xuống.

“Xin lỗi, xin lỗi” Tôi vừa túm lấy cánh tay đối phương vừa ngẩng đầu lên, nhìn rõ khuôn mặt cười như không cười của Lâm Tấn Tu, sự mệt mỏi hoàn toàn biến mất. Chuyện lần trước anh ta điều tra Thẩm Khâm Ngôn rõ mồn một trong đầu tôi, tôi hơi sợ anh ta, nhất thời cũng không nói gì.

Lâm Tấn Tu nhìn tôi: “Sao thế? Đứng cũng đứng không vững?”

Tôi day day huyết thái dương: “Không sao, ngồi quá lâu thôi.”

“Làm xong rồi à?”

“Cũng tạm, nhưng em còn phải photo nữa.” Tôi nói, “Ngày mai cũng có thể không cần đến nữa.”

“Thế thì tốt, đi thôi.”

Tôi mờ mịt: “Gì cơ? Đi đâu?”

Lâm Tấn Tu một tay kéo cánh tay tôi, một tay cầm túi xách tôi để trên bàn, nói với mấy đàn anh khác trong phòng: “Mình đưa Hứa Chân đi trước, còn lại mọi người giúp giải quyết nhé.”

Mọi người lại dùng ánh mắt “Cậu biết tôi biết” nhìn tôi, không ai không gật đầu.

Khí nóng cũng đã tiêu tan đi không ít, đi tới rừng cây trong trường cảm thấy hơi lành lạnh. Tôi bị túm tới dưới lầu cũng vẫn mờ mịt, hỏi anh ta: “Học trưởng anh tìm em có việc à?”

“Ừ.” Anh ta nói đơn giản, ngẩng đầu nhìn hướng nào đó.

Tôi nhìn theo ánh mắt anh ta, nhìn thấy Tiêu Phi đi về phía chúng tôi từ rừng cây phía xa.

Đây là cái tình huống gì?

“Học trưởng Lâm và chị Tiêu đi chơi? Hôm nay thời tiết đẹp, rất hợp đi chơi,” Tôi cười hì hì nhìn hai người nói, “Hai người đi chơi vui vẻ, tạm biệt.”

Anh ta vút cái túi cầm trong tay vào lòng tôi, “Anh muốn về nhà. Em cũng cùng anh về.”

“Cái gì?”

Tôi nhìn anh ta như nhìn người ngoài hành tinh, nhìn thấy nụ cười người ngoài khó cảm thấy được trên khóe môi anh ta, trong lòng loảng xoảng, chân muốn chạy đi ngay. Lâm Tấn Tu nhanh tay tinh mắt túm lấy tay tôi rồi nghiêng đầu nhìn Tiêu Phi, bình thần phân phó, “Được rồi. Em về đi.”

Khuôn mặt sáng bừng của Tiêu Phi bỗng nhiên u ám, chị ta lườm tôi rồi nhìn Lâm Tấn Tu, muốn nói gì đó nhưng lại dừng lại. Mắt bừng bừng lửa. Cuối cùng chị ta không nhìn tôi nữa, quay người lại, vai rung nhẹ mấy cái, sau đó mới ngẩng đầu đi giống như một công chúa.

“Đi thôi,” Anh ta giơ cổ tay xem đồng hồ: “Xe có lẽ sắp đến rồi.”

Trong nhà anh ta chuyện gì khiến anh ta cảm thấy thiếu tôi thì không được? Tôi chân thành nói: “Học trưởng, em không biết anh có chuyện gì nhưng em lại không—”

Sự thanh thoi tự tại của Lâm Tấn Tu hoàn toàn tương phản với tôi, anh ta ung dung giơ tay lên, vuốt vuốt ống tay áo sơ mi. Sơ mi của anh ta màu trắng tinh, cơ bắp trên tay rắn chắc thể hiện rõ sức mạnh.

“Nếu em không để ý anh ôm em ra khỏi trường thì anh cũng không để ý đâu.”

“Em để ý, em rất để ý, em vô cùng để ý!” Tôi điên cuồng kêu lên.

Lâm Tấn Tu tuyệt đối làm ra cái chuyện ôm con gái điếu qua đường phố trước mắt mọi người, hồi năm nhất cũng có một lần như vậy, anh ta trước mặt hơn trăm sinh viên tặng hoa cho tôi dẫn đến một màn náo động. Lúc này tuy trường đang trong kì nghỉ, người không đông như bình thường, nhưng người xem trò vui thì vẫn không ít. Danh tiếng của tôi đã bị hủy diệt kha khá rồi không thể thêm dầu vào lửa được nữa.

Vì vậy, tôi “không thể không” đi theo sau Lâm Tấn Tu. Trên đường đi anh ta túm tay tôi không bỏ ra, tôi cố gắng khuyên anh ta bỏ cánh tay tôi ra, tôi sẽ đi đứng hảnh hoi nhưng anh ta hoàn toàn không thèm nghe.

Tôi không đánh lại anh ta, thử tách từng ngón tay của anh ta, tay anh ta dính vào tay tôi như là mọc rễ trên da tôi vậy. Vì vậy muốn áp bức người cũng không chỉ cần đến tiền. Ít nhất cơ thể cũng phải cao to, luyện tập thể dục đầy đủ, sức mạnh mẽ mới có bản lĩnh áp bức người.

Trong lòng tôi đau khổ, mắt bỗng nhiên hoa lên, một trận gió thổi tới; Một chiếc xe sang trọng xuất hiện, xịch một tiếng đỗ ở trước mặt chúng tôi. Cửa sau mở ra, Lâm Tấn Tu ấn đầu tôi từ đằng sau, đẩy tôi lên xe rồi anh ta cũng vào ngồi, tay phải vẫn gắn trên tay trái tôi.

“Lái xe.”

Chiếc xe sang trọng đó trong nháy mắt quay xe một trăm tám mươi độ, trực tiếp xuyên qua con đường bên cạnh quảng trường, hướng về phía cổng trường. Tôi trợn mắt há mồm nghĩ: Lúc trước cũng cảm thấy lái xe nhà họ Lâm lái xe hoành tráng như vậy, sắp đuổi kịp trình độ của tôi rồi!

Tất cả xảy ra nhanh như chớp.

Lên xe một lúc lâu tôi mới phản ứng lại, quay đầu lại nhìn thì chúng tôi đã đi qua cửa trường, cửa trường đã ở đằng sau mấy chục mét rồi. Tôi đánh giá khoang ghế sau rộng rãi, cảm thấy cần thiết nói rõ chuyện ngày hôm nay: “Học trưởng, em nhắc nhở anh, hành vi hôm nay của anh chính là cướp con gái nhà người ta giữa ban ngày ban mặt.”

Không gian ghế sau rất rộng, Lâm Tấn Tu ngồi gác một chân thoải mái, nhàn nhạt trả lời tôi: “Với quan hệ của anh và em thì tuyệt đối là em tình anh nguyện.”

Tôi thực sự sắp bị anh ta làm cho tức trợn mắt rồi: “Cơm trưa em còn chưa ăn đã bị anh kéo lên xe rồi!”

“Lúc này còn chưa ăn cơm?”

Anh ta lườm tôi, người ngả về phía trước mở hộp dự trữ đồ ăn giữa ghế ngồi, bên trong đương nhiên không có đồ ăn mà là hai chai sâm panh màu đỏ và hai ly thủy tinh lấp lánh. Trên xe cũng không quên chuẩn bị rượu, có thể thấy sự thoải mái trong cuộc sống của người này. Anh ta “Ồ” một tiếng rồi lại đóng hộp lại, “Không quan trọng, đến nhà là có đồ ăn.”

Tôi cảnh giác nhìn anh ta, “Anh muốn đưa em đi đâu?”

“Anh đã nói là về nhà.”

“Anh về nhà thì về nhà, lôi em vào làm gì?”

Anh ta trả lời: “Bởi vì anh vui.”

Rất khó nói chuyện với người coi mình là trung tâm của vũ trụ, cùng với người coi mình là trung tâm của vũ trụ, cộng thêm hành động tự do, lại còn có tiền, vừa sinh ra đã là người chiến thắng thì lại càng khó nói chuyện hơn.

Mặt tôi tối sầm.

“Em bất mãn với anh anh có thể không tính toán với em,” Tay Lâm Tấn Tu đặt trên tay vịn, lộ ra cúc cổ áo màu trắng, nhìn tôi không chớp mắt, tôi hơi sợ ánh mắt của anh ta, co người về phía sau, “Lúc nhìn thấy bố và anh anh nhất định phải ngoan một chút, vui vẻ một chút. Động vào những người họ, thì kết cục vô cùng thảm hại, so với bọn họ thì anh chính là một thánh nhân đại từ đại bi, lòng dạ rộng lượng.”

Có thể nói mình là thánh nhân mà không ngưỡng mộ, tôi rất khâm phục sự biến thái của anh ta.

Lâm Tấn Tu nói: “Lúc mười tuổi anh anh bị bắt cóc, em đoán xem đám người bắt cóc anh ấy cuối cùng thành ra thế nào?”

Tôi rầu rĩ trả lời: “Không biết, mà cũng đừng nói cho em.”

“Tóm lại, đừng nghĩ làm gì đó trước mặt bố và anh anh,” Sắc mặt Lâm Tấn Tu trầm xuống, “Bọn họ không giống anh, có thể dung thứ cho sự lừa dối và sự tùy tiện không để trong lòng của em, cho dù em là bạn gái anh cũng không ngoại lệ. ”

Thôi rất sợ Lâm Tấn Tu nói ra hai từ “Bạn gái”, ngay lập tức cả người nhảy cảm.

Tôi đang đấu tranh giữa thổ huyết và không thổ huyết, vô cùng sợ hãi hỏi: “Bạn gái gì cơ?”

“Ừ,” Anh ta đem theo sự ngạc nhiên khiến người ta vừa nhìn là có thể đoán được là cố tình, “Lẽ nào anh chưa nói với em, hôm nay anh phải giới thiệu bạn gái cho người nhà?”

“Em không phải bạn gái anh!”

Tôi vừa nói to vừa nhảy lên, cảm xúc quá kích động, đầu đụng vào trần xe rồi xuyết xoa ngồi xuống.

Anh ta lườm tôi một cái, nhàn nhạt nói, “Diễn kịch em có thể chứ, ứng phó qua tối nay là được rồi.”

“Em cũng không phải là diễn viên, tại sao em phải diễn cùng anh!” Tôi hít sâu mấy hơi, thử bình tâm nói lý lẽ với anh ta, “Việc này thực sự em không làm được, đưa chín ép thì không ngọt đúng không. Học trưởng Lâm, anh tìm một người thông minh khác đi, lúc này không phải anh đưa chị Tiêu theo sao? Chị ấy vừa đẹp vừa hào phóng lại vừa có phẩm vị, vừa thực nữ lại rất dịu dàng, anh đem chị ấy theo tuyệt đối có mặt mũi hơn nhiều so với đem em theo!”

Anh ta đồng ý gật đầu: “Em nói ra vị trí của mình rất chuẩn xác, anh cũng cho rằng đem theo em thực sự rất không có mặt mũi.”

Tôi tức đến im bất. Bản thân coi thường mình là một chuyện nhưng bị người khác cùng cách này khẳng định thực sự là có cảm giác thất bại tự mình tát vào mặt mình. Tôi điều chỉnh ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cốt là để tâm tình bình ổn lại.

“Nếu anh cũng đồng ý thế thì để em xuống xe đi.” Tôi đan hai tay vào nhau, chân thành nhìn anh ta, nói vô cùng khẩn thiết, mong đợi vô cùng.

Ánh mắt Lâm Tấn Tu lóe lên, nghiêng người, hai bàn tay hoàn toàn phủ lên hai tay đan vào nhau của tôi, từ từ nói: “Xem kìa, cho dù em bị một câu nói của anh làm cho tức muốn chết nhưng vẫn có thể biến thành một chú thỏ vô hại, biết diễn như thế, cái chức bạn gái của anh không ai hợp bằng em. Tìm người khác có thể lộ ra sơ hở. ”

Tôi không thể tưởng tượng được mà nhìn anh ta, đây là cái lý lẽ gì!

Anh ta nhìn tôi, cười khê.

44. Chương 44

Nhà của Lâm Tấn Tu ở trên bán đảo.

Cái gọi là bán đảo thực ra là tên giả, bán đảo này nằm ở phía đông nam của thành phố Tĩnh Hải. Từ xưa đến nay, nội thành thành phố Tĩnh Hải có hai dòng sông giao nhau, cuối cùng gặp nhau ở một chỗ rồi đổ ra biển, nơi hai dòng sông giao nhau hình thành một vùng châu thổ khoảng vài ki-lô-mét vuông, địa thế cao hơn so với những nơi khác của thành phố, phong cảnh rất đẹp, đứng trên bán đảo có thể thả mình quan sát toàn bộ thành phố và đại dương phía xa. Có điều người bình thường không có cái phúc phận này, dải đất này sớm đã bị đám nhà giàu phân chia không còn gì rồi.

Xe đi lên con đường dẫn lên đỉnh núi, rất nhanh liền đến nhà của Lâm Tấn Tu. Nhà họ Lâm rất lớn, tường bao xung quanh là những hàng cây thẳng tắp, che chắn toàn bộ biệt thự. Xe của chúng tôi sau khi tiến vào từ cửa chính, còn chạy trên đường ít nhất một trăm mét nữa, đi qua một vườn hoa có một cái hồ thì mới đến phía trước biệt thự.

Tôi giả như trấn định mà quan sát tòa biệt thự cao cấp.

Tỉnh Hải là một đô thị quốc tế lớn, kinh tế phát triển rất nhanh, tắc đất tắc vàng, càng không cần nói đến những nơi như bán đảo này. Diện tích của vườn hoa bằng diện tích của ba bốn ngôi nhà, mà nhà của anh ta lại dùng một nơi rộng như vậy để xây một vườn hoa chỉ mang tính chất để ngắm.

Lâm Tấn Tu rất tự nhiên mà kéo tay tôi, tôi muốn thoát ra nhưng anh ta liền nheo mắt, “Đừng quên bây giờ em là bạn gái của anh.”

Tôi cắn răng, đi theo sau Lâm Tấn Tu đi vào cửa chính của biệt thự, một nữ quản gia đi ra đón, Lâm Tấn Tu hỏi: “Bố và anh cả đã về chưa?”

“Hai người trong vòng nửa tiếng nữa sẽ về đến nhà ạ.” Quản gia nói, ánh mắt nhìn tôi rất phức tạp.

“Đây là quản gia Châu,” Lâm Tấn Tu đơn giản giải thích một câu, buông tay tôi ra rồi hất hàm ra lệnh, “Tôi lên lầu trước, chị đưa cô Hứa tới phòng ăn chuẩn bị cho cô ấy chút đồ ăn, cô ấy đã đói cả trưa rồi.”

Quản gia hỏi tôi: “ Cô Hứa muốn ăn gì ạ?”

“Thứ đơn giản nhất,” Tôi bổ sung thêm một câu, “Điểm tâm là được rồi.”

Từ trường đến nhà của Lâm Tấn Tu ngồi xe mất cả tiếng đồng hồ, tôi vốn đã đói sôi bụng, bây giờ thì da bụng đã dính vào da lưng mất rồi.

Phòng ăn nằm bên cạnh phòng khách, cách một hành lang với cầu thang.

Phòng ăn phía nam phía bắc đều trong suốt, vô cùng rộng rãi, chắc là gấp đôi phòng khách nhà tôi. Ở nhà người khác rõ ràng tôi phải cảm thấy mất tự nhiên, nhưng ngược lại tôi ăn vô cùng vui vẻ. Tôi nghĩ là có liên quan đến việc nhà họ Lâm cực kỳ yên tĩnh.

Việc đi lại của người giúp việc cũng không có bất cứ tiếng động gì, bưng lên một miếng bánh ngọt lớn liền lặng lẽ lui xuống, tôi vui vẻ mà để túi sách lên cái ghế bên cạnh, một mình ngồi bên cái bàn ăn rộng lớn sang trọng bằng gỗ thật, giải quyết bữa trưa của tôi, uống nước cam ăn bánh ngọt. Thi thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ, hồ nước to lớn phản xạ ánh mặt trời giống như một viên ngọc bích trong suốt.

Tôi vốn luôn tưởng rằng, “bị hiểu lầm là đối tượng mờ ám của Lâm Tấn Tu” là một trong những cục diện gay go nhất, cái danh này theo tôi quá nhiều năm khiến tôi luôn là đứa cô đơn chẳng ai ngó đến. Trước đây vẫn chỉ là lời đồn, bây giờ tôi lại ở trước mặt người nhà anh ra giả mạo là bạn gái, cái hiện thực bị kịch này khiến tôi cảm thấy cuộc đời tôi đã chen thêm một vết nhơ. Tôi nhét miếng to bánh kếp vào miệng, cam chịu nghĩ: Thôi vậy, tình hình đã không thể tệ thêm nữa, thích ứng trong mọi hoàn cảnh đi, cho dù muốn tức giận thì cũng phải no bụng cái đã.

Một giây sau tôi liền ý thức được sai lầm của bản thân.

Đang ăn vui vẻ thì ánh mắt chú ý đến bóng đen đang tới gần, ngẩng đầu lên nhìn, dù tôi là đứa to gan như vậy thì cũng bị ghen.

Một người đàn ông có vẻ mặt nghiêm khắc đứng trước mặt tôi, áo quần thẳng thớm, phong độ rất được, nhất thời tôi không có cách nào đoán được tuổi tác của ông ấy, sau đó mới nhìn rõ thái dương của ông ấy có chút tóc bạc, khuôn mặt khá giống với Lâm Tấn Tu. Một người thanh niên hơn hai mươi tuổi đứng ở bên trái ông ấy, cũng có khuôn mặt tương tự như Lâm Tấn Tu, cũng im lặng nhìn tôi. Nghĩ đến tôi đang ngồi trong phòng bếp nhà họ Lâm ăn ngẫu nhiên và thân phận của hai người này lại vô cùng hay ho.

Ngoại trừ bố và anh cả của Lâm Tấn Tu ra thì còn là ai nữa?

Không chỉ có bọn họ, sau lưng hai người còn có mấy người có nam có nữ mặc đồ vest, nhìn dáng vẻ không phải là trợ lý thì cũng là thư ký, bọn họ đều đang nhìn tôi.

Thôi xong.

Lòng tôi cách một tiếng, buông bánh kem trong tay xuống, nghênh đón vô số ánh mắt, nhanh chóng đứng lên.

Ày, phải xưng hô như nào đây? Bác Lâm? Chú Lâm? Anh Lâm?

“Lâm tiên sinh?” Cách xưng hô này thế nào cũng không sai, về phần tự giới thiệu thì có chút nhứt đầu rồi, tôi cúi cúi người, “Chào mọi người, cháu... Cháu là Hứa Chân... Đã làm phiền rồi ạ.”

Nói lấp ba lấp bắp, lòng bàn tay rịn ra mồ hôi lạnh căng thẳng, ký ức ngày xưa bị người ta hiểu lầm là trộm không ngờ hiện ra trước mắt, chuyện ngày hôm đó cũng tương tự hôm nay, hô hấp của tôi đã trở nên căng thẳng.

“Chuyện này, là học trưởng Lâm đưa cháu đến ạ, cháu chưa ăn trưa, anh ấy để cháu tới phòng bếp ăn chút đồ, thật đấy ạ.”

Từ trên mặt của bố Lâm Tấn Tu tôi rất khó thấy được suy nghĩ của ông, cũng không biết tôi giải thích ông ấy tin bao nhiêu nữa. Trong sự thấp thỏm thì ánh mắt ấy dừng lại trên mặt tôi một lát rồi sau khi ừ một tiếng, cánh tay nhẹ nhàng nhắc lên rồi đặt xuống, “Ngồi xuống tiếp tục ăn đi.”

Ngoại hình của ông và Lâm Tấn Tu rất giống nhau, nhưng kém rất xa so với kiểu khí chất trêu tức của Lâm Tấn Tu, cũng khí thế hơn nhiều Lâm Tấn Tu. Tuy nụ cười của ông cũng coi như là thân thiết, cũng không ghét tướng ăn của tôi, nhưng mấy chữ “Ngồi xuống ăn tiếp đi” vẫn mang theo chút uy nghiêm, khiến mặt mũi tôi cứng đờ không yên, cũng không dám ăn cũng chẳng dám ngồi.

“Không, không, cháu không ăn nữa ạ. Cháu no rồi ạ.”

Tiếp theo làm sao đây? Nói chuyện như nào? Mọi người có muốn ăn một chút không, hương vị cũng không tồi đâu... Dù là câu nào thì cũng rất dằn, nhìn qua thì bọn họ thực sự không phải là đối tượng để tán gẫu việc nhà.

Người thanh niên bên cạnh ông cất tiếng nói, “Vậy thì cô chính là bạn gái của A Tu?”

“Ồ.” Tôi xoắn xuýt.

“Rốt cuộc có phải hay không?”

“Đương nhiên là đúng rồi,” Giọng nói của Lâm Tấn Tu vang lên ở đầu căn phòng, “Anh cả.”

Tôi từ trước đến nay chưa từng cảm kích sự xuất hiện của Lâm Tấn Tu như lúc này, anh ta đã thay áo sơ mi trắng, tai tay đứt trong túi áo đi về phía tôi, tôi xúc động đến mức khóc đến nơi. Hận anh ta không thể đi nhanh một chút, nhanh chút nữa, tốt nhất là bay đến bên cạnh tôi, đến giúp tôi giải thoát cái tình trạng xấu hổ muốn chết này.

“Mới bao lâu không thấy anh đã nhớ anh như thế rồi?” Lâm Tấn Tu thành thạo nói ngọt ngào, dường như thực sự là bạn trai của tôi vậy. Sau khi tới gần anh ta giơ tay ra, đỡ khóc đỡ cười mà xoa xoa khoe miệng tôi, dùng ngón tay lấy một miếng vụn bánh xuống, “Em lớn như thế này rồi sao còn ăn đến mức miệng dính bánh.”

Hành động của anh ta khiến tôi buồn nôn, nổi hết cả da gà, phản bác theo thói quen, “Anh mới là trẻ con!”

Anh ta hiếm có không cãi lại, cười dịu dàng, kéo tôi giới thiệu với hai người, “Đây là bạn gái của con Hứa Chân. Tiểu Chân, đây là bố anh, em gọi là bác, đây là anh anh, em gọi giống như anh là được rồi.”

Tôi dè dặt “Bác, anh.”

Bác Lâm hơi gật đầu, lại nhìn tôi lần nữa rồi rời khỏi phòng ăn, cả đám người lập tức theo đuôi ông đi ra ngoài.

Phòng bếp lập tức yên tĩnh và trống trải.

Trên xe Lâm Tấn Tu đã giới thiệu một lượt tình hình gia đình anh ta cho tôi, anh ta nói cho tôi biết anh trai anh ta là Lâm Tấn Dương, năm nay hai mươi chín tuổi, không thích nói cười, là một người tương đối

đáng tin cậy, anh ấy là con trưởng, đã cùng bố phụ trách cả công ty rồi. Trong lời nói của anh ta thì khá là tôn kính anh cả của anh ta.

Bây giờ nhìn thấy Lâm Tấn Dương, tôi càng thêm cảm thấy miêu tả của Lâm Tấn Tu đối với anh trai mình khá là chuẩn xác, có lẽ vì kinh doanh nhiều năm, Lâm Tấn Dương không giống như em trai mình luôn có nụ cười khó mà nắm bắt, trên khuôn mặt đẹp trai không nhìn ra bất cứ biểu cảm nào, cũng không gọi là cứng nhắc nhưng cũng không thân thiết lắm.

Anh ta uống một ngụm cà phê, thản nhiên nói: “A Tu, cậu rút cuộc bao lâu rồi không cho bạn gái ăn cơm? Vừa rồi đi qua phòng ăn, nhìn thấy cái dáng ăn hùng hổ của con bé, đến bố cũng giật mình.”

Lâm Tấn Tu giơ tay vuốt vuốt tóc tôi, chậm rãi nở nụ cười, “Anh nói đúng, tướng ăn của Tiểu Chân không đẹp lắm, em vẫn luôn dạy bảo cô ấy nhưng dạy bảo thế nào cũng không có khí chất của thực nữ.”

Mặt tôi lúc đỏ lúc trắng, đủ các loại suy nghĩ trong lòng đều mạnh mẽ va chạm vào nhau, rất muốn gào lên một câu “Anh Lâm, đây đều là hiểu lầm mà, em không có chút quan hệ nào với Lâm Tấn Tu hết, anh ta căn bản không thể dạy bảo em”, nhưng nếu như tôi đã bị Lâm Tấn Tu bức đến bước này rồi, đương nhiên cũng phải tiếp tục giả vờ, ngàn vạn lời nói đều không thể nói ra, nghẹn hết lại ở ngực.

“Hiếm có,” Giọng nói của Lâm Tấn Tu tuy rằng cứng nhắc nhưng ôn hòa hơn lúc mới bắt đầu, “Anh nằm mơ cũng không ngờ tới cậu sẽ chủ động đưa người về nhà. Hai đứa quen nhau bao lâu rồi?”

“Cấp ba, đại học, cô ấy đều là đàn em của em.”

Lâm Tấn Dương nhíu mi, lộ ra vẻ mặt suy nghĩ, “Anh nhớ cậu đã từng nói có một cô bé đàn em ở trường luôn đối nghịch với cậu.”

Ngón tay của Lâm Tấn Tu dừng ở sau gáy tôi, tôi cảm thấy ngứa liên co người lại.

“Chính là cô ấy.”

“Bảy năm” Lâm Tấn Dương trầm ngâm, “Đối với cậu mà nói đó thực sự là thời gian rất dài.”

“Cũng không gọi là lâu” Lâm Tấn Tu không tỏ rõ ý kiến “Cô ấy khác.”

“Ừ,” Lâm Tấn Dương ừ một tiếng, “Cuộc họp hội đồng quản trị đầu năm, lần cậu đến muộn...”

Lâm Tấn Tu cười khê: “Cũng là cô ấy.”

Hai người nói qua nói lại, “Đàn em rất đáng yêu”, “Cô ấy khác” những lời này tôi nghe đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong lòng run rẩy, chỉ đành giả ngồi ngoan bên cạnh uống nước quả.

Lâm Tấn Dương giơ tay ấn ấn huyệt thái dương, cũng không nói gì nữa, ánh mắt dừng trên mặt tôi trong một thoáng, Lâm Tấn Tu cũng không lên tiếng, hai anh em cộng thêm tôi nữa liền ngồi khó xử kinh khủng như vậy đấy. Tôi giống như rơi vào hang ổ Elise, không ngừng rơi xuống dưới, hoàn toàn không biết một giây sau sẽ rơi xuống nơi nào, phải đối mặt với tình cảnh cổ quái nào. Trong lúc thấp thỏm bất an, phát hiện được ngón tay Lâm Tấn Tu nhẹ nhàng sờ tóc tôi.

Giật mình ngẩng đầu nhìn anh ta, chỉ nhìn thấy sườn mặt cúi xuống của anh ta.

“A Tu” Lâm Tấn Dương lại lên tiếng, “Cậu đưa bạn gái về nhà anh không có ý kiến, nhưng cậu biết bây giờ cậu đang làm gì không?”

Trong phòng ăn yên tĩnh trong nháy mắt, đến âm thanh cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy. Thời gian thực sự không qua bao lâu nhưng tôi lại cảm thấy quả thực lâu như một thế kỷ vậy.

Lâm Tấn Tu hơi nhíu mi, “Anh, anh có ý gì?”

“Cô Hứa, tôi và A Tu có chút chuyện”, Lâm Tấn Tu gật đầu với tôi nói, “Quản gia sẽ đưa em tới phòng nghỉ.”

Đây là cuộc nói chuyện giữa hai anh em không thể để người khác biết, ý tứ là tôi có thể rời đi rồi.

“Không ạ, không ạ,” Tôi cầu còn không được, “Nếu tiện thì em muốn đi thăm vườn hoa một chút.” So với cười ngửa xem hoa trên xe ban này không giống nhau, tôi mới phát hiện ra vườn hoa nhà họ Lâm rực rỡ

muôn màu, hoa cải xoăn, hoa tuy-lip, hoa cẩm chướng, cây sơn chi..., đảm bảo mỗi mùa đều có thực vật nở hoa; Hấp dẫn người ta nhất đó chính là mảng hoa Păng –xê rực rỡ sắc màu bên đài phun nước. Hoa Păng –xê là nguyên liệu tốt để làm nước hoa hoặc hương liệu, hương thơm rất đặc biệt, hương hoa đẹp dễ ấy theo không khí khuếch tán đi xa.

Đi dạo đến mức mệt mỏi, bên trong vườn hoa nhà họ Lâm có ghế nằm màu trắng, tôi nhìn bốn bề vắng lặng, bụng bảo dạ ngồi một chút cũng không việc gì. Vậy là ngồi xuống, nhiều hương thơm tràn ngập như vậy, khiến sự mệt mỏi lại dâng lên.

Sau đó thực sự ngủ gật luôn.

Trong mơ có cái gì thì không nhớ rõ nữa, không biết tại sao lại mơ đến mẹ tôi. Cảnh trong mơ là cảnh đầu tiên gặp bà ở khách sạn, bà từ từ đẩy cửa ra đi về phía tôi, sợi dây chuyền màu bạc trên cổ sáng lấp lánh, mang đến một hương thơm mê người.

Không biết tỉnh dậy lúc nào, mở mắt ra thì mặt trời đã hoàn toàn lặn, chân trời lưu lại một vầng sáng mạ vàng mờ mờ. Ngẩng đầu nhìn lên, Lâm Tấn Tu chấp tay đứng sừng sững bên cạnh ghế dựa, đón nhận ánh sáng, lưng thẳng tắp, giống như cây thông xanh cao lớn trong rừng Siberia. Ánh sáng mặt trời cuối cùng xuyên qua kẽ hở của rừng cây chiếu lên mặt anh ta, tôi không phân biệt rõ ràng được khuôn mặt của anh ta, tất cả những cảm nhận anh ta cho tôi chỉ còn lại một bóng lưng cao ngạo—giống như anh ta đã đứng cả đời bên cạnh ghế nghĩ của tôi vậy.

Tôi hoàn toàn tỉnh ngủ, là bị Lâm Tấn Tu làm giật mình tỉnh, ngủ trong nhà của người khác, chuyện này nghĩ như nào cũng có vấn đề, chỉ có thể nói là hương hoa làm say lòng người.

Lâm Tấn Tu cúi đầu nhìn tôi một lúc lâu, rồi cúi người vỗ vỗ mặt tôi.

“Ăn đồ ngọt xong liền ngủ, đúng là heo.”

Tôi sợ đến mức nhảy tới một bên của ghế dựa, lập tức nói: “Biến thành heo đúng là có lỗi với mắt thẩm mỹ của anh.”

Á, nói xong không kìm nổi nước mắt quanh tròng, chúng tôi vẫn là cách nói chuyện như trước đây, thực sự quá tốt rồi.

Lâm Tấn Tu thích những em chân dài, kiểu eo thon thì anh ta càng thích, Tiêu Phi chính là đại diện tiêu biểu, đến tận hôm nay tôi vẫn nhớ chị ta nhảy khúc “Hồ Thiên Nga” trong buổi tiệc tối của trường, eo thon, hai chân mềm mại; Lấy cái tiêu chuẩn này mà nói, tôi cao một mét sáu sáu, nặng năm mươi hai cân thì hoàn toàn không nằm trong phạm vi suy nghĩ của anh ta.

“Bỏ đi, tuy là có lỗi nhưng anh cũng có thể nhận được.” Lâm Tấn Tu vuốt tóc tôi, “Vào nhà đi, chuẩn bị ăn tối rồi.”

Bốn người ngồi trong phòng ăn rộng lớn, ba người họ Lâm, ngoại trừ Lâm Tấn Tu ra thì tôi chẳng quen ai hết, do vậy lúc ăn cơm thực sự là gian nan, sau khi bác Lâm tới thì chúng tôi ngồi xuống, bữa tối cuối cùng đã mở màn.

Nhà họ Lâm ăn theo kiểu chia đồ ăn ra cho từng người, từng đĩa đồ ăn được đem lên, muốn ăn bao nhiêu thì tự đi lấy, mười món ăn, nhìn có vẻ cũng không quá xa xỉ.

Đúng là một gia đình vi diệu, tính kỉ diệu của gen thể hiện vô cùng tinh tế trên bố con ba người họ. Lâm Tấn Dương và bác Lâm đều là người rất chừng mực, bình thường Lâm Tấn Tu nói cũng không ít nhưng trên bàn ăn này anh ta vô cùng yên lặng. Tôi nhin không được mà nghĩ, lẽ nào anh ta thích ăn bên ngoài là vì không khí trong nhà quá gay go.

Một gia đình không có nữ chủ nhân thì không được, không khí cứng nhắc đến mức không có cách nào hóa giải.

Cả nhà họ ăn cơm căn bản không nói chuyện, thỉnh thoảng nói một câu tôi có thể nghe hiểu—phóng vệ tinh?

Sao nhà họ Lâm lại muốn phóng vệ tinh? Tôi cho dù không có lòng hiếu kì thì lúc này đây cũng không khỏi kinh ngạc. Nhưng lại không dám hỏi, những câu đó nghe trong tai thì giống như khí cầu trôi lơ lửng vậy.

Ban này tôi ăn đồ ngọt quá nhiều, bây giờ hoàn toàn không muốn ngược đãi cái dạ dày đáng thương của tôi. Nhưng rất khó, bởi vì Lâm Tấn Tu ra sức giới thiệu cho tôi các món ăn, nhiệt tình đến mức khiến cơ thể tôi phản cảm từ trong ra ngoài nhưng lại không dám biểu hiện ra mặt. Là khách thì phải có tự giác của khách, ngồi trong một phòng ăn rộng lớn sang trọng, lại oán trách đồ ăn của chủ nhà quá phong phú? Sao tôi có thể làm chuyện không có đầu óc như vậy!

Bỗng nhiên bác Lâm mở miệng nói: “Hai đứa quen nhau bao lâu rồi?”

Tôi cảm thán nghĩ đúng là người một nhà, ban này Lâm Tấn Dương cũng hỏi tôi câu này.

Vì vậy trả lời y như Lâm Tấn Tu.

Bác Lâm lại hỏi: “Nhà cháu còn những ai?”

“Cháu sống từ nhỏ cùng bố ạ. Bố cháu là Hứa Chính Nghiêu, là một nhà cổ sinh vật học, năm ngoái đã... qua đời rồi ạ”. Vốn còn muốn nhắc đến mẹ nhưng nghĩ đến Lâm Tấn Tu ở đây nên lại nuốt vào.

“Người nhà khác thì sao?”

“...À, không còn ạ”. Tôi kiên trì đến cùng nói.

Bác Lâm ngược mắt nhìn kĩ tôi, “Không còn nữa là sao?”

Thực ra tôi cũng không sợ người nhà họ Lâm, chỉ cảm thấy ít nhiều có chút xấu hổ. Bọn họ dường như rất xoắn xuýt vấn đề người nhà của tôi.

“Chính là... Gia đình đơn thân ạ.”

Động tác của Lâm Tấn Dương đổi diện dừng lại, ngẩng đầu nhìn vào mắt tôi. Trong lòng tôi run rẩy, bị bọn họ nhìn đến mức có chút sợ hãi, theo bản năng lui về phía Lâm Tấn Tu.

Lâm Tấn Tu nhẹ nhàng cầm tay tôi, không nói nhiều, gơ tay cầm chiếc bát sứ trước mặt tôi, đưa cho tôi một con cua đã lột xong, “Ném thử xem.”

Tôi lập tức vui đầu vào ăn, né tránh ánh mắt của bố con nhà họ Lâm. Với phong cách của nhà họ Lâm, người có thể bước vào cửa nhà bọn họ e rằng sẽ bị điều tra rõ ràng, con gái của gia đình đơn thân nhất định không lọt vào mắt bọn họ. Tuy nhiên không quan tâm nữa, đợi ngày mai khi bọn họ điều tra ra tin tức của tôi thì tôi đã kết thúc thân phận “Bạn gái giả” rồi.

Nhất thời trong phòng ăn yên tĩnh đến mức đến cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, chỉ có âm thanh lột vỏ cua.

Quản gia Châu lập tức tiến vào, cầm điện thoại tìm bác Lâm, ông gật gật đầu, gỡ khăn ăn xuống, đi tới phòng bên ngoài phòng ăn nghe điện thoại, tôi rút cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Đại khái là vẻ mặt vui mừng của tôi quá rõ ràng, Lâm Tấn Tu lườm tôi một cái rồi lại đưa vào đĩa tôi một miếng sườn nướng.

Tôi cảm kích anh ta giải vây cho tôi lúc này, nói câu cảm ơn thì liền bắt đầu vui đầu vào ăn, thực ra thì dạ dày trĩu nặng, căn bản không thể chứa thứ gì nữa rồi.

Nhưng Lâm Tấn Tu dường như bị nghiện, đồ ăn các kiểu đều đưa đến trước mặt tôi. Nhìn Lâm Tấn Dương ở bên bàn bên kia đang cúi đầu tiếp tục ăn, hẳn là không nghe thấy câu chuyện và động tĩnh của chúng tôi bên này, tôi buồn bực vớt miếng sườn về đĩa anh ta, thấp giọng kháng nghị.

“Em xin anh đấy, đừng đưa em đồ ăn nữa!” Cứ ăn như vậy nữa, tuyệt đối có thể cảm nhận được chết no nó như thế nào.

“Anh không để ý em béo đâu.”

“Đây không phải vấn đề béo, đây là mưu sát.” Tôi tức đến nghiến răng.

“Nếu như bị chết no, chết kiểu này quả thực ảnh hưởng đến hình tượng bên ngoài, ” Lâm Tấn Tu cười cười “Được rồi, thế thì anh ăn giúp em.”

Điều này thực sự là... Nói ra thì cũng mà một người đàn ông hai tư hai lăm tuổi rồi, bình thường trưởng thành tinh anh vô cùng, sao bỗng nhiên lại ấu trĩ như này, sao cứ muốn bắt nạt tôi thế. Thế này cũng không thể khiến anh ta kiếm được chút tiền nào mà.

Sau ba phút bác Lâm vẫn chưa trở về, tôi nhớ đến chủ đề bọn họ nói ban nãy, nghĩ tới nghĩ lui, càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ, lặng lẽ kéo ống ta áo anh ta, thấp giọng hỏi Lâm Tấn Tu, “Nhà anh... rốt cuộc là làm gì thế? Lúc nãy ăn cơm, em nghe được chủ đề mọi người nói...”

Lâm Tấn Tu ồ một tiếng, “Nhiều năm như vậy, em cuối cùng cũng nhớ đến hỏi anh chuyện này? ”

Lúc này còn muốn thừa nước đục thả câu, tôi lờm anh ta một cái, “Muốn nói hay không.”

Anh ta cẩn thận cắt hoa quả thành miếng, nói: “Ngành nghề chính là truyền thông.”

Truyền thông, không nằm ngoài TV, báo chí, tạp chí, mạng Internet ... Đúng là ông vua không ngại.

“Thế... Ban nãy vệ tinh mọi người nói...”

Lâm Tấn Tu đẩy đĩa hoa quả đã cắt xong đến trước mặt tôi, nghiêng đầu nhìn chằm chằm mặt tôi, qua một lúc mới nói: “Đó là của công ty truyền hình Max.”

“Hử...Á!” Tôi suýt chút nữa thì ngã từ trên ghế xuống, “MAX là của nhà anh?”

Lâm Tấn Tu nhún vai.

Công ty truyền hình MAX!

Một phút trước khi anh ta nói đến hai chữ “Truyền thông”, tôi thực sự không có cảm giác chân thực sự, nhưng cho dù thế nào tôi cũng không ngờ đến công ty truyền hình MAX cũng là sản nghiệp của nhà anh ta.

Đúng vậy, tôi mới vào cấp ba liền biết xuất thân của Lâm Tấn Tu không tầm thường, nhưng suy nghĩ tỉ mỉ thì rốt cuộc tầm mắt vẫn quá hẹp, dù thế nào cũng không ngờ đến anh ta nhị thái tử của trùm tuyên thông. Liên hệ như vậy, những điểm không hề lưu tâm trước đây đều xâu chuỗi vào nhau.

Khó trách tôi có thể ở trong thang máy của MAX đụng phải anh ta và một đoàn tùy tùng, bây giờ nghĩ đến, thang máy đó e là căn bản không phải là thang máy dành cho nhân viên; chẳng trách bên cạnh anh ta luôn có nhiều phụ nữ xinh đẹp kinh người như vậy; chẳng trách An Lộ cũng cung kính đối với anh ta, đến cả việc nghĩ cách kết giao với tôi, tuy nhiên sau này con bé đối với tôi là thật lòng thật dạ, nhưng mục đích ban đầu vẫn là không đơn thuần, tôi cuối cùng cũng hiểu rõ tất cả từ trước đến nay, nhưng lời nói giấu diếm của con bé là có ý gì rồi... Chẳng trách trong trường cấp ba tư thực cao cấp của tôi, địa vị của Lâm Tấn Tu lại siêu nhiên như vậy.

Tôi hoàn toàn tỉnh ngộ, thực sự là muốn chửi người.

Tôi đúng là đứm mù, phí bao nhiêu cơm gạo như vậy, quen biết với anh ta bao nhiêu năm đến cái chuyện này cũng không rõ nữa, rất muốn tìm chỗ nào đó đi chết cho xong.

“Được rồi, muốn trừng mắt to như vậy để biểu thị sự chán kinh của em?” Lâm Tấn Tu chậm rãi xiên một miếng hoa quả, nhàn nhạt nói, “Cái đáng về bất ngờ của em cũng chẳng đẹp gì.”

Tôi không nói gì, cái nĩa trong tay vô thức đâm vào đĩa đồ ăn. Nghĩ kỹ ra, nhiều năm như vậy Lâm Tấn Tu đều không cho người nói cho tôi biết gia đình của anh ta, bây giờ sao lại nói thoải mái như vậy? Tôi nhớ đến Thẩm Khâm Ngôn, nhớ đến mẹ tôi và Cố Trì Quân... Trong lòng có một khối đá, hơn nữa còn thông thả rơi xuống, tôi vốn đã không có khẩu vị, bỗng chốc lại càng không có.

Hôm nay Lâm Tấn Tu đưa tôi đến nhà anh ta rốt cuộc là có ý gì?

Ánh mắt tôi giống như một con ruồi không đầu mà nhìn lung tung, lại nhìn thấy Lâm Tấn Dương ngồi đối diện đang hơi lắc đầu, đại để là nghe thấy cuộc nói chuyện của tôi và Lâm Tấn Tu, không đồng tình với sự ngạc nhiên của tôi. Đương nhiên, tôi vốn cũng không trông mong có được sự tán thành của anh ta, loại chuyện giả làm bạn gái này, cả đời làm một lần là đủ lắm rồi.

Tôi thấp thỏm bất an mà nặn ra một nụ cười với anh ta, anh ta gật đầu, ánh mắt nhìn tôi rất sắc bén, nhưng cũng may không có ác ý, chỉ nói: “Ăn không được nữa thì đừng ăn.”

Anh Lâm anh đúng là người tốt! Đúng trên lập trường của người khác, hiểu được nỗi khổ của người khác, quả thực là quá tuyệt! Hoàn toàn khác với người em trai quái lạ của anh! Bạn gái của anh nhất định rất có phúc! Cái ý nghĩ này lóe lên, cũng nghĩ đến sao Lâm Tấn Dương không đưa bạn gái về nhà, ngược lại lại để em trai chiếm trước.

Ba bố con nhà họ Lâm thật đúng là... Một lời khó nói hết.

Tóm lại, bữa tối xui xẻo này trôi qua nhanh một chút đi.

Lời cầu khẩn của tôi rất có hiệu quả, cái ý nghĩ này vừa lóe lên thì bác Lâm quay lại. Ông ngồi vào ghế chủ nhà nhưng không động vào dao nĩa, mở miệng nói.

“Hôm nay gọi các con về nhà là muốn tuyên bố một chuyện.”

Khuôn mặt uy nghiêm của ông so với ban nãy lại càng nghiêm túc hơn, giọng nói rõ ràng, có lực, không thể cãi lại. Đây là thông báo chính thức chứ không phải thương lượng. Tôi nghĩ bình thường trong cuộc họp hội đồng quản trị lúc tuyên bố mệnh lệnh quan trọng chắc cũng là ngữ khí này. Tất cả mọi người đều để dao nĩa xuống, tôi nghi hoặc mà ngẩng đầu lên.

“Bố định tái hôn.”

Trong lòng tôi thực sự vui vẻ. Ban nãy còn cảm thấy căn nhà này không có nữ chủ nhân thì không được, hiển nhiên bác Lâm cũng nghĩ như vậy. Tôi có một loại ảo giác kỳ lạ về chuyến đi này, bữa cơm này thực sự biến đổi bất ngờ.

Nhưng ngoài tôi ra, hai người đàn ông họ Lâm khác đều có biểu cảm bình tĩnh, không hề bất ngờ.

“Con ủng hộ,” Lâm Tấn Dương nói “Mẹ đã mất mười lăm năm rồi, bố sớm đã có thể suy nghĩ đến chuyện tái hôn.”

Lâm Tấn Tu lại không cho ý kiến, nhẹ nhàng cầm ngón cái và ngón trỏ bàn tay trái của tôi lên nhéo nhẹ: “Tiểu Chân, em thấy sao?”

Trên mặt tôi mang nụ cười mỉm nhưng trong lòng lại rít gào: Chuyện nhà của các người liên quan gì đến tôi! Tại sao muốn một đứa giả mạo bạn gái là tôi đây phát biểu ý kiến về chuyện tái hôn của bố anh! Ông ấy kết hôn với ai, kết hôn với mấy người, kết hôn mấy lần tôi đều không có ý kiến! Lâm Tấn Tu anh đừng có mà ép tôi tức nước vỡ bờ! Tôi sẽ khởi nghĩa đấy!

Nhưng mà bác Lâm và Lâm Tấn Dương cho là thật, đều quay lại nhìn tôi—Điều này khiến tôi xuất hiện một loại ảo giác, giống như tôi đã trở thành con dâu nhà họ Lâm, mà thật hiếm thấy, bọn họ lại coi trọng ý kiến của tôi.

Tôi hít sâu một hơi, bày ra một nụ cười của người qua đường nói: “Rất tốt, rất tốt ạ.”

Sau đó giống như hén vậy, ngậm chặt miệng lại.

Ăn xong bữa cơm gian khổ, người giúp việc thu dọn dao nĩa. Tôi rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, còn ăn tiếp thì tôi thực sự không dám bảo đảm có phát điên hay không. Bác trai và anh cả nhà họ Lâm đều đã lên lầu, đi vào thư phòng của từng người.

Lâm Tấn Tu vẫn đứng cùng tôi, nhìn tôi nói: “Lát nữa thì về nhé, tới phòng anh ngồi một lát.”

Cái ý tưởng tới phòng anh ta khiến không không rét mà run, tôi không hề muốn tiếp xúc với thế giới nội tâm của anh ta chút nào, cự tuyệt luôn: “Em muốn về nhà.”

Lâm Tấn Tu cười như không cười: “Sợ anh ăn em như vậy à?”

“Buổi tối nay, em đã gánh vác quá mức rồi,” tôi cười khổ, “Học trưởng xin anh đẩy, tùy tiện tìm một cái xe đưa em về đi.”

“Được”, anh ta bất ngờ nói lời hay, đưa tôi tới ga ra, “Tối mai công ty có một bữa tiệc, em tới tham dự cùng anh.”

Vườn hoa bên ngoài tỏa hương bốn phía dưới ánh trăng, hương thơm còn nồng hơn ban ngày. Tôi hít sâu một hơi, dứt khoát trả lời : “Không đi.”

Ánh trăng chiếu vào trong nước, chiếu rọi khắp các góc ngách của vườn hoa rộng lớn, tôi nhìn gợn sóng nước phản xạ ánh sáng, nhìn vào khóe môi của Lâm Tấn Tu, giống như là một nụ cười không thể nắm bắt được.

Trong lòng tôi có chút căng thẳng. Lẽ nào anh ta chuẩn bị diễn lại trò cũ, muốn dùng cách khác để ép tôi tới bữa tiệc ngày mai? Quả thật là cuối tuần nha, ai ai đều lựa chọn tổ chức tiệc vào ngày này. Dù thế nào đi nữa tôi không thể cùng đi dự tiệc cùng anh ta. Tôi đã đồng ý với mẹ rồi, nếu như anh ta còn cưỡng ép tôi, tôi cũng chỉ đành nói thẳng ra chuyện tôi vẫn còn một người mẹ—dù sao thời gian tôi bế tắc với Lâm Tấn Tu nhiều, nói dối thì anh ta đều có thể cảm nhận được.

“Thế thì không đi nữa”, Lâm Tấn Tu tiếp tục duy trì phong cách nói những lời tốt đẹp, thế cho nên tôi mở to hai mắt chỉ cảm thấy chỗ nào đó của anh ta xảy ra chuyện.

Trong lúc nói chuyện thì chúng tôi đã đi đến ga ra, lướt mắt nhìn qua, ga ra bằng một sân bóng rổ, chia ra làm hai tầng. Vội vàng nhìn lướt qua, không nhìn kỹ càng, cảm thấy những chiếc xe này đều là xe sang đến chết người. Có lái xe lái một chiếc xe màu đen dừng trước hai chúng tôi, tôi bị ánh sáng trắng làm cho hoa mắt, vừa nheo mắt lại liền bị Lâm Tấn Tu khoác qua vai, đặt một nụ hôn lên má tôi, thấp giọng nói—

“Anh còn việc phải bàn với anh cả, lái xe sẽ đưa em về.”

“Tiểu Chân, ngày mai gặp lại.”

45. Chương 45

Vừa tiến vào cửa phòng của mẹ ở khách sạn Hương Hà, tôi liền bị cảnh tượng lộn xộn dọa cho một trận. Đây là phòng khách sạn năm sao, không phải hiện trường vụ cướp nha. Đồ đạc trong phòng đều loạn hết cả lên, đồ nội thất đều đổi vị trí, tủ âm tường ở giữa, bàn trà đẩy ra cửa; Trên mặt đất có mấy cái rương đang mở, Kỷ Tiểu Nhụy cầm một quyển sổ, vừa kiểm kê vừa nhanh chóng ghi chép lại.

Tôi gật đầu với chị, nghĩ xem đặt chân ở chỗ nào.

“Tiểu Chân vào đây,” Chị cách một cái tủ quần áo, cao giọng gọi tôi, “Em còn khách khí cái gì.”

Tôi kéo Thẩm Khâm Ngôn đi qua đó.

Kỷ Tiểu Nhụy xoay một cái mở tủ quần áo ra, nhìn không chớp mắt quần áo trong tủ, lại xoay xoay viết một đồng số vào quyển sổ, vừa quay đầu vừa nói: “Không sao tìm thấy một món đồ bằng ngọc của đạo diễn Lương, chị đang...” Ánh mắt của chị lướt qua người Thẩm Khâm Ngôn bên cạnh tôi, rồi lại ngẩn người. Tôi thầm hé miệng cười, Thẩm Khâm Ngôn có thể khiến cho Kỷ Tiểu Nhụy đã nhìn quen tuần nam mỹ nữ trong giới giải trí phải lộ ra cái vẻ mặt này, thực sự là đáng giá.

Tôi nhanh chóng với thiệu hai người với nhau, Thẩm Khâm Ngôn cúi người, “Cô Kỷ, chào chị.”

Kỷ Tiểu Nhụy chớp chớp mắt với tôi, lập tức mỉm cười: “Ừ, tới là tốt rồi. Tuổi trẻ thật là tốt.”

“Cậu ấy còn nhỏ hơn em một tuổi đấy,” Tôi cười nói, “Còn chưa tới hai mốt.”

“Không tồi,” Chị chỉ chỉ một căn phòng bên cạnh, “Cửa hàng mới mang quần áo đến, ở phòng bên cạnh ấy, hai đứa đi thử xem, thích cái nào thì giữ lại. Nhân viên trang điểm sắp tới rồi. Có vấn đề gì thì tìm chị.”

Kỷ Tiểu Nhụy đang bận sứt đầu mẻ trán, tôi không làm phiền chị nữa, gật gật đầu liền đi vào phòng bên cạnh. Tôi luôn khâm phục Kỷ Tiểu Nhụy, năm ấy chị mới tốt nghiệp đại học liền đi tìm việc làm, tuổi tác chắc cũng sần sần tôi, bây giờ làm cho mẹ tôi nhiều năm như vậy, đã hoàn toàn thạo toàn thạo năng rồi, ví dụ như mức độ suy nghĩ việc thấu đáo khiến người ta cực kỳ tán thưởng.

Đồ nam có hai bộ, đều là lễ phục màu đen tiêu chuẩn, đồ nữ thì đẹp dễ phong phú, ít nhất cũng treo mười bộ váy, màu hồng nhạt, màu lam, màu vàng kim, màu đen, màu trắng, hở vai, có cổ, có khăn choàng, cổ sen, đuôi cá, tơ tằm, nhung, váy dài, váy ngắn khiến người ta hoa cả mắt.

Thẩm Khâm Ngôn thì lơ đãng với lễ phục của chính mình, nhưng lại rất chuyên tâm nhìn những bộ váy đẹp dễ lọt lầy đó, quay đầu nhìn tôi, nở một nụ cười đẹp mắt: “Váy đều rất đẹp, chị thử hết đi nhé, thế nào?”

Tôi còn chưa kịp nói thì đã bị Stylist gọi vào phòng bên.

Dau khổ. Vô cùng gian nan.

Tôi cảm thấy người trong giới showbiz cũng thực sự không dễ dàng gì.

Stylist là một trong những Stylist mẹ tôi chuyên sử dụng, thái độ làm việc quả là thiết diện vô tư. Giày vò tôi cả một buổi chiều trong phòng trang điểm, tôi bị lời nói nửa Anh nửa Pháp của anh ta soi mói từ đầu đến chân—tuy rằng phần lớn danh từ nghe không hiểu, nhưng cũng đủ để khiến tôi nảy sinh nghi hoặc đối với gu ăn mặc của chính mình, tôi thực sự dở như thế à?

Mái tóc dài bình thường được buộc thành đuôi ngựa đã hoàn toàn bị phá bỏ, vắn lên một chút, tôi sức cùng lực kiệt còn mệt hơn cả chạy một trăm mét. Váy áo thử hết bộ này tới bộ khác, cuối cùng chọn được một cái màu váy màu trắng. Váy bó sát người, cơ thể tôi hoàn toàn bị bó chặt, tôi không thể không ưỡn ngực hít thở, cúi đầu nhìn, bên trên hơi lấp lánh, vô cùng đẹp dễ. Stylist rất thỏa mãn, cười nói “Cơ thể đẹp tại sao cứ giấu đi”, làm tôi xấu hổ đến muốn tìm cái lỗ nẻ, cười khổ với Thẩm Khâm Ngôn.

Kết quả còn chưa cười khổ thì đã giật mình, Thẩm Khâm Ngôn đẹp trai mạnh mẽ đến dọa người, Stylist nói cậu ta thực sự quá đẹp trai, cơ bản không cần chải chuốt.

Vốn định cười cậu ta giống như ngày thường nhưng lại không nghĩ ra từ chê cười thích hợp.

Mọi người thấy đấy, trang phục chính là một lớp nguy trang của con người, có công hiệu ngấm biến đổi con người: Lúc chúng đều mặc bộ quần áo chỉ có mấy chục tệ, có thể xưng anh xưng em, hô hoán bạn bè tụ tập lại ăn thịt nướng ở một quán ven đường; Bây giờ chúng tôi đều ăn mặc nghiêm túc trải lại lại không biết trên gheo đối phương như thế nào.

Stylist đang chọn giày cho tôi, tôi thử một đôi xăng-đan bằng da màu trắng xinh xắn, vịn vai Thẩm Khâm Ngôn đứng lên, đi kiểu giày này tuyệt đối là ngược đãi chính đôi chân của mình.

Sau khi Kỷ Tiểu Nhụy cuối cùng cũng tìm thấy vòng bay bị mất thì đẩy cửa vào xem chúng tôi, hiển nhiên là vẻ mặt bị chấn động.

Chị đỡ trán, chẳng hiểu sao than ngắn thở dài: “Đúng là kim đồng ngọc nữ.”

Tôi phì cười, như vậy được coi là khen sao?

Thẩm Khâm Ngôn da mặt không dày bằng tôi, câu nịnh hót như vậy khiến cậu ta hơi đỏ mặt, hơi nhìn đi chỗ khác. Tôi vốn vịn cánh tay cậu ta, bây giờ lại cảm thấy cậu ta đang run nhẹ.

Tôi cười đến ngã cả ra, “Không sao, đừng căng thẳng, cậu rất đẹp trai. Đẹp trai hơn nhiều so với đám người nổi tiếng chỉ có mẽ bề ngoài.”

Stylist cười mà không nói, xem ra anh ta cũng rất tán thành. Thẩm Khâm Ngôn cắn môi, ngực hơi phập phồng, gật đầu với tôi. Sau đó tôi buông tay cậu ta ra, đi thử mấy bước, không được tự nhiên cho lắm.

Thẩm Khâm Ngôn cúi đầu nhìn đôi giày trên chân tôi, “Thực sự rất đẹp.”

“Đương nhiên rồi”, Kỷ Tiểu Nhụy nhìn tôi, có chút suy nghĩ mà cười rộ lên, “Tiểu Chân là con gái của ai cơ chứ.”

Chị là nhân viên của mẹ tôi đại đa số thời gian cũng hết sức khen ngợi tôi, nhưng cái gọi là con nhà tông không giống lông thì cũng giống cánh, khen tôi còn không quên đem mẹ tôi vào. Mẹ tôi trả lương cho chị thực sự có lời.

Thẩm Khâm Ngôn lại nói: “Tuy nhiên trên cổ thiếu thứ gì đó.”

Stylish suy ngẫm rồi nhìn cậu ta: “Nhân quang không tệ, thiếu một sợi dây chuyền, phối hợp với khuyên tai thì càng tốt.”

“Có lý,” Kỷ Tiểu Nhụy cúi đầu nhìn đồng hồ rồi dứt khoát bấm điện thoại, “Sợi dây chuyền ngọc lục bảo ấy vốn là của em, bây giờ là sáu giờ để ngân hàng đem đến vẫn kịp.”

“Thôi, như thế này rất tốt rồi.”

“Như vậy sao được”, Kỷ Tiểu Nhụy nhìn tôi, “Tối nay em phải đẹp hơn bất cứ ai.”

Bữa tiệc tối nay có nhắm mắt tôi cũng có thể tưởng tượng được, tiệc chúc mừng của công ty điện ảnh, không thể thiếu được các đạo diễn lớn và các ngôi sao. Tôi không phải người nổi tiếng, không có lý được xuất hiện ở đó. Trừ phi...

Tôi dừng mạch suy nghĩ lại, nói hết nước hết cái mới để chị đừng gọi người ta đưa dây chuyền đến, hỏi chị: “Mẹ em lúc nào thì đến?”

“Cô không lên đây”, Kỷ Tiểu Nhụy nói, “Tiệc ở dưới lầu, bảy giờ bắt đầu.”

Nói như vậy nghĩa là, lát nữa tôi mới có thể giới thiệu Thẩm Khâm Ngôn cho bà. Nhưng mà thôi vậy, cũng không bao lâu nữa.

Tôi nhẹ giọng hỏi chị: “Thế... Những người khác trong đoàn làm phim thì sao?”

“Chắc cũng đến giờ đấy.”

Lúc sáu rưỡi chúng tôi đi tới phòng khách của bữa tiệc, tiệc rượu vô cùng long trọng, thảm đỏ trải từ sảnh cho tới cửa chính, một lát lại có một chiếc xe trở tới, những ngôi sao nổi tiếng quần là áo lượt bước xuống xe, đứng ở trên cầu thang có thể nhìn thấy ánh đèn flash của phóng viên. Sắc mặt tôi nhất thời tái xanh.

“Gì thế này? Sao lại có phóng viên!” Tôi kéo tay Kỷ Tiểu Nhụy đi đầu tiên.

Kỷ Tiểu Nhụy bị thái độ kinh ngạc làm cho sợ, “Em sao thế?”

“Thực sự cho rằng em là con cóc? Các người làm nhiều trò như vậy,” tôi nhin không được mà kéo kéo chiếc váy cực kì bó, nắm chặt tay, “Mẹ em muốn nói cho cả thế giới biết sự tồn tại của em? Bây giờ như vậy đã là cực hạn của em rồi. Phiền chị nói cho mẹ em, bà thực sự muốn làm như vậy thì em lập tức rời đi!”

Kỷ Tiểu Nhụy khiếp sợ nhìn chăm chăm tôi, một lúc lâu không nói gì.

Thẩm Khâm Ngôn không lên tiếng, cầm lấy tay tôi, tôi cảm kích ý tốt của cậu ta.

Sau một lúc lâu chị mới thở dài nói: “Tiểu Chân em hiểu lầm rồi. Vốn muốn giấu em, để đạo diễn Lương tự mình nói với em, nhưng bây giờ xem ra chị phải nói rõ với em,” Chị ngừng lại một chút, “Hôm nay có nhiều người nổi tiếng đến như vậy, không riêng gì vì tiệc chúc mừng mà còn vì Lâm tiên sinh cũng xuất hiện, vì thế phô trương rất lớn. Trước đây mẹ em muốn giới thiệu Lâm tiên sinh cho em làm quen, em không đồng ý nên chỉ có thể tiền trạm hậu tấu. Còn về phần phóng viên, sẽ không được vào hội trường, họ không thể nào viết linh tinh được.”

Mặt tôi nóng lên.

Hóa ra là tôi lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, còn nổi giận linh tinh, xấu hổ muốn chết.

Kỷ Tiểu Nhụy chỉ lắc đầu, cũng không so bì gì với tôi, kéo tôi xuống lầu.

Chúng tôi đi vào đại sảnh, Kỷ Tiểu Nhụy vừa vào liền cười nói hàn huyên với mấy người quen biết, xem ra chuyện mẹ tôi muốn kết hôn là bí mật ai cũng biết, phỏng chừng thân phận của tôi cũng thế. Tôi không để ý bọn họ có biết hay không, đơn giản nói chuyện mấy câu, chậm rãi quan sát hoàn cảnh xung quanh, người đến bữa tiệc này đại đa số đều rất có lai lịch. Ví dụ như tôi nhìn thấy rất nhiều đạo diễn đỉnh cao trong giới điện ảnh truyền hình, nhà sản xuất và người nổi tiếng, còn có nhiều chính khách, thương nhân và người nhà của họ.

Hãy, thực đúng là toàn người danh giá.

Thẩm Khâm Ngôn nói: “Tôi ở đây cùng chị.”

“Theo tôi làm gì, tôi rất tốt, chúng ta quen nhau một năm rồi còn chưa nhìn đủ sao hả.” Tôi ý bảo cậu ta nhìn mấy vị đạo diễn và nhà sản xuất ở đây, “Bây giờ cậu cần thu hút sự chú ý của bọn họ, quen biết nhiều người cũng không thiệt đi đâu cả.”

Vừa nói vừa đẩy cậu ta đi, để cậu ta đi làm quen với những người khác, bỗng nhiên có cảm giác bị thương như gả con gái đi lấy chồng—Tôi đối với Thẩm Khâm Ngôn cũng chỉ có thể làm đến mức này thôi.

Tế bào nghệ thuật của tôi tuy không nhiều nhưng cũng biết cậu ta tài hoa xuất chúng, đáng tiếc xã hội này từ trước đến nay không phải có tài thì có thể có cơm ăn. Thẩm Khâm Ngôn có ngoại hình đủ đẹp trai để thu hút sự chú ý của người khác, nhưng cậu ta còn phải có đủ sự thông minh mới có thể có được sự khen ngợi. An Lộ đã từng nói, chỉ cần tôi mở miệng với Lâm Tấn Tu, chuyện gì cũng đều rất dễ dàng. Nhưng tôi có nguyên tắc của mình, đi cửa sau với mẹ mà còn phải nghĩ đi nghĩ lại, muốn tôi vì cậu ta mà đi cầu xin Lâm Tấn Tu, thực sự thì tôi không làm được.

Bữa tiệc theo kiểu buffet, tôi bị cái váy bó eo bó quá chặt, cũng không dám ăn uống, chỉ đành đứng một bên nhìn đầu bếp làm từng đĩa điểm tâm thành hình hoa, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng cụng ly. Ở đây giống như các bữa tiệc của những thế kỉ trước, mỗi người đều cố gắng trang điểm về bề ngoài, mỗi người đều gắn lên mình những thứ hoa lệ.

Mạch suy nghĩ của tôi dần dần không để tâm tới, thỉnh thoảng cũng nghe thấy nửa câu nói chuyện phiếm, ví dụ như ai có phim gì phải đóng, ai gần đây có tin tức gì, chủ đề nói chuyện chủ yếu nhất trong cái giới giải trí này chính là hôn lễ của mẹ tôi và vị Lâm tiên sinh kia.

Lúc đoàn làm phim xuất hiện, diễn viên chính phụ mười mấy người lần lượt tiến vào đại sảnh, kéo theo một tràng pháo tay.

Người đi đầu tiên chính là Cố Trì Quân, anh mặc bộ lễ phục dạ hội màu đen trắng tắp, thực sự đẹp trai ngời ngời. Anh bế một cô bé ba, bốn tuổi, tôi tập trung nhìn thì chính là cô gái nhỏ xinh đẹp diễn cùng anh trong phim.

Cô gái nhỏ mặc bộ váy liền màu hồng phấn, khuôn mặt mồm mỉm đáng yêu vô cùng.

Anh ôm cô gái nhỏ đi tới trước sân khấu thì dừng lại, đặt cô bé xuống đất, nói chuyện với đầu bếp mấy câu rồi lấy hai miếng bánh kem nhỏ tinh xảo cho vào đĩa rồi ôm cô bé vào bàn ăn, thơm má cô bé rồi dặn dò mấy câu; Sau đó quay người, chào hỏi, bắt tay, hàn huyên cùng mấy người quen trong đại sảnh, một người ứng phó với mấy người đều ung dung.

Tôi đứng trong góc, cách đám người gần như tham lam mà nhìn anh, về phần những người ở đằng sau, tôi hoàn toàn không nhìn thấy. Từ sau buổi tối ăn mừng “Ba Chương Cam Kết” ấy, tôi không gặp lại anh, anh thực sự đã gầy đi rồi.

Nói cũng kỳ lạ, vào mùa đông khi mà nhìn thấy nụ cười của anh chỉ cảm thấy ấm áp, nhưng nụ cười của anh bây giờ giống như băng tuyết hòa tan, thấm vào lòng người, tuyệt đối không phải những nụ cười nhằm chán tôi nhìn thấy ở bữa tiệc này, khuôn mặt xã giao và nụ cười lấy lòng.

Đang nói chuyện với anh là một vị đạo diễn tên là Lưu Trường Ninh, hơn sáu mươi tuổi, rất có danh tiếng, chỉ cần lời nói cử chỉ liền có thể nhìn ra sự nổi bật của Cố Trì Quân. Khuôn mặt của anh chụp ở bất cứ góc độ nào cũng rất đẹp, không cần tỉ mỉ bố trí ánh sáng và tính toán góc độ. Có không ít tuổi nam nữ trong đại sảnh này, có người trẻ hơn anh, có người đẹp trai hơn anh nhưng sự cuốn hút của lời nói cử chỉ toát lên trong vô thức thực sự không có ai địch nổi anh.

Được rồi, tôi rất muốn tự sát—tinh thần fangirl đáng sợ lại phát tác rồi.

Lén lén lút lút mà đánh giá, trong lòng bí mật phác thảo đường nét của anh. Bỗng nhiên anh ngừng đầu lên, nhìn về phía tôi đang đứng; Tôi bị dọa sợ, cơ thể trốn vào sau một nhà sản xuất to béo, có lá chắn thịt che chắn, tôi nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Bên cạnh có người thấp giọng nói chuyện: “Tôi nghe nói, hai người con trai của Tổng giám đốc Lâm hôm nay cũng xuất hiện?”

“Bố cũng tới, làm con sao có thể không tới?”

“Cha con nhà họ Lâm hiếm có xuất hiện ở nơi như này, kẻ muốn vắt óc nghĩ kẻ muốn kết giao không biết có bao nhiêu nữa.”

“Bọn họ sao có thể để ý bữa tiệc nhỏ này? Bọn họ ngoài trừ những hội nghị đầu tư ra thì đều không lộ diện.”

“Chắc chắn, đó mới chính là người thực sự có quyền lực trong giới này, Lương Uyển Đình thực sự là người lợi hại, tôi nghe nói bà ta sắp kết hôn với Lâm Viễn Dương rồi.”

“Một người phụ nữ có thể đứng vững trong giới này đương nhiên không phải nhân vật tầm thường.”

Trong lòng tôi dâng lên sự bất an, chủ đề nói chuyện của bọn họ xoay quanh sự lợi hại của mẹ tôi diễn ra một lúc, rồi kéo đến hai người con trai nhà họ Lâm.

“...À, tôi còn nghe nói, hai người con trai nhà họ Lâm đều rất xuất sắc là những nhân tài hiếm có.”

“Chuẩn đấy, biết bao nhiêu người vắt óc chui vào con đường của bọn họ.”

“Con gái của Lương Uyển Đình cũng tới chứ?”

“Ở bên kia kìa.”

“À! Cũng là một người đẹp đấy.”

“...”

Tôi cảm thấy có chỗ nào đấy xảy ra nhầm lẫn, tâm tư nặng nề đi tới bên cạnh Kỷ Tiểu Nhụy.

“Đừng than thở nữa.” Kỷ Tiểu Nhụy cười đưa cho tôi cốc nước quả. Nhiệm vụ ngày hôm nay của chị đại để là trông coi tôi, luôn ở cách tôi không xa, thuần thực chu đáo, giúp tôi đỡ tất cả những lời hàn huyên và bất chuyện. Những lời nói ban nãy của tôi có lẽ rất có ảnh hưởng đến chị.

“Chị Tiểu Nhụy, Lâm Tiên Sinh kia sao lại đến?”

“Em biết rõ rồi còn hỏi à?” Kỷ Tiểu Nhụy đỡ khóc đỡ cười, “Tiệc chúc mừng của mẹ em, đương nhiên ông ấy phải tới.”

“Ừ...” Tôi nói “Thế hai người họ... Định kết hôn à?”

Chị vừa uống nước vừa nói câu “Đương nhiên” đáp lại tôi, dường như cảm thấy câu hỏi của tôi vô cùng buồn cười.

“Ừ, chắc là hôn lễ dự định vào cuối năm.”

“Thế... Tình hình gia đình của nhà họ Lâm như nào?”

“Phu nhân của ông ấy đã qua đời hơn mười năm trước, còn có hai người con trai.”

“Hai người con trai à...” Tôi bắt đầu đau đầu, “Mẹ em sẽ không kết hôn rồi bị bắt nạt chứ?”

“Sao có thể,” Kỷ Tiểu Nhụy cười rộ lên, “Con trai cả tốt nghiệp trường Ivy League, học luật và tin tức, có năng lực làm việc, quyết đoán. Chị đã gặp một lần, anh ta tuy không nhiều lời nhưng con người cũng không tồi, rất có phong độ thân sĩ, cực kì nhã nhặn. Con trai thứ chị chưa gặp lần nào, nghe nói dường như không lộ diện trong giới này, chị phỏng chừng...”

Chị muốn nói lại thôi.

Tôi truy hỏi: “Phỏng chừng cái gì?”

Kỷ Tiểu Nhụy ho khan một tiếng, “Có lẽ là không tán thành hôn sự lắm.”

Tôi càng thấy có vấn đề.

“Người con thứ bao nhiêu tuổi thế chị?”

“Hình như là sinh viên của đại học Tĩnh Hải, nghe nói là học trưởng của em... cụ thể thì chị không rõ.”

Tôi rõ ràng nghe thấy tiếng tim đập không bình thường.

“VẬY... Người còn thứ này tên gì?”

Kỷ Tiểu Nhụy không nghe ra sự khác thường trong ngữ khí của tôi, giọng nói vẫn rất nhanh, “Con cả là Lâm Tấn Dương, em trai là Lâm Tấn... A, họ tới rồi kìa.” Quả nhiên khu vực cửa vào có tiếng xôn xao truyền đến, tôi che miệng, nuốt chút nữa thì phun nước quả mới uống ra.

Đồng hồ lớn treo trên tường hiển thị tám giờ đúng. Trong vở kịch lớn, diễn viên chính luôn luôn xuất hiện cuối cùng, mà mẹ tôi và Lâm tiên sinh đều là người đứng giờ, chắc hẳn sẽ không để mọi người chờ lâu.

Một tiếng sấm vang lên trong đầu tôi, thực sự xảy ra chuyện rắc rối rồi.

46. Chương 46

Cái ý nghĩ đầu tiên trong đầu tôi là chạy, cái ý nghĩ thứ hai là nhanh trốn đi, cái ý nghĩ thứ ba là bỏ chạy không cần mạng. Tình thế khẩn cấp đến mức cũng không nghĩ đến những lời nói ẩn ý và thái độ kỳ lạ của Lâm Tấn Tu tới hôm qua.

Quay đầu lại tìm Thẩm Khâm Ngôn thì không thấy người đâu, vừa hay thì chạm vào ánh mắt của Cố Trì Quân trong một hoặc là hai giây. Tuy chỉ là ánh mắt giao nhau trong một thoáng nhưng tôi lại hốt hoảng lúng túng, tay chân không biết phải để vào đâu.

Tôi nhìn thấy khóe môi chùng xuống của anh, không giống những người khác nhìn cha con nhà họ Lâm ở phía cửa, ngược lại lại đi về phía tôi.

“Đã lâu không gặp.” Giọng nói của Cố Trì Quân vẫn trầm thấp và dịu dàng như trước.

Đúng vậy đúng vậy, thực sự chúng tôi đã lâu không gặp nhau rồi, tuy luôn giữ liên lạc bằng điện thoại nhưng điện thoại không thể bằng gặp mặt nói chuyện trực tiếp. Tôi có rất nhiều lời muốn nói với anh ví dụ như tình hình sức khỏe của mẹ anh, ví dụ như mấy tháng này anh vất vả quá, nhưng những lời này tuyệt đối không có cách nào nói chuyện ở đây. Nhưng tôi sao vậy, chân lại không bước, dường như lời nói của anh là sự kết dính mạnh mẽ, cố định một đứa sống sờ sờ là tôi trong một không gian hẹp.

“Cố tiên sinh.” Tôi bình tĩnh lại.

Anh đứng chấp tay, hơi cúi đầu nhìn tôi một lúc lâu, “Sao lại trốn ở đây mà không đến chào hỏi tôi?”

Tôi hoàn toàn bị ngoại hình xán lạn của anh làm mất trí, nào còn nghĩ tới đi chào hỏi.

“Tôi mới nhìn thấy em, trong nháy mắt thực sự không nhận ra em,” Ý cười của Cố Trì Quân càng thêm sâu, dường như muốn tuôn ra khỏi ánh mắt, “Rất đẹp.”

Thần kinh căng thẳng của tôi thoải mái một chút, việc trang điểm của tôi ngày hôm nay, nhất thời anh không nhận ra cũng là điều có thể tha thứ. Tôi nói nhỏ với anh: “Chúc mừng anh, “Ba chương cam kết” thực sự là một bộ phim hay.”

“Em thích không?”

“Đương nhiên rồi.”

Cố Trì Quân mỉm cười: “Thế thì tốt.”

Tôi vội vàng hỏi: “Sức khỏe của mẹ anh thế nào rồi?”

“Xuất viện rồi” Cố Trì Quân nói, “Vì thế tôi mới về nước.”

Tôi hiểu mà gật đầu.

“Postcard và quà tốt nghiệp của anh... Đều đã nhận được rồi,” Tôi nói “Cảm ơn anh.”

Không biết anh với tâm tình nào mà gửi quà cho tôi, lúc đó chắc hẳn là anh đang chăm sóc mẹ trên giường bệnh.

Cố Trì Quân nhìn tôi, nụ cười trên khóe môi lại càng sâu.

“Nhưng tôi không muốn nghe cái gọi là “Cảm ơn”. Đổi câu khác. ”

Tôi sắp bị anh làm cho bực rồi. Đổi câu khác nói dễ thể, bây giờ tôi nào có thời gian nói cái khác với anh...

Con người trong lúc căng thẳng, lực chú ý sẽ tập trung cao độ, khả năng nghe cũng vô cùng nhạy cảm.

Tôi liếc đến đoàn người ở cửa đã hơi có dấu hiệu dân ra, lòng lại càng căng thẳng, một con mắt liếc nhìn Thẩm Khâm Ngôn, một con mắt nhìn chằm chằm cửa ra vào. Những năm không đối nghịch với Lâm Tấn Tu, tôi tạo cho mình tinh thần tự an ủi và thói quen cực kì thận trọng bất cứ lúc nào, về trước có lẽ không phải phẩm chất tốt đẹp gì, cái sau lại rất có ích—Cho dù làm gì đều có sự chuẩn bị ở đằng sau. Khi này tức giận với Kỷ Tiểu Nhụy, tôi đã chính xác nắm bắt được hai cửa nhỏ bên cạnh sảnh bữa tiệc.

Rốt cuộc nhìn thấy Thẩm Khâm Ngôn đang nói chuyện với một cô gái trẻ xinh đẹp. Trái ngược với vẻ mặt trầm tĩnh của cậu ta, đối phương lại vô cùng hưng phấn. Tôi gật đầu với cậu ta một cái, cậu ta vội vàng đi về phía tôi. Tôi quay đầu vội vàng nhìn Cố Trì Quân, “Em có chút việc nên đi trước.”

Sắc mặt của Cố Trì Quân không tốt: “Bây giờ?”

Đám người hình như dời tới chỗ tôi bên này, tôi căng thẳng đến mức trán toát mồ hôi, còn không đi thì thực sự không đi nổi rồi.

Kéo Thẩm Khâm Ngôn mới đi tới bên cạnh tôi, lo lắng không yên ném lại một câu với Cố Trì Quân “Em em em lát nữa sẽ gọi điện thoại cho anh, anh đợi em...”, xoay người liền bắt đầu chạy. Thẩm Khâm Ngôn hiểu ý, không nói lời nào mà sải bước sau tôi.

Trong lòng càng sợ thì càng dễ làm sai, giày cao gót chệch ra, chân phải liền trượt. Tôi rõ ràng nghe thấy tiếng mất cá chân bị trượt, phát ra tiếng “rắc”, cơ thể “bịch” một tiếng ngã xuống. Đau đớn nhanh như chớp, đánh thẳng vào não tôi, mồ hôi lạnh trong chớp mắt tràn ngập toàn thân. Chân phải không có lực, mắt thấy một chân tôi sắp quì trên đất, Thẩm Khâm Ngôn nhanh tay nhanh mắt đỡ tôi lên, mới khiến tôi may mắn tránh khỏi ngã sấp xuống trước mặt mọi người.

Chỗ mất cá chân đau như kim chích, nhưng từ trước đến nay sức chịu đựng của tôi rất lớn. Thẩm Khâm Ngôn quỳ xuống xem mất cá chân của tôi, tôi túm cánh tay cậu ta lên, “Không có việc gì, đi trước thì—”

Lời còn chưa nói xong, giọng nói lạnh lẽo truyền tới sau lưng tôi. “Muốn chạy?”

Tôi rùng mình, mười ngón tay nắm chặt.

Xong rồi, trong nháy mắt thực sự xong rồi.

Bình ổn lại hô hấp quay người lại, tôi nhìn thấy rất nhiều người.

Ví dụ như cánh tay của mẹ tôi đang khoác lên cánh tay của bác Lâm, họ đều mặc trang phục đẹp đẽ, sang trọng, vô cùng kinh ngạc mà nhúu mày; Hai người con trai nhà họ Lâm theo sát sau đó, lễ phục màu trắng thẳng tắp, vô cùng đẹp trai—biểu cảm trên khuôn mặt một người trong đó tôi đã quen biết rất nhiều năm vô cùng vi diệu.

Thân phận của cha con nhà họ Lâm đã được xác định, nơi bọn họ đến không khí quả thật khác biệt, tôi có thể nhận thấy được ánh mắt sùng bái của tất cả mọi người dành cho cha con nhà họ Lâm, quả thực cực kỳ sùng bái.

Nhưng những người này rốt cuộc cũng là người lăn lộn trong giới này, cũng ngại vậy xem quá mức, đều có chừng mực—chỉ là sôi nổi nhộn nhịp, người cách gần, cách xa, đều cầm ly rượu đứng xem kịch hay.

Thẩm Khâm Ngôn bị tôi túm cánh tay kéo từ đất đứng lên, nhìn quanh bốn phía, không nói gì mà buông tay đứng yên. Cố Trì Quân thì là một ngoại lệ, sắc mặt của anh... Tôi căn bản không dám nhìn kĩ, mơ hồ cảm thấy ánh mắt đó giống như gió tuyết ập đến.

Âm thanh “răng rắc” dưới chân vẫn còn ở bên tai, trong lòng lại không biết làm sao mới phải.

“Chạy cái gì?” Lâm Tấn Tu bước lên một bước, chậm chậm đi tới trước mặt tôi, bỗng nhiên quỳ xuống, nắm lấy mắt cá chân của tôi cúi đầu nhìn chân tôi, “Trẹo chân rồi còn muốn chạy? Sao em không làm anh mất mặt một chút nữa đi?”

Sự thân mật và ân cần trong lời nói không phải kẻ diếc thì đều nghe được rõ ràng. Tôi nghĩ sắc mặt tôi chắc chắn là trắng bệch. Chẳng trách tối hôm qua anh ta không ép tôi cùng anh ta đi dự bữa tiệc nào đó, cần bản sớm đã biết tôi sẽ ở đây, đặc biệt đợi lúc này mà xuất hiện, làm một màn kịch kẻ thù hội ngộ nơi ngõ hẹp, lằng nhằng bao nhiêu năm như vậy, lại phải trở thành người một nhà với Lâm Tấn Tu, nếu không phải là sự sắp xếp điều luyện của vận mệnh thì là cái gì chứ?

“Em không chạy, đi lấy miếng bánh kếp mà thôi, sợ chậm thì không còn nữa, anh đứng lên đi.” Tôi giả vờ bình tĩnh.

Anh ta đứng lên, một tay nhắc cánh tay của tôi lên rồi trượt xuống nắm tay tôi.

Động tác thân thiết này khiến cả người tôi không thoải mái, vẻ mặt tôi bình tĩnh, mạnh mẽ rút tay về. Sững sốt, rút không được; Âm thầm nghiêng rằng, cổ tay ra sức dùng lực, thậm chí còn nhéo cổ tay của Lâm Tấn Tu. Cuối cùng đã có được quyền tự chủ của tay trái. Sự đấu tranh ngầm này chẳng qua chỉ diễn ra trong thoáng chốc.

“Thích ăn bánh kem như vậy?” Lâm Tấn Tu không khẳng khẳng lồi lồi kéo kéo với tôi nữa, giơ tay gọi đầu bếp sau quầy tới, “Bánh kem ở đây, tất cả bánh đều làm thêm một phần, sau bữa tiệc thì đưa cho cô Hứa Chân đây.”

“Vâng.”

Mặt tôi nhất thời xám ngoét, không nhắc đến bánh kem còn đỡ, vừa nhắc đến liền nhớ đến bữa tối khó quên trong đời ở nhà Lâm Tấn Tu hôm qua, sau đó nhớ đến khoảnh khắc đáng sợ suýt chút nữa bị no chết...

Lâm Tấn Tu chết tiệt!

Định thần lại, mẹ và bác Lâm đã đi tới trước mặt chúng tôi, Lâm Tấn Tu bắt chuyện với bọn họ, nói sơ sài: “Cô Lương không cần giới thiệu nữa, hôm qua Tiểu Chân đã tới nhà cháu rồi.”

Tôi cúi đầu xuống, khúm núm nói: “Bác Lâm, anh Lâm.”

Bác Lâm gật đầu một cái, Lâm Tấn Dương lại nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, ánh mắt sắc bén liếc đến Thẩm Khâm Ngôn bên cạnh tôi. Không biết cái màn Thẩm Khâm Ngôn đỡ tôi bị bọn họ hiểu thành cái gì.

Mẹ mặc một cái váy dài màu trắng, mái tóc dài hơi vấn lên sau đầu, trẻ trung mà chói lọi. Bà và bác Lâm nhìn nhau, không kinh ngạc cũng không thấy sự bất ngờ, chắc hẳn là đã biết tôi là “bạn gái” của Lâm Tấn Tu. Sau sự im lặng ngắn ngủi, biểu cảm của bà có chút phức tạp: “Hứa Chân, trước đây mẹ không biết con quen với A Tu.”

Hứa Chân, A Tu...

Ồi, đúng thật là có sự thân thiết khác nhau.

Lâm Tấn Tu đối với cách gọi này cũng không dị nghị gì, ung dung nở nụ cười: “Hơn cả quen biết ạ.”

Tôi không phủ nhận, quan hệ của chúng tôi thực sự không phải là từ “quen biết” này có thể khái quát được. Vì vậy nhìn xung quanh, bình thần dùng giọng nói rõ ràng bổ sung: Mẹ, bọn con là quan hệ học trưởng và đàn em khóa dưới. Lúc con ở trường cấp ba Phát Lai và đại học Tỉnh Hải, anh ấy đều rất quan tâm đến con. Con lúc đầu không ngờ đến hôm nay thấy anh ấy ở đây, thực sự là bị dọa cho một trận.

Giọng nói rất rõ ràng, mọi người đều nghe thấy. Mọi người có chút hết nghi ngờ.

Nếu chuyện xấu hổ nhất đã xảy ra rồi, không bằng hăng hái làm cho xong. Tôi dùng một cánh tay rảnh rồi kéo Thẩm Khâm Ngôn, mở miệng rõ ràng: Mẹ, đây là bạn của con, Thẩm Khâm Ngôn.

Khuôn mặt của Thẩm Khâm Ngôn bình tĩnh, lễ phép cúi người, ngoài thế ra thì không nói gì. Bình thường tuy cậu ta không nhiều lời nhưng lúc nói đến phím của mẹ tôi thì đều thao thao bất tuyệt, bây giờ gặp được đạo diễn ngưỡng mộ trong lòng thì lại biến thành một anh chàng câm mặt mũi chẳng có biểu cảm gì. Tuy

nhân cũng khó trách, tôi cũng bị cái tình cảnh chuyển biến đột ngột này dọa cho một trận hoảng hồ là cậu ta.

Mẹ tôi liếc nhìn cậu ta, nhìn không rõ tâm tư, chỉ nói: “Đã biết.”

Cánh tay tôi bị người ta vỗ một cái, là Lâm Tấn Tu. Anh ta cười như không cười nhìn những người xem kịch hay xung quanh, gật đầu với mẹ tôi và bác Lâm, nói con đưa Tiểu Chân tới phòng nghỉ bồi thuốc.

Sau đó tôn trọng ý nguyện của tôi, túm cổ tay tôi đi xuyên qua đám người. Anh ta biết tôi là đứa thức thời, sẽ không làm mất mặt trước nhiều người như vậy.

Mà tôi cũng cảm thấy, lúc này mà đối nghịch với anh ta thì không có chút ý nghĩa nào. Nếu như nói trong bữa tiệc này có kim tự tháp đẳng cấp của tôi, đứng ở vị trí cao nhất không ai có thể vượt qua bố con nhà họ Lâm.

Chỉ là khoảnh khắc tôi bị mạnh mẽ kéo xoay người, tôi cuối cùng nhìn thấy khuôn mặt của Cố Trì Quân.

Tuy rằng đó chỉ là một cái liếc qua.

Nếu như có thể dùng bốn mùa xuân hạ thu đông để hình dung nét mặt của con người, tôi nghĩ nét mặt của anh nhất định là mùa đông dài đằng đẵng, tối tăm không có mặt trời. Tôi nhìn thấy ánh mắt như bầu trời đêm đông trong mắt anh, càng ngày càng tối tăm u ám.

47. Chương 47

Phòng nghỉ là một căn phòng nhỏ trang trí đẹp đẽ nằm ở bên cạnh đại sảnh, thảm trải sàn và thảm tường đều có màu sắc và hoa văn phong phú. Tiếng ồn ngoài đại sảnh cuối cùng đã cách xa chúng tôi, tôi thờ dãi, ngã ngồi lên ghế. Thư ký của Lâm Tấn Tu vào phòng cung kính đưa tới một cái hộp vuông nhung màu đỏ, sau đó Lâm Tấn Tu sai lấy thuốc trị thương.

“Không cần lấy nữa, em không yếu điệu thế đâu.” Tôi nói.

“Anh biết, nhưng nếu như tối nay em đến nhảy cũng không nhảy được, anh sẽ không được nở mặt.”

Anh ta vừa nói vừa đưa cái hộp nhung đỏ trong tay đến trước mắt tôi, ấn nhẹ một cái liền mở ra trước mắt tôi. Tôi dường như bị ánh sáng trong hộp đâm cho mù mắt, quá chói mắt, thực sự là quá chói mắt!

—Đó là một chuỗi dây chuyền kim cương vừa nhìn đã thấy đắt kinh khủng, cỡ lẽ là thứ vô giá, kiểu dáng mặc dù cũng không được coi là mới mẻ nhưng độ lớn của viên đá kim cương đó và mức độ tỏa sáng của nó có thể khiến mắt người ta mù luôn, quả thực hoàn mỹ như một giấc mơ.

Lâm Tấn Tu cầm hai đầu của sợi dây chuyền, ý là tôi quay lưng lại muốn đeo cho tôi, “Ban nãy anh nhìn thấy em mặc lễ phục màu trắng thì liền nghĩ, làn da đẹp như vậy thì phải phối với kim cương mới càng đẹp hơn.”

Tôi điên cuồng mà ôm lấy cổ, giống như có người muốn chặt đầu của tôi vậy: “Không không không, em không cần, đừng đeo cho em.”

Anh ta nghiêng răng, giơ tay bắt lấy gáy tôi, “Lại đây.”

“Đừng!” Tôi dùng hết sức bình sinh đẩy anh ta ra, “Em còn có chuyện hỏi anh!”

Lâm Tấn Tu rất không vui nhưng tôi cũng rất không phối hợp mà rụt cổ lại, anh ta nhất thời không có cách nào, “Hỏi đi.”

Có thể coi như tôi tìm được cách né tránh rồi, vội vàng hỏi: “Công ty điện ảnh Gaiya giống như công ty truyền hình MAX, đều là của nhà anh?”

“Không hoàn toàn giống nhau.”

Tôi suy nghĩ một lát: “Sao lại gọi là không hoàn toàn giống nhau?”

Bình thường tôi không hỏi chuyện Lâm Tấn Tu nhưng chỉ cần tôi mở miệng thì anh ta sẽ nói rõ ràng với tôi.

“Gaiya là do một tay cụ ngoại anh lập nên,” Lâm Tấn Tu giải thích với tôi, “Nhà anh có một phần cổ phần, trong tay cụ ngoại anh cũng có một phần.”

Tôi nghĩ tóm lại nói đi nói lại thì vẫn là của nhà anh ta.

Trong phòng hơi nóng, Lâm Tấn Tu cởi cúc áo đầu tiên ra, “Tính toán xuất thân của anh? Đừng lo, nuôi em thì dư dả.”

Thực sự là trùm truyền thông, không có ngành nào là không nhúng tay vào, vôi của nó trải rộng khắp các giới giải trí, truyền thông.

Tôi không đáp lời, một lát sau nghĩ tới một chuyện khác vướng mắc rất lâu trong lòng tôi, “Thời gian trước, Gaiya đưa ra cho Thẩm Khâm Ngôn bản hợp đồng đó, là do anh bày mưu sao?”

“Hóa ra là hỏi anh cái này, em đúng là thánh mẫu hào quang rọi khắp chốn, tương lai đau khổ của người đời em cũng muốn quản hết,” Lâm Tấn Tu không giấu diếm sự cười nhạo mà nói hết câu, lại nói, “Không phải cậu ta muốn làm diễn viên sao? Anh nể mặt em nên cho cậu ta một cơ hội. Sợ em biết thì nghĩ lung tung, cho rằng anh muốn bắt chẹt em nên không nói cho em.”

Tôi có chút suy tư, “Vậy thì tại sao cậu ấy muốn từ chối?”

Lâm Tấn Tu bực mình mà kéo kéo cà vạt, “Hắn là em đã hỏi thăm người bên cạnh mẹ em rồi, hợp đồng đãi ngộ rất tốt, mười năm trước Cổ Tri Quân cũng không hơn như vậy. Anh ta cũng là người mà một tay mẹ em dìu dắt.”

Tôi không lên tiếng, mắt cá chân vẫn hơi đau, ngồi trên một cái ghế cao trong phòng ngẫm nghĩ.

“Hỏi xong chưa vậy?” Anh ta nói, “Hỏi xong rồi thì lại đây, ngoan ngoãn đeo dây chuyền vào. Chuyện tối hôm nay anh không so đo với em nữa.”

Tôi không nói gì: “Tối nay em lại đắc tội anh rồi hả?”

“Không chỉ là đắc tội?” Ánh mắt Lâm Tấn Tu lạnh lẽo, “Hôm nay là tiệc gì? Không đi cùng anh thì cũng thôi, nhìn thấy anh liền chạy, lồi lồi kéo kéo với tên đàn ông khác, vút mặt mũi anh ở chỗ nào thế?”

Ý tứ của câu nói này nghĩ thế nào, hiểu thế nào đều rất quái dị, tôi cau mày, ngữ khí cũng không tốt: “Ngừng! Anh lôi đi đâu thế? Em và Thẩm Khâm Ngôn chỉ là bạn.”

“Anh biết, nếu không thì em cho rằng vì sao Thẩm Khâm Ngôn vẫn còn vững vàng đứng ở bữa tiệc?” Lâm Tấn Tu cười như không cười, ánh mắt gắn trên mặt tôi, ngữ khí vô cùng cứng rắn, “Hứa Chân, em thực sự không hiểu tình hình hiện tại? Em cũng không ngốc như vậy. Em đã được bố và anh anh thừa nhận rồi. Lẽ nào em cho rằng tối qua chỉ là diễn kịch? Qua rồi thì cho qua luôn?”

Tôi nhìn trân trân không nói nên lời. Lẽ nào tối qua diễn xong tức nước vỡ bờ, tối nay lại bắt đầu phim giả tình thật? Trò đùa này thực sự lớn rồi.

Tôi bóp bóp cổ họng, hít sâu một hơi: “Học trưởng, xin anh đừng kéo quá xa. Quan hệ của chúng ta bây giờ không thể như trước đây, theo lý mà nói em phải gọi anh một tiếng anh trai rồi.”

“Ồ, anh vừa đang nghĩ chuyện này, anh trai em gái anh rất hoan nghênh.” Khuôn mặt Lâm Tấn Tu hơi tức giận, anh ta vốn đứng cạnh tôi không xa, cộng thêm vóc người cao lớn, khom khom lưng ngón tay liền đặt lên cằm tôi, nắm ở trong tay, “Không tồi, rất có tình thú, gọi một tiếng ‘anh trai’ cho anh nghe.”

Có quỷ mới gọi ấy!

Anh muốn chơi trò diễn xuất thì những nàng minh tinh ngoài kia nào có không tham gia cùng vô cùng phần khởi kia chứ! Đừng có mà tìm tôi!

Tôi tức tối nghĩ, nói lấy đá đập vào chân mình thì chính là tôi đây. Sao tôi lại gặp phải cái tên không thèm nghe lời người khác khuyên này chứ?

Tôi thẳng người, nhảy ra xa mấy mét, anh trai em gái loạn cào cào cái gì, bà đây cả đời cũng không buồn dính chút quan hệ nào với anh! Thực sự muốn xuyên không trở về quá khứ, tát cho tôi lúc mới vào cấp ba

một cái: Nhớ lấy, cả đời này thì đừng có mà động vào người họ Lâm! Kệ cho đầu óc mày thần kinh hay uống nước thì cũng đừng có chọc vào anh ta!

Đáng tiếc, chỉ là nói suông.

“Hôm nay trốn ngày mai em cũng trốn? Muốn không gọi anh trai trừ phi bọn họ không kết hôn được.” Ngừ khí của Lâm Tấn Tu nghe không ra ý tứ gì, tôi cũng lười nghĩ sâu xa.

“Thế thì phiền ngài phải chờ, bây giờ không phải họ vẫn chưa kết hôn sao?” Tôi học theo ngừ khí của anh ta, nói bí hiểm.

Lời vừa dứt thì cửa bị gõ nhẹ ba cái, thư kí của Lâm Tấn Tu đem một hòm thuốc vào. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tôi đứng trên đôi giày cao gót, vừa kéo váy xuống vừa xoa mắt cá chân, giơ tay về phía anh ta: “Đưa thuốc cho em.” Bây giờ mới phát hiện ra, cái đôi giày ngược tôi đến là ác. Vừa rồi bận rộn đấu võ mồm với Lâm Tấn Tu, không để ý tới mắt cá chân bây giờ mới cảm thấy đau.

Chậm chạp không thấy động tĩnh gì, tôi nghi hoặc ngẩng đầu lên, Lâm Tấn Tu quỳ một gối trước mặt tôi, hộp thuốc đặt ở trên mặt đất, anh ta ngẩng đầu lên nói: “Anh giúp em bôi thuốc.”

Tôi bị dọa cho sợ, nhưng trong nháy mắt liền trấn định cười tự nhiên mà lắc đầu: “Anh biết cái này ở đây thế? Anh có biết thuốc trong hộp này dùng như nào không? Để tự em làm.” Anh ta hiếm thấy lộ ra vẻ mặt do dự, có thể thấy dự đoán của tôi không sai, anh ta thực sự không biết. Tôi không thêm để ý anh ta nữa, cúi người cầm cái hòm để lên bàn trà. Đôi giày cao gót này đúng thật là mang vạ, quai của đôi giày làm sau gót chân tôi hằn một vết thương khá sâu.

Mở hòm thuốc ra, bên trong vô cùng đầy đủ, thư ký của nhà họ Lâm ai cũng là nhân tài. Tôi tìm lọ thuốc và băng gạc, tìm thấy thuốc xịt giảm đau, xịt thuốc rồi dùng băng gạc băng lại.

Lâm Tấn Tu nói chuyện với tôi câu được câu không, “Cũng thành thạo đấy.”

Tôi cũng không ngẩng đầu lên, “Anh cho rằng em mười mấy năm em cùng bố khảo sát dã ngoại thì sống thế nào? Đến cái bản lĩnh này cũng không có thì đã chết sớm rồi.”

“Là như vậy.”

Bỗng nhiên cảm thấy cổ mát lạnh, cúi đầu nhìn thì sợi dây chuyền kim cương đó đã ở trên cổ tôi, phần dưới của viên kim cương buống xuống trên ngực tôi, giống như là ngôi sao trong màn đêm.

Nhất thời sơ sẩy ôm hận ngàn năm. Đau khổ cầu xin Lâm Tấn Tu lấy nó xuống, anh ta không chịu, tôi muốn tự làm nhưng không tìm được chốt, chỉ cảm thấy chiếc vòng lấp lánh đó hoàn toàn không có khe hở, chỉ sợ tôi không cẩn thận ngóc ngách lại làm hỏng—đền thế nào? Bán nhà đi mà đền à?

“Đừng có mà cái mặt đau răng ấy nữa”, Lâm Tấn Tu lười để ý đến tôi, cầm lấy vai tôi túm tôi xoay một vòng, “Quả nhiên như anh nghĩ, rất đẹp.”

Đúng vậy, tôi thực sự cảm thấy dây chuyền kim cương này vô cùng đẹp, nhưng cũng chỉ vịn vịn hạn chế ở mức thích và thưởng thức thôi, so sánh thì đây chỉ có thể là cái đẹp để tán thưởng trong thời gian ngắn, tôi phải mất rất nhiều thời gian lo lắng xem cái thứ này ở trong tay tôi thì có an toàn hay không, nghĩ đến đây khó tránh khỏi sắc mặt cuống lên, động tác vụng về, vốn đang cầm kéo cắt băng gạc, sơ ý cắt một chút vào lòng bàn tay, vẫn may là da dày thịt béo, không chảy máu.

“Em lo cái gì?” Lâm Tấn Tu nhún mày, “Qua tối nay thì anh lấy dây chuyền về.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn hơi lo lắng. Quen biết Lâm Tấn Tu lâu như vậy, anh ta chưa từng thể hiện sự giàu có trước mặt tôi. Quà tặng tôi đa số là đồ chơi không đáng tiền, ví dụ như bốn trúc đỏ. Hôm nay lại muốn tôi đeo sợi dây chuyền kim cương này cũng không bên đằng sau tính toán cái gì nữa. Nhà họ Lâm là nhà giàu, sợi dây chuyền này bản thân nó có đáng giá nữa thì cũng chẳng đặt trong mắt họ. Chỉ sợ trong đó có hàm ý gì đó, giống như sợi dây chuyền ngọc lục bảo mẹ tôi tặng tôi có hàm ý sâu sắc, cầm trong tay thì bóng tay, đeo trên cổ thì nóng cổ.

Sợi dây chuyền kim cương này cũng giống như những ai đó, đẹp mê hồn, có thể yêu thích nhưng không có cách nào có được.

Từ trước đến nay tôi đều rất tự biết mình biết ta.

Có người gõ cửa, sau đó giọng của Kỷ Tiểu Nhụy vang lên: “Tiểu Chân, em bôi thuốc xong chưa?”

Thực đúng là cứu tôi khỏi nước sôi lửa bỏng, tôi nhanh chóng vâng một tiếng, đi dày cao gót vào rồi ra cửa.

Kỷ Tiểu Nhụy đứng ngoài cửa, vẻ mặt hơi nôn nóng; Tôi đẩy cửa, chị chăm chú nhìn cổ tôi, ngạc nhiên nói “Sợi dây chuyền này từ đâu thế?” Nói xong liền im bật, đoán ra rồi.

Lâm Tấn Tu tự nhiên đi đến bên cạnh tôi, giúp tôi chỉnh lại váy rồi gật đầu với Kỷ Tiểu Nhụy, nắm tay tôi đi tới đại sảnh bữa tiệc. Vừa vào Lâm Tấn Tu liền bị người khác gọi lại nói chuyện, tôi có được hai phút trống, muốn hỏi Kỷ Tiểu Nhụy có biết lai lịch của sợi dây chuyền này không, chị lại dồn dập hỏi tôi.

“Em và cậu hai nhà họ Lâm sao ở trong phòng nghỉ lâu thế?” Chị trừng mắt nhìn tôi, “Cổ tiên sinh đợi đến mức sắp điên rồi, sai chị đi gọi em đây.”

Ba chữ Cổ Trì Quân kích thích tôi rụt đầu lại, ánh mắt lướt nhìn trong đại sảnh, nhìn thấy Cổ Trì Quân mang khuôn mặt mỉm cười đang nói chuyện với một nhà sản xuất cao cấp. Chỗ nào giống điên rồi? Đúng là kỹ thuật diễn tốt.

Vì thế ngẩn ngơ đáp trả một câu: “Bọn em đang cãi nhau.”

Chị không thể tưởng tượng được, chắc là không biết có người dám cãi nhau với Lâm Tấn Tu. Tôi không nói gì, không biết giải thích như nào với Kỷ Tiểu Nhụy, mà cũng không có cách nào giải thích ân oán bao nhiêu năm nay của chúng tôi, đều là những chuyện không thể để người ngoài biết, nhắc cũng chẳng muốn nhắc đến.

Ánh mắt Kỷ Tiểu Nhụy phức tạp, “Lúc năm mới, ở trên xe em nói đối tượng không thiết thực, quá nổi bật chính là cậu hai nhà họ Lâm à?” Có thể nhớ một câu vô tâm của tôi cho đến tận bây giờ, cũng không hổ là Kỷ Tiểu Nhụy. Thấy tôi không trả lời, chị nhìn dây chuyền của tôi, cười một tiếng, “Chị nói này Tiểu Chân, rốt cuộc em nợ bao nhiêu khoản nợ tình ở bên ngoài?”

48. Chương 48

Tôi nhớ chỉ ở trong phòng nghỉ cùng Lâm Tấn Tu có mười mấy phút, lúc ra ngoài bỗng nhiên phát hiện phần lớn mọi người đều sùng bái nhìn sợi dây chuyền kim cương trên cổ tôi.

Bác Lâm và Lâm Tấn Dương nhìn thấy sợi dây chuyền, không nói gì, tất cả mọi biểu cảm đều nằm trong dự liệu; Mẹ tôi liếc nhìn sợi dây chuyền, hơi cau mày. Còn về phần những vị khách khác, ngưỡng mộ, kinh ngạc đều không phải trường hợp cá biệt. Người nhìn sợi dây chuyền càng nhiều thì tâm tình của tôi càng gay go. Tôi tự cho mình là một người ản giấu bản thân, trước nay đều không thích nổi bật, vì thế càng bị mọi người sùng bái thì càng khó chịu, tôi cảm thấy đau cổ, muốn nghỉ ngơi, thứ đè trên cổ không phải kim cương lấp lánh mà là thứ khiến tôi khó thở.

Có người vô cùng cung kính nói chuyện với tôi và Lâm Tấn Tu: Chúc mừng hai người.

Mừng cái đầu ấy. Ngọn lửa vô hình dâng lên từ cổ tôi.

Lại một lần nữa rơi vào cái bẫy của Lâm Tấn Tu.

Anh ta quả thật lại đang nghĩ ra cái chủ ý mới muốn hãm hại chết tôi. Không, tôi đã bị anh ta hãm hại chết rồi. Tôi chỉ đáng thương đám người không rõ sự thật này, mờ mịt bị Lâm Tấn Tu kéo vào trong vở kịch ân oán khó coi này, vên vên chỉ là vì tôi là con gái của Lương Uyển Đình? Anh ta không thể không biết hai mươi một năm trước tôi không hề xuất hiện cùng người mẹ này.

Thực sự là câu chuyện cười khiến người ta cười không nổi.

Ngẩng đầu lên nhìn, đầu bếp đang cắt bánh kem nhiều tầng, không khí đại sảnh vô cùng vui vẻ.

Âm nhạc vang lên, mẹ tôi và bác Lâm cùng nhau nhảy một điệu rất chậm rãi.

Quần áo của hai người họ đã được phối hợp tỉ mỉ, nhìn rất trẻ trung, giống như chỉ mới hơn ba bốn mươi tuổi. Quan sát tỉ mỉ thì có thể phát hiện khi thì thoảng bọn họ nhìn nhau, ánh mắt lộ ra ý cười dịu dàng.

Tôi nghĩ, mẹ tôi có lợi hại, có truyền kỳ như thế nào nữa thì chẳng qua cũng là một người phụ nữ bình thường, dù cho sự nghiệp thành công như thế nào, đương nhiên vẫn muốn tìm một người bạn đồng hành đáng tin cậy trải qua nửa đời người.

Tôi bình thần nhìn bọn họ rất lâu, mơ hồ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

Cảm giác bây giờ rất tệ, giống như đánh cờ vậy, quân hậu trên bàn cờ bị dồn tới góc chết.

Phòng khách bữa tiệc này có ánh đèn, có tiếng vỗ tay, có âm nhạc, rất dễ khiến người ta tiến vào tình huống quên đi chính mình. Rất nhiều nguyên nhân trộn lẫn vào nhau hình thành nên một loại không khí vô cùng quái dị.

Sự khiếp sợ khi gặp Lâm Tấn Tu lúc ban đầu ở bữa tiệc đã qua rồi, tôi cũng có thể bắt đầu phân tích một số chuyện. Tôi tự cho rằng mình là một người tương đối có khả năng tưởng tượng, nhưng tôi đến nằm mơ cũng không ngờ tới, sẽ có một ngày tôi có thể cùng Lâm Tấn Tu kết thành quan hệ thân thích. Thực ra, tôi nên sớm phát hiện ra, ở trong phòng bệnh của mẹ, trong biệt thự của nhà họ Lâm... Dù cho tôi chỉ cần nhiều lời hỏi Cố Trì Quân một câu, đối tượng tái hôn của mẹ tôi là ai thì tốt rồi.

Lấy lại tinh thần mới phát hiện Lâm Tấn Tu chấp tay sau lưng đứng phía sau tôi, cũng không biết đã đứng bao lâu rồi. Ánh mắt của chúng tôi đều nhìn về một nơi, anh ta từ từ nói: “Cảm tưởng như thế nào?”

Tôi không trả lời anh ta, chỉ im lặng tiêu hóa cái cảnh tượng trước mắt cũng đã khiến tôi chịu đủ rồi. Anh ta cũng không truy hỏi, tôi và anh ta cùng đứng như vậy, đợi dàn nhạc chơi xong một khúc Debussy rồi lại vang lên bài tiếp theo.

Một lúc lâu sau tôi nói: “Em nghĩ... Nếu bố anh muốn tái hôn... Có rất nhiều sự lựa chọn tốt hơn.”

Cái xã hội vật chất này, phụ nữ xếp hàng muốn lấy bố con nhà họ Lâm không cần quá nhiều, đẹp bao nhiêu cũng có, trẻ bao nhiêu cũng có. Mẹ tôi có tài có sắc nữa thì cũng là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi rồi.

Lâm Tấn Tu trả lời tôi: “Bố anh có suy nghĩ riêng của mình.”

“Bọn họ sẽ tiếp tục mãi mãi chứ?”

“Không biết.”

Tôi “À” nhẹ một tiếng, cười không ra tiếng: “Cũng đúng, chuyện tương lai ai mà nói chính xác được.”

“Cái mặt đau khổ kia của em là sao? Nếu không hy vọng mẹ em tái hôn,” Lâm Tấn Tu nói, “Thì cùng anh chia rẽ bọn họ, thế nào?”

“Anh đang có ý gì?”

Tôi kinh sợ, lúc này mới quay đầu nhìn anh ta. Kết quả chỉ nhìn thấy anh ta đứng chấp tay sau lưng, khoe miệng đang cười nhếch lên, vẻ mặt khiêu khích và đùa giỡn căn bản không giấu đi.

Tôi buông lỏng trái tim, chậm chậm thở ra một hơi nói: “Trò đùa này... Rất kém cỏi.”

“Không nhất thiết,” Ánh mắt của Lâm Tấn Tu cũng dừng trên người bố anh ta, “Em gạt đầu thì nó không còn là trò đùa nữa.”

“Thế thì coi như em chưa nói gì.”

Anh ta cười cười, đưa tay dừng trên gáy tôi, nhẹ nhàng gạt sợi dây chuyền trên cổ tôi.

Tôi nghiêng đầu né tránh, rồi nhin không được nói: “Chuyện họ kết hôn, anh và anh trai anh dường như...”

“Hửm?”

“Không có gì, coi như em chưa hỏi đi.”

“Sao? Sợ bọn anh bắt nạt mẹ em?”

“Bà cũng không phải người phụ nữ dễ bắt nạt,” Tôi nói, “Khi trong tay cầm gậy chỉ huy thì hoàn toàn là một nữ hoàng.”

Lâm Tấn Tu không lên tiếng, suy nghĩ một lát rồi cười nhẹ. Tôi nghĩ, cũng may mà bố của Lâm Tấn Tu có thể chịu được bà, muốn kết hôn với bà. Trong một nhà có hai người tính cách cứng rắn, những ngày tháng sau này trôi qua như nào đây, viễn cảnh không lạc quan cho lắm. Nói không chừng chính là do như vậy, hai người lần nữa tới tuổi này mới kết hôn.

Đang âm thầm suy nghĩ thì lại nghe thấy tiếng chào hỏi: “Tiểu Chân.”

Ngẩng đầu lên nhìn, rõ ràng là Cố Trì Quân. Ban nãy tôi thấy anh đang nói chuyện với người khác, sao loáng một cái đã tới đây rồi?

Tôi lên tiếng, Cố Trì Quân lại chào hỏi với Lâm Tấn Tu, nói “Tổng giám đốc Lâm”, ngữ khí rất khách khí.

Lâm Tấn Tu gật đầu với anh, mỉm cười nói: “Bữa tiệc chúc mừng hôm nay là tổ chức vì các anh, doanh thu phòng vé không tồi, anh vất vả rồi.” Ngữ khí vừa phải, phong độ ngời ngời, không có lỗi với cái câu “Tổng giám đốc Lâm”, “Anh nhớ em cũng coi như là fan của Cố Trì Quân? Xin chữ ký anh ấy chưa?”

Tôi hoàn toàn chưa nghĩ xong tiếp lời như nào, ngay người, Cố Trì Quân cười lắc đầu với Lâm Tấn Tu: “Ngài vẫn thật là... Lần trước cũng nói như vậy.”

Ngữ khí của Cố Trì Quân tuy rằng nhàn nhạt nhưng mơ hồ có ý không khách khí. Trong đầu ngay lập tức nhớ đến chuyện lần nào đó năm ngoái đi ăn cùng Cố Trì Quân, gặp phải Lâm Tấn Tu ở bên ngoài nhà hàng. Cố Trì Quân đại khái là chỉ bạn gái xuất hiện không ngừng bên cạnh Lâm Tấn Tu.

Tôi vội vàng ngắt lời hỏi Lâm Tấn Tu: “Sao anh biết?”

“Quen nhau nhiều năm rồi, em có chuyện gì mà anh không biết?” Lâm Tấn Tu vỗ vỗ đầu tôi.

Tôi im lặng. Quan hệ của tôi và anh ta trước nay cũng không tốt đến mức nói về thần tượng, nhưng Vi San thì nói tuốt tuốt với anh ta.

Cố Trì Quân nhìn không rõ tâm tư mà nở nụ cười, tiếp lời: “Ban nãy thật khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt. Hoàn toàn không ngờ hai người quen biết, từ trước đến nay Tiểu Chân cũng chưa từng nhắc đến.”

“À, miệng của cô ấy rất kín,” Lâm Tấn Tu nhướn mày, “Đến tôi hôm qua sau khi đưa cô ấy về nhà mới nghe được từ chỗ anh cả, cô ấy lại là con gái của mẹ kế tương lai.”

Tôi sững sờ, nhìn không được cúi đầu “À” một tiếng. Vốn cho rằng rất lâu trước đây Lâm Tấn Tu đã biết mẹ tôi là ai. Chỉ có điều tôi không nhắc thì anh ta cũng sẽ không nói, đợi lúc nào đó bỗng nhiên xuất hiện, giết tôi một cái trở tay không kịp. Không ngờ anh ta cũng không biết gì như vậy—đại khái bởi vì chúng tôi quá quen biết, anh ta cũng chưa từng nghĩ tới điều tra tôi.

“Lúc đầu không phải em nói mẹ em sinh ra em xong liền đi sao?”

Lâm Tấn Tu liếc tôi.

“Em cũng không lừa anh,” Tôi nói, “Bà ấy đi chỉ là ý trên mặt chữ.”

Lâm Tấn Tu “Ừ” một tiếng không cao không thấp, lộ ra một nụ cười không biết hình dung như nào, “Người mẹ này của em, có cũng không khác không có lắm.”

Tôi không lên tiếng, anh ta thực sự chạm vào lòng tôi rồi.

Ánh mắt của Cố Trì Quân lướt qua trên người hai chúng tôi, bình tĩnh chỉ ra: “Không thể nói như vậy, đạo diễn Lương hẳn là có nỗi khổ của chị ấy.”

Lâm Tấn Tu cười nhạo một cái, “Không cần con gái của mình, còn có nỗi khổ nào có thể nói?” Nói xong anh ta cúi đầu nhìn tôi, “Những cái khác không nói, bố em nằm viện gần một năm, mẹ em xuất hiện mấy lần? Dù cho có một lần?”

Tuy điều anh ta nói là sự thực, nhưng hoàn cảnh nói ra và người nói chuyện đều không đúng. Từ trước đến nay tôi không cần Lâm Tấn Tu dùng ngữ khí hùng hồn, cảm phần xuất đầu lộ diện hoặc đòi công lý cho tôi, huống hồ cái đề tài nói chuyện này cũng thực sự khiến người ta không vui vẻ. Quả nhiên thấy ánh mắt Cố Trì Quân lóe lên—Anh do một tay mẹ tôi dúi dất tới vị trí ngày hôm nay, lập trường của anh tuyệt nhiên không giống với Lâm Tấn Tu. Cho dù như thế nào thì đều không thể để cái chủ đề nói chuyện này tiếp tục phát triển.

Tôi lấy một ly rượu bồi bàn đưa qua nhét vào tay Lâm Tấn Tu.

“Không nói cái này nữa,” Ngữ khí của tôi không tốt, “Đây là chuyện của em.”

Ý là anh ta không quản lý được tôi, hy vọng anh ta đừng nói nữa. Anh ta chắc là hiểu ý của tôi.

Lâm Tấn Tu quả nhiên hiểu ra, cười cười, giơ tay chỉnh lại một chút tóc mai của tôi, nói: “Chuyện của em từ trước đến nay cũng là chuyện của anh. Đừng không vui thì lại cãi nhau với anh. Nếu không cam tâm thì em có thể đi hỏi Phó Dân”

Tôi ngây người. Phó Dân là bác sĩ điều trị chính của bố tôi, chuyên gia u bướu nổi tiếng trong nước. Bác ấy là một bác sĩ tốt, chân chính nghĩ cho bệnh nhân, tất cả những tin tức đau đớn bác đều nhìn vào mắt tôi nói. Cho dù là y thuật hay mức độ tận tình, bác làm hết sức có thể để đưa bố tôi vào danh sách cấy ghép. Tôi vô cùng cảm kích bác ấy.

Nhưng Lâm Tấn Tu có thể có quan hệ gì với bác ấy?

Anh ta lại không giải thích, ngẩng đầu nhìn bên kia của bữa tiệc, tôi nhìn thấy Lâm Tấn Dương gật đầu tỏ ý anh ta qua đây; Anh ta cúi đầu hỏi tôi “Cùng qua đó”, tôi vội vàng lắc đầu, anh ta cũng không ép buộc tôi, chỉ vỗ vỗ đầu tôi giống như muốn để lại chỗ cho tôi suy nghĩ vậy, xoay người rời đi.

Tâm tình tôi không bình lặng, vội vàng đi tới ban công, lấy ra điện thoại trong túi nhỏ để gọi.

Bác sĩ Phó nói ở đầu dây bên kia: Đúng, là cậu hai nhà họ Lâm đích thân gọi điện thoại cho bác, mời bác làm bác sĩ điều trị chính của bố cháu. Để bác có chuyện khó khăn gì thì trực tiếp đi tìm cậu ấy. Cậu ấy còn nói không được để cháu biết.

Tôi dựa vào lan can, một lúc lâu không lên tiếng, chỉ cảm thấy nơi đây yên tĩnh đến mức gần như quỷ dị. Nhìn vào trong phòng, Lâm Tấn Tu đang tươi cười nói chuyện với người khác ở đằng xa, anh ta đương nhiên có cái thế giới của mình để đi kết giao, trong đại sảnh sang trọng này bạn bè của nhà họ Lâm không ít, chinh trị kinh doanh đều có. Mục đích của anh ta đã đạt được rồi, mỗi giờ mỗi khắc sẽ không nhìn chăm chăm tôi nữa.

Người nhìn chăm chăm tôi là Cố Trì Quân.

Anh đứng ở một bên của ban công, cách tôi một khoảng cách nửa mét xa xăm.

Tôi nghĩ, có lẽ là tâm tư hỗn loạn, dùng từ cũng xảy ra sai sót, khoảng cách nửa mét căn bản không tính là “Xa xăm”, rõ ràng có thể chạm tay tới. Bữa tiệc ở lầu một, bóng cây của vườn hoa um tùm bên ngoài, tiếng côn trùng kêu rả rích.

Rõ ràng tôi nhìn thấy được khuôn mặt anh, có thể nhìn rõ ngũ quan sinh động của anh, có thể nhìn thấy đôi mắt đẹp để đến mức không chút gợn sóng, nhưng không lại không thể nào đoán được cảm xúc của anh.

“Ban nãy em muốn chạy là vì Lâm Tấn Tu?”

Không có cách nào nhìn thẳng vào mắt anh, tôi chỉ có thể dời ánh mắt qua chỗ khác, nhìn thẳng vào cà vạt của anh, gật đầu.

“Quan hệ của em và Lâm Tấn Tu cũng không tồi.”

Lời này của Cố Trì Quân nói rất chậm, là câu khẳng định cộng thêm câu nhấn mạnh, cũng không có chế nhạo.

Tôi không có cách nào giải thích, ban nãy diễn xuất của Lâm Tấn Tu trước mặt tôi và Cố Trì Quân khiến người ta ấn tượng sâu sắc—chỉ ít cũng khiến tôi ghi nhớ cả đời. Tôi tự cho rằng năng lực tưởng tượng của

mình cũng đủ phong phú nhưng sao có thể ngờ tới, đến bác sĩ Phó tôi vô cùng cảm kích cũng có quan hệ với anh ta! Anh ta gọi một cú điện thoại cho bác sĩ Phó chỉ là một cái nhắc tay, nhưng đối với tôi mà nói thì ý nghĩa không như bình thường.

Anh ta biết tôi là người thiếu nợ ân tình thì sẽ trả lại gấp nhiều lần, huống hồ lại còn là ân tình lớn như vậy!

Sớm không nói muộn không nói, lại vào cái lúc kỳ diệu này nói chuyện đó cho tôi. Tôi cắn môi dưới đến mức sắp chảy máu.

Trước ánh mắt nhìn gần của Cố Trì Quân, tôi bại trận, gắt gao nhìn chăm chăm mũi dày của mình trong im lặng, “Em quen biết với Lâm Tấn Tu quá nhiều năm, xảy ra quá nhiều chuyện... Đầu là trước khi quen biết anh. Bây giờ đã hết rồi.”

“Sợi dây chuyện trên cổ em là cậu ta đeo cho em?”

Tôi xấu hổ “Vâng” một tiếng.

Trên khuôn mặt đẹp trai của Cố Trì Quân lộ ra sự lạnh lẽo, vẻ mặt lạnh lùng đến mức dọa chết người. Lúc anh tức giận, mức độ đáng sợ tuyệt đối là sự khó đoán nhất mà tôi đã từng thấy.

Nhưng... Phải giải thích rõ ràng.

Tôi cụp mắt, khó khăn nói: “Cố tiên sinh, cho dù anh nhìn thấy gì, nghe thấy gì. Nhưng chuyện tối hôm nay là hiểu nhầm. Em không phải là bạn gái của anh ta, từ trước đến nay cũng không phải.”

Đôi mắt dài hẹp của Cố Trì Quân chậm chậm nheo lại, nhìn ra được anh đang cố gắng áp chế tình cảm, nhưng vẫn có tình cảm không áp chế được thể hiện trong đôi mắt đen láy ấy. Cả người tôi căng thẳng, nhìn bầu trời đêm đen kịt.

“Nếu em không đồng ý, cậu ta còn có thể ép buộc em không?”

Giọng nói rất lạnh, giống như đang tra khảo. Tôi cười khổ, không cảm thấy anh tin tưởng tôi, tôi cũng không tin tưởng.

Sao tôi lại không biết quan hệ của tôi và Lâm Tấn Tu vô cùng mờ ám. Lời đồn đại của chúng tôi trong học viện sôi sùng sục, không bao giờ không là tôi cam chịu; Tôi vẫn luôn không có bạn trai, nói cho cùng cũng là bản thân không cam lòng, không bỏ xuống được.

Suy nghĩ tỉ mỉ thì lúc Lâm Tấn Tu đối xử vô cùng tồi tệ với tôi, nhưng cũng chỉ là bị cho rằng là “Yêu em thì muốn bắt nạt em” mà thôi, theo lời của các bạn học—“Anh ấy cũng chưa từng đích thân bắt nạt cậu mà.”; Lúc anh ta đối xử tốt với tôi, ví dụ như vào lúc khó khăn giữ tay giúp đỡ tôi, ví dụ như giới thiệu công việc cho tôi, ví dụ như để bác sĩ Phó làm bác sĩ điều trị chính của bố tôi, ví dụ như sau trận hỏa hoạn đó là người đầu tiên xuất hiện trước giường tôi.

Những điều này là sự thật, biện bạch như nào thì cũng là sự thực.

Cố Trì Quân từng bước ép sát. “Mấy tháng này, mẹ tôi bị bệnh, tình hình không ổn định lắm; Phim đang trong thời gian tuyên truyền, tôi không thoát ra được. Vì vậy tôi nghĩ hay là để cho em mấy tháng suy nghĩ. Kết quả chính là em ở cùng một chỗ với Lâm Tấn Tu?”

“Không phải,” tôi nói rất nhọc nhằn, “Không phải chuyện như anh nghĩ.”

“Vậy thì là gì? Lẽ nào không phải diễn cảnh mờ ám mắt qua mày lại trước mặt bao nhiêu người sao? ”

Từ trước đến nay tôi cũng không biết Cố Trì Quân có thể gay gắt như vậy, khẩu khí của anh không tốt, tôi cũng gắt gỏng: “Không phải thế! Anh chẳng biết gì hết cả!”

“Vậy thì em nói cho tôi.”

“Tên Lâm Tấn Tu này, niềm vui lớn nhất của anh ta chính là khồng chế người khác, em...” Tôi hít một hơi, “Ai cũng tưởng rằng anh ta có tình cảm sâu sắc nồng nàn với em. Nhưng không có ai biết được anh ta chưa từng thích em! Em chẳng qua chỉ là một món đồ chơi thú vị mà thôi!”

Nói xong không ngờ lại ngẩn ngơ. Tôi đã nói những gì? Bị anh làm cho nóng nảy, cứ nhiên đến nhược điểm của mình cũng lộ ra ngoài, lời nói xấu hổ nhất đời tôi cũng đã nói ra rồi.

Cổ Trì Quân trầm giọng nói: “Em nói đi, tôi nghe.”

Tôi nhắm mắt lại rồi lại mở ra. Trước mặt tôi là bãi cỏ rộng rãi, cây cối xào xạc, giống như thế giới này đã ngủ rồi vậy; mà phía sau lại là yến tiệc linh đình, xa hoa trụy lạc, các nhân vật nổi tiếng đều tề tựu... Cảm giác không thực tế mãnh liệt trước nay chưa từng có, giống như một giấc mơ.

Tôi cúi đầu xuống.

49. Chương 49

Trong thời gian hai mươi hai năm cuộc đời tôi, ngoại trừ bố tôi ra thì Lâm Tấn Tu là người khác giới xuất hiện trong cuộc đời tôi lâu nhất, có ảnh hưởng đến tôi lớn nhất.

Thời cấp ba đối với tôi mà nói ý nghĩa của nó không tầm thường, tôi từ xã hội nguyên thủy trở về xã hội hiện đại. Tất cả đều mới mẻ, thú vị. Trong tất cả những sự vật mới mẻ này, Lâm Tấn Tu xuất hiện giống như một hoàng tử.

Thành tích học tập cực kỳ tốt, hành động vô cùng nho nhã, lúc nói chuyện giọng điệu trầm ổn, có sức thuyết phục khiến người ta khuất phục.

Có lúc ngồi xuất thần trong lớp học, nhin không được mà nhìn một tòa nhà khác, phòng học của anh ta ở đó, trong đầu nghĩ: Bây giờ anh ta đang làm gì, nhất định đang chăm chú nghe giảng.

Lúc đó thực sự quá ngốc nghếch, không hiểu phải che giấu. Đem tất cả tình yêu vào một tình yêu thầm không có chút tương lai, tiến về phía trước không chút do dự, vẫn còn e sợ cho đi chưa đủ nữa.

Ở trong tòa nhà hoạt động thể thao đi lướt qua anh ta, ánh mắt đều dính trên người anh ta, dường như không rời đi. Thi thoảng may mắn thì có thể nói mấy câu với anh ta; Một nụ cười mang tính lịch sự của anh ta khiến tôi cảm thấy như được tắm gió xuân, có thể khiến tôi cảm động rất lâu; khi anh ta nhớ tên tôi và thân thiết gọi nó ra, tôi sẽ ngu ngốc mà mặt đỏ bừng bừng.

Sau này mới biết được, Lâm Tấn Tu có thể nhớ tôi là bởi vì khả năng ghi nhớ của anh ta cực kỳ tốt, nhận biết mặt của con người rất tốt, về cơ bản đã từng chào hỏi thì đều có thể nhớ được.

Lúc đó tôi có dũng khí trước nay chưa từng có, rõ ràng biết anh ta giống như ngôi sao trên bầu trời cao nhưng cuối cùng vẫn tỏ tình với anh ta.

Tôi biết hành động của mình không khác gì thiêu thân lao vào lửa. Con gái thích anh ta thực sự quá nhiều, dường như có thể xếp hàng từ cổng trường đến tận khu thí nghiệm. Tuy con gái to gan như tôi không nhiều nhưng cũng không thể coi là ít. Đã có mấy lần tôi nghe thấy tin tức có cô gái nào đó tỏ tình với anh ta rồi bị anh ta từ chối.

Nhưng tôi nhin không được mà suy nghĩ, có lẽ anh ta không ghét tôi—tôi nhìn cũng không tệ, tính cách hoạt bát, điều kiện mọi mặt đều không thua người khác, người bình thường nhìn tôi đều coi tôi là một cô gái ưu tú.

Lâm Tấn Tu kinh nghiệm phong phú mà mỉm cười, hỏi tôi: “Em thích tôi điều gì?”

Tôi lắp bắp nói anh ta đẹp trai, thành tích học tập tốt, tóm lại cái gì cũng tốt.

Anh ta hứng thú hỏi tôi: “Tâm ý của em tôi đã biết. Vậy em hy vọng tôi làm gì?”

Tôi thấp thỏm, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi, “Học... Học trưởng, em... em thích anh... muốn qua lại với anh.”

Anh ta cười dịu dàng, khiến người ta như tắm gió xuân.

“Tôi sắp vào đại học còn em mới vào cấp ba,” anh ta ngừng một lát, “Vì vậy...”

Ý tại ngôn ngoại của anh ta tôi hoàn toàn nghe không hiểu, ngốc nghếch hỏi: “... Vậy chúng ta học cùng một trường là có thể chứ?”

Anh ta chỉ cười, không đáp, vỗ vỗ đầu tôi rồi xoay người rời đi.

Tôi không rõ ý tứ của anh ta, nhưng trong lòng cũng biết đại khái—đây chính là sự từ chối của anh ta.

Chuyện vừa khéo, mấy ngày sau, tôi xui xẻo đụng vào sự kiện hồ bơi.

Tôi vô cùng phẫn nộ, thậm chí có thể nói là thẹn quá hóa giận. Anh ta nói với tôi anh ta phải vào đại học không rảnh qua lại, nhưng lại lãng phí thời gian vào nơi này! Làm chuyện vô sỉ như vậy!

Học trường hoàn mỹ nhất trong lòng tôi hoàn toàn tan vỡ. Tôi vô cùng hận Lâm Tấn Tu hiện tại, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Trên đường gặp phải anh ta, hận không thể phóng lửa từ trong mắt ra thiêu anh ta mới có thể giải mối hận trong lòng. Nỗi hận tràn đầy của tôi và và hành vi biểu hiện tuyệt đối không chịu thua mấy tháng trước, trong mắt anh ta chỉ là hai chữ “Thú vị”, chỉ là một trò chơi mèo vờn chuột.

Bị bắt nạt quá mức nhưng từ trước đến nay tôi đều lợi ngược dòng mà sống, có người cô lập tôi, tôi hết lần này đến lần khác tham gia tất cả các hoạt động, bao gồm đại hội thể dục thể thao.

Tổ chức cơ thể tôi tốt hơn so với các đại tiểu thư cùng lớp, hơn nữa bị xa lánh, nên bị sắp xếp rất nhiều rất nhiều mục, cuối cùng gần như không thoát khỏi chạy dài, chạy ngắn, nhảy cao, nhảy xa.

Sau khi chạy một nghìn mét, tôi từ chối thầy giáo đỡ, khoác thêm áo thể thao, một mình chạy tới bên bồn rửa tay, tấp nước lạnh vào mặt, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Lâm Tấn Tu đưa cho tôi một bình nước.

Tôi căm ghét mà né tránh, thực sự hận anh ta hận đến đau lòng.

Lâm Tấn Tu cũng không nổi giận chỉ cười: Đùng bưng bình nữa, không phải em đã sớm thích tôi sao?

Mặt tôi đỏ bừng, không khỏi thẹn quá hóa giận, gào lên với anh ta: Người tôi thích là học trưởng trước đây! Không phải tên chết tiệt anh!

Anh ta vỗ nhẹ tay giống như ủng hộ tôi: Thú vị, em thà rằng thích một biểu tượng cũng không thích tôi chân thực.

Tôi không nhiều lời nữa, quay người trở về lớp học, kết thúc cuộc nói chuyện ngắn ngủi lần này.

Khi đó tôi biết, nếu như anh ta không phải là một tên biến thái tự kỷ thì cũng là một tên biến thái nhân cách phân liệt.

Cuộc sống sau này của tôi phong phú muôn màu muôn vẻ hơn trước đây, anh ta thường xuất hiện trong lúc tôi bị bắt nạt, ví dụ bị đám người vây ở trong góc của trường học; ví dụ trong lúc lo lắng bị ngáng chân... Anh ta xuất hiện trong lúc vi diệu nhất “Cứu vớt tôi khỏi nước sôi lửa bỏng”, sau đó lúc bị người khác hỏi, anh ta cười nói “Tôi thích Hứa Chân.”

Tôi cười lạnh.

Lâm Tấn Tu hỏi tôi: Em không tin?

Thứ cho sự thiếu hiểu biết của tôi, từ trước đến nay tôi chưa từng nhìn thấy người vừa nói thích, vừa làm loạn quan hệ gái trai, vừa bắt nạt “đối tượng thích”.

Lâm Tấn Tu cười rộ lên, không giấu diếm tôi: Cứ bắt nạt em cũng không có ý nghĩa, không bằng đối phương thức chơi đi. Để tất cả mọi người đều biết tôi thích em, thỏa mãn ảo tưởng của em, có phải rất cảm kích tôi? Nói đi nói lại, em thực sự không thích tôi nữa rồi à? Không thể nào, chuyện tình cảm từ trước đến nay không thể vì một người tốt hay không tốt mà biến mất được.

Thực sự tôi rất rõ ràng, cho dù Lâm Tấn Tu khôn nặn nhiều như nào nhưng ít nhất anh ta nói đúng một câu. Chuyện thích một người từ trước đến nay không thể vì sau khi phát hiện ra mặt thật của đối phương mà có thể biến mất.

Tôi căm lên được nhưng không bỏ xuống được, đến biểu hiện giả vờ mặc nhiên cũng không làm được.

Đúng vậy, tôi thích học trưởng hoàn mỹ ấy nhưng anh ta lại cứ dốc hết sức phá vỡ người tôi thích cho tôi thấy, kích thích cực hạn của tôi. Thời thiếu nữ lần đầu tiên tôi bỏ ra tình cảm chân thành đã bị anh ta giày xéo, tôi càng tối tăm thì càng căm hận. Tình cảm dần dần bóp méo, yêu hận đan xen. Áp lực bị người khác bắt nạt tôi có thể chống chịu được nhưng bị anh ta giày vò như vậy, thực sự khó mà chịu nổi.

May mà Lâm Tấn Tu rất nhanh liền tốt nghiệp. Trước đêm tốt nghiệp anh ta nói với tôi: Còn hận tôi?

Tôi hận anh ta hận đến mức nói không nên lời.

Anh ta lại rất thỏa mãn, vỗ vai cổ vũ tôi: Yêu tôi quá nhiều rồi, nhưng bị người khác vừa yêu vừa hận cũng là lần đầu tiên cảm nhận được. Biểu hiện tốt nhé.

Lúc đó cho rằng, đây là thời khắc không có tôn nghiêm không có thiên lý nhất trong đời tôi, nhưng không ngờ chẳng qua là một vở kịch Lâm Tấn Tu làm diễn viên chính, tôi đảm nhiệm diễn viên chọc cười cho màn đầu tiên của vở kịch mà thôi.

Đại học mới là màn thứ hai ác mộng. Bây giờ nhớ lại, thực sự cũng không biết tại sao tôi lấy đại học Tỉnh Hải làm mục tiêu nỗ lực, cũng không biết vì sao muốn nộp đơn, cũng lẽ là không phục, tóm lại không thể anh ta xem thường—Người khác có lẽ vì yêu mà sinh hận, nhưng tôi thực sự vì yêu mà trở nên quật cường trước nay chưa từng có.

Hai năm anh ta học đại học, tuy người không xuất hiện bên cạnh tôi nhưng bóng ma vẫn luôn tồn tại khắp nơi. Trước nay tôi đều ngủ ngon, hai năm đó lại thường xuyên bị mơ giết mình tỉnh giấc, trong mơ Lâm Tấn Tu không chút lưu tình mà cười nhạo tôi “Em thà thích một nhân vật suy tưởng mà không phải tôi chân thực, thực sự là quá đần.”

Áp lực mà Lâm Tấn Tu đem đến khiến tôi mất ngủ, mất đi lí trí, đến sự an toàn của bản thân cũng không quan tâm nữa, phóng xe trên đường cao tốc ở ngoại thành. Không phải chưa từng xảy ra chuyện, một lần đụng phải cây, một lần đụng vào lan can bảo hộ. Cũng vô số lần nghĩ lại các loại quan hệ giữa tôi và anh ta. Cuối cùng tất cả hận ý đều biến mất và nhạt nhòa kỳ lạ, còn lại một ý nghĩ muốn kết thúc. Tôi không phải là người có thể cười với quá khứ, nhưng lúc đó vẫn còn quá trẻ, chỉ muốn giải quyết mâu thuẫn chủ yếu.

Trong vũ hội tân sinh viên duy nhất trong đời tôi, tôi lại gặp lại anh ta. Phòng khiêu vũ đẹp đẽ vô cùng náo nhiệt, tôi vốn chuẩn bị dấn thân vào trong sự nhiệt tình thì lại bị Lâm Tấn Tu túm lấy vai, kéo tôi ra khỏi đám người, gọi vào bên cạnh. Những cô gái khác ngưỡng mộ tôi nhưng lại không biết, đây chính là bắt đầu ác mộng của tôi.

Anh ta chào hỏi tôi: Hứa Chân, đã lâu không gặp.

Chúng tôi thực sự rất lâu không gặp rồi, sau cấp ba liền không gặp nhau, hai năm rồi. Các màu sắc của ánh đèn trong phòng khiêu vũ rơi trên mặt anh ta, giống như một hoàng tử trong mộng.

Tôi nói: Đây là vũ hội tân sinh viên.

Anh ta mỉm cười: Lúc tôi nhìn thấy em trong danh sách sinh viên mới liền nghĩ, em trở nên như thế nào rồi, kết quả vẫn là giọng điệu không khách khí như vậy.

Tôi không khách khí đấy, ai bảo anh đến tiếp lời tôi.

Anh ta nghe xong lời tôi cũng không nổi giận, ý cười còn đậm hơn một chút: Không ngờ, cả cấp ba, những cô gái thích tôi nhiều như vậy, không ngờ chỉ có em theo tôi đến tận đại học.

Tôi tức đến xám mặt: Ai theo đuổi anh! Ít tưởng bỏ đi!

Lâm Tấn Tu vừa cười vừa kè sát tai tôi thấp giọng nói: Đừng bướng bỉnh nữa, em thực sự cho rằng tôi không biết em đang nghĩ gì sao? Mấy năm qua em vẫn là kiểu vừa nhìn liền nhìn thấu. Hứa Chân, tôi đã nhìn em bằng con mắt khác, nếu em thích tôi như vậy, vậy thì làm bạn gái tôi đi.

Nếu như anh ta tiếp tục chằm chọc tôi, tôi chuẩn bị một đồng lời để phản kích nhưng không ngờ anh ta để tôi làm bạn gái của anh ta.

Tôi đơ hoàn toàn, không rõ là tâm tình gì.

Hoàn toàn thất bại, quá thất bại rồi. Đúng thế, sao tôi không nghĩ đến, anh ta giỏi khống chế lòng người như vậy, đương nhiên nhìn thấu trái tim nhỏ bé của tôi, sao có thể lừa gạt được anh ta? Anh ta chỉ mỉm cười bàng quan, trước nay không nói.

Hóa ra tôi lại là đứa vô dụng như vậy, sau hai năm tôi lại thực sự động tâm với miếng mồi nhử mà Lâm Tấn Tu tiện tay ném ra. Từ trước đến nay tôi cũng không phải là một người lý trí, từ trước đến nay đều rất dễ bị anh ta khống chế tâm tình và lời nói. Rõ ràng biết nói lời này không có chút thật lòng nào, chỉ là trêu tôi thôi, nhưng tôi vẫn.. muốn thử.

Sự im lặng của tôi đã là câu trả lời.

Lâm Tấn Tu rất thỏa mãn phản ứng của tôi, anh ta nắm vai tôi, nhẹ nhàng hôn vành tai tôi, giọng nói thấp đến mức gần như thì thầm: Tôi nhất thời đi không được, có chút việc tìm đại diện tân sinh viên của bọn em, em giúp tôi tới văn phòng đoàn lấy máy ảnh.

Vậy là đại não của tôi hoàn toàn đứt dây, ngốc nghếch tự chui đầu vào lưới.

Sau hai năm không gặp anh ta, khi gặp lại, anh ta chỉ nói dăm ba câu tôi liền bị đả động rồi. Nhịn không được mà cười tự giễu: So với cấp ba, tôi vô dụng đến mức không còn gì.

Lúc rời khỏi vũ hội đi tới căn phòng anh ta chỉ định, tôi nghĩ: Dù cho anh ta xuất phát từ mục đích gì, tôi đều muốn thử cùng anh ta, coi như cho mỗi tình đầu một cái giao ước, chết thì cũng phải chết rõ ràng—nhưng lúc đó tôi không biết, đáp án luôn là sự vật quyến rũ người ta, chỉ có điều cái giá chưa chắc bạn đã trả được.

Đi tới văn phòng đoàn hội—cửa phòng khép hờ, đẩy cửa vào, như anh ta đã nói, trong ngăn kéo bên trái có máy ảnh, vừa lấy ra liền bị một đám học sinh ẩn nấp đã lâu bắt được, nói tôi là kẻ trộm.

Để làm sáng tỏ chính mình, vội vàng gọi điện cho Lâm Tấn Tu để anh ta chứng minh dụng ý đến của tôi, nhưng anh ta căn bản không nghe máy.

Dù là một đứa ngốc thì bây giờ cũng hiểu ra logic ở phía sau. Bây giờ nghĩ đến, các kiểu ngu ngốc trên thế giới này, không nghĩ ngờ gì tôi là loại ngu dân nhất. Uống cho tôi tự xưng mình là thông minh, lại lần nữa bị Lâm Tấn Tu cho một vố. Tôi vẫn đánh giá thấp anh ta.

Bị cười nhạo, bĩ sỉ nhục, còn suýt chút nữa bị đám nam sinh đó lục soát người, cũng may tôi kịp thời túm được một cái gậy bóng chày ở góc tường, làm cho bọn chúng không dám tiến đến gần.

Lúc được Lâm Tấn Tu đưa ra khỏi căn phòng ngầm không có cửa sổ thì cũng đã là nửa đêm. Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, ánh trăng trên đỉnh đầu đang chiếu sáng, giống như một khối băng rơi xuống khuôn mặt tôi, dần dần hòa tan trên má tôi, theo cổ tôi chảy xuống, cả người tôi vừa ướt vừa lạnh.

Tôi nói: Tôi hối hận rồi.

Tôi thực sự nhận thua rồi, tôi chơi không nổi, bây giờ mới biết, thủ đoạn hồi cấp ba của anh ta đều là một phần nhỏ bé.

Tôi nhớ lúc đó Lâm Tấn Tu không nói lời nào, xoay người đi.

Chuyện này tuy anh ta chạm vào cực hạn của tôi nhưng đây cũng là một bước ngoặt, cuối cùng tôi đã có được đáp án. Tôi cũng đủ thản nhiên, cũng có thể dần dần buông anh ta xuống, không lưu lại chút hình bóng nào trong lòng. Một giấc mộng thời thiếu nữ, sớm đã nên vỡ rồi, kết quả không chết mà kéo dài đủ ba năm mới vỡ nát—tôi tự an ủi: Giống như một bệnh nhân làm phẫu thuật, luôn phải từ từ thích ứng mới có thể khôi phục được trạng thái bình thường.

Có câu nói là bệnh đi thì nhẹ như tơ hào không phải sao ? (có câu Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi thì nhẹ như tơ hào)

50. Chương 50

“Ày, hai người ở đây à? Để em tìm mãi.”

Kỷ Tiểu Nhụy đi giày cao gót vội vàng đi tới, gọi chúng tôi từ phía sau.

Cuộc nói chuyện kết thúc, Cố Trì Quân im lặng lắng nghe không hề nói gì. Trong lòng tôi vừa bình thản vừa chua xót—nói cho anh quá khứ khó xử của tôi, thực sự cần có một chút dũng khí và tinh thần thấy chết không sờn. Nhưng nói ra rồi, trong lòng bỗng nhiên nhẹ nhõm—giống như dị vật mắc trong lòng bao nhiêu năm bỗng nhiên biến mất vậy.

“Đạo diễn Lương đang tìm Tiểu Chân, Cố tiên sinh, em mượn Tiểu Chân một lát.”

Kỷ Tiểu Nhụy là người rất biết quan sắc sắc mặt, mắt thấy không khí giữa chúng tôi không tốt, lập tức cười nói chào hỏi với Cố Trì Quân, vội vàng kéo tôi vào trong phòng. Đám người quần áo đẹp dễ trong phòng có dấu hiệu thả lỏng, thở ra một hơi dài, nghĩ, bữa tiệc áo nhiệt này cuối cùng sắp kết thúc rồi.

Mẹ đang trong phòng nghỉ đợi tôi, bác Lâm mới rời khỏi, đi ra bên ngoài xã giao. Sức khỏe của bà thực sự không tốt, chẳng qua là một buổi tối xã giao thôi mà khiến bà mệt mỏi vô cùng. Có một cô gái trẻ đáng đáp y tá đưa thuốc cho bà, nhìn thấy tôi đi vào liền lặng lẽ lui ra ngoài.

Tôi đợi bà nuốt thuốc xong mới mở miệng: “Mẹ, hôm nay mẹ rất đẹp... Hình như con vẫn chưa một mình nói chúc mừng mẹ, cho dù như thế nào thì cũng đều chúc mừng mẹ, dù là chuyện thành công của bộ phim hay là chuyện mẹ sắp kết hôn.” Nhiều năm như vậy, bà luôn sống một mình, bây giờ hạ quyết tâm kết hôn cũng không dễ dàng gì.

Mẹ ngược mắt lên nhìn tôi, “Con không trách mẹ?”

“Gi ạ?”

“Nên sớm để con và Viễn Dương gặp nhau, lần nào con cũng từ chối,” Mẹ yên lặng một lát, sau khi ần ần huyết thái dương mới tiếp tục nói, “Mẹ cũng lo con biết mẹ tái hôn sẽ không vui, do dự kéo dài đến tận bây giờ.”

Hóa ra bà tưởng rằng tôi sẽ phản đối bà tái hôn. Không biết hình tượng của tôi trong lòng mẹ như thế nào nữa, nghe ý của bà, dường như tôi là phụ nữ độc ác hẹp hòi giống như trong truyện cổ tích vậy, đâu đâu cũng làm khó người khác, nhìn thấy bố mẹ tìm mùa xuân thứ hai liền tức muốn chết, tìm cách chia rẽ-loại người nhìn không nổi người khác sống tốt sao?

Khóe miệng tôi nhếch lên, nửa đùa hỏi: “Nếu như con không vui, phản đối chuyện này, thế thì làm thế nào?”

Về mặt của mẹ hơi thay đổi, sau khi trầm mặc một chút nói: “Vậy thì mẹ không kết hôn.”

Bây giờ đến lượt tôi hoảng hốt, “Không, mẹ, con không có cái ý đấy chỉ là tiện miệng nói thôi. Chuyện của mẹ căn bản không cần trưng cầu ý kiến của con.”

Mẹ lắc đầu, “Nên hỏi con sớm hơn, mẹ không biết quan hệ của con và A Tu thân mật như vậy, sau này con qua lại với nó như nào?” Lúc nói chuyện ánh mắt của bà dừng trên sợi dây chuyền trên cổ tôi, sắc mặt pha sự hoài nghi.

“Thì qua lại như trước đây,” Tôi đáp lại một câu, ngồi xổm xuống trước mặt mẹ, nghiêng đầu, “Mẹ, giúp con lấy sợi dây chuyền này xuống, con không sao tháo ra được.”

Mẹ làm theo lời tôi, cũng không biết chạm vào cái bộ phận gì, sau một tiếng lạch cạch nhỏ, sợi dây chuyền kim cương trượt xuống từ cổ tôi, bà để chiếc vòng trên bàn trang điểm rồi nhìn nó một lúc, đột nhiên nói: “Lần trước mẹ nhìn thấy viên kim cương này là gần hai mươi năm trước... không ngờ—”

Trên cổ tôi đã trống không, tôi bỗng nhiên cảm thấy thần thanh khí爽, bất chấp lễ phép mà nhanh chóng nói chen vào.

“Lai lịch của cái vòng này, mẹ không cần nói cho con.”

Sắc mặt của mẹ phức tạp khó phân biệt, nhưng không dây dưa cái đề tài nói chuyện này nữa, cũng không vì tôi cắt đứt lời của bà mà tức giận.

“Những chuyện cũ này, con không biết cũng tốt,” bà khẽ than thở rồi gật đầu với tôi, “Người bạn kia của con, tên là Thẩm Khâm Ngôn, con gọi cậu ấy vào đây.”

Tôi mở cửa, vừa may nhìn thấy Thẩm Khâm Ngôn đang đứng ngơ ngác ngoài cửa, cậu ta nói bị Kỷ Tiểu Nhụy gọi đến, tôi lập tức kéo cậu ta vào phòng.

Nếu đã quen biết rồi thì cũng không cần giới thiệu nữa, mẹ tôi nhìn Thẩm Khâm Ngôn, khác với cách nhìn ban nãy ở bữa tiệc—Đó tuyệt đối là dùng phương pháp đánh giá mà đạo diễn dùng để đánh giá diễn viên, yên lặng đánh giá. Thẩm Khâm Ngôn không lên tiếng, chỉ cúi người một cái, để mặc cho mẹ tôi đánh giá. Tôi không chen lời mà chỉ đứng ngây ở một bên, không lên tiếng.

Mẹ rót cuộc mở miệng: “Cậu muốn làm diễn viên nhiều như thế nào?”

Thẩm Khâm Ngôn nói: “Đạo diễn Lương, cháu chỉ muốn đóng phim của cô.”

Lúc này mẹ mới lộ ra chút hứng thú, ngón tay trắng trẻo nhẹ gõ mặt bàn bóng loáng.

Thẩm Khâm Ngôn đứng thẳng giống như cây tuyết sam trên cao nguyên, giọng nói cực kỳ rõ ràng: “Trước đây cháu rất thích phim của cô, bởi vì trong phim của cô có nhiều sự dịu dàng. Liên quan đến gia đình, liên quan đến mẫu tử... Sau này từ chỗ Hứa Chân biết được cô là mẹ chị ấy, cháu rất giận cô, cảm thấy tình cảm toát lên từ bộ phim đều là giả. Cháu luôn cảm thấy, cho dù là lý do gì, người mẹ không cần con mình đều không thể tha thứ. Quan điểm này cho đến bây giờ cũng vẫn chưa thay đổi. Tuy Hứa Chân không có lời oán hận nào đối với cô, nhưng cháu vô cùng phẫn nộ cô.”

Lời của Thẩm Khâm Ngôn thực ra trước nay không nhiều, nhưng giống như bây giờ, nói đến mức chậm rãi mà mạnh mẽ, đồng thời cũng hùng hồn, đây là lần đầu tiên tôi thấy. Cậu ta hẳn là biết thời gian của mẹ tôi quý báu nhường nào, nhưng cậu ta không những không lấy lòng mà còn bày tỏ sự phản cảm với đạo diễn ở đây? Đúng là đầu bị lừa đá rồi!

Mặt mẹ tôi không biến sắc mà nhìn cậu ta. Tôi chưa được gọi là thân thiết với bà nhưng ở phim trường tôi đã nhìn thấy biểu cảm này của bà. Hậu quả chính là một cảnh NG (cảnh quay hỏng) ba mươi lăm lần mới được thông qua.

Cũng may cậu ta nói tiếp.

Sau khi xem “Ba Chương Cam Kết”, cháu mới hiểu ra hóa ra không phải vậy... Cô thật lòng, đúng không ạ?

Đây là cái ý gì?

Mẹ liếc cậu ta một cái rồi nhìn tôi một lúc, lúc mở miệng thì tuyệt nhiên là một chủ đề nói chuyện khác: “Nội trong hai năm tôi cũng không có dự định quay phim nữa, Trâu Tiểu Khanh có một bộ phim mới, kịch bản không tồi, nam thứ rất được, biểu hiện như nào thì phải xem ở cậu. Có một điều cậu phải nhớ, cậu không phải là Cố Trì Quân thứ hai.”

Thẩm Khâm Ngôn cúi người, giọng nói không chút gọn sóng, quả thực không giống một chàng trai mới hơn hai mươi tuổi: “Cháu biết ạ.”

Mắt thấy đã nói chuyện xong, tôi kéo Thẩm Khâm Ngôn rời đi.

Chúng tôi đứng ở góc ngoặt của hành lang thấp giọng nói chuyện, chú ý tới trận chiến đã trải qua tối nay, Thẩm Khâm Ngôn không những không tươi cười như hoa ngược lại sắc mặt lại trầm tĩnh, dường như vẫn còn chìm trong cuộc nói chuyện của mẹ tôi chưa lấy lại tinh thần.

Tôi trách mắng cậu ta: “Nào có như cậu? Nếu cậu muốn đóng phim của mẹ tôi sao có thể nói bà không tốt? Nhất là còn kéo tôi vào! Tuy tôi không biết rốt cuộc bà đang nói gì nhưng dường như bà rất sợ tôi hận bà. Ngữ khí của cậu còn nặng hơn một chút thì thực sự là chịu không nổi ấy.”

“Tôi chỉ muốn nói thật.” Thẩm Khâm Ngôn nói.

“Ôi trời, có lời này phải nói, có những lời nói không được nói ra.” Tôi thở dài, “Bình thường cậu cũng không như vậy, sao đến lúc quan trọng lại như trẻ con vậy, còn có hợp đồng của Gaiya cũng thế.”

“Hợp đồng của Gaiya”, Thẩm Khâm Ngôn tiếp chủ đề nói chuyện của tôi, bỗng nhiên nhìn tôi, “Tôi không đồng ý là vì một điều trong hợp đồng khiến tôi không thể đồng ý.”

Tôi lắng nghe.

“...Trong năm năm, qua lại với bất cứ ai khác giới đều phải thông qua sự đồng ý của công ty.”

Tôi nghĩ thực ra điều khoản này là đương nhiên, cũng không hà khắc. Cuộc sống tình cảm của diễn viên, kết hôn yêu đương với ai công ty đương nhiên có quyền can thiệp. Ngoại trừ cậu ta là ngôi sao lớn có thể quyết định hợp đồng điện ảnh của mình, là một người mới thì cũng chỉ có thể bị khống chế như một con rối thôi.

Tôi vắt hết óc để tìm câu chữ, “Cậu trẻ như vậy, lúc bắt đầu là lúc dốc sức cho sự nghiệp, năm năm sau yêu đương cũng được.”

Thẩm Khâm Ngôn sụp mắt xuống, lông mi dài hơi run rẩy, tiếp lời: “Hôm đó khi từ công ty đi ra, tôi nhìn thấy Lâm Tấn Tu xuống xe, mấy vị quản lý cao cấp đều vây quanh, một trợ lý của Gaiya đi cùng thang máy nói cho tôi thân phận của anh ta. ”

Có thể từ chút đầu mối này đoán ra mảnh khoe, Thẩm Khâm Ngôn cũng thật là thận trọng, suy nghĩ thấu đáo.

Tôi ngược lại trấn tĩnh, “Đúng vậy, tôi mới hỏi rồi, hợp đồng đó là do anh ta làm. Tuy Lâm Tấn Tu có nhiều mâu thuẫn với tôi nhưng anh ta sẽ không làm khó cậu, hợp đồng sẽ không có vấn đề gì, cậu có thể yên tâm. ”

“Yên tâm... Đương nhiên yên tâm...” Thẩm Khâm Ngôn cười không ra tiếng, nhìn chằm chằm tôi, “Chị thực sự nghĩ không ra anh ta tại sao lại đưa cho tôi bản hợp đồng không thể tưởng tượng nổi ấy?”

Miệng lưỡi tôi bỗng nhiên khô khốc. Đúng vậy, Lâm Tấn Tu là người như thế nào, tôi rõ ràng hơn cậu ta nhiều.

Cậu ta hơi cúi đầu, dường như che đi ánh đèn của hành lang.

“Hứa Chân, tôi muốn làm diễn viên, theo nghiệp diễn văn vẹn vì hy vọng được người nhà nhìn nhận. Sau này quen biết chị, tôi nghĩ chỉ cần có thể được chị nhìn nhận cũng được rồi. Nhưng càng quen chị lâu càng cảm thấy quá khó. Người bên cạnh chị thực sự quá nhiều, ngày hôm đó sau khi chị lên xe cùng Lâm Tấn Tu, tôi nghĩ cả một đêm, tôi chẳng là gì hết, quá trẻ lại còn không có gì nữa... Căn bản không có cách nào đến được nơi được chị nhìn thấy đầu tiên.”

Tôi cảm thấy bối rối thậm chí xấu hổ.

Không chịu nổi nhất đó là lòng cậu ta sáng như gương, mỗi từ nói ra đều là thật.

“Tôi...”

Cái gì là khó có thể mở miệng, cuối cùng tôi đã hiểu ra rồi, giống như có đá chặn miệng vậy, không nói được lời nào.

Thẩm Khâm Ngôn thấp giọng hỏi tôi: “Chúng ta vẫn là bạn?”

“Luôn luôn là bạn.” Tôi nói. Cậu ta hẳn là nghe ra được nặng nhẹ trong lời nói của tôi.

Ánh mắt Thẩm Khâm Ngôn rơi vào nơi xa, tôi nghe thấy giọng nói khàn đặc của cậu ta—

“Ừ... Làm bạn là được rồi.”

51. Chương 51

Thực sự là một bữa tiệc khiến người ta mệt mỏi, may mà những người trong cái giới này không biết nhàm chán.

Cởi dây chuyền ra, cả người tôi đều nhẹ nhõm, không còn sức để tiếp chuyện với ai đó hoặc là ai ai đó nữa, một mình đi tới bãi đỗ xe lái xe về nhà—may là trật chân trái, chân phải vẫn có thể đạp phanh xe. Trước khi ngủ gửi một tin nhắn cho Kỷ Tiểu Nhụy, bảo chị nhắc mẹ tôi trả sợi dây chuyền cho Lâm Tấn Tu, sau đó lăn ra giường ngủ.

Tôi nghĩ tôi nghe thấy tiếng mưa rơi xuống lá chuối tây, “Tí tách, tí tách”, giống như có ngón tay gõ trong tim, lại giống như một bài thơ. Tôi không thích trời mưa, đây là thói quen được bố ảnh hưởng lại. Mỗi lúc trời mưa, bố không thể không mở cánh cửa chống thấm nước, kiểm tra từng viên hóa thạch bố yêu quý nhất, rất sợ không khí ẩm ướt xâm nhập. Lật người một cái, tôi nhanh chóng tỉnh lại.

Tiếng tích tích ấy vẫn vang bên tai.

Hóa ra không phải trời mưa, âm thanh đó giống như có người cong ngón tay, đập nhẹ vào cửa sổ thủy tinh—Tôi hoảng hốt.

Nhà ở tầng một đương nhiên có rất nhiều nhân tố không an toàn.

Từ trước đến nay tôi đều ghi nhớ, lúc nhỏ đã từng gặp phải một lần có trộm, từ sau đó tôi liền đặt một cây gậy bóng chày ở dưới gầm giường. Tôi sờ thấy gậy bóng chày, nhẹ tay nhẹ chân tiếp cận cửa sổ, trấn tĩnh nhìn từ khe hở rèm cửa sổ màu lam ra ngoài. Thực ra lá gan của tôi cũng không phải trời sinh đã lớn, cùng bố ngủ trong lều bạt ở vùng hoang dã, buổi tối có thể nghe thấy tiếng gió đêm kêu gào, đó thực sự là thời khắc tốt để tôi luyện ý chí.

Giây tiếp theo tôi xoay một cái kéo rèm ra, đồng thời nâng gậy lên.

Ánh trăng đi qua bầu trời, hương hoa thơm ngát trong đêm, bóng cây chuối trong vườn, bóng người lay động. Quả nhiên có một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, dáng người cao ráo, đang dùng ngón tay nhấn vào cửa sổ thủy tinh nhà tôi.

Nếu như nói tôi không quen anh ta thì đó là nói bậy. Lòng bàn tay chảy mồ hôi lạnh, dinh dính trên cây gậy. Tôi đẩy cửa sổ ra, ngậy người nhìn người đàn ông dưới cửa sổ. Anh đứng trên lan can phòng cháy chữa cháy bên ngoài nhà, hai tay đỡ lấy khung cửa nhà tôi. Giống như hoàng tử được ánh trăng thăm vào.

Cổ Trì Quân ngẩng đầu nhìn tôi, chậm chậm lộ ra nụ cười, “Cuối cùng em đã phát hiện ra anh.”

Giọng nói thực sự mê hoặc, trong nụ cười thể hiện rõ ý chờ đợi mơ hồ.

Cây gậy bóng chày trong tay tôi rơi xuống đất, tạo nên tiếng “Lạch cạch”.

Anh tiếp tục hỏi: “Nếu đã mở cửa sổ, vậy thì tiểu thư Hứa Chân có thể để tại hạ vào nhà không?” Quả thật là đối thoại chỉ xuất hiện trên sân khấu kịch.

Tôi không nói nên lời, chỉ hơi nghiêng người.

Cổ Trì Quân vươn mình trèo qua cửa sổ, thân thủ cực kỳ mạnh mẽ. Bệ cửa sổ nhà tôi cách bụi cây nhỏ bên ngoài khoảng một mét rưỡi, hai tay anh vịn vào trên bệ cửa sổ, chân đặt lên bệ cửa sổ, nhảy vào trong phòng. Thực sự là quá hoang đường. Người nửa đêm trèo cửa sổ nhà tôi thực sự là ảnh đế Cổ Trì Quân trước nay phong độ ngời ngời, tác phong nhẹ nhàng? Tương phản quá mạnh mẽ, tôi lại không biết mình hoảng sợ, vui mừng hay là cảm động nữa.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có một chút ánh trăng mờ từ cửa sổ chiếu vào, hơn nữa anh lại đứng quay lưng về phía ánh sáng, dường như không chiếu tới khuôn mặt anh, chỉ có đường viền mờ ảo. Trong bóng đêm mờ tối Cổ Trì Quân vỗ vỗ bụi bẩn trên tay, giơ ngón tay gõ nhẹ vào trán tôi, “Anh quyết định lại nói cho em một bí mật.”

Tôi ngẩn ngơ hỏi: “Anh là người ngoài hành tinh?”

Cổ Trì Quân nói: “Sai, du khách đến từ thế giới song song.”

“Chào mừng vị khách đến từ thế giới khác!” Anh vừa nói tôi liền tỉnh táo lại, giả vờ lộ ra vẻ kinh ngạc, “Xin hỏi ngài, vị khách đáng kính, tại sao lại đến cửa nhà tôi?”

“Sau bữa tiệc tìm em khắp nơi mới biết em đã sớm rút lui rồi.” Cố Trì Quân nói, “Tuy nhiên nơi ấy không phù hợp với em, đi sớm cũng tốt. Cho dù em không đi thì anh cũng muốn đưa em đi trước.”

“Em đi thì không sao cả, anh đi rồi bữa tiệc đó không phải mất đi sự nổi bật sao?”

Cố Trì Quân à một tiếng cực nhỏ, không trả lời, chỉ cách màn đêm mà nhìn tôi.

Tôi bị anh nhìn đến mức ruột gan rối bời, cố gắng tìm một chủ đề nói chuyện thoải mái một chút, nhẹ nhàng nói: “Nửa đêm muốn leo tường trèo cửa sổ, đây gọi là gì? Nếu để fan của anh biết được thì e rằng chỉ cảm thấy rất mất mặt, trái tim sắp tan nát rồi. ”

“Không phải em vẫn đứng ở đây sao?” Cố Trì Quân nhoẻn miệng cười, cúi người xuống làm động tác nghe tiếng tim đập của tôi, “Để anh nghe xem tim đã tan nát chưa”

Không có bất kỳ nguyên do gì, viên mắt tôi bỗng nhiên nóng lên.

Một câu nói cũng đáp không được mà cũng không cần nói gì, lúc anh nghiêng người, cánh tay giơ lên, giống như bản thân có ý thức tự chủ tự động ôm lấy eo anh, cảm nhận được cơ thể dưới cánh tay hơi cứng đờ, Cố Trì Quân thấp giọng thở dốc, phản khách thành chủ càng dùng sức ôm tôi vào lòng.

Anh cao hơn tôi nhiều, đầu tôi gối trên vai anh, đôi tay càng ôm chặt eo anh hơn. Trên người anh có mùi sâm panh nhàn nhàn từ bữa tiệc, trong một đêm như này, làm say lòng người.

Tôi cảm nhận được ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt về tóc tôi, ôm tôi lẳng lặng đứng trong phòng của tôi, giống như đây là một buổi hẹn hò đêm đã được hẹn trước, giống như Romeo và Juliet nhìn nhau qua ban công, bầu không khí uyển chuyển du dương.

“Anh uống say hả?”

“Có muốn anh đọc số điện thoại của em cho em nghe không?”

“... Không cần.”

“Tin rằng anh không say?”

“Không tin, nếu không sao anh có thể trèo tường mà không điện thoại cho em trước?”

“... Hoàn toàn quên mất. Anh chỉ muốn gặp em thôi.”

Tôi cảm thấy làn da bên cổ anh hơi run rẩy, thì thầm nói: “Đúng là ngốc.”

Cố Trì Quân nhẹ nhàng hôn lên thái dương của tôi, từng câu từng chữ đều khiến người ta thoải mái, “Em có thể nói cho anh những chuyện quá khứ, anh rất vui. Tất cả những điều trước kia anh hoàn toàn không để ý tới. Trước khi Romeo gặp Juliet thì cũng đã gặp Rosalin, sau này em chỉ có mình anh là đủ rồi.”

Romeo và Juliet, chúng tôi thực sự cùng nghĩ đến một thứ. Đã cùng Cố Trì Quân đi tới bước này muốn đẩy anh ra thì cũng khó. Hơn nữa tôi cũng không muốn lại đẩy anh ra. Cái cảm giác cực tuyệt anh trước nay đều không dễ chịu, chịu một lần, hai lần là đã đủ lắm rồi, tôi không muốn lại khó chịu thêm lần thứ ba.

Phòng ngủ của tôi vô cùng yên tĩnh. Trong sự yên lặng tôi nhớ đến một câu thơ đã từng đọc “Tình yêu là sự hàm súc sâu như biển”, gió đêm ào ào thổi vào cửa sổ, dấn vào cằm chân trần của tôi, giống như một hồ nước trong suốt bị gió nhẹ lay động.

Cố Trì Quân thấp giọng nói: “Hứa Chân anh yêu em. Theo anh nhé.”

Tôi không lên tiếng, cánh tay lại không tự chủ được mà ôm chặt lấy anh, cảm thấy viên mắt, cổ họng đều chua xót.

Nói thật cùng Cố Trì Quân phát triển đến ngày hôm nay, thực sự vượt qua ngoài ý muốn, cũng chưa từng tồn tại trong kế hoạch cuộc đời của tôi.

Tôi không có kế hoạch cuộc đời quá dài, nhưng lúc học đại học đã vạch sẵn con đường phải đi sau này—Một là sau khi tốt nghiệp đại học vào một công ty hoặc một ngân hàng nào đó làm quản lý, nếu không ở lại viện nghiên cứu và trường đại học, theo nghiệp nghiên cứu.

Cảm ơn ông trời đã cho tôi một cái đầu không tồi và một khuôn mặt cũng coi như bình thường, tôi có thể giống như mỗi người đi trên con đường vững chãi, cả đời không gợn sóng, không chút khác thường nào.

Có lẽ tôi sẽ gặp được một người đàn ông cùng đường đồng ý cùng tôi đi suốt cuộc đời, có lẽ không gặp được nhưng đều không có gì quan trọng cả.

Cuộc đời này bố tôi không phải sống rất tốt sao?

Một người cũng tốt mà hai người cũng được. Tôi đều có thể chăm sóc bản thân. Cố Trì Quân xuất hiện, con đường cuộc đời tôi cũng lập tức xuất hiện bước ngoặt, anh đứng trên con đường không tên đó, mỉm cười dụ dỗ tôi.

Dù cho Cố Trì Quân là vì nguyên nhân gì mà tiếp cận tôi nhưng anh lấy lòng tôi, rút thời gian cùng tôi ăn cơm đánh bóng, xuống bếp vì tôi, trong lúc mẹ anh bị bệnh còn không quên gửi đủ loại danh thiếp và quà tốt nghiệp... Lúc anh làm những chuyện đó đã tính toán rất lâu cũng được, hành động thận trọng cũng chẳng sao, tất cả sự thật lòng đã bỏ ra, đó là thứ không thể lừa người khác.

Người đàn ông đối xử tử tế với tôi đến mức này, trên thế giới này tìm khắp cũng chỉ có mình anh.

Nói một cách công bằng, không phải tôi không muốn yêu nhưng một người độc hành quá lâu, cũng đã quên mất cái cảm giác dựa vào người khác.

52. Chương 52

Lúc Cố Trì Quân buông tôi ra thì cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu rồi.

Tâm tình anh rất tốt, nắm tay tôi đi tới bên cửa, bật đèn, quan sát phòng tôi. Đồ trong phòng tôi cực nhiều cũng không gọn gàng. Khắp nơi đều đặt các thùng các tông, anh hứng thú đánh giá khắp nơi, tôi cảm thấy anh rất muốn phát biểu ý kiến nhưng kiềm chế lại.

“Đồ nhiều quá.” Cuối cùng anh đứng trước bàn học, gấp quyển sách vừa mở vào.

“Đúng vậy, ở hơn mười mấy năm cái gì không không nở vút.”

Cố Trì Quân cười cười, nhìn giá sách của tôi một lúc rồi nghiêng đầu hỏi tôi, “Buổi tối anh ở nhà em được không? Anh không dám lái xe về nhà nữa.”

Tôi thở dài: “E rằng có vấn đề.”

“Tại sao?”

“Đi theo em.”

Tôi dẫn anh đi xem các phòng.

Thực ra không phải không đồng ý anh ở lại, chúng tôi cũng đã là quan hệ đó rồi... Nhưng tất cả đều không tiện như vậy.

Mấy ngày nay, tôi sắp xếp lại hóa thạch mà bố thu thập sắp xếp nhiều năm, từ trên lầu xuống tới dưới lầu, trên giường phòng ngủ đến bàn trà sofa ở phòng khách... Tất cả đều để đầy những hóa thạch yêu quý ngủ say hơn mấy nghìn vạn năm. Mỗi cái tôi đều để trong một cái hộp gỗ, dán ký hiệu, viết niên đại và địa điểm. Sofa tuy có thể dọn dẹp được nhưng nhỏ quá, người Cố Trì Quân lại cao to chắc chắn ngủ không được.

Để giữ gìn hóa thạch, hè đến mùa hè là tôi trường kỳ mở điều hòa, trong phòng rất mát mẻ chỉ có điều tiền phí rất đắt. Chúng tôi đi qua phòng để đồ và hành lang phòng ngủ, trên đường đi Cố Trì Quân cúi đầu nhìn nhân mác bên ngoài những chiếc thùng, nhanh chóng nảy ra một ý.

“Em đang sắp xếp hóa thạch?”

“Vâng, em nghĩ cả một năm, định đem tặng hết...” Tôi than thở, “Một phần tặng cho viện bảo tàng, một phần tặng cho những nhà cổ sinh vật học khác.”

Bắt đầu từ lúc bố qua đời năm ngoái, liền có một số người nói bóng nói gió hỏi tôi những hóa thạch nghiên cứu này giá cực cao và tài liệu nghiên cứu khi bố còn sống xử lý thế nào, lúc đó tâm tình tôi rất tệ, một mực không trả lời, nghĩ mĩ mai, mỗi hóa thạch đều là kết tinh tâm huyết của bố tôi, nhìn thấy những hóa thạch này liền cảm thấy giọng nói, khuôn mặt của bố vẫn còn, sao có thể tặng cho bọn họ? Nhưng bây giờ tôi đã dần dần nghĩ thông, tôi không kế thừa sự nghiệp của bố thì những hóa thạch này để ở nhà tôi cũng chẳng có ích gì.

Cố Trì Quân không phát biểu nhiều, chỉ nói: “Cho dù em xử lý thế nào, bố em cũng sẽ không có ý kiến.”

Đúng vậy, bố tôi mãi mãi sẽ không có ý kiến với tôi, dù cho là bố còn sống hay là đã mất. Tôi chỉ muốn xác nhận bản thân có làm sai hay không. Tôi dựa vào tường, tay vắt lên trán, nhìn những hóa thạch ấy, có lẽ là do bóng đêm thâm trầm, hoặc là vì giấc mộng ban nãy, trong lòng mơ hồ quặn đau, bỗng nhiên lại không nhớ—vì vậy cười khổ, công tác tư tưởng vẫn chưa làm tốt.

Cố Trì Quân chỉ chỉ căn phòng bên trái sau rèm cửa sổ, “Căn phòng đó dùng để làm gì?”

“Theo em đi xem.”

Tôi lấy chìa khóa mở khóa, bật đèn, nhất thời Cố Trì Quân cũng ngây người.

“A.” Anh than nhẹ, “Đây là phòng thí nghiệm của bố em?”

“Không sai.”

Anh nhìn quanh bốn phía, ngón tay chỉ thứ đen đen ở giữa phòng, không ngờ nói ra tên chính xác: “Đó là.. kính hiển vi điện tử quét NXI?”

Cố Trì Quân quả thật là học rộng biết nhiều, đến kính hiển vi điện tử cũng nhận ra được. Tôi gật đầu, “Không sai, cái ở góc kia là kính hiển vi sinh vật học đa chức năng, còn có máy chủ, là hệ thống phân tích.”

Anh nói: “Máy móc trong căn phòng này e rằng không rẻ.”

“Rất đắt, rất rất đắt, mỗi lần bảo dưỡng và thay mới đều mất hơn mười vạn,” Tôi nói, “Bố em ấy à, vì sự nghiệp của mình thì không tính toán giá cả, vì vậy nói thế nào nhỉ, cũng không giỏi quản lý tài sản.”

Khi còn bé tôi đối với tình hình tài chính của gia đình không biết gì hết, trước nay bố đều không nói chuyện tiền nong với tôi. Cũng là sau khi lên đại học tôi mới lĩnh ngộ được nhà tôi dường như chưa từng đối mặt với hoàn cảnh thiếu tiền—bố tôi mua máy móc nghiên cứu cổ sinh vật học đều vung tiền như rác, tiền học phí cho tôi học trường cấp ba quý tộc một năm hơn mười vạn cũng không chớp mắt, lúc chúng tôi khảo sát ở nước ngoài, chỉ cần có điều kiện, cho dù là taxi hay là ở khách sạn thì đều là cái tốt nhất.

Sau khi bố bệnh nằm trên giường, tôi nắm tài chính trong tay mới biết, hóa ra hơn ba mươi năm trước, trong tay bố tôi quả thực có một khoản tiền nhiều đến dọa người, nhưng bố tôi không giỏi quản lý tài chính, có tiền chỉ gửi trong ngân hàng, lúc cần thì rút ra, hơn nữa lạm phát mười mấy năm này, có nhiều tiền nữa thì cũng miệng ăn núi lở, đến khi bố bệnh nằm trên giường thì số tiền đó đúng lúc tiêu sạch sành sanh.

Xem xong nhà tôi, cuối cùng Cố Trì Quân đưa ra một kết luận sâu lắng, “Xem ra nhà em thực sự không giàu được.”

“Không riêng gì ngủ không được mà đồ dùng vệ sinh cá nhân, đồ ngủ... cũng chẳng có gì.” Quần áo ngủ của bố tôi thì có nhưng tôi không muốn lấy đưa cho Cố Trì Quân mặc, nhà tôi thực sự không phù hợp đãi khách. Nói đi nói lại, nhiều năm như vậy trong nhà cũng không có khách đến chơi.

“Nếu không ở được,” Cố Trì Quân trầm ngâm, nghiêng đầu nhìn tôi, “Vậy thì đến nhà anh nhé.”

“Vâng... Hả hả?” Tôi phản ứng lại.

Về mặt của Cố Trì Quân vô tội: “Anh uống rượu, không dám lái xe nữa, em đưa anh về nhé.”

Chuyện đến nước này cũng chỉ còn như vậy—Sau khi anh uống rượu rồi lái xe đến tìm tôi đã đủ nguy hiểm rồi, tôi không thể để anh một mình lái xe về.

Tôi đơn giản thay quần áo, cho quần áo ngủ, đồ vệ sinh cá nhân vào một cái vali nhỏ rồi lái xe đưa Cố Trì Quân về căn hộ ở trung tâm thành phố, tối nay ngủ ở đó.

Phòng ngủ đều ở trên lầu, thiết bị đều lắp đặt gọn gàng ngăn nắp, Cố Trì Quân dẫn tôi đi tham quan phòng ngủ-phòng ngủ chính to đến kinh người, ga trải giường màu trắng che phủ một chiếc giường lớn, bên giường để rất nhiều sách, đồ dùng gia đình không nhiều, bên giường có xô pha và bàn trà; phòng ngủ cho khách cũng không thấy nhỏ, rất chu đáo, tỉ mỉ có thêm nhà vệ sinh.

Cố Trì Quân tươi cười trưng cầu ý kiến của tôi: “Em muốn ở phòng nào?”

Mặt tôi nóng lên, xoay người muốn đi vào phòng cho khách.

Muộn thế này, thế mà anh con có tinh thần đùa tôi, tôi khâm phục anh vô cùng.

Cố Trì Quân lại giữ chặt eo tôi, tôi chỉ cảm thấy bước chân lảo đảo, xoay người lại chưa kịp đứng vững thì có một thứ ấm áp mềm mại nhẹ nhàng dán lên môi tôi.

Nửa người tôi tê rần, hoàn toàn không biết hoạt động ra sao. May anh không tiến thêm bước nữa, đôi môi chỉ nhẹ nhàng vuốt ve.

Tim đập như trống, mở to mắt, hành lang bật đèn tường, bóng hành lang đan xen vào nhau, ánh sáng màu cam nhạt thân thiết mờ ám giống như cái hôn nhàn nhạt của anh. Tôi thấy khuôn mặt mình đổ bóng trong đôi mắt đen nháy của anh, tôi nhìn thấy sự dịu dàng trong mắt anh càng ngày càng đậm, đậm đến mức dường như không biến mất được.

Trái tim dường như biến thành một cái hồ, sự dịu dàng và tất cả tình cảm của anh, giống như từng trận từng trận sóng lớn đánh vào trong tim tôi.

Cố Trì Quân yêu tôi.

Ít nhất là trong giờ khắc này, anh vô cùng yêu tôi.

Có thể được một người khác yêu là một loại hạnh phúc và may mắn tốt bậc.

Bốn mắt cứ như vậy nhìn nhau không biết bao lâu, anh cuối cùng buông tay thả tôi ra, tay đặt trên eo tôi đẩy tôi vào phòng ngủ, nói câu “Chúc ngủ ngon” với tôi rồi mới hài lòng mỉm cười trở về căn phòng rộng lớn của anh. Tôi tắm một cái, bỏ dép ra, cũng bất giác nằm lên giường, vùi mặt vào trong chăn mềm mại, tâm trạng phức tạp khó bình ổn được.

Lúc thiêm thiếp chìm vào giấc ngủ, tôi bỗng nhiên nhớ đến chuyện xảy ra trước khi bố qua đời mấy ngày.

Khi đó bỗng nhiên tinh thần bố tốt lên, lại có thể nói chuyện với tôi vài câu. Bố lúc đó đã bị bệnh ung thư giày vò đến mức người gầy như bộ xương, gò má lõm xuống nhưng lại mỉm cười nói chuyện với tôi: Đáng tiếc bố không nhìn thấy con kết hôn sinh con rồi. Bố vẫn luôn mong đợi được nắm tay con, đưa con tiến vào nơi tổ chức hôn lễ.

Tôi muốn khóc nhưng không muốn để bố khó chịu, cứng nhắc nở một nụ cười.

Lời của bố lại nhiều vô cùng, lại nói: Bố đi rồi, đến một người chăm sóc con cũng không có.

Tôi nói tôi cũng đã hơn hai mươi tuổi rồi, không cần người khác chăm sóc.

Bố lắc đầu: Con gái vẫn cần tìm một người đáng tin cậy đồng hành bên cạnh mới tốt, con ấy à cậy mình mạnh, bây giờ đến một người bạn trai cũng không có, nếu có người ở bên con thì bố cũng yên tâm một chút. Nói ra thì đây là bố giáo dục thất bại.

Tôi xụ mặt cười gượng: Chỗ nào thất bại chứ? Con không cảm thấy mình thất bại.

Bố cười, gơ tay vuốt tóc tôi.

Tôi nhẹ nhàng nói: Bố, cuộc giải phẫu của bố sẽ thành công.

Bố tôi cười cười, chậm chậm nhắm mắt lại. Lúc tôi tưởng bố muốn ngủ, ông bỗng nhiên nói một câu: Sau này đừng lái xe đêm nữa.

Tôi ngẩng đầu lên, chỉ sợ mình rơi nước mắt, nhớ đến lúc nhỏ không biết gì, không biết tôi khiến ông bận tâm nhiều thế nào. Trong cuộc đời tôi, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy mình là đứa con gái bất hiếu.

Tôi biết bố tôi đang lo lắng cái gì, chuyện của tôi và Lâm Tấn Tu nhiều năm nay ông cũng nghe thấy, có lẽ biết tôi sợ chuyện tình cảm, vì vậy đến cuối cùng cũng không đặt xuống được.

Nhưng bố có thể không cần lo lắng nữa. Tôi đã nghĩ rõ ràng rồi, giống như Cố Trì Quân nói, thử một lần đi. Tuy thân phận của chúng tôi cách xa, tuổi tác cũng chênh lệch mười tuổi... Nhưng tôi vẫn còn trẻ, có thể thử được.

Tôi không biết có thể cùng anh đi tới bước nào, tóm lại cố hết sức mình bước đi tiếp thôi.

53. Chương 53

Có thể là do giường mềm quá nên ngày hôm sau tôi ngủ dậy rất sớm, Cố Trì Quân vẫn chưa dậy, tôi vào bếp, phát hiện thấy trong tủ lạnh có rất nhiều nguyên liệu có sẵn, tôi chuẩn bị bữa sáng, hâm nóng sữa, chiên trứng gà và bánh.

Lúc Cố Trì Quân đi xuống lầu thì tôi vừa mới đặt trứng gà mới chiên vào đĩa.

“Em dậy sớm thế, anh còn định làm bữa sáng, chăm chỉ quá.” Tôi kẹp bánh, lẩm bẩm nói “Tuy nhiên tay nghề của em không bằng anh.”

“Không sao, em làm rất tốt.” Đối thoại như vậy khiến tôi xuất hiện một loại ảo giác “vợ chồng già”. Nhưng trên thực tế, tối hôm qua chúng tôi mới xác định quan hệ, không biết những đôi nam nữ khác vào buổi sáng ngày thứ hai sau khi xác định quan hệ sẽ nói những lời như nào. Anh vẫn mặc quần áo ngủ màu xám nhạt, tóc vẫn chưa chải thẳng, hơi vểnh lên, nhìn rất thú vị, nhưng khuôn mặt lại tỏa sáng, nhìn có vẻ vô cùng trẻ trung. Anh chậm chậm đi tới phía sau tôi, giơ tay kéo mặt tôi, hôn một cái lên trán tôi rồi tỉ mỉ quan sát sắc mặt tôi. Động tác rất thuần thực, quả thực giống như đang diễn một bộ phim nào đó. Sau đó tôi cười thầm trong bụng, anh chính là ảnh đế mà!

Chúng tôi ngồi vào bàn ăn sáng, nói chuyện câu được câu chăng.

“Dậy sớm như vậy có phải em ngủ không quen không?”

“Hơi một chút ạ.”

“Quen là tốt rồi,” Cố Trì Quân lơ đãng, không biết lấy ra từ đâu một chùm chìa khóa và một tấm thẻ đưa cho tôi “Đây là chìa khóa và thẻ cửa của căn nhà này.”

Tôi kinh ngạc mở to hai mắt, còn chưa kịp nói thì Cố Trì Quân đã nguy hiểm mà híp mắt lại, “Người yêu sớm muộn thì cũng ở cùng nhau, em định tìm cái cơ gì nói ra anh nghe xem nào.”

“Không...” tôi nhìn anh một lúc lâu, thực sự anh đã vạch trần tôi, chỉ đành yếu ớt kháng nghị, “Vây cũng nhanh quá. Hơn nữa chuyện bên đó của bố em em vẫn chưa xử lý xong...”

“Em đi đâu thì anh đi đó. Đương nhiên anh giúp em sắp xếp.” Anh giải quyết dứt khoát.

“Công việc không sao chứ?”

“Cũng giải quyết hòm hòm rồi, còn chút chuyện nhỏ để Chương Thời Ninh đi giải quyết là được rồi, anh muốn nghỉ phép.” Ba Chương Cam Kết từ lúc quay phim tới công diễn, bây giờ doanh thu phòng vé khả quan, Cố Trì Quân vất vả nhiều, có công rất lớn, nghỉ phép hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Vì vậy tôi tốt bụng đề nghị “Vây thì anh phải chơi thật vui vào.”

“Không phải mình anh, là chúng ta,” Cố Trì Quân nói, “Năm ngoái khi ăn trên chiếc bàn này, anh nói xong bộ phim này rồi thì muốn nghỉ phép, lúc đó liền nghĩ đưa em đi cùng.”

Được rồi, tôi chỉ có thể nói anh đúng thật là mưu tính sâu xa. Anh vừa lòng thỏa ý ăn hết bữa sáng tôi làm cho anh, rồi hỏi tôi “Em có hộ chiếu không?”

“Rất nhỏ đã có rồi, theo bố đi khắp thế giới mà.”

“Anh nghĩ cũng như vậy,” Anh phân phó tôi, “Lát nữa chúng ta tới nhà em em đưa hộ chiếu cho Tân Hinh.”

Cái tên Tân Hinh này cũng rất quen, tôi nhớ đến một lần gọi điện thoại trước tốt nghiệp, thuận miệng hỏi: “Đó là trợ lý mới của anh à, em nói chuyện điện thoại với cô ấy một lần, sao lại đổi chị Tôn thế?”

Lông mi Cổ Trì Quân không lay động chút nào, “Cô ấy muốn kết hôn, công ty sắp xếp người mới. Sao thế?”
“Ồ, không có gì.”

Ban ngày tôi và Cổ Trì Quân trở về nhà tôi, anh giúp tôi cùng sắp xếp hóa thạch. Anh làm việc tương đối nghiêm túc, quả thực là lấy sự cần cù của nhà khoa học vật lý thực nghiệm, đeo găng tay, để hóa thạch vào từng hộp nhỏ, dán các loại nhãn, bị tôi sai các kiểu cũng nghe lời tôi. Tôi ngồi trên mặt đất, cảm khái nói: “Chẳng trách các đạo diễn đều thích anh.”

“Thiên phú không tốt,” Anh nói, “Chỉ đành cần cù thôi.”

“Anh còn không có thiên phú? Quá khiêm tốn thì chính là kiêu ngạo đấy!” Tôi bật cười, “Thẩm Khâm Ngôn đã từng nói với em, nói anh là kiểu người hiếm có, từ góc độ tâm lý nhân vật để hiểu rõ nhân vật, vì vậy kỹ thuật diễn vô cùng chân thực.”

Anh không nói gì cả, thuận tay đặt cái hộp vào trong rương, “Người thanh niên ấy nếu anh nhìn không nhầm thì cậu ta rất có thiên phú.”

“Hả?” Tôi giật mình, “Lúc năm mới anh xem kịch của bọn họ, không phải anh soi mói cậu ta từ đầu đến chân sao?”

“Lúc đó anh đang ghen, sao có thể nói tốt cậu ta.” Về mặt Cổ Trì Quân thể hiện điều đó là đương nhiên.

Tôi cười, thầm chế giễu trong lòng, cái người này cũng thật là... thật là cái gì, tôi cũng không biết hình dung như thế nào nữa.

“Cậu ta hiện tại tuy ngây ngô nhưng tiền đồ không thể tiên lượng được, nếu như sau này thành tựu của cậu ta cao hơn anh, anh cũng không thấy có chút kỳ lạ nào,” Cổ Trì Quân ngẫm nghĩ, “Anh có thể mất rất nhiều thời gian và tinh thần để nghiên cứu một vai diễn, nhưng đây không hẳn là vì công việc, phần lớn là căn cứ vào nghiên cứu tâm lý học. Người này xuất thân từ hoàn cảnh như nào tạo nên ảnh hưởng gì đối với tâm lý người ấy, tất cả đều phản ánh trong hành vi của người ấy, đây vừa vặn là thứ khán giả nhìn thấy trên màn ảnh... Loại nghiên cứu này vô cùng thú vị.”

“Anh thích viết kịch bản cũng là như vậy?”

Cổ Trì Quân gật đầu, như cười như than thở, “Điều này đại khái cũng là ảnh hưởng của gia đình. Cả nhà anh đều là nhà khoa học, đều làm theo nguyên tắc nghiên cứu thực nghiệm.”

Tôi mỉm cười.

Anh ngừng một lát, gần như cảm khái, “Thẩm Khâm Ngôn không giống với anh, cậu ta có một năng lực lĩnh ngộ trời cho. Thường thì anh đứng trước máy quay thì rất rõ ràng rằng mình đang diễn nhưng cậu ta không phải thế, hễ lên sân khấu thì không chú ý đến khán giả nữa, vì thế anh nói, có thiên phú thì có tài hoa biểu diễn.”

Tôi kinh ngạc vô cùng, “Đánh giá này thực sự quá cao rồi.”

“Tuy nhiên tài hoa cần phải thể hiện ra mới có thể gọi nó là tài hoa,” Cổ Trì Quân nhìn tôi, “Có thể gặp được em, coi như là một chuyện may mắn nhất cuộc đời này của cậu ta.” Với quan điểm cá nhân, tôi tuyệt đối không đồng ý với câu nói này của Cổ Trì Quân, Thẩm Khâm Ngôn có cảnh ngộ cuộc đời của cậu ta, tôi nhiều nhất chỉ đẩy một cái thôi, đẩy cậu ta đi phương hướng nào, tôi không biết đã đẩy cậu ta lên con đường nào, trên con đường đó cậu ta đi có thuận lợi không, tôi đương nhiên càng không biết. Dù sao người có phúc không nhất thiết không có họa, người có họa không nhất thiết không có phúc, nhưng câu nói này,

có thể biết được phong độ của Cố Trì Quân đáng khen như nào. Đại đa số bất cứ người trong giới nào, nhìn thấy người đến sau giỏi hơn đều có cảm giác thất bại không cam tâm tình nguyện, thậm chí không thừa nhận, thiết lập chướng ngại cho người sau. Nhưng anh thoải mái như vậy, thừa nhận vô cùng thẳng thắn.

Tôi không nhịn được, “Vậy là ngoại trừ anh ghen ra thì không có cảm giác gì khác với Thẩm Khâm Ngôn?”

Cố Trì Quân biết tôi đang nghĩ cái gì, vừa cười vừa lắc lắc đầu, “Vĩnh viễn đều có diễn viên trẻ hơn tài hoa hơn theo đuổi ở phía sau, không thừa nhận điểm này không khác gì bịt tai trộm chuông.” Anh bắt lấy đầu ngón tay của tôi hôn nhẹ, “Anh là một người rất may mắn, có phương thức biểu hiện của mình, gặp được đạo diễn khen ngợi anh, được đại đa số khán giả nhìn nhận... Đặc biệt là em. Sự may mắn này quá tuyệt diệu, không có gì có thể bắt bẻ cả.”

Đó là lần đầu tiên trong ấn tượng của tôi, tôi chân chính nói chuyện với Cố Trì Quân đề tài nói chuyện liên quan đến điện ảnh, từ trước tôi cảm thấy chỉ cần anh đồng ý, đề tài gì đều có thể trò chuyện vui vẻ với nhau, nhưng đề tài nói chuyện một khi đi sâu, chẳng hiểu gì cũng không có hứng thú. Tôi nói với anh: “Em hoàn toàn không kế thừa tế bào nghệ thuật của mẹ, nếu như anh cảm thấy em rất chán thì bây giờ hối hận vẫn kịp.”

Cố Trì Quân vỗ đầu tôi, “Sớm nên nói thật rồi, anh còn tưởng em thích nghe. Thực ra anh cũng cảm thấy khô khan chết đi được, em xem phim là được rồi.” Chúng tôi cùng cười rộ lên.

Hai ngày sau, người của bảo tàng và cục nghiên cứu đến lấy hóa thạch và máy móc, căn nhà trong chốc lát trống không. Bên bảo tàng vì tổ thành ý còn tổ chức một buổi nghi thức tiếp nhận nhỏ vào cuối tuần, xét thấy địa vị của bố tôi trong giới cổ sinh vật học, còn có mấy phóng viên đến. Cố Trì Quân đương nhiên không thể cùng tôi đi tham gia nghi thức tiếp nhận, nếu như anh xuất hiện, loại tin tức khoa học này lập tức biến thành tin tức giải trí, vậy thì tuyệt đối không phải thứ tôi muốn nhìn thấy.

Toàn bộ nghi thức tiếp nhận tôi đều hơi xuất thần, cả đời bố không khoa trương, bây giờ tuyên truyền để nhiều người biết, tôi thấy có chút khôi hài. Lúc rời khỏi viện bảo tàng là buổi chiều. Tôi đang suy nghĩ xem về nhà hay là đến nhà Cố Trì Quân thì lại nhận được điện thoại của Lâm Tấn Tu. Đại khái là vì thiết lập tình cảm của gia đình mới, tối mai bác Lâm sắp xếp một buổi gọi là liên hoan “gia đình”.

“Không muốn đi?” Lâm Tấn Tu nói. Hơn cả không muốn đi, thực sự hận không thể cách bao nhiêu thì rời xa bấy nhiêu. “Nhà anh cùng tụ họp ăn bữa cơm, chuyện này có thể đếm trên đầu ngón tay.”

“Biết rồi.”

Lời của Lâm Tấn Tu còn có thể nửa nghe nửa không, lời của mẹ thì không thể không nghe. Chuyện của Thẩm Khâm Ngôn tôi rất cuộc thiếu bà một ân tình. Cuộc điện thoại này khiến người ta không vui, ăn cơm càng khiến người ta không vui.

Nhà hàng là một cửa hàng lâu đời của thành phố này, nổi danh bởi đắt đỏ và ngất nghèo, “gia đình năm người” chúng tôi mặc quần áo chỉnh tề, mặt mũi nghiêm túc ngồi ngầy ngấn bên bàn ăn hình tròn. Tôi đến ở cùng một chỗ với mẹ tôi cũng không tìm được đề tài nói chuyện càng đừng nói đến ở cùng một chỗ với bọn họ.

Đại khái là sắc mặt của chúng tôi quá nghiêm túc, đến nhân viên phục vụ đi qua đi lại cũng bị chúng tôi ảnh hưởng cảm xúc, không dám nói nhiều quá một câu, bước chân đều không dám đi quá mạnh. Nếu như nói với người khác đây là một gia đình, e rằng mười người thì đến tám người ngạc nhiên: Cái gì, cả nhà ăn cơm? Cư nhiên không phải họp hội nghị thương mại? Người ta nói trên bàn ăn dễ dàng nhìn ra nhất phẩm chất của một người, theo tôi thấy, lời nói này cũng không sai biệt lắm.

Phần lớn thời gian bác Lâm nói chuyện với mẹ tôi, nói đi nói lại đây cũng là lần đầu tiên tôi thấy bọn họ nói chuyện riêng với nhau. Hai người đều nói không nhiều, chỉ là lúc gọi đồ ăn thì nói nói một chút, đại khái là liên quan đến đề tài ăn gì, chỉ có điều lúc bác Lâm nói câu “Đồ ăn đều không được cho ớt” tôi mới hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn mẹ. “Dạo gần đây dạ dày không tốt.” Bà giải thích cho tôi, “Không ăn được đồ gì.”

Tôi “À” một tiếng nhẹ, chẳng trách mỗi lần gặp bà đều cảm thấy sắc mặt bà trắng bệch hơn lần gặp trước. Nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra lời gì, căn dặn bà ăn tốt? Bà căn bản không cần tôi căn dặn. “Tóm lại mẹ chăm sóc cơ thể thật tốt nhé.” Mẹ gật gù đầu, tôi ngược lại lại có chút mất tự nhiên.

Hôm nay bà mặc một chiếc váy dài màu nhạt, không biết là chất liệu gì nhưng cảm thấy mềm mại giống như một đám mây, tóc mẹ buộc ra sau, mẹ tuy không gọi là trẻ nữa nhưng mức độ tinh xảo của khuôn mặt thì tôi cũng không bì kịp.

Tôi cúi đầu làm con ngoan, Lâm Tấn Tu mở miệng nói: “Nghe nói em đem hóa thạch và máy móc thí nghiệm của bố đều tặng cho viện bảo tàng rồi?” Anh ta có thể nói là không có gió cũng nổi sóng, trước mặt bố anh ta và mẹ kể nhắc đến bố tôi, thực sự là không sợ khó xử.

Tôi trả lời: “Đúng, em đang bận chuyện này.”

“Lần này cũng nở rồi,” Lâm Tấn Tu nói, “Anh tưởng rằng em sẽ giữ chỗ hóa thạch đó cả đời.” Anh ta thực sự biết được tâm tư của tôi, tôi im lặng.

“Không nở thì nói sớm một chút,” Lâm Tấn Tu xê dịch ly rượu, trầm giọng nói, “Nhà anh cũng không phải không có chỗ để em để hóa thạch.”

Tôi miễng cưỡng cười cười, “Tuy nhiên không cần, Học trưởng, cảm ơn anh nhiều.”

“Trong những hóa thạch đem tặng, có hổ phách không?”

“Có mấy món như vậy.”

Anh ta cong khóe miệng, “Đáng tiếc.” Tôi chẳng thấy có gì đáng tiếc cả.

Sau đó tôi nghĩ, đây tất nhiên là bữa cơm vi diệu nhất tôi đã được ăn trong cuộc đời. Tôi buồn rầu nghĩ tới năm người trên bàn ăn, người thân thiết nhất lại là Lâm Tấn Tu, tôi chỉ có cùng một chỗ với anh ta mới có thể nói mấy câu. Mấy người còn lại bao gồm mẹ tôi trong đó, thực sự không biết làm sao nói chuyện với nhau. Nhất thời trên bàn ăn chỉ có tiếng nói của hai chúng tôi, liếc mắt nhìn hai vị trưởng bối, hai người bình tĩnh mà nghe tôi và Lâm Tấn Tu nói chuyện, hoàn toàn không có vẻ mặt khó xử, không thể không nói, sự kiềm chế của hai người này không phải là thứ tôi có thể đạt đến.

Bác Lâm nhìn tôi, “Hứa Chân, sau khi tốt nghiệp cháu có kế hoạch gì không?” Nghe ngữ khí này, bất giác liền đem theo mùi vị của người lớn trong gia đình.

“Tạm thời chưa nghĩ ra ạ.” Tôi trả lời rất khách khí.

“Cũng tốt, đến lúc ấy thì nói sau.” Bác Lâm gật đầu, dáng vẻ “tương lai của tôi ông đảm nhiệm”, đại khái cũng là do yêu ai đi cả đường đi. Bữa cơm cứ khó xử như vậy mà ăn xong. Tôi uống mấy ly rượu, chân thành tha thiết hy vọng hôn nhân của mẹ tôi và bác Lâm hạnh phúc.

Vốn tưởng rằng bữa cơm này đã kết thúc nhiệm vụ ngày hôm nay, cũng đến lúc tạm biệt, không ngờ Lâm Tấn Tu đưa ra “Thanh niên chúng ta phải chơi thêm rồi về nhà.” Mẹ phát tay cho đi rồi cùng bác Lâm lên xe bên ngoài nhà hàng rồi đi.

Nhìn theo họ rời đi tôi như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

“Tốc độ thay đổi sắc mặt của em có thể đi xin kỷ lục thế giới rồi.” Lâm Tấn Tu không mẫn không nhạt, “Em nói chuyện với mẹ để của mình khó như vậy à?”

“Kể tám lạng người nửa cân, anh phê bình em thực sự không có lập trường,” Tôi lườm anh ta, “Thực sự coi em là đứa mù à, anh nói chuyện với bố anh cũng không dễ.”

Anh ta cười. Lúc nói chuyện thì một chiếc xe khác đi như bay tới, dừng trước cửa nhà hàng, đó là xe của Lâm Tấn Dương. Anh làm vài động tác tay với thư ký trong xe rồi quay đầu nói với chúng tôi anh lập tức phải ra nước ngoài tham gia một hội nghị đầu tư, nhanh chóng lên xe rồi tiêu sái rời đi.

Tôi cảm khái, “Anh của anh thực sự quá đáng tin cậy, sao anh không học theo anh ấy?”

“Lúc anh làm việc em đã nhìn thấy mấy lần?” Lâm Tấn Tu túm tôi trở về trong nhà hàng, vào thang máy. “Người ta thì chỉ thích nghe điều tốt, không nhìn rõ tốt xấu, em cần bản không nghe không nhìn, chủ quan kết luận anh,” Tôi bật cười.

Tầng thượng của nhà hàng là một câu lạc bộ tư nhân, Lâm Tấn Tu kéo tôi đi vào, tôi cảnh giác nhìn bốn phía, chỉ sợ là tình cảnh hội họp gì đó, nửa phút sau liền cười thầm bản thân đa nghi, câu lạc bộ cao cấp như này, cho dù có một số chuyện người ta không thể nhìn thấy thì cũng không không bại lộ.

Lâm Tấn Tu vào phòng, bên trong đầy đủ mọi thứ, anh ta cởi áo vest ra chỉ còn lại một cái áo sơ mi, rồi xắn ống tay lên, ngón tay gõ gõ bàn cơ vua, đi một quân mã trước, tôi đi tới đi quân tốt, khả năng chơi cờ của Lâm Tấn Tu không giỏi, để anh ta đi trước một bước cũng được.

Tâm tư của tôi không ở trên bàn cờ, “Học trưởng, em nằm mơ cũng không ngờ đến đời này sẽ kết thành quan hệ thân thích với anh.”

“Anh còn bất ngờ hơn em.” Lâm Tấn Tu nói, “Hôm nay mới phát hiện em giống mẹ em như vậy, thời gian chúng ta quen nhau cũng không ngắn, tại sao trước đây hoàn toàn không phát hiện ra? Ngờ kìa, thần sắc đó thực sự không thể tưởng tượng nổi.”

“Em không mang họ Lương, em họ Hứa, học trưởng, em và mẹ hoàn toàn không thể so sánh.”

“Vội vàng làm rõ ràng quan hệ như vậy?”

Tôi không nói gì. Thôi vậy, đấu võ mồm chưa từng thắng được anh ta.

Ván cờ chơi được quá nửa, chân của Lâm Tấn Tu dứt khoát gác lên sô pha, dáng vẻ không hề có chút tư thế ngồi nào.

“Vẫn là ở cùng em thoải mái nhất.” Tôi qua lại với anh ta, anh ta không cần giả vờ nghiêm chỉnh, tôi cũng lười miễn cưỡng anh ta, càng không có quan hệ lợi ích gì, tôi cũng không cần kiếm cơm từ tay anh ta. Nghĩ lại, đó là trước đây, bây giờ chúng tôi rất khó nói không có quan hệ lợi ích.

“Khen sai rồi.” Tôi thuận miệng nói. Thực sự trong lòng đều hiểu rõ đối với Lâm Tấn Tu mà nói, tôi chính là đồ ăn nhẹ bên ngoài bữa tiệc lớn.

Anh ta hiếm có không ăn miếng trả miếng tôi, cười cười, “Nói chuyện với em trước nay đều không cần phí sức.”

“Em coi như là khen ngợi vậy. Học trưởng, nếu tiện thì em muốn xin anh muột việc.” Tôi nói, “Lúc ở trường, anh có thể đừng nói cho người khác thân phận của mẹ em không?”

“Em cảm thấy anh rảnh rồi nói cho người khác à?” Anh ta ngừng một lát, “Chuyện này người nên biết đều biết rồi.”

“Người trong giới giải trí biết cũng không có cách gì. Chỉ cần các bạn và thầy cô bên cạnh không biết là được, em không thích bị người ta hỏi tới hỏi lui.”

“Không thích bị người ta hỏi tới hỏi lui?” trên mặt anh ta nhìn không ra bất cứ biểu cảm nào, quân cờ vẫn đi bình ổn, “Quan hệ của anh và em, cả học viện còn có ai không biết? Anh còn tưởng nhiều năm như vậy em đã quen rồi.”

“Hai chuyện không giống nhau,” Quân xe của tôi ăn quân mã của anh ta, “Không thể vơ đũa cả nắm.”

“Sao không muốn kéo quan hệ với mẹ em? Về mặt như hận không thể trốn ra ngoài ấy,” Lâm Tấn Tu nhát giọng nói, “Mẹ em biết được e rằng rất đau lòng đấy.” Trong lời nói này của anh ta có ẩn ý, cũng không dễ trả lời.

“Hôm nay trước khi ăn cơm cô mới từ bác sĩ tâm lý trở về, em đoán xem cô đi hỏi cái gì?” Anh ta nói tiếp, “Làm thế nào để cải thiện quan hệ mẹ con. ”

Tôi kinh ngạc ngẩn đầu, nhìn vào con người đen nhánh của Lâm Tấn Tu. Mấy ngày hôm trước anh ta còn không lạnh không nhạt nói “Người mẹ này của em có cũng như không”, lúc này đây lại thay đổi thái độ, nói tốt cho bà? Với sự hiểu biết của tôi về Lâm Tấn Tu, tình cảm của anh ta với mẹ vô cùng sâu sắc, e rằng hy vọng bố anh ta cả đời ở vậy tuyệt đối không kết hôn. Anh ta không nghĩ cách chia rẽ bọn họ là đã rất nỗ lực rồi.

Tôi tránh né không nói, chuyên chú nhìn bàn cờ, “Ván này đánh xong em muốn về ngủ, mấy ngày nay mệt quá.”

“Chờ em thắng rồi nói.”

Kết quả ván cờ này chơi đúng một tiếng đồng hồ, tôi kinh ngạc phát hiện ra kỹ thuật chơi cờ của anh ta tiến bộ nhảy vọt, hơn nữa hoàn cảnh khó khăn của tôi càng ngày càng rõ, liên tiếp đi mấy nước chặn cờ muốn thắng anh ta, nhưng thực sự không dễ dàng.

Nhưng tới cuối cùng vẫn ăn được tướng của anh ta, tuy thắng anh ta không có chút cảm giác thành tựu nào, nhưng tôi rất vui có thể dùng cái lý do này, thoát khỏi bầu không khí khó xử ở cùng anh ta này. Tối hôm ấy Lâm Tấn Tu đưa tôi về nhà, chúng tôi ngồi trên ghế sau, sự mệt mỏi của tôi càng ngày càng nhiều, nhưng cố chống chọi không ngủ gật, trong mơ hồ nghe thấy Lâm Tấn Tu kéo tay tôi trầm giọng nói “Chuyện trước kia qua thì đã qua rồi. Cả đời này em nghĩ đến cũng không có tác dụng gì. Đừng giận lấy nữa, cho mẹ em một cơ hội, cho người ở bên em một cơ hội.”

54. Chương 54

Trong nhà rất tối và trống trải. Cùng với tiếng động cơ ô tô trầm thấp, xe của Lâm Tấn Tu nghênh ngang rời đi. Tôi không bật đèn trong nhà, một mình ngồi trong phòng rất lâu. Đi xem từng căn phòng trong ngôi nhà trống trải, hôm qua các giá các rương đầy ắp đã được chuyển đi hết, một mình thực sự thấy cô đơn. Trước đây còn có hóa thạch nghe tôi nói chuyện, bây giờ chúng cũng đi rồi.

Lâm Tấn Tu nói rất thoải mái, cái gì gọi là “chuyện trước đây qua rồi thì cho qua,” anh ta cho rằng cuộc đời là một đĩa CD có thể xóa sao? Những quá khứ không thể ngoảnh lại đó nói xóa thì xóa sao? Tôi không làm được, cả đời cũng không làm được. Tôi ngồi ngây ngốc trong căn phòng tối om, tất cả những chuyện đã qua như cưỡi ngựa xem hoa lướt qua mắt tôi, mãi cho đến khi điện thoại của Cố Trì Quân gọi tới.

Anh hỏi tôi, “Em về nhà chưa?”

Tôi nói: “Anh có ở nhà không?”

“Có.”

“Em đến tìm anh.”

Giọng nói của Cố Trì Quân dịu dàng, “Hoan nghênh.”

Cầm chìa khóa lên xem, lái chiếc xe jeep tới chỗ Cố Trì Quân. Tôi và anh đã xác lập quan hệ, ngoại trừ hôm đầu tiên ra thì tôi luôn kiên trì tuyệt đối không ngủ lại, cho dù muộn thế nào tôi cũng về nhà hoặc là để anh về nhà. Cố Trì Quân cũng không có ý kiến, từ trước đến nay anh đều tôn trọng tôi.

Tôi đứng trong hành lang mở tối gõ cửa, anh giơ tay ôm tôi vào nhà, “Sau này đừng gõ cửa nữa, cũng không phải em không có chìa khóa, tự mình vào nhà.”

Tôi gật đầu.

“Tưởng rằng bọn em sẽ ăn cơm đến rất muộn, dù sao cũng là.. tụ họp gia đình mà?” Cố Trì Quân cười cười.

Tôi ngồi trên sofa, điên cuồng uống mấy ngụm nước, “Tiệc tụ họp gia đình cái gì? Y như tra khảo ấy.”

Anh nín cười, đưa tay vỗ đầu tôi, “Từ từ thích ứng sự thay đổi nhanh chóng của cuộc đời đi. ”

“Em mới không muốn thích ứng, đây gọi là chuyện gì” Tôi lẩm bẩm, “Thế mà mẹ em cũng nghĩ ra được.”

“Gặp Lâm Tấn Tu rồi à?”

“Vâng, gặp rồi ạ.”

Anh rót nước cho tôi, vô cùng để ý tới đề tài nói chuyện này, “Hai người đã nói gì?”

Tôi hơi hối hận, lúc đó không nên dưới ánh nhìn áp bức của anh, kể ra những ân ân oán oán giữa tôi và Lâm Tấn Tu, thế cho nên bây giờ anh hề nghe thấy tên Lâm Tấn Tu thì cứ như sắp gặp đại địch. Thực ra, tôi và Lâm Tấn Tu đến tình cũ cũng chẳng phải.

“Anh ta tiến hành giáo dục tư tưởng cho em,” Tôi nói, “Để em và mẹ chung sống tốt với nhau.”

Cố Trì Quân ngẩn ra. “Hai người lại nói cái này?”

“Em cũng không ngờ tới, không biết chỗ nào của anh ta xảy ra vấn đề.” Tôi lắc đầu nói xong, mệt mỏi rồi, dựa vào sofa muốn ngủ, Cố Trì Quân cười nhẹ, không tiếp tục đề tài nói chuyện này nữa, chỉ cúi người xuống vỗ vỗ má tôi, “Em yêu à, lên giường ngủ.”

Mặt tôi nóng lên, “Buồn nôn quá.” Lên lầu vậy.

Tắm xong rồi chui vào trong chăn, Cố Trì Quân đặt một ly nước bên đầu giường, quay đầu vỗ vỗ mặt tôi, đợi lúc tôi xoay mặt qua anh hôn tôi, lát sau lại cười hỏi: “Em chuyên đến chỗ anh ngủ hay sao thế?” Thực ra, tôi sớm nên biết Cố Trì Quân mồm mép đùa giỡn có trình độ như vậy.

“Mặt đỏ như táo ỹ.” Anh hôn trán tôi như chuồn chuồn đập nước, “Đừng lo, anh sẽ đợi đến ngày em đồng ỹ.”

Bị Cố Trì Quân trêu chọc quá ác, lúc lâu sau tôi mới ngủ được. Lúc nửa đêm thì tôi tỉnh lại.

Lần thứ hai ngủ ở chỗ Cố Trì Quân vẫn không quen lắm. Giường quá lớn lại quá mềm, đối với đứa ngủ trên giường gỗ hơn hai mươi năm mà nói, nằm xuống người bị cảm giác mềm mại bao lấy thì giống như chết đuối vậy. Tôi tỉnh tỉnh mê mê dụi mắt nhìn xung quanh, đau đầu nhức óc ngồi dậy, cầm lấy cốc nước ở trên kệ đầu giường. Cốc nước Cố Trì Quân để xuống trước khi ngủ, tôi cầm lên uống một ngụm, là nước chanh, hơi chua, hơi ngọt. Cố Trì Quân... cũng thật tỉ mỉ cẩn thận. Đại để là không ngủ được rồi. Tay tôi hơi ngứa ngáy, bỗng nhiên nhớ đến cảm giác phóng xe trên đường ban đêm năm đó. Tuy bây giờ sớm đã không làm chuyện nguy hiểm đó nữa, nhưng mỗi lần đến đêm mất ngủ, lại luôn mắc cái bệnh cũ này.

Nghe nói ý chí của con người trong đêm cực kỳ yếu kém, tôi linh hội sâu sắc. Nhớ đến dưới lầu có một cái ban công rộng lớn, tôi dứt khoát đẩy cửa ra, muốn tới ban công ngồi một lát, hóng chút gió lạnh có lẽ đầu óc sẽ tỉnh táo một chút.

Phòng ngủ chính ở bên cạnh, cửa phòng đóng chặt, một cánh cửa phòng dưới lầu khép hờ, lộ ra ánh đèn màu vàng mờ mờ, giống như một dải màu vàng chảy trên mặt đất không có chút tiếng động. Tôi nhớ đó là phòng nghe nhìn, Cố Trì Quân đã cải tạo, căn phòng đó tuy không lớn, nhưng có thể có được hiệu quả xem phim như ở rạp, thực sự không hổ là diễn viên chuyên nghiệp, đặc biệt xây dựng một phòng nghe nhìn, lẽ nào đèn trong phòng nghe nhìn chưa tắt?

Tôi vịn tay vịn xuống lầu, nhẹ chân nhẹ tay đi tới cửa, dọc theo khe cửa hẹp nhìn vào trong. Có người ngồi trên sofa, sofa che đi hơn một nửa bóng dáng anh, lộ ra đỉnh đầu tóc đen. Cánh tay anh để trên tay vịn ghế, tập trung tinh thần nhìn bức tường trước mặt. Trên đó treo một cái màn hình chiếm hai phần ba bức tường, máy chiếu phim có thể chiếu phim lên màn hình.

Tôi nhìn theo hướng anh nhìn, không nhìn thì không biết, vừa nhìn thì chờ người ra, khuôn mặt tôi phóng to gấp mấy lần xuất hiện trên màn hình. Đó là băng ghi hình năm đó lúc tôi tham gia buổi gặp mặt của ALP. Tôi nhìn thấy mình hưng phấn chạy lên sân khấu, tham gia trò chơi vấn đáp. Đoạn băng này hẳn là đã trải qua cắt nối biên tập lại, không có cảnh người khác, đa số thời gian đều đặc tả một mình tôi.

Năm ấy lúc hưng phấn không cảm thấy biểu hiện của mình phô trương như vậy, bây giờ lúc xem băng ghi hình mới biết tôi lúc đó thực sự sức trẻ tràn trề, trong mấy phút ngắn ngủi, Cố Trì Quân mở đi mở lại ba lần.

Hình ảnh dừng cuối cùng, dừng ở trên khuôn mặt phấn khởi của tôi, thực sự là một khuôn mặt rất lớn, một mình chiếm một nửa màn hình. Tôi nhớ lúc đó, sau khi tôi trả lời tất cả các đề mục, quá hưng phấn, nhảy lên vì sung sướng, không kiềm chế được tâm tình vui vẻ.

Cố Trì Quân nhìn màn hình này xem rất lâu, cuối cùng khuỷu tay khẽ cử động, điều khiển bị đặt trên tay vịn ghế, anh đứng dậy đi về phía màn hình, dùng tay và môi lướt nhẹ trên khuôn mặt lớn trên màn hình.

Đầu tiên là trán, rồi lông mi, cuối cùng là mắt, mũi và môi. Một lát sau anh trở về trên ghế, sau đó tôi nghe thấy tiếng thở dốc to to nhỏ nhỏ mờ ám.

Nghĩ đến chuyện anh có khả năng làm, đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng. Vốn đứng dán vào cửa, tôi bỗng nhiên cảm thấy chân mềm nhũn, rõ ràng biết không nên nhìn thấy cảnh này, muốn xoay người rời đi, tôi vừa xoay người, chóng mặt không cẩn thận đụng vào khung cửa phát ra tiếng động.

Đầu bị đụng, phản ứng bản năng của cơ thể chính là giơ tay ra che chỗ đau, nhưng liếc mắt nhìn thì phát hiện Cố Trì Quân đã quay đầu lại, đi nhanh về phía cửa, đẩy cửa ra.

Tôi không dám xoa đầu nữa, xấu hổ ngẩng đầu lên. Anh không nói gì bỗng nhiên kéo tôi qua, hai tay gắt gao giữ lấy vai tôi, ôm tôi vào lòng, ôm ghì tôi trong lòng anh.

Tôi dường như không thể hít thở, cụp mắt xuống, giơ tay ôm lấy eo anh. Tôi chỉ coi là một cái ôm bình thường nhưng hiển nhiên Cố Trì Quân không nghĩ như vậy. Anh trước nay đều phản ứng nhanh. Lúc phản ứng lại thì Cố Trì Quân đang ôm tôi ngồi trên chiếc sofa trong phòng nghe nhìn. Sofa quá nhỏ, chỉ có thể ngồi được một người, tôi không thể không ngồi trên đùi anh.

“Sao anh có thể xem cuốn băng này...”

“Sau khi em nói với anh, anh liền tìm người đi tìm các cuốn băng hoạt động năm đó, rảnh rỗi thì mở ra xem.” Dáng vẻ không có chuyện gì của Cố Trì Quân, ánh mắt liếc màn hình, “Nhìn là có thể mỉm cười, em lúc đó thực sự đáng yêu, nhiều người như vậy chỉ có mình em đáng chú ý nhất. Chẳng trách anh có thể chọn em từ trong đám đông.”

Tôi cười cười, nhẹ nhàng hôn anh.

Tôi rất ít chủ động như vậy, Cố Trì Quân mở to hai mắt, nhắc cầm tôi lên, hôn tôi. Đầu lưỡi tiến vào dây dưa với lưỡi tôi, từng chút từng chút tiến sâu. Tôi không thể ngậm miệng, các bộ phận dưới cổ đều mềm nhũn, mặc cho động tác của anh giữa môi lưỡi tôi, sau đó cho tôi không khí. Cơ thể dán rất gần, tôi lại ngồi trên đùi anh, không chú ý đến sự thay đổi nào đó của anh là không thể, tôi nhẹ nhàng xê dịch cơ thể, nghe thấy anh thở gấp nhẹ nhẹ. Dọa tôi không dám động đậy nữa, muốn nhảy ra khỏi đùi anh, anh lại ấn đầu tôi áp về phía mặt anh, hết thấy lời muốn nói đều khàn khàn bên tai anh.

Một lát sau anh buông tay, nhìn thẳng vào tôi nói, giọng nói không lớn, “Bị em phát hiện ra rồi, làm sao đây?”

Cả người tôi đều muốn bốc cháy, cả người bắt đầu lắp bắp, “Phát phát...phát hiện... cái cái gì cơ?”

Anh mặc áo choàng ngủ, thắt lưng buộc lỏng lẻo bên eo, do động tác lúc trước của chúng tôi, vạt áo trước mở rộng hình chữ V, làn da lộ ra ngoài ấy giống như những hạt cát màu vàng kim, gợi cảm đến cực điểm. Tôi còn không kịp phản ứng, anh bắt lấy tay tôi, xuyên qua đai lưng áo ngủ, trực tiếp tìm kiếm xuống phía dưới.

Cho dù chưa ăn thịt heo thì cũng đã thấy heo chạy, tôi có ngốc nữa cũng biết anh muốn làm gì. Càng hoảng hốt, động tĩnh dưới áo choàng ngủ của anh thực sự không nhỏ, hình dạng phồng rõ ràng có thể thấy được.

“Em...em...anh...anh...muốn làm...gì...”

Cố Trì Quân thấp giọng nói: “Giúp anh.”

Tôi rất nhanh phát hiện ra, mặc dù đã thấy heo chạy nhưng đến lúc đến lượt mình ra trận hoàn toàn thì không phải chuyện như thế.

Thực tiễn và lý luận tuyệt nhiên không giống nhau, tôi run rẩy đến mức không có cách nào khống chế được tay mình, giống như người người mắc hội chứng tay Ailen vậy, đừng nói giúp anh, đầu ngón tay vừa đụng vào thứ nóng hổi rất cứng kia thì toàn thân co giật, ngoại trừ run rẩy ra căn bản không có cách nào tiến hành bước tiếp theo. Cố Trì Quân nhìn chăm chú tôi một lúc lâu, cuối cùng cầm bàn tay kém cỏi của tôi ra khỏi áo choàng ngủ, lần lượt hôn ngón tay tôi, sau đó là mu bàn tay và lòng bàn tay, cuối cùng là cổ tay và làn da. Anh hôn tỉ mỉ như vậy, giống như đó là sự vật đáng trân quý nhất trên thế giới. Trước nay tôi không biết rằng hôn lòng bàn tay cũng có thể khiến cơ thể người ta yếu mềm.

Anh nở nụ cười, giơ tay đẩy tôi, “Ngoan, lên lầu đi nào.”

Đại não đã sớm không xong, hoàn toàn không có cách nào chỉ huy tay chân, nhưng rất lý trí mà phân tích, nếu như tôi đi rồi, anh lại vừa nhìn khuôn mặt tôi trên màn hình vừa dùng tay giải quyết sao? Thực sự cực kì hoang đường.

Tôi dứt khoát hạ quyết tâm, cắn răng, chủ động hôn môi anh, dùng giọng nói nhỏ như muỗi nói: “Em...em không đi, em là bạn gái của anh...”

Khóe miệng Cố Trì Quân cong lên, mí mắt hơi híp lại: “Em nói em đã đồng ý?”

Tôi rất muốn hồi hận nhưng giọng nói phát ra lại là “Vâng.”

Ngay sau đó tôi nghe thấy anh dùng giọng nói vui vẻ trước nay chưa từng có: “Vậy thì anh xin vui lòng nhận lấy.”

Mình có một tin vui và một tin buồn muốn thông báo với các bạn thế này.

Tin vui là vâng, chương sau có H đầy và chương sau chú Cố bộc lộ bản tính ba chấm của mình đấy.

Nhưng tin buồn là mấy hôm nữa mình có môn thi quan trọng nên chắc phải đến thứ 7 mới có thể post chương mới được

Mọi người thông cảm cho mình nhé, mình cũng chẳng muốn như thế đâu, đang đến lúc cao trào mình cũng bứt rứt lắm ấy chứ

55. Chương 55

Cố Trì Quân bế tôi ra khỏi thư phòng, đi lên lầu rồi thả tôi vào chiếc giường lớn của anh, anh giơ tay cởi cúc áo rồi vứt sang một bên, để lộ ra nửa thân trên để trần, cơ thể đó thực sự có thể so sánh với tượng David. Điều hòa trong phòng rất vừa vặn, vốn dĩ tôi còn cảm thấy lạnh, trong thoáng chốc bỗng nóng bừng lên.

Tôi còn chưa kịp kháng nghị “Sức lực lớn quá” thì nụ hôn tình tế lại áp xuống môi, mũi, má, trán, chân mày rồi thái dương... Tôi đã nhận thấy cứ tiếp tục như vậy thì nhất định sẽ xảy ra chuyện, nhưng cả người mềm nhũn, không nhắc nổi ngón tay lên để đẩy anh ra. Áo ngủ trên người đã bị anh xé rách, phần lớn da thịt lộ ra ngoài không khí khiến tôi cảm thấy hơi lạnh, nhưng một giây sau liền cảm thấy lại nóng lên. Là nhiệt độ của cơ thể anh. Trên người đồ trọng lượng của một người khác, tôi vừa nóng lại vừa khó chịu, khó chịu đến mức chỉ còn thở dốc. Vừa mở miệng ra thì đầu lưỡi của anh liền tiến vào, mút lấy đầu lưỡi của tôi, dây dưa không dứt.

Đó là một cái hôn khiêu khích dài đằng đẳng khiến tôi tai đỏ tim đập. Trong sự hỗn loạn nhìn thấy ánh mắt đen nhánh của anh, tôi kêu lên. “Cố... Trì Quân”, anh dùng giọng nói dụ dỗ mê hoặc tôi, “Em yêu, gọi tên anh.”

Cái gì? Cái gì? Em yêu?!.... Mặt tôi nóng bừng.

“Trì Quân...” Tôi thấp giọng thở hổn hển.

“Gọi thêm một lần nữa.”

“Trì Quân...”

“Nghe lời quá.” Anh hài lòng mà cười rộ lên, tay bắt đầu nhẹ nhàng trượt xuống từ thắt lưng tôi, nhẹ nhàng xoa một vòng tròn nơi giữa hai chân tôi, “Sau này còn gọi anh là chú nữa hay không?”

Tôi vừa bực vừa tủi thân mà nhìn anh, dường như sắp khóc rồi. Tôi nghi ngờ tôi đã nhận nhầm người, thần tượng của tôi, Cố Trì Quân đẹp trai phóng khoáng, sao có thể hẹp hòi như ác ma vậy cơ chứ? Cái lúc này đây lại còn muốn hơn thua với tôi, anh cần vênh tôi tôi, “Em yêu, tai của em ngọt quá.”

“Nào... Nào có ngọt?” Mặt tôi sắp cháy rồi.

“Sau này nhà mình có thể không cần mua đường nữa rồi,” Đầu lưỡi của anh quét qua tai tôi sau đó nghiêng đầu hôn môi tôi, “Ngọt đúng không em?”

Tôi thực sự không có sức để trả lời anh. Cái người này nói những lời tán tỉnh thì còn hấp dẫn hơn cả tình cảm nồng nàn trong phim, tôi bị anh mê hoặc, hai tay khó khăn lắm mới tích lũy được chút sức lực, kết quả còn chưa đẩy được anh ra ngược lại còn vòng lên cổ anh. Trong đầu mơ mơ hồ hồ nghĩ đến, không đúng, không phải nói là ai tỏ tình trước thì người đó thua sao? Rõ ràng là anh tỏ tình với tôi trước, rõ ràng là tôi phải chiếm thế thượng phong về tình cảm chứ, sao lại bị anh áp chế đến mức không có chút chống trả lại chứ? Cái thế giới này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Á á, chuyện xảy ra thực sự có chút mơ hồ rồi, mang máng nhớ rằng lý trí và tình cảm vô cùng mâu thuẫn trong đầu, bỗng nhiên cảm thấy chân lạnh lạnh, liếc mắt nhìn thì chân đã bị anh tách ra rồi. Sợ hãi ùn ùn kéo đến, tôi rút cánh tay trên cổ anh trở về, khép chân lại, cong người. Cố gắng cong người lại như con tôm, nhích từng tắc từng tắc, chậm chậm lùi ra sau.

Cổ Trì Quân hơi do dự, khuỷu tay đặt ở hai bên người tôi ngăn động tác của tôi lại, đôi tay chậm rãi xoa mặt tôi. Anh cúi người xuống, hôn tôi vô cùng cẩn thận, tay vỗ nhẹ nhẹ lưng tôi. “Tiểu Chân, đừng sợ. Anh biết đây là lần đầu tiên của em, anh sẽ chịu trách nhiệm,” Động tác của anh trở nên dịu dàng, “Em có thể tin bất cứ lời nào của anh, cũng có thể tin anh đưa ra bất cứ lời cam kết nào cho em.”

Tôi ngơ ngàng nhìn anh, bắt lấy cánh tay anh, ngón tay run rẩy. Anh lật người, nằm cạnh bên tôi rồi ôm tôi vào lòng. Vùi đầu tôi vào vai anh, hai cơ thể khỏa thân kề sát vào nhau, rất dễ dàng nhận thấy sự thay đổi của cơ thể anh, thứ cứng rắn đó đâm vào bụng tôi. Da anh hơi ẩm ướt, có lẽ là ra mồ hôi. Tôi hơi dịch người, sau lưng anh là cửa sổ sát đất rộng lớn, ánh đèn trong thành phố ở phía xa giống như bầu trời đầy sao lấp lánh.

Tôi nghe thấy tiếng hít thở kìm nén của anh, tiếng hít thở vô cùng nặng nề, hẳn là nhẫn nhịn vô cùng khổ cực. May mà trong căn phòng tối đen như mực không nhìn thấy khuôn mặt đỏ tới mức xuất huyết của tôi, tôi hôn lên môi anh. Tôi nghĩ chắc anh cũng đã hiểu ngụ ý ngầm chấp thuận này của tôi. Kết quả anh thực sự đã quá hiểu rồi. Giây phút anh tiến vào, cả người tôi cứng đờ, “Á” một tiếng, thực sự là khóc ra nước mắt.

“Trời ơi! Đau chết em mất, như là có rìu tách cơ thể em từ trong ra ngoài vậy, nhất định chảy máu rồi, khó chịu quá, ai nói không đau chứ? Ai thích làm chuyện này chứ? Ai nói có khoái cảm chứ? Các người đều là thể chất biến thái gì thế? Mẹ nó chứ, tóm tại tuyệt đối không phải người Trái Đất!”

“Cẩn anh đi.”

Đau tới mức mất đi lý trí, trước mắt toàn sao, dường như đi trong đêm đen mờ mịt vậy. Ở bên biên giới tan vỡ, tôi còn tưởng mình sắp chết, lại nghe thấy tiếng thở dài thỏa mãn của Cổ Trì Quân. Tôi hận đến mức ngứa cả răng, xây dựng niềm vui trên nỗi đau khổ của tôi! Nổi giận bùm bùm, nào có khách khí với anh, há miệng cắn vai anh.

Anh luyện tập trong thời gian dài, cơ bắp dẻo dai đàn hồi, cắn một cái đều là cơ bắp, Cổ Trì Quân buồn bực hừ một tiếng, cũng không tiến thêm một bước nữa, ôm tôi ngồi dậy, để tôi ngồi trên người anh, nhẹ nhàng vỗ vai tôi. Không ngồi dậy còn được, vừa đổi tư thế, cái cứng rắn của anh tiến vào càng sâu, tôi cũng càng đau hơn, “Đau...” Nước mắt tôi rơi xuống, dùng giọng điệu mơ hồ không rõ ràng lên án.

“Cảm thấy đau em mới có thể ghi nhớ anh là người đàn ông của em.” Giọng nói không chút lưu tình, thậm chí còn hơi lạnh lùng. Tôi cố sức quay đầu lại, nước mắt lưng tròng nhìn anh, giữa hai hàng nước mắt khuôn mặt anh hơi mơ hồ và vụn vặt, nhưng rất rất đẹp trai, không đúng, rốt cuộc tôi đang nghĩ cái gì thế? Rõ ràng là khuôn mặt thể hiện sự yêu thương nhưng lại không chút để ý mà đem đến cho tôi sự đau đớn. Tôi đã phó thác mình cho một người không đáng tin cậy, anh lại cố ý khiến tôi đau như vậy. Anh chậm chậm di chuyển, sau đó cảm giác đau đớn hơi giảm bớt một chút, cái này giống như một bát nước ớt rót vào vậy, cay đến mức hoa mắt ù tai không phân biệt rõ phương hướng, việc khó khăn nhất đã qua, cảm giác cay sau này cũng không là gì nữa rồi.

Thực sự từ nguyên tắc khoa học mà nói, là đại não nhận được cảm giác đau đớn từ khu vực mẫn cảm cao truyền đến. Cảm giác đau đớn đã rút hết sức lực của tôi, tôi ngán ngạo xuất thần, bàn tay của Cổ Trì Quân di chuyển trên tấm lưng khỏa thân của tôi, hôn lên vai tôi, dùng giọng điệu như ác ma dụ dỗ tôi.

“Nói, Hứa Chân là của Cổ Trì Quân.”

Tôi vừa tức vừa bất ngờ, không thềm để ý tới anh, đem mặt vùi càng sâu trong ngực anh, cánh tay ra sức

ôm lấy cổ anh. Eo anh dùng lực một chút, tôi có thể cảm thấy anh đã đi thẳng tới nơi sâu nhất, cái cảm giác nóng bỏng đó lại lần nữa truyền lên trong cơ thể tôi. Tôi nức nở, lặp lại từng câu từng chữ, “Hứa Chân... là của Cố Trì Quân.”

Giọng nói của anh đột ngột sắc bén, “Nói, sau này chỉ có một người đàn ông là Cố Trì Quân.”

Cái này gọi là cái gì? Như là trước đây tôi không đứng đắn vậy, rõ ràng tôi là một cô gái cơ thể và tâm hồn đều thuần khiết, anh ghen tuông cũng quá rồi, ghen từ bữa tiệc mấy hôm trước cho đến tận bây giờ. Đêm đầu tiên đã cho anh rồi, anh còn muốn gì nữa? Tôi lẩm bẩm, “Em cần bản...”

Anh dường như không hứng thú nghe lời lẩm bẩm ý tứ không rõ của tôi, cắt ngang lời tôi, giọng nói càng sắc bén hơn mấy phần. “Nói.”

Tôi đau đến mức chân cũng đang co rút, gần như sắp tiêu rồi, “Em, Em chỉ có mình anh...” Tôi quay mặt qua chỗ khác, tiến đến gần cái trán đầy mồ hôi của anh, thấp giọng nói, “Em thích anh.”

Buổi tối hôm đó bắt đầu như thế nào tôi ấn tượng rất sâu sắc nhưng kết thúc như nào thực sự không tôi nhớ rõ.

Làm tới cuối cùng, đau tới mức mơ hồ ý thức của tôi, hoặc có thể có chút khoái cảm. Cơ thể dường như biến thành một con thuyền nhỏ lênh đênh trên đại dương rộng lớn, đi tới đâu, hoàn toàn không do tôi làm chủ. Mồ hôi, nước mắt rồi tình rồi mù trên mặt tôi, anh từng chút từng chút hôn đi hết. Ý thức cuối cùng chính là anh ôm chặt tôi, đầu lưỡi liếm lông mi của tôi, môi đặt trên mắt tôi.

Lúc thức dậy trời đã sáng rõ nhưng tôi lại eo đau lưng nhức. Rèm cửa kéo ra một nửa nhưng rèm cửa bằng lụa mỏng vẫn còn, che đi phần lớn ánh sáng.

Điều hòa vẫn đang chạy, tôi bị chăn bao lấy, một mình ngủ ở giữa chiếc giường siêu lớn của Cố Trì Quân.

Lại để tôi thức dậy một mình! Tôi nhìn chằm chằm trần nhà, tay xoa xoa thắt lưng trong chăn. Cố Trì Quân dày vò tôi hơn nửa buổi tối, dù lực thắt lưng có tốt nữa cũng chịu không nổi. Tôi chống người muốn ngồi dậy, phần eo xuất hiện cảm giác như bị xé rách, hoàn toàn không có sức, tôi ôi trời kêu thảm thiết một tiếng lại ngã về giường.

“Em dậy rồi à?” Cố Trì Quân đeo tạp dề đẩy cửa vào, áo trắng, quần vải ka ki, rõ ràng là quần áo ở nhà nhưng tôi lại nghĩ đến dáng vẻ không mặc quần áo của anh dày vò tôi trên giường cả nửa buổi tối, mặt thoát cái đỏ bừng, không muốn thấy anh, nhẩn nhẩn cơ thể không thoải mái xoay người một cái kéo chăn trùm qua đầu. Bên giường lún một chút, là Cố Trì Quân ngồi xuống bên cạnh tôi.

Anh nhẹ nhàng đẩy chăn, ép buộc tôi nhìn thẳng vào anh, giơ tay vuốt vuốt mái tóc lộn xộn của tôi, cúi người hôn lên trán tôi.

“Ngủ dậy không nhìn thấy anh, giận rồi hả?”

Tôi hừ hừ gào anh, “Ít nghiên cứu tâm tư của em đi! Đây là phạm quy!”

Cố Trì Quân ôm tôi từ bên ngoài chăn, cười khanh khách, “Đừng giận nữa, tối qua là anh không đúng, sau này anh sẽ tiết chế.”

Linh tinh cái gì thế, tuyệt đối không có lần sau đâu! Tôi tức giận nghĩ, đẩy anh ra, tôi muốn đi nhà vệ sinh rửa ráy. Nhưng... Vừa nhắc người liền ngã trở lại... Khó khăn, thực sự khó khăn, lưng đau chân mềm nhũn.

Cố Trì Quân ôm tôi, “Đừng cử động nữa, anh đem nước cho em.” Kết quả tôi ở trên giường nhận lấy khăn mặt với cốc Cố Trì Quân đưa cho đơn giản đánh răng rửa mặt, cảm thấy có tinh thần hơn rất nhiều.

Cố Trì Quân lại đi tới phòng khách, bưng một cốc nước và hai viên thuốc trở về, đặt trên kệ đầu giường rồi quay đầu nhìn tôi.

“Em có muốn uống không?”

“Đây là cái gì?”

Anh giải thích: “Thuốc tránh thai.”

Tôi không có tiền đồ mà đồ bừa bãi, tối hôm qua bị anh chửi cho muốn chết đi sống lại, đại não hoàn toàn hỗn loạn, bây giờ tỉ mỉ nhớ lại mới nghĩ ra, tối hôm qua anh thực sự không dùng bất cứ biện pháp nào. Tôi biết rất ít về mặt này, hoàn toàn bị anh dắt mũi đi, sự hiểu biết thông thường trong não đều chẳng còn gì, chẳng nghĩ ngợi gì đến chuyện này.

“Chuyện tối hôm qua là do anh suy nghĩ không chu đáo, uống thuốc không có lợi cho cơ thể, chỉ có một lần sau này anh sẽ dùng biện pháp. Anh tôn trọng quyết định của em,” Cố Trì Quân chạm trán với tôi, nắm lấy tay tôi, “Vì thế nếu như em không quyết định uống thuốc, nếu có em bé vậy thì sinh ra, sinh mấy đứa thì anh nuôi mấy đứa. Nếu như em không muốn...”

Còn sinh mấy đứa nuôi mấy đứa, coi tôi là lợn sao? Có thể một phát sinh luôn một đống? Tôi cắt ngang lời anh, “Em đương nhiên không muốn có em bé, em còn muốn học!” Nói xong túm lấy thuốc, uống luôn không cần nước, lúc này mới cảm thấy yên tâm một chút.

Anh nhìn tôi, im lặng giây lát. “Tiểu Chân anh muốn em biết rằng, lúc nào anh cũng có thể kết hôn cùng em,” Cố Trì Quân hôn tôi, “Chỉ cần em suy nghĩ kỹ.”

Kết hôn? Cái tư duy này nhảy cóc quá xa rồi! Tôi cắn cắn môi, “Nhưng mà...Yêu còn chưa yêu, kết hôn gì chứ?” Anh bưng tỉnh đại ngộ, ôm cả chặn lẩn tôi vào lòng, nhìn vào mắt tôi giây lát, vừa cười lớn vừa hôn mũi tôi, “Đúng là cô bé, thích yêu trước rồi kết hôn sau. Vậy thì chúng ta yêu trước vậy. Bây giờ anh mang bữa trưa vào cho em...”

56. Chương 56

Cuộc đời tôi hiếm có lúc nào sa đoạ như thế này. Cả nửa ngày không xuống giường, chỉ xuống giường một lần lúc ăn tối, được Cố Trì Quân bế đến phòng nghe nhìn, anh có một số bộ phim điện ảnh rất cũ, chúng tôi ôm nhau cùng xem, xem xong mấy bộ phim cũ của Trác Biệt Lâm, tôi cười nghiêng cười ngả.

Tôi tấm tắc nói: “Đúng là nghệ sĩ điện ảnh vĩ đại.”

Cố Trì Quân nhét một miếng bông ngô vào miệng tôi, thể hiện bất mãn, “Sao không khen anh?”

Tôi cười, “Anh cũng không đóng phim hài...” Nói xong mới nghĩ đến nếu như Cố Trì Quân đóng phim hài liền cười không kiềm chế nổi.

“Lại cười thành như vậy, xem ra anh cũng phải đóng một bộ phim hài rồi”, đợi tôi cười xong, Cố Trì Quân mới nghiêm mặt nói, “Vé máy bay đã đặt xong rồi, cùng anh ra nước ngoài một chuyến.”

Tôi cảnh giác, “Đi đâu?”

Anh vừa cười vừa nheo mắt tôi, “Đương nhiên là đi nghỉ rồi.”

Hai ngày sau, chúng tôi lên máy bay bay tới Thụy Sĩ. Người trước người sau đi vào sân bay, Cố Trì Quân đeo kính mát đi đằng trước, tôi đi cách anh vài mét, chỉ giả vờ như không quen biết, lúc xếp hàng lên máy bay cũng cách xa anh một chút. Trước đây chúng tôi chỉ qua lại trong nhà, sau khi ra ngoài không thể không thêm cẩn thận gấp vài lần. Khoang chúng tôi ngồi là khoang thương gia, không đông đúc giống như khoang phổ thông, tiếp viên hàng không vô cùng chu đáo dẫn tôi tìm chỗ ngồi của mình, Cố Trì Quân là khách quen của hãng hàng không này, lúc tôi tìm thấy vị trí của mình thì anh đã ngồi xuống, bỏ kính xuống, có vẻ như nói chuyện với một tiếp viên hàng không khác.

“Cố tiên sinh lại gặp ngài rồi.”

Anh đáp trả bằng một nụ cười lịch sự, ngược mắt nhìn tôi đang cầm vé máy bay, đứng lên để tôi ngồi vào bên trong, tôi nói câu cảm ơn với anh rồi ngồi vào ghế bên trong, chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ. Nhìn ngắm đường băng rộng lớn, hơn nữa không định dịch chuyển ánh mắt mà cứ tiếp tục nhìn như vậy. Tôi nghĩ với biểu hiện của tôi sẽ không có người nhìn ra tôi và Cố Trì Quân là bạn đồng hành.

“Tránh anh đến cái mức này,” Sau khi máy bay cất cánh Cố Trì Quân mới chậm chậm nói, “Ở cùng một chỗ với anh rất mất mặt sao?”

“Không phải thế.” Tôi cẩn thận mở miệng, “Nhưng em không muốn xuất hiện trong tin tức giải trí.” Tôi cũng không phải đều có giao tình với các phóng viên, người trong giới còn có kẻ địch.

“Anh có thể cố gắng hết mức tránh để em xuất hiện dưới ống kính, nhưng chẳng may bị phóng viên chụp được thì sao?”

Tôi nhanh chóng rút tay về, lo lắng nhìn về phía lối đi, vẫn may không có ai phát hiện ra chúng tôi. “Vậy thì cố gắng không để bọn họ gửi bài đi.”

“Điều này cũng không làm được thì sao?” Anh từng bước áp sát, cố ý muốn hỏi tôi đưa ra một đáp án, “Em sợ xuất hiện dưới ống kính như vậy sao?”

“Vâng, em thực sự sợ. Yêu đương cùng với một thần tượng đại chúng, miệng lưỡi của giới truyền thông và phóng viên thực sự khó chịu, lúc trước chúng ta ở cùng nhau cũng chỉ là ở nhà không ra cửa, bây giờ vừa mới ra ngoài liền gặp phải cái vấn đề sắc nhọn này. Em...” Một lúc lâu tôi không nói lên lời.

Có lẽ là vẻ mặt của tôi quá sợ hãi cho nên Cố Trì Quân cũng im lặng rất lâu, cuối cùng nhẹ nhàng nắm tay tôi, “Anh đã biết.”

Ấm ảnh mà cuộc nói chuyện này đem đến vẫn mãi không hết, tôi đến đọc sách và ngủ tinh thần cũng không yên. Chuyến bay mười mấy tiếng thực sự là khiến người ta vô cùng mệt mỏi, phần lớn thời gian tôi đều ngủ. Tỉnh thoảng tỉnh dậy chỉ cảm thấy mặt trời ngoài cửa sổ không hề lặn, nhìn xuyên qua cửa sổ máy bay, máy bay bay qua đại lục rộng lớn, cuối cùng cũng đã đến nơi.

Rõ ràng trên máy bay còn cảm thấy mệt mỏi, nhưng không thể không lấy lại tinh thần. Tôi hoàn toàn không hiểu biết gì về Thụy Sĩ, tất cả mọi thứ đều theo Cố Trì Quân. Trên máy bay Cố Trì Quân cũng nói với tôi không để người nhà đến đón.

Anh đã ra vào sân bay này rất nhiều lần, kéo tôi đi thẳng tới bãi đỗ xe, bắt xe về nhà. Nói thế nào thì tôi cũng là lần đầu tiên đến nhà, lần đầu tiên gặp người nhà của người yêu, khiến tôi cảm thấy vô cùng căng thẳng. Mẹ và anh trai chị dâu của Cố Trì Quân ở cùng nhau, anh trai và chị dâu của anh đều là học giả, sống ở trong trường đại học, taxi đến nơi, tôi và Cố Trì Quân trả tiền rồi xuống xe, đưa mắt nhìn xung quanh, cây cối trong khu vực ký túc xá đại học um tùm, từng tòa nhà nhỏ xinh xắn độc đáo.

Cạch một tiếng mở cửa sắt ra, mẹ, anh trai và chị dâu của anh ngồi ở trong sân, khoảnh khắc Cố Trì Quân mở cửa, mọi người đều quay đầu nhìn tôi. Không biết áp lực tới từ đâu, dường như đè ép tôi. Tôi cũng nhanh chóng cúi cúi người, “Cháu chào bác, em chào anh, chị...”

Anh trai và chị dâu của Cố Trì Quân nhìn qua tuổi tác có vẻ xấp xỉ nhau, khoảng hơn bốn mươi tuổi, mỉm cười vô cùng dễ gần. Trong đầu tôi nhanh chóng lóe lên tin tức đã được biết trước đây, anh trai anh là Cố Lập Nam, chị dâu là Quách Vận đều là giáo sư của đại học Zurich. Người ngồi giữa đương nhiên là mẹ của Cố Trì Quân, tóc hoa râm, ánh mắt vô cùng sắc bén. Tôi chỉ cần nhìn một cái liền biết thời trẻ nhất định bác là một mỹ nhân khiến người ta nhìn một lần thì khó mà quên được.

Anh trai, chị dâu nhà họ Cố lộ ra nụ cười “chúng ta là người một nhà”, gật đầu với tôi. Anh Cố rất thân thiết, “Hứa Chân hả? Hoan nghênh em.” Chị dâu của Cố Trì Quân cười híp mắt kéo tôi vào trong sân ngồi xuống. Tôi ngồi xuống bên cạnh anh Cố, gần với mẹ Cố Trì Quân. Tôi nhớ Cố Trì Quân đã từng nói, mẹ anh họ Đường.

“Bác ạ.” Tôi lại gọi một tiếng, “Sức khỏe của bác đã đỡ hơn chưa ạ? Cháu biết thời gian trước bác bị ốm ạ.” Bác gái gật gật đầu, đánh giá tôi một lượt từ sau cặp kính lão, nói: “Sức khỏe tốt hay không đều do kỹ thuật điều trị quyết định.”

Tôi sững sờ rồi gật đầu: “Bác nói đúng ạ.” Tôi nhớ Cố Trì Quân nói năm nay bác bảy mươi lăm tuổi, nhưng nói chuyện vô cùng rõ ràng, có thể thấy tư duy rất tinh tế. Tôi cũng không biết phải nói gì, chỉ đành đem quà mang đến đem ra tặng, quà tặng là do Cố Trì Quân chọn, là cờ nhảy, “Cháu không biết phải tặng bác gì, nghe nói bác thích chơi cờ nên mua cái này ạ.”

“Tiền ai bỏ ra?”

“Dạ... Là cháu mua ạ.”

Bác gái cười một tiếng, nhìn tôi và Cố Trì Quân từ sau cặp kính lão, “Cháu vẫn là sinh viên, sau này để thằng ba nó mua.”

“Thực ra cháu cũng không mua quà quá quý giá,” Tôi nói, “Cái này cũng không đắt bác ạ.”

Lúc này bác mới gật gật đầu, giơ tay mở nắp hộp ra.

Cố Lập Nam hỏi tôi uống cà phê hay là trà, sao có thể để anh rót trà cho tôi? Tôi nhanh chóng đứng lên, “Gi cũng được ạ, để em tự làm, không phiền anh ạ.”

Bác gái hươ tay, “Cháu ngồi xuống, chuyện này phải do đàn ông làm.”

Tôi ngơ ngác nhìn bác. Cố Trì Quân ngồi xuống bên cạnh tôi, “Anh đã từng nói với em mẹ anh là một người theo chủ nghĩa nữ quyền.”

“Ồ...” Bác gái quay đầu hỏi tôi, “Bác nghe nói bố cháu là nhà cổ sinh vật học?”

“Vâng ạ.”

“Vậy bố cháu có quan điểm gì về sự bùng nổ của kỷ Cambri?”

Tôi ngần ngừ, lẽ nào vừa mới gặp bạn gái của con tra thì liền bắt đầu kiểm tra trình độ cổ sinh vật học của tôi? Miệng cũng không dám chậm chạp, tôi lập tức nói: “Quan điểm của bố cháu giống với quan điểm truyền thống, rất nhiều các chứng cứ đều cho thấy, đó là một sự kiện làm mới sinh vật quy mô lớn nhất. Bố cháu chuyên nghiên cứu về cổ thực vật học, cháu và bố đã phát hiện ra ở giai đoạn đó các loại thực vật đều nhiều hơn bất cứ thời kỳ nào trong lịch sử. ”

“Đều có những gì?”

Tôi vắt hết óc để trả lời, bỗng nhiên nhớ đến lúc hơn mười tuổi, tôi và bố cùng tới tham dự một hội nghị thường niên của giới học thuật, trong hội nghị có một nữ học giả nghiêm trang dùng ngữ khí như vậy thảo luận vấn đề với bố tôi, may mà bố luôn đem tôi theo bên cạnh, mới khiến tôi có đủ kiến thức để trả lời câu hỏi học thuật của mẹ bạn trai. Bác gái hơi híp mắt, không nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt, một loại vẻ mặt điều động tất cả tác tế bào để suy nghĩ, tôi thường nhìn thấy vẻ mặt này trên khuôn mặt của bố. “Quan điểm của bố cháu rất hay.” Mắt bác phát sáng.

Tôi đoán hẳn là bác rất hài lòng với câu trả lời của tôi, thấp thỏm bất an nhìn Cố Trì Quân và anh trai, chị dâu anh, hi vọng bọn họ có thể cho tôi một lời nhắc nhở. Anh Cố dời bàn đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Anh còn có luận văn, xin lỗi không thể tiếp chuyện được.” Chị dâu của Cố Trì Quân nở một nụ cười thân thiết với tôi, “Chị phải tới trường một chuyến, còn chút chuyện phải thảo luận với giáo sư Donald.”

Cố Trì Quân lại là vẻ mặt “Anh rất mệt, anh thực sự rất mệt,” thậm chí giơ tay che miệng lại, lười nhác ngáp một cái, “Tiểu Chân em ngồi chơi cùng mẹ anh, anh bị lệch múi giờ, đi ngủ một lát.” Dứt lời nhìn về phía chị dâu, “Phòng dọn dẹp chưa chị?”

“Người giúp việc theo giờ dọn dẹp rồi, nhưng chị còn tưởng hai đứa muốn ở khách sạn.” Hai người vừa nói vừa đi lên lầu. “Về nhà làm gì có cái đạo lý ở khách sạn chứ?”

Tôi trợn mắt há mồm nhìn bọn họ chậm chạp rời đi, hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Nào có đạo lý như vậy? Chúng tôi cùng ngồi máy bay, sao anh lệch múi giờ mà tôi không kia chứ? Cố Trì Quân lên tầng hai, ghé vào lan can vẫy tay với tôi, chỉ chỉ một căn phòng sát tường, “Phòng của chúng ta, anh đi ngủ một lát, nếu em mệt thì tới ngủ cùng anh.”

Vì sao đám người này đi mà cứ như bỏ trốn thế này? Tôi chưa lấy lại tinh thần thì bác gái đã đứng lên, tôi lập tức đỡ bác, bác khoát tay, “Bác vẫn chưa yếu đến thế, Hứa Chân, cháu vào thư phòng cùng bác.” Không cần quá nhiều thời gian tôi cuối cùng đã hiểu sao người nhà họ Cố lại trốn nhanh như vậy rồi. Lúc này tôi mới biết, ngoại trừ là nhà xã hội học ra, mẹ của Cố Trì Quân còn là một tiểu thuyết gia viễn tưởng.

Bác khác với những tiểu thuyết gia viễn tưởng khác đó là, tiểu thuyết viễn tưởng của bác không có quá nhiều công nghệ tinh vi, mà hăng say sáng tác nên một bối cảnh tiểu thuyết trọn vẹn. Ví dụ như bây giờ bác đang tưởng tượng một chủng tộc hoàn toàn không giống với người Trái Đất, một chủng tộc không có giới tính, sau đó bắt đầu tiến hành nghiên cứu xã hội học đối với chủng tộc hư cấu này. Ví dụ như làm thế nào để duy trì giống nòi, làm thế nào để sinh sống, địa lý trên hành tinh, hoàn cảnh sống có ảnh hưởng gì đến họ.

Đối với người bình thường mà nói, đặt ra một chủng tộc rất khó làm được chu đáo, nhưng nhà họ Cố, ngoại trừ Cố Trì Quân ra thì đều là học giả, bác đương nhiên có điều kiện huy động cả nhà, đây chính mà điểm có lợi khi cả nhà đều là học giả. Trước khi bác trai mất thì phụ trách đặt ra lịch sử và quy luật phát triển của chủng tộc, anh Cố thân là nhà ngôn ngữ học lại nghiên cứu vấn đề ngôn ngữ trong xã hội này, chị hai là pháp y phụ trách đặc tính sinh vật của chủng tộc, thậm chí còn có Cố Trì Quân là diễn viên cũng có thể bị điện thoại nửa đêm của bác gọi dậy, hỏi anh các câu hỏi liên quan như “Trong tình huống nào đó nhân vật trong tiểu thuyết phải thể hiện sự tức giận, sự vui vẻ như thế nào...”

Bây giờ đến lượt tôi đụng vào nòng súng rồi, bác có hứng thú hỏi tôi các câu hỏi có liên quan đến cổ sinh vật học, tuy tôi thực sự không biết điều này có liên quan gì đến tiểu thuyết viễn tưởng của bác nhưng cũng ngoan ngoãn trả lời, nếu như không biết đáp án thì vào trong kho tàng sách của bác lật mở ra đáp án. Chỉ cần nói đến tiểu thuyết viễn tưởng thì tinh thần của bác gái còn tốt hơn nhiều so với thanh niên, ánh mắt lấp lánh có thần, giống như thanh niên hai mươi tuổi vậy.

Mấy ngày sau, ngoại trừ lịch mới giờ ra thì hễ rảnh rỗi là tôi bị bác gái túm đi thảo luận làm thế nào để đưa cổ sinh vật học vào trong cuốn tiểu thuyết viễn tưởng. Nói thật, tôi đọc không nhiều tiểu thuyết, cũng chỉ biết rất ít đối với các tác giả viễn tưởng, tiểu thuyết viễn tưởng của bác gái tôi vẫn chưa đọc qua cuốn nào.

Rút chút thời gian rảnh lên mạng search mới biết mẹ của Cố Trì Quân là một nữ tác giả viễn tưởng có danh tiếng trong giới tiểu thuyết viễn tưởng, bác có tám bộ tiểu thuyết truyện dài, năm bộ tiểu thuyết truyện ngắn, tiểu thuyết của bác đã vô số lần đạt được giải cao nhất trong giới tiểu thuyết viễn tưởng, được dịch thành bảy tám thứ tiếng. Trong tất cả các tác phẩm của bà, bối cảnh đều là một hành tinh tên là Bo Hasi. Có loài sinh vật giống như người sống trên hành tinh này nhưng không có giới tính.

Nhân loại không có giới tính này dùng phương thức quần cư để sinh sống, sau khi bọn họ mười lăm tuổi thì sẽ phân ra nam và nữ, sinh ra thế hệ tiếp theo. Trong đó miêu tả mạnh dạn về giới tính, vô cùng thẳng thắn, nói cũng lạ, nếu như trong những tiểu thuyết khác đọc được tình tiết miêu tả như vậy tôi nhất định không có cách nào tiếp nhận, nhưng xuất hiện trong tác phẩm của bác gái thì hoàn toàn không thấy nhục dục, càng giống như sự tổng hợp của nghệ thuật và nghiên cứu học thuật vậy, giống như trong vũ trụ mịt mù, thực sự có một chủng tộc không có giới tính đang sinh sống. Vô cùng chấn động. “Khó có thể tưởng tượng được.” tôi lẩm bẩm.

Vốn tưởng rằng là nói một mình, không ngờ bác gái lại nghe thấy, bác đặt quyển sách trong tay xuống, nhìn tôi, “Cháu chỉ cái gì?”

Tôi nói: “Rất nhiều phương diện ạ.”

Thấy bác hơi nhướn mày, tôi lại thêm một câu, “... Chừng mực rất lớn nhưng rất chân thực ạ.”

Tự cho rằng nói rất hàm súc, bác gái lại nói trúng tim đen, “Cái cháu chỉ là tình ái? Đối với phương thức làm tình của họ, cháu cảm thấy chỗ nào có vấn đề? Có ý kiến tốt hơn nào không?”

“Không, không ạ...” Tôi cực kỳ xấu hổ, xấu hổ mà liên tục lắc đầu. Tôi biết bác nói những thứ này chỉ là thảo luận học thuật, nhưng nghĩ lại thì cùng mẹ bạn trai thảo luận về vấn đề giới tính, như thế nào cũng cảm thấy chỗ nào đó có vấn đề, sao cũng không ngờ tới đề tài nói chuyện của bác bỗng nhiên thay đổi, mái tóc bạc lóe lên ánh sáng dưới ánh mặt trời. “Cháu và thằng ba chuẩn bị sinh mấy đứa?”

“Hả?” Tôi tròn mắt há mồm nhìn bác gái, người nhà họ Cố nhiều lần khiến tôi hoảng hốt, bây giờ lại lần nữa.

“Bác hỏi hai đứa chuẩn bị sinh mấy đứa.” Bác không thấy phiền mà lặp lại một lần.

“Cháu hoàn toàn chưa từng nghĩ đến.”

Bác lộ ra vẻ mặt hơi trầm tư, lúc mở miệng khuôn mặt rất nghiêm túc, “Quan điểm của bác là, sinh con là sự không công bằng lớn nhất giữa nam và nữ, chỉ cần phụ nữ vẫn tiếp tục sinh con thì mãi mãi không thể đạt được sự bình đẳng thực sự giữa nam và nữ, nhưng bây giờ vĩnh viễn không thể làm được điểm này, khiến người ta phải nuối tiếc. Ngoài ra, từ góc độ nhân loại học và xã hội học, nếu như hai đứa sinh con thì bác đề nghị sinh ba đứa. Một đứa quá cô đơn, hai đứa cũng không tồi. Nhưng trong điều kiện kinh tế cho phép thì ba con có tính phong phú và đa dạng hoàn mỹ nhất, chênh lệch tuổi tác có thể lựa chọn trên năm tuổi. ”

Tôi lệ rơi đầy mặt, sinh con cũng không phải làm thí nghiệm, còn nói tính phong phú và tính đa dạng cái gì... Chẳng trách bác sinh ba con, chẳng trách ba anh em nhà họ Cố cách nhau năm tuổi. Có thể đem cuộc đời của mình trở thành bài học xã hội học, tôi vô cùng khâm phục.

“Chuyện sinh con,” Bác gái nhìn tôi rất kĩ, “Cháu chưa từng nghĩ đến thế còn thằng ba cũng thế à?”

“Anh ấy nghĩ gì cháu không biết...”

“Thế hai đứa nói chuyện gì trên giường?”

Mặt tôi sắp cháy ối, ấp úng nói: “Trên giường... nói gì...” Tôi bị dọa một trận, “Ồ, tối hôm qua bọn cháu... Bác nghe thấy à?”

Bác gái vẫn có biểu cảm thản nhiên, “Không có, cháu cũng không cần vì thế mà xấu hổ. Giới tính khiến cho con người có thể duy trì giống nòi. Trong bất cứ một xã hội nào, lãng tránh nói về giới tính đều không thỏa đáng. Mà con cái là mục đích trực tiếp của ái tình, trước mỗi lần làm tình đều phải lập kế hoạch thật tốt.”

Đúng vậy đúng vậy, đạo lý cháu đều biết nhưng bác có thể dừng trực tiếp như vậy được không! Tôi mặt đỏ tai hồng, ấp a ấp úng lãng tránh chủ đề nói chuyện này, lại một lần nữa nói về một cuốn tiểu thuyết viễn tưởng.

Lúc ra khỏi phòng bác gái thì đã là tối ngày hôm đó rồi. Trở về phòng thấy Cố Trì Quân đang vùi trong chăn ngủ ngon lành, tôi không khỏi tức giận.

Tôi nhảy lên giường nhéo mũi anh, gào anh dậy, “Em ở phòng bên vất vả như vậy anh lại ngủ như thế này, không biết xấu hổ à? ”

Cố Trì Quân bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt vô cùng sáng, anh vừa cười vừa áp tôi xuống dưới người, dùng chăn bao lấy tôi, “Được rồi, đừng giận nữa, cùng ngủ nào.” Vất vả cả buổi chiều cộng thêm cả buổi tối, cuối cùng có thể nằm trên chiếc giường lớn mềm mại, thực sự là cảm giác tuyệt diệu, tôi cũng không thèm tính toán anh bỏ tôi lại để ngủ. Anh trở tay ôm tôi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve eo tôi, cười vô cùng vui vẻ, “Em vất vả rồi.”

Anh mát xa vô cùng thoải mái, tôi thở dài một hơi, gối lên đầu anh. “Haizz, ở cùng một chỗ với mẹ anh, áp lực rất lớn, cứ cảm thấy IQ của mình có vấn đề. Uống cho em tự cho mình là đứa thông minh.”

“Không cần xấu hổ, người bình thường ở chung với bà còn không bằng em, IQ của mẹ anh ít nhất một trăm sáu mươi.” Cố Trì Quân vừa cười vừa hôn mũi tôi, “Nhưng mà em cũng không kém, có thể khiến người nhà anh thích như vậy.”

Bị anh khen đến mức lâng lâng, quả thực là phổng cả mũi, “Đừng có mà tăng bốc em...” Tôi lẩm bẩm.

“Đưa em đến gặp người nhà anh là một mặt, càng quan trọng hơn chính là đi nghỉ. Chiều mai chúng ta xuất phát tới núi Alps.” Anh vừa nói tay lại bắt đầu không nghiêm chỉnh, đẩy vạt áo ngủ của tôi lên, ngón tay trượt theo thắt lưng, tôi tức giận nhìn anh, đẩy anh ra rồi xuống giường đi tắm. Tắm xong chuẩn bị mặc quần áo mới phát hiện quên đem quần áo, liền gõ cửa gọi Cố Trì Quân đem quần áo vào. Kết quả áo ngủ chẳng thấy đâu, vừa quay đầu lại thì cả người anh đã chen vào phòng tắm nhỏ hẹp, hai tay trống không.

Hơi nước trong phòng tắm quần quanh, tôi vừa xấu hổ vừa tức giận, cầm khăn mặt bao lấy người, đuổi anh như đuổi ruồi, “Ra ngoài, ra ngoài! Đưa quần áo cho em là được rồi.”

Vào lúc nào đó Cố Trì Quân tuyệt đối không nghe ý kiến của tôi, ví dụ như lúc này. Anh giơ tay ôm tôi, cúi đầu hôn tôi, tôi không chịu thua kém, phần dưới eo đều mềm nhũn chỉ có thể để mặc cho anh ôm tôi, tôi bị anh ôm như gấu kaola trở về phòng, vừa đi vừa hôn, bỗng nhiên cảm thấy đất trời thay đổi, bị anh đẩy lên giường rồi nằm đè lên.

Bây giờ mới biết người này trên người đáng sợ như thế nào, người ta thì ăn no nghĩ đến dâm dục, anh thì cần bản không hạn chế thời gian, adrenalin bắt đầu điên cuồng tiết ra, tôi nhớ đến những lời bác gái nói hôm nay, mặt nóng bừng lên, “Anh... Nhà anh còn có người... Bọn họ nghe thấy thì làm thế nào...” Vừa nói vừa cố nhảy xuống giường tìm áo ngủ.

Cố Trì Quân hoàn toàn không nói gì, giữ eo tôi lại một lần nữa ấn tôi về giường, nhẹ nhàng hôn vành tai tôi, hơi thở ấm nóng tiến vào trong tai tôi, thông qua các dây thần kinh chạy xuống các đầu ngón chân tôi, tê dại.

“Vậy thì em kêu nhỏ một chút.”

57. Chương 57

Lúc ngủ dậy thì đầu đau kinh khủng, bị Cố Trì Quân giày vò cả buổi tối tinh thần tốt mới kỳ lạ ấy.

Tôi xúc chấn xuống giường, phát hiện trên người ngoài mặc nội y ra thì mặc một cái áo sơ mi của Cố Trì Quân: rất rộng. Đồ ngủ tối qua mặc không biết vứt đi đâu rồi, vali cũng chẳng biết ở đâu. Không có quần áo thì đến cửa phòng ngủ cũng không ra được. Miệng mồm khô khốc muốn uống nước nhưng trên đầu giường lại không có cốc nước, trước nay anh đều sẽ để một cốc nước chanh hơi ngọt ở đầu giường.

Không tìm thấy Cố Trì Quân, tôi bèn đẩy cửa ra, lộ đầu ra nhìn hành lang, tầng hai này không nhìn thấy bóng người nào hết, tất cả đều yên lặng. Tôi gọi khẽ: “Trì Quân, Trì Quân.” Giọng nói không dám to quá vì sợ làm ồn đến người khác.

Xung quanh không có người, nhịn không được đi tới hành lang, ghé vào lan can thấp tha thẩn lại gọi mấy tiếng. Cửa phòng bên cạnh có tiếng động, có người đi ra ngoài, đó là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, mặc một bộ váy ngắn, mặt lạnh như băng, tay cầm một cốc sứ màu xanh nhìn tôi.

Tôi cảm thấy chị ấy rất quen mắt, vắt óc nghĩ xem đã gặp chị ấy ở đâu, chị ấy lại mở miệng trước. “Hứa Chân?”

“Vâng, chị là...”

Cho dù là chị nói chuyện hay là nhìn người khác, mặt mũi vẫn luôn không mang chút ấm áp nào. “Chân được đấy, thẳng ba có mắt nhìn.”

“Hà?” Tôi cúi đầu xuống nhìn, hai chân quả thực trở trụi, bên trong bắp đùi còn có vết hồng hồng do Cố Trì Quân hôn để lại, trắng trắng đỏ đỏ rất dễ thấy, cũng không biết anh làm lúc nào nữa, có lẽ là tối qua.

Tôi lập tức đỏ mặt tía tai, kéo vạt áo xuống theo bản năng, muốn chạy về phòng. Không cần tôi chạy, cơ thể bỗng nhiên thấy nhẹ bẫng, cánh tay quen thuộc vòng qua eo tôi, tôi cảm thấy dưới chân lơ lửng, bị Cố Trì Quân mang về phòng như một cái túi xách, cửa phòng đóng lại.

“May mà là chị hai, để người khác nhìn thấy em như này, em sẽ thiệt thòi đấy.” Cố Trì Quân một tay đặt giỏ quần áo xuống, một tay để tôi xuống, nghiêm khắc trách mắng tôi.

“Em ngủ dậy không nhìn thấy anh, lại không tìm thấy quần áo,” Tôi nhỏ giọng lảm bảm, “Mở cửa ra xem anh đi đâu, nói chuyện với chị hai của anh mấy câu...”

“Vali anh để vào xe rồi, quần áo của em anh đem đi giặt.” Cố Trì Quân lấy quần áo của tôi ra từ giỏ quần áo, áo phông và váy hoa, không những đã giặt mà còn hong khô rồi, có mùi bột giặt. Anh cúi đầu cời nút áo sơ mi của tôi, coi tôi như trẻ con mà mặc quần áo cho tôi.

Tôi hơi buồn cười, Cố Trì Quân ở bên ngoài là ngôi sao vô cùng nổi tiếng, trong nhà thì lại là một người đàn ông nội trợ, giặt quần áo, nấu ăn, quét dọn, không cái gì là không thể, hết cái này đến cái khác làm tốt vô cùng.

Tôi vô cùng khâm phục bác gái, rốt cuộc phải có phương pháp thế nào mới có thể nuôi được người con nghe lời làm việc nhà toàn năng như vậy chứ? Kỹ xảo này tất cả các bà mẹ trên thế giới đều nên học tập! Vì thế mới nói, đàn ông tốt đều lớn lên trong một gia đình tốt.

Tôi cởi cái áo sơ mi siêu rộng của anh ra, mặc vào áo phong của mình. Cố Trì Quân phẩy phẩy váy, ngồi xổm xuống dưới chân tôi, nhắc chân tôi lên mặc váy vào, tôi đứng dậy, anh kéo váy lên, bề mặt cái váy hầu như không tồn tại một nếp nhăn, anh cúi đầu đóng hai cái cúc bên hông của váy.

“Em nói chuyện gì với chị anh thế? Anh nghe thấy chị ấy nói chân em đẹp, chị ấy rất ít khen người khác, nhưng từ trước đến nay mắt rất chuẩn.” Nói đến cuối, giọng nói của Cố Trì Quân đã mang ý cười.

“Về cơ bản thì chỉ nói câu này,” Tôi không để ý tới anh, thuận miệng trả lời một câu, bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, “Chính là cái chị đi cùng anh ra khỏi sân bay bị người ta chụp được, thảo nào em thấy quen mắt thế!”

Cố Trì Quân lấy lược giúp tôi chải tóc, “Chính là chị ấy.”

“Em nhớ anh từng nói chị anh là pháp y?”

“Pháp y có thâm niên.”

Mặt tôi không kiềm chế được mà co rúm, được người khác khen đại đa số lúc đều khiến người ta vui vẻ nhưng bị pháp y dùng thái độ không chút thân thiết, khuôn mặt không chút biểu cảm, giọng nói không có chút ấm áp khen “chân được đấy”, e rằng người bình thường rất khó lộ ra vẻ mặt vui vẻ. Tôi cảm thấy mình là người bình thường.

“Tính cách chị anh chính là mặt lạnh độc miệng vậy đấy, giống y như mẹ anh,” Cố Trì Quân dường như biết tôi đang nghĩ gì, giơ ngón tay búng nhẹ trán tôi, “Đừng nghĩ linh tinh, tâm địa chị ấy rất tốt, khen chân em đẹp thì chính là nghĩa trên mặt chữ thôi, hoàn toàn không liên quan đến nghề nghiệp của chị ấy.” Thôi được rồi, tạm thời tin tưởng anh vậy.

Mặc quần áo, đánh răng rửa mặt xong, tôi cùng Cố Trì Quân xuống lầu ăn sáng. Vẫn là quy tắc cũ, bữa sáng là do hai người đàn ông nhà họ Cố làm, đối với hành vi hưởng thụ thành quả lao động của người khác tôi có chút xấu hổ, ánh mắt nhìn vào trong phòng bếp. Nhưng những người phụ nữ khác trong căn phòng này đều rất bình tĩnh, Cố Dương, chị dâu của Cố Trì Quân nói chuyện phiếm câu được câu chăng.

Không ngờ chị dâu của Cố Trì Quân cười cười, chậm rãi nói: “Làm con dâu nhà họ Cố thực sự không tồi chứ? Năm đó chính là do chị vừa ý tài nghệ nấu ăn của Lập Nam. ”

Tôi ha ha cười gượng mấy tiếng, da mặt hơi nóng, không biết phải nói gì, thực ra trong lòng cũng thừa nhận, lần đầu tiên khi Cố Trì Quân đưa tôi về nhà làm cơm cho tôi ăn, lần đầu tiên tôi mới thực sự ý thức được, ngoài vẻ bề ngoài xán lạn thì anh cũng là một người bình thường, thậm chí còn phải tốn công tốn sức lấy lòng tôi.

“Lúc nó nói muốn đóng phim làm diễn viên, chị còn tưởng rằng một ngày nào đó nó sẽ đưa một cô minh tinh về nhà, kết quả cũng được, vẫn coi như là có đầu óc.” Ừ, lời này của chị hai của Cố Trì Quân là khen ngợi tôi? Tôi vừa mới lộ ra chút vẻ mặt cảm kích thì chị lại khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, “Em không phải người trong showbiz cũng có cái không tốt. Lần trước chị ở cùng nó bị chụp được mang đến cho chị rất nhiều phiền phức. Em cũng phải chuẩn tư tưởng thật tốt.” Người tôi cứng đờ.

“Sẽ không đâu.” Cố Trì Quân bưng đĩa đồ ăn từ trong phòng bếp đi ra, liếc Cố Dương, nếu như tôi không nhìn nhầm thì nhìn thấy trong mắt anh có ý cảnh cáo, “Em sẽ không để chuyện đó xảy ra.” Một cái đổi mắt ngẩn ngui, khuôn mặt của Cố Dương vẫn như vậy, không nhận kháng nghị của Cố Trì Quân mà nhìn sang tôi, “Em thấy chưa, nhắc đến chuyện của em thì sắc mặt nó cũng thay đổi. Chị còn chưa nhìn thấy nó lo lắng ai như vậy, quả thực là vô cùng cẩn thận.”

Cố Trì Quân đặt đĩa xuống, vẻ mặt không do dự, “Chị hai, sao hôm nay chị nói nhiều thế? Lại bị vụ án biến thái nào kích thích à?”

“Sao, khẩu khí cứng như vậy? Sợ chị nói lời không nên nói ảnh hưởng đến quan hệ của hai đứa à?” Cố Dương hoàn toàn không tiếp lời, ngữ khí vẫn cứng nhắc như cũ, “Chuyện yêu đương giống như cát lún, bắt càng chặt thì mất đi càng nhanh. ”

Cố Trì Quân cũng không khách khí, “Chị hai, chị thực sự nên làm giáo sư văn học.”

Vẻ mặt của Cố Dương vô cùng lạnh nhạt, “Gan của cậu càng ngày càng lớn, lại dám dùng chủ đề văn học dằn dặt để sỉ nhục chỉ số thông minh của chị đây. Sao cậu không nói chị là nhà thơ? Chuyện này chị đây nhớ rồi đấy. ” Chị dâu của Cố Trì Quân lắc đầu bật cười, “Lại nữa rồi...” Tôi nghĩ, tài ăn nói của chị gái Cố Trì Quân thực sự là sự lợi hại tôi ít thấy trong đời.

Tôi kéo góc áo của Cố Trì Quân, để anh ngồi xuống rồi lại nhìn chị hai, “Em cũng coi như đã hiểu rồi ạ, chẳng trách Trì Quân hợp tác vui vẻ với mẹ em, hóa ra là luyện ra như này.” Cố Trì Quân vừa cười vừa hôn lên đỉnh đầu tôi.

Cố Lập Nam thân thiện giải thích, “Nhà anh ấy à, trước nay phụ nữ đều lợi hại hơn đàn ông.” Tôi tràn đầy đồng tình gật đầu.

“Vì thế em cũng phải duy trì truyền thống tốt đẹp.” Cố Dương quay qua nhìn tôi, nghiêm túc nói, “Hứa Chân, em nhớ lấy, việc nhà không cần làm, sau khi kết hôn sinh con không được từ bỏ công việc, kinh tế nhất định phải độc lập, cuộc đời nhất định phải tự do.”

Tốt, có mắt nhìn xa! Nhưng mà tôi làm thế nào mới có thể duy trì truyền thống tốt đẹp chứ?

Sau đó bác gái từ trong phòng đi ra, bữa sáng cũng đã bắt đầu. Cả nhà nói nói cười cười, thiên văn học, địa lý, xã hội, lịch sử không cái gì là không nói, thực sự là vui vẻ hòa thuận. Từ trước đến nay tôi chưa từng cùng ăn sáng với nhiều người như vậy, trong lòng vô cùng ấm áp.

Ăn cơm xong, tôi và Cố Trì Quân lái xe lên đường. Lái xe chính là tôi bởi vì trước đây tôi đã có bằng lái xe quốc tế. Mở thiết bị hướng dẫn GPS, chúng tôi men theo sông Rhine, đi thẳng đến núi Alps. Xe đi qua các nông trang, đi qua những dãy núi trập trùng và thung lũng, thỉnh thoảng có những con linh dương chạy qua. Chúng tôi đi qua một thị trấn nhỏ thời Trung cổ, cuối cùng đi tới đích ở sườn núi, ánh mặt trời lốm đốm trong rừng, cây cầu đá bên con kênh yên tĩnh không chút tiếng động. Ngẩng đầu lên, nhìn thấy một đám mây mật mù như một cái thắt lưng quấn quanh sườn núi, mà đỉnh núi nơi xa nhất thì đâm thẳng lên bầu trời giống như một thanh bảo kiếm trầm mặc.

Nhà họ Cố đúng là gia đình theo chủ nghĩa nữ quyền nó khác, phụ nữ là nhất luôn

Nhưng mà khổ nỗi bạn Hứa Chân bị chú Cố đàn áp như vậy thì nữ quyền cái kiểu gì chứ

Sông Rhine hay Sông Rhein (tiếng Anh: Rhine; tiếng Đức: Rhein; tiếng Hà Lan: Rijn; tiếng Pháp: Rhin; tiếng Ý: Reno; tiếng Romansh: Rain) là một trong những con sông lớn và quan trọng nhất châu Âu, dài 1.233 km[1][2] có lưu lượng trung bình hơn 2.000 mét khối trên một giây. Tên của sông Rhine bắt nguồn từ từ tiếng Đức cổ Rhine, mà từ này lại bắt nguồn từ từ tiếng Đức trên trung: Rin, từ gốc Ấn-Âu nguyên thủy *reie- (“chảy, chạy”)[3]. Sông Reno trong tiếng Ý có chung gốc này.

Sông Rhein bắt nguồn từ hồ Tomasee trên dãy núi Alps thuộc địa phận Thụy Sĩ. Nó chảy vào hồ Bodensee rồi hướng lên phía Bắc tới biên giới Đức-Pháp, chảy qua Strasbourg (Pháp), chảy vào lãnh thổ Đức bắt đầu từ Karlsruhe qua Bonn, Köln, Düsseldorf, v.v... và chảy sang Hà Lan. Trong lãnh thổ Hà Lan, Rhein chia thành 2 phân lưu là sông Waal và sông Lek. Sông Rhein đổ vào biển Bắc gần Rotterdam. Các phụ lưu lớn của Rhein là sông Main (Đức), sông Mosel (Pháp, Luxembourg, Đức), sông Neckar (Đức), sông Lahn (Đức) và sông Ruhr (Đức).

Alps là một trong những dãy núi lớn nhất, dài nhất châu Âu kéo dài từ Áo, Italia và Slovenia ở phía Đông, chạy qua Ý, Thụy Sĩ, Liechtenstein và Đức tới Pháp ở phía Tây.

Nơi cao nhất của dãy Alps ở hướng Tây là đỉnh Mont Blanc với độ cao 4.808m, nằm ở biên giới Italia và Pháp. Còn ở phía Đông là các đỉnh: Piz Bernina ở 4.049m, Monte Rosa ở 4.634m và Ortler 3.905m.

Rừng Alps trên đất Thụy Sĩ là một phần rừng Alps vĩ đại của Âu Châu. Vùng núi Alps chiếm hết 60% đất của Thụy Sĩ, nhưng chỉ có 1/5 dân số cư ngụ, tuyết bao phủ từ 3 đến 6 tháng trong năm.

58. Chương 58

Trong núi vô cùng mát mẻ, cây cối um tùm, đỉnh núi phía xa phủ đầy tuyết trắng, lá đỏ nhàn nhạt khắp rừng hòa lẫn với rừng cây tuyết tùng, cây nho dại bò xung quanh các cây cổ thụ, hoa dại đua nở bên hồ, các cánh hoa đầy màu sắc dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời phản xạ ánh sáng lung linh đẹp mắt. Cổ Trì Quân có một căn nhà gỗ kiểu điển hình bên bờ hồ, căn nhà gỗ này có ba tầng, bốn bên được bao phủ bởi hoa tươi, tường trắng có những hoa văn xinh đẹp, mái nhà màu đỏ vô cùng đẹp đẽ.

Đi vào nhà, tầng một là phòng khách và bếp, tầng hai có hai phòng ngủ, tầng ba lại để một số thứ đồ linh tinh, như cần câu cá, xe đạp, mấy bức tranh... Một căn nhà gỗ thực sự, lúc đi lại còn nghe thấy được tiếng vọng lại.

“Một nơi thật đẹp!” Tôi ném túi đeo chéo xuống, bỏ mũ ra, hưng phấn mà ghé vào ban công tầng hai ló đầu ra nhìn, thực sự là đẹp kinh khủng. Cả dãy núi thu hết vào tầm mắt, nước sông róc rách chảy qua dưới chân, ngưng tụ thành một cái hồ cách mấy chục mét dưới căn nhà, vị trí địa lý ở đây thực sự quá tuyệt.

Cổ Trì Quân không nhanh không chậm kéo hành lý vào phòng, đứng sau lưng tôi, cánh tay vòng qua eo tôi, một cái ôm trọn vẹn, “Bởi vì đẹp nên mới đưa em tới,” Anh hôn đỉnh đầu tôi, “Căn phòng này anh thích rất lâu rồi, khó khăn lắm mới khuyên được chủ nhà cho anh thuê một mùa hè... Vì thế em ở đây, an tâm sống cùng anh mùa hè này nhé.”

Xa xa còn có không ít những căn nhà gỗ đi nghỉ như vậy, cũng có người sống, đều là những khách du lịch đến nghỉ hè, đại đa số đều lấy gia đình làm đơn vị. Chúng tôi rất nhanh liền kết bạn với một số người, cùng câu cá, cùng nướng thịt, còn đi tới nông trường nhỏ gần đây vắt sữa bò, hái táo, cùng trao đổi với nhau. Có lúc đeo ba lô đi leo núi, hoặc là xuống thị trấn Mestre dưới chân núi uống cà phê.

Thị trấn Mestre là một chỗ du lịch tuyệt vời, khắp nơi là những con sông xanh mượt và vùng đất xanh tươi, những con đường đá phiến màu xám, những quán cà phê màu đỏ, trung tâm thị trấn có một tòa thành thời Trung cổ, đi xe đạp trong thị trấn, những bức bích họa trên những căn nhà nhỏ ven đường lướt qua trước mắt. Ở đây dường như không có người biết Cổ Trì Quân là ai, chúng tôi có thể thoải mái tay trong tay đi qua những con đường thời Trung cổ, tới giáo đường ngắm bích họa, đi qua cây cầu treo của con sông bảo vệ thành, hôn nhau trên bức tường thành đầy rêu xanh. Buổi tối trở về trong núi, ghé vào ban công hóng gió, ngắm dải ngân hà đầy những vì sao.

Thực ra tôi cũng không phải thiếu kiến thức. Trên thực tế, tôi từ nhỏ đã cùng bố vào nam ra bắc, chúng tôi đã từng ngồi thuyền du lịch toàn thế giới, dừng nghỉ ở Châu Phi, xuyên qua bình nguyên rộng lớn, chúng tôi cũng đã từng lái xe đi xuyên qua rừng mưa nhiệt đới của Nam Mỹ; Chúng tôi đã từng ngồi thuyền khảo sát, ngắm mặt trời mọc mặt trăng trắng ngần, chúng tôi cũng đã từng ngắm bầu trời đầy sao trên cao nguyên; Tôi thậm chí còn tới Bắc cực, nhìn thấy cực quang giống như gấm vóc đẹp đẽ phủ kín nửa bầu trời.

Tôi đã nhìn thấy rất nhiều rất nhiều những thị trấn đặc sắc khác nhau, còn cổ xưa hơn có lịch sử hơn Mestre, tôi đã ở trên cao nguyên mấy nghìn mét nhìn thấy dải ngân hà đẹp hơn trên núi Alps; Tôi còn thấy thảo nguyên núi cao đẹp hơn Alps, hồ băng, đỉnh núi dốc đứng hơn, khu rừng rậm rạp hơn. Nhưng tóm lại ở đây khác biệt.

Tôi nghĩ là vì ở đây có Cổ Trì Quân ở bên cạnh tôi. Đây là phong cảnh của hai người, lọt vào tầm mắt của hai người nên có ý vị đặc biệt. Cái này cũng giống như niềm vui, niềm vui của một người khó tránh khỏi có chút buồn tẻ, hai người ở cùng nhau thì tuyệt nhiên khác nhau. Buổi tối ở trên núi tương đối lạnh, có lúc chúng tôi sẽ đốt lò sưởi, tay bưng một tách trà nóng, mượn ngọn đèn màu cam ấm áp nơi đầu giường, tất cả đều ấm áp, mặt nóng, tay nóng, tim cũng trở nên nóng ấm. Tôi và Cổ Trì Quân cùng nhau nép vào trong chăn xem phim điện ảnh cải biên cuốn tiểu thuyết Agatha, hoặc là xem băng.

Dựa vào trong lòng Cổ Trì Quân đọc sách tuyệt đối là một kiểu hưởng thụ, vai anh rộng, khí ấm từ ngực anh xuyên qua vai tiến vào tim, những trang giấy mang theo chữ có mùi mực cũng giống như từng cây cỏ mùa xuân, sức sống dào dạt. Có lúc tôi đọc sách, anh lại ngồi trước bàn viết chút gì đó, ngó qua nhìn, tuy

nhìn có vẻ là kịch bản văn học, nhưng tôi đọc cũng thấy thú vị. Viết về câu chuyện của một cô gái phá vỡ không gian. Vẫn là một đề tài cũ rích nhưng những chỗ anh viết tôi đọc qua thì vô cùng hay ho. Đối với việc theo đuổi tiểu thuyết viễn tưởng, anh không giống với mẹ mình, khoa học chặt chẽ không phải là thứ suy nghĩ đầu tiên. Anh đối với nghề nghiệp biên kịch cũng thật là say mê không thay đổi.

“Chung quy viết sách vất vả hơn nhiều so với ngồi trước lò sưởi đọc sách!” Tôi nói đùa, “So với viết kịch bản, anh hẳn là có thể làm tác giả viết tiểu thuyết.”

Cố Trì Quân lắc đầu nói: “Không, như thế quá phiền phức.” Sống ở trên núi liên lạc không nhiều với thế giới bên ngoài, cũng chỉ cảm thấy thời gian nhanh như chớp, tháng bảy vừa thấy thoáng qua, tháng tám đã qua hơn nửa.

Cuối tuần giữa tháng tám, tôi cuối cùng nghĩ ra tôi mang laptop theo, vậy là lấy laptop từ vali ra, trên trên thăm cỏ bên ngoài nhà lên mạng xem tin tức giải trí. Sự phát triển khởi đầu của Thẩm Khâm Ngôn không tồi, cậu ta quả nhiên như những gì mẹ tôi đã nói, trở thành nam thứ trong bộ phim mới của đạo diễn Trâu Tiểu Khanh. Ngoại hình của cậu ta quá đỉnh, khí chất lại sạch sẽ, trong buổi họp báo bấm máy bộ phim quả thực là đẹp trai ngời ngời, trong tin tức giải trí viết “Không biết đạo diễn Trâu tìm ở đâu ra một chàng trai đẹp trai trong sáng như vậy”, còn có người thẳng thắn gọi cậu ta là “Hoàng tử tinh linh”.

Đưa tin tức cho Cố Trì Quân xem, anh nhét một quả dâu tay mới rửa sạch xong vào miệng tôi, “Xem ra công ty muốn nâng cậu ta rồi,” anh tỏ ý tôi nhấn nút play, xem một lúc rồi gạt đầu nói, “Là người sinh ra để làm nghề này.”

Đoạn video đó Thẩm Khâm Ngôn ngồi trên sofa cầm micro trả lời câu hỏi của phóng viên, khuôn mặt đối diện với camera, sắc mặt ung dung, thái độ nghiêm túc, không chút nào nhìn ra sự luống cuống của người mới. Phóng viên hỏi về tình tiết của bộ phim, cậu ta hơi nghiêng đầu dường như suy nghĩ rồi mới nghiêm túc nói, “Là một câu chuyện xưa cầu mà không được”, vừa nói vừa nghiêng đầu, nhìn nữ diễn viên chính Nhâm Lăng bên cạnh, khóe môi mang chút ý cười, nhưng xem tỉ mỉ thì lại không thấy.

Kỳ thực lời cậu ta nói không nhiều, thắng ở chỗ lời nói như châu ngọc, thái độ đúng mực. Nữ diễn viên chính Nhâm Lăng cũng là người mới, tuổi tác xấp xỉ Thẩm Khâm Ngôn, xem tư liệu thì nói là cô ấy xuất thân học ba lê, trước đây có kinh nghiệm sân khấu kịch. Cô đáp lại ánh mắt của Thẩm Khâm Ngôn, vẻ mặt xinh đẹp, nghiêm nhiên là một đôi hoàn mỹ, tôi vừa xem vừa cảm thán nghĩ, theo xu thế phát triển này, con đường của Thẩm Khâm Ngôn không còn nghi ngờ gì nữa chỉ có một con đường được mọi người yêu thích mà thôi.

Sau buổi tối xấu hổ đó, sau khi tất cả mọi chuyện đều nói ra, rất lâu rồi tôi không liên lạc với cậu ta, đại khái là vì cậu ta gặp gỡ với đạo diễn, lại ký hợp đồng với công ty điện ảnh, lại đọc kịch bản, tham gia casting phim, vì vậy bận rộn vô cùng, đồng thời tôi lại bị Cố Trì Quân kéo đi nước ngoài. Làm bạn bè không trở thành người yêu luôn rất khó xử. Bây giờ tôi chỉ đọc tin tức mới biết hành tung và tình hình gần đây của cậu ta, tình bạn vĩ đại biến thành cảm giác bất đắc dĩ của người đứng.

Cố Trì Quân đánh giá bộ phim này, “Anh đã xem qua kịch bản, nguyên tác rất tuyệt, Trâu Tiểu Khanh sửa ba tháng, rất đáng xem.” Lòng tôi khê động, hơi muốn gọi điện thoại cho Thẩm Khâm Ngôn hỏi tình hình gần đây của cậu ta, điện thoại cũng đã cầm trong tay, nhưng lại vì câu nói không mặn không nhạt của Cố Trì Quân “Lẽ nào em thực sự muốn tìm cậu ta bây giờ?” mà chần chừ.

“Tại sao không được?”

Cố Trì Quân nói: “Tình cảm cần phải quyết đoán, nếu em đã từ chối cậu ta thì đừng để cho người ta chút hy vọng sai lầm nào. ”

Tôi nghĩ, thực ra giữa tôi và Thẩm Khâm Ngôn, căn bản không đủ để nói đến cự tuyệt, là do tôi không xử lý tốt nhưng cậu ta vẫn luôn coi tôi rất rõ ràng, “Anh muốn em sau này không liên lạc với cậu ấy nữa?” Tôi hỏi anh, nói không rõ là tâm tình gì.

Cố Trì Quân thẳng thắn, “Chỉ ít trong vòng một năm.”

“Hả! Một năm?”

“Một năm là thời hạn ngắn nhất,” Cố Trì Quân nghiêm túc, “Tin anh đi, đàn ông muốn quên em rất khó.”

Tôi hơi nhú mảy, đây gọi là gì? Cổ Trì Quân cúi người xuống hôn chóp mũi tôi, “Đừng cự nự, nghe lời...” Tôi chỉ đành nghe lời của anh. Cổ Trì Quân có bản lĩnh khiến người ta khen ngợi, chỉ cần bạn nhìn vào mắt anh, thì sẽ ngoan ngoãn bị anh dắt mũi đi.

Thời gian trong núi thực sự trôi qua dễ dàng, có người gọi chúng tôi ở đằng xa, tôi ngẩng đầu, trên con đường phủ đầy hoa có hai người quen đi tới.

Đó là một đôi vợ chồng trẻ người Tây Ban Nha ở căn nhà gỗ cách đó mấy trăm mét, người chồng cao to đẹp trai, người vợ là Keno tóc vàng mắt xanh, rất xinh đẹp, tương xứng kinh khủng. Thời gian gần đây chúng tôi rất thân thiết, buổi tối cùng nhau nướng thịt, ban ngày tới hồ nước lạnh gần đó câu cá, trao đổi đĩa phim. Vùng núi chúng tôi ở kênh truyền hình có thể xem không nhiều lắm, chương trình cũng không hay ho, đa số là tiếng Đức, xem DVD đã trở thành một trong những thú vui lớn nhất.

Tôi nghi ngờ có một ngày họ sẽ xem được phim Cổ Trì Quân đóng, quả nhiên, đi tới gần liền nhìn thấy Keno cầm DVD một bộ phim Cổ Trì Quân đóng vai chính.

Keno mặt mày rạng rỡ, đôi mắt xanh trong suốt như thủy tinh, “Lúc xem phim tôi liền nghĩ, sao nam chính trong phim lại giống với Cổ ở gần nhà chúng tôi thế? Xem nhiều lần mới xác định.” Tôi nhin cười không nổi, kéo Cổ Trì Quân, dù sao chuyện này hẳn là anh có kinh nghiệm đối phó.

“Là tôi,” Cổ Trì Quân cười cười, từ bên bàn đứng lên, “Không ngờ ở nơi này cũng có người nhận ra tôi.”

Keno nhìn chăm chăm anh một lát, rồi lại nhìn khuôn mặt nghiêng của anh trên bức hình của DVD, cảm khái, “Anh không đẹp trai bằng trong phim.” Tôi nhin không được bò lẩn ra bàn mà cười.

Đúng thế, không thể so sánh. Đó là một bộ phim tình cảm Cổ Trì Quân đóng lúc hai sáu hai bảy tuổi, vốn trẻ tuổi, nhân viên trang điểm tận hết sức trang điểm cho anh đẹp trai, người điều chỉnh ánh sáng đem tất cả góc máy đẹp để dành cho anh, mà người đàn ông bên cạnh tôi hiện tại, mặc áo phông cổ chữ V, một cái quần bò giặt đến bạc hết cả màu, còn đeo tạp dề bởi vì mới rửa hoa quả nên còn dính nước, nhìn thế nào cũng là dáng vẻ người đàn ông quần gia, tuyệt đối khác với người thanh niên có ánh mắt sắc bén trong bộ phim.

Cổ Trì Quân vỗ vỗ đầu tôi, thái độ thẳng thắn vô cùng, “Đây mới thực sự là tôi.”

“Tuy không đẹp trai bằng trong phim,” Keno hơi cảm khái, “Nhưng càng chân thực hơn.”

Tôi bày tỏ đồng ý, “Điều này không sai. Ban đầu tôi cũng cảm thấy anh ấy không phải là người tồn tại thực sự, lúc tiếp xúc đều nơm nớp lo sợ, kết quả anh thực sự tốt hơn nhiều so với vai diễn trong phim.”

Cổ Trì Quân cúi đầu nhìn tôi, nét cười trên mặt vô cùng rõ ràng, “Thế hả?” Tôi gật đầu, đang muốn nói chuyện thì điện thoại reo lên, nhìn điện thoại thì lại là số từ trong nước, tôi do dự nên hay không nên nghe.

Không cần giấu giếm, những ngày này tôi rất sợ nhận điện thoại. Buổi tối hôm mới đến Thụy Sĩ, mẹ gọi điện thoại cho tôi, nói muốn hẹn tôi đi ăn cơm, tôi trả lời tôi đang trong thời gian đi nghỉ nước ngoài cùng Cổ Trì Quân, bà chần kinh giống như nghe nói mặt trời đựng vào mặt trăng vậy, sững sốt ở bên đầu dây bên kia gần ba phút, sau đó tức giận, nói tôi thực sự không ra sao, lại coi lời nói của bà như gió thoảng qua tai, lại giấu bà ở cùng một chỗ với Cổ Trì Quân, thực sự không ra sao cả!

Tôi thừa nhận, tôi tận lực không báo cáo cho mẹ kế hoạch và lịch trình nghỉ hè, thực sự cũng không riêng gì bà, đối với bất kì ai, bà muốn nói tôi “giấu giếm” cũng đúng. Nói trắng là quan hệ của tôi và bà giống như giữa hai chiếc điện thoại sóng yếu, nhìn không thấy, sờ không được, thay đổi tín hiệu là không có cách nào nhận được tín hiệu của đối phương. Do đó tôi yên lặng nghe bà dạy bảo, không nói lời nào.

Lúc đó Cổ Trì Quân vốn đang nằm đọc sách bên cạnh tôi, ở bên cạnh thấy sắc mặt tôi càng ngày càng kém, nhú mảy muốn lấy điện thoại của tôi, tôi không đưa, vậy là sau khi tranh chấp nhỏ nhỏ một phen, tôi không thể không đi tới ban công nghe điện thoại.

“Hai đứa đã ở cùng nhau rồi?” Bà nghe thấy giọng nói của Cổ Trì Quân, lại càng thêm tức giận, “Hai đứa mới qua lại mấy ngày mà đã ở cùng nhau? Sao không tự biết yêu bản thân mình như vậy?” Lời nói nặng nề này rất cuộc khiến tôi không nhin nổi nữa cúp điện thoại, trực tiếp tắt máy mấy ngày, trước nay đối với giá trị của mình tôi đều rất cân nhắc, làm việc trước nay không vi phạm lương tâm và nguyên tắc làm

người cơ bản. Không có ai có tư cách chỉ trích tôi. Mẹ tôi càng không có.

59. Chương 59

Lần trước sau khi nói chuyện điện thoại với mẹ không vui vẻ mà ngắt máy, tôi tắt điện thoại mấy ngày, bây giờ tiếng chuông lại lần nữa vang lên.

Tôi có dự cảm kỳ lạ, tuyệt đối không phải chuyện tốt. Thở dài, rút cuộc vẫn nghe điện thoại. Giọng nói trầm thấp của đàn ông vang lên bên đầu dây bên kia, giống như đã từng quen biết, cực giống Lâm Tấn Tu, nhưng mà may mắn không phải.

“Là anh,” đầu dây bên kia ngừng một chút, “Lâm Tấn Dương.”

“Ồ...” cũng may đầu óc tôi xoay chuyển nhanh, sau khi kinh ngạc lập tức nói, “Chào Lâm tiên sinh.”

Lại có thể là Lâm Tấn Dương. Tôi và anh ấy trước nay không có quan hệ cá nhân, thậm chí cũng chưa từng đơn độc nói bất cứ câu nào, gặp mặt mấy lần đều là trong hoàn cảnh người nhà họ Lâm đều có mặt, anh ấy tìm tôi thật đúng là chưa thấy bao giờ. Tôi lập tức đẩy laptop ra, rời bàn đứng dậy đi ra bên cạnh, nín thở nghe điện thoại. Tôi luôn cảm thấy Lâm Tấn Dương làm việc dứt khoát, quả nhiên không có lời nói thừa nào, trực tiếp nói: “Anh hi vọng em lập tức về nước một chuyến.”

Tuy là ngữ khí ra lệnh nhưng vì có hai chữ “hi vọng”, hoàn toàn không khiến cho người nghe cảm thấy phản cảm, chỉ cảm thấy khí thế ở bên đầu dây bên kia cực lớn, khiến người ta chỉ nghe giọng nói cũng bất giác nghiêm nghị, tôi nghĩ đây chính là chỗ Lâm Tấn Tu không so nổi với anh trai mình, Lâm Tấn Dương đối nhân xử thế, tóm lại vẫn quá nổi bật.

“Tại sao?”

“A Tu xảy ra chuyện,” anh ấy nói ngắn gọn, “thiếu người chăm sóc.”

Nhà họ Lâm sao có thể thiếu người chăm sóc? Tôi không kịp nghĩ đoạn sau, vội vàng nói: “Học trưởng gặp phải chuyện gì ạ?”

Lâm Tấn Dương im lặng một lát. Trong lòng trầm xuống, tôi vội nói: “Nghiêm trọng không ạ?”

Anh ấy vẫn không trả lời, tôi ở đầu dây bên này đợi tới mức càng ngày càng nóng ruột, tim giống như bị một bàn tay bóp chặt, bị bóp đến mức hoàn toàn biến dạng, đại não trong thoáng chốc không thể suy nghĩ, sau khi hít sâu mấy hơi mới nói: “Lâm tiên sinh... Anh Lâm, sao anh không nói nữa? Không phải chứ? Rất nghiêm trọng sao? Học trưởng rốt cuộc bị thương ra sao rồi? Sao không nói gì? Đừng dọa em, học trưởng bây giờ ra sao rồi?”

Lâm Tấn Tu lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Mấy ngày trước đã tỉnh lại rồi.”

Tôi mờ mịt: “Tỉnh lại rồi? Là ý gì?”

“Hứa Chân,” Anh ấy vẫn không giải thích, “Nếu em lên máy bay tối này, thì mười sáu tiếng sau có thể nhìn thấy nó.”

Tôi ngược mắt lên, nhìn Cổ Trì Quân ở trong sân cách đó không xa, bỗng nhiên hơi hiểu ra nguyên nhân Lâm Tấn Tu gọi cuộc điện thoại này.

Anh ấy trầm giọng, “Bây giờ em xuất phát, trực tiếp tới sân bay Zurich lấy vé.”

“Đợi đã,” Tôi vội vã ngắt lời anh ấy, “Học trưởng rốt cuộc làm sao rồi ạ? Anh ấy bệnh nặng đến mức không tự gọi điện thoại được sao?” Nói xong liền yên lặng, chuyện đã đến nước này với tính cách của Lâm Tấn Tu, sao có thể chủ động liên lạc với tôi? Lâm Tấn Dương không đáp, cuối cùng nhàn nhạt nói, “Cho em một tiếng chuẩn bị.”

Tôi trở lại bàn, Cố Trì Quân đã đuổi Keno về rồi, cô ấy cười tủm tỉm rồi lại lấy thêm mấy cái DVD về nhà. Bởi vì mới nghe cuộc điện thoại kia, tôi khó tránh khỏi tinh thần bất an, lại mở laptop ra tìm kiếm, không có bất cứ tin nào về người nhà họ Lâm xảy ra chuyện, tin tức về Lâm Thị cực ít, nghĩ ra cũng thấy đúng, tóm lại là bọn họ không chế truyền thông.

Trái lại lại tìm được một tấm ảnh bác Lâm và mẹ tôi tham gia buổi tiệc từ thiện nào đấy. Bọn họ quyên góp một quỹ dùng để bồi dưỡng nhân tài văn học nghệ thuật có thiên phú. Cố Trì Quân thấy tôi cúp điện thoại, cười với tôi, đi thẳng vào nhà bếp, giống y như bình thường, bắt đầu bận rộn làm cơm trưa. Tôi dựa vào cạnh cửa phòng bếp, bất động nhìn anh. Anh lấy một bình sốt cà chua mới làm dứt cho tôi, từ từ hỏi, “Lâm Tấn Dương nói những gì?”

“Sao anh biết là Lâm Tấn Dương?”

“Em nói chuyện cùng Lâm Tấn Tu sẽ không sợ hãi như thế, cũng sẽ không hoảng hốt như vậy, về phần bố của bọn họ, cho dù là nể mặt mẹ em thì cũng sẽ không nhúng ta vào chuyện của bọn em, chút ít sẽ không đích thân gọi điện thoại cho em,” Cố Trì Quân nhìn tôi, “Nói không sai chứ? Đó gọi là cách suy diễn của Sherlock Holmes ”

Tôi nhẹ giọng nói: “Vậy anh đoán xem anh ấy nói cái gì?”

“Gọi em về nước.”

Tôi cụp mắt, nên nói là anh liệu sự như thần hay là quá giỏi phỏng đoán lòng người?

“Không sai... Anh thực sự có thể làm thám tử rồi,” Tôi vốn nói đùa nhưng tâm trạng quá trầm trọng, giọng nói mất tự nhiên nhỏ đi, “Anh ấy nói Lâm Tấn Tu xảy ra chuyện rồi, hôn mê trong bệnh viện mấy ngày mới tỉnh lại.”

“Này” Trên mặt Cố Trì Quân không có chút biểu cảm ngạc nhiên nào, anh dường như càng quan tâm đến sốt cà chua của anh hơn, “Hương vị như thế nào?”

Tôi liếm liếm muôi, “Uhm” một tiếng, “Hơi chua.”

“Sốt cà chua không chua thì sẽ không là sốt cà chua,” Cố Trì Quân đặt cái bình lên bệ bếp rồi quay người nhìn tôi, “Không cần về.”

Tôi im lặng. Cố Trì Quân đi gần về phía tôi một bước, “Không cần về. Anh đã nghe ngóng rồi, Lâm Tấn Tu thực sự xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn. Tình tiết cụ thể thì không dò hỏi được, nhưng cậu ta tuyệt đối không nguy hiểm lắm, vẫn còn tiếp tục có thể xử lý việc của công ty. Nếu như cậu ta thực sự đặt một chân vào quan tài, anh tuyệt đối không ngăn cản em. Tình hình hiện nay em cần bản không có lập trường trở về.” Anh nói đúng, tôi có lập trường gì?

“Ghi nhớ, em là bạn gái của anh, nếu như em ở trong nước, xuất phát từ đạo nghĩa bạn bè đi thăm bệnh anh có thể hiểu, tuy nhiên em nhớ kỹ chúng ta đang đi nghỉ.” Cố Trì Quân cho nhỏ lửa, lại múc một muôi canh đưa đến bên môi tôi tỏ ý tôi nếm thử hương vị, “Hứa Chân, anh là một người vô cùng ích kỷ, đồ của anh, người của anh, tuyệt đối không để người khác động một ngón tay vào.”

Tôi im lặng uống hết muôi canh anh đã hầm mấy tiếng đồng hồ, hương thơm đậm đà.

“Trời sụp xuống còn có anh chống,” Cố Trì Quân cúi người hôn môi tôi, “Ồ, hình như hơi nhạt?”

“Rất được, vị vừa rồi,” Tôi hơi nghiêng mặt, “Nhưng... Em không biết nhà họ Lâm sẽ làm gì...”

Cố Trì Quân buông thìa canh xuống, đi qua lấy hai tay xoa má tôi, nhẹ nhàng hôn lên mắt tôi. “Tiểu Chân, anh không để ý chút nào hết. Nhiều năm như vậy, cần hưởng thụ đều đã hưởng thụ rồi, cần đạt được cũng đã đạt được rồi, tiền có thể kiếm được cũng đã kiếm rồi. Vì thế vẫn tiếp tục công việc làm diễn viên là vì thói quen,” Cố Trì Quân chăm chú nhìn vào mắt tôi, “Em đã gặp gia đình anh hẳn là cũng đã hiểu, lớn lên trong một gia đình như vậy, anh có thể để ý phù hoa danh lợi trong giới này sao? Lẽ nào em cho rằng, ngoài làm diễn viên ra thì những việc khác anh đều không làm được?”

Trong lòng tôi run lên, hóa ra anh đưa tôi đến nhà anh là vì cái ý tứ này. Bình tĩnh mà xem xét, tôi cũng không cho rằng Cố Trì Quân có thể thực sự quan tâm đến cái giới phù hoa này, nhưng anh đã là nhân vật

của công chúng, có nhiều fan ái mộ anh như vậy, đương nhiên gánh vác trách nhiệm xã hội nhất định. Một người không có trách nhiệm, trong sự nghiệp không thể thành công giống như anh.

“Vậy là được rồi,” Cố Trì Quân hôn lòng bàn tay tôi, không giải thích lấy đi điện thoại trong tay tôi, “Điện thoại đưa anh giữ, sau này cho dù ai tìm em, trực tiếp để anh giải quyết.”

“Không được,” Tôi lấy lại điện thoại, “Tự em có thể—”

“Nghe lời,” Cố Trì Quân ngắt lời tôi, lại hôn lên má tôi, “Để anh giải quyết.”

Tôi lắc đầu khe khẽ, quả quyết lấy lại điện thoại, chuyện của tôi tôi tự giải quyết, tuyệt đối không thể để anh gây thù với nhà họ Lâm. Nửa tiếng sau, tôi giấu Cố Trì Quân lặng lẽ gọi điện thoại cho Lâm Tấn Dương.

“Vết thương của học trưởng, thực sự không nghiêm trọng đúng không ạ?” Đối phương không đáp.

Hồi lâu, tôi ngừng một chút, “Xin lỗi, em không thể trở về.”

Lâm Tấn Dương có chút bất ngờ, lạnh lùng nói: “Anh tưởng rằng em quan tâm đến A Tu.”

“Đúng vậy, cho dù như thế nào em cũng không hy vọng học trưởng xảy ra chuyện,” Tôi hít sâu một hơi, “Nhưng từ trước đến nay em không phải là bạn gái của Lâm Tấn Tu, chưa từng một ngày. Có lẽ lừa mọi người nhưng trước nay không phải ý của em, hơn nữa bây giờ em đã yêu Cố Trì Quân.” Tôi đoán trước khi Lâm Tấn Dương gọi điện thoại cho tôi hoặc trước khi chúng tôi quen nhau đã từng điều tra tôi rồi, nhưng đứng trên lập trường của tôi, phải nói rõ vai diễn hiện nay của tôi.

Có lẽ yên lặng ba giây hoặc là ngắn hơn, tóm lại tuyệt đối không vượt quá ba giây. “Mỗi người đều phải trả giá vì sự lựa chọn của mình,” Lâm Tấn Dương không lạnh không nhạt hỏi tôi, “Em thì sao?” rõ ràng là sự uy hiếp không chút lưu tình, tư thái kiên quyết ấy giống như một viên đạn đã lên nòng, không được phép khước từ. Nhưng khoảnh khắc đó tôi lại không cảm thấy sợ, ngược lại lại cười, anh ấy và Lâm Tấn Tu không hổ là hai anh em, đến phương thức uy hiếp cũng chẳng khác gì nhau.

“Anh Lâm, lẽ nào anh thực sự hy vọng em và Lâm Tấn Tu yêu nhau?” Anh ấy dường như không ngờ tôi sẽ hỏi như vậy, không lập tức trả lời.

“Bố anh kết hôn, chuyện này có lẽ anh không thể phát biểu ý kiến,” Tôi nói, “Nhưng em là con gái của bà ấy... Hai cha con hai mẹ con, người ngoài nhìn vào e rằng sẽ là một trò cười?” Đây là một nghịch biến kỳ lạ. Nếu như tôi không phải con gái của Lương Uyển Đình, nhà họ Lâm e rằng sớm đã phản đối chuyện của tôi và Lâm Tấn Tu, nhưng vì tôi là con gái của Lương Uyển Đình, người nhà họ Lâm e rằng cũng sẽ không tán thành lắm.

“Là khiến người ta khó xử,” Lâm Tấn Dương thản nhiên mở miệng, “Nhưng ai dám cười anh sẽ khiến kẻ đó im miệng.” Một câu nói qua la lại khiến lưng tôi tê rần, anh ấy thực sự không khách khí chút nào.

Tôi hít sâu một hơi, “Càng hưởng hồ... thân phận của em... bố em... em nghĩ anh cũng biết. Anh Lâm, cho dù là vì sự nghiệp của gia tộc, anh càng hy vọng Lâm Tấn Tu lấy một cô gái môn đăng hộ đối hơn chứ?”

“Liên hôn chính trị anh sẽ làm.” Lâm Tấn Dương trầm giọng.

Tôi vô thức nín thở trong một lát, bỗng nhiên hiểu ra sự mệt mỏi Lâm Tấn Dương thản nhiên bộc lộ ra từ đâu mà có, thân là con trưởng của gia tộc, áp lực trên vai anh ấy e rằng lớn đến mức tôi không có cách nào tưởng tượng được, đối với anh ấy mà nói, tất cả đều đi trên một quỹ đạo cố định, sự nghiệp học hành, sự nghiệp, hôn nhân đều không thể tự mình làm chủ, chẳng những như thế còn giúp em trai thu dọn cục diện rối rắm. Anh em họ tình cảm thực sự sâu sắc.

“Chuyện của em và A Tu từ trước đến nay anh không cho rằng có thể lâu dài”, giọng nói của Lâm Tấn Dương không chút dao động, “Nhưng con đường mình đi mới có quyền phát ngôn, cho dù hối hận cũng sẽ không giận cá chém thớt. Anh cũng sẽ không vì chuyện bạn gái của em trai là ai mà âm ỉ không thoả mái, nhưng trước nay chỉ có lúc A Tu ở bên cạnh em mới thực sự biết cười, như vậy là đủ rồi. ”

Tôi ngây người mấy giây, cảm thấy cổ họng đắng ngắt, “Anh Lâm... xin lỗi, em không thể trở về, em không có lập trường.”

Anh không nói nhiều nữa, sau khi im lặng mấy giây, thản nhiên nói một tiếng “Được” rồi cúp điện thoại, quyết đoán quả quyết, không nói thêm 1 từ nào, cũng không gọi lại.

Sau đó chúng tôi yên tĩnh hơn nhiều. Thực ra kỳ nghỉ cũng không còn mấy ngày nữa, tôi cũng bắt đầu liên lạc với giáo sư, bắt đầu viết kế hoạch học tập sang năm.

Cố Trì Quân rảnh rồi, bây giờ đến bản thảo cũng không viết nữa, mỗi ngày đều ngồi bên bờ hồ đọc sách, câu cá, thấy anh thảnh thơi cũng đang nghe điện thoại, dùng tiếng Đức thành thạo để nói chuyện, tôi nghe không hiểu, chỉ cảm thấy vô cùng mờ mịt.

Tôi nằm trên bãi cỏ, gối lên đùi anh hỏi “Đang nói gì thế?”

“Điện thoại của thầy giáo, tán gẫu mấy câu.”

“Ừ...” Tôi hơi do dự, “Anh không gặp phải chuyện gì chứ?”

“Không có, em yên tâm.” Anh không để ý mà trả lời tôi.

Sao có thể yên tâm chứ?

Lúc Cố Trì Quân ở chung cùng tôi, từ trước đến nay đều không để những chuyện khác làm phiền đến chúng tôi, đối với điểm này tôi vô cùng khâm phục anh. Gần đây, điện thoại của anh rõ ràng nhiều lên, hơn nữa nhiều đến mức khiến người ta thấy ghét, thậm chí đến lúc nửa đêm cũng gọi đến. Từ trước đến nay tôi không can thiệp đến công việc của anh, cũng không hỏi nhiều, nhưng điện thoại đến thì không thể không chú ý đến, mà anh đối với những cú điện thoại này đều lạnh lùng giải quyết. Lúc hỏi anh anh chỉ nói không phải chuyện quan trọng. Điều này không hề nói không có manh mối.

Ngày cuối cùng chúng tôi rời khỏi núi Alps, nửa đêm tôi tỉnh dậy, lại phát hiện ra giường bên cạnh tôi trống không, rón rén đi tới phòng khách xem sao, một mình Cố Trì Quân ngồi trên sofa trước lò sưởi, nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đang nhảy múa, cầm điện thoại nói chuyện.

“Hàn, sao cậu dám nói với tôi chuyện này, cậu còn không biết tôi là người như thế nào sao?” Sự tức giận trong giọng nói của anh không có chút tình cảm nào khiến chân tôi dừng lại. Tôi cứng người đứng trên mặt đất, sau sự im lặng ngắn ngủi anh lạnh nhạt mở miệng, “Từ trước đến nay tôi không chấp nhận uy hiếp, ngoại trừ người nhà, tôi không có thứ gì không thể vứt bỏ.”

Lại là một sự yên lặng. Theo sau đó Cố Trì Quân lại thấp giọng cười cười, không phải nụ cười bình thường của anh, ẩn chứa nụ cười châm chọc và cười nhạo, “Chuyện giữa cậu ta và Tiểu Chân tôi đều biết, cô ấy đã hai năm rõ mười nói hết cho tôi, Lâm Tấn Tu tưởng rằng tôi sẽ ghen sao? Buồn cười! Ở bên cạnh Tiểu Chân nhiều năm như vậy, không để người đàn ông khác tiếp cận cô ấy, bản thân mình đến một đầu ngón tay cũng chưa từng chạm đến... Tuy rằng ngu xuẩn nhưng trên thực tế, tôi không thể không nói rất cảm ơn cậu ta.”

Bên kia dường như lại nói gì đó, Cố Trì Quân ngắt lời anh ta. “Vậy thì mời cậu chuyển lời đến cậu hai nhà họ Lâm, tranh vợ với tôi kiếp sau đi.” Anh nhẹ nhàng nói ra câu này, sự mỉa mai cực độ ấy căn bản không hề giấu giếm, sau đó ngắt điện thoại, tiện tay vứt luôn điện thoại trên bàn trà, tôi nhìn thấy điện thoại trượt một quãng dài trên chiếc bàn trà chắc nịch, sau đó dừng lại.

Tôi hít sâu mấy hơi, lùi trở về phòng ngủ, sau khi điều chỉnh vẻ mặt thì lại lần nữa đi ra ngoài, cố ý phát ra tiếng bước chân.

Quả nhiên, động tĩnh rất nhỏ kinh động đến anh, anh quay đầu nhìn tôi, không nhìn ra một chút vẻ lo lắng ban nãy, vẫy tay với tôi, “Lại đây.” Còn không đợi đi tới bên cạnh anh, Cố Trì Quân giơ tay bắt lấy cánh tay tôi, tôi ngã vào trong lòng anh.

“Dậy rồi à?”

“Vâng—” Tôi hỏi anh, “Sao anh không ngủ?”

Anh trái lại không giấu tôi, “Có một cú điện thoại, sợ làm ồn em.”

“Mặc ít quá, chẳng trách tay chân lại như vậy.” Anh nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng hà hơi. Trên sofa có một cái áo khoác, anh túm lấy trùm lên chân tôi.

Tôi thất thần nhẹ giọng hỏi: “Cuộc gọi gì? Sao nhìn có vẻ tâm trạng anh không tốt?”

“Em nhìn ở đâu thấy tâm trạng anh không tốt?” Cố Trì Quân lắc đầu, ôm chặt tôi, “Điện thoại của công ty, là chuyện nhỏ không quan trọng.”

“Nếu có chuyện thì nói cho em,” Tôi nói, “Tuy em không có tác dụng gì nhưng có lẽ có thể giúp anh đưa ra ý kiến.”

Anh cười nói: “Không có chuyện khiến em lo nghĩ.”

“Có phải có liên quan đến em không?”

Anh rất kinh ngạc, giơ ngón tay gõ gõ trán tôi, “Nghĩ đi đâu thế? Một tranh chấp nhỏ của hợp đồng thôi, đã xử lý xong rồi.”

Tôi nhìn vào khuôn mặt anh, cố gắng nhìn ra suy nghĩ thực trên khuôn mặt anh, đương nhiên thất bại, tôi sao có thể phát hiện ra chỗ sơ hở? Kỹ thuật diễn của anh thành thực, không có ai có thể phát hiện ra kẽ hở. Hoàn mỹ đến cực điểm, nhưng tôi biết anh tuyệt đối đang diễn kịch. Tôi sẽ không quên sự tức giận của mẹ, cũng sẽ không quên cuộc điện thoại kia của Lâm Tấn Dương, tôi cũng không ngờ đến mức tưởng rằng, chúng tôi ở đây đi nghỉ vui vẻ hơn một tháng, trong nước không xảy ra chuyện gì hết. Tôi cũng phải nghĩ đến, ở cùng một chỗ với anh, là chuyện của hai chúng tôi, là quyết định của hai người, nhưng tất cả những mũi nhọn và áp lực thực ra đều hướng về phía anh.

Tôi nhìn về phía Cố Trì Quân, thấp giọng nói: “Nếu như em đem đến phiền phức cho anh thì nói cho em biết.”

Anh nhìn chăm chú tôi rất lâu, bàn tay đặt trên gáy tôi, mạnh mẽ vùi đầu tôi vào cổ anh, “Muốn rời xa anh? Trừ khi anh chết.”

Hốc mắt tôi nóng lên, ôm anh không lên tiếng, trong lòng thầm đưa ra quyết định, tôi tuyệt đối tuyệt đối không thể để anh vì tôi mà hi sinh quá nhiều.

Ngày hôm sau, chúng tôi đi xe rời khỏi núi Alps, đến chân núi, tôi nhìn núi Alps trong gương chiếu hậu càng ngày càng cách xa tôi, nhìn không được mà nghĩ, đây là một mùa hè mãn nguyện nhất trong cuộc đời tôi.

60. Chương 60

Kỳ nghỉ cho dù đẹp đến thế nào thì vẫn phải trở về. Nhưng kỳ nghỉ hè vụng trộm này cũng thực sự quá đẹp, đủ để tôi mê mẩn dài dài.

Ngày thứ ba sau khi về nước thì học kỳ mới bắt đầu, tôi trở về trường, dọn dẹp ký túc xá, tôi rất may mắn vì vẫn cùng phòng với Vi San, tránh lại phải thích ứng với người khác. Đứng trước cửa sổ ngắm nhìn cỏ cây trong vườn trường, có vẻ như không thay đổi, có vẻ như đã đổi thay, chẳng ai có thể nói rõ ràng được.

Tôi rời khỏi tòa nhà ký túc xá tới học viện tìm giáo sư, lấy thời khóa biểu và kế hoạch học kỳ mới, nhiệm vụ chủ yếu vẫn là lên lớp, chương trình học so với lúc học đại học thì ít hơn rất nhiều, nhưng tự nghiên cứu và luận văn lại chẳng thấy ít. Giáo sư Tiền đánh giá tôi “Khí sắc không tồi.” Tôi cười nói: “Vâng ạ, em đi nghỉ mát.” Chậm rãi từ phòng làm việc của giáo sư đi ra, sự căng thẳng trong dự liệu đã bắt đầu, mẹ gọi điện thoại cho tôi, hẹn tôi gặp mặt. Đây chính là trốn được mừng một chứ chẳng trốn được hôm rằm, tôi thở dài đồng ý.

Tài xế của bà lái xe tới cổng trường đón tôi, bác lái xe trực tiếp đưa tôi đến cổng một trung tâm thương mại cao cấp. Hiển nhiên cho dù cửa hàng có cao cấp đến đâu thì đối với người nổi tiếng thì đều cung kính, mẹ tôi đón tôi ở trước cửa trung tâm thương mại, đi theo bà giống như đi vào phim trường. Bà hiển nhiên là khách quen, giám đốc trực tiếp đem hết tất cả quần áo của mùa này bày ra để tôi lựa chọn. Tôi chậm rãi xem xét, chú ý đến một người đàn ông mặc đồ vest đen cao lớn khô sau lưng mẹ không xa, ánh mắt vô cùng cảnh giác. Tôi cười một cái với anh ta coi như chào hỏi rồi lại nhìn mẹ.

“Vệ sĩ ạ?” Bà khẽ gật đầu.

Thân phận hiện nay của mẹ tôi thực sự khác biệt rồi, ra ngoài còn đem theo vệ sĩ. Sống trong một gia đình giàu có như nhà họ Lâm cũng thực sự không dễ dàng, nhưng nghĩ lại thì lại nghĩ tới Lâm Tấn Tu, cũng may, chưa thấy bên cạnh anh ta có vệ sĩ.

“Bây giờ mới mang theo người,” Mẹ tôi nói đơn giản, “Hơn một tháng trước, A Tu gặp phải tai nạn chắc con đã biết.”

“Vâng,” Tâm tình tôi trầm trọng, “Học trưởng anh ấy... không sao chứ ạ?”

“Đã hết bệnh xuất viện rồi.”

Lúc Lâm Tấn Dương gọi điện thoại cho tôi, tôi tưởng rằng đó là một tai nạn giao thông bình thường, sao ngữ khí của mẹ hiện tại lại không đúng như vậy?

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ạ?” Mẹ liếc tôi, “Trên xe có bom.”

Câu nói này giống như một quả bom bùng nổ làm tinh thần tôi mơ hồ, tôi rung mình một cái, vô cùng sợ hãi, “Hả? Sao lại có thể có chuyện này? Tai nạn xe? Bom?”

“Thằng bé may mắn,” Mẹ nói, “Trước khi bom nổ có chút chuyện nên xuống xe, nhưng bị luồng khí do bom nổ làm bị thương, lái xe không thể cứu được.”

“Hả...” Tình tiết thay đổi đột ngột khiến tôi trợn mắt há mồm, “Là ai làm?”

“Phạm nhân đã bị bắt rồi,” Mẹ tôi hiếm có nói nhiều, “Đại khái là tranh chấp làm ăn, đối phương không cam tâm phá sản nên dùng cách này để trả thù.”

“Đúng thật là thương trường như chiến trường.” Thật đáng sợ, chết rồi thì tiền có nhiều nữa thì có tác dụng gì? Chỉ khổ cực mẹ tôi, tuy nhiên nguyện vọng đã đạt được cũng không có gì đáng tiếc cả.

Nghe được tin tức có tính công phá như vậy, tâm trạng của tôi phức tạp đến mức khó nói nên lời, nào còn có tâm tình chọn quần áo chứ? Nhanh chóng nói không cần mua quần áo nữa, chúng ta đi thôi, nhưng mẹ lại không theo ý tôi, dẫn tôi đi quanh cửa hàng mấy vòng, mua từ đồ lót đến đồ phụ kiện, thay đổi hết cả tủ quần áo của tôi, rồi sai lái xe mang mười mấy cái túi vào trong xe, sau đó dẫn tôi lên một quán cà phê trên lầu uống trà chiều.

Ngồi xuống chưa bao lâu, cà phê đã được đem lên, mẹ dùng thìa khuấy khuấy cà phê, lúc này mới từ từ mở miệng. “Ồ Thụy Sĩ vui vẻ chứ?”

Tôi gật đầu, “Tương đối vui ạ.”

“Đi những đâu và làm những gì?”

Tôi không tin bà không biết đường đi nước bước của tôi và Cố Trì Quân trong kỳ nghỉ này, nhưng vẫn nói thẳng ra, “Đầu tiên đến nhà Cố Trì Quân ở một tuần, sau đó tới núi Alps, ở trên núi Cố Trì Quân có một căn nhà gỗ nhỏ, chúng con ở đấy cả mùa hè...”

Mẹ sắc bén nhìn tôi, “Người nhà của cậu ta con đều đã gặp rồi?”

Nhớ lại những chuyện xảy ra ở nhà họ Cố, tôi nhin không được mà mỉm cười, “Vâng, đều gặp rồi ạ. Người nhà họ Cố cho dù là bác gái hay là anh chị em của anh ấy đều học rộng biết nhiều. Cả nhà đều là học giả nhưng lại không hề khô khan, con người rất tốt, rất thú vị, mẹ anh ấy là một tác giả khoa học viễn tưởng rất nổi tiếng, tiểu thuyết bác ấy viết rất thú vị.”

Về mặt của mẹ khó đoán, nhìn không ra tâm tư gì, nhân nhạ nói: “Thế à?”

“Mẹ không biết ạ?” Tôi hơi kinh ngạc, bọn họ quen nhau hơn mười năm, những chuyện này e rằng sớm đã rõ ràng rồi.

“Nghe nói qua một chút nhưng chưa gặp mặt.” Tôi nghĩ điều đó cho thấy không thân quen lắm.

Sau khi mẹ trả lời, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, dường như đang bình ổn tâm tình, “Lúc con nói quan hệ của con và Cố Trì Quân là bạn bè, mẹ đã cho con sự tín nhiệm.”

Tôi rất cảm khái, lúc đó tôi tỏ thái độ với bà tôi tuyệt đối sẽ không vượt quá quan hệ bạn bè với Cố Trì Quân, lúc đó thực sự là phát ra từ nội tâm, chẳng ngờ tôi sẽ cùng Cố Trì Quân phát triển đến ngày hôm nay. Nói thật, tôi căn bản không khống chế được quan hệ giữa tôi và anh, tất cả đều là anh dẫn dắt, tôi không có sức chống cự, chìm vào đó, bà đánh giá tôi cao quá rồi.

“Con biết con đang làm gì.”

“Điều này cũng không trách con được,” Mẹ lắc đầu, dùng vẻ mặt lạnh lùng giải vây cho tôi, “Cố Trì Quân chỉ cần cậu ta có lòng, thu phục mười con thì cũng không thành vấn đề.”

“Vì thế... Mẹ cảm thấy chênh lệch giữa chúng con quá lớn, anh ấy lừa gạt tình cảm của con, rồi bạc tình bội nghĩa với con?” Tôi dứt khoát nói thẳng, “Cái khác không nói nhưng mẹ ạ, thậm chí nể mặt mẹ thì anh ấy cũng sẽ không làm chuyện này chứ?”

“Mẹ không nghĩ như vậy,” Mẹ phủ nhận, “Nhưng mẹ cho rằng hai đứa không phù hợp. Cậu ta lớn hơn con mười tuổi, cậu ta bây giờ có thể bên con, nhưng đợi sau này tuổi tác lớn rồi thì làm thế nào? Con và A Tu gần nhau hơn, tuổi tác tương đương nhau, quen biết nhiều năm, đôi bên vô cùng quen thuộc.”

Tôi nhin không được mà nhếch miệng cười, ý cười châm biếm căn bản không giấu, “Cũng đúng, nhị công tử của Lâm Thị đương nhiên là lựa chọn tốt hơn, cho dù là về gia thế hay là tài sản.”

“Sao con có thể nghĩ tới cái này?” Ánh mắt mẹ lạnh lùng, nhúu mày không vui nói, “Con gái của Lương Uyển Đình sao phải sống nhờ vào kẻ khác? Của mẹ đều là của con.”

Câu trả lời này thực sự vượt ngoài dự liệu của tôi. Sau đó nghĩ, tôi có chút bưng bít đại ngộ. Nhà mẹ đẻ của bà có ít có nhiều tôi không biết nhưng tôi nghĩ, có giàu như nào thì với Lâm Thị mà nói đều không đáng là bao, sau khi bà lấy bác Lâm, đương nhiên không cần tự mình tiền tổn cái gì, mà bà dường như cũng không có người nhà nào gần gũi nữa, đại để cũng chỉ có thể để tiền lại cho tôi, điều bà không biết đó là tôi cũng chẳng cần nó.

Mẹ im lặng một lúc lâu rồi mới nói tiếp, “Hứa Chân, mẹ khuyên con là vì con là duy nhất của A Tu nhưng không phải là duy nhất của Cố Trì Quân. Đôi mắt này của mẹ chưa từng nhìn nhầm.”

Tôi nghĩ, kỳ nghỉ hè tôi không ở trong nước này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tôi khâm phục Lâm Tấn Tu, không biết anh ta diễn vở kịch đặc sắc nào trước mặt mẹ tôi, có thể khiến bà xuất hiện cảm tưởng “sâu sắc” này. Tôi là duy nhất của Lâm Tấn Tu? Điều này quả thực quá buồn cười.

Trên thế giới này có một loại người đáng ghét nhất, rõ ràng chẳng biết gì hết nhưng lại giả vờ rất hiểu biết, từ trước đến nay chưa từng bước chân vào cuộc sống của tôi lại ăn to nói lớn trước mặt tôi? Tôi phát giác đầu ngón tay của mình không khống chế được mà run nhẹ, nhưng khuôn mặt lại càng không chút biểu cảm.

Thấy tôi không lên tiếng, mẹ lại cầm cái túi bên cạnh ly cà phê đứng lên, “Mấy ngày hôm trước A Tu xuất viện, về tình về lý con cũng nên đi thăm thẳng bé.”

Tôi nghĩ mẹ tôi nói rất có lý, vậy là một tiếng sau tôi lại một lần nữa đến biệt thự nhà họ Lâm.

61. Chương 61

Sau khi xe dừng lại tại cửa lớn, tôi xuống xe trước rồi quay đầu nhìn xung quanh, một mùa hạ không gặp, cay cỏ trong vườn vẫn nở rộ như cũ, mùi hương nhàn nhạt đó khiến tôi xuất hiện một sự mơ hồ, rốt cuộc là do mùi hương hoa hay là mùi hương nhàn nhạt trên người mẹ, nhưng không phân biệt rõ ràng được.

Mẹ đã nghiêm nhiên trở thành nữ chủ nhân của biệt thự này, bao gồm người giúp việc, người làm vườn, lái xe và quản gia trong đó đều vô cùng cung kính với bà, đều xưng hô “Phu nhân” không mang theo họ. Quản gia nói Lâm Tấn Tu vừa mới kết thúc cuộc họp qua màn hình trong thư phòng, dưới sự dẫn dắt của ông ấy tôi đi lên thư phòng tầng hai.

Căn nhà rộng lớn, lót thảm lông dê, dày dặn mềm mại, đi lên không phát ra chút tiếng động nào. Lúc đẩy cửa vào, Lâm Tấn Tu mặc áo sơ mi trắng đang đứng trước cửa sổ, tay phải thỉnh thoảng xoay xoay một vật nhỏ trong suốt trên bệ cửa sổ, tay trái kẹp một điếu thuốc màu trắng, tàn thuốc tích tụ rất dài. “Học trưởng.”

Lâm Tấn Tu nghiêng nửa người quay đầu lại nhìn tôi, tàn thuốc tích tụ cuối cùng bay nhẹ rơi xuống thảm.

“Em nghe nói đến chuyện của anh,” Tôi nói, “Sức khỏe của anh đỡ hơn chưa?”

Khí sắc của anh ta kém xa trước đây, tôi quen biết anh ta nhiều năm như vậy từ trước đến nay chỉ nhìn thấy dáng vẻ hăng hái, kiêu ngạo tự hào của anh ta, dáng vẻ tái nhợt ốm yếu thực sự hiếm thấy. Chỉ có ánh mắt vẫn rất sáng, có thể thấy “tai nạn xe” hai tháng trước ảnh hưởng đến anh ta rất lớn.

“Anh... bây giờ có thể hút thuốc sao?” Tôi nhẹ giọng hỏi.

Lâm Tấn Tu đi mấy bước về phía bàn làm việc, giơ tay dập tắt điếu thuốc vào gạt tàn. Tôi nhìn thấy tập văn kiện dày cộp trên mặt bàn.

“Em không hy vọng anh chết sớm sao?”

“Anh biết em... em trước nay chưa từng nghĩ đến.”

Khóe miệng anh ta nhếch lên, chỉ có điều không có tiếng, đại để cảm thấy đau vô miệng với tôi rất không thú vị. Giữa anh ta và tôi từ trước đến nay cũng không có thâm thù đại hận, tuy có lúc hận anh ta đến mức cả người đều đau nhưng cũng không hy vọng anh ta chết sớm.

Cánh tay anh ta để trên mặt bàn, ống tay áo nhẹ quét qua mặt bàn đen nhánh, ánh mắt nhìn tôi không chớp, “Hứa Chân, nhiều năm như vậy, cái em muốn nhất có phải là lời xin lỗi của anh không?”

Không biết tại sao cánh tay tôi lại hơi run lên.

Anh ta cụp mắt xuống, “Nếu như anh xin lỗi... Em có thể trở về bên anh không?”

Từ trước đến nay tôi không biết trong từ điển của Lâm Tấn Tu có hai từ “xin lỗi”. Tôi cũng biết, thái độ của anh ta đối với tôi hôm nay cũng là sự nhượng bộ lớn nhất anh ta có thể nghĩ ra... Tôi giơ tay che mắt cúi đầu cười khổ, trong kỳ nghỉ hè đã qua này, đối với mỗi người mà nói đều không dễ dàng.

“Bây giờ em trở lại, chuyện trước đây anh không so đo với em nữa.”

Tôi im lặng, căn bản nghĩ không được phải trả lời như thế nào, chú ý đến thứ trong suốt lấp lánh trong lòng bàn tay anh ta, không ngờ là miếng hổ phách cổ bốn lá tôi tặng cho anh ta nhiều năm trước, không ngờ đã qua nhiều năm như vậy anh ta vẫn còn giữ nó.

“Miếng hổ phách này...” Tôi nói khe khẽ, “Năm đó... em tặng anh.”

“Anh không mất trí nhớ.”

“Học trưởng, anh có biết giá trị của miếng hổ phách này không?”

“Độc nhất vô nhị.” Lâm Tấn Tu thản nhiên nói, anh ta không không phân tích giá trị to lớn của miếng hổ phách từ góc độ kinh tế, chỉ trả lời “Độc nhất vô nhị.”

Tôi ngơ ngác nhìn anh ta, trong lòng thê lương, “Đúng vậy, toàn thế giới cũng không thể có miếng hổ phách bên trong có cổ bốn lá thứ hai,” tôi cụp mắt hít vào một hơi, “Cho dù là giá trị kinh tế hay giá trị nghiên cứu đều rất cao. Nó là thứ năm em mười bốn tuổi, đích thân tìm thấy ở trên núi, em đã tặng cho anh.”

Lâm Tấn Tu liếc tôi, “Sao, muốn lấy lại?”

“Không, quà đã tặng thì không có cái kiểu lấy lại, tùy anh đập nát cũng được mà vứt đi cũng được... nhưng món quà này là kết thúc, trước nay không phải bắt đầu,” từng câu từng chữ tôi cố gắng để mình nói rõ ràng, “Học trưởng, chúng ta đã không thể nữa rồi, hoặc là... Từ trước đến nay đều không thể.”

Khuôn mặt anh ta không chút cảm xúc ngồi vào giữa ghế, một cánh tay tỳ nhẹ lên tay vịn, một cánh tay đỡ đầu nhìn tôi, dáng vẻ quân chủ không thể xâm phạm, dường như lời nói ban nãy là một người khác nói ra vậy. Anh ta hơi híp mắt lại, biểu cảm u ám, “Hứa Chân, đối nghịch anh là phải trả giá. ”

Tôi im lặng, “Rất lâu trước kia em đã biết sự thực này rồi.”

“Em tưởng rằng anh có thể giống lúc còn đi học, chỉ là trêu đùa em thôi sao? ”

“Em chưa từng nghĩ như vậy...” Tôi lắc đầu khe khẽ.

Anh ta nghiêng rằng, “Em cho rằng mẹ em sẽ làm chỗ dựa cho em?”

Tôi cau mày nhìn anh ta, không hiểu tại sao anh ta nói như vậy.

Hy vọng người mẹ vứt bỏ tôi hơn hai mươi mấy năm cho tôi chỗ dựa? Đừng có đùa nữa, lừa đứa trẻ ba tuổi thì nó cũng chẳng tin. Tôi không muốn cùng anh ta tiếp tục nói chuyện phiếm nữa, mệt mỏi lắc đầu, “Như vậy đi, anh không sao là tốt rồi. Em về đây.”

Tôi xoay người rời đi, lúc đi tới cửa nghiêng nghiêng đầu lại, liếc nhìn khuôn mặt ngược sáng của anh ta, biểu cảm ẩn giấu trong bóng tối, biệt thự nhà họ Lâm rộng, đối diện thư phòng có cầu thang, tôi mới đi không đến mấy bước liền có sức mạnh to lớn kéo đằng sau, đó là một đôi tay có lực giữ chặt lấy vai trái tôi.

Tôi nhú mày, còn không kịp kêu đau đã bị quăng tới bức tường cạnh hành lang, đầu đụng vào tường, hoa mắt chóng mặt, trong mê man nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Tấn Tu, ngực bị anh ta dùng cánh tay đè ngang vào tường, sao bay đầy trong đầu, đau tới mức tôi sắp rơi nước mắt.

Đôi mắt Lâm Tấn Tu lộ ra sự tức giận có thể thấy được, “Em còn biết đau sao?”

Tôi không phải người máy đương nhiên biết đau và nhục nhã. Tôi biết tâm trạng anh ta không tốt nhưng thất thố tới mức này cũng là hiếm thấy. Xem ra dự vọng khổng lồ của anh ta không hề giảm đi sau vụ tai nạn xe đó, ngược lại lại tăng thêm.

Tôi khắc chế cơn giận dữ, “Buông em ra!”

Anh ta nổi giận, giơ cao tay, mắt thấy sắp có một cái bạt tai giáng xuống, “Lúc anh đau em đang ở đâu? Giấu anh ở một chỗ với thằng đàn ông khác!”

Tôi giơ chân lên đá anh ta một phát, sức lực anh ta túm lấy cánh tay tôi nhẹ đi, thực sự là cơ hội không có lần nữa, tôi đẩy tay anh ta ra, lao đảo chạy xuống cầu thang.

Đại để là chạy gấp quá, chân lao đảo một cái cảm thấy trời đất tối tăm, không vững lặn xuống dưới. Đầu óc tôi biết rõ nhưng căn bản không có cách nào khống chế cơ thể thăng bằng, trán, gáy, má, cánh tay, ngực, chân lần lượt tiếp xúc mạnh mẽ với cầu thang, thay nhau chịu lực, xu thế lặn xuống giống như một chiếc xe mất phanh, không sao khống chế nổi.

Thực ra lặn xuống bậc thang chỉ là chuyện trong nháy mắt. Cả người đều đau, may mà ý thức vẫn tỉnh táo, tôi nghĩ đến may mà bậc thang có trải thảm lông dê dày dặn, nếu không thì lặn xuống dưới là không xong rồi.

Lâm Tấn Tu đứng trên cầu thang, nhìn về mặt dường như có chút kinh ngạc ngậy người, đại khái là bị tôi lặn xuống lầu khoa trương như vậy dọa cho sợ. Liếc mắt thấy quần gia đi qua từ sảnh tầng hai, bỗng nhiên đứng lại nhìn về phía tôi, rõ ràng là hóa đá.

Thực ra tôi cũng cảm thấy rất mất mặt, lặn xuống như này có lẽ đủ để người ta cười mấy năm trời. Tôi muốn cười nhưng lại cảm thấy ý thức mơ hồ, nghi ngờ não bị chấn động, đầu lại kêu ong ong giống như có trăm nghìn người cầm chiêng đánh bên tai tôi, trên người như bị roi quất, đau kinh khủng.

Lúc này Lâm Tấn Tu mới chậm rãi xuống lầu, ngồi xổm xuống bên cạnh tôi, từ trên cao nhìn xuống tôi, chậm rãi giơ tay, vốn tưởng rằng anh ta muốn động thủ với tôi, nhưng anh ta chỉ nhẹ nhàng đặt tay trên trán tôi, gạt mớ tóc rối trên trán, lạnh lùng hừ một tiếng.

“Ngốc không chịu được.” Rồi anh ta nói với quần gia đi theo sau, “Gọi bác sĩ Lý.”

Quản gia Chu vâng một tiếng rồi rời khỏi. Anh ta không lên tiếng, giờ tay đỡ tôi dậy. Nói ra cũng lạ, một giây trước tôi còn cảm thấy cả người đau tới mức như muốn xé rách, đến thở cũng không nổi, nhưng một giây sau không biết lấy được sức lực từ đâu, dứt khoát lại lặn mấy vòng trên thảm, tránh cánh tay của anh ta, nhanh chóng chống tay lên thảm ngồi dậy, còn có thể lạnh lùng nói với bóng lưng của quản gia: “Không cần gọi bác sĩ, không có chuyện gì lớn cả.”

Đáng thương tôi lại không phải chủ nhân của căn nhà này, quản gia hoàn toàn không để ý đến tôi, đi tới phòng bên cạnh, có lẽ là đi gọi điện thoại.

Cánh tay của Lâm Tấn Tu dừng trong không trung, lẳng lặng, tuyệt đối không phù hợp với đôi mắt đang tức giận của anh ta, giống như sự yên lặng trước cơn bão vậy.

May mắn, một giây sau mẹ tôi xuất hiện ở cửa phòng khách, sắc mặt tái xanh đi về phía tôi, “Sao thế?”

Người tôi đau nhưng vẫn phải mạnh mẽ đứng lên, bày ra dáng vẻ không sao bình tĩnh vô cùng nói: “Không, không có chuyện gì ạ, ngã từ trên cầu thang xuống thôi ạ.”

“Con cho rằng mình còn là trẻ con sao? Ngã xuống như vậy sao không có chuyện gì chứ?” Mẹ mắng mỏ mấy câu, khẩu khí không khác gì Lâm Tấn Tu. Bà lại trao đổi một ánh mắt tôi hoàn toàn không hiểu với Lâm Tấn Tu.

Tôi có chút bất ngờ, hóa ra trong lúc tôi không biết, quan hệ của mẹ ghẻ con chồng đã chuyển biến tốt đẹp như vậy, nổi bật đến mức ngược lại tôi biến thành người ngoài, không, thực ra tôi luôn luôn là người ngoài, tính tự giác này từ trước đến nay tôi đều có.

Lâm Tấn Tu đứng chấp tay, “Cháu gọi bác sĩ rồi.”

Trong lòng tôi rối rắm, giờ tay xoa trán, thất thủ đi mấy bước, “Con tới bệnh viện kiểm tra vậy.” Thực ra tôi cực ghét tới bệnh viện, nhưng bây giờ kè vậy, thực sự không muốn ở một mình với Lâm Tấn Tu trong một căn phòng, thà rằng chọn đi bệnh viện.

“Cùng được,” Lâm Tấn Tu nhàn nhạt nói, “Cùng đi.”

Kết quả ba người chúng tôi cộng thêm lái xe và vệ sĩ cùng tới bệnh viện

Bầu không khí trong xe vô cùng quái dị, người tôi đau nên không muốn mở miệng, mẹ tôi lại nghe điện thoại, Lâm Tấn Tu dựa vào ghế sau, đầu hơi ngửa, một cánh tay đặt trên đầu gối nắm lại thành nắm đấm, một cánh tay đặt trên huyệt thái dương, nhẹ nhàng xoa, vén tóc mái lộn xộn ra, lúc này tôi mới phát hiện ra vết sẹo màu nhạt dài năm sáu centimet trên trán Lâm Tấn Tu, tôi nhớ trước đây anh ta không có vết sẹo này, vậy thì hẳn là do vụ nổ đó, vết sẹo từ trán lan đến thái dương, chỉ thiếu chút nữa cắt vào mắt, có thể thấy tình hình lúc đó nguy hiểm nhiều thế nào, Lâm Tấn Tu là người có dự vọng khổng lồ cực lớn, điều này cũng thể hiện ở việc anh ta chẳng chuốt bề ngoài của mình, vết sẹo này lưu lại trên mặt anh ta quả thực là sự sỉ nhục của anh ta.

“Nhìn đủ chưa?” Lâm Tấn Tu lạnh lùng hỏi tôi, ánh mắt sắc như dao. “Thương hại anh?”

Tôi lắc đầu nhẹ nhàng. Cho dù nói từ góc độ nào, Lâm Tấn Tu tuyệt đối không phải là người khiến người khác thương hại. Nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai. Thủ đoạn làm việc của Lâm Tấn Tu cũng tuyệt tình, tuy tôi không rõ thủ đoạn của anh ta nhưng hiển nhiên anh ta ép đối phương đến bước đường cùng, thà cá chết lưới rách cũng phải dùng bạo lực hủy diệt đối phương. Chỉ có điều anh ta may mắn hoặc là mệnh chưa hết nên may mắn tránh được một kiếp.

Rõ ràng biết bản thân không có lập trường nhưng tôi do dự rất lâu, vẫn nhẹ giọng nói, “Học trưởng, sau này làm việc, để lại cho người ta đường sống đi.”

Anh ta không lên tiếng, hơi híp mắt nhìn tôi, nhưng không mở miệng.

Tôi nhất thời im lặng, hơi di chuyển ánh mắt, lại nhìn thấy yết hầu anh ta run nhẹ, trên cổ lại có một lớp mồ hôi, cổ áo sơ mi trắng toát lại bị ướt một chút, biến thành màu hơi sẫm. Điều hòa trong xe vừa vận, nhiệt độ thích hợp, cho dù thế nào cũng sẽ không khiến người ta ra mồ hôi, điều này thực sự không giống Lâm Tấn Tu tôi đã tiếp xúc trước đây.

Tôi không nhìn được, cuối cùng gọi anh ta một tiếng, tay thử đặt lên mu bàn tay anh ta, không ngờ còn run nhè nhẹ. Anh ta nhìn tôi, không rút tay về, nắm tay tôi cho tới khi tới bệnh viện.

62. Chương 62

Tôi cơ bản nắm rõ tình hình cơ thể mình, ngày xưa cùng bố khảo sát dã ngoại ở ngoài, trèo ngã là chuyện thường tình, hơn nữa thăm lỏng dê nhà họ Lâm dày như vậy, tôi sẽ không có chuyện gì lớn hết. Nhưng mẹ tôi thực sự không yên tâm, sợ tôi làm sao, sống chết bắt tôi làm một loạt xét nghiệm cơ thể, một loạt xét nghiệm này làm xong cũng đã đến lúc mặt trời lặn.

Sau khi chụp CT xong, tôi nhìn thấy Lâm Tấn Tu đang đứng ở cuối hành lang, vệ sĩ đứng cách đó không xa, hành lang vô cùng yên tĩnh. Nhìn trái ngó phải không thấy mẹ đâu, tôi đứng bên cạnh Lâm Tấn Tu, hơi ngẩng đầu nhìn anh ta.

“Học trưởng, cảm ơn anh đi cùng em đến bệnh viện,” Tôi nhẹ giọng nói, “Bây giờ anh rất sợ ngồi xe sao?”

Tai nạn nghiêm trọng như vậy, có bóng ma tâm lý cũng là lẽ thường. Vốn tưởng rằng Lâm Tấn Tu bị tôi đâm vào chỗ đau sẽ trả lời mỉa mai hoặc không vui nhưng anh ta chỉ đơn giản nói một câu, “Anh sẽ khắc phục.”

Lời nói này phù hợp với tính cách của anh ta, kiêu ngạo, hơi tự yêu bản thân và tự tin tuyệt đối. Đối với anh ta mà nói, khó khăn gì trên thế giới này cũng không phải khó khăn, thấy núi vượt núi, thấy sông bắc cầu, cho dù anh ta gặp phải chướng ngại không vượt qua được, cần vượt qua, sự sợ hãi trong lòng, dùng nghị lực để khắc phục, ép cho bản thân quen.

Tôi nhìn tay mình, nói: “Học trưởng, anh biết đấy, xưa nay em không cho rằng có người có thể cho em chỗ dựa. Trước đây còn có bố em nhưng bố đi rồi. Còn về mẹ em... em chưa từng nghĩ đến khả năng này. Anh có gì bất mãn thì hãy nhắm vào em, đừng giận cá chém thớt... người bên cạnh em.”

Trước đây cũng không phải chưa từng đối đầu với anh ta, nhưng lúc đó vẫn là học sinh, chân đất không sợ đi giày, anh ta muốn hành hạ tôi, tôi chống đỡ. Nhưng bây giờ tôi không phải chỉ có một mình, Lâm Tấn Tu thực sự tức giận, ảnh hưởng đến không chỉ mình tôi.

Lâm Tấn Tu nghe xong mặt không chút biểu cảm, “Em dựa vào cái gì mà nói điều kiện với anh?”

Cười khổ, anh ta nói đúng, tôi không có điều kiện. Trong một khoảng thời gian rất dài chúng tôi đều không nói chuyện, giống như hai đội quân trong sương mù lúc bình minh, nhìn không rõ chỗ của đối phương, không phán đoán được bước chân tiến đến của đối phương, nhìn không rõ trường kiếm của đối phương đã rút ra chưa, tình huống này thực sự quá nguy hiểm, tôi chỉ có thể nín thở, yên lặng đối mắt với anh ta.

Lâm Tấn Tu chấp tay, nhìn vườn hoa rộng lớn bên ngoài tòa nhà bệnh viện và mặt trời phía xa, nhàn nhạt mở miệng, “Nếu như là hai năm trước, anh sẽ cắt từng ngón tay của tên đàn ông đã động vào em, nếu như là một năm trước, anh sẽ khiến hắn thân bại danh liệt, khiến hắn không có nơi yên ổn nào ở trong nước, nếu như là hai tháng trước tai nạn xe, anh sẽ đánh gãy chân em, dùng dây xích cổ em, nhốt em bên cạnh anh cả đời. Nhưng bây giờ, anh chỉ đợi em hồi tâm chuyển ý.”

Tôi cảm thấy trái tim trong lồng ngực của mình yên lặng một lúc lâu rồi bỗng nhiên đập loạn lên, kích động đến mức muốn phá tan thân thể nơi giam giữ nó, “Em biết rồi...”

Áp lực tinh thần quá lớn, tối hôm đó không sao tôi ngủ được, nằm trên giường mắt thao láo nhìn trần nhà, chỉ nghĩ đến ngày đầu tiên của học kỳ mới đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, có thể nói năm nay không may mắn. Lời nói cuối cùng của Lâm Tấn Tu hết lần này đến lần khác vang lên bên tai tôi, không ngừng nghĩ, tôi gơ tay che đi mí mắt, không hiểu tại sao cảm thấy mũi cay cay.

Hơi thở của Cố Tri Quân trầm thấp ổn định, tôi xoay đầu nhìn khuôn mặt nằm nghiêng lúc ngủ của anh, ánh trăng chiếu rọi vào phòng tạo thành một bức tranh đen trắng ở trạng thái tĩnh, đến thời gian cũng

ngừng động lại. Tôi giơ tay, ngón tay dừng trên má anh, cách một chút khoảng không lướt qua mặt anh, lông mi, xương gò má và cằm. Mày đẹp mắt đẹp, nét môi hoàn mỹ, lúc im lặng thì có sự sắc bén nghiêm nghị, lúc mỉm cười mang theo sự dịu dàng thấm vào tim gan người khác, anh đẹp trai như vậy, nhưng lại không có sự công kích bức người. Năm đó tôi trở thành fan của anh, nhất định cũng là do khuôn mặt này.

Thu tay về, tôi muốn xoay người, nhưng tác động đến vết bầm tím trên người, không khỏi kêu “A” khe khẽ một tiếng dài, vốn tưởng rằng âm thanh rất nhỏ, nhưng Cố Trì Quân vẫn tỉnh dậy. Anh chạm vào vai tôi, hơi thở ấm nóng sát vào má tôi, thấp giọng hỏi: “Người lại đau à?”

Tôi lắc đầu, “Không phải.” Anh đỡ tôi xoay người, để tôi dựa vào giường rồi bật đèn đầu giường, xoay người lấy thuốc trên ngăn tủ.

Hôm nay về nhà đã rất muộn rồi, Cố Trì Quân không nói gì anh giục tôi đi tắm, lúc ngủ anh phát hiện ta người tôi tím bầm một mảng, lúc tôi giải thích nói là tôi ngã từ cầu thang nhà họ Lâm xuống, anh vừa xót vừa tức giận trừng tôi, dọa tôi vội vàng giải thích là mẹ đưa tôi đến anh mới thở phào nhẹ nhõm. Anh cứ tưởng rằng tôi và Lâm Tấn Tu sẽ xảy ra chuyện gì đó, ngay lập tức tôi nhấn mạnh với anh rất nhiều lần, giữa tôi và Lâm Tấn Tu tuyệt đối trong sạch, trong sạch hơn cả nước khoáng.

Bây giờ hình như anh vẫn đang xụ mặt, tạm thời cho dù tâm tình như thế nào, lúc anh bôi thuốc cho tôi, ra tay rất nhẹ nhàng. “Rốt cuộc sao lại ngã xuống?”

“Em nói rồi mà, không cẩn thận giẫm trượt.”

Tay Cố Trì Quân hơi mạnh lên, tôi “A” một tiếng, “Là thật mà.”

“Lâm Tấn Tu đẩy em xuống hả?”

Tôi sưng sờ, “Hả, đương nhiên không phải. Anh ta sao có thể làm chuyện này?”

Mặt Cố Trì Quân không có cảm xúc gì, “Bảo vệ cậu ta như vậy?”

“Không phải thế...” Tôi nhớ đến vẻ mặt đau đớn của Lâm Tấn Tu lúc giữ cánh tay tôi ở cầu thang, trong lòng khẽ run, khe khẽ đáp lời anh, “Thực sự là em không nhìn đường tự ngã xuống. Lâm Tấn Tu còn không đến mức trình diện án giết người ở trong nhà mình.”

Cố Trì Quân bình tĩnh hỏi: “Ồ, thế cậu ta thế nào rồi?”

“Cũng ổn, hồi phục không tệ, nhưng trên trán để lại sẹo.”

“Vì vậy em yên tâm rồi?”

Lời nói này hơi chua chua, tôi gác cằm vào gối, nhẹ giọng nói: “Nếu đã trở về thì cúi đầu không gặp ngẩng đầu gặp, trốn không được. Huống hồ mẹ em sắp kết hôn với bố anh ta, phải nói cho rõ ràng.”

Bàn tay dừng trên mu bàn tay tôi của Cố Trì Quân trượt đến cầm tôi, xoay chín mươi độ để tôi nhìn anh, ánh đèn đầu giường chiếu lên mặt anh, khuôn mặt tranh tối tranh sáng, vốn đã không có cách nào nhận ra cảm xúc của anh, bây giờ lại càng không biết anh đang nghĩ gì.

Tôi hôn nhẹ lên bàn tay anh để trên mặt tôi, “Lâm Tấn Tu đồng ý với em, anh ta sẽ không làm gì hết, cũng sẽ không can thiệp vào chuyện của chúng ta. Anh yên tâm đi.” Ánh mắt của Cố Trì Quân lạnh lùng, trong chốc lát căn phòng như bước vào trời đông giá rét.

Tôi không biết anh nghĩ đi đâu rồi, nhưng thực sự không phải là tín hiệu tốt.

Quả nhiên anh hỏi lại tôi, “Bọn em nói chuyện này?”

“Gần như thế,” Tôi nói, “Em cứ cảm thấy, sau khi xảy ra tai nạn xe tính cách của anh ta có lẽ có chút thay đổi, có lẽ nghĩ thông rất nhiều chuyện, không thích khống chế người khác như trước đây... Người trải qua sống chết đều nghĩ thông rất nhiều chuyện, anh ta cũng không nằm ngoài đó.”

Cố Trì Quân cúi người nhìn tôi hồi lâu, ngón tay vuốt ve mặt tôi, giống như hạ quyết tâm gì đó rồi cúi đầu hôn môi tôi. “Hứa Chân, nhớ kỹ, em là của anh.”

“Vâng.”

Vừa về nước, rất nhiều sự thực mở ra trước mắt tôi, tôi cuối cùng đã hiểu rõ một chuyện, sự ghen tuông của Cố Trì Quân vô cùng lớn. Vì thế nên trong khoảng thời gian này khoảng mấy ngày tôi lại hối hận một lần, lúc đó thực sự không nên nói cho anh những chuyện giữa tôi và Lâm Tấn Tu. Tuy nói anh gắng sức thể hiện không rõ lắm nhưng khoảng mấy ngày anh lại sẽ nói chuyện kết hôn với tôi, khiến tôi không biết trả lời như nào, anh lại được nước lấn tới, để tôi ở cùng anh.

Sự lo ngại của tôi phải nhiều thêm một chút, nếu như ở cùng anh, mỗi ngày phải mất hai tiếng trên đường. Thực ra tôi cũng không hiểu, tôi cũng không so đo anh lôi thôi kéo kéo với người phụ nữ khác trong phim, anh ghen cái gì chứ? Theo lý thuyết rõ ràng là một người đàn ông hào hiệp kia mà. Anh cười, “Đối thủ cạnh tranh quá nhiều, không thể không cẩn thận.”

Tôi nghe thấy không biết nên khóc hay nên cười, cũng không biết anh đang đùa hay là thật, tôi nhỏ giọng lẩm bẩm, “Đúng thật là không nói đạo lý, đối thủ cạnh tranh của chúng ta ai nhiều hơn chứ? Cái khác không nói, anh có nhiều fan như vậy cũng không phải ngồi không chứ?”

Cố Trì Quân lại thâm sâu nhìn tôi, “Anh chẳng qua cũng là một người bình thường được công chúng quan tâm, còn hơn em những mười tuổi, Hứa Chân, anh là người cầm lên được nhưng không bỏ xuống được.”

Một câu nói khiến tôi mềm lòng đến mức rối tinh rối mù, đương nhiên toàn bộ đều theo anh. Ngoại trừ cuối tuần, bình thường chỉ cần chương trình học không nhiều, cho dù muộn đến đâu tôi cũng về chỗ Cố Trì Quân, chỉ cảm thấy thời gian không kịp. Trước đây hy vọng thời gian có thể trôi qua chậm một chút, càng chậm càng tốt, tốt nhất mãi mãi đừng lớn lên, bây giờ lại ước gì thời gian trôi nhanh, tôi hy vọng có thể sớm tốt nghiệp ra ngoài làm việc, thu nhỏ lại khoảng cách với anh.

Nhưng so sánh với tôi, Cố Trì Quân lại chẳng bận rộn tí gì, quả thực có thể nói là chẳng làm việc gì, đã không có tiếp nhận kế hoạch bộ phim mới, cũng không có lời mời quảng cáo nào, đến điện thoại của Chương Thời Ninh cũng rất ít, ra ngoài cũng không nhiều. Tôi nghĩ tình hình này có liên quan đến tôi. Cho dù anh nhàn rỗi nhiều đến đâu, tóm lại anh vẫn có các mối quan hệ xã hội của mình. Nhân duyên của anh không tôi, anh chứng cầu ý kiến của tôi ba lần, lần đầu tiên là đi chơi cuối tuần ở nhà người bạn nào đó, lần thứ hai là gợi ý tôi đi xem triển lãm tranh của bạn, lần thứ ba lại nêu ra đi nghe biểu diễn ca nhạc, tôi đều không muốn tham gia, sau khi anh nghe xong im lặng trong giây lát nhưng cũng không ép buộc, cười nói: “Được, thế thì không đi vậy.” Sau đó không nhắc đến nữa.

Đại đa số thời gian anh đều ở nhà, nói chung là xem phim, đọc sách, đọc tư liệu viết lách gì đó hoặc là vẽ tranh, tôi mới biết anh có tài phác họa rất tuyệt, lúc tâm huyết dâng trào anh sẽ vẽ tranh minh họa cho kịch bản hoặc tiểu thuyết. Anh còn chơi cờ một mình, xem hết các tác phẩm tâm lý học của anh, còn tỷ mỉ đánh dấu lại, ngoài ra ngoài mua đồ ăn thì dù cho tôi về nhà lúc nào, đều có cơm nóng canh nóng đợi tôi.

Bởi vì tư lợi của tôi khiến hoạt động của anh cũng hạn chế, tôi rất áy náy, nói với anh: “Hay là anh đi cùng bạn anh đi, đừng để ý em.”

Anh nhìn tôi, tôi rất nghiêm túc nói với anh, “Em sẽ không ghen đâu.”

Cố Trì Quân cúi đầu, nhè nhẹ hôn trán tôi, “Đừng nói ngốc.”

Tôi không cảm thấy đây là lời nói ngốc, hề nghĩ đến anh trả giá và thay đổi vì tôi tôi đều cảm thấy không đành lòng, vô cùng áy náy. Hai người sống cùng nhau, gặp phải đủ các loại vấn đề. Tôi hơi lo lắng nghĩ, bây giờ chẳng qua chỉ là mới bắt đầu, sau này còn có nhiều thời gian như thế, tôi lại phải tự giải quyết thế nào? Chuyện trong công việc của anh, tôi không hiểu, xưa nay cũng không quan, anh cũng không hỏi tôi.

Cứ như vậy tôi phát hiện ra, thời gian nhàn rỗi của anh quá nhiều, nhiều đến mức có chút không giống diễn viên điện ảnh. Tôi hỏi anh có phải công việc không thuận lợi, anh trả lời tôi, “Công ty cho anh nghỉ phép dài. Ồ... Em có tin không, trong hơn mười mấy năm làm việc, một lần nghỉ nhiều nhất là một tuần.”

Điều này không có gì đáng nghi ngờ cả, anh đối với công việc của mình xưa nay chưa từng thiếu nhiệt tình. Tôi nói với anh: “Anh nhàn rỗi như này quả thực là bà chủ gia đình tiêu chuẩn, giống như là được em nuôi vậy.”

Cố Trì Quân hờ hững cười lớn, “Em nuôi anh, anh không có ý kiến gì hết.”

Tôi đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, “Như vậy có nghĩa là anh ăn bám?”

“Anh luôn cảm thấy, có ăn bám hay không quyết định bởi ăn bám ai.” Về mặt anh vô cùng nghiêm túc.

Tôi cười một tiếng, cười xong giọng nói nhỏ đi, “Anh đúng là nghĩ thoáng, nhưng chỉ sợ em không nuôi nổi anh.”

“Em nuôi anh, anh bỏ tiền có được không?”

Tôi lăm bầm khe khẽ, “Đúng thật là không chê lỗ vốn. ”

Anh ôm tôi ngồi vào lòng anh, hôn má tôi, “Học không giỏi nha, em yêu. Tuy em học kinh tế học nhưng tính toán cũng không chính xác, rõ ràng là anh có lợi mà.”

“Thế thì anh thực sự quá khen rồi.” Tâm tình anh tốt như vậy, tôi hơi yên lòng.

Quãng thời gian này tôi cũng dần dần hiểu rõ về anh, lúc anh đóng kịch dĩ nhiên tôi khó có thể phân biệt được thật giả, nhưng tính tình của anh, không đến mức lúc nào trong cuộc sống cũng pha trộn kỹ thuật diễn. Anh là một người tương đối thật, cuộc sống nửa thật nửa giả thì tuyệt đối anh không cần. Nhưng chẳng hỏi han được gì từ miệng anh cả, vậy là tôi bắt đầu chú ý đến báo chí giải trí, cố gắng tìm các loại đầu mối trong đó, tuy có sự cam kết của Lâm Tấn Tu nhưng tôi vẫn sợ Lâm Thị làm khó anh.

Dù gì cho dù Cố Trì Quân nổi tiếng đến đâu, về bản chất cũng chỉ là một diễn viên mà thôi, đều là do công ty điện ảnh nâng đỡ, công ty có thể nâng anh lên cao cũng có thể chìm anh xuống. Nhưng rất nhanh đã thấy, hẳn là không có chuyện này. Tuy mỗi ngày anh đều ở nhà nhưng trong các tin tức trên báo tên của anh vẫn thường xuyên xuất hiện. Trong kỳ nghỉ hè này “Ba Chương Cam Kết” có thể nói là hot vô cùng, tiếp theo đạt được các loại đề cử phim điện ảnh.

Đương nhiên nặng ký nhất vẫn là giải Kim Tượng, đầu tháng mười đưa ra đề cử “Ba Chương Cam Kết” toàn thắng, đạt được bảy tám giải đề cử, Cố Trì Quân cũng đạt được hai đề cử, một là nam diễn viên xuất sắc nhất, hai là biên kịch xuất sắc nhất. Lúc về nhà, tôi thấy anh vừa tưới hoa trong nhà trồng hoa vừa gọi điện thoại cho ai đó, “Liên lạc với ủy ban điện ảnh, từ bỏ đề cử.”

Tôi vội vàng gọi anh, “Tại sao? Anh viết “Ba Chương Cam Kết” mười năm, sửa mười mấy lần, nếu có thể đoạt giải thì chính là sự khẳng định tốt nhất.”

“Em về rồi à?”

Anh tắt máy rồi mới quay đầu ứng phó với nghi vấn của tôi, “Nhận hay không giận cái giải này cũng không sao cả.”

“Chuyện nào đi chuyện ấy,” Tôi nhấn mạnh, “Anh nên tham gia, em cảm thấy có bản lĩnh tự nhiên sẽ có danh tiếng.”

Anh lại hỏi tôi, “Em hy vọng anh đi nhận giải thưởng như vậy à?”

“Đương nhiên.”

Ngay sau đó anh liền vỗ đầu tôi, “Thế thì tốt, anh nghe lời vợ yêu.”

Mấy phút sau tôi nhìn anh gọi điện thoại cho Chương Thời Ninh, để Chương Thời Ninh đứng ra phát biểu một lời tuyên bố đơn giản, anh không ra mặt, coi như là xử lý xong chuyện này.

Tình hình sinh trưởng của hoa trong nhà trông hoa khá khả quan, hương lan Cửu Nguyệt thơm nức mũi, tôi cũng cùng anh tưới hoa, nhớ đến một chuyện, “Hai tháng sau học viện của em có lễ chúc mừng, em bị gọi tới giúp, lúc bận quá thì không về nữa.”

Cái tôi nói chính là lễ chúc mừng năm mươi năm thành lập của học viện kinh tế, vốn chẳng liên quan gì đến tôi nhưng không biết tại sao cũng bị đám đàn em của bộ phận tuyên truyền của học viện kéo tới giúp đỡ trừ bị, nghe nói danh tiếng giới giang của tôi vang xa, còn rất quen thuộc quy trình hoạt động đối ngoại.

Cố Trì Quân liếc tôi, “Chuyện này bắt buộc em phải tham gia?”

“Hội đã tìm đến em rồi, em còn nghĩ sẽ làm tốt chuyện này.”

Cố Trì Quân từ chối cho ý kiến, chỉ nói: “Tên của em đúng là đặt đúng rồi.”

Tôi mỉm cười, “Không phải nói người làm việc thì có sức quyến rũ nhất sao? Đối với công việc anh cũng rất nghiêm túc... ỹ, đương nhiên không phải bây giờ.”

Cố Trì Quân đặt bình nước xuống, đỡ khóc đỡ cười nhìn tôi, “Bảo bối nhà anh không ngờ lại bắt đầu giáo dục anh rồi?”

Tôi không để ý đến anh, trở về thư phòng viết luận văn. Sau khi khai giảng ba tuần, các giáo sư dần dần lộ ra bản sắc ma quỷ, rất nhiều môn đều để lại luận văn để chúng tôi viết, tìm tài liệu, dùng phần mềm phân tích, bận đến sứt đầu mẻ trán, nhất là cái kiểu đề bài chưa từng nghe thấy.

Sau khi tìm tài liệu được một nửa, Cố Trì Quân bưng trái cây vào phòng, đặt bên tay tôi. Tôi cầm điện thoại, gọi một cú điện thoại cho mẹ, mục đích rất đơn giản, chúc mừng bà đạt được đề cử, bà “Ừ” một tiếng, hoàn toàn là ngữ khí “sớm đã trong dự liệu”, rồi nói: “Hơn một tháng về nước, con ở cùng với Cố Trì Quân?”

Tôi vâng một tiếng, “Về cơ bản là thế ạ.”

Mẹ im lặng trong giây lát, không phê phán tôi giống như cuộc điện thoại khi chúng tôi ở Thụy Sĩ lần trước, tôi cảm thấy chuyện đến bây giờ bà cũng nên hiểu ra rồi, tiến thành giáo huấn với một đứa trẻ tuổi như tôi, e rằng sẽ không có được hiệu quả. Về vấn đề làm sao để xử lý tôi, bà lý trí hơn trước nhiều rồi.

“Cuối tuần ra ngoài gặp mẹ.” Cuối cùng mẹ tôi nói.

Tôi đồng ý. Suy nghĩ của tôi và bà giống nhau, có một số lời cần phải nói rõ trước mặt, tính cách của mẹ con chúng tôi nói cho cùng vẫn có chút giống nhau. Đại đa số thời gian có thể giả câm giả điếc chịu đựng đối phương, lúc thực sự nhện không nổi, cuối cùng cần phải nói chuyện.

63. Chương 63

Thạc sĩ không dễ học, ngoài lên lớp và viết luận văn ra, tôi lại bắt đầu trở nên bận rộn, chính là tới phòng làm việc của bộ phận chỉ huy hiện trường chúc mừng học viện để giúp đỡ đủ thứ chuyện, nhiệm vụ chủ yếu của tôi là liên hệ sinh viên cũ của trường. Người có tài của học viện chúng tôi nhiều, danh sách mời sơ bộ cũng không dưới mấy trăm người, những tiền bối này đại đa số đã công thành danh toại, học giả nổi tiếng, CEO của công ty nổi tiếng... trải rộng trong ngoài nước, đều không thể coi nhẹ. Tiền quyền góp của học viện khoảng một phần tư do học sinh cũ của học viện kinh tế giúp sức.

Sinh viên của trường sẽ đưa cho chúng tôi danh sách tỉ mỉ, mấy trăm lời mời đều phát gửi đến tận tay đối phương, fax, chuyển phát nhanh, điện thoại... đợi biên nhận, chuyện vụn vặt phức tạp mà không chán, chúng tôi thường bận từ sáng tới tối, ba đến năm người một phòng làm việc, lúc bận rộn cả phòng giấy bay lộn xộn, đến cơm cũng không thể ăn bình thường.

Chuyện vặt vả khi làm việc chỉ là chuyện nhỏ nhưng Lâm Tấn Tu mỗi ngày đều xuất hiện, điều này khiến tôi áp lực rất lớn. Với tướng tượng của tôi Lâm Tấn Tu vốn đã sắp tốt nghiệp rồi, đương nhiên không dính đến những những hoạt động náo nhiệt này, nhưng ngày thứ hai tôi đến tổ trù bị thì anh ta cũng đến phòng làm việc, hai tay mang theo vài túi giấy. Mọi người vui cười niềm nở chào hỏi anh ta, “Học trưởng trở về rồi!” Anh ta hơi gật đầu, đi tới ngồi xuống chiếc bàn dài của chúng tôi, đặt túi giấy xuống. “Vất vả quá, Anh ta mỉm cười, “Đồ khao.”

Toàn bộ trong túi đều là đồ ăn vặt và điểm tâm của các cửa hiệu lâu đời khắp thành phố, là thứ người ta xếp hàng cũng chẳng mua được, cả phòng làm việc vui mừng nhảy nhót, hận không thể làm trâu làm ngựa cho anh ta. Mọi người khóc lóc, “Học trưởng anh thật là vĩ đại! Bọn em yêu anh!” Bọn xem, đây chính là Lâm Tấn Tu, làm việc cẩn thận, một chút chuyện nhỏ có thể thu phục người ổn thỏa.

Một tuần trước anh ta nói cho tôi biết tạm thời phải ra nước ngoài một chuyến, nói là cụ ngoại qua đời. Bây giờ có lẽ là vừa về nước liền xuất hiện ở đây. Bây giờ có thể thấy được, hiệu quả dưỡng bệnh của anh ta không tồi. Anh ta ăn mặc thoải mái, áo len quần jeans, giống như mỗi học sinh trong trường đại học này.

Lâm Tấn Tu đi tới bên tôi, cầm cốc trà của tôi lên, pha trà mới cho tôi.

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, từ trước tới nay đều là tôi thấp giọng trước mặt anh ta, động tác pha trà chăm sóc ấm áp này từ trước đến nay chưa từng làm.

Tôi chần kín ba giây, nhanh chóng nói: “Cảm ơn.”

Lâm Tấn Tu không để ý, gỡ bản kế hoạch của chúng tôi, “Sau này anh làm cùng bọn em nhé, làm chút chuyện cuối cùng trước khi tốt nghiệp. Tiến độ thế nào rồi?”

Tôi cười gượng, “Học trưởng... không cần phiền anh đâu.”

Anh ta liếc nhìn, phẩy phẩy danh sách trong tay, “Bọn em bận rộn nổi sao?” tình hình thực tế ở đây không phải tôi phụ trách, tôi không quyết định được, thầy giáo vui mừng anh ta đến giúp đỡ, ngay lập tức gật đầu nói được.

Hôm đó cùng anh ta ăn cơm, tôi hỏi thăm anh ta, “Nén bị thương nhé.”

“Cũng tạm,” Anh ta rất yên lặng, không nhìn ra vẻ mặt đau buồn gì, “Năm nay cụ ngoại đã tám mươi tám tuổi.” Tuổi này cũng coi như là sống thọ, là hỷ tang, tôi gật gật đầu không nói nhiều nữa.

Anh ta liếc tôi, vẻ mặt trên khuôn mặt không nhìn ra ý tứ gì, dùng ngữ khí nói chuyện thời tiết nói: “Cụ ngoại để lại cổ phần của Gaiya cho anh.” Ý tứ trong lời nói này của anh ta tôi biết, nét mặt của tôi không tự chủ mà hơi cứng đờ. Cổ phần ở chỗ ai cũng không quan trọng, dù gì cũng là chuyển từ tay người này qua tay người khác của nhà anh ta. Vì thế, hiện nay chuyện anh ta nhúng tay vào Gaiya lại càng thêm danh chính ngôn thuận.

Mấy ngày tiếp theo, Lâm Tấn Tu ở trước mặt tôi thực sự không có khí thế chỉ tay năm ngón, nhất cử nhất động đều khiến người ta cảm thấy thỏa đáng, anh ta cùng phối hợp với chúng tôi, giúp chúng tôi chuẩn bị tài liệu chọn từ ngữ gọi điện thoại mời mọc. Vậy là tôi và anh ta biến thành cúi đầu không gặp ngẩng đầu gặp.

Tôi không thể không thừa nhận anh ta thực sự lợi hại, lúc tôi và các bạn khác trong tổ trừ bị gọi điện thoại cho những học sinh cũ nổi tiếng thì đều cảm thấy lo lắng, có lúc gọi điện thoại cho lễ tân rồi chuyển tới trợ lý thư ký, trải qua bao nhiêu lần cuối cùng mới có thể chuyển đến tay người cần mời, nhưng Lâm Tấn Tu vừa ra mặt, quả thực là thế như chẻ tre. Chúng tôi nghe thấy anh ta nho nhã lễ độ gọi điện thoại, cho dù đối phương là ai anh ta đều có thể trò chuyện vui vẻ. Đây chính là bản lĩnh của Lâm Tấn Tu, tóm lại là xuất thân thế gia, rất rõ ràng sở thích của người trong cái giới đó, chỉ cần anh ta bằng lòng, lúc đối nhân xử thế và giao tiếp với người khác, anh ta có thể làm hoàn hảo một trăm phần trăm. Điều này không thể không phục.

Mất thấy đã đến cuối tuần, chúng tôi theo thường lệ bận rộn đến mức chân không chạm đất, đặc biệt là ngày thứ bảy, từ tối cho đến sáng, làm thêm đến tận mười một giờ đêm, thỉnh thoảng nhìn ngoài cửa sổ, trường học đã sắp ngủ rồi. Tôi nhớ đến lời hẹn của tôi và Cố Trì Quân, hôm nay phải tới chỗ anh, rồi vội vội vàng vàng gửi một tin nhắn nói hôm nay không đến.

Mọi người chậm rãi đi về, tôi hỏi Lâm Tấn Tu, “Anh thức đêm như này sức khỏe không sao chứ?”

“Không sao,” anh ta trở lời tôi đơn giản, rồi nói, “Về đi, anh đưa em về.”

“Không cần đâu,” Tôi vội vàng nói.

Anh ta nhàn nhạt nói: “Khách khí cái gì?” Rồi xắn tay áo lên, bắt đầu dọn dẹp văn kiện tôi vứt trên bàn.

Vi San vừa tắt máy tính vừa liếc qua đây, cười mờ ám với chúng tôi, “Nhìn hai người phân phân hợp hợp bốn năm... hiếm có nhìn thấy một màn ấm áp này, cảm động quá!”

Tim tôi nảy lên, đang muốn quát Vi San thì Lâm Tấn Tu lại cười, nụ cười đó là công thức hóa, cũng chẳng nhìn ra ý tứ gì, “Bây giờ khác với trước đây.”

“Vì thế em nên biết điều một chút đúng không?” Không đợi tôi làm sáng tỏ, Vi San cười hai tiếng rồi túm lấy túi đi mất.

Vi San vừa đi căn phòng này hoàn toàn không có người, tôi cũng chuẩn bị rời khỏi, Lâm Tấn Tu ở sau tôi đóng cửa lại, cùng tôi xuống lầu, bước chân của hai người rơi trong hành lang.

Rời khỏi tòa nhà tôi mới thực sự ý thức được mùa thu đã đến rồi. Đêm đến là lạnh, gió thu thổi qua mang đến hơi lạnh xào xạc, cây ngô đồng bên đường khẽ vang lên, bồn hoa bãi cỏ bên đường không có chút âm thanh nào nhưng lại đem đến hương thơm mê người.

Trăng mùa thu treo cao, ánh trăng rực rỡ giống như bàn tay dịu dàng rơi trên mặt tôi. Lâm Tấn Tu đi bên cạnh tôi, nói: “Xe ở bãi đỗ xe, anh đưa em về.” trong giọng nói nghe không ra bất cứ ý tứ gì, cứ nhắc giống như băng Nam cực. Không phải tôi tự đánh giá mình quá cao nhưng anh ta rất rõ ràng hiện tại tôi đang sống cùng Cố Trì Quân.

“Muộn quá rồi, em ở trong ký túc xá.” Tôi nói với anh ta.

Anh ta hơi gật đầu, trên con đường cây của trường có những phiến lá rụng, giống như thảm vậy. Tôi và Lâm Tấn Tu cùng giẫm lên lá rụng sóng vai bước đi, có trời mới biết, tôi bỗng nhiên nhớ đến mùa hè năm thứ nhất ấy, lúc nghỉ hè tôi và bố ở Trung Đông rất lâu. Lúc về nước do thời tiết không tốt nên lưu lại sân bay, trùng hợp gặp được Lâm Tấn Tu. Có lẽ là cảm giác trùng hợp gặp phải cố hương nơi đất khách, hoặc là do bố tôi cũng ở bên cạnh, vậy là tôi có thể ra vẻ bình thản như bạn bè bình thường nói mấy câu khách khí với anh ta.

Ấn tượng của bố tôi đối với anh ta không tồi, lúc Lâm Tấn Tu mời đi uống cà phê, bố vừa cười vừa khoát tay: “Mấy đứa thanh niên đi thôi.” Sau đó chúng tôi uống cà phê, rời khỏi sân bay, cùng đi bộ trên một con đường cây không biết tên ngoài sân bay, ngắm nhìn bụi bay lượn đầy trời dưới ánh mặt trời, chỉ cảm thấy không khí vô cùng ôn hòa. Chính vào lúc ấy, anh ta nói với tôi anh ta sẽ ra nước ngoài học thạc sĩ, tôi liền mỉm cười đáp: “Rất tốt.” Lâm Tấn Tu nhìn tôi, vẻ mặt vô cùng bình thản, mang theo chút trêu chọc, “Vì thế, sau này trong trường em không cần trốn anh nữa rồi, cũng không cần cố ý cãi nhau với anh.”

Không sai, một năm nay tôi tìm cách trốn anh ta, có hoạt động anh ta tham gia tôi một mực không tham gia, lúc ở trên giảng đường hoặc phòng làm việc tôi không thể không im miệng nói ít. Tuy cố gắng trốn tránh nhưng anh ta không thể không biết, tuy nhiên biết cũng chỉ là biết, từ trước đến nay anh ta chưa nói chuyện này với tôi. Lần này anh ta có thể chủ động nhắc đến thực sự là hiếm thấy, tôi bày tỏ sự đồng ý, “Không cần trốn anh nữa,” Lâm Tấn Tu không ừ hừ gì nói đến chuyện khác, “Hứa Chân, em có muốn ra nước ngoài học không,” Tôi lắc đầu.

Với tôi mà nói, học ở đâu thì cũng như thế mà thôi, hướng hồ đại học Tỉnh Hải đã vô cùng vô cùng xuất sắc, còn về phong tục của con người các nơi, từ nhỏ đến lớn tôi đã thấy quá nhiều rồi, đối với tôi mà nói, bình an gọn sóng học xong mấy năm đại học, không cần lặp lại thảm kịch hồi cấp ba mới là chuyện cấp bách.

Lâm Tấn Tu liếc mắt nhìn tôi, “Cảm ơn em.”

Qua một lúc lâu tôi mới nghĩ đến chuyện anh ta nói là chuyện trước khi được nghỉ học, anh ta mệt mỏi quá độ ngắt đi, tôi đưa anh ta đến bệnh viện. Lúc Lâm Tấn Tu làm việc thực sự không cần mạng, vẫn học năm ba mà đã học hết các học phần năm tư, bận chẳng có ngày đêm, đợt đó anh ta dường như còn mất ngủ nghiêm trọng, may được đứa cũng học suốt đêm trong thư viện là tôi gặp phải nửa đêm anh ta ngắt trong thư viện, tôi vừa cấp cứu vừa gọi điện thoại, đưa anh ta đến bệnh viện.

Lúc đó đêm khuya, tôi ở cùng anh ta cả buổi tối, ngày hôm sau trở về trường để thi, thi xong về nhà cùng bố bay đi Trung Đông. Tôi xua tay ý bảo không có chuyện gì lớn, “Sau này ở nước ngoài đừng có mệt mỏi như vậy nữa.” Lúc đó anh ta chỉ cười.

Mạch suy nghĩ chìm đắm vào chuyện xưa bị Lâm Tấn Tu cắt đứt, “Hai ngày nữa thu dọn đồ đạc, cuối tuần mẹ em sẽ chuyển đến nhà anh, em cũng sẽ chuyển đến.”

Chuyển đến nhà anh ta? Cái ý nghĩ này phí cho anh ta có thể nghĩ ra được, hơn nữa người tôi vẫn còn đau đầu đây này. Tôi nhúm mày trả lời, “Thực sự đến lúc hai người kết hôn, chắc chắn phải đến nhà học trưởng thăm hỏi lần nữa. Ở lâu thì thôi đi.”

“Chuyện này là ý của mẹ em,” Lâm Tấn Tu nhàn nhạt trả lời tôi, “Anh chỉ không phản đối mà thôi.”

“Thế thì em sẽ nói với bà.”

“Sao?” Lâm Tấn Tu liếc tôi, “Ồ cùng anh rất khó xử sao?”

Thăng thản như thế, ngược lại tôi lại á khẩu. Anh ta và mẹ tôi sớm đã trên cùng một chiến tuyến, lời nói của hai người này, tôi cũng không định tin ai hết, những cũng không dám nói, “Chẳng liên quan gì đến anh, đó là quan hệ của nhà anh. Người ta không rõ em anh còn không rõ sao? Em không giống với mẹ em, em không thể thích ứng với cuộc sống ở nhà anh.”

“Quy định do người đặt ra, chỗ nào không thích ứng, sửa là được.”

Anh ta nói đến thoái mái, tôi nhin không được, “Mẹ kể đem con chồng trước đến ở nhà anh, vô cớ nhiều thêm một đứa em gái chả biết từ đâu ra, thậm chí là người thừa kế tài sản, còn không chê mâu thuẫn gia đình chưa lớn lắm à?”

Lâm Tấn Tu lườm tôi, “Hứa Chân, nếu thực sự em muốn thừa kế tài sản, không bằng lấy anh còn nhanh hơn.”

“Không phải ý đó,” Tôi hận mình lắm mồm, lấy đá đập vào chân mình chính là tình hình lúc này.

Lâm Tấn Tu không nóng không lạnh nói: “Em có thể suy nghĩ một chút. Lấy anh, một nửa tài sản cố định dưới danh nghĩa của anh chính là của em, trang sức mẹ anh để lại cho vợ anh, ồ, còn có cụ ngoại mới mất của anh...”

Tôi kịp thời hắt hơi một cái, cuối cùng cùng làm ngừng lại giọng nói của Lâm Tấn Tu.

Hôm nay lúc ra cửa thời tiết không lạnh như bây giờ, vì thế tôi mặc không nhiều, áo phông dài tay, quần bò, giày thể thao, đi bộ ở ngoài một đoạn như vậy, không khí lạnh cuối cùng cũng ngấm vào quần áo, sau lưng lạnh lạnh, sau khi hắt hơi thì nước mắt đều chảy ra cũng không biết ai đang nhắc đến tôi nữa.

“Kích động như vậy?” Lâm Tấn Tu vừa nói vừa đưa khăn giấy cho tôi.

“Không có chuyện đó,” Tôi cũng không cần khách khí với anh ta, cầm lấy khăn giấy nhanh chóng lau mặt lau tay, “Lời nói này anh có thể nói với người khác, đối với em thì không được. Em có nhà có xe lại còn có đôi bàn tay.”

Khóe miệng Lâm Tấn Tu hơi nhếch lên, đó là nụ cười đầu tiên của anh ta tôi nhìn thấy trong những ngày này. “Thực sự là lời em sẽ nói,” Anh ta ngừng lại, cởi áo khoác mây xám nhạt thuận tay phủ lên người tôi, chỉ còn lại một cái áo len có hoa văn, “Tạm thời vấn đề tài sản không thảo luận nữa, mặc áo vào trước đi, em mặc ít quá.” Hành động này thực sự quá mờ ám, tôi không dám chậm chạp, nhanh chóng túm lại áo khoác muốn cởi ra, “Ày, không cần đâu...”

“Mặc vào, em còn phải về kí túc xá,” giọng nói của Lâm Tấn Tu cứng rắn, đứng trước mặt tôi, hai tay dùng sức trên vai đè lên áo tôi, “Bây giờ anh cũng coi như một nửa anh trai của em, chăm sóc em cũng là nên làm.”

Lời nói này lạnh thế. Tôi nhớ hôn lễ sắp xếp vào cuối năm, trước mắt bọn họ còn chưa kết hôn, cái “một nửa anh trai này” cũng thực sự xấu hổ. Tôi muốn cởi áo không thể không kéo tay anh ta, lôi lôi kéo kéo lại khó coi, túm lấy quần áo nhất thời không biết như thế nào mới tốt.

“Tổng giám đốc Lâm, vợ của tôi không phiền ngài nhọc lòng.” Giọng nói của Cố Trì Quân bỗng nhiên vang lên bên tai tôi, tôi còn không kịp sững người thì cơ thể nghiêng đi, bước chân lảo đảo bị người phía sau kéo vào lòng, eo bị ôm chặt

64. Chương 64

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, quai hàm của Cố Trì Quân cắn rất chặt, u ám đến cực điểm, nụ cười trên khuôn mặt Lâm Tấn Tu không còn sót lại chút gì, trong vòng mấy giây, trở thành một kiểu lãnh lùng nghiêm nghị,

giống như cảm xúc nào đó mà mấy lần trước đây tôi đã nhìn thấy trên mặt anh ta, tâm tình cực kỳ không vui nhưng lại kiềm chế nó xuống.

Anh ta không lên tiếng, tôi biết anh ta đang kiềm chế, Cố Trì Quân cũng vậy.

Tôi cũng chẳng biết đây được coi là tiết mục gì, trước nay cũng không cảm thấy bản thân lại có sức hấp dẫn lớn như vậy. Lâm Tấn Tu cúi đầu nhìn cái áo trong tay, ngược mắt lên gật đầu với tôi, “Anh đi trước đây.”

Tôi lấp bắp, “Học trưởng, đi thông thả.”

Một chiếc xe SUV màu đen đi tới bên cạnh tôi, lái xe nhà họ Lâm xuống xe mở cửa xe, Lâm Tấn Tu lên xe. Chiếc xe xuyên qua bầu trời đêm đầy sương, nghênh ngang rời đi.

Nhìn khắp bốn phía tôi mới phát hiện, chúng tôi đang đứng ở bên cạnh bãi đỗ xe bên ngoài học viện, xe của Cố Trì Quân đỗ trong đó, tôi chậm chậm thở ra một hơi, bình ổn tâm tình mới nhẹ giọng hỏi anh, “Sao anh lại đến?”

“Được một lúc rồi.”

Tôi giả vờ cười, “Em đã nói với anh... hôm nay không về rồi mà.”

“Vì thế anh đến trường đón em, cũng may anh đến,” Cố Trì Quân túm cổ tay tôi kéo đến bên cạnh xe, mở cửa xe nhét tôi vào trong xe, “Rất có thu hoạch.”

Lời này thực sự chói tai, nhưng tôi chỉ có thể nhịn, giải thích: “Em và Lâm Tấn Tu cùng làm xong việc lễ chúc mừng học viện, nói mấy câu, anh đừng nghĩ nhiều.”

“Anh vốn không nghĩ nhiều, em vội giải thích như vậy, chính là giấu đầu lòi đuôi,” ánh mắt của Cố Trì Quân sáng rực giống như có lửa thiêu đốt, “Bị anh bắt gặp rất khéo, có đúng không?”

Tôi cười khổ. Quả thực là thời cơ không tốt, cứ để anh đụng phải cái chuyện này, không biết tôi và Lâm Tấn Tu vừa đi vừa nói chuyện anh nghe được bao nhiêu, với phong độ thường ngày của anh, e rằng sẽ ghen đến chết mất. Nhưng anh chỉ im lặng, không chất vấn tôi, cũng không nổi trận lôi đình như tôi dự đoán, khởi động xe chẳng nói lời nào.

Tôi nhỏ giọng nói: “Để em lái đi.”

Anh không đáp. Trên thực tế trên đường về nhà anh không nói lời nào hết, cho đến khi xe dừng trong gara, bầu không khí trong xe khó xử đến cực điểm, mà tôi cũng càng ngày càng nơm nớp lo sợ, lấp bắp kéo cánh tay anh, “Đừng giận nữa mà.”

Anh tắt máy rồi nghiêng người, trên mặt không có ý tức giận, bình tĩnh như biển sâu. Anh giơ tay khẽ vuốt mặt tôi, đặt một nụ hôn lên trán tôi. “Hứa Chân, em hãy nhớ Cố Trì Quân anh toàn tâm toàn ý với em”

Tôi nhẹ nhàng ôm lấy eo anh, vùi đầu vào cổ anh, “Em biết.”

Vốn tưởng chuyện này coi như qua rồi, nhưng Cố Trì Quân hiển nhiên không phải là người rộng lượng như vậy, buổi tối hôm đó anh giày vò tôi đến mức chịu không nổi, ngày hôm sau tôi suýt nữa không bò dậy được, nhớ đến đã hẹn gặp mẹ, tôi kiên trì bò ra khỏi chăn ấm áp, trong lòng đau khổ không thôi.

Có một số người một ngày không gặp như cách ba thu, có một số người ba năm không gặp cũng sẽ chẳng nhớ nhung, mẹ tôi thuộc người phía sau. Tôi đang ôm đầu xoắn xuýt, lại bị Cố Trì Quân gọi đi ăn cơm. Thời gian dờ dờ ương ương, tôi ăn chẳng có vị nào hết, sau khi giải quyết bữa sáng gần bữa trưa này xong, tôi về phòng thay quần áo. Mở tủ quần áo nhưng lại thấy khó khăn, cả tủ đầy quần áo nhưng cũng không biết chọn cái nào phù hợp.

Cố Trì Quân tiến vào, mở tủ quần áo chọn một bộ cho tôi, đó là bộ anh mua cho tôi tuần trước, một cái váy liền màu trắng có thắt lưng, bên dưới mặc với tất quần và boots dài, tôi chỉ mặc đúng một lần vào hôm anh mua về.

“Bộ này.”

Nói ra cũng thú vị, sau khi tôi và Cố Trì Quân ở chung, quần áo của tôi chiếm một nửa tủ quần áo trong phòng ngủ của anh, tôi vốn không có nhiều quần áo như vậy, một phần ba trong đó là Cố Trì Quân mua

thêm cho tôi. Mắt thẩm mỹ của anh vượt xa tôi, chọn quần áo cho tôi cũng không quá đắt, đại đa số lấy thoải mái phóng khoáng làm chủ, bao nhiêu lần tôi nói đừng mua quần áo cho tôi nhưng anh cứ bỏ ngoài tai, vui vẻ không biết mệt, cải tạo xu thế của tôi từ đầu đến chân.

Tôi mặc váy vào, Cổ Trì Quân giơ tay chỉnh nếp nhăn, cúi đầu thắt đai lưng cho tôi, tôi nhìn động tác tay của anh, cuối cùng nhin không được nữa đùa cười nói với anh: “Hóa ra anh cũng giống như mẹ em, thực sự là ghét cách ăn mặc của em à?”

Cổ Trì Quân hiển nhiên không ngờ đến tôi hỏi anh như vậy, nhanh chóng ngẩng đầu, tôi nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của anh chợt lóe lên, một giây sau hai cánh tay anh nắm lấy vai tôi nhìn vào mắt tôi, trả lời: “Không phải. Từ trước đến nay anh luôn cảm thấy, em là cô gái đẹp nhất mà anh đã gặp, xinh đẹp và cách ăn mặc chẳng liên quan gì đến nhau.”

Tôi cũng có sự hiểu rõ về bản thân mình, kiểu đánh giá của anh không nằm trong dự liệu của tôi, tôi nhất thời trợn mắt há mồm, “Thật đấy,” Cổ Trì Quân hơi mỉm cười, “từ trước đến nay anh đều nghĩ như thế.”

Mặt tôi nóng lên, “Có người đẹp nào mà anh chưa gặp? Lừa người hả?”

“Khi lần đầu tiên gặp em trong khách sạn, anh đã nghĩ thực sự là cực kỳ xinh đẹp, một đôi mắt to tròn, dường như biết nói, anh còn tưởng là em là người mới được đạo diễn Lương tìm thấy ở đâu, ” Cổ Trì Quân nói câu này mới ngẩng đầu, cười với tôi, “Không có ai có thể so sánh với em.”

Chúng tôi đã thân thiết như vậy rồi, nhưng tôi nhìn thấy nụ cười của anh vẫn không nhìn được tim đập nhanh, cộng thêm lời anh nói là lời ngọt ngào thâm tình như vậy, tôi giống như tất cả mọi người mà vui mừng mở cờ trong bụng, kiễ chân khễ hôn lên mặt anh một cái.

Anh lấy một cái áo len và áo khoác ở trong tủ quần áo, bắt đầu mặc vào.

“Anh cũng muốn ra ngoài à?”

“Không phải em muốn gặp mẹ em sao? Anh đi cùng em.”

“Ồ...” Tôi kinh ngạc, “Anh đi làm gì?”

“Anh có thể không đi,” anh cúi đầu đóng cúc áo, không ngẩng đầu lên, tôi chỉ nhìn thấy lông mày của anh nhíu lên nguy hiểm, “Em nói cho anh lý do anh không đi trước đã.”

Thời gian Cổ Trì Quân thực sự tức giận không nhiều, nhưng lúc tâm tình anh không tốt tôi tuyệt đối không muốn đối phó, chỉ đành lăm bằm một tiếng, “Được rồi,” dù sao cũng đã là quan hệ này rồi, vẫn phải gặp mặt thôi.

Mẹ tôi đại khái không ngờ đến tôi và Cổ Trì Quân cùng xuất hiện, vô cùng ngạc nhiên, nhưng một giây sau liền khôi phục lại trấn định, kêu chúng tôi ngồi xuống. Lại một lần nữa đến căn phòng trong khách sạn của bà, không biết tại sao chỉ cảm thấy nơi này rất khác với lần trước, rõ ràng đồ dùng gia đình không ít đi nhưng tôi vẫn cảm thấy thiếu đi rất nhiều thứ, sau đó tôi mới hiểu ra, căn phòng này thiếu đi một người.

“Chị Tiểu Nhụy đâu ạ?”

“Con bé bị bệnh, mẹ cho con bé nghỉ.”

Tôi khe khẽ à một tiếng, lúc Kỷ Tiểu Nhụy không ở đây, căn phòng rộng như vậy lại chỉ có một mình bà, chẳng trách cô quạnh như vậy. Mà biệt thự Lâm Thị rộng hơn căn phòng khách sạn này không biết bao nhiêu lần, ba bố con nhà họ Lâm thường xuyên không ở nhà.

Mẹ tôi nhẹ nhàng thở phào, ngồi xuống sofa, rồi chỉ chỉ ghế sofa dài tỏ ý chúng tôi ngồi xuống, trên bàn trà thủy tinh trước sofa có bình sứ, cắm một bó sơn chi, nở rất vừa lúc hương thơm ngào ngạt. Mùa này nơi nào có hoa sơn chi? Chắc là đặc biệt mang đến.

Tôi và Cổ Trì Quân nhìn nhau, cùng ngồi xuống, bà và Cổ Trì Quân quen biết nhiều năm như vậy, cho dù có gì đó bất mãn cũng không có thể bộc phát ra trước mặt.

“Mẹ,” Tôi mở lời, “Thấy mẹ đạt được đề cử.” Bà tùy tiện gật đầu một cái, dáng vẻ không để ý danh lợi. Tôi nghĩ cũng đúng, người sắp lấy Lâm Viễn Dương, còn để ý mấy cái danh lợi vô vị sao? Chỉ cần bà gật đầu

nói bà muốn cái tượng vàng đó, ủy ban nhất định là trông mong đem đến cửa thỉnh cầu bà nhận lấy. Tuy nhiên với sự cứng cỏi của bà, không hẳn phải làm chuyện này.

“Mẹ, mẹ tìm con có việc gì?”

Bà khẽ cau mày, “Không có việc thì không thể tìm con sao?” tôi xấu hổ cười trừ, không dám đem lời trong lòng nói ra. Bà nhìn tôi, cuối cùng nói vào chủ đề chính, “Hứa Chân, lúc trước mẹ cũng đã nói với con, sau khi Ba Chương Cam Kết quay xong, con sẽ đến ở với mẹ, bây giờ đến lúc rồi. ”

Cố Trì Quân nghe vậy nhìn tôi, hơi kinh ngạc. Tôi lắc đầu với anh, đứng mực nói: “Học trưởng đã nói với con chuyện này, đáp án của con là từ chối. Mẹ, ý tốt của mẹ con xin nhận.”

Bà nhú mồm, nhìn Cố Trì Quân, “Ồ cùng mẹ con tủi thân sao? Xem xem con gây thành cái gì rồi? Mấy tuần không gặp, sao gây nhanh như vậy?”

Tôi nhanh chóng phủ nhận, “Làm gì có? Con không gây.”

“Nói nhảm, tự mình tới gương xem xem, cằm nhọn, khí sắc không tốt, mặt còn nhỏ hơn trước,” Ngừ khí của bà nặng thêm, “Bình thường con không ăn cơm hay là làm việc không có quy luật? Lớn như vậy cũng không biết chăm sóc bản thân sao?”

Sao tôi có thể không biết chăm sóc bản thân? Tôi lắc đầu, “Con thực sự rất tốt, không tin mẹ hỏi Trì Quân.” Tôi kéo kéo ống tay áo của Cố Trì Quân để anh nói giúp tôi, ai mà biết được anh nghiêm túc quay đầu, ánh mắt sắc nhọn quét qua người tôi, nặng nề nói, “Đúng là gây đi nhiều,” Anh quay đầu nhìn mẹ tôi, mặt tràn đầy áy náy, “Đạo diễn Lương, xin lỗi. Em không chăm sóc tốt Tiểu Chân, sau này sẽ không thể. Lần sau chị nhìn thấy cô ấy khí sắc tuyệt đối tốt hơn hôm nay.”

Tôi không hy vọng Cố Trì Quân cùng tôi đến để giáo huấn, nhanh chóng cắt lời anh, “Được rồi, không nói chuyện này nữa. Mẹ, mẹ yên tâm lấy bác Lâm đi, chuyện nhà bác ấy chắc chắn rất nhiều, mẹ không cần bận tâm con nữa.” Nói thật, có thể khiến bà không quản tôi, muốn tôi làm gì tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Cố Trì Quân vươn tay khẽ vuốt mặt tôi, rồi đi xuống dưới nhẹ nhàng nắm tay tôi, xoay người đối diện với mẹ tôi, vẻ mặt vô cùng trịnh trọng, “Đạo diễn Lương, em biết chị cảm thấy em và Tiểu Chân ở cùng nhau danh bất chính ngôn bất thuận, mẹ nào cũng thương con gái. Bọn em lập tức kết hôn, như vậy sẽ không có bất cứ vấn đề gì.”

Tôi vừa kinh ngạc vừa đỏ mặt, đang muốn nhỏ giọng lẩm bẩm, “Em không muốn kết hôn sớm như vậy” anh khẽ néo ngón tay tôi, tôi lập tức ngậm miệng. Thực ra mấy tháng này, Cố Trì Quân nhiều lần nói với tôi về chuyện kết hôn, nhưng thẳng thắn trịnh trọng nói ra trước mặt mẹ tôi như vậy, đây là lần đầu tiên.

Sắc mặt mẹ trầm xuống, “Ít bốp méo chủ ý của tôi đi! Ai để hai đứa kết hôn?”

Sắc mặt của Cố Trì Quân bình tĩnh, “Người nhà em rất thích Hứa Chân, chỉ cần chị gật đầu, trong khoảng hai tuần chị dâu của em có thể đặt xong giáo đường...”

Mất thấy phương hướng của cuộc nói chuyện phát triển theo hướng không thể biết trước được, tôi cũng càng ngày càng căng thẳng. Không phải tôi chưa từng thấy mẹ và Cố Trì Quân có ý kiến khác nhau, nhưng đó điều xảy ra do điện ảnh, tình huống lần này tôi chưa từng thấy, hơn nữa hoàn toàn không chen miệng vào được, chỉ có thể nhìn chằm chằm mi tâm của mẹ tôi càng ngày càng chặt, mà Cố Trì Quân cũng càng ngày càng nghiêm túc.

Xoa dịu sự khó xử của căn phòng là tiếng điện thoại, mẹ hắt cằm với tôi, “Đi nghe điện thoại.” Ngừ khí coi tôi là thư ký, tôi cũng thở phào nhẹ nhõm, chạy vào phòng ngủ nghe điện thoại.

Kết quả là thư ký của bác Lâm gọi tới, nói là năm giờ chiều phải xe đến đón bà đi ăn tối. Tôi gác điện thoại trở về phòng khách, một giây sau liền dừng bước chân, xuyên qua cánh cửa khép hờ, tôi nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của mẹ, dáng vẻ sẵn sàng nghênh tiếp quần địch. Đây dường như là lần đầu tiên từ khi tôi và Cố Trì Quân xác định quan hệ, ba chúng tôi cùng xuất hiện trong một căn phòng.

Bọn họ đang nói chuyện, vốn không muốn nghe nhưng tôi lại là đứa tai thính mắt tinh, cho dù bọn họ thấp giọng nói chuyện cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

“Cho dù chị nghĩ như thế nào nhưng Tiểu Chân chọn em, chị không thể thay cô ấy làm chủ.” Đây là giọng nói của Cố Trì Quân, rõ ràng ràng.

“Con bé tóm lại vẫn là trẻ con... Lúc tôi lớn như nó cũng đối nghịch với người lớn trong nhà, lời của bề trên không thềm nghe chữ nào.” Giọng nói của mẹ vẫn nhạt nhẽo như trước, như tự giễu.

“Không phải như vậy. Đạo diễn Lương, chị thực sự không hiểu Tiểu Chân,” Cố Trì Quân im lặng một lúc lâu, “Cô ấy không giống chị. Cô ấy không phải vì dỗi hờn mới ở cùng em. Mỗi một sự lựa chọn của cô ấy đều có đạo lý của mình, không có ai có thể can thiệp vào quyết định của cô ấy.”

“Sao, cậu nói với tôi cậu hiểu con gái tôi hơn tôi?” Mẹ tôi lạnh lùng hỏi vặn lại.

Cố Trì Quân không trả lời câu hỏi này, ngược lại nói: “Chị nói xem?”

“Được rồi, đừng dùng tâm lý học đối phó tôi,” Mẹ tôi hiện nhiên không thích lời này, “Bên công ty điện ảnh chuẩn bị làm sao?”

Cố Trì Quân không lưu tâm, “Thái độ của em đã là đáp án rồi.”

Bọn họ quen biết nhiều năm, rất nhiều lời vừa nói đã hiểu, căn bản không cần nói sâu. Chỉ khổ đứa nghe trộm là tôi, như lọt vào sương mù chẳng biết nông sâu.

Lúc ra ngoài, mẹ tôi đã kết thúc cuộc nói chuyện với Cố Trì Quân, đứng lên, vẫy tay với tôi, “Cùng mẹ đi một chuyến.”

Tôi chẳng hiểu ra sao, “Đi đâu ạ?”

Bà không trả lời câu nói này, ánh mắt dịch chuyển nhìn Cố Trì Quân, “Cậu về trước đi, tôi và Hứa Chân có chuyện ra ngoài.”

Hiển nhiên, bạn trai của tôi cũng không phải kiểu người có thể bị người khác chỉ huy, anh đứng mực ngược mắt nhìn bà, “Đạo diễn Lương, em và Hứa Chân cùng đến thăm hỏi cũng đương nhiên phải cùng về nhà. ”

“Cố Trì Quân, đây là chuyện của mẹ con tôi, mặc dù là bạn trai cũng không thể quản đầu quản chân con bé.” Giọng nói của bà cứng nhắc, cầm túi trên bàn lên, lại nhấn mạnh một lần nữa, “Hứa Chân, cầm hoa đi thôi.” Lời nói này vô cùng không khách khí, tôi tin anh có một trăm phương thức phản kích lại mẹ nhưng lúc này, anh không thể thực sự có tranh chấp với mẹ tôi, anh nghiêng đầu nhìn tôi, tôi biết anh đang trưng cầu ý kiến của tôi, tóm lại anh đi hay không đi hoàn toàn xem ý kiến của tôi.

Tôi làm một động tác tay tỏ ý anh đợi, cũng không đi chuyển chân, hỏi mẹ tôi trước, “Mẹ, mẹ nói cho con trước là đi đâu?”

Đại khái mẹ không ngờ đến tôi quán quýt câu hỏi này như vậy, nhú mi rồi nói: “Đi thăm một người bạn của mẹ.”

“Là bạn của mẹ, không có quan hệ gì với con chứ?” Tôi im lặng một lát, “Con có cần đi gặp người ấy không?”

“Có.” Mẹ chỉ nói một chữ.

“Thế thì được.” Tôi gật đầu với Cố Trì Quân, kéo anh sang một bên, thấp giọng, “Anh về trước đi, nếu có chuyện thì em gọi điện thoại cho anh.”

Anh khe khẽ nắm lòng bàn tay tôi. Chúng tôi mỗi người đi một ngã trong gara của khách sạn, Cố Trì Quân lái xe về nhà, tôi và mẹ lên một chiếc xe khác. Xe rất nhanh đi vào đường chính, chạy như bay trên con đường bằng phẳng rộng rãi, ghế trước là lái xe và vệ sĩ, ghế sau là tôi và mẹ.

65. Chương 65

Đơn độc ở cùng một chỗ với mẹ tuyệt đối là một trong những chuyện giày vò nhất trong cuộc đời tôi. Lời nói của bà trước mặt tôi luôn không nhiều, thỉnh thoảng nói vài câu đều là ngữ khí không cho cự tuyệt, nếu có thể tôi thực sự tình nguyện cả đời không nói chuyện với bà.

“Mẹ, đi đâu đấy ạ?”

“Đến rồi sẽ biết.”

Tôi không nói nữa, câu trả lời này giống như là chẳng nói gì.

Mẹ quay đầu nhìn tôi, “Con đã từng nghĩ đến, mấy năm sau hai đứa làm thế nào không?”

“Mấy năm sau cái gì ạ?” Tôi ngẩn ngơ.

“Con và Cố Trì Quân.”

“Ồ...” Tôi vẫn ngẩn ngơ.

Bà chẳng nói gì gật gật đầu, “Xem ra chưa nghĩ tới, hay là con định qua một ngày thì đụng vào chuông một lần?”

Đây gọi là lời gì? Tôi bị bà nói đến mức hơi tức giận, nhin không được mở miệng phản bác, “Con không biết giới của mẹ như thế nào, nhưng có hỗn loạn thế nào cũng không phải không có vợ chồng chung sống hạnh phúc mãi mãi. Diễn viên cũng tương tự như các nghề khác, chẳng qua là một công việc mà thôi, mỗi người trên thế giới này đều phải đối diện với vấn đề điều hòa công việc, gia đình, điều này không có quan hệ gì với nghề nghiệp, Cố Trì Quân nếu như đến công việc, gia đình cũng không xử lý tốt, bây giờ con cũng sẽ không ở cùng một chỗ với anh ấy. ”

Bà không cho ý kiến, hỏi tôi, “Nếu như sau này Cố Trì Quân di dân, con cũng định từ bỏ tất cả hiện nay, ở cùng với cậu ta?”

“Di dân? Anh ấy chưa từng nói với con,” Tôi lại ngẫm nghĩ, “Cũng phải, người nhà anh ấy đều ở Thụy Sĩ, anh ấy lại là người coi trọng gia đình như vậy... Ừm, đợi mấy năm xem sao vậy, nếu như anh ấy có suy nghĩ này, con sẽ thương lượng với anh ấy, không phải là vấn đề gì to tát.”

Mẹ liếc tôi, vẻ mặt hơi buồn rầu, nhưng cuối cùng không nói gì nữa. Tôi cũng biết lời nói này khiến lòng bà không thoải mái, nhưng điều tôi nói là thực tình. So sánh với Lâm Thị, tôi thực sự thích nhà họ Cố hơn.

Lúc nói chuyện, chiếc xe rẽ vào đường chính của một con đường khác, bên người các tòa nhà dần ít đi, thay vào đó là những cây ngô đồng cao lớn rậm rạp, lá cây lẳng đặng rơi trên mặt đất, phong cảnh mùa thu có một mùi vị khác biệt.

Tôi hơi nhú mày, con đường này tôi không thể không quen, tôi quay đầu hỏi mẹ, “Bạn của em sống ở gần đây ạ?”

“Đúng thế.”

Lông mày tôi hơi nhíu lại, mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, sợ bỏ lỡ bất kì chi tiết gì. Quả nhiên, chiếc xe đi thẳng về phía trước hơn một cây số thì rẽ về bên trái, trong lòng tôi cũng nôn nóng không kiềm chế được nữa, “Phía trước là khu nghĩa trang! Mẹ đưa con đến nghĩa trang?”

Bà gật gật đầu, ngầm thừa nhận.

Tôi nhìn bó hoa chi tử trong lòng, hít sâu một hơi, nhở nhở bản thân không chế cảm xúc, “Mẹ, mẹ đến nghĩa trang thăm ai ạ?”

“Đã nói với con rồi, một người bạn của mẹ.”

Sắc mặt tôi ngay lập tức cứng đờ, sự tức giận bị lửa gát trong lồng ngực dâng lên, “Con không đồng ý với mẹ đến nghĩa trang! Mẹ nói là bạn mẹ, sao không nói cho con người ấy đã chết!”

Vừa nói tôi thoát cái đứng lên, nhưng vì đầu đụng vào trần xe nên lại ngồi xuống, “Mẹ muốn đến nghĩa trang thăm người đã mất là chuyện của mẹ, đừng có kéo theo con! Dừng xe!” Hai từ “dừng xe” của tôi là gào với lái xe, lái xe đương nhiên không thèm để ý tôi.

Tôi càng sốt ruột, “Nói lái xe dừng xe!”

Một lúc lâu sau mẹ cuối cùng khoát khoát tay, lái xe đỗ xe bên lề đường bà mới mở miệng, “Sao bỗng nhiên tức giận như vậy?” Sự kinh ngạc trong ngữ khí vượt qua sự tức giận.

Từ một năm mẹ con tôi khôi phục lại quan hệ này, tôi ở trước mặt bà rất cẩn thận dè dặt, cố gắng hết sức giả vờ thành dáng vẻ cô gái ngoan, đại khái bà chưa từng nhìn thấy tôi tức giận, bây giờ khó trách bất ngờ. Tôi đến nhìn cũng không muốn nhìn bà, tự mình bắt đầu tìm điện thoại trong túi, “Con không đi nghĩa trang, mẹ cứ tự nhiên.”

Trên mặt bà u ám, “Đừng tức giận nữa, con nên đến.”

“Nên? Mẹ vẫn làm theo ý mình, mẹ thực sự nghĩ giữa mẹ con chúng ta có nghĩa vụ và trách nhiệm gì sao? Đừng buồn cười nữa, ” Khẩu khí của tôi thực sự không tốt được, “Tại sao con phải đi gặp một người đã mất hơn hai mươi năm? Hơn nữa, mẹ đã hỏi qua ý kiến con chưa?”

Mẹ thực sự bị chọc tức rồi, “Bố con dạy con như nào vậy? Một người hơn hai mươi tuổi, sự tôn trọng cơ bản cũng không biết?”

“Con chỉ tôn trọng người đáng tôn trọng, còn về mẹ, con thấy còn không đủ phân lượng,” Bà không nhắc đến bố tôi còn được, nhắc đến thì lửa giận của tôi càng lớn, lạnh lùng nói, “Bây giờ mẹ hẳn là đã biết con là người như thế nào rồi, hối hận rồi chứ? Bây giờ thay đổi chủ ý còn kịp, có thể lại tìm một đứa con gái nghe lời, Hứa Chân con không hầu nữa.”

Lái xe và vệ sĩ ngồi ghế trước nhìn nhau, chắc hẳn cũng không ngờ đến màn cãi nhau này, mười phút trước tôi cũng không ngờ đến, sao có thể có thông báo trước.

“Hóa ra...” Sắc mặt mẹ lúc xanh lúc trắng, bàn tay để tên đùi không ngừng co rút, “Trong một năm này, con không hề coi mẹ là mẹ con?”

Bà vốn hơi gầy, chỉ trang điểm một chút, sự tiêu tụy trong sắc mặt căn bản không giấu được.

Mặt tôi không có cảm xúc, “Không sai.”

Hai chữ này kích thích bà không nhẹ, kinh ngạc nhìn tôi hồi lâu không nói lên lời, tôi lơ mơ cảm thấy vành mắt bà dần dần đỏ lên. Mà tôi lại cũng không nói chuyện với bà, người phụ nữ trước mặt tôi nói ra thì là mẹ tôi, kì sự sự hiểu biết đối với tôi còn không bằng con mèo bà nuôi, tôi rút cuộc vẫn mở cửa xe xuống xe, đi ngược về phía ngược lại, không để ý bà đi hay ở lại nữa, chỉ cảm thấy tâm trạng khó mà bình tĩnh.

Yêu cầu của tôi đối với mẹ cũng không quá cao, nhưng ít nhất, tôi hy vọng tôi có thể cùng bà đứng trên một địa vị bình đẳng tiến hành nói chuyện, hơn một năm nay, tôi phát hiện ra chuyện này thực sự không có khả năng, ở cùng với bà quả thực không thể nói chuyện. Bà chỉ tay sai khiến đối với tôi, giờ tay nhắc chân đều là khí phách của đạo diễn, tôi chỉ cần vâng theo ý bà, không cần nghi vấn, không cần lên tiếng, không cần có ý nghĩ của riêng mình, ngoan ngoãn làm con gái ngoan mặc bà sắp xếp, như vậy là đủ rồi.

Chậm chậm đi qua một con phố dài, tôi ngồi xuống ghế dài ven đường rồi gọi điện thoại cho Cố Trì Quân để anh đến đón tôi.

Quả nhiên là mùa thu rồi, lá rơi ven đường dày đặc, tôi đá lá rụng, ngồi trên ghế dài nhịn không được kéo chặt áo một chút. Có một con mèo lông xù đi tới bên chân tôi, liềm liềm giày tôi rồi chớp mắt nhìn tôi, Cố Trì Quân trong vòng nửa tiếng liền tới, lúc đến tôi đang cho chú mèo lang thang đó ăn bánh quy. Tôi không có dự định giữ lại mèo con, đặt bánh xuống, vỗ vỗ đầu mèo lông xù rồi đi tới bên xe, Cố Trì Quân lại không nhịn được cười, “Rất biết tự tìm niềm vui.”

Tôi vừa cười vừa nhún vai, vút túi ra ghế sau, mở cửa xe bên trái rồi đuổi Cố Trì Quân sang ghế phụ, tôi cầm lái. Bây giờ Cố Trì Quân nhàn rồi ở nhà, bình thường đi siêu thị mua đồ đa số là anh tự lái xe, kỹ thuật lái xe cũng dần dần thành thạo nhưng chỉ cần lúc có tôi thì vẫn là tôi cầm lái.

Anh thoải mái mái dựa vào lưng ghế, nhìn bốn phía, “Nơi này vắng vẻ hơn anh tưởng tượng, xem ra em và đạo diễn Lương cãi nhau nghiêm trọng hơn anh tưởng tượng, lại có thể bỏ chị ấy lại. ”

“Đây gọi là lời gì?” Tôi bất mãn.

Anh nói: “Trừ khi em tức giận chủ động xuống xe, chị ấy tuyệt đối không thể bỏ em lại.”

Lời nói này thực có hàm ý, tôi lườm anh, chạy chậm lại để xe đi như rùa bò, “Sao, hiểu mẹ em như vậy?”

“Mẹ em ấy à, tâm tư giấu rất sâu, cảm xúc bình thường cũng không để lộ ra ngoài, trước nay không để lời ra miệng, rất nhiều tình cảm, rất nhiều chuyện, chị không nói ra không có nghĩa không có,” Cố Trì Quân trả lời tôi như vậy, “chị ấy không được coi là một người mẹ tốt, nhưng lần trước sau khi để em lại cho bố em, hối hận suốt hai mươi hai năm, bây giờ không thể bỏ em lại nữa.”

Lòng tôi thầm nói, vì thể mới nói tìm một bạn trai hơn mười tuổi là không tốt, kinh nghiệm cuộc sống nhiều hơn tôi quá nhiều, cũng quá thông minh, chẳng giấu nổi gì hết, nói cái gì cũng giống thuyết giáo.

“Sự áy náy của chị ấy đối với em, anh nghĩ em cũng biết,” Cố Trì Quân cuối cùng rẽ chủ đề sang chủ đề chính, “dù sao hơn một năm nay, đây là lần đầu tiên em tức giận với đạo diễn Lương, hai người cãi nhau vì cái gì?”

Anh là người khôn khéo như vậy dường như không thể giấu nổi. Tôi thở dài, đánh tay lái, xe rẽ vào một con đường cây nhỏ, “Anh biết phía trước của con đường ban này là nơi nào không?”

“Trên biển hướng dẫn hiển thị nghĩa trang?”

“Đúng, nghĩa trang, bố em chôn cất ở đó.”

Cố Trì Quân suy nghĩ, “Nhưng đạo diễn Lương lại không phải đến thăm bố em?”

“Không phải, e rằng bà căn bản không biết bố em chôn cất ở đâu.” Tôi nói, “anh cũng nhìn thấy dáng vẻ kiềm nén tâm tình của bà hôm nay, hơn phân nửa là bà đến thăm người tình cũ đã mất sớm của bà... người tình cũ đã chết hai mươi năm lại nhớ kỹ như vậy, nhưng hơn một năm em nhận lại bà, bà không hề nhắc đến một lời muốn tảo mộ cho bố em, hoàn toàn vứt sau đầu.”

Cố Trì Quân gật đầu, “Hứa Chân, sự tức giận của em là có đạo lý.”

“Em cũng không phải người khắc nghiệt như thế,” Tôi tiếp tục nói, “bà nhớ người tình cũ em chẳng sao cả, bố em cũng không cần bà nhớ thương, nhưng bà lại định kéo em đi tảo mộ khiến em không thể chịu đựng được. Em không muốn đi theo. ”

Cố Trì Quân nói: “Những ý nghĩ ban này em vừa nói, em có nói cho chị ấy không?”

“Tại sao em phải nói cho bà ấy?” Tôi nói, “xưa nay mẹ em cũng không phải đối tượng tốt để nói chuyện, bà cũng không để ý đến ý nghĩ của em, còn muốn em nghĩ đến bà trước tiên? Không có đạo lý ấy.”

“Ý nghĩ trong đầu em nhiều như vậy, lại không rõ ràng mà nói cho chị ấy, hai người sao mới có thể giao tiếp?”

Tôi giả vờ không nghe thấy lời anh, chuyên tâm lái xe. Tôi biết anh bắt đầu thuyết giáo thì rất lợi hại, đại khái là do gia đình anh hoàn mỹ, mẹ nghiêm bố nhân từ, anh em hòa thuận, anh không muốn thấy tôi và cãi nhau rồi bởi, hoàn cảnh xuất thân quyết định tính cách, tôi không trông mong anh có thể hiểu tôi.

Thực sự không vui nếu câu chuyện này cứ tiếp tục, tôi rất nhanh nhắc đến chuyện khác, “Anh và công ty điện ảnh xảy ra chuyện gì thế? Cuộc nói chuyện của mẹ em và anh, em nghe được một chút... à, không phải em cố ý nghe thấy đâu.”

“Không phải chuyện lớn, đang giải quyết.” Anh trả lời tôi.

“Lời này sao nghe có lệ như vậy?”

“Chuyện không đáng để em bận tâm, thật đấy,” Giọng của anh hoàn toàn là ý trấn an, “yên tâm.”

“Có phải là nói cho em cũng không có tác dụng không?”

“Tuy anh rất muốn phủ nhận nhưng trên thực tế thì tình hình chính là như vậy. Vấn đề chi tiết của mấy hợp đồng. Em thực sự không giúp được gì.”

Tôi nói “Được rồi” rồi nhìn khuôn mặt anh trong gương chiếu hậu. Vì thế bạn thấy đấy, che giấu đều là tương đối. Anh cảm thấy tôi không thể tháo gỡ suy nghĩ đối với mẹ tôi, nhưng trên thực tế, anh cũng giấu tôi rất nhiều chuyện.

66. Chương 66

Khi công tác trừ bị của việc chúc mừng học viện tiến hành bình bình khí thế thì mưa thu bắt đầu rơi rả rích, mưa ngoài trời nổi nhau thành sợi, hàng vạn sợi tơ phất phơ trong gió thu, thời tiết cũng càng ngày càng lạnh. Tôi và Vi San dọn dẹp đồ đạc ra khỏi giảng đường. Hôm nay hiếm có Lâm Tấn Tu không xuất hiện, tâm tình của tôi tốt hơn nhiều so với thường ngày, sau bao nhiêu ngày lần đầu tiên cùng Vi San tới nhà ăn. Mưa không to lắm, chúng tôi đều không mang ô, thế là cùng chạy như bay, bỗng nhiên Vi San nói: “Ê ê, mây nhìn kia, cái người từ đầu đến chân đều tỏa ra mùi vị hormone nam kia là ai? Đúng thật là vừa cuồng dã vừa gợi cảm! Ý, anh ta đang cười với bọn mình kia!”

Tôi vừa ngẩng đầu vừa cười, “Thị lực của mây tốt thật đấy, cách màn mưa cũng có thể nhìn rõ...” Lúc này vừa nhìn liền ngẩng đầu của người, nhanh chóng dụi dụi mắt, cuối cùng nhìn rõ ràng người đàn ông che vừa ô, vừa cầm một cái ô khác đang cười với chúng tôi, không ngờ lại là Cố Trì Quân.

Tôi hoàn toàn ngây ngốc, anh mặc một cái áo phong dài tay dùm dỏ, bên ngoài khoác một cái áo khoác ngắn cũ, quần jeans rách, dưới chân đi đôi dép không xác định được là dép lê hay là xăng đan, điều này cũng chẳng là gì, điều kỳ quái nhất là, anh lại dán râu, đầu tóc lộn xộn đến mức giống như mới ngủ dậy. Không biết anh ăn mặc như này, sao bảo vệ của trường không bắt anh lại chứ.

Cố Trì Quân đưa ô đến trên đỉnh đầu tôi, “Đem ô cho em.”

“Không sợ bị người ta nhận ra à?”

Anh cười cười, “Em đoán xem có mấy người nhận được ra anh?”

Điều này cũng đúng. Tôi lại nhìn chằm chằm anh một lúc, không thể không nói, anh đúng như dáng vẻ Vi San nói, vừa cuồng dã vừa gợi cảm, không còn là ảnh đế ngày thường khiến người ta cảm thấy ở trên cao nữa, mang theo một chút cảm giác thô kệch cầu thả.

Cố Trì Quân cúi người cười híp mắt, tiến đến bên tai tôi, “Mê anh rồi à?” Mặt tôi đỏ bừng, đang muốn nói chuyện thì Vi San đi theo tôi, liếc mắt nhìn Cố Trì Quân một lúc lâu rồi kích động chọc chọc tôi, “Không giới thiệu à?”

Tôi ngoác miệng cười, “Đây là bạn tao, đây là bạn học của em Vi San.”

“Mây hiếm có có mấy người bạn khác giới nha,” Vi San nhỏ giọng thì thầm với tôi, cười đến ngọt ngào, nhiệt tình chào hỏi với Cố Trì Quân, tự mình giới thiệu.

Cố Trì Quân kéo tôi vào dưới ô, rồi tay kia đưa chiếc ô còn lại cho Vi San, “Đã nghe Tiểu Chân nhắc đến em.” Tôi lại ngây người, đến giọng nói của anh cũng thay đổi, càng trầm thấp hơn so với giọng thật của anh. Màn nguy trang này đúng thật là chu đáo, đến Vi San là fan của anh cũng không nhận ra.

Vi San nói cảm ơn anh, ánh mắt dừng trên vai tôi, nghi ngờ nói: “Hai người là quan hệ gì thế?”

Tôi nói: “Ày...”

Cố Trì Quân nhìn Vi San, “Em nói xem?”

“Chắc chắn không phải bạn trai...” Vi San nói, “Bạn trên mạng?”

Cố Trì Quân cười, “Tại sao không phải bạn trai?”

“Cái này còn phải nói sao ạ?” Vi San nói, “Hứa Chân sớm đã là hoa...”

Lòng tôi căng thẳng, vội vàng liếc Vi San một cái rồi đẩy nó ra ngoài, “Đừng nói vớ vẩn, nhanh về kí túc xá đi.”

“Nếu đã gặp rồi,” Cố Trì Quân chắc chắn cũng đã đoán ra nửa câu sau rồi nhưng sắc mặt không thay đổi, mặt mũi tươi cười, “Vi San, em cũng cùng đi ăn với bọn anh đi.”

“Thôi, thôi,” Tôi nhanh chóng ngắt lời trước khi Vi San mở miệng, đồng thời kéo ống tay áo anh, “Bọn tao còn có chuyện phải bàn, đi trước đây, Vi San mày đi ăn trước đi, mai gặp nhá.”

Tôi cũng không quan tâm đến kháng nghị của Vi San, cười trừ một cái, vội vàng kéo Cố Trì Quân rời khỏi trường. Tuy anh nguy trang đạt nhưng tôi không dám cam đoan ở cùng một chỗ với anh lâu nó có nhận ra anh hay không. Cố Trì Quân đỗ xe ở gần trường, trên đường đi do trời mưa to nên chúng tôi dường như không nói gì, từng chiếc ô đi lướt qua chúng tôi, nhưng tôi có thể cảm nhận được tâm tình của Cố Trì Quân không tốt. Lúc ngồi vào xe anh mới lên tiếng, “Vi San là bạn tốt nhất của em à?”

“À, coi như thế đi.” Tôi khởi động xe, “Anh tự lái xe đến à? Trời mưa đường lại không dễ đi, kỹ thuật lái xe của anh lại không tốt... Em gửi tin nhắn cho anh rồi, nói là tối nay em không về, anh không đọc được à?”

“Đọc rồi, nhưng anh vẫn muốn đến,” Cố Trì Quân đặt ô xuống, “Đưa ô là một mặt, còn nữa, anh muốn gặp bạn em.”

“Ôi trời, anh không biết Vi San... Trên đầu giường nó có dán poster của anh, em sợ ăn cùng anh không được mấy phút nó đã nhận ra anh rồi, bây giờ chẳng qua nhất thời mờ mắt thôi. ”

Giọng nói của Cố Trì Quân lạnh lùng, “Nhận ra thì làm sao? Đến bây giờ em vẫn không muốn giới thiệu anh cho bạn tốt nhất của em? Đề phòng người khác thì thôi, đến bạn của em mà cũng muốn giấu sao?”

Ngữ khí lời nói này thực sự bất thường, bỗng nhiên tôi không muốn lái xe nữa, vô thức nghiêng đầu nhìn anh, sắc mặt của Cố Trì Quân thực sự không tốt. Tôi cúi đầu, lúc này mới chú ý đến mép quần anh ướt hết, anh vì đưa ô cho tôi mà cố ý cải trang, rồi lại đợi rất lâu dưới tòa giảng đường của tôi, nhưng tôi lại dùng sự không kiên nhẫn thậm chí thái độ phiền chán để đối với anh. Thực sự là cực kì hỏng bét, tôi vô thức cảm thấy không yên lòng, “Anh tức giận rồi à?” Cố Trì Quân giơ tay che mắt, không nói năng gì.

Tôi kéo kéo tay áo anh, nhỏ giọng cầu xin, “Đừng giận mà... em suy nghĩ không chu đáo... em sai rồi... Trì Quân đừng giận nữa...” Trước mặt anh tôi rất ít làm nũng, thực sự là lần đầu tiên, chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

Cố Trì Quân bỏ cánh tay che mắt ra, mặt không biểu cảm trừng mắt nhìn tôi, “Về nhà nói.”

Trên đường đi tôi đều thấp thỏm không yên, khó khăn lắm mới về đến nhà, anh trực tiếp vào nhà, vút cái ô ướt sũng trên sàn, tôi vội vàng dựng ô lên rồi cẩn thận lau khô vết nước, đi theo sau anh vào chỗ cửa ra vào, rồi theo đuôi vào phòng để quần áo.

“Bạn tốt nhất của em lại không cho rằng anh là bạn trai của em, mà em không định làm sáng tỏ?”

“Em không nghĩ như vậy, nhưng... thời cơ hiện tại chưa thích hợp, giải thích không được.”

“Thời cơ?” Anh cũng không quay đầu lại, quay lưng về phía tôi gỡ râu giả, cởi áo khoác và áo phông ướt, thay áo mặc ở nhà vào, “Vi San nói em là hoa có chủ là chỉ Lâm Tấn Tu?”

Tôi hít sâu một hơi, “Chuyện của em và Lâm Tấn Tu đều đã nói cho anh rồi, giữa em và anh ta chẳng tính là gì cả, nhưng... từ trước đến nay đều có người hiểu lầm, Vi San... cũng thế...”

Cố Trì Quân cúi đầu, chậm chậm xắn tay áo lên, kiềm chế giọng nói, “Mỗi lần anh đến trường đều rất có thu hoạch, lần trước thì chúng ta không nhắc đến nữa, lần này gặp được bạn tốt nhất của em, cô ấy tưởng rằng em và Lâm Tấn Tu dính dáng mờ ám mà không biết sự tồn tại của bạn trai chính thức của em. Ồ, mà em nói với anh, đây chỉ là một hiểu lầm?”

Cả người tôi dường như bị ảo thuật gia dùng phép định thân, lòng chua xót không chịu nổi, cúi đầu thì thầm nói: “Em xin lỗi, là em suy nghĩ không chu đáo...” Anh giống như một con báo xù lông, cong lưng lên, kiềm chế gì đó đều ném hết sang một bên, “Em xin lỗi anh cái gì? Hứa Chân, tâm tư em kín đáo, rất nhiều

chuyện nhỏ em đều suy đi nghĩ lại trong lòng rất nhiều lần, thực sự có thể suy nghĩ không chu đáo?” Ngay lập tức tôi nghe thấy âm thanh ghế bị đá bay, tôi kinh ngạc ngẩng đầu.

Anh sải bước tới nắm cổ tay tôi ném tôi lên sofa trong phòng khách, từ trên cao nhìn xuống tôi, “Không phải như thế... Anh đừng giận...” Tôi nhắc người lên, giơ tay cố gắng ôm eo anh, “Anh nghe em nói, em không muốn nói cho Vi San là vì nó đã từng nợ Lâm Tấn Tu ân tình rất lớn, đủ để nói trả cả nửa đời người. Nó cái gì cũng tốt nhưng chuyện này mãi mãi không hiểu. Vì vậy nó nghe cái gì đầu tiên thì cho đó là đúng, luôn nghĩ em phải phát triển cùng Lâm Tấn Tu. Em không muốn tranh chấp với nó vì chuyện này. ”

“Chỉ là như vậy?”

“Thật, là như vậy.” Tôi cắn môi, cảm thấy mắt cay cay. Đúng là muốn lấy mạng mà, tại sao mỗi lần đều rơi nước mắt trước mặt anh, Cố Trì Quân thực sự quá hiểu làm thế nào để bức bách tôi, tôi không muốn lĩnh giáo một lần nữa. Nước mắt của tôi có tác dụng, sau khi Cố Trì Quân im lặng hồi lâu thì giơ tay ôm lấy tôi, tôi ngẩng đầu nhìn anh, tuy anh vẫn xụ mặt nhưng sự tức giận trong mắt lại dần dần được che lấp.

“Đừng khóc nữa, giống như là anh bắt nạt em vậy.” Cố Trì Quân nhẹ nhàng hôn tóc tôi. Tôi vui đầu vào thất lưng anh, khẽ lẩm bẩm, “Ban này còn tưởng là anh muốn ăn em.”

“Là anh muốn ăn em,” Cố Trì Quân cũng không che giấu, vỗ về tóc tôi, “Anh không phải là người không gì không làm được mà em thấy trong phim, trên thực tế...” Tôi nhìn anh. “Trên thực tế, có một số chuyện anh không chống đỡ được tổn thất, anh sẽ lo lắng rất nhiều chuyện,” Cố Trì Quân nhẹ nhàng vuốt ve tóc tôi, “Đối với em, anh mãi mãi sẽ lo được lo mất.”

Vốn tưởng rằng chuyện này trôi qua không nhắc đến nữa, mấy ngày sau đó tôi cũng đặc biệt thêm phần cẩn thận, nếu việc của lễ chúc mừng học viện cũng giải quyết hòm hòm rồi, thì mỗi ngày sau khi lên lớp xong thì tôi liền về nhà, thư viện cũng không đi, cũng không tham gia thảo luận nhóm, mượn sách về nhà viết luận văn, chỉ sợ lại chọc anh tức giận. Bây giờ mới phát hiện, mấy ngày nay Cố Trì Quân đều đi sớm về muộn, mỗi ngày đều gần đến giờ cơm tối mới ôm túi giấy mua đồ siêu thị về nhà.

Đương nhiên theo lý thuyết, điều này chẳng có gì kỳ lạ cả. Trong công ty điện ảnh anh luôn có chuyện phải giải quyết, đại khái là do anh nhàn rỗi quá lâu, tôi suýt nữa thì quên, anh cũng là người có công việc, khiến tôi thấp thỏm không yên chính là hôm thứ sáu nhận được một cú điện thoại, không ngờ là luật sư của văn phòng luật sư nào đó gọi đến, nghe giọng nói của đối phương dường như rất khẩn cấp, lúc tôi trả lời Cố Trì Quân không có nhà, có chuyện gì thì có thể chuyển lời đến anh thì vị luật sư Hoàng kia lập tức phủ nhận, nói không có chuyện gì quan trọng. Ngữ khí nói chuyện của đối phương thay đổi nhanh khiến lòng tôi nghi vấn. Càng khiến tôi nghi hoặc chính là thái độ của Cố Trì Quân, anh chỉ cười nhún vai, nói tôi đừng để trong lòng.

Tôi lại không dễ dàng yên tâm như vậy, chỉ nghĩ lẽ nào Cố Trì Quân cuốn vào trong sự vụ pháp lý gì sao? Thái độ của tôi đối với luật sư hoàn toàn kế thừa bố tôi, ông cảm thấy, cả đời này tốt nhất không cần giao tiếp với luật sư, quãng đời còn lại của bạn ngoài tiêu phí thời gian ra, thì không có chuyện khác có thể làm nữa. Cố Trì Quân đối với chuyện này tránh né mà không nói, cũng không gây trở ngại tôi có được sự thật. Ngày hôm sau tôi chọn thời gian gọi điện thoại cho Kỷ Tiểu Nhụy, muốn nghe ngóng chỗ chị, không ngờ nhận điện thoại là Chương Thời Ninh.

Ngay lập tức chuyện muốn hỏi liền trở nên khó có thể mở miệng, lăm lăm hai câu liền muốn cúp điện thoại. “Hứa tiểu thư,” Chương Thời Ninh rất khách khí với tôi, “Nếu có chuyện, cô có thể nói với tôi.”

“Chương Tiên Sinh, thật ra tôi cũng muốn tìm anh...” Tôi thở dài, “Cố Trì Quân và công ty điện ảnh rốt cuộc là gặp phải chuyện gì?” Tuy nhiên tôi cũng không ngờ đến anh ta trả lời tôi cũng là một câu đơn giản, “Không có chuyện gì.”

“Sao có thể không có chuyện?” Ngữ khí của anh ta giống y như Cố Trì Quân, tôi hơi đau đầu, Chương Thời Ninh làm người quản lý của Cố Trì Quân sáu bảy năm, sự nghiệp của Cố Trì Quân cũng là sự nghiệp của anh ta, anh ta sao có thể không biết? Có lẽ đã được Cố Trì Quân căn dặn, không thể nói gì với tôi hết.

“Có phải công việc của anh ấy xảy ra chuyện không ạ?” Tôi cắn răng. Chương Thời Ninh không trực tiếp trả lời tôi, chỉ cứng giọng nói: “Sao cô có thể nghĩ như vậy?” Câu trả lời này khiến lòng tôi trầm xuống, dự

cảm không lành dâng lên, “Tôi không biết, nếu tôi biết thì đã không hỏi anh. Anh ấy không chịu nói cho tôi cái gì hết. ”

Anh ta tránh nói vào vấn đề chính, “Cậu ấy đương nhiên có suy nghĩ của mình.”

Tôi cup mắt nhìn mặt đất, “Chương tiên sinh, lúc đó muốn tác hợp cho tôi và Cố Trì Quân, có phải anh đã cảm thấy hối hận rồi?” Chương Thời Ninh không phải là người quản lý chuyên chế, hướng hồ mức độ nổi tiếng của Cố Trì Quân, anh ta cũng không thể hoàn toàn quản được anh. Với suy nghĩ của tôi, quan hệ của họ giống bạn tốt hơn. Cố Trì Quân cũng là người, cần cù mười mấy năm, bỗng nhiên muốn yêu đương lãng mạn, anh ta sẽ không có ý kiến gì. Chỉ có điều không ngờ tới đối tượng yêu đương lại là một quả bom hẹn giờ, e rằng trong lòng anh ta thực sự ân hận.

“Không phải hối hận. Là hoảng hốt,” Chương Thời Ninh dùng từ cẩn thận, “Tôi thực sự không ngờ đến quan hệ của cô và Lâm nhị công tử không bình thường như vậy. E rằng cũng không có ai ngờ tới.”

Lời nói này ý tại ngôn ngoại vô cùng rõ ràng, Hứa Chân cô chỉ quen biết Lâm Tấn Tu thì cũng thôi, lại một mực dây dưa mờ ám. Chuyện ngày lập tức phức tạp hóa. Tôi hơi xấu hổ, “Chuyện của tôi và Lâm Tấn Tu...không phải như mọi người tưởng tượng...” Đang nói thì giọng nói ngưng lại, chuyện đã đến mức này, giải thích thế nào cũng không có tác dụng, “Tôi hiểu rồi, xin lỗi đã thêm phiền phức cho anh.”

Từ chỗ Chương Thời Ninh không có được tin tức có tác dụng gì, nhưng vô cùng trùng hợp tôi lại biết được sự thật từ chỗ Thẩm Khâm Ngôn. Thẩm Khâm Ngôn ba bốn tháng không gặp lại một lần nữa xuất hiện trước mặt tôi, cậu ta đã khác xưa rồi. Cậu ta đến trường tìm tôi, đeo kính đen. Ở bên ngoài nói chuyện không tiện, chúng tôi bèn vào trong xe, lái xe là người quản lý, một phụ nữ trên dưới bốn mươi tuổi, mặt mày thông minh tháo vát, cậu ta giới thiệu là Vương Nam, tôi gọi chị ấy là chị Nam. Chị Nam bắt tay mỉm cười với tôi, nói chuyện vô cùng khách khí, chào hỏi rồi xuống xe, dường như muốn để không gian nói chuyện cho chúng tôi.

67. Chương 67

“Sao lại có thời gian đến tìm tôi thế?” Tôi đùa, “còn tưởng rằng cậu thành người nổi tiếng rồi là quên tôi đấy.”

Cậu ta gỡ kính mát xuống, tôi nhìn thấy một đôi mắt thức đêm quá mức, cũng may là vẫn trong suốt như trước đây.

“Hứa Chân,” giọng nói của cậu ta bỗng nhiên khàn khàn, “Tôi không phải là người như thế. Tôi muốn gặp chị, rất muốn, nhưng...”

Tôi hối hận mình đã lỡ lời, “Tôi biết, tôi biết mà, tôi đùa đấy.” Cậu ta là người thế này không phải tôi không hiểu, có thể thấy gần đây chuyện phiền lòng quá nhiều, phán đoán cũng không chuẩn xác nữa.

Cậu ta cup mắt nhìn mặt sàn, vẻ mặt là sự đau khổ khó mà hình dung được, giống như một người lặn lội đường xa giữa sa mạc. Thời gian tôi quen biết cậu ta cũng không coi là ngắn, nhưng từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy vẻ mặt này của cậu ta, dù cho là cậu ta nhắc đến tình hình gia đình phức tạp và bố của cậu ta cũng không như vậy.

“Xin lỗi.” Tôi nói khẽ.

Cậu ta im lặng một lúc mới lên tiếng, “Chị và Cố Trì Quân yêu nhau đúng không?”

Tôi gật đầu.

“Sẽ...kết hôn à?”

Mặt tôi nóng lên, “Hả là thế.”

“Vậy...sau khi hai người kết hôn có kế hoạch gì?”

“Hử?” Tôi không hiểu ý tứ của câu nói này, nghiêng đầu nhìn cậu ta, “Kế hoạch gì?”

Thẩm Khâm Ngôn cũng nghiêng mặt, “Cố Trì Quân chuẩn bị ngừng đóng phim, vì thế...”

“Hử?” Chúng tôi nhìn nhau, Thẩm Khâm Ngôn yên lặng hai giây rồi ánh mắt bỗng sáng lên, “Chị không biết?”

Trong thoáng chốc đại để tôi đã hiểu ý của cậu ta, liên hệ đến việc mấy tháng nay Cố Trì Quân đều ở nhà, lòng tôi trầm xuống, “Tôi không biết, anh ấy gặp phải chuyện gì? Cậu nói hết cho tôi đi.”

Tin tức trong giới giải trí truyền đi rất nhanh, hai người lại cùng công ty, chung quy cũng nghe phong thanh được chút ít. Thẩm Khâm Ngôn do dự một lát, như đang suy nghĩ xem nói hay là không nói, tôi trừng mắt nhìn cậu ta, cuối cùng cậu đã nói, “Tôi nghe nói, anh ấy đang hủy bỏ hợp đồng với công ty điện ảnh. ”

“Hủy bỏ hợp đồng? Hủy bỏ hợp đồng gì?” Tôi trợn mắt há mồm, chuyện lớn như vậy, Cố Trì Quân lại không nói lời nào với tôi.

“Vậy chị có biết...” Thẩm Khâm Ngôn ngừng một chút, “Công việc mấy tháng nay của Cố Trì Quân hoàn toàn ngừng lại rồi, cũng không tham gia bất cứ hoạt động quảng cáo và tuyên truyền nào, đến hoạt động từ thiện cũng hủy, hoàn toàn không có kế hoạch nhận phim mới.”

“Anh ấy nói với tôi, công ty điện ảnh cho anh ấy nghỉ phép.”

Thẩm Khâm Ngôn lắc đầu, ánh mắt thâm thúy, “Không phải.”

Tôi căng thẳng, “Vậy chuyện là như nào? Vì quan hệ của tôi?”

Mặt cậu ta căng thẳng, giống như tôi đang ép cậu ta ăn cyanua hoặc là nói ra bí mật gây tổn thương cho cậu ta vậy, lúc này đây tôi cũng không quan tâm nữa, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cậu ta, đợi cậu ta nói ra nửa câu sau.

“Lời đồn trong giới nói, Cố Trì Quân cướp chị từ tay Lâm Tấn Tu, Lâm Tấn Tu cực kỳ tức giận, cấm đoán o ép Cố Trì Quân, Cố Trì Quân cũng tức giận, sau đó đưa ra việc hủy bỏ hợp đồng với công ty, nhưng lúc hủy bỏ hợp đồng bị gây khó dễ...” Tôi cảm thấy mình đang nghe tiểu thuyết, lúc lâu sau mới phản ứng lại hai người cậu ta nói tôi đều quen. Cái gì gọi là cướp tôi từ tay Lâm Tấn Tu? Từ trước đến nay tôi chưa từng cùng Lâm Tấn Tu bước qua gianh giới đó, tại sao có thể bị đồn quá mức như vậy? Vậy tôi thành cái gì?

Tay hơi run rẩy, tôi vô thức tìm điện thoại muốn hỏi hai người có liên quan. Đầu óc trống rỗng, mờ mịt nghiêng đầu nhìn sườn mặt của cậu ta, cậu ta cụp mắt im lặng không lên tiếng, đáng vẻ yên tĩnh đó lại khiến tôi tỉnh tâm lại.

“Chị định làm sao đây?” Một lúc sau Thẩm Khâm Ngôn hỏi, tôi đẩy cửa xe xuống xe, bước được mấy bước mới nhớ ra quay đầu nhìn cậu ta, “Cảm ơn cậu đã nói cho tôi.”

Từ trước đến nay tôi chưa từng tán thành quan niệm số mệnh, nhưng trong một năm thường có một ngày như vậy—trong 365 ngày, 364 ngày trôi qua vô cùng bình thường, duy nhất có một ngày tràn đầy cảm giác kịch như thế, đặc sắc hơn bất cứ câu chuyện nào.

Tôi đi tới thư viện, thư viện của trường có hành lang tĩnh mịch, bên ngoài tường đều là dây thường xuân, tất cả các cửa sổ của thư viện đều đang mở, chỉ có cửa sổ chớp gần góc tường là đóng một nửa, Lâm Tấn Tu đang viết luận văn dưới cửa sổ đó, anh ta đang đọc sách, tấm lưng thẳng tắp, dù gì thì còn hơn nửa năm nữa là tốt nghiệp, anh ta phải đối mặt với rất nhiều luận văn.

Con người Lâm Tấn Tu này cho dù là ngàn vạn cái không tốt nhưng anh ta tuyệt đối là một sinh viên ưu tú. Từ trước đến nay học hành chưa từng lơ mơ, kính trọng bề trên, cho dù là môn nào thì điểm số luôn đứng đầu học viện, tôi còn nhớ bài diễn văn của anh ta lúc tôi mới vào cấp ba, trong đó có bao nhiêu lời thật lòng thì tôi không biết nhưng tôi ấn tượng sâu sắc một câu “Bạn lừa gạt tri thức, sẽ có một ngày tri thức lừa gạt bạn.” Tôi nghĩ câu nói này hẳn là số ít câu nói đáng tin tưởng trong bài nói hoa mĩ của anh ta.

Việc của anh ta tuy nhiều nhưng hàng ngày chúng tôi vẫn gặp mặt, có lúc giúp tôi giải quyết vấn đề trong phòng làm việc lễ chúc mừng học viện, có lúc thì gọi tôi cùng đi ăn. Tôi muốn phân rõ giới hạn với anh ta

vì vậy đáp án luôn là từ chối, nhưng anh ta cũng không để ý, chỉ nói “Anh có thể đợi”, thái độ khiêm tốn như vậy, quả thực không giống anh ta trước đây.

“Học trưởng.” Thu hồi lại mạch suy nghĩ, tôi khẽ gọi anh ta, Lâm Tấn Tu ngẩng đầu nhìn thấy là tôi thì hơi gật đầu, đặt bút xuống, cười, “Hiếm có em đến tìm anh.”

Vừa nói vừa giơ cổ tay lên xem đồng hồ, “Cũng đã giờ này rồi, đợi anh một lát, cùng anh đi ăn chút gì đó.” Thật ra thời gian lúc này cũng dở dang, cơm tối thì sớm quá, cơm trưa thì lại muộn quá. Tôi không chính anh ta cũng không lên tiếng, ôm sách đi đến gần anh ta, đợi anh ta thu dọn luận văn và laptop rồi cùng ra khỏi thư viện.

Lâm Tấn Tu sóng vai đi cùng tôi, “Gần đây có phải em từ chối điện thoại của mẹ em à?”

“Em không muốn nói chuyện với bà ấy.”

“Em trở nên nhẫn tâm đúng thật là lợi hại,” Anh ta lắc đầu, “Mẹ em ốm rồi, hôm nay cùng anh đi thăm bà nhé?”

Tôi từ chối, “Nhà anh cũng không phải không có bác sĩ. Em không đi.”

“Lại xấu tính rồi,” Lâm Tấn Tu hiển nhiên không ngạc nhiên, “Cái dáng vẻ mẹ em xin lỗi em thì cũng không để ý đến bà. Cho dù lời của người khác trên thế giới này em không nghe, chí ít em cũng nên có mẹ em một cơ hội giải thích chứ.”

“Em không cảm thấy cần thiết chuyện giải thích, em rất rõ ràng.”

“Cố chấp.” Lâm Tấn Tu lắc đầu nhè nhẹ.

Tôi không đấu võ mồm với anh ta nữa, dù sao thì cũng đã quyết tâm không đi rồi.

Tôi căn bản không tin mẹ tôi có bệnh nặng gì, nhìn sắc mặt nhàn nhạt này của Lâm Tấn Tu, chắc là cảm cúm các kiểu thôi. “Anh sẽ chuyển lời của em, chỉ có điều,” Lâm Tấn Tu nhìn tôi, “Hứa Chân, em cho rằng mình còn có mấy người thân nữa?”

Tôi cũng không cần anh ta nhắc nhở tôi, tôi ý thức cái sự thật này hơn bất cứ ai. Từ trước đến nay người thân của tôi chỉ có một mình bố, tôi sống hạnh phúc như vậy, cuộc sống phong phú như vậy, giống như bố tôi lười không tái hôn, không cần người phụ nữ khác đến để bổ khuyết khoảng trống trong sinh mệnh của ông vậy, tôi cũng không cần sự tồn tại của mẹ.

Sự xuất hiện của bà đối với tôi mà nói, là một sự tồn tại khó xử lớn hơn là xúc động, mà tôi đối với bà cũng như vậy, tôi là sự sai lầm thời trẻ của bà, là chương ngại vật cản trở tiền đồ của bà, bà nhận lại tôi chẳng qua là tuổi tác lớn rồi thấy cô đơn, hy vọng tìm một đứa con gái hầu hạ, đáng tiếc tôi không phải kiểu con gái ngoan như bà nghĩ. Người thân của bà là một đám người khác, một thế giới khác, từ trước đến nay không có quan hệ gì đến tôi. Bây giờ, đến Lâm Tấn Tu cũng bắt đầu nói giúp bà, nghĩ cho bà rồi.

Anh ta cũng không phải không có hảo cảm với người mẹ kế này, tôi vẫn nhớ thời gian này năm ngoái, ngày giỗ của mẹ anh ta, mẹ tôi ngắt ở phim trường, bác Lâm chọn đến bệnh viện thăm mẹ tôi, anh ta đã làm rối tinh rối mù ký túc xá ở trường. Thủ đoạn thu phục lòng người của mẹ tôi có thể nói là cao minh.

Tôi cùng anh ta đến nhà ăn.

Cũng từng có một dạo, chúng tôi cũng thường xuyên ngồi ăn cùng nhau, lúc đó tôi cẩn thận đề phòng anh ta, ăn cơm cẩn thận vô cùng, mà anh ta từ nhỏ được dạy bảo cực tốt, lúc ăn cơm cũng không nói chuyện nhiều, vì vậy chúng tôi thường xuyên không nói năng gì mà ăn cơm như này. Tôi nhớ lúc đó anh ta là một người rất kén ăn, mấy thứ như cà rốt, hành tây đều không động đến. Tôi cảm thấy anh ta lãng phí thức ăn, vậy là anh ta nhặt thức ăn mình không thích ra để tôi giúp anh ta giải quyết.

Tôi lúc đó nghĩ, anh ta nào có biết được nổi khổ không có thức ăn, tôi nhớ lúc tôi và bố ở Nam Mỹ, xe bị hỏng trong rừng rậm, chúng tôi mất ba ngày ba đêm đi bộ ra khỏi rừng, nổi khổ đói khát đó đến giờ vẫn còn như mới trong ký ức của tôi. Nhưng bây giờ, bệnh kén ăn của anh ta đã sửa không ít, chỉ có điều người kén ăn đổi sang là tôi.

Gần đây khẩu vị của tôi không tốt, không ăn được gì hết, chỉ gọi một phần cháo hoa quả. Lúc ăn, TV trong nhà ăn phát tin tức truyền hình, biểu tượng của MAX, một lúc sau lại nhìn thấy khuôn mặt của Thẩm Khâm Ngôn xuất hiện trên màn hình lớn, đoàn làm phim của cậu ta tham gia tiết mục phỏng vấn của đài truyền hình. Mấy tháng nay cậu ta liên tiếp xuất hiện trên những tấm biển quảng cáo, lại do nguyên nhân bộ phim nên đã tích lũy được danh tiếng nhất định. Hồi đầu năm, tôi và Thẩm Khâm Ngôn còn là khán giả làm nền, lần này cậu ta đã là diễn viên chính rồi, sự phối hợp của cậu ta MC thật ra có thể nhìn thấy được, tiến lùi có chừng mực, phong độ ngời ngời. Tôi nói: “Nhắc đến chuyện của Thẩm Khâm Ngôn, em vẫn nợ anh một lời cảm ơn.”

“Hứa Chân, em phải biết,” Anh ta nói khẽ, “quan điểm của anh là, một là không cảm ơn, hai là phải nỗ lực hành động. Chỉ là một câu nói thực sự quá buồn cười. ”

Tôi không lên tiếng, tôi có thể nỗ lực hành động gì? Còn không bằng nhanh chóng ngậm mồm vào cho nhanh. Đêm ánh mắt trở lại màn hình TV, Thẩm Khâm Ngôn trả lời phỏng vấn, nói về vai diễn của mình trong phim, một người đàn ông thâm tình cuối cùng chết vì nữ chính, MC phỏng vấn lại cười ha ha mà phát triển câu hỏi này, hỏi cậu ta có yêu cầu gì với bạn gái. Cậu ta hiển nhiên bị hỏi khó, ấp a ấp úng qua loa mấy câu, “Cũng không có yêu cầu quá cao.”

“Ví dụ như?”

Thẩm Khâm Ngôn hơi do dự, “Cởi mở và tốt bụng.”

Đáp án như vậy hoàn toàn không khiến nữ MC nhanh mồm nhanh miệng hài lòng, cô cười, “Như vậy không được, có lẽ quá đi. Rất nhiều fan của cậu đều muốn biết, cậu thích cô gái có vẻ ngoài như nào?”

Cậu ta giống như biết đã không còn cách nào né tránh nữa, cuối cùng mở miệng, “Đôi mắt dường như biết nói, có thể khiến người ta tình nguyện bỏ ra tất cả để đổi lấy nụ cười của cô ấy...”

Vừa nói khoe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười. Tôi không ngờ có thể nghe được những lời này trên TV, vốn không ăn được gì, bây giờ lại càng khó chịu. Mờ mịt cúi đầu xuống, đang lúc tâm tình không tốt, bỗng nhiên tôi nghe thấy giọng nói trầm thấp của Lâm Tấn Tu, “Nói cũng chuẩn đấy.”

“Ờ?” Giọng nói của anh ta không lớn, một lúc lâu sau tôi mới phản ứng lại, ngẩng đầu nhìn anh ta ngồi đối diện tôi, còn chưa kịp nhìn rõ dáng vẻ của anh ta, lại nhìn thấy anh ta không biết đặt đĩa xuống lúc nào, hơi giơ cánh tay lên, bàn tay hơi áp lên má phải tôi, cũng không thực sự chạm vào, cách một chút khoảng không, hơi ấm của bàn tay phả vào mặt.

Điều này tôi thực sự hoảng hốt không nhỏ, vô thức lùi lại phía sau, anh ta bình tĩnh nhìn tôi, mặt không cảm xúc thu tay về, lòng tôi phức tạp không chịu nổi, buông thả xuống.

“Gần đây em không ăn được gì à?” Lâm Tấn Tu liếc tôi, “Sắc mặt kém như vậy, gặp phải chuyện gì thế?”

Tôi muốn nói lại thôi. “Nói đi,” Anh ta hiếm có dễ tính, “Tìm anh có chuyện gì?”

Tôi nhần nhịn, cuối cùng mở miệng, “Cố Trì Quân...” Cuối cùng tôi cũng biết thế nào là mắc ở cổ họng, trước mặt Lâm Tấn Tu nói về Cố Trì Quân thực sự là một chuyện không dễ dàng, đối với tôi mà nói còn khó hơn trời, quả thực không thể mở miệng.

Lâm Tấn Tu nhìn tôi, “Sao?”

“Em nghe nói anh ấy đang hủy bỏ hợp đồng với công ty điện ảnh.” Tôi im lặng một lúc mới nói.

“Nghe nói?”

“Anh ấy không chính miệng nói cho em.” Lập tức nhớ đến khuôn mặt u buồn của Thẩm Khâm Ngôn, vô thức nhìn lên màn hình.

“Không nói cho em?” Anh ta dường như hiểu ra, cũng không phải thực sự bất ngờ, có sự bình tĩnh nằm trong dự liệu.

Tôi hỏi anh ta, “Anh biết chuyện này?”

“Anh nói không biết em có tin không?” Tôi nghĩ trên mặt tôi nhất định là hiện ra vẻ mặt không tin, một cánh tay của Lâm Tấn Tu đặt lên mặt bàn thủy tinh, đôi mắt đen nhánh như có bóng tối, “Công việc cụ thể của Gaiya do mấy giám đốc phụ trách giải quyết, anh không rõ, nhưng chuyện này thực sự có người nói cho anh, anh không hỏi nhiều. Anh có thể tưởng tượng được em nghe thấy lời đồn gì, vì thế đến tìm anh khởi binh hỏi tội?”

“Không phải” tôi khẽ lắc đầu, “Em muốn biết, nếu như anh ấy hủy bỏ hợp đồng với công ty điện ảnh, tiền phạt hợp đồng là bao nhiêu?”

Lâm Tấn Tu nhìn tôi không lên tiếng, “Em chắc hẳn hiểu một chút về luật hợp đồng, điều này thuộc về nội dung bảo mật.”

“Vậy là không thể nói cho em?”

Ngón tay Lâm Tấn Tu gõ gõ mặt bàn, trầm giọng. “Hứa Chân, em biết anh sẽ không từ chối bất cứ yêu cầu nào của em. Nếu như em khẩn thiết muốn biết nội dung hợp đồng, không vấn đề gì, em đương nhiên có thể biết,” Giọng nói của anh ta không lớn, từng câu từng chữ vô cùng nặng nề, “Nhưng hậu quả cũng phải do mình em gánh chịu, em đã nghĩ kĩ chưa?”

68. Chương 68

Tối hôm đó tôi cùng Lâm Tấn Tu tới ký túc xá của anh ta, tôi không muốn cùng anh ta tới công ty điện ảnh, vậy là Lâm Tấn Tu sai người mang bản photo hợp đồng đến.

Tôi ngồi trên sofa, xem từng phần văn bản photo, bản photo hợp đồng giữa Cố Trì Quân và công ty điện ảnh được đặt trên cùng, từ khi Cố Trì Quân debut đến nay tất cả các bản hợp đồng đều ở công ty điện ảnh Gaiya, thời hạn hợp đồng đều là năm năm. Mà bản hợp đồng mới nhất trên tay tôi đây là bản anh đã ký hơn hai năm trước, còn hai năm rưỡi nữa mới hết hạn. Gaiya cho anh đãi ngộ ưu đãi, các kiểu ưu tiên. Anh là người mà công ty Gaiya bồi dưỡng mà nên, cộng thêm mối quan hệ với mẹ tôi, dường như anh chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày chủ động hủy bỏ hợp đồng, vì thế không quan tâm lắm đến điều khoản vi phạm hợp đồng. Tình hình vi phạm hợp đồng có mấy loại, ví dụ như bệnh tật, đương nhiên là nhân tố bất khả kháng hủy bỏ hợp đồng, anh không cần phải bồi thường gì hết. Nhưng điều Cố Trì Quân phải đối mặt, không nghi ngờ gì chính là loại tồi tệ nhất. Bắt đầu từ nửa năm nay, anh từ chối tất cả các hoạt động công ty sắp xếp, thái độ cứng rắn yêu cầu hủy bỏ hợp đồng, do đó tiền phạt của anh là một con số trên trời.

Vì vậy sau khi tôi xem xong bản photo của hợp đồng, còn nhiều văn bản chuyển nhượng tài sản, tiền mặt trong tay Cố Trì Quân không nhiều, đại đa số là các loại tài sản hình thức, ví dụ như hai chỗ bất động sản bao gồm cả biệt thự vùng ngoại ô trong đó, một ít cổ phần chứng khoán, anh cũng đã ký tên hoặc là bán hoặc là chuyển nhượng, trả công ty điện ảnh một phần làm tiền vi phạm hợp đồng.

Tôi nhanh chóng tính toán trong đầu, hiển nhiên tiền vi phạm hợp đồng trên trời ấy đã cuốn sạch phần lớn tài sản cá nhân của anh, còn thiếu một phần, đại khái chỉ có thể dùng căn hộ chúng tôi đang ở để bù vào. Tôi nghĩ cũng chính do như vậy nên chuyện hủy bỏ hợp đồng của anh mới kéo dài đến tận hiện tại. Căn hộ đó thực sự quá rộng, trong thời gian ngắn không dễ bán đi, hơn nữa chúng tôi còn sống ở đó, một khi bán đi thì chúng tôi chuyển đi đâu? Anh phải giải thích thế nào cho tôi về vấn đề bỗng nhiên “chuyển nhà”?

Mặc dù Cố Trì Quân có IQ cực cao nhưng xử lý tốt chuyện này vẫn là một vấn đề khó. Hơn nữa anh thích căn hộ đó, giao thông thuận tiện, môi trường yên tĩnh, tôi đã từng hỏi anh tại sao muốn mua căn nhà lớn như vậy, anh liền cười nói, “Anh thích gia đình lớn, nhiều người sống cùng nhau mới náo nhiệt.” Tôi không sao nói với anh về chuyện tiền bạc, nhưng cũng mơ hồ cảm thấy, đối với chuyện tiền bạc anh không có bao nhiêu khái niệm cụ thể. Ngoại trừ trang phục mà người của công chúng cần phải có ra thì thậm chí anh cũng không có những đồ đắt tiền giống như những người nổi tiếng khác, bình thường ở nhà, anh ăn mặc rất tùy tiện, thường mặc áo sơ mi và áo phông mua lúc học đại học, vô cùng thoải mái.

Thế nhưng tiền bạc và vật chất có lúc cũng là việc thể hiện trực tiếp cảm giác thành tựu. Từ bỏ hết thấy tâm huyết và sự cố gắng bao nhiêu năm như vậy, tôi vừa xem trong lòng vừa đau xót, hướng hồ là anh. Tất cả những thứ có hiện tại, anh dường như cũng muốn từ bỏ. Lòng tôi quặn đau chỉ cảm thấy chữ ký trên giấy trắng mực đen kia cũng nhìn không rõ nữa, rõ ràng là chữ kí quen thuộc của anh, lúc này đây lại mơ hồ như vậy.

“Đây là toàn bộ những văn kiện có liên quan.”

Tôi gật đầu, tay run run, sắp xếp lại văn kiện.

“Xong rồi.” Tôi nói, Lâm Tấn Tu hơi gật đầu, người thư ký mặc vest màu đen không nói năng gì đem văn kiện bỏ vào trong kẹp tài liệu, cúi người với anh ta rồi rời khỏi.

“Hứa Chân,” Lâm Tấn Tu đi tới trước tủ ly, cuối cùng rót một ly hồng trà đưa cho tôi, giọng nói trầm thấp, “Anh đã nói với em từ sớm, chuẩn bị tốt tâm lý.” Anh ta ngồi xuống bên cạnh, chạm vào bao thuốc trên mặt bàn rồi lại đặt xuống. “Ban nãy em cũng không ăn gì, ra ngoài ăn chút gì đó cùng anh.”

“Không, em không đói.”

Lâm Tấn Tu căn bản không để ý tới tôi, “Anh để em xem hợp đồng không phải là vì kích thích em đến mức cơm cũng không ăn được. Em cho rằng mình là người máy làm bằng sắt à?”

Tôi giơ tay xoa xoa mặt, chỉ cảm thấy ngón tay và mặt lạnh kinh khủng.

“Tính cách này của em, trước đây thực sự cảm thấy có hứng thú, bây giờ nghĩ thì thấy chi bằng ngốc hơn một chút.” Lâm Tấn Tu giơ tay gạt chút tóc mái của tôi, thấp giọng nói.

“Em còn chưa đủ ngu xuẩn sao? Đến tận hôm nay mới biết được sự thật.”

“Chuyện này cũng không phải không có nước cứu vãn, bất cứ lúc nào anh ta cũng có thể trở lại.” Khuôn mặt của Lâm Tấn Tu không chút biểu cảm, “bản hợp đồng là thứ chết còn con người là vật sống, tiền vi phạm hợp đồng có thể bàn lại.”

“Không... không, cứ như vậy đi,” Tôi xót xa cúi đầu xuống, “Anh ấy biết mình đang làm gì, nếu đã giấu em thì chính là không hy vọng em nhúng tay vào. Hủy bỏ hợp đồng với công ty điện ảnh là quyết định sau khi anh ấy suy nghĩ kĩ càng, có thể gây ra hậu quả gì, anh ấy còn rõ ràng hơn em nhiều.”

“Anh ta cũng chưa hẳn đã rõ ràng.” Đây là lời nói ngầm, tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Mười mấy năm nay anh ta và Gaiya đều hợp tác tốt đẹp, bỗng nhiên đưa ra việc hủy bỏ hợp đồng, hơn nữa là do em,” Lâm Tấn Tu hơi híp mắt, yên lặng nhìn chằm chằm tôi, “Có phải em đang nghĩ như vậy?” Tôi á khẩu. “Chỉ có điều, anh ta đánh giá cao năng lực tiếp nhận của em. Bản hợp đồng em đã xem rồi, em thực sự có thể buông xuống sao? Chỉ có một công tước Windsor yêu mỹ nhân không yêu giang sơn, cho dù là anh ta thì cuối cùng trong lòng cũng hối hận, sau một năm hai năm thì sao? Hy sinh một người để tác thành cho tình yêu, từ trước đến nay chưa từng làm tốt được. ”

Anh ta bỗng nhiên biến thân thành chuyên gia tình yêu, tôi rất không thích ứng. Từ trước tới nay mồm miệng tôi đều không bằng anh ta, cho dù là chém gió hay là nói chuyện chính. Điều then chốt nhất là, anh ta đã nói trúng rồi.

Đúng thế, sao có thể làm tốt được? Những hợp đồng kia giống như gông xiềng màu trắng quấn lấy tôi, tôi không còn cách nào tiếp tục nói chuyện nữa, cũng không thể cùng Lâm Tấn Tu ở trong cùng một căn phòng nữa. Huyết thái dương giật giật, đầu đau đến mức tê dại. Một lúc lâu sau, tôi mờ mịt đứng lên, “Em về đây.” Lâm Tấn Tu giơ tay che mắt, “Ừ” một tiếng.

Đi tới cửa nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh ta, “Nhớ ăn cơm.”

Tâm trạng tôi không yên trở về nhà, thời gian cũng không còn sớm nữa, trong điện thoại có mấy cuộc gọi nhỡ, giống như bình thường lúc vào nhà Cố Trì Quân đã làm xong cơm tối, trong lòng tôi có chuyện nên ăn cơm cũng chẳng có mùi vị gì, Cố Trì Quân nhìn có vẻ tâm tình cực tốt.

Hai người ăn cơm vẫn có chút quá trống vắng, lòng tôi ngổn ngang, dạ dày toàn là đá, cắn bản không ăn được gì hết, thấy anh ăn cũng tạm tạm rồi, tôi thu dọn bát đĩa vào bếp, Cố Trì Quân theo tôi vào bếp, cùng tôi dọn dẹp.

Ý cười trên mặt anh tự nhiên, giống như mỗi ngày chúng tôi sống cùng nhau mấy tháng nay, tôi lại cảm thấy lưng lạnh ngắt, anh gặp phải chuyện lớn như vậy, cuộc đời đã đi tới con đường quan trọng nhất, anh tuyệt đối không thể không lo lắng, nhưng chúng tôi ở cùng nhau, ngủ cùng nhau, tôi lại không phát hiện ra bất cứ tình trạng lạ nào trong cảm xúc của anh, nói chuyện anh cũng không hề lộ ra chút dấu vết nào. Rốt cuộc anh coi những ngày qua tôi sống cùng anh thành cái gì? Nhất cử nhất động của anh trước mặt tôi đều đang diễn?

Tôi cuối cùng không nhịn được nữa, “Em có chuyện hỏi anh.”

Cố Trì Quân không ngần ngại, “Gì thế em?”

Tôi cắn môi, “Anh chuẩn bị hủy bỏ hợp đồng với công ty điện ảnh à?”

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, rất bình tĩnh, nhận lấy cái đĩa trong tay tôi dùng khăn lau khô, “Ừ, có dự định này.”

“Cái gì gọi là dự định?” Tôi gần như phát điên, “Cũng đã chuẩn bị gần xong rồi chứ nhỉ?”

Anh thuận miệng hỏi: “Ai nói cho em?”

“Ai nói cho em anh đừng quản, anh thành thật nói cho em, rốt cuộc anh còn giấu em cái gì?”

Anh không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ trầm ngâm nghĩ ngợi rồi mặt không chút cảm xúc nói: “Thẩm Khâm Ngôn nói cho em? Đúng là nhiều chuyện. Dân ông nên thận trọng nói chuyện, họa từ miệng mà ra cả, trong cái giới này đặc biệt phải quản được mồm miệng.”

Tôi hít sâu một hơi, “Đây là giao tình của em và cậu ta. Hơn nữa, cậu ta tưởng rằng em đã biết, ai biết được em vẫn chẳng biết gì cả.”

Cố Trì Quân đặt đĩa xuống, “Vào phòng khách nói chuyện.”

Chúng tôi im lặng không lên tiếng đi vào phòng khách, tôi ngồi ngẩn ra trên sofa, tuy nói bản thân mình phải trấn định nhưng vai lại vô thức co rúm lại, hoàn toàn không khống chế được.

Cố Trì Quân thu lại tất cả vẻ mặt cười đùa, nghiêm mặt nói: “Hứa Chân, cho dù em biết được gì từ đâu, nhưng anh nói cho em, hủy bỏ hợp đồng với công ty thuần túy là suy nghĩ của anh, không có liên quan gì đến em hết, hơn nữa chuyện này sắp kết thúc rồi.”

“Không chỉ là chuyện tiền bạc,” tôi cảm thấy cổ họng như bị lửa thiêu, “càng nhiều hơn... là sự nghiệp của anh. Anh đã từng nói, anh rất thích nghề diễn viên này.”

“Cũng chỉ là thích,” anh khẽ hôn lên tóc tôi, “Trở về ngành ban đầu là một lựa chọn không tồi.” Anh nói không sai, với năng lực của anh, rời khỏi giới này không phải là không sống qua ngày được. Chỉ có điều vấn đề không đơn giản tính toán như vậy.

Tôi nghĩ, nếu như anh không gặp tôi, không chừng anh vẫn là Cố Trì Quân rạng rỡ ngồi sáng, như cá gặp nước trong giới điện ảnh, sẽ không phải đối diện với sự lựa chọn bất đắc dĩ này. Lâm Tấn Tu không sai chút nào, hai người qua lại, một người hi sinh quá nhiều thì người kia sẽ không chấp nhận nổi, cho dù đối phương cam tâm tình nguyện hi sinh. Nếu như có người thay đổi con đường cuộc đời vì bạn, vậy thì bạn phải gánh vác trách nhiệm cuộc sống tương lai. Đúng thế, nếu như anh không có sự nghiệp, tôi lại rời khỏi anh, cho dù anh có ý chí sắt thép thì e rằng cũng chịu không nổi.

Tôi ôm đầu, cảm thấy đôi vai bị vật nặng vô hình đè lên, lạnh run. Nhất thời trong phòng vô cùng yên tĩnh, anh khẽ hôn đỉnh đầu tôi, cảm thán nói “Vẫn là một bé con”, rồi nửa quỳ trước mặt tôi, nắm lấy tay tôi, khẽ hôn lòng bàn tay và mười ngón tay tôi, “Tiểu Chân, uống một chút cà phê định thần. Có thể dùng tiền để giải quyết thì không phải vấn đề lớn.”

Tôi nghĩ mặt tôi xám như tro, “Cũng đến cái nước này rồi, anh còn giấu em làm gì? Lúc nào thì chúng ta chuyển đi?”

Mặt anh biến sắc, “Em nói gì?”

“Cái giá anh lập tức giải quyết không phải là anh không còn chút tiền nào sao? Căn nhà này cũng sắp phải trả công ty rồi, không phải sao? ”

Cố Trì Quân bước tại chỗ, sắc mặt chợt thay đổi, anh nhíu chặt mi nhìn tôi, “Nói linh tinh gì đấy?”

Tôi nhìn anh, “Đừng giấu em nữa, em đã xem hợp đồng rồi.”

“Hợp đồng?” Từ xưa đến nay anh luôn là người đàn ông thông minh, sau khi ngẩn người dường như một giây sau liền phản ứng lại, “Ồ, Lâm Tấn Tu cho em xem?” Sau đó giọng nói của anh đột nhiên cao hơn vài đề-xi-ben, âm cuối cao lên, u ám mà kinh khủng, “Sau khi gặp phải vấn đề, điều đầu tiên nghĩ đến không phải về nhà hỏi anh mà là tới chỗ Lâm Tấn Tu tìm chứng cứ?” Hỏi anh? Đối chất với ảnh đế, không có chứng cứ thì sao được chứ?

Tôi cười khỏ, “Anh không thể nói thật với em. Trên thực tế em mới hỏi anh chuyện này, ý nghĩ đầu tiên của anh cũng là muốn giấu em đúng không?” Cố Trì Quân dịch chuyển bước chân, tiến một bước về phía tôi, áp suất căn phòng trầm xuống, giống như có gió bão, “Ý của em là Lâm Tấn Tu sẽ không giấu em?”

Tôi không có sức lực cũng không có dũng khí đón lấy ánh mắt bức người của anh, chuyển trọng tâm câu chuyện, “Lâm Tấn Tu nói, anh có thể trở về... tiền vi phạm hợp đồng có thể bàn lại.”

“Nếu anh muốn trở về thì sẽ không đến bước này ngày hôm nay,” giọng nói của Cố Trì Quân nghe ra rất đau khổ, “Lời của Lâm Tấn Tu em cũng tin? Cậu ta có tâm tư gì với em không phải em không rõ sao? Anh hủy bỏ hợp đồng với công ty chính là vì một cái kết thúc, anh không thể nhẫn nhịn ông chủ của công ty luôn muốn có được vợ của anh! ”

Nói đến cùng, anh vẫn không tin tôi, tôi không biết là muốn cười hay muốn khóc, đến một câu phản bác cũng không muốn nói, chỉ im lặng cúi đầu mở túi ra, lấy ra một phần văn bản đưa cho anh. “Căn hộ này đừng đụng đến, em không muốn chuyển nhà,” Tôi thấp giọng nói, “Chỗ thiếu cuối cùng của tiền vi phạm hợp đồng, dùng nhà của em thế chấp đi, tuy chỉ bằng nửa diện tích của căn hộ này, nhưng địa điểm, môi trường tốt, chưa thế chấp. Em dựa vào giá thị trường để tính, vậy là đủ rồi. ”

Cố Trì Quân thực sự không ngờ đến tôi sẽ làm như vậy, một lúc lâu sau mới nhíu mày nói. “Cất đi.” Anh hoàn toàn nghiêm túc, lời nói dứt khoát lưu loát.

“Không, anh có thể nghe em một lần không? Anh luôn miệng “quyết định của riêng anh”, nhưng không nghĩ tới tình hình anh đối mặt hiện nay hoàn toàn là do em gây ra. Đây không phải là chuyện của mình anh, là vấn đề của hai chúng ta!” Cố hòng tôi thất lại, lời nói ra cũng mang chút âm khàn khàn, “Cố Trì Quân, anh chưa từng nghĩ tới, cho do bây giờ anh giấu em chặt chẽ nhưng sẽ có một ngày em phát hiện ra sự thật... đến lúc ấy phải làm thế nào? Em không có cách nào loại bỏ được, anh thực sự muốn em áy náy cả đời sao?”

Tôi cảm thấy mắt ầm ướt, nhìn cách làn hơi nước, vẻ mặt của Cố Trì Quân phức tạp khó phân biệt, khiếp sợ, bất ngờ, bất an, buồn bã, đau lòng... dường như đồng thời xuất hiện trên mặt anh. Anh ở trước mặt tôi, từ trước đến nay chưa từng có lúc nào để lộ ra cảm xúc như vậy. Anh dùng sức kéo tôi vào lòng anh, ôm tôi chặt vô cùng, khẽ vỗ vai tôi, khàn giọng. “Đừng khóc, đừng khóc. Là anh không tốt được chưa?” Anh hôn lên thái dương của tôi.

Hôm đó nằm trên giường tôi không sao ngủ được, chỉ có thể mở to mắt nhìn vào một điểm trong bóng tối, vô số ý nghĩ giao chiến trong đầu. Cố Trì Quân ngủ rất sâu bên cạnh tôi, hơi thở dài quần quanh bên cổ tôi, vẻ mặt yên tĩnh, dường như từ trước đến nay không có chuyện gì ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh. Đúng vậy, góc độ của tôi và anh hoàn toàn không giống nhau, anh không cảm thấy hủy bỏ hợp đồng là một chuyện lớn, nhưng tôi không thể thoải mái như vậy. Sự khác biệt giữa người và người chính thái độ thể hiện trong cùng một chuyện. Vì thế anh chọn không nói cho tôi, định đợi cho tất cả mọi chuyện sau một thời gian nữa mới nói cho tôi chuyện hủy bỏ hợp đồng và rời khỏi giới điện ảnh. Người tôi cứng đờ, ngày trước cũng có lúc như vậy, lúc cơ thể hoàn toàn không thể động đậy được, tế bào trong não vô cùng linh hoạt. Bỗng nhiên chỗ tôi dường như không phải là căn phòng đen kịt đến sao cũng không nhìn thấy mà là vùng ngoại thành rộng lớn, đỉnh đầu đầy sao, tiếng gió thổi phàn phật bên tai. Khởi động xe, đèn xe sáng như tuyết, chờ xe khởi động, khép dòng suy nghĩ lại, nhấn mạnh ga.

Phóng đi thỏa thích nhanh như chớp, tự do tự tại, sau khi chinh phục sự sợ hãi, cũng không có cảm xúc nào có thể khống chế tôi nữa. Tôi hưởng thụ sự tự do cao vô bờ bến, cảm giác tự do ấy, tôi nhớ nhưng vô cùng.

69. Chương 69

Hôm sau là cuối tuần, tôi xin nghỉ ở phòng làm việc tổ chức buổi chúc mừng của học viện, mất một ngày để dọn dẹp lại nhà lần cuối cùng, đem đồ gia dụng có thể chuyển đi được lần lượt đem đến căn hộ của Cố Trì Quân. Thực sự căn nhà này sau khi tôi quyền góp hóa thạch và máy móc thì cơ bản đã trống rỗng một nửa rồi, đồ cũng không nhiều, công nhân chuyển nhà đi tới ba lượt là đã chuyển hết căn nhà.

Lúc này tôi mới phát hiện ra nhà tôi vốn dĩ rất rộng. Cùng với Cố Trì Quân đứng ở giữa căn nhà, nói chuyện cũng có tiếng vọng lại. Từ đầu đến cuối Cố Trì Quân đều không lên tiếng, mặt không có cảm xúc. Im lặng quan sát bốn phía, tôi theo ánh mắt của anh nhìn ra bên ngoài, sàn nhà nâu, tường màu trắng, rèm cửa sổ bay phấp phới trong gió. Cửa sổ bỗng nhiên vang lên, tôi quay đầu lại, có gió thổi từ cửa tới. Trong sự hoảng hốt dường như nhìn thấy bố đang công bao lớn bao nhỏ, nắm tay tôi đẩy cửa bước vào. Bây giờ nhớ lại, thực ra thời gian tôi và bố ở nhà cực ít. Lúc nhỏ, cả năm đều ở bên ngoài, năm châu bốn bể, bao nhiêu phong cảnh đáng xem như vậy... Tuy thế giới bên ngoài thú vị, mới mẻ, nhưng sau khi bốn ba thời gian dài trở về nhà luôn khiến người ta vui vẻ, chỉ cần ngồi trên sofa trong nhà, đun một ấm trà nóng, chậm rãi uống, sự vất vả mệt mỏi một năm liền không cánh mà bay.

Mất bỗng nhiên cay cay, nói không đau lòng thì là giả nhưng tôi không dám bộc lộ ra sợ Cố Trì Quân không dễ chịu. Bản thân khó chịu thế nào cũng được, không thể khiến người yêu cũng chịu theo. Gia cảnh anh rất tốt, từ nhỏ đến lớn đều chưa từng vì tiền mà buồn bã, bây giờ vì hủy bỏ hợp đồng mới động đến nhà tôi, với sự bảo vệ của anh đối với tôi, lúc này đây tuyệt đối càng buồn hơn tôi. Chuyện tiền nong, không gặp phải chuyện khó thì không nói, gặp phải rồi mới biết quần bách và bất đắc dĩ.

Tôi đẩy anh đi ra ngoài, cười nói: “Được rồi, không có gì đáng xem cả, đi tính toán công việc đi.” Tài sản của Cố Trì Quân do văn phòng kế toán xử lý, chuyện hủy bỏ hợp đồng bọn họ cũng phụ trách. Hẳn là sau khi từ Thụy sĩ trở về nước anh liền chuẩn bị hủy bỏ hợp đồng, chỉ có điều số tiền vi phạm hợp đồng thực sự quá lớn, mà các loại tài sản của anh cũng phức tạp, chuẩn bị các loại văn kiện cũng mất rất lâu, không nói đến phía bên công ty có thể còn gây khó dễ, kết quả kéo dài đến bây giờ.

Mất hơn nửa ngày ở văn phòng kế toán, cuối cùng cũng giao nhận xong nhà tôi. Đồng thời tôi mới biết vốn Cố Trì Quân sẽ không bị tiền vi phạm hợp đồng bức đến mức này. Anh ở trong giới điện ảnh những năm này kiếm được không ít tiền, nhưng cũng quyền góp khoảng một phần ba. Ví dụ như tôi bây giờ mới biết, hóa ra anh là một người quyền góp tiền lâu dài của một quỹ từ thiện nổi tiếng, dùng để giúp đỡ trẻ em bị bệnh bạch cầu.

Lúc rời khỏi, Cố Trì Quân vẫn không nói chuyện, anh ôm tôi trong thang máy, kề trán vào trán tôi, khẽ cọ má, không khí vô cùng ngọt ngào.

Không ngờ đến là, không quá hai ngày Lâm Tấn Tu liền đến tìm tôi, trực tiếp trước mặt thầy giáo và bạn bè, kéo đứa đang bố trí hoạt động từ trên bục giảng đường đi ra ngoài, nghiêng rằng nghiêm mặt nói: “Em điên rồi hả? Đó là căn nhà bố em để lại cho em!”

Được rồi, tôi cũng không mong đợi giấu anh ta. “Căn nhà đó đã từng là nhà em, bây giờ là tài sản của quý công ty rồi,” Tôi cười thoải mái, “Chẳng có gì to tát cả.”

“Còn giả vờ?” Khuôn mặt Lâm Tấn Tu lạnh như băng, “Đối với em mà nói thực sự chỉ là một căn nhà? Đó là toàn bộ của em! Em còn tưởng rằng bố em còn để lại cho em cái gì?”

Tôi phải cố gắng hít thở sâu mới có thể kiềm chế được cảm xúc trong lòng. “Cố Trì Quân bỏ ra còn nhiều hơn em nhiều, cái em làm không đáng nhắc đến,” tôi yên lặng một lúc rồi khẽ lắc đầu, “Tóm lại, em tuyệt đối không thể khiến anh ấy trắng tay, đến nơi an thân cũng không có, như vậy mới công bằng. Em quay lại làm việc đây.”

Hoạt động chúc mừng học viện diễn ra đúng hạn, lễ trao giải giải Kim Tượng cũng khai mạc đúng thời gian. Tuy Cố Trì Quân đã hủy bỏ hợp đồng, nhưng lúc đề cử thì hợp đồng của anh vẫn ở công ty điện ảnh, vì thế đương nhiên phải tham gia lễ trao giải Kim Tượng. Tôi cũng cảm thấy có mở đầu, có kết thúc mới gọi là hoàn mỹ.

Ngày hôm sau là một ngày cuối tuần đẹp đẽ, tôi làm ỏ trên sofa phòng khách, xem truyền hình trực tiếp trên TV. Truyền hình trực tiếp là kênh giải trí thuộc MAX, thảm đỏ, đèn màu, các đoàn làm phim luân phiên xuất hiện, tôi còn nhìn thấy Thẩm Khâm Ngôn. Bộ phim của đoàn làm phim của cậu ta vẫn chưa công chiếu nhưng cũng không ngăn cản công việc PR trước.

“Ba Chương Cam Kết” là đoàn làm phim áp chót, cuối cùng mới xuất hiện trên thảm đỏ, Cố Trì Quân mặc một bộ lễ phục màu trắng, đẹp trai cao ráo. Trước đây Cố Trì Quân đã từng nói với tôi, hai giải lần này tuyệt đối sẽ không rơi vào anh, anh tới tham dự hoạt động chẳng qua là thực hiện phần nghĩa vụ cuối cùng với công ty mà thôi.

Buổi lễ bắt đầu rất nhanh, trao giải cho anh là một vị đạo diễn nổi tiếng và người đoạt giải biên kịch năm ngoái, đối thoại của hai người cũng tương đối thú vị, kẻ xướng người họa, “Ôi trời, buổi tối ngày hôm nay sẽ xuất hiện một trong những niềm vui bất ngờ lớn nhất trong lịch sử giải Kim Tượng.”

“Người nhận giải biên kịch năm nay mọi người đều rất quen thuộc, anh ấy đã từng là một trong những ảnh đế trẻ tuổi nhất của giải Kim Tượng, hai năm trước cũng đã đứng trên bục trao giải này nhận một giải khác, thực sự là khiến cho người ta khâm phục.”

“Theo tôi thấy, những biên kịch khác nhất định hận chết anh ấy, đẹp trai, diễn xuất tốt đã may mắn lắm rồi, lại còn cướp bát cơm của bọn họ.”

“Tôi nghĩ mọi người đã đoán ra anh ấy là ai rồi.” Trong khán phòng rộng lớn đã có người hét lên tên của Cố Trì Quân. “Đúng, “Ba Chương Cam Kết”, Cố Trì Quân. Chúng tôi xin mời nhà biên kịch, diễn viên thiên tài lên nhận giải.” Khoảnh khắc tuyên bố danh sách nhận giải, tiếng vỗ tay giới khán đài vang lên như sấm. Bắt đầu từ khi đọc đề cử, phần lớn thời gian máy quay đều dừng trên mặt Cố Trì Quân, nhân viên quay phim cũng thật là chu đáo, quay đặc tả.

Anh vẫn duy trì nụ cười, vô cùng vui vẻ, lúc nhận cúp, anh chân thành cảm ơn rất nhiều người, anh nói: “Một bộ phim có thành công hay không, thường liên quan đến đề tài không lớn, mà là xem bạn thực hiện thế nào. Đoàn làm phim “Ba Chương Cam Kết” là một đoàn làm phim vô cùng xuất sắc, có thể đem tư tưởng biến thành hiện thực. Tôi cảm ơn mọi người.”

Sau đó, toàn bộ ủy ban giải Kim Tượng, đạo diễn sản xuất, sau đó là fan hâm mộ ủng hộ anh đều được anh nhắc đến, là phong cách cẩn thận từ trước đến nay của anh. Tôi nghĩ, rất nhiều người ngồi trong khán phòng dù ít dù nhiều đều biết chuyện anh muốn rút lui khỏi giới điện ảnh, MC hoàn toàn không để ý thời gian hạn chế, đặc biệt để anh nói thêm mấy câu.

Anh cười với máy quay và hàng triệu khán giả, ánh mắt chân thành, “Cho dù tôi nhận được bao nhiêu giải thưởng, niềm vinh dự này cũng không phải là của một mình tôi. Đối với tôi mà nói, ý nghĩa thực sự của đời người đến từ dùng cảm xúc chân thực, nghiên cứu thế giới này, cũng đến từ người mà tôi yêu, yêu phim của tôi. Trở thành diễn viên là sự may mắn của tôi, theo nghiệp điện ảnh mười hai năm, rất nhiều kinh nghiệm khiến tôi cả đời khó quên, mở ra linh hồn tôi. Tôi nghĩ, sau nhiều năm nữa tôi có thể chỉ vào màn ảnh, tự hào mà nói với con cháu của tôi: “Ông của các cháu đã từng là người của điện ảnh.”” Cả khán phòng tràn ngập tiếng vỗ tay. Trong đôi mắt anh có ánh sáng, mỉm cười trước hàng triệu khán giả. Tôi biết lúc anh thực sự mỉm cười có dáng vẻ như thế nào, cũng biết rõ những lời nói ban nãy phát ra từ đáy lòng, không phải diễn xuất.

Tôi mỉm cười, thực sự là vui mừng cho anh, một giây sau viên mắt cay không chịu nổi. Từ anh dùng là “đã từng”. Đây cũng là lần cuối cùng anh đứng trên sân khấu nhận bức tượng nhỏ ấy rồi. Chỉ có điều cười khó chịu như vậy, trước mắt mơ hồ đến mức đã không có cách nào xem tiếp, tôi nghiêng người ôm gối. Trong TV lần lượt truyền đến âm thanh, giải quan trọng nhất luôn để đến cuối cùng, tôi cuối cùng cũng đợi đến công bố đạo diễn xuất sắc nhất. Người đoạt giải không phải mẹ mà là Trâu Tiểu Khanh. Máy quay chuyển đến khuôn mặt mẹ rất lâu tôi chưa nhìn thấy, tuy vượt mất giải thưởng nhưng bà không hề có chút mất mát, chỉ vừa cười vừa quay đầu qua bắt tay với Trâu Tiểu Khanh.

Cố Trì Quân về nhà rất muộn, lúc đó tôi đang đắp chăn buồn ngủ dựa vào sô pha. Lúc trước anh gọi điện thoại thông báo sau khi nhận giải có tiệc rượu đêm, anh sẽ không ở đó cả đêm, nhưng chắc chắn phải về muộn, tôi dùng quãng thời gian này vẽ một tấm thiệp chúc mừng đặt trên bàn trà. Mơ mơ hồ hồ cảm thấy sô pha bỗng trầm xuống, mở to mắt ra thì nhìn thấy Cố Trì Quân ngồi xuống bên cạnh tôi, lễ phục ném dưới đất chỉ còn lại một cái áo sơ mi trắng, nơ đen gắn trên cổ, ngón tay khẽ vuốt ve má tôi. Anh hiển nhiên đã uống không ít rượu, sắc mặt đỏ bừng, hơi say. Nhìn thấy tôi tỉnh anh cũng không nói gì, chỉ cười, cúi người xuống hôn tôi. Mùi rượu giữa môi và lưỡi anh rất đậm, tôi đẩy đẩy anh, “Anh đi tắm đi, thuốc giải rượu ở trên bàn ấy.”

Cả người anh dứt khoát áp lên tôi cách một tấm chăn, lằm bằm như trẻ con nói: “Ghét anh rồi hả?” May mà anh còn có sức lực để mà đùa, tôi giơ tay ôm lấy cổ anh, cọ cọ vào mặt anh, “Không dám.” Anh lập tức ôm tôi trở về phòng ngủ, đặt tôi xuống giường rồi cúi người xuống dây dưa một lúc mới khàn giọng cười, “Vì để vợ yêu không ghét anh, anh đi tắm.”

Một lát sau anh trở lại mang theo mùi hương sau khi tắm, tôi chỉ cảm thấy bên cạnh ấm áp, bị anh ôm như gấu kaola vào lòng. “Cảm ơn em.” Anh dán lên vành tai tôi nói khẽ.

“Gi ạ?”

“Vì rất nhiều chuyện...” Hơi thở của anh dây dưa, “Ví dụ như thiệp chúc mừng của em.”

Tôi đặt tay lên eo anh, thực sự là ngủ mất rồi.

70. Chương 70

Tôi bị điện thoại làm tỉnh dậy. Tỉnh dậy cảm thấy sắc trời không rõ, nhìn đồng hồ trên tường, chưa đến bảy rưỡi sáng, thời gian thực sự quá sớm. Khó khăn di chuyển cánh tay của Cố Trì Quân đang đặt trên eo tôi, rồi lại đẩy đầu anh đang áp trên hôm vai tôi ra, động tác như vậy mà anh cũng không tỉnh, có thể thấy tôi qua anh thực sự rất say.

Tôi đi nghe điện thoại, vừa nói câu “Alo” thì bên kia bỗng nhiên yên lặng, tôi vô cùng mệt mỏi nhìn số gọi đến trên màn hình, quả thực là một dãy số trong thành phố. Người biết số điện thoại trong nhà cực kỳ ít, chỉ có người nhà của Cố Trì Quân và vài người của công ty, cũng rất rõ ràng quan hệ của tôi và Cố Trì Quân. Tôi lo có chuyện quan trọng, lấy tinh thần nói: “Ai đấy ạ?”

Bên kia rất nhanh lại trở nên ồn ào, tôi nghe thấy giọng nói rất nhỏ rất đột ngột vang lên, “Là phụ nữ nghe máy,” sững sốt, vẫn chưa hoàn toàn phản ứng lại, một giọng nữ chưa từng nghe thấy vang lên bên tai, “Tôi tìm Cố Trì Quân tiên sinh.”

“Anh ấy đang ngủ, chị có thể gọi lại muộn một chút.” Tôi còn chưa tỉnh ngủ, mờ mịt trả lời một câu.

Bên kia bỗng nhiên yên tĩnh, “Tôi là phóng viên của “Báo ngôi sao”, có phải cô đang qua lại với Cố Trì Quân không?”

Đại não vang lên một tiếng, sự buồn ngủ không cánh mà bay, lý trí logic lần lượt trở về, nhanh chóng phân tích cuộc điện thoại này, có được một kết luận: xảy ra chuyện rồi, “Từ đâu mà cô có được số điện thoại này?!”

“Nếu đã không phủ nhận, vậy là thừa nhận rồi. Vậy thì cô chắc là bạn gái của Cố Trì Quân?”

“A...”

“Vậy thì chuyện Cố Trì Quân rời khỏi giới điện ảnh vì cô cũng là thật?”

“Cái gì?” Tay chân tôi hoàn toàn luống cuống. Một cánh tay lướt qua vai tôi, cúp điện thoại.

Tôi hoảng loạn quay đầu lại nhìn anh, Cố Trì Quân cũng dậy rồi, sắc mặt không tốt, tôi biết đó không do say rượu. Đầu óc tôi choáng váng, tâm tình căng thẳng, “Phóng viên sao có thể biết được số điện thoại của

nhà? Cô ta nghe thấy em nói, hỏi em có phải qua lại cùng anh không, em không phản ứng lại được, để cô ta nắm thóp rồi...”

“Không sao, đừng căng thẳng, để anh hỏi thăm trước.” Cố Trì Quân trầm giọng nói, ôm tôi vào lòng, muốn giơ tay lấy điện thoại thì cả căn phòng đều có âm thanh. Lần này không riêng gì máy bàn, di động của tôi, di động của Cố Trì Quân đều đang reo kịch liệt. Tôi và anh nhìn nhau, chia nhau đi nghe điện thoại. Gọi điện thoại tìm tôi là Vi San, nó đang kêu gào bên đầu dây kia, “Tao nói mày này Hứa Chân! Đứa con gái trên ảnh có phải mày không?”

“Hả?”

“Chính là cô gái trong tin tức của Cố Trì Quân ấy! Tuy chỉ là nghiêng mặt nhưng quá giống mày!” Tôi ngây người hơn nửa phút mới nhớ ra hỏi nó đọc được ở đâu. “Tin tức ngập trời rồi! Trên báo cũng có!” Lòng tôi thầm nói không ổn, lúc nó “Alo alo, rốt cuộc có phải mày không? Sao mày không phủ nhận hả? Sao mày lại có lỗi với học trưởng Lâm?” trong ống nghe thì tôi tắt điện thoại, xuống giường tới bàn học lấy laptop, mở máy lên mạng, cuối cùng biết được thủ phạm gây ra chuyện sáng sớm tôi bị mất ngủ.

Hóa ra là sáng sớm hôm nay, máy tờ báo giải trí có sức ảnh hưởng đều đăng một tấm ảnh tôi và Cố Trì Quân nắm tay đi qua đường, hôn nhau ở góc phố. Tôi ở trong bức ảnh nhón chân, mắt nhắm hờ, một cánh tay của Cố Trì Quân đặt lên eo tôi, một cánh tay khẽ vuốt mặt tôi. Tôi nhớ ra rồi, đó là một buổi sáng của kì nghỉ hè, tôi và Cố Trì Quân ở một đêm tại thị trấn Mestre dưới chân núi Alps, buổi sáng nhân lúc khách du lịch vắng thì ra ngoài đi bộ, anh triền miên hôn tôi. Đối xứng với mấy bức ảnh còn có bức ảnh tôi qua Cố Trì Quân cầm cúp trong lễ trao giải Kim Tượng, khuôn mặt mang theo nụ cười. Tên tin tức lại khiến người ta ngạc nhiên, “Cố Trì Quân giã từ sự nghiệp trên đỉnh vinh quang vì bạn gái?” Vốn nên là thời gian đưa tin về giải Kim Tượng, kết quả lại biến thành tin tức đời tư đặc sắc.

Tôi liếc nhìn nội dung bài báo, đại khái nói Cố Trì Quân vì một cô sinh viên thần bí không rõ danh tính chuẩn bị rời khỏi giới điện ảnh, tin tức đáng tin cậy nói anh đang hủy bỏ hợp đồng với công ty điện ảnh Gaiya, đây cũng là nguyên nhân mấy tháng trước anh không tham gia bất cứ hoạt động nào. Chuyện này khiến người ta cảm thấy kỳ dị, anh rõ ràng đã đứng trên đỉnh cao thứ hai trong đời người, có thể đi xa hơn. Bài báo phân tích cũng có đạo lý, cuối cùng còn đưa ra nghi vấn, cô gái này có lai lịch như thế nào? Tại sao có thể khiến Cố Trì Quân thần hồn điên đảo? Trước đây Cố Trì Quân giấu cô ấy quá tốt.

Đợi tôi đọc xong tin tức này, Cố Trì Quân đã rút dây điện thoại, đồng thời cúp di động của mình, đơn giản rõ ràng nói: “Đã hỏi vài phóng viên quen biết, không biết tin tức truyền ra từ đâu nữa.”

Tôi ngồi bên giường nhìn màn hình, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh thấm hết toàn thân. Cố Trì Quân dựa gần lại cùng xem tin cùng tôi, bình luận: “Công bằng mà nói, mấy bức ảnh này thực sự không tồi...” Anh lại còn có tâm tình xem ảnh có đẹp hay không! Tôi căng thẳng cắn ngón tay, lòng nóng như lửa đốt đẩy anh ra, mặc quần áo xuống giường, “Anh nhanh đi bác bỏ tin đồn! Nói em không phải bạn gái anh.”

“Được,” Cố Trì Quân nói, “Vậy thì là vợ anh.”

“Ai là vợ của anh?” Tôi phát điên, “Anh có thể nghiêm túc một chút được không hả?”

“Anh vô cùng nghiêm túc. Hôm nay anh sẽ đưa ra thông báo chính thức cho truyền thông, chứng thực anh đã hủy bỏ hợp đồng với công ty điện ảnh, từ giờ rút khỏi giới showbiz.” Cuối cùng Cố Trì Quân nghiêm túc một chút, thái độ với chuyện này hoàn toàn bất đồng với tôi, “Tốc độ quên lãng của giới truyền thông rất nhanh, hơn nữa em không phải là người trong giới, sẽ qua rất nhanh thôi.”

“Nào có đơn giản như vậy?” Tôi cầm lấy quần áo của anh, “Anh ở trong giới này cũng nhiều năm như vậy rồi, lẽ nào không biết, đây giống như hộp Pandora vậy, mở ra thì sẽ không đóng lại được!”

“Không có khoa trương như vậy đâu, anh không còn giao thiệp với giới điện ảnh, còn có thể đồn đoán như nào? Chuyện không có lợi ích kinh tế thì người ta sẽ không làm đâu, qua mấy ngày là ổn,” vẻ mặt Cố Trì Quân thoải mái, “Đừng nóng vội.”

Sau đó tôi mới biết, mấy ngày trước khi hủy bỏ hợp đồng, anh đã chuẩn bị xong thông cáo báo chí. Không phải văn bản điện tử, không phải email, từng câu từng chữ đều là do tự tay anh viết, có thể thấy mức độ dụng tâm. Bức thư đó cũng không dài, chỉ hơn một trăm chữ. “Tôi đã hủy bỏ hợp đồng với công ty Gaiya,

từ giờ rời khỏi giới điện ảnh, quyết định này không có liên quan đến bất cứ ai, đây là quyết định sau khi suy nghĩ kĩ càng của tôi. Tôi đã có bạn gái cố định, tôi vô cùng vô cùng yêu cô ấy. Tôi sẽ cùng cô ấy sống đến đầu bạc răng long. Cô ấy không phải là người trong giới, tôi sẽ không công bố ảnh và tên cô ấy, hy vọng mọi người giành không gian cho chúng tôi. Cảm ơn tất cả những fan hâm mộ đã ủng hộ tôi nhiều năm.”

Bức thư của anh lời ít ý nhiều, mang theo mùi vị bụi bặm, tất cả các fan hâm mộ khóc thét. Tôi có thể hiểu, nếu như tôi giống như hai năm trước cũng là fan hâm mộ bình thường của anh, nếu như ai nói cho tôi anh muốn rời khỏi giới vì một cô gái, e rằng tôi cũng nghĩ không thông. Thực sự đã truyền ra ngoài rồi, chuyện ngày càng phát triển cực nhanh, trong mấy tiếng đồng hồ sau khi Cố Trì Quân phát biểu thông báo, các diễn đàn trên mạng liền xuất hiện một cái gọi là “Người biết sự tình”, người này công khai tên, tuổi và trường học của tôi, đồng thời thêm vào bức ảnh chụp chung của tôi và Cố Trì Quân.

Đó là bức ảnh cuối năm ngoái, bị chụp lúc tôi và Cố Trì Quân xem bọn Thẩm Khâm Ngôn diễn kịch, đại khái là bức ảnh cắt ra từ băng ghi hình rồi trải qua xử lý, hình ảnh đó có một loại cảm giác xưa cũ. Tôi cúi đầu cắn môi cười, Cố Trì Quân ngồi bên cạnh tôi, nghiêng người qua, cánh tay vắt qua ghế ngồi, hơi vòng lấy tôi, anh cúi đầu, khẽ hôn thái dương tôi. Khuôn mặt của tôi lộ rõ trong bức ảnh này. Tôi cắn răng, nhìn chằm chằm ID “Ninh Ninh” của bài post, nghiêng răng nghiêng lợi, không nghi ngờ gì nữa cái người biết sự tình này là Lý An Ninh.

Nhưng đến lúc này, tôi cũng không có thời gian, tinh lực đi tìm Lý An Ninh. Tin tức một khi công bố, đời tư của tôi không còn sót lại chút gì. Chiều ngày hôm đó, có ít nhất mười sinh viên tôi không hề quen biết chặn tôi lại ở giảng đường hoặc trên đường, không chút lịch sự hỏi tôi có phải là bạn gái của Cố Trì Quân hay không, ngược lại bạn học thân quen hỏi lại cực ít, có lẽ là do khuôn mặt âm u đáng sợ của tôi.

Đến bây giờ Vi San cũng không nhiều lời nữa, chỉ hỏi tôi, “Là thật à?” Tôi không nói gì. Nó vô cùng đau đớn, “Mày ấy, sao lại có lỗi với học trưởng Lâm?”

Tin tức càng ngày càng nóng, người đời đều có một nghi vấn, cô gái có thể khiến cho Cố Trì Quân nổi bật trong lễ trao giải Kim Tượng, nổi tiếng như mặt trời ban trưa, vạn người mê đến mức độ này, rốt cuộc có lai lịch như thế nào? Chỉ xem sơ yếu lí lịch của cô dường như cũng không có gì đặc biệt, cũng chỉ là một cô gái bình thường.

Lo lắng rất nhiều chuyện, ban ngày tôi không ăn được bất cứ thứ gì, buổi tối căn bản cũng ngủ không ngon, trong đầu giống như muốn nổ tung, Cố Trì Quân khe khẽ vỗ lưng tôi. Tôi biết anh cũng rất sốt ruột, nhưng nói thực, điều chúng tôi có thể làm bây giờ không nhiều. Anh đã hủy bỏ hợp đồng với công ty điện ảnh, công ty sẽ không ra tay giải quyết vấn đề chúng tôi phải đối mặt nữa. Và việc Chương Thời Ninh có thể làm cũng có hạn, anh ấy bị công ty phái ra nước ngoài. Khen cho chiều rút củi dưới đáy nồi.

Hai ngày này tôi ngủ không ngon, lăn qua lộn lại trên giường, cả người mồ hôi lạnh dớt khoát ngồi dậy, ngáy người. Cố Trì Quân ôm tôi từ phía sau, gơ tay lau mồ hôi lạnh trên trán tôi, “Xin trường nghỉ phép, chúng ta ra nước ngoài tránh một thời gian. Nếu như một tháng sau tình hình vẫn tệ như này thì học ở Thụy Sĩ.” Đây là lần đầu tiên anh nhắc đến với tôi chuyện ra nước ngoài, cũng là lần đầu tiên nhắc đến chuyển trường với tôi. Lúc anh nói chuyện lồng ngực rung động, lưng tôi dán vào ngực anh, rõ ràng cảm thấy nhịp đập trái tim anh, từng chút từng chút, bình ổn vô cùng.

“Chúng ta cùng đi học. Em mất một năm học ngôn ngữ, sau đó tiếp tục học tài chính ở đại học Zurich,” Anh ôm tôi chặt hơn, “Anh cũng trở lại học, mất hai năm để lấy được bằng bác sĩ tâm lý. Thời gian này sẽ ở nhà anh, không phải em rất thích người nhà anh sao?” Tôi xoay người, yên lặng nhìn khuôn mặt anh.

Anh bật đèn sáng, khuôn mặt tươi cười có vẻ tỏa sáng, “Lúc anh tốt nghiệp đại học, lúc trở thành diễn viên và tiếp tục học chuyên sâu thì do dự một quãng thời gian. Bố mẹ anh chị dâu đều vô cùng dân chủ, họ không bắt đồng ý kiến với việc anh trở thành diễn viên, vậy là anh cho rằng họ rất ủng hộ anh. Nhưng mấy hôm trước lúc anh nói chuyện với anh cả nhắc đến quay lại học, em đoán xem anh ấy nói gì? ”

“Gì ạ?”

“Anh cả im lặng độ ba mươi giây, sau đó cảm khái nói: “Chú cuối cùng cũng trở về con đường người nhà họ Cố nên đi, chỉ vì điều này cũng nên cảm ơn Hứa Chân.”” Tôi không nhịn nổi cười, “Vì thế nói, chuyện cũng

không tệ như vậy, em cũng đừng mặt mũi buồn thiu nữa,” Cố Trì Quân cụng trán tôi, “Chỉ cần có người nhà làm hậu thuẫn cho em, vấn đề gì cũng có thể giải quyết dễ dàng.”

Một khi quyết định làm như vậy, chuyện liền dễ dàng đi nhiều. Vé máy bay đi Thụy sĩ đặt vào cuối tuần, còn có mấy ngày tôi trở về trường giao nhận đề bài môn học, đem chuyện trong tay giao cho các sư huynh, thuận tiện xin nghỉ với giáo sư Tiên, bình thường giáo sư yêu cầu nghiêm khắc đối với tôi, lúc này vô cùng thấu tình đạt lý, chỉ nói, “Ra ngoài nghỉ ngơi cũng không tồi.”

“Cảm ơn thầy ạ.”

“Tuy nhiên...” Giáo sư Tiên do dự một lát rồi vẫn hỏi tôi, “Thầy luôn cho rằng bạn trai của em là Lâm Tấn Tu, sao bỗng nhiên lại biến thành ngôi sao điện ảnh?” Giáo sư Tiên không phải là người nhiều chuyện, tương đối tôn trọng đời tư của sinh viên, lúc này đây có thể hỏi tôi câu hỏi này, có lẽ chuyện của tôi khiến thầy vô cùng hoang mang. Tôi hơi xấu hổ, không biết phải lộ ra vẻ mặt gì, chuyện của tôi và Lâm Tấn Tu nhiều năm như vậy cũng không phải là bí mật, nhưng lại có thể khiến giáo sư của tôi nảy sinh ảo giác này, tôi hẳn là cũng sai không ít, “Học trường Lâm không phải bạn trai của em ạ.”

“Như vậy à,” Thầy suy nghĩ, “Lâm Tấn Tu thực sự rất để tâm đến em.” Tôi im lặng một lúc.

Thầy cũng không phát biểu cảm nghĩ nữa, cuối cùng lắc lắc đầu, “Chuyện của đám thanh niên các em, thầy cũng không hiểu. Tóm lại Cố Trì Quân ấy, cậu ta có tốt với em không?”

Mũi tôi bỗng nhiên cay cay, khẽ gật đầu, “Không ai... có thể đối xử tốt với em như anh ấy.”

“Như vậy là đủ rồi.”

Tôi chuyển lời cho Cố Trì Quân, anh liền cười, “Thực đúng là thầy giáo khí phách.” Anh căn dặn tôi, bình thường đều ở trong trường, không cần đi đâu hết, tôi đổi số điện thoại, chỉ có anh biết số của tôi, từ chối tất cả các số lạ gọi tới. Tôi thực sự mong chờ phóng viên đối với đời tư của tôi đến mức này là đủ rồi, tôi cũng tự hỏi trong lý lịch của tôi cũng không có chỗ khiến người ta chỉ trích, nếu như có người muốn “hư cấu”, đó thực sự bất lực. Cũng may nhân phẩm tốt tôi tích lũy nhiều năm cuối cùng phát huy tác dụng, liên quan đến những tin tức của tôi trong các bài báo, “bạn tốt”, “bạn học” của tôi đại để đều khen ngợi tôi, trong vụ hỏa hoạn một năm trước, chuyện tôi “anh hùng cứu mỹ nhân”, có được sự tuyên truyền rộng rãi. Đặc tính của tất cả báo chí đều như vậy, hiển nhiên không muốn nhìn thấy một nữ sinh ưu tú hiện ngang lấm liệt, bọn họ càng vui vẻ tìm kiếm bê bối về tôi.

Vì thế tiến hành đi sâu khai thác tôi, ảnh của bố tôi bị đăng lên báo và post lên mạng, bố đã viết những luận văn gì, đã xuất bản những sách gì vân vân cũng lần lượt tiến hành đưa tin. Nhà xuất bản nói với tôi: “Sách của bố cháu từ trước đến nay chưa từng tiêu thụ tốt thế này.” Đáng thương bố tôi cả đời khiêm tốn, chuyên tâm nghiên cứu cổ sinh vật học mấy trăm nghìn năm trước, dường như không qua lại với thế tục, sau khi mất lại do tin đồn của con gái mà “nổi tiếng”, cũng thực sự châm biếm.

71. Chương 71

Trong trường tôi vẫn còn không ít chuyện phải làm. Tôi đem vali tới ký túc xá thu dọn đồ đạc, lúc kéo vali rời đi tôi ngồi trong vườn hoa gọi điện thoại cho mẹ tôi, không ngờ điện thoại căn bản không có người nhận. Tôi không từ bỏ ý định mà gọi liên tiếp ba cuộc mới có tiếng nói chuyện.

“Mẹ ạ?”

Mẹ lạnh nhạt “Ừ” một tiếng, “Lúc trước từ chối không nhận điện thoại của mẹ, sao bây giờ lại nhớ đến tìm mẹ?”

Lời nói này thật chói tai, tôi cũng không để ý, ăn nói nhún nhún lên tiếng, “Mẹ, mẹ có thể gặp con không ạ?”

Bà trả lời tôi, “Mẹ đang đi nghỉ ở nước ngoài, nói trong điện thoại đi.”

Nghe kĩ ra thì thực sự có tiếng sóng đánh vào bờ. Tôi hít sâu một hơi, “Con gặp một chút chuyện, mẹ có thể giúp con không?”

Giọng nói của bà bình thản, “Mẹ nhớ trước đây con đã từng nói, từ trước đến nay chưa từng coi mẹ là mẹ của con.” Tôi làm sao không biết thái độ của bản thân trước đây vô cùng khó chịu, nhưng nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh, vẫn để bản thân bình tâm hỏi: “Không phải vì con mà vì nể mặt bố con, điều này có được không ạ?”

“Bố con?” Giọng nói của mẹ lạnh nhạt, “Ít nhắc đến ông ta với mẹ.” Lời của bà khiến tôi hoàn toàn rơi vào thũng băng, “Nói như vậy, mẹ không đồng ý?”

“Ngày trước mẹ đã cảnh cáo con không nên yêu đương với người trong giới showbiz chính là lo lắng chuyện này. Lúc con yêu đương với Cố Trì Quân thì hẳn là nên nghĩ tới sẽ có một ngày biến thành cục diện này,” Bà nói, “Con nên ném thử xem hậu quả tự làm tự chịu, không phải mỗi chuyện đều có người đứng sau lưng con, thu dọn tàn cục cho con đâu.”

Tôi dường như có thể tưởng tượng ra bà ngồi ở biệt thự bên bờ biển, một tay cầm cốc cà phê, một tay chậm rãi nhận lấy điện thoại từ tay trợ lý, khéo miệng nhếch lên một nụ cười cao quý, mở miệng nói ra những ngôn từ lạnh lùng. Tôi im lặng gấp điện thoại lại, ngồi trên ghế dài trong vườn hoa ngẫm nghĩ. Nói cũng lạ, khoảng khắc bị bà từ chối, tôi cũng không cảm thấy quá thất vọng, cũng không cảm thấy nản lòng, chỉ có điều bỗng nhiên hiểu ra, nguyên nhân bố tôi đưa tôi theo sống một mình. Bố lo lắng cho tôi, cho dù là lúc hấp hối cũng không nói cho tôi tin tức của mẹ. Đó là vì, trước nay ông đều biết, mẹ đẻ của tôi chính là một người mặt lạnh tim lạnh như vậy, sự thân thiết lộ ra với tôi trước đây, chẳng qua là biểu hiện giả dối mà thôi. Thực sự gặp phải chuyện, thì tuyệt đối không hy vọng ở bà.

Tôi lảo đảo đứng dậy, mới đi chưa được mấy bước liền bị một đám phóng viên không biết từ đâu đến vây lấy, một giây trước bọn họ dường như vẫn chỉ là người bình thường tham quan trường học, một giây sau nhìn thấy tôi thì lần lượt thay đổi mặt, máy quay máy ảnh đều lòi ra, vô số máy ảnh lóe lên, mắt tôi sắp mù rồi. Tôi hoàn toàn chưa từng ứng phó với trận thế đáng sợ này, hoàn toàn ngây ngốc, đầu óc lại lập đi lập lại nghĩ, đám phóng viên này rốt cuộc là từ đâu đi vào trường học? Tôi đã lẳng lặng xử lý, nhưng bọn họ vẫn truy đuổi đến tận trường học, vô số các câu hỏi hướng về tôi.

“Cô và Cố Trì Quân có quan hệ gì?”

“Nghe nói cô mạnh mẽ yêu cầu Cố Trì Quân rời khỏi màn ảnh?”

“...”

Mỗi một câu hỏi đều khiến người ta sục sạo, đầu tôi đau muốn nứt ra, “Các người vào trường như thế nào?”

Có một nữ phóng viên cầm nhón nờ nụ cười, bỗng nhiên chen đến trước mặt tôi, đè thấp giọng giả vờ thần bí mà nhét cho tôi một tờ giấy, “Cô hứa, liên quan đến chuyện này, tôi muốn thỉnh giáo cô.” Tôi cúi đầu nhìn, vội vàng mở cuộn giấy trong tay, đó là một bản photo báo chí hơn ba mươi bảy năm trước, tuy trên giấy chỉ có mấy hàng chữ ngắn ngủi nhưng tôi lại giống như bị người ta ném vào hầm băng, “Cái xã hội biến thái này, vĩnh viễn đều là sợ cái gì thì đến cái đó.” Nữ phóng viên đó nhìn tôi, “Vì thế cô Hứa, có thể một mình cho tôi cơ hội phỏng vấn không?”

Tôi đẩy đám người ra, như con rối đi cùng cô ta tới chỗ yên tĩnh. Nữ phóng viên nói: “Hôm nay lúc tôi kiểm tra báo cũ vô tình bỗng nhiên phát hiện ra, cô Hứa, bố cô Hứa Chính Nghiêu ba mươi bảy năm trước bị tố cáo mưu sát người vợ đầu tiên Lương Uyển Linh, tôi rất muốn biết suy nghĩ của cô về chuyện này.” Cô ta nhìn tôi không chớp mắt, trong mắt lóe lên ánh sáng vô cùng thích thú. Đúng vậy, cô ta đương nhiên vui vẻ, đây là một tin sốt dẻo vô cùng lớn. Trên người tôi không có nhiều tư liệu có thể đào bới, nhưng bố tôi thì có.

“Theo tôi được biết, Lương Uyển Linh là con gái trưởng của công ty dược An Bình, nghe nói là của hồi môn rất nhiều, sau khi bà chết, bố cô thừa kế số tài sản lớn của bà, đúng không?”

“Nếu cô đã điều tra nhiều như vậy, vậy hẳn là biết vụ án đó không tồn tại, chuyện này cũng chưa từng được chính thức lập án,” Tôi cắn răng, hung hăng nhìn chằm chằm cô ta, “mà bố tôi cũng qua đời rồi.”

“Quả thực là như vậy,” Cô ta nhìn tôi cảm thông, “Nhưng mọi người luôn không để ý phỏng đoán một việc từ góc độ tệ nhất.”

Tôi cắn răng, “Cô muốn gì?”

“Thằng thần mà nói, tôi không hứng thú lắm với vụ án cũ đó, người có liên quan năm đó sớm đã không còn rồi, nhiều lắm chẳng qua là trà dư tửu hậu,” Cô ta hứng thú mở miệng, “Điều tôi hiếu kì là một chuyện khác. Tôi điều tra được, bố cô chỉ kết hôn một lần, đó là với Lương Uyển Linh, mà ghi chép về cuộc hôn nhân thứ hai của ông không tồn tại, đồng thời, trong hệ thống cũng không có ghi chép nhận nuôi cô... Tôi thực sự hiếu kì về lai lịch của cô.”

Tôi nghĩ mẹ tôi làm thật tuyệt tình, vì không để cho người khác điều tra ra sơ hở trước đây của bà, đến ghi chép kết hôn năm đó cũng tiêu hủy hết. Rõ ràng tôi còn nhớ kĩ, tôi tìm được giấy kết hôn và giấy khai sinh của tôi năm đó trong đồng giấy của bố.

“Nếu cô đã thần thông quảng đại như vậy, chi bằng cứ đi điều tra xem mẹ đẻ tôi là ai, đến lúc đó chúng ta nói chuyện lại.” Tôi lạnh lùng liếc cô phóng viên, cũng chẳng có tâm tình dây dưa tiếp, quay người rời đi, đồng thời gọi điện thoại cho bảo vệ trường.

Nhưng tục ngữ nói họa không đi một mình, khó khăn lắm mới giải quyết được phóng viên phiền phức, lại bị mấy sinh viên nữa vây lấy. Tôi nhìn bọn họ hơi quen mắt, dường như là sinh viên năm nhất của học viện chúng tôi.

“Đúng thật là giỏi, phóng viên cũng đến tận trường rồi,” Cô gái dẫn đầu vênh mặt hỏi tôi, “Chị là Hứa Chân?”

Vừa nhìn đã biết không hay, tôi lười để ý đến bọn họ, xoay người muốn đi. Một cô gái khác bỗng nhiên đẩy tôi một cái, tôi vẫn ngây người thì bị bọn họ hất kem đầy người, bạn học gần xa đều nhìn qua, vẫn may trời lạnh, sinh viên ngồi học trên thảm cỏ không nhiều. “Con tiện nhân chân đạp hai thuyền, đã có Lâm Tấn Tu rồi còn quyến rũ Cố Trì Quân!” Bọn họ hùng hổ chất vấn tôi, “Cố Trì Quân là nhân vật công chúng, chị dựa vào cái gì khiến anh ấy từ bỏ sự nghiệp vì chị! Ích kỉ, vô sỉ, dê tiện!”

Tôi nghe đến mức sững sờ, nhìn thấy kem chảy xuống theo tóc tôi, chỉ nghĩ người con gái ấy lại là tôi?

“Học tỷ,” Tôi mờ mịt ngẩng đầu, nhìn thấy An Lộ nhanh chóng chạy về phía tôi. Cả người con bé mặc màu đỏ, làm việc giống như một con dao sắc bén, sầm mặt đi tới không nói lời nào, tát cho đứa con gái dẫn đầu một cái bạt tai, “Cút! Dựa vào mấy đứa tiện nhân chúng mày mà cũng dám động đến học tỷ!” Con bé bây giờ đã rất có khí thế, sau cái bạt tai đó đám con gái kia hoàn toàn không dám phản bác.

Con bé kéo tôi, “Học tỷ đi theo em.” An Lộ đưa tôi về kí túc xá, tôi tắm rửa thay quần áo, nói chuyện câu được câu chăng với nó, “Trước khi nhìn thấy ảnh, em thực sự không ngờ đến chị và Cố Trì Quân...”

Con bé than mấy tiếng, “Mấy tháng trước, đại khái là khoảng mấy ngày trước công diễn “Ba Chương Cam Kết”, Cố Trì Quân đến MAX thông báo, em gặp anh ấy ở ngoài studio một lần, lúc đó anh ấy đang gọi điện thoại, vẻ mặt vô cùng dịu dàng, lúc đó em liền nghĩ, anh ấy nhất định đang nói chuyện với người rất yêu quý, bây giờ mới biết là chị.”

Tôi nói: “Cô đừng nói nữa.”

Về mặt An Lộ tiu nghỉu, “Học tỷ, em biết chị không muốn nghe, nhưng em vẫn phải nói ra... Cho dù chị cảm thấy em đáng ghét. Chị và Cố Trì Quân đang qua lại, yêu đương bình thường, chuyện này hoàn toàn không mất mặt. Cố Trì Quân chịu vì chị mà rời khỏi màn ảnh, mỗi người em biết đều hết thảy cảm thấy vô cùng lãng mạn, đều nói Cố Trì Quân là người đàn ông tốt khó kiếm trên thế gian.” Anh thực sự là một người rất tốt.

“Sẽ có người phản ứng quá khích, không có cách nào khác, ai nói Cố Trì Quân là người của công chúng chứ,” An Lộ nhún vai, “Nhưng chị hoàn toàn không cần phải để tâm. Tin tức em cũng đang xem, kì thực cũng không có chỗ nói quá mức. Qua mấy tháng nữa, mọi người nhắc lại chuyện này, chỉ có thể nói hai từ “truyền kỳ”.”

Tôi mặc quần áo đi ra từ phòng tắm, tóc vẫn còn nhỏ nước, “An Lộ, cô vẫn chưa hiểu sao? Trong hai ba ngày chuyện này đã phát triển đến mức này, người nhắm vào không phải Cố Trì Quân mà là chị.”

An Lộ lục tung các kệ tìm máy sấy của tôi, không bình luận gì với lời này, xem ra nó cũng rõ ràng, “Người nổi tiếng yêu đương cũng không coi là chuyện lớn, nhưng từ lúc ảnh của chị bị lòi ra ánh sáng, tiêu điểm đã rơi trên người chị,” Tôi nhìn An Lộ, “cô hẳn là đã biết mẹ chị là ai rồi chứ?” Về mặt An Lộ phức tạp, “Lúc trước không biết... bây giờ, cũng có nghe thấy.”

“Báo trí giống như phát cuồng đưa tin về chị, thậm chí kéo cả bố chị vào, nhưng không hề nhắc một chữ đến mẹ chị,” Tôi nói, “Với ngọn nguồn tin tức của những bài báo này, bọn họ có thể không biết thân phận của mẹ chị sao? Cho dù là bây giờ không biết, nhưng sớm muộn cũng sẽ biết. Lời đồn đại căn bản không ngăn được, nhưng bọn họ căn bản không để ý, còn theo đến tận trường.”

An Lộ không nói gì, cầm máy sấy giúp tôi sấy tóc. Tôi nghĩ điểm tốt nhất cô nàng đàn em này là hiểu ý người, lúc nên nói thì nói, lúc không nên nói thì im miệng, trước nay không nhiều chuyện không hỏi nhiều, cũng chẳng trách Lâm Tấn Tu đối xử với nó khác với người khác.

Tôi cực kỳ mệt mỏi, mạnh mẽ lấy tinh thần, “An Lộ, cô lái xe đến hả? Giúp chị một chuyện.” Tôi biết, thời gian này nếu như Lâm Tấn Tu không ở trường thì ở trụ sở chính của MAX, nếu không có giấy thông hành đương nhiên tôi không vào được MAX. Dưới sự dẫn đường của An Lộ, tôi đi thang máy ngắm cảnh lên tầng thượng.

Tôi nghĩ đây chính là cái lợi của giàu có đẳng cấp, có thể đứng ở nơi cao nhất của thành phố ngắm nhìn toàn bộ thành phố. Tuy không có hẹn trước, nhưng thư kí của anh ta nghe nói là tôi, lập tức gọi tôi vào. Phòng làm việc của Lâm Tấn Tu vô cùng rộng rãi, ánh nắng tràn ngập, đơn giản mà thoải mái, lấy hai màu đen trắng làm chủ đạo, vừa nhìn liền thấy không khí kinh doanh đậm đặc. Có việc cầu người, tôi quy củ đứng trước bàn làm việc rộng bốn mét vuông đen nhánh của anh ta, chỉ cảm thấy người ngồi sau bàn rất có khí thế phán quan, rất khiếp người.

“Học trưởng,” Tôi khẽ gọi anh ta.

“Sao, hai ngày không gặp liền tiêu tụy thành như vậy?” Tuy tôi cúi đầu nhưng có thể cảm nhận được anh ta đang nhìn tôi. Thực sự là biết rõ rồi còn cố hỏi, anh ta hẳn là biết rõ ngọn nguồn hơn hai hết. “Em đến tìm anh còn nhanh hơn anh dự đoán.” Lâm Tấn Tu mở miệng, lật một tờ văn kiện trên bàn, “Đến muộn nữa thì không kịp rồi...”

Tôi cảm thấy đầu tôi sắp nổ tung rồi, “Anh muốn cái giá gì?”

Lâm Tấn Tu khẽ thở ra một hơi, “Hứa Chân, anh muốn gì em luôn rất rõ ràng.” Là khoản nợ khó đòi như thế nào? Đầu tôi đau như muốn nứt ra, trước mắt là từng màn máu liên tiếp từng màn sương trắng, có một khoảng khắc đến tôi ở đâu cũng không rõ ràng, tôi thì thầm tự nói, “Em sẽ không ra nước ngoài cùng Cố Trì Quân, em sẽ chia tay cùng anh ấy...” Hoàn toàn nhìn không rõ khuôn mặt của Lâm Tấn Tu, tôi nghe thấy giọng nói của anh ta, “Điều này chưa đủ.”

Trong phòng họp mở thiết bị sưởi, thổi vào tóc và mặt tôi, tôi cảm thấy nước mắt sắp bị xông ra rồi “Đây là điều em có thể làm được,” Huyết thái dương của tôi giật thành thịch, “Anh không thể yêu cầu em nhiều hơn.”

Anh ta nhìn chăm chăm tôi hồi lâu, “Hứa Chân, ngồi xuống sofa.”

Chân tôi mềm nhũn, đến sức lực đi tới bên cạnh sofa cũng không có, chậm chậm quỳ xuống, mệt mỏi lắc đầu, cảm thấy giống như có vô số những con muỗi trong suốt nhìn không thấy đang bay lượn xung quanh tôi, tầm nhìn mơ hồ, xâm nhập vào thân thể, tôi chỉ cảm thấy trong cuộc đời này, từ trước đến nay chưa từng đau lòng như vậy. Trong mờ mịt Lâm Tấn Tu đi tới bên tôi, tôi ôm chân anh ta, “Em cầu xin anh, học trưởng. Chỉ cần bố em, bố em...”

“Đứng lên.” Anh ta nửa ôm nửa dìu tôi tới sofa, rồi thuận tay cầm ly cà phê của anh ta đặt vào tay tôi. Tôi nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Tấn Tu xuất hiện sau lớp sương mù. Hai tay tôi nắm lấy cái ly, cảm thấy hơi ấm từ ly cà phê thêm đường và sữa chảy lên, lan tỏa toàn thân.

Tôi yên lặng nhìn khuôn mặt của Lâm Tấn Tu, bỗng nhiên cảm thấy rất lâu rồi tôi không nhìn thẳng anh ta. Không cần nói, bề ngoài của Lâm Tấn Tu cố nhiên không bằng Cố Trì Quân, nhưng trong đám đàn ông thì cũng coi như là đỉnh rồi, ánh mắt anh ta nhìn tôi có vẻ cực kì chăm chú, chăm chú nhìn ba giây liền khiến người ta có cảm giác mờ ám. Anh ta xuất thân quá tốt, cũng quá thông minh, lớn lên trong hào quang, con gái đều có ý với anh ta, vì vậy anh ta cảm thấy có những thứ bản thân sinh ra đã có hoặc sẽ có, vì thế anh vĩnh viễn không học được khoan dung, nhất định là tôi nhìn chăm chú anh ta quá lâu, Lâm Tấn Tu bỗng nhiên chuyển ánh mắt, lúc lâu sau nói: “Được, anh đồng ý với em.”

72. Chương 72

Đầu óc nặng trĩu chân nhẹ bằng rồi khỏi phòng làm việc của anh ta, đầu óc hỗn loạn, tôi nhìn thấy Lâm Tấn Dương và mấy trợ lý mặc vest chỉnh tề vừa nói chuyện vừa đi ra từ sau cánh cửa thủy tinh. Không có sức nói chuyện, tôi cố gắng duy trì chút cảm xúc bình thần cuối cùng, gật đầu coi như chào hỏi. Lâm Tấn Dương nhìn thấy tôi, vẻ mặt kinh ngạc lóe lên rồi biến mất, lập tức dừng lại gọi tên tôi, “Hứa Chân.”

“Lâm tiên sinh.” Tôi nói, anh ta gật đầu với người bên cạnh, một nhóm người vào phòng họp trước. “Theo anh.” Điểm không hay của việc khí thế không bằng người đó là, anh ta muốn nói chuyện với tôi tôi không thể không để mặt mũi cho anh ta, nhắm mắt theo đuôi đi sau anh ta, chân rẽ vào một căn phòng nghỉ trang trí tinh xảo.

“Lâm tiên sinh, em đến tìm học trưởng ạ.” Lần trước chúng tôi giao chiến trong điện thoại có thể nói là tan rã không vui vẻ, tôi chỉ muốn nói xong rồi đi nhanh chóng, “Nhờ anh ấy giúp trấn áp các loại tin tức của em. Chính là như vậy ạ.”

Trên khuôn mặt không chút cảm xúc của anh ta lóe lên một sự hứng thú khó mà nhận thấy được, “Sao em có thể tới tìm A Tu?”

Lời nói của tôi đơn giản nhưng ý tứ thì đầy đủ “Ngoại trừ anh ấy, không có ai có thể giúp em.”

“Với tình tình của em, người lúc này đây không nên tìm nhất chính là nó.” Anh ta hiểu tôi bao nhiêu? Chúng tôi chẳng qua gặp mặt mấy lần mà thôi.

Tôi nói đơn giản: “Trước khác nay khác.”

“Ảnh của em và Cố Trì Quân bị công khai, nó không thoát được can hệ tới,” Lâm Tấn Dương liếc tôi, “Em sẽ không trách nó chứ?”

Tôi rất bất ngờ, không ngờ Lâm Tấn Dương xưa nay trầm ổn lạnh lùng hôm nay lại nói nhiều như vậy. “Không, không phải anh ấy.” Tôi im lặng một lát, lắc đầu, “Chuyện bức ảnh không liên quan đến anh ấy, chỉ ít ban đầu không có liên quan.”

Lâm Tấn Dương ngẩn người, giống như thực sự giật mình, “Em tin nó?”

Tôi lắc đầu rồi khép hai mắt, “Em quen học trưởng nhiều năm như vậy, tuy anh ấy tự cao tự đại, còn có chút yêu bản thân, trong ngoài lại không đồng nhất, có rất nhiều khuyết điểm, nhưng anh ấy... Người kiêu ngạo như vậy sẽ không làm loại chuyện này.”

Anh bất ngờ, khuôn mặt nghiêm trang hiếm có biểu hiện ra sự buồn bã, có vẻ đang suy ngẫm, “Chẳng trách A Tu có thể đối với em...”

Tôi không để ý tới ý ngầm trong nửa câu sau của anh, rồi gọi anh, “Lâm tiên sinh...” Lâm Tấn Dương nhìn tôi, “Có việc à?”

“Không, không có ạ.” Tôi im lặng rất lâu rồi lắc đầu, “Em có thể đi chưa ạ?” Anh ta gật đầu, tôi cúi người rời khỏi. Chỉ cảm thấy ánh mắt sắc bén của anh ta luôn dừng trên người tôi, giống như mũi nhọn trên lưng.

An Lộ đưa tôi về nhà, đưa đến tận bãi đỗ xe dưới lầu. Tôi nói với nó “Chị không mời cô lên trên nữa.”

Con bé cười khỏ nói, “Không sao ạ”, rồi thấp giọng thở dài, thấp giọng nói, “Học tử, em xin lỗi, chuyện này em không giúp được chị.”

Tôi vỗ vai nói, “Bây giờ là tốt lắm rồi.” Đây là kết cục tự tay tôi bày ra, giống như mạng nhện vây lấy người, chỉ có mình tôi có thể giải quyết. An Lộ có thể giúp tôi đến bước này, đã tận lực rồi. Những người khác cuốn vào chẳng qua đều là bia đỡ đạn mà thôi.

Lúc tôi mở cửa thì Cố Trì Quân đang ở phòng giữ quần áo thu dọn hành lý, trên mặt đất có bốn năm cái va li đang mở, quần áo của tôi bày ở trên giường, anh gấp từng cái, gọn gàng để vào trong vali. “Đừng thu dọn nữa.” Cổ họng tôi khàn khàn, Cố Trì Quân ngẩng đầu nhìn tôi, sắc mặt vốn thoải mái chợt thay đổi, gơ tay kéo tôi, ngón tay sờ mặt tôi, “Sao sắc mặt lại khó coi như vậy, em lại khóc à? Hôm nay gặp phải chuyện gì?”

“Em không đi Thụy Sĩ nữa.” Tôi nói.

Ngữ điệu của Cố Trì Quân cao lên, “Sao? Không phải đều nói xong rồi sao? Chuyến bay ngày mai.”

“Em không đi nữa.” Tôi lặp lại một lần, sau lời nói này tôi không biết tôi dùng vẻ mặt gì để nói ra, chỉ cảm thấy tim như tro tàn, biểu cảm trên mặt đại khái cũng chẳng dễ nhìn. Tôi ngồi trên mặt đất, ngẩng mặt lên, “Chúng ta chia tay đi.”

“Im miệng!” Cố Trì Quân nổi giận, đứng lên đá văng vali, khuôn mặt đẹp trai u ám. “Loại lời nói này không được để anh nghe thấy lần thứ hai.” Tôi hoàn toàn ngây ngốc, anh thở dốc nặng nề mấy tiếng rồi cố gắng bình tĩnh, “Buổi sáng lúc ra ngoài vẫn bình thường, em sao thế? Em gặp phải chuyện gì?”

“Em đi gặp Lâm Tấn Tu” Hỏi một đằng tôi trả lời một nẻo, “Để anh ta...trấn áp hết thấy những tin tức liên quan đến bố em.” Anh thực sự thông minh, một giây sau liền nói: “Lâm Tấn Tu áp chế em?” Nói xong liền trầm mặt ôm eo tôi, động tay cởi quần áo tôi.

Tôi nghĩ tâm lý học của Cố Trì Quân thực sự học không uống, luôn có thể phân tích chính xác tâm tư của tôi, nếu như anh làm bác sĩ tâm lý, chắc chắn cũng vô cùng ưu tú. Chỉ có điều nhân vô thập toàn, cẩn thận mấy cũng sơ sót, có một chuyện anh không biết. Tôi giãi dụa, “Anh làm gì thế?”

Anh không nói, động tác trên tay nhanh hơn. Mặt tôi cũng đỏ lên, hết sức đẩy anh ra, “Không có! Lâm Tấn Tu không động vào em! Anh ta sẽ không làm loại chuyện đó.” Cố Trì Quân quả nhiên dừng tay, khẽ “Ừ” một tiếng, “Tại sao?”

“Cái gì?”

“Anh nói tại sao em đi tìm Lâm Tấn Tu giúp đỡ?”

Tôi không tiếp lời, quay đầu nhìn chằm chằm một điểm hư vô trong không trung, “Trì Quân, bức ảnh chúng ta ở Thụy Sĩ. Là anh đưa cho phóng viên đúng không?”

Khuôn mặt Cố Trì Quân không có biểu cảm gì nhìn tôi, “Nói linh tinh gì đấy?”

“Em biết là anh.”

“Sao không phải là Lâm Tấn Tu?” Cố Trì Quân nghiêm mặt nhìn tôi, “Xảy ra chuyện em hoài nghi đến anh? Cậu ta biết em không có cách nào chịu được phóng viên, đưa ảnh cho phóng viên, ép em đi cầu xin cậu ta, sau đó chia tay anh. Đây không phải là thủ đoạn của cậu ta sao?”

“Lâm Tấn Tu... sẽ không làm loại chuyện này,” Tôi cúi đầu, ngừng một chút, “Anh ta vô cùng kiêu ngạo, luôn cho rằng em là vật sở hữu của anh ta... anh ta sao có thể để cả thế giới đều nhìn thấy ảnh em và anh ở cùng nhau? Chuyện này đối với anh ta mà nói là sự nhục nhã nghiêm trọng nhất, còn hơn là bị một cái bạt tai trước mặt toàn thể giới.”

Anh không nói năng gì nữa, đứng dậy đi tới bên cạnh cửa sổ. “Lần thứ năm rồi.”

“Cái gì?”

“Đây là lần thứ năm em nói với anh, em tin tưởng Lâm Tấn Tu hơn cả anh.”

Tôi cụp mắt, “Anh là chuyên gia phân tích tâm lý học, anh nói cho em, mỗi lần em có nói sai không? ”

Cố Trì Quân xoay người, anh ngược sáng, toàn bộ vẻ mặt hờ mỗ không thấy được. Ngữ khí anh bình thản, thái độ ung dung, “Hứa Chân, em xem xem, chuyện đã đến nước này, em còn nói đỡ cho Lâm Tấn Tu...” Cho đến bây giờ, anh trái lại rất bình tĩnh, tôi nghĩ anh thực sự là một người đàn ông đáng sợ.

Tôi im lặng một lúc, vô cùng trấn định tiếp tục mở miệng, “Em quen biết Lâm Tấn Tu quá lâu rồi, còn lâu hơn anh. Mà anh, từ trước đến nay em đều không biết có thể tin anh hay không. Lúc anh hủy bỏ hợp đồng với công ty điện ảnh, em đã hỏi anh nhiều lần như vậy, anh đều giấu diếm em. Anh biết diễn kịch như thế, em căn bản nhìn không ra cảm xúc thật của anh.”

“Anh giấu em chính vì sợ em nghĩ linh tinh lại đổ lỗi sự không tín nhiệm của em.” Giọng nói của Cố Trì Quân mang đầy sự tự giễu.

“Tại sao anh phải hủy bỏ hợp đồng với công ty? Không sai, Lâm Tấn Tu o ép anh, tình hình thực thể vừa hay tương phản, ” Cố Trì Quân ngừng từng chữ, “Công ty điện ảnh sắp xếp lịch trình một năm sau của anh dày đặc. Nếu như không nêu ra hủy bỏ hợp đồng, mấy tháng này căn bản không thể ở bên cạnh em. Nếu như gần nhau thì ít xa cách thì nhiều, yêu thế nào?”

“Hứa Chân, em còn không biết sao? Từ trước đến nay em không có cách nào loại bỏ được Lâm Tấn Tu. Anh mất nhiều sức lực mới đuổi được Lâm Tấn Tu ra khỏi trái tim em, cuối cùng theo đuổi được em. Mặc dù như vậy, anh cầu hôn em nhiều lần như vậy, em cũng không chịu đồng ý hoặc ít hoặc nhiều cũng là vì Lâm Tấn Tu,” Về mặt anh mệt mỏi, “Nếu như chín mươi phần trăm thời gian anh đều ở bên ngoài đóng phim, em sẽ như thế nào? Chỉ cần ba tháng, không, cũng có thể không đến ba tháng em sẽ trở về bên cạnh Lâm Tấn Tu.”

Tôi như bị sét đánh, lúc này mới biết thế nào là nhẹ giọng nhưng lời nặng nề. Vô thức quỳ xuống đất, tôi ôm mặt, trong cơ thể có cơ quan bị xé rách, đau đớn bất rút.

“Cuối cùng hiểu rồi?” Cố Trì Quân cũng quỳ xuống, gơ tay sờ mặt tôi, “Em tin tưởng cậu ta hơn anh, ví dụ như, em thậm chí cũng không chịu nói cho anh nguyên nhân thực sự em đi cầu xin Lâm Tấn Tu giúp đỡ... sau khi sống cùng anh, mỗi tối em đều ngủ không ngon. Mấy tháng này, anh bên cạnh không rời em, em vẫn tơ vương cậu ta. Vừa bắt đầu anh đã biết, Lâm Tấn Tu là một cái dằm trong tim em. Cậu ta ở giữa chúng ta không phải là vì cậu ta là nhị công tử Lâm Thị mà là vì em đã từng yêu cậu ta. ’

Cố Trì Quân không giống với người khác, lúc người khác tức giận thường sẽ mất lý trí nhưng anh lại không, mạch suy nghĩ vô cùng rõ ràng, cực kỳ có trật tự. Anh ngồi vào mép giường, gấp toàn bộ quần áo của tôi trên giường, lúc anh gấp đến bộ thứ bảy, anh lặng lẽ ngừng đầu nhìn tôi.

“Được, chúng ta chia tay.”

Một mình Cố Trì Quân đi Thụy Sĩ.

73. Chương 73

Hôm sau tôi ở trong ký túc xá ngủ đến tận buổi chiều. Rất lâu rồi tôi không ngủ dài như vậy, lúc một mình ngồi ngây ngẩn trên giường, tôi mở điện thoại, nhìn thấy một tin nhắn anh gửi cho tôi, “Căn nhà của em, anh rất xin lỗi. Lâm Tấn Tu sẽ trả lại nhà cho em. Anh đang ở sân bay, hai mươi phút nữa sẽ lên máy bay. Hứa Chân, tạm biệt.”

Tin nhắn gửi từ một tiếng trước, anh bây giờ đã ở trên cao cách mặt đất hàng vạn mét rồi.

Anh cuối cùng vẫn lên chuyến bay đi Châu Âu, rời bỏ tôi. Nghĩ kỹ thì thực sự là một lần chia tay hòa bình, không hề trắc trở, nói đoạn là đoạn. Tôi muốn chia tay với anh, anh liền dễ hợp dễ tan với tôi. Cố Trì Quân nói mình cầm lên được nhưng không buông xuống được, thực ra căn bản không phải. Anh mới là người cầm lên được buông xuống được, dứt khoát thẳng thắn. Lúc bỏ ra tình cảm thì toàn tâm toàn ý, lúc thu lại tình cảm cũng dứt khoát thẳng thắn. Như vậy cũng tốt, tôi cuối cùng không cần chạy đi chạy lại giữa trường và nhà anh rồi, có thể sống trong trường, trầm mặc lên lớp tan lớp, chuẩn bị luận văn và kì thi sắp tới ở thư

viện. Tôi bình tĩnh tự nhiên thay quần áo, xuống giường, tới phòng tắm làm vệ sinh cá nhân, sau đó mở máy tính, lên mạng search tin tức, tin tức liên quan đến tôi và bố trên mạng và báo đã được gỡ đi, không thấy bóng dáng đâu cả.

Tôi thay số điện thoại trước đây, cả ngày yên tĩnh, chưa từng reo lên. Lâm Tấn Tu làm việc quả nhiên không sơ hở chút nào.

Cuộc sống của tôi lại khôi phục yên ổn, hủy bỏ xin nghỉ, lên lớp tan lớp không có người quấy rầy, trong trường tuy vẫn có người có ánh mắt hiếu kì với tôi nhưng cũng không quá đáng quá. Tôi nghĩ đó là do Lâm Tấn Tu thường xuyên ở bên tôi. Ai dám chọc đến anh ta chứ? Anh ta ở bên cạnh tôi cũng không làm chuyện gì khác, chỉ ăn cơm cùng tôi, cùng học trong thư viện, thậm chí giúp tôi chuẩn bị tài liệu luận văn, quả thực có thể gọi là quan tâm săn sóc. Vi San vô cùng cẩn thận nói với tôi, “Tao vẫn cảm thấy mày và học trưởng ở cùng một chỗ hợp hơn.”

Trong thời gian này tôi biết cuối cùng mẹ tôi vẫn kết hôn, bà chọn kết hôn ở giáo đường. Sự phô trương của hôn lễ dường như không nhỏ, nghe cách nói khoa trương của Tiểu Nhụy, khách mời đều là người nổi tiếng ở Tỉnh Hải, vì thế trước hôn lễ phải tập dượt một lần. Tôi chẳng có chút hứng thú nào với hôn lễ của bà, hận không thể tránh càng xa càng tốt, Lâm Tấn Tu nói vài lần tôi đều làm ngơ. Lần cuối cùng anh ta nhắc đến tôi còn muốn giả ngốc, anh ta cầm bút gõ sách tôi, tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của anh ta, “Đừng nghĩ giả vờ hồ đồ để trốn.” Anh ta chắc chắn cảm thấy một mình mình khó chịu không có lợi vì thế muốn lôi tôi đi cùng chịu tội với anh ta. “Đúng là to gan,” Tôi trả lời lại một cách mỉa mai, “Chương ngại của em và bà ấy vẫn còn, anh không sợ cái mặt u ám của em tới hôn lễ làm loạn à?”

“Anh còn đang buồn không tìm được người đến hôn lễ làm loạn đây, em có thể đưa ra chủ động phá hoại anh vô cùng hoan nghênh,” Lâm Tấn Tu không ngẩng đầu, “Dù sao người mất mặt cũng không phải anh, là người họ Hứa kia. Anh chỉ cần an tâm làm ngư ông đắc lợi là được rồi.” Tôi chán nản. “Em có cái mặt nào có thể mất chứ? Dù sao em cũng chẳng quen khách khứa, có mất mặt đương nhiên là mất mặt nhà họ Lâm.”

“Mất mặt anh?” Lâm Tấn Tu nghiêng đầu nhìn tôi, nhạt giọng nói, “Chỉ có vợ anh mới có thể khiến anh mất mặt.” Tôi hận không thể cho mình một cái tát, cho mày lấm lem! Lâm Tấn Tu giữ lịch thi của tôi, ngữ khí chân thật, “sau khi thi xong “luật tài chính” anh đến đón em.”

“Này...” Tôi buồn bực, “Anh ít tự đưa ra quyết định có được không hả?”

Lâm Tấn Tu không để ý đến tôi, lấy luận văn của tôi bị giáo sư phê “sửa lại” bằng bút đỏ cúi xuống xem, “Luận văn gần đây của em thực sự chán quá, xử lí số liệu sai từ đầu đến cuối, hoàn toàn là làm cho có lệ, muốn kéo dài thời gian tốt nghiệp à?” Ngữ khí của anh ta không tốt đánh giá luận văn của tôi, rồi cầm bút sửa, khoanh mấy chỗ sai quan trọng, “Hứa Chân, anh không quan tâm đến lúc đó em ủ rũ như thế nào nhưng em cần phải xuất hiện.” Ba ngày sau, rốt cuộc tôi vẫn bị anh ta tóm đi.

Giáo đường rộng lớn, có lịch sử rất nhiều năm, vô cùng yên tĩnh. Lâm Tấn Tu đang ở cửa ra vào vội vàng nói chuyện với nhóm tổ chức hôn lễ, tôi nhìn không chớp mắt đi vào giáo đường, trùng hợp nhìn thấy một mình mẹ lặng lẽ đứng giữa đường vào giáo đường.

Bà mặc một bộ giao nhau giữ màu trắng và xám, mang găng tay tơ tằm mềm mại, chậm rãi quay đầu lại, khoảnh khắc nhìn thấy tôi thì ngẩn người. Về mặt vui mừng không rõ. Xem ra bà không vui khi nhìn thấy tôi, điểm này mẹ con chúng tôi thật ra hơi giống nhau. “Đến rồi à?” Tôi gật đầu. Bà cặp mắt suy nghĩ một lát, “Lại đây.” Bà đi về phía trước, cuối cùng ngồi xuống hàng ghế đầu tiên của giáo đường, đặt túi xuống, tay để lên đầu gối, cũng tỏ ý tôi ngồi xuống.

“Gần đây mẹ đã nghĩ rất nhiều, con giận mẹ là có lý do, mẹ đã làm sai rất nhiều chuyện. Bác sĩ tâm lý nói mẹ con cần gặp mặt thẳng thắn thành khẩn,” Bàn tay đặt trên đầu gối của bà lại hơi run rẩy, “Hứa Chân, nhưng có một số chuyện không phải như con tưởng tượng, cho mẹ một chút thời gian, mẹ sẽ kể hết cho con.”

“Không cần đâu,” Tôi thờ ơ, “Con đều biết.”

Bà thực sự bất ngờ, mi nhíu lại, “Con đều biết những gì?”

Tôi cười điềm nhiên như không, lưng dựa vào đài rửa tội, “Người mẹ đi tảo mộ tên là Lạc Viễn Hoạch, là

bạn đại học của mẹ, ông ta thích hoa chi tử nhất, hai người cùng chung chí hướng, rất yêu điện ảnh, bất cứ lúc nào cũng có thể hiến dâng sinh mệnh cho điện ảnh...” Suy cho cùng mẹ là người có bản lĩnh, sau khi gạt mình một khoảng thời gian ngắn liền khôi phục lại bình tĩnh, “Bố con nói cho con? Không, không thể nào, ông ấy không thể nói cho con.”

“Đương nhiên không thể,” Tôi nói, “Hơn hai mươi năm này, bố chưa từng nhắc đến chuyện có liên quan đến mẹ trước mặt con, càng không thể nhắc đến người họ Lạc.”

“Vậy con có biết...” Đường như bà hạ quyết tâm rất lớn, “Viễn Hoạch là...”

“Con rất rõ ràng,” Tôi liếc bà, “Được rồi, mẹ hãy cứ im miệng đi, loại chuyện cũ này cũng không biết xấu hổ nói với con, đừng làm quá khó coi, tuy cái tình cảnh này cũng đủ khó coi rồi. ”

“Cái ngữ khí quái gở này của con là ra sao?” Bà thực sự không nhịn được nữa, “Cảm thấy mẹ không giúp con sao? ”

Tôi e sợ không thể gây tổn thương bà, lạnh lùng nói: “Mẹ nghĩ nhiều rồi, điều này con không dám.”

“Lúc đó mẹ nói như vậy chỉ là vì muốn con nhận được bài học mà thôi, nếu con đã muốn yêu đương với Cố Trì Quân thì phải chuẩn bị sẵn sàng,” Mẹ hít sâu, dường như đang bình ổn tâm tình, “Cố Trì Quân là người đàn ông biết nắm lấy trái tim người khác nhất mà mẹ đã từng gặp, con căn bản không khống chế được cậu ta, chỉ có thể bị cậu ta dắt mũi đi. A Tu mới thực sự tình sâu nghĩa nặng đối với con.”

Bà không nhắc đến Lâm Tấn Tu còn tốt, vừa nhắc đến tôi liền nổi trận lôi đình. Tôi không che giấu chế nhạo, “Mẹ kể còn chưa làm mà tâm linh lại tương thông như vậy. Không biết mẹ đẻ của Lâm Tấn Tu biết được có khóc trong mộ hay không nữa?”

“Đủ rồi! Quá cay nghiệt!”

“Cay nghiệt? Như vậy mẹ đã không chịu nổi rồi hả?” Tôi cười lạnh, “Mẹ ạ, mẹ đã lấy người họ Lâm rồi, còn muốn đóng gói con gái đem tặng nữa, hai mẹ con cùng tới hầu hạ người nhà họ Lâm, chủ ý của mẹ cũng không tồi. Mẹ không chê mất mặt nhưng con vẫn ngại bề mặt! ”

Sắc mặt mẹ tôi biến đổi, “Mẹ kết hôn với Viễn Dương con cảm thấy mất mặt sao?”

“Bà cảm thấy mình làm một chuyện về vang sao?” Tôi cực kì giận dữ, đến sự tức giận tích lũy như núi lửa bạo phát, “Chuyện tin tức, chỉ là tôi bị liên lụy tôi căn bản thế nào cũng được. Nhưng sao bà có thể để bố tôi cũng cuốn vào trong loại chuyện này? Nếu như tôi không khép nép cầu xin Lâm Tấn Tu, bước tiếp theo chính là bị người ta nói bố là người bị nghi ngờ mưu sát! Tôi bị người ta nói không phải con gái đẻ của ông! Cả đời ông cần cù thật thà, danh tiếng thanh bạch, sao có thể chịu được những lời bần thỉu đó? Bố tôi không đủ tốt với bà sao? Hành vi của bà không hay ho, không đến hai mươi tuổi đã to bụng, bố lấy bà, cho bà một danh phận, để bà tiếp tục sự nghiệp của mình, ông ngậm đắng nuốt cay nuôi tôi đến hơn hai mươi tuổi, bà đền ơn ông như vậy sao? ” Mẹ trợn mắt há miệng.

“Bà cho rằng hôm nay tôi ở đây là để ý bà kết hôn với người đàn ông nào sao? Bà muốn kết hôn với ai, muốn sinh con với ai, chẳng liên quan cái quái gì đến tôi! Nhưng tôi, Hứa Chân tôi, sao có thể không phải là con gái của Hứa Chính Nghiêu? Tôi giống ông như vậy! Tôi họ Hứa!” Đôi mắt tôi tối sầm, chân mềm nhũn, hận khắc cốt ghi xương đến bây giờ mới từng lớp từng lớp đi ra từ trong tim, “Nếu như tôi là con đẻ của ông, vào thời kì đầu của bệnh ung thư tôi có thể hiến gan cho ông, nhưng tôi không phải con ruột của ông! Không cùng nhóm máu, không có cách nào ghép được! Tôi không cứu được bố! Tôi mở to mắt nhìn bố chết đi trước mắt tôi từng ngày.” Tôi nhìn thấy đôi môi co quắp của mẹ, mười ngón tay run rẩy, nhưng không nói ra được từ nào. “Bà tác hợp tôi với Lâm Tấn Tu, là vì tốt cho tôi? Tôi xin bà đừng tự cho mình là đúng được không? Bà biết Lâm Tấn Tu là người như thế nào không? Anh ta căn bản không biết yêu! Tôi yêu anh ta yêu nhiều năm như vậy, lúc yêu đến mức muốn chết, anh ta dẫm nát sự tự tôn của tôi dưới chân, coi tôi là thú cưng, là đồ chơi mà đùa bỡn nhiều năm như vậy...”

Nói đến chỗ đau, tôi nghĩ khuôn mặt của tôi đã hoàn toàn vặn vẹo, “Anh ta nói anh ta thích tôi, tôi là duy nhất của anh ta, tôi đương nhiên biết, rõ ràng hiện lên khuôn mặt anh ta. Sau nhiều năm như vậy, cuối cùng anh ta học được yêu người rồi, cuối cùng cũng yêu tôi, anh ta đã hối hận, hối hận muốn chết, dùng hết tất cả các cách ép tôi chia tay với Cố Trì Quân, trăm phương ngàn kế lấy lòng tôi. Nhưng tôi không

phải là con cún, sẽ không vì người ta vút cho hai khúc xương liền vẩy đuôi chạy qua. Để anh ta nằm mơ đi! Bây giờ tôi nói cho bà, đời này, cho dù trên thế giới chỉ có một người đàn ông là anh ta, tôi cũng sẽ không yêu anh ta! Bà có thể chuyển lời cho anh ta, tôi là người ghi hận nhất, nhỏ nhen nhất, những chuyện anh ta có lỗi với tôi năm đó, tôi đều nhớ rõ tất cả. Anh ta có thể mất nhiều năm để thưởng thức tư vị cầu mà không được.” Rất lâu rồi không nói lời dài như vậy, tôi thở dốc từng ngụm lớn, cảm thấy máu toàn thân sôi trào. Hơn một năm nay, cảm xúc tôi nhẩn nại, chịu áp lực nên tất cả phát tiết ra ngoài, cảm thấy lại có thể tốt như vậy.

Tôi dường như cười lạnh nhìn sắc mặt mẹ trắng bệch thậm chí chuyển xanh. Hóa ra báo thù là một chuyện có khoái cảm như vậy. Vô cùng quý giá. Bỗng nhiên có một tia sáng tiến vào, có người đẩy cánh cửa khép hờ ra. Ngoài cửa là ba người nhà họ Lâm ăn mặc nghiêm chỉnh, phỏng chừng cuộc nói chuyện của tôi và mẹ họ đều nghe thấy. Bác Lâm đi đến gần tôi, hơi ngạc nhiên mà nhìn tôi, vẻ mặt u ám, tôi nhìn ra ông ấy dường như muốn nổi bão nhưng rốt cuộc vẫn bị mẹ tôi thu hút ánh nhìn, trầm mặt đi mẹ tôi dường như đứng không vững vào phòng nghỉ.

Lâm Tấn Dương từ trước đến nay luôn là khuôn mặt trầm ổn lạnh lùng cũng xuất hiện vết rạn, anh giờ tay vỗ vai Lâm Tấn Tu, quay đầu nói với trợ lý “Gọi bác sĩ”, lại nhíu mày nhìn tôi, “Hứa Chân, em...”

Tôi xoay người rời đi. Thực ra tôi đương nhiên chú ý đến Lâm Tấn Tu bên cạnh anh ấy, sắc mặt đó thực sự đặc sắc đến mức khó mà miêu tả, nếu như là bình thường, tôi sẽ thưởng thức phản ứng của anh ta, bây giờ cũng chẳng có tâm tình, mặt không cảm xúc rời khỏi từ cửa hông của giáo đường, nghênh ngang rời đi. Tôi nghĩ, những lời nói độc ác ban nãy của tôi, từ giờ tôi sẽ không có bất cứ quan hệ nào nữa với nhà họ Lâm.

74. Chương 74

Tôi tắt điện thoại, dùng một ngày để tới siêu thị mua đồ ăn các loại, rồi lại lau chùi chiếc xe jeep trong nhà sạch sẽ, đổ đầy xăng, xuất phát từ Tỉnh Hải hướng về miền Bắc. Tôi không để ý tới nơi đến, không để ý phải đi bao nhiêu ngày, cũng không phải là vì du lịch, chỉ cần lái xe bên ba trên đường, có thể cảm nhận được khoái cảm tự do tự tại. Buổi tối tôi thường nghỉ ngơi tại ven đường trong thành phố, bổ sung đồ ăn và nước uống, đổ xăng cho xe và bảo dưỡng. Chỉ có một ngày đi vội vàng, lại quá mệt mỏi, tôi dừng xe ở trạm xăng, nằm xuống ghế sau, lấy thảm cuộn tròn người lại yên lặng ngủ. Nằm đó tôi với bố cũng như vậy.

Đêm mùa hạ, bố còn có thể dạy tôi nhận biết các vì sao trên trời, làm thế nào để tìm hướng Bắc, nếu như lạc đường trong rừng rậm thì làm thế nào, kĩ năng sinh tồn cơ bản nhất khi bị lạc. Lúc nhỏ trí nhớ tôi tốt, quy trình phức tạp nữa cũng in trong não không thiếu từ nào, bố vô cùng vui vẻ, luôn ôm tôi nói: “Công chúa nhỏ của bố thật là quá giống bố rồi, thông minh quá.” Đối với việc tôi học cái gì bố tôi đều có thái độ tán dương, thử nghĩ xem trên thế giới này còn có mấy người bố cho phép đứa con gái mười ba tuổi chân vừa chạm được đến phanh xe lái xe chạy bằng băng tại nơi hoang dã? Tôi còn nhớ lúc đó bố nhìn về mặt tôi, trên khuôn mặt nho nhã tràn đầy nụ cười. Bố còn dạy tôi làm thế nào để bắt đuôi người đi theo. Lúc tôi rời khỏi Tỉnh Hải, đặc biệt đổi biển số xe dự bị, tháo hoa tiêu, tắt điện thoại, phương thức liên lạc với thế giới bên ngoài đều không dùng sóng vô tuyến, dùng tất cả các phương pháp bắt đuôi tốt nhất học từ bố, chặn hết tất cả các cách có thể tìm được tôi. Trên thực tế, tất cả những cái này đều là dư thừa, cũng có thể chẳng có ai tìm tôi.

Ở trên đường tôi lần lượt chở mấy sinh viên du lịch bộ, cũng không cô đơn nữa. Người có thể lựa chọn du lịch bộ trong mùa đông, đại khái đều không quá giống với người bình thường. Có lúc tôi sẽ hỏi họ tại sao đi du lịch bộ, câu trả lời đại để đều như nhau cả, không phải là vì tìm lại thứ gì đó thì là vì một mục tiêu cụ thể.

Có một đôi tình nhân hai mươi tuổi thực sự là rất hay ho, chàng trai tên là Triển Lâm, lúc nào cũng dùng điện thoại, máy tính để cập nhật blog, post những gì đã thấy trên đường du lịch, còn nhân lúc tôi không chú ý lấy điện thoại chụp ảnh tôi, post ảnh lên mạng, viết: “Cô sinh viên gặp ở Cảnh Ninh, một siêu mỹ nhân, lái một chiếc xe jeep vô cùng khí phách tự mình đi du lịch.” Bạn gái Trương Hân của cậu ta đưa trang web

như hiển báu vật cho tôi, “Chị Tiểu Chân, chị xem này.” Tôi nhìn vô lăng trong tay, khuôn mặt nghiêng tóc cột đuôi ngựa đội mũ đeo kính đen mặt không biểu cảm, xụ mặt nói: “Xóa đi.”

“Vì sao ạ? Chị Tiểu Chân đừng lo lắng, chị xinh như này, quả thực giống nữ vương.” Tôi lườm con bé, “Nói thật cho hai đứa, chị bây giờ đang lánh nạn bên ngoài, nếu như ảnh của chị bị hai đứa post lên mạng bị kẻ thù phát hiện, thế là chị toi rồi, chỉ có thể giờ cố chờ làm thịt thôi.”

“Ồi trời, câu chuyện này của chị Tiểu Chân thực sự không tồi, ghi lại ghi lại.” Con bé cười đến là tỏa sáng, ngón tay gõ trên bàn phím như bay, hiển nhiên nó hoàn toàn không cho rằng lời nói của tôi là thật. Tôi rút cuộc vẫn ép hai đứa xóa ảnh của tôi, tôi đưa hai đứa đến gần thành phố Cảnh Ninh, tìm một khách sạn thanh niên ở vài vầy, đón năm mới ở thành phố này.

Trên đường đi về miền Bắc này, thời tiết càng ngày càng lạnh, từ lúc xuất phát từ Tỉnh Hải, vẫn là cỏ cây thường xanh, nhiệt độ thích hợp, mùa đông của Tỉnh Hải luôn ấm áp, ở đây đã chầm chậm có tuyết rơi rồi, người đi đường đều ăn mặc dày dặn. Cả ban ngày đều lái xe, tôi thường ngủ sớm đồng thời chẳng mộng mị gì. Hôm đó mở TV lên, trùng hợp xem được tiết mục giải trí do An Lộ dẫn đến số đặc biệt năm mới, vẫn náo nhiệt vui vẻ như cũ, không khỏi xem một lát, kết quả nhìn thấy khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của An Lộ.

Tôi nghĩ bây giờ con bé nhất định rất lo lắng cho tôi, cuối cùng tôi thiếp đi trong tiếng vui vẻ trên TV, rồi nửa đêm tỉnh lại mang theo nỗi buồn vô cớ, tôi nghĩ là do giường của khách sạn thanh niên khiến tôi không thoải mái.

Cảnh Ninh xem như là một thành phố lớn, cũng tràn đầy không khí năm mới, tôi dựa vào sổ khách sạn nhìn xuống dưới, có người đốt lửa trại tiệc tối ở bên ngoài, đến nửa đêm, mọi người cùng vứt những đồ cũ vào trong lửa, hoan hô đến tận bình minh. Tôi dậy thật sớm, lái xe rời khỏi Cảnh Ninh. Bình minh mùa đông đến muộn, con đường tôi đi qua vẫn bị bóng đêm bao phủ, chính là bóng tôi trước bình minh, ánh đèn xa gần trong ngày đông hoàn toàn bị màn sương che lấp. Tôi không nhìn thấy đường phía trước, ánh sáng đèn của xe trước phản xạ cực nhỏ vào thùng xe, giống như những mạch cảm xúc lơ lửng của tôi.

Tôi hạ cửa kính xe xuống, nghĩ những chuyện cũ tựa như đứng nhưng lại không đứng. Tình yêu, tình bạn, tình thân, tôi chẳng còn gì. Những thứ này không phải không lấy lại được, chỉ cần tôi quay lại nhận sai, rồi khóc lóc hai trận, thì có thể nhận được tha thứ, nhưng có những lời sau khi nói ra thì không có chỗ quay trở lại.

Lúc này năm ngoái, tôi và Cố Trì Quân ngồi bên bờ ngoài ngoai ô, ngắm pháo hoa nở rộ. Lúc đó tôi đang nghĩ gì? Tôi đang nghĩ, những bông pháo hoa này giống như sự hợp tan của con người, có nhiều người, đi tới gần rồi lại cách xa nhau, hoặc là tiếp tục kiên trì, hoặc là chết yểu. Lúc đó tôi cảm thấy, trong quan hệ của chúng tôi, Cố Trì Quân mới là người không kiên trì bước tiếp, không ngờ đến cuối cùng lại biến thành tôi.

Trên đường cao tốc ngoại thành tối đen như mực, chỉ có xe tôi sáng đèn, tôi giống như lái vào trong đám sương đen, luôn cảm thấy ở nơi cách biệt thế giới này, có một mình tôi. Lần đầu tiên tôi cảm thấy cuộc đời cô độc như vậy, tôi đều đã rời xa mỗi người trong sinh mệnh, sau khi bố không thể không rời xa tôi, chính tay tôi lại đẩy người mẹ tỏ ý muốn chăm sóc tôi ra. Tôi phá hủy rất nhiều thứ kỷ niệm, chính ta phá hủy hết đoạn tình cảm này đến đoạn tình cảm khác, người tôi đã yêu, người yêu tôi, tôi đều tự tay vứt bỏ.

Tôi nghĩ lúc đó tôi thất thần, tôi quá hoảng hốt, không nhìn thấy chiếc xe tải ở chỗ ngoặt. Ánh đèn trắng xóa đó, đợi đến lúc tôi hoàn hồn thì chiếc xe tải đó đã ở phía trước tôi mấy mét.

Tôi ngây người, mới biết được trong lúc vô thức tôi lại đi lẩn sang bên trái đường, đang đi ngược đường, hơn nữa tốc độ xe lại tới tám mươi kilomet trên giờ. Tôi lái xe nhiều năm, hẳn hữu có lúc ngốc nghếch như vậy, vội đạp phanh xe trong sợ hãi, không muốn sống mà hướng vô lăng về bên phải, nhưng cho dù phản ứng nhanh thế nào thì cũng không kịp nữa.

Làm gì chẳng qua cũng là vớt vát, lái xe đối phương chắc chắn cũng bị dọa, anh ta hướng về bên trái, tôi hướng về bên phải, xe jeep của tôi và xe tải kề sát qua nhau, thân xe chòng chành kịch liệt, tôi nghe thấy tiếng kim loại ma sát bên nhọn. Đường rất hẹp, tôi lại khó khống chế động cơ, đôi mắt chỉ nhìn thấy xe gào thét tiến về cây bạch dương, một giây sau chiếc xe đụng vào thân cây.

Khoảng khắc đó tư duy của tôi cảm thấy rõ ràng, vẫn chậm một bước, tôi cảm nhận được thân thể bị văng ra ngoài theo quán tính, đầu đập mạnh vào cửa sổ bên trái, trước khi chấn động ong ong vang lên trong đầu, ngực đập vào vô lăng. Tôi nghĩ mình ngất đi một lúc, có lẽ là mất ý thức mất phút hoặc thời gian dài hơn.

Lúc khôi phục lại lý trí, tôi gọi điện thoại cấp cứu, báo cho cảnh sát, sau đó cố gắng mở cửa xe, lao đảo xuống xe. Bóng tối trước bình minh đã chậm chậm lùi bước, trong màn sương sáng sớm nhìn thấy mũi xe jeep của tôi biến dạng nghiêm trọng, quay đầu lại, chiếc xe tải phía sau tôi cũng cong vẹo mà đập vào một cây bạch dương.

Tôi một tay đỡ đầu đi qua đó, lần mò đến vị trí chiếc xe tải, bò lên chiếc xe vừa cao vừa dốc, bắt đầu đập vào cửa kính xe, “Có người không?”

Thấy bác lái xe gật đầu với tôi, há miệng như nói câu gì, nước mắt của tôi rơi xuống như vậy đấy, sức mạnh sau khi sợ hãi bây giờ mới ngập tràn, cuối cùng xảy ra chuyện rồi, tôi thực sự hại người hại cả mình. Tôi nén nước mắt, lấy đá đập vỡ kính, mở cửa xe tải dìu bác lái xe ra ngoài. Trên trán và trên áo bác lái xe có máu, khiến tôi thấy mà phát hoảng.

Mấy phút sau cảnh sát và xe cứu thương cùng đến, rồi đưa chúng tôi đến bệnh viện gần nhất. Trong xe cứu thương tôi nhìn thấy khuôn mặt của tôi trong gương, có máu từ trên đầu chảy xuống, loang đỏ cả bên thái dương, tôi thấy vật đổi sao dời, giống như tình hình năm ngoái, nhưng năm ngoái tôi là anh hùng cứu người, năm nay tôi thành người gây hoạn, hổ thẹn như vậy.

Bằng lái xe của tôi bị cảnh sát giữ, bọn họ vặn hỏi tôi, “Cô là sinh viên của Tỉnh Hải, sao có thể một mình tới Cảnh Ninh? Bây giờ vẫn trong ngày nghỉ năm mới. Người nhà cô đâu?”

Tôi mặc cho bản thân lắc lư nghiêng ngả trong xe cứu thương một lúc, cảm thấy tư duy cũng bị lắc đến mơ hồ, “Cháu không có người nhà, bố mẹ cháu đều không còn...Một mình lái xe đi giải sầu.” Hai viên cảnh sát nhìn nhau, cảnh sát Lý lớn tuổi tình ý sâu xa nói, “Nếu bố mẹ đều không còn, thì càng không thể lái xe linh tinh, phải yêu quý sinh mệnh chứ!”

“Cháu biết rồi ạ.”

Đến bệnh viện mới biết, thời gian năm mới bệnh viện lại vô cùng bận rộn, tai nạn xe, rượu say gây chuyện quả thật làm cho bệnh viện chật ních. Thái dương bên trái của tôi khâu ba mũi, quấn một vòng băng trắng, vùng ngực đập vào vô lăng, bầm tím một mảng lớn, tóm lại thì không có chuyện gì lớn. Cảnh sát khám nghiệm hiện trường nhận định tôi là người chịu trách nhiệm, phải chịu toàn bộ trách nhiệm. Tôi đồng ý. Điều may mắn duy nhất là bác lái xe cũng không có chuyện lớn, chỉ thương ngoài da.

Đi ra từ bệnh viện, tôi bị đưa về đồn cảnh sát. Cảnh sát hỏi tôi có người có thể bảo lãnh cho tôi không, tôi lắc đầu, ngay lập tức bị thu bằng lái xe, về phần tiền phạt tôi mới biết trong xe tải đó chứa đầy máy móc tinh vi, tiền bồi thường thực sự không nhỏ, mà tôi suy nghĩ đến lộ phí trở về, nhất thời chẳng lấy đầu ra nhiều tiền, chỉ có thể lựa chọn bị tạm giam.

75. Chương 75

Lần đầu tiên tôi bị tạm giam trong đời, cảm nhận được đãi ngộ bị chụp ảnh và lưu dấu vân tay của phạm nhân, thực sự là phức tạp đến mức khó có thể nói được. Tôi nghĩ cảnh sát đối xử với tôi cũng gọi là đồng tình, đưa tôi vào một phòng tạm giam cho nữ ít người nhất, chỉ có hai ba người, tình hình của tôi và những người khác bị tạm giam cũng không khác nhau là mấy, tất cả đều mặt không chút biểu cảm, vô cùng yên tĩnh. Phòng tạm giam có một cửa sổ nhỏ, tôi nhìn xuyên qua cửa sổ, thời tiết càng ngày càng u ám, là điềm báo trước khi tuyết rơi.

Quả nhiên, ngày hôm sau tuyết rơi, những bông hoa tuyết hình lục lăng rơi xuống hỗn loạn như lông chim, càng tích càng nhiều, trắng xóa cả bầu trời, tích thành một tầng dày trên bề cửa sổ, đó là cảnh tượng Tỉnh

Hải không có. Lúc tuyết bay lượn, những người khác trong phòng tạm giam được người nhà đón đi, chỉ có mình tôi cô đơn ở trong này, cô độc không người thân.

Tôi nghĩ, trong cuộc đời có bao nhiêu kế hoạch, kín kẽ mà tường tận, vốn cho rằng nhất định có thể thực hiện, nhưng một ngày nào đó, một khoảnh khắc nào đó bỗng nhiên thay đổi, bao nhiêu tình hình không dự đoán được bỗng nhiên xuất hiện. Ngày đầu tiên ở trong phòng tạm giam rất khó chịu, tôi căn bản không dám ăn uống, đến đi vệ sinh cũng cần người dẫn đi. Ngày thứ hai thì tốt hơn nhiều, tôi không có sách để đọc, chỉ có thể chờ ra cả ngày, ngủ đương nhiên cũng không ngon.

Ngày thứ ba đã dần dần quen, chỉ mơ hồ cảm thấy đầu tóc hỗn loạn, mặt mày bần thủ nhất định rất khó coi. Ngày thứ tư... tôi nghĩ, sắp kết thúc rồi. Điều tôi không thể thích ứng đó là, phòng tạm giam rất lạnh, khiến người ta run rẩy, hà hơi lên kính thủy tinh của cửa sổ, lập tức có sương mù, tôi mỉm cười nhìn kiệt tác của bản thân, gơ tay dùng ngón tay gạch sương trắng, lằng lằng viết lên đó mấy chữ, rồi lại dùng tay xóa đi, rồi lại hà hơi. Lặp lại nhiều lần không biết mệt.

“Hứa Chân.” Giọng nói quen thuộc gọi tôi, tôi nghe ra được đó là cảnh sát Lý. Tôi vội vàng lên tiếng “Dạ”, tay lau sạch trên kính, vội vàng quay đầu, cách song sắt phòng tạm giam tôi nhìn thấy mấy bóng người bên cạnh cảnh sát Lý, hai người trong đó tôi vô cùng quen thuộc.

Tôi tròn tròn mắt, khoảnh khắc đó chỉ cảm thấy mắt cay không chịu nổi, lằng lằng cụp mắt xuống. Cảnh sát Lý mở cửa, dùng ánh mắt phức tạp nhìn tôi, ngữ khí vẫn hòa nhã, “Cháu có thể đi được rồi, Lâm tiên sinh đem luật sư đến đón cháu.”

Tôi đương nhiên nhìn thấy Lâm Tấn Tu, anh ta mặc áo khoác cổ lật màu xám, tay phải nhét trong túi, vắt một cái cái khóa dài khác trên tay. Khuôn mặt anh ta không có chút biểu cảm đứng ngoài cửa, có lẽ là do tối trong gió tuyết nên toàn thân mang theo không khí lạnh, có một cảm giác áp bức đánh phủ đầu.

Tôi hoảng hốt trong phút chốc, hô hấp dường như ngưng trệ, đến đại não cũng hoạt động chần chừ, không nhắc chân. Ánh mắt của anh ta lướt qua người tôi, lúc mở miệng giọng nói hơi khàn, “Ra ngoài! Đã bàn xong chuyện bồi thường, thủ tục cũng làm xong rồi.” Cho dù chuyện đến nông nỗi khó xử này, tôi vẫn không muốn tiếp nhận sự giúp đỡ của Lâm Tấn Tu.

“Sao? Giả vờ không quen biết anh? Còn muốn ở trong phòng tạm giam này cả đời sao?” Lâm Tấn Tu nhàn nhạt liếc tôi một cái, “Nếu không muốn nợ anh nhân tình thì bản thân có tiền đồ một chút, đừng gây họa ở bên ngoài!” Mảng đến mức tôi không có lực đỡ lại, tôi cắn môi, ra khỏi nơi nhỏ hẹp một bốn ngày này.

Lâm Tấn Tu vứt áo khoác vắt trên tay cho tôi, “Mặc vào.” Tôi lằng lằng nhận lấy áo khoác mặc vào, thực sự... vô cùng ấm áp. Bị lạnh trong phòng tạm giam quá lâu, đã quên mất cảm giác ấm áp rồi.

Sau khi tôi đi được một đoạn thì nhớ ra một chuyện, đi chậm lại mấy bước quay đầu lại nhìn cảnh sát Lý, “Xe của cháu...” Thư ký của Lâm Tấn Tu nói với tôi: “Cô Hứa yên tâm, tất cả đã sắp xếp thỏa đáng rồi, xe sẽ có người đưa về.”

“Ừm”

Dọc đường đi chúng tôi không nói chuyện nữa, cho đến khi chúng tôi rời khỏi cục cảnh sát lên máy bay nhà họ Lâm. Khoang máy bay vô cùng rộng rãi, vô cùng thoải mái, cũng có trang trí các bức họa nổi tiếng. Trong khoang máy bay ngoại trừ chúng tôi, còn lại là thư ký và luật sư, bọn họ ngồi ở cuối khoang máy bay, một người ăn, một người xem máy tính, dường như là để không ảnh hưởng đến chúng tôi.

Tôi ngồi xuống sô pha, tự cảm thấy lo lắng bất an, thấp giọng nói, “Học trưởng, sao anh tìm được em?”

Lâm Tấn Tu chỉ laptop trên bàn. Tôi mở ra xem, nhin không được cười khổ, quả nhiên vẫn là blog của Tiểu Triển đi nhờ xe của tôi, không ngờ bọn họ nhin hai ngày, cuối cùng vẫn post ảnh của tôi lên mạng.

Lâm Tấn Tu đi về phía sô pha dài trước mặt tôi nằm xuống, kéo chăn đắp, khép mắt lại, dáng vẻ nhắm mắt dưỡng thần. Lúc này tôi mới chú ý đến, sắc mặt của anh ta không tốt, tái nhợt mà tiêu tụy, giống như bị ốm vậy.

“Học trưởng?”

Anh ta “Ừ” một tiếng, dáng vẻ đợi câu sau. Tôi há miệng, nhưng lại không có bất cứ âm thanh nào phát ra. Anh ta không nói năng gì.

“Em...” Tôi im lặng hồi lâu, “Học trưởng, những lời của em nói với mẹ ở trong giáo đường là lời nói tức giận. Em biết anh đứng ở ngoài nên cố ý nói ra để anh nghe thấy. Em nghĩ anh là người kiêu ngạo như thế, nghe những lời đó, nhất định vô cùng hận em.”

Anh ta cuối cùng mở mắt ra, lạnh lùng liếc nhìn tôi, không bất ngờ. Tôi chỉ chỉ vải băng trên trái, khẽ nói: “Đây không phải là lần đầu tiên xảy ra tai nạn xe, là lần thứ ba.”

Đôi mắt của anh ta bỗng nhiên mở to, có ánh sáng không nhìn thấy muốn dâng lên trong mắt anh ta.

“Hai lần trước may mắn không làm người khác bị thương, bản thân em bị thương nhẹ, vẫn may,” tôi cảm thấy từng chút kí ức dâng lên từ sâu trong đáy lòng, giống như một trận sương che phủ lấy tôi, “Một lần là năm lớp mười một, một lần là năm nhất đại học. Áp lực tinh thần quá lớn, chỉ có phóng xe lúc nửa đêm mới có thể giảm bớt. Không phải vì bị anh bắt nạt mà là vì ...em thích anh. Hồi cấp ba, luôn trời không sợ đất không sợ chống đối lại anh, thực ra chỉ là đơn thuần hi vọng có thể dùng cách này để anh nhìn em nhiều hơn. Em một lòng một dạ thích anh nhiều năm như vậy, theo chân anh vào đại học... trước đây em chỉ muốn tiếp tục sự nghiệp của bố, theo nghiệp nghiên cứu cổ sinh vật, đi khắp chân trời góc bể, ngắm nhìn từng góc ngách khắp thế giới.”

Họng tôi khàn khàn, chỉ có thể dùng hít sâu cổ vũ bản thân nói tiếp, “Nhưng cảnh đẹp trên thế giới cho dù có đẹp đến mấy người nữa cũng không thể nhìn theo bóng lưng anh. Em nhìn thấy bạn gái bên cạnh anh đổi hết người này đến người khác, trong lòng em đau đớn khó chịu, vô số lần em nói với chính mình. Đủ rồi, đừng ngốc nữa, nhưng lập tức lại an ủi bản thân, bọn họ chẳng qua chỉ là nhất thời mà thôi, em không giống những người con gái khác trong tim anh...”

Lâm Tấn Tu ngồi dậy từ trên sofa, tầm chân im hơi lặng tiếng rơi xuống đất từ trên chân anh ta.

“Em mất đủ sáu năm để có sự tuyệt vọng đối với anh, đợi ngày tình yêu của anh dần dần biến mất, nhưng vẫn không thành công, em không có cách nào thực sự hận anh...” Tôi nói, “Em cho rằng cả đời này không thể yêu được người đàn ông khác nữa, cho đến khi em gặp Cố Trì Quân.”

Lâm Tấn Tu sụp mắt xuống.

“Ban đầu em không tin anh ấy sẽ thích em... nói thật, anh ấy sao có thể để ý đến con bé như em? Vì nguyên nhân của anh nên em đã từng nghĩ bản thân chẳng có gì tốt, không có bất cứ phẩm chất riêng nào khiến người khác giới thích,” Trước mắt tôi dần dần hiện lên khuôn mặt tươi cười của Cố Trì Quân, không khỏi cũng khẽ cười, “Nhưng Cố Trì Quân khác, anh ấy luôn có thể phát hiện ra ưu điểm của em, anh ấy cảm thấy em là người xinh đẹp nhất, thông minh nhất, tốt nhất...Quãng thời gian bị tạm giam, em luôn nghĩ tại sao mình có thể yêu anh ấy. Ban đầu em cho rằng là lực hấp dẫn của thần tượng và fan hâm mộ, anh cũng biết đấy, em là fan của anh ấy...Bây giờ cuối cùng em đã hiểu ra, em yêu anh ấy, chính là vì khí phách này của anh ấy, anh ấy hủy bỏ hợp đồng với công ty điện ảnh, chuyện nghiêm trọng như vậy, cũng rõ ràng là vì em, nhưng từ đầu đến cuối không hề tiết lộ một chữ với em. Anh ấy có trách nhiệm, có quyết đoán, có thể chịu trách nhiệm với sự lựa chọn của mình, cũng có thể gánh chịu hậu quả sau này, mặc cho hậu quả này nghiêm trọng nhiều như nào. Cách nghĩ của anh ấy rất đơn giản, em đáng giá dùng tất cả của anh ấy để đổi lấy.” Tôi nhìn anh ta, “Học trưởng, em đáng giá anh dùng tất cả để đổi lấy không?”

Một tiếng rưỡi sau, chúng tôi xuống máy bay ở sân bay. Cách nửa tháng, tôi lại một lần nữa trở về nơi quen thuộc, hít thở được không khí của Tỉnh Hải, không khí ẩm áp mang theo chút lạnh lẽo. Tôi được đưa về nhà, là nhà thật sự của tôi, nhà của hai bố con tôi, tất cả đồ dùng gia đình đều như cũ, mặt sàn không có chút bụi nào, giống như lúc tôi rời đi.

Mất mà có lại được cũng không thể khiến tôi cảm thấy mừng rỡ, tôi không biết phải làm sao mới tốt, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, thấp giọng nói: “Cảm ơn anh.”

“Trò cười,” Lâm Tấn Tu quay lưng lại tôi, ngón tay khẽ gõ bộ cửa sổ, “Đi tắm thay quần áo.”

Tôi vội vàng tắm rửa thay quần áo, anh ta vẫn ở phòng khách đợi tôi, ngón tay lạnh lẽo lật mở bản phác thảo của tôi, sau đó anh ta lại đưa tôi đến bệnh viện Esther, vết thương trên đầu tôi hôm nay phải cắt chỉ.

Cảm giác cắt chỉ giống như có răn liếm lên thái dương, cuối cùng để lại một vết sẹo ba bốn centimet.

Bác sĩ hơi tiếc nuối, “Xem ra phải làm một phẫu thuật thẩm mỹ nhỏ.”

Tôi mỉm cười, “Không sao, thể chất của cháu hầu như không để lại sẹo. Cho dù thực sự để lại thì để mái cũng có thể che đi.”

“Nhưng tốt nhất...” Bác sĩ muốn nói lại thôi rồi nhìn Lâm Tấn Tu. Lâm Tấn Tu gật đầu với bác sĩ, kéo tôi đứng lên, “Tùy cô ấy.”

Trong hành lang bệnh viện, anh ta dừng lại, tôi cũng dừng. Trên đường đi tôi cũng không hỏi anh ta đưa tôi đi đâu, có kế hoạch gì, hoàn toàn mặc anh ta sắp xếp. Tôi nghĩ, sau nhiều năm như vậy, giữa tôi và Lâm Tấn Tu căn bản không cần lời nói thừa thãi liền có thể hiểu rõ ý nghĩ của đối phương, đúng như lời Cố Trì Quân đã nói, thực sự giữa tôi và Lâm Tấn Tu có một sự ăn ý ngầm hiểu nhau đến đáng sợ, kiểu ăn ý đó khiến chúng tôi tin tưởng và hiểu lẫn nhau, thậm chí đến mức khiến người tự tin như anh ta cũng bất an. Anh ta dừng lại trước mặt tôi, hơi nóng thở ra ngưng đọng lại tại vành mắt tôi. Tôi cảm thấy ngón tay dài của Lâm Tấn Tu lẳng lẳng vuốt ve khuôn mặt tôi, giống như là lần cuối cùng gặp tôi vậy, cố dùng ngón tay khi lại khuôn mặt của tôi.

Tay của anh ta dán trên gáy tôi, cúi người ôm tôi, hôn lên gương mặt tôi. Chúng tôi quen nhau nhiều năm, đây là động tác thân mật nhất anh ta làm với tôi. Tôi dường như muốn rơi nước mắt. “Buổi sáng nhìn thấy em trong phòng tạm giam, im lặng mà ngồi trong góc, lặng lẽ viết chữ trên kính, cuối cùng anh đã biết mình mất đi cái gì... gặp nhau yêu nhau, hiểu nhau, đó là phần tình cảm chân thành nhất anh có thể có. Đây là một việc anh sai nhiều nhất trong cuộc đời này.”

Trong hành lang người đến người đi của bệnh viện, anh ta lẳng lẳng ôm tôi rất lâu, dùng sức, toàn thân lại đang run rẩy. Tôi cảm thấy bên cổ ẩm ướt, không nhìn được, bản thân cũng rơi nước mắt. Đúng vậy, ai trầm mê trong hoang tưởng mà một mỗi chờ đợi, ai bỏ qua, đối với chúng tôi mà nói, từng lần từng lần bỏ qua cuối cùng có ý là vĩnh viễn mất đi, cả cuộc đời tôi, tôi cũng khó tìm lại được Lâm Tấn Tu hiểu tôi, luôn trong lúc nguy nan giờ tay ra với tôi. Chưa từng hứa hẹn nên chưa từng thất hứa, Lâm Tấn Tu khép áo khoác lại rồi xuống lầu, tôi nhìn theo anh ta rồi đi, bắt đầu từ giờ ai đi đường này.

76. Chương 76

Mẹ vẫn ở phòng bệnh trước đây, trong hành lang yên tĩnh lại không nhìn thấy y tá đâu, tôi lẹ lẹ tiến lại gần, mới phát hiện cửa khép hờ, tôi đứng ngoài phòng bệnh, nghe thấy tiếng nói chuyện nhỏ trong phòng. Giọng nói của mẹ vô cùng mệt mỏi, “Hai đứa đã chia tay rồi, sao còn nghe ngóng hướng đi còn cho bé với tôi?”

“Chia tay? Từ đâu nói vậy? Em chưa từng nghĩ đến từ bỏ Tiểu Chân, chưa từng một giây.”

Giọng nói rõ ràng ấy, mang theo một chút ngữ điệu dịu dàng trầm thấp, khiến trái tim vẫn chưa bình tĩnh lại của tôi lại co rúm. Đó là giọng nói của Cố Trì Quân, cuối cùng anh trở về rồi, “Trong tim của cô ấy, bố cô ấy vĩnh viễn là số một. Vì bố của cô ấy, cái gì cô ấy cũng chịu bỏ ra, tình cảm gì cũng có thể vứt bỏ,” Cố Trì Quân nhẹ giọng nói, “Là em đánh giá thấp.”

Mẹ không nói gì, anh tiếp lời nói tiếp, “Em không thể trong lúc cô ấy cận kề tan vỡ còn ép cô ấy, em chủ động rời đi là để cho cô ấy thời gian suy nghĩ. Mấy tháng này cũng khiến em rõ ràng một chuyện, nếu cô ấy không nghĩ thông, em bỏ ra nhiều nữa cũng không có tác dụng, cô ấy phải dựa vào năng lực của mình để nghĩ rõ ràng, cô ấy và Lâm Tấn Tu sớm đã kết thúc rồi.”

Tôi dựa vào tường, đầu tì vào khung cửa.

“Nhưng em thế nào cũng không ngờ tới cô ấy vừa được nghỉ liền biến mất hoàn toàn như vậy, thám tử tư không có cách nào. Đạo diễn Lương, nể tình chúng ta quen biết nhiều năm, em xin chị, nếu như chị có tung tích của Hứa Chân, thì xin đừng giấu em. Em cần biết cô ấy ở đâu.”

“Đứa con gái này của tôi... trong lòng nó thờ phụng Hứa Chính Nghiêu, những người khác hết thấy đều đứng bên ngoài,” Mẹ tôi buồn rầu nói, “Phương pháp hành sự cũng học y chang, trò mất tích đương nhiên cũng học từ ông ấy. Hứa Chính Nghiêu ngoài học cổ sinh vật ra còn có một học vị thông tin điện tử. Năm đó ông ấy trốn tôi khắp thế giới, phương pháp nào cũng dùng hết cả rồi, vô cùng đặc sắc.”

Cố Trì Quân hơi ngần người, “Chuyện như nào ạ?”

“Bây giờ nói cho cậu cũng chẳng sao,” Mẹ tôi thở dốc, dường như khó thở, đến tôi đứng bên cửa cũng nghe thấy rõ ràng, “Sau khi tôi có bầu Tiểu Chân không lâu, Viễn Hoạch liền qua đời. Vì gia đình tôi không cho phép nên cuộc sống quẩn bách, còn muốn học đại học... Hứa Chính Nghiêu nêu ra chuyện kết hôn giả với tôi, nói không thể để đứa bé chịu khổ, lúc đó thỏa thuận đợi tôi tốt nghiệp đại học, hoàn cảnh ổn định một chút liền đón Tiểu Chân về, đợi lúc tôi tốt nghiệp đại học quay lại tìm người thì ông ấy đã biết mất biệt tăm biệt tích. Ông ấy mang theo con gái tôi từ Nam Mỹ trốn đến Châu Phi, từ Châu Phi chạy tới Châu Úc, nơi đảo hoang dã, hành tung quỷ thần chẳng rõ, làm sao tôi có thể tìm được ông ấy? Ở bất cứ thành phố nào ông ấy cũng ở không đến một tháng... giằng co như vậy đúng mười năm, tôi căn bản không gặp được con gái của tôi, thậm chí nó nhìn như thế nào cũng chẳng biết, ông ấy thậm chí cũng không chịu đưa tôi một bức ảnh của Tiểu Chân. Tôi không so được với ông ấy, cuối cùng tôi cũng mệt mỏi, nói ông ấy đừng trốn nữa, tôi không ép ông trả con gái lại cho tôi, tôi chỉ cần biết con bé sống tốt là được rồi.”

“Hứa Chính Nghiêu muốn tôi đảm bảo chỉ cần ông ấy sống một ngày, tôi cũng không thể đi tìm Hứa Chân, cũng không thể nhận con bé,” Giọng mẹ khàn khàn, “Lúc đó cơ thể ông ấy đã không tốt rồi, tôi nghĩ nhiều năm như vậy ông ấy cũng không dễ dàng. Thực ra tôi cũng rõ, con bé theo tôi chắc chắn không bằng theo ông ấy học được nhiều thứ.”

Trong phòng bệnh lặng như tờ, tôi nín thở.

“Thì ra là thế... Tuy nhiên, cũng là một ông bố gốc gác.”

Mẹ nói: “Người nhà họ Hứa ít, ông ấy là con độc nhất trong nhà, bố mẹ ông ấy qua đời, sau khi chị họ tôi cũng qua đời, trên thế giới này ông ấy không còn người thân nào nữa... năm đó anh họ tôi vì phần tài sản để lại của chị họ, vu tội ông ấy, nói ông ấy mưu sát chị họ. Từ đầu đến cuối tôi chẳng tin chữ nào. Phẩm hạnh của ông ấy đoan chính, đứng ngồi đều thẳng tắp.”

“Vì chuyện này, ông ấy một mực sống trong vỏ sò nhiều năm, ngoại trừ nghiên cứu học vấn thì chỉ còn lại một đứa con gái, Tiểu Chân là người thân duy nhất của ông ấy, cũng là tình cảm ký thác duy nhất của ông ấy. Ông ấy tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ người nào cướp con gái đi, cho dù mẹ đẻ cũng không ngoại lệ. Tôi muốn đuổi ông ấy liền chạy, hơn mười năm tôi cũng mệt rồi. Vì thế, cuối cùng tôi đồng ý với ông ấy, cam kết lúc ông ấy còn sống, tuyệt sẽ không can thiệp đến cuộc sống của Tiểu Chân.”

“Như chị mong muốn,” Cố Trì Quân yên lặng lúc lâu, nhẹ giọng nói, “Hứa tiên sinh dạy dỗ Tiểu Chân vô cùng thành công.”

Có lẽ là ban nãy nói quá nhiều lời, sau đó mẹ im lặng rất lâu, tôi nghe thấy tiếng rót nước. “Cố Trì Quân, cậu thực sự yêu Tiểu Chân sao?”

Trả lời không chút do dự, “Đúng thế.”

Giọng của mẹ rất khê, “Nếu cậu muốn biết như vậy, tôi nói cho cậu tung tích của con bé.”

Lúc Cố Trì Quân nói chuyện giọng nói dường như hơi run, “Cảm ơn chị.”

“Sau khi trường học cho nghỉ,” Mẹ tôi nhẹ giọng nói, “Một mình Tiểu Chân lái xe về miền Bắc, kết quả mấy ngày trước xảy ra tai nạn xe ở Cảnh Ninh, đâm vào người, bản thân cũng bị thương, còn bị tạm giam, tối qua chúng tôi mới biết tung tích của nó.”

Cố Trì Quân “A” một tiếng, sự bình tĩnh trong giọng nói hoàn toàn biến mất, “Tiểu Chân bị thương? Cảnh Ninh? Đó là thành phố miền Bắc? Em tra một chút...”

“Không cần đâu, sáng sớm A Tu đã đi Cảnh Ninh đón con bé về rồi,” Mẹ cắt lời anh, “Bây giờ chắc là đã xuống máy bay, đang trên đường đến bệnh viện.”

Cố Trì Quân thở phào nhẹ nhõm, “Thế thì tốt quá, Lâm Thị ra mặt, chuyện nhất định giải quyết rất nhanh.” Lòng tôi rung động.

Trước đây nghĩ khi Cố Trì Quân nhắc đến Lâm Tấn Tu luôn mang theo ý ghen tuông chống lại nồng đậm, lần này thực sự là tâm tình bình thản, thậm chí còn có chút cảm kích.

“Cố Trì Quân,” Mẹ tôi khẽ thở dài, nói, “Gặp được Tiểu Chân, cậu không hối hận?”

“Đạo diễn, mỗi người đều hỏi tôi câu hỏi này,” Cố Trì Quân trầm giọng trả lời, “Vĩnh viễn không hối hận. Thực sự yêu một cô gái thì sẽ làm như vậy, đây là bản năng.”

Trong phòng bệnh có tiếng bước chân, tôi hơi lùi lại mấy bước, ngồi vào trong ghế ngoài hành lang bệnh viện, yên lặng đợi Cố Trì Quân ra ngoài. Khoảng khắc hai người chạm mắt nhau, anh ngẩng người một giây rồi bước nhanh về phía tôi, anh đi quá vội vàng, tay chân quả thực có chút buồn cười.

Tôi vừa cong khóe miệng muốn cười, một giây sau anh cúi người xuống ôm tôi vào lòng, ngực tôi hơi đau, khẽ kêu “A” một tiếng, anh lập tức buông ra, dường như đang kiểm tra xem tay chân tôi có còn đủ không.

“Tiểu Chân,” Giọng nói của anh hơi tắc nghẹn nhưng lại kiên trì gọi tên tôi hết lần này đến lần khác, “Hứa Chân, Hứa Chân.”

Tôi nhìn anh, chỉ cảm thấy tầm nhìn mơ hồ, khuôn mặt cũng không rõ ràng, chỉ mơ hồ cảm thấy tơ máu trong mắt anh, “Anh... sao anh về nước?”

“Trở về mấy hôm rồi, lúc trước dùng hết mọi cách cũng không liên lạc được với em,” Cố Trì Quân quỳ xuống, nắm lấy đôi tay tôi, “Vết thương trên trán là do tai nạn xe gây ra à?”

“Vâng...Đã không sao rồi ạ,” Tôi cúi đầu, “Em đói rồi.”

“Chúng ta đi ăn.”

“Không, em không muốn ăn ở ngoài,” Tôi nói, “Em muốn ăn cơm anh nấu.”

Anh không hỏi nhiều, ví dụ như tại sao một mình tôi xuất hiện bên ngoài phòng bệnh, tại sao cắt đứt tất cả liên lạc của mọi người lái xe đi miền Bắc. Anh cũng không nói tôi đi thăm mẹ, chỉ cúi đầu khe khẽ hôn lên vết thương trên thái dương tôi, rồi khẽ nắm tay tôi, “Được, chúng ta về nhà.”

Chúng tôi cùng tới siêu thị mua rất nhiều đồ ăn rồi về nhà. Không ít người trong siêu thị đều đang nhìn chúng tôi, nhưng tôi cũng không muốn để ý nữa, thoải mái nắm tay Cố Trì Quân. Tôi mua sách nấu ăn, vừa xem vừa nói: “Làm nhiều một chút, ninh một nồi canh cá, lát nữa mang đến cho mẹ em.” Cố Trì Quân nói: “Được.”

Anh muốn tôi rời khỏi bếp đi nghỉ ngơi, tôi lắc đầu, “Không, em muốn cùng anh làm.” Anh luôn nghe theo yêu cầu của tôi. Tôi nhìn anh bận rộn trong bếp, hồi lâu sau mới hỏi, “Hôn lễ của mẹ em... thế nào ạ?”

Cố Trì Quân quay người lại, nhìn tôi không trả lời, tôi ngẩng người, lúc lâu sau mới nói: “Hủy bỏ hôn lễ đúng không ạ?”

Anh lặng lẽ nhìn tôi, bỗng nhiên luống cuống xoa mặt tôi, “Ngoan, đừng khóc, lời của anh và mẹ em trong phòng bệnh, em đều nghe thấy rồi à?”

Anh mới rửa tay, trên tay còn mang theo bọt nước cũng lau lên mặt tôi, mặt tôi chắc chắn càng lem nhem. Tôi cũng không để ý, nghẹn ngào nói “Vâng” một tiếng, chỉ cảm thấy mắt vừa cay vừa đau, “Bệnh của mẹ em.. sao rồi ạ?”

Cố Trì Quân nắm tay tôi, “Sau khi em rời khỏi giáo đường, mẹ em liền ngã đi. Dinh dưỡng không tốt, thiếu máu, mất ngủ, vầng đầu, ăn gì cũng nôn ra... Theo anh thấy, nói là bệnh trong người chỉ bằng nói là bệnh tinh thần. Đừng khóc, chị ấy sẽ khỏi mà,” Cố Trì Quân khẽ vỗ lưng tôi, “Tất cả đều sẽ tốt đẹp.”

Nắm cứng thời gian dùng lửa ninh canh, một nồi canh lớn hương thơm nức mũi. Tôi nghĩ dạ dày của bà không tốt đi nữa, canh cá thơm như này nhất định bà sẽ uống mấy ngụm.

Lúc tôi đến bệnh viện thì trời đã tối rồi, Cố Trì Quân vẫn nắm tay tôi đi tới trước phòng bệnh của mẹ. Tôi yên lặng nhìn cửa phòng bệnh khép hờ, nghiêng tai lắng nghe. Trong phòng bệnh vô cùng yên tĩnh. Không

biết tại sao, trong đầu tôi lúc này không có chút cảm khái nào, nhớ đến nhiều nhiều chuyện cũ và tình tiết không hiểu. Về mặt bố do dự muốn nói lại thôi, lời nói hàm hồ. Những cú điện thoại bị cúp, những bí mật bị giấu kín. Những chuyện cũ đó giống như hóa thạch lộ ra, quỳ xuống khai quật đơn giản, những sinh vật tiền sử trăm nghìn năm trước lại một lần nữa xuất hiện trên thế gian. Chúng đã xâu chuỗi lại tất cả chuyện cũ và cuộc đời tôi, giống như dáng vẻ của súp lơ, không thể đoán được, chỉ có thể khơi ra, thương cảm. (thực sự mình cũng chẳng hiểu chỗ này tại sao tác giả lại so sánh với súp lơ ;____;)

Cuối cùng, mạch cảm xúc chuyển đến ngày trước khi bà chuẩn bị kết hôn, bà là người mạnh mẽ như vậy, lại cô đơn đứng giữa giáo đường, nghe thấy tiếng bước chân của tôi rồi quay đầu lại, nhẹ giọng nói với tôi “Đến đây”. Hóa ra nhiều năm như thế, trái tim của bà giống như một cánh cửa gỗ nặng nề treo một chiếc khóa lớn, bị gông xiềng vô hình gò bó tại chỗ, chỉ đợi tôi tới...

Sau nhiều năm như vậy, rốt cuộc là ai không có gì? Mà tôi, may mắn biết bao, gặp được người có thể tha thứ cho tôi nhiều lần, đứng tại chỗ đợi tôi. Hai tay tôi ôm bình giữ nhiệt, Cố Trì Quân mở cửa phòng bệnh cho tôi, ánh đèn màu vàng ấm áp đổ xuống bước chân tôi, ánh sáng đó ấm áp, tôi bình tĩnh lại không ít.

Mẹ tôi dựa trên giường bệnh, ngược mắt nhìn tôi, rồi chậm chậm đặt quyển sách trong tay xuống, trên khuôn mặt trắng như tuyết có thêm chút hồng hào.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-thoi-gian>